

POLIROM

CARLOS RUIZ
ZAFÓN

Labirintul spiritelor

BIBLIOTECA POLIROM

Ultimul roman al tetralogiei *Cimitirul Cărților Uitate*

În Barcelona de la sfârșitul anilor 1950 un mister cu iz de conspirație, declanșat de dispariția ministrului Mauricio Valls, o aduce în scenă pe strania, frumoasa și impenetrabila Alicia Gris. Alicia, agent secret aparent imbatabil, e, în același timp, o ființă rănită fizic și sufletește de războiul civil din urmă cu douăzeci de ani. Pornită în căutarea ministrului dispărut, alături de căpitanul de poliție Vargas, ea va descoperi secretele cumplite ale unei elite corupte, orori ale trecutului care fac încă victime – iar tânăra Alicia riscă să devină una dintre ele. Totuși, într-o lume în care e aproape imposibil să distingi prietenii de dușmani, iar moartea pândește la fiecare pas, ea își urmărește cu obstinație misiunea. Într-o cascadă de dezvăluiri și aventuri ce țin cititorul cu sufletul la gură, prozatorul spaniol îl readuce în scenă pe Daniel Sempere, al cărui destin se intersectează cu cel al Aliciei. Daniel, obsedat de moartea prematură a mamei sale, Isabella, ar face orice ca să dezlege misterul acelei morți. Iar Alicia e exact persoana care poate să-l ajute. Numai că adevărul are un preț teribil pentru cei doi eroi. *Labirintul spiritelor*, ultimul volum al tetralogiei *Cimitirul Cărților Uitate*, reface și completează traseul unor personaje din volumele anterioare, leagă toate firele poveștilor și rotunjește o istorisire amplă, plină de taine, dezvăluiri și răsturnări de situație.

BIBLIOTECA POLIROM

A C T U A L

Scriitori contemporani, voci și tendințe noi
în literatura universală de azi.

Carlos Ruiz Zafón, *El Laberinto de los Espíritus*

Copyright © Carlos Ruiz Zafón 2016

All rights reserved

© 2018 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Trigger Image/Alamy Stock Photo

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

RUIZ ZAFÓN, CARLOS

Labirintul spiritelor / Carlos Ruiz Zafón; trad. din lb. spaniolă și note de Marin Mălaicu-Hondrari. – Iași: Polirom, 2018

ISBN 978-973-46-7147-2

I. Mălaicu-Hondrari, Marin (trad.; note)

821.134.2

Printed in ROMANIA

CARLOS RUIZ
ZAFÓN

Labirintul spiritelor

roman

Traducere din limba spaniolă
și note de Marin Mălaicu-Hondrari

POLIROM
2018

CARTEA LUI DANIEL

În noaptea aceea am visat că mă întorceam la Cimitirul Cărților Uitate. Aveam din nou zece ani și mă trezeam în fosta mea cameră, speriat că nu-mi mai aminteam chipul mamei. Și știam, așa cum știi numai în vis, că din vina mea nu mai meritam să mi-l amintesc, pentru că nu reușisem să-i fac dreptate.

După puțin timp apărea tata, alarmat de țipetele mele de spaimă. Tata, care în visul meu era încă tânăr și mai avea răspuns la toate întrebările din lume, mă lua în brațe ca să mă liniștească. Apoi, când zorii închipuiau o Barcelonă de abur, ieșea în stradă. Dintr-un motiv pe care nu reușeam să-l ghicesc, tata mă însoțea numai până în prag. Acolo mă lăsa de mână și-mi dădea de înțeles că trebuia să merg singur mai departe.

Mă porneam pe străzi și-mi amintesc că hainele îmi erau grele, la fel și pantofii, până și pielea îmi era grea. Fiecare pas pe care-l făceam îmi cerea un efort mai mare decât pasul dinainte. Ajungând la Ramblas, îmi dădeam seama că orașul rămăsese suspendat într-o clipă infinită. Oamenii nu mai pășeau și păreau încremeniți, ca personajele dintr-o fotografie veche. Un porumbel avântat în zbor abia schița o bătaie ștearsă de aripi. Firișoare de polen pluteau în aerul nemișcat ca niște luminițe în praf. Apa fântânii din Canaletas sclikea în gol și părea un colier din lacrimi de cristal.

Lent, ca și cum aș fi mers pe sub apă, reușeam să străbat acea Barcelonă încremenită în timp și să ajung la Cimitirul Cărților Uitate. Acolo mă opream epuizat. Nu reușeam nicidecum să înțeleg ce era acea greutate pe care o târam după mine și care mă împiedica să mă mișc. Loveam în poartă cu

mânerul de fier, dar nimeni nu venea să-mi deschidă. Băteam cu pumnii în imensa poartă de lemn. Degeaba, paznicul era surd la chemările mele. Cădeam sfârșit în genunchi. Și doar atunci, tot gândindu-mă la vraja care-mi îngreunase pașii, mă cuprindea certitudinea cumplită că orașul și destinul meu aveau să rămână încremenite pentru totdeauna în acea vrajă și că niciodată nu-mi voi mai putea aminti chipul mamei.

Abia atunci, când nu mai aveam nici o speranță, o găseam. Bucățica de metal ascunsă în buzunarul interior al hainei de școală care purta inițialele mele. O cheie. Mă întrebam de cât timp o fi stat acolo fără ca eu să știu. Cheia era mâncată de rugină și aproape la fel de grea precum conștiința mea. Cu eforturi supraomenești, reușeam să o ridic până la gaura cheii. Aproape că-mi dădeam duhul ca să o rotesc în poartă. Când eram convins că nu aveam să reușesc niciodată, încuietoearea ceda și poarta aluneca spre interior.

O galerie curbată se adâncea în vechiul palat, luminată ici-colo de lumânări care-mi călăuzeau pașii. Mă cufundam tot mai mult în întuneric și auzeam poarta închizându-se în urma mea. Recunoșteam vechiul coridor mărginit de fresce reprezentând îngeri și creaturi fabuloase, care mă scrutau din umbră și păreau să înainteze odată cu mine. Pășeam pe coridor până când ajungeam la o arcadă de unde începea o sală boltită și mă opream la intrare. Labirintul se înălța în fața mea într-un joc de oglinzi infinit. O spirală de scări, tuneluri, poduri și arcade ridicate într-un oraș etern, cu toate cărțile din lume, urca până la o imensă cupolă de cleștar.

Mama aștepta acolo, la picioarele structurii. Era întinsă într-un sarcofag deschis, avea mâinile încrucișate pe piept și pielea la fel de albă ca rochia ce-i învăluia corpul. Avea buzele strânse și ochii închiși. Zăcea nemișcată, cuprinsă de odihna nedesăvârșită a sufletelor pierdute. O mângâiam pe față. Pielea ei era rece ca marmura. Atunci deschidea ochii și privirea ei fermecată de amintiri mă răscolea. Își deschidea buzele întunecate și vocea ei era atât de răsunătoare, încât mă izbea ca

un tren de marfă și mă smulgea de la pământ, mă proiecta în aer, lăsându-mă suspendat într-o cădere nesfârșită, în timp ce ecoul vorbelor ei topea întreaga lume.

Trebuie să spui adevărul, Daniel.

M-am trezit brusc în penumbra dormitorului, scăldat într-o sudoare rece, cu Bea întinsă lângă mine. M-a îmbrățișat și m-a mângâiat pe față.

— Iarăși? a șoptit ea.

Am dat din cap că da și am tras adânc aer în piept.

— Vorbeai. Prin somn.

— Ce ziceam?

— N-am înțeles, a mințit Bea.

Am privit-o și ea mi-a zâmbit cu un zâmbet care mi s-a părut plin de milă – deși, poate, era doar de răbdare.

— Încearcă să mai dormi. Încă mai ai o oră și jumătate până să sune deșteptătorul și azi e marți.

Marți însemna că e rândul meu să-l duc pe Julián la școală. Am închis ochii și m-am prefăcut că dorm. După câteva minute i-am deschis și am văzut-o pe Bea uitându-se la mine.

— Ce-i?

S-a aplecat deasupra mea și m-a sărutat ușor pe buze. Avea gust de scorțișoară.

— Nici mie nu mi-e somn, a insinuat ea.

Am început să o dezbrac fără grabă. Mă pregăteam să arunc așternutul pe jos, când am auzit niște pași ușori dincolo de ușa dormitorului. Bea mi-a oprit mâna stângă, care înainta printre coapsele ei, și s-a ridicat în capul oaselor, ajutându-se de coate.

— Ce e, dragul meu?

Micuțul Julián se uita la noi din prag, ușor rușinat și neliniștit.

— E cineva în camera mea, a murmurat.

Bea oftă adânc și întinse brațele spre el. Julián s-a grăbit să se refugieze între brațele maică-sii, iar eu am renunțat la speranțele mele nu tocmai ortodoxe.

— Prințul Stacojiu? a întrebat Bea.

Julián a dat din cap că da, desfigurat de frică.

— Tata o să meargă chiar acum în camera ta și o să-l scoată de acolo în șuturi, ca să nu mai vină niciodată.

Fiul nostru s-a uitat disperat la mine. La ce e bun un tată dacă nu pentru misiuni eroice de o asemenea anvergură? I-am zâmbit și i-am tras cu ochiul.

— În șuturi, am zis și eu, făcând cel mai furios gest de care eram în stare.

Julián a lăsat să-i scape un zâmbet stins. Am sărit din pat și m-am dus direct în camera lui. Încăperea îmi amintea atât de mult de cea pe care o avusesem eu pe când eram de vârsta lui, doar că la un etaj, două mai jos, încât pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva continuam să visez. M-am așezat pe marginea patului și am aprins veioza. Julián trăia înconjurat de jucării, unele moștenite de la mine, dar mai ales de cărți. Nu mi-a luat mult până să-l găsesc pe suspect ascuns sub plapumă. Am luat cărțulia cu coperte negre și am deschis-o.

Labirintul spiritelor VII **Ariadna și Prințul Stacojiu**

Text și ilustrații de Victor Mataix

Nu știam unde să mai ascund cărțile alea. Oricât mă străduiam să găsesc noi ascunzători, fiul meu le descoperea negreșit. Am răsfoit în grabă cartea și amintirile m-au năpădit din nou.

Când am revenit în camera noastră, după ce am ascuns cartea pe dulapul din bucătărie – știind prea bine că, mai devreme sau mai târziu, fiul meu avea să o găsească –, l-am găsit pe Julián în brațele mamei sale. Somnul îi toropise pe

amândoi. Învăluit în penumbră, m-am oprit în prag și m-am uitat la ei. Am ascultat respirația lor liniștită și m-am întreat ce-oi fi făcut eu ca să merit un asemenea noroc. I-am contemplat cum dormeau îmbrățișați, departe de lume, și, fără să vreau, mi-am amintit iarăși de spaima care mă cuprinsese când i-am văzut pentru prima dată îmbrățișați.

2

N-am spus-o niciodată nimănui, dar în noaptea când s-a născut fiul meu, Julián, și l-am văzut pentru prima dată în brațele mamei lui, cuprins cu totul de acea binecuvântată liniște a celor care încă nu știu prea bine unde au ajuns, mi-a venit să o iau la fugă și să nu mă mai opresc până la capătul lumii. Pe atunci eram încă foarte tânăr și nu prea știam ce e viața, dar, oricâte scuze aș ticlui, încă resimt gustul amar al rușinii la gândul lașității care m-a copleșit și pe care, chiar și după atâția ani, nu avusesem curajul să o mărturisesc celei mai îndreptățite să știe.

Amintirile pe care le îngropăm în tăcere sunt cele care nu încetează să ne urmărească. Văd și acum încăperea cu tavan infinit și o dâră de lumină gălbuie pe care o lampă o arunca asupra patului în care zăcea o fată de șaptesprezece ani, cu un copil în brațe. Atunci când Bea, vag conștientă, a ridicat privirea și s-a uitat la mine ca în vis, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am îngenuncheat lângă pat și mi-am afundat fața în poala ei. Ea mi-a apucat mâna și mi-a strâns-o cu puținele puteri care-i mai rămăseseră.

— Nu-ți fie teamă, mi-a șoptit.

Dar mi-a fost. Și pentru o clipă, a cărei încărcătură de rușine m-a urmărit de atunci încolo, mi-am dorit să fiu cu totul altcineva și oriunde altundeva, numai în acea încăpere și în acea piele nu. Fermín urmărise din prag întreaga scenă și, ca de obicei, îmi citise gândurile înainte ca eu să mi le fi formulat limpede. N-am apucat nici să deschid bine gura, că

el m-a și apucat de braț și, lăsându-i pe Bea și pe copil în compania sigură a logodnicei lui, Bernarda, m-a târât până în hol, o lungă și îngustă galerie care se pierdea în penumbră.

— Mai poți, Daniel? m-a întrebat.

Am dat încet din cap că da în timp ce încercam să-mi recapăt răsuflarea pierdută pe drum. Când am vrut să mă întorc în cameră, Fermín m-a oprit.

— Hei, data viitoare când intri acolo, fii mai bărbat. Noroc că Bea încă nu știe pe ce lume e și nu și-a dat prea bine seama ce s-a întâmplat. Acum, dacă vrei să mă ascuți, cred că îți-ar prinde foarte bine niște aer proaspăt cu care să-ți alungi temerile și să faci față ca lumea din a doua încercare.

Fără să aștepte vreun răspuns, Fermín m-a apucat de braț și m-a condus de-a lungul coridorului până la o scară care dădea pe o terasă suspendată între Barcelona și cer. Un vânt rece, mușcător, mi-a atins fața.

— Închide ochii și respiră adânc de trei ori. Fără grabă, ca și cum ai fi numai plămâni, m-a sfătuit Fermín. E un truc pe care l-am învățat de la un călugăr tibetan uns cu toate alifiile pe când lucram ca recepționar și contabil într-o speluncă din port. Știa el ce știa, nerușinatul...

Am inspirat adânc de trei ori și iarăși de trei ori, ca să fiu sigur de beneficiile aerului curat promise de Fermín și de gurul tibetan. Am simțit o ușoară amețală, dar Fermín m-a susținut.

— Acum să nu te prind că te liniștești de tot. Hai, curaj, căci situația cere calm, dar nici prea mult calm nu-i bun.

Am deschis ochii și am văzut străzile pustii și orașul adormit la picioarele mele. Trebuie să fi fost în jur de trei noaptea, iar spitalul San Pablo zăcea învăluit într-un întuneric dens, cu mulțimea lui de cupole, turnulețe și arcade închipuind arabescuri prin pâcla care cobora de pe vârful Carmelo. Am contemplat în tăcere acea Barcelonă indiferentă care se vede numai din spitale, străină de temerile și speranțele celui care o observă, și am lăsat frigul să mă pătrundă până la oase, pentru ca mintea să mi se mai limpezească.

— Crezi că sunt un laș, am zis.

Fermín mi-a susținut privirea și a ridicat din umeri.

— Nu mai dramatiza. Mai degrabă cred că nu stai bine cu tensiunea, dar în schimb ești speriat cât încape, ceea ce până la urmă e același lucru, însă fără urmă de responsabilitate și bătaie de joc. Din fericire, am aici leacul potrivit.

Și-a descheiat treniul, un adevărat talcioc, care uneori se transforma într-un ierbar mobil, în muzeu de curiozități, depozit de obiecte meșteșugărești și relicve culese din cine știe ce piețe și de pe la licitații mai mult sau mai puțin măsluite.

— Nu știi cum poți umbla cu atâtea mărunțișuri la tine, Fermín.

— Fizică superioară. Ținând cont de constituția mea, formată în special din fibră musculară și cartilagii, acest micuț arsenal dă o mână de ajutor câmpului meu gravitațional, oferindu-mi o ancorare destul de solidă împotriva furtunilor și mareelor. Și nu te gânde că mă duci de nas atât de ușor cu niște baliverne care se pișă contra vântului, că nu ne-am cocoțat până aici nici să facem schimb de abțibilduri și nici să frecăm menta.

După ce mi-a spus toate astea verde-n față, Fermín a scos dintr-unul din nenumăratele sale buzunare o sticlură de metal și i-a deșurubat dopul. A adulmecat conținutul de parcă ar fi fost vorba de miresmele paradisului, apoi a zâmbit mulțumit. Mi-a întins sticlura și s-a uitat la mine plin de solemnitate.

— Bea acum sau o să-ți pară rău pe vecie.

Am luat sticlura fără nici un chef.

— Ce e? Miroase a dinamită...

— Vorbești prostii. E un cocteil pentru învierea morților și a mucoșilor care fac pe ei când destinul îi pune la încercare. E o formulă extrem de reușită din repertoriul meu, elaborată pe bază de lichior de anason Maimuțica¹ și alte țării amestecate cu un coniac strașnic, cumpărat de la țiganul chior care

1. În original, Anís del Mono, una dintre cele mai cunoscute mărci de lichior de anason din Spania. În spaniolă *mono* înseamnă, printre altele, maimuță.

ține chioșcul cu spirtoase, în care am adăugat câteva picături de lichior de fructe, în special Aromas de Montserrat, obținând astfel acest *bouquet* inconfundabil de ogradă catalană.

— Doamne Dumnezeule.

— Hai, acum se vede cine e curajos și cine își ia tălpășița. Dintr-o dușcă, așa cum ar face un legionar infiltrat la o petrecere de nuntă.

L-am ascultat și am dat pe gât decoctul acela infernal, care avea gust de benzină cu zahăr. Licoarea mi-a aprins mațele și, înainte de a-mi reveni, Fermín mi-a făcut semn să mai iau o dușcă. Vulcanul din stomac și protestele mele verbale n-au fost convingătoare: am mai luat o dușcă, mulțumit de încrederea și îndrăzneala date de licoarea aceea.

— Ei, ce zici? m-a întrebat Fermín. Mai bine, nu? Țasta e desertul campionilor.

L-am aprobat absolut convins, gâfâind și desfăcându-mi câțiva nasturi de la cămașă. Fermín a profitat de ocazie și a luat și el o înghițitură, după care a ascuns sticluța la loc, în buzunarul treniului.

— Nimic mai bun decât chimia ca s-o lași mai moale cu poezia. Dar să nu te înveți rău, că licoarea asta e ca otrava de șobolani sau ca generozitatea: cu cât le folosești mai mult, cu atât le scade efectul.

— Fii liniștit.

Fermín mi-a arătat printr-un semn cele două țigări de foi care se șteau dintr-un alt buzunar al treniului, după care, făcându-mi cu ochiul, a dat din cap că mai bine nu.

— Păstrasem special pentru astăzi trabucurile astea Cohiba, șterpelite *in extremis* din umidificatorul viitorului meu socru în funcție, don Gustavo Barceló, dar cred că ar fi mai bine să le lăsăm pentru altă dată, pentru că nu-mi pari în cea mai bună formă și nici nu aș vrea să creadă țâncul ăla că a rămas orfan încă de la naștere.

M-a bătut prietenește cu palma peste spate și a așteptat câteva secunde, timp suficient pentru ca miasmele cocteilului său să mi se risipească prin sânge și o nebuloasă de liniște etilică să-mi alunge senzația de panică difuză care mă luase

în stăpânire. Imediat ce Fermín a recunoscut luciul sticlos din ochii mei și dilatarea pupilelor, care anunțau amorțirea generală a simțurilor, și-a turuit discursul pe care cu siguranță îl copsese întreaga noapte.

— Dragă Daniel, Dumnezeu a vrut – sau, mă rog, cine i-o fi ținând locul cât lipsește – să fie mai ușor să faci un copil decât să-ți iei permisul de conducere. Din această circumstanță atât de ingrată rezultă faptul că un număr incredibil de tâmpiți, nerozi și ciumpalâi se cred pregătiți pentru a procrea și, mândri nevoie mare de medalia paternității, își nenorocesc pe viață plozii pe care-i toarnă cu atâta nerușinare. De aceea, vorbind de pe culmea autorității conferite de situația în care mă aflu, adică aceea de a fi gata să o las gravidă pe iubita mea Bernarda imediat ce mi-o vor permite instinctele și sfânta cununie pe care ea mi-o cere *sine qua non*, astfel încât să pot să-ți fiu cu adevărat alături în această expediție către uriașa responsabilitate paternă, trebuie să spun – și o spun răspicat – că tu, Daniel Sempere Gispert, un mormoloc ajuns la stadiul incipient de adult, în ciuda lipsei crase de încredere pe care o ai acum în tine și în valabilitatea ta ca *pater familias*, ești și vei fi un progenitor exemplar, deși cam stângaci și în general zăpăcit.

Recunosc că pe la jumătatea poliloghiei mă pierduse deja, nu știu dacă din cauza licorii explozive sau a pirotehnicilor elucubrații gramaticale desfășurate de bunul meu prieten.

— Fermín, nu sunt sigur că am înțeles ce-ai vrut să spui. A scos un oftat adânc.

— Voiam să spun că știu că în momentul ăsta nu prea-ți mai poți controla sfincterul și că pică cerul pe tine, Daniel, dar, așa cum ți-a zis și neprihănită ta soție, nu trebuie să-ți fie frică. Copiii, cel puțin al tău, vin pe lume gata pregătiți și oricine are o fărâmă de bunătate și de curaj, plus un pic de creier în tărăcuță, va ști cum să nu le ruineze viața și să fie un tată care să nu-i facă de rușine.

M-am uitat chiorâș la omulețul acela care și-ar fi dat oricând viața pentru mine și care avea întotdeauna o vorbă – sau un

sac de vorbe – pentru a rezolva orice dilemă, ca și pentru accesele mele de slăbiciune existențială.

— Doamne, dă să fie atât de ușor precum zici, Fermín.

— Nimic bun pe lumea asta nu e ușor, Daniel. Când eram mai tânăr, credeam că pentru a mă descurca în viață îmi va fi de ajuns să știu să fac bine trei lucruri. Unu: să-mi leg șireturile. Doi: să dezbrac o femeie și să știu ce fac. Și trei: să citeșc, pentru a mă putea bucura zilnic de o pagină scrisă cu istețime și seninătate. Credeam că un bărbat care calcă hotărât, știe să mângâie și știe să audă muzica cuvintelor trăiește mai intens și, mai ales, mai bine. Dar odată cu trecerea anilor, am învățat că toate astea nu sunt suficiente și că viața ne oferă uneori ocazia de a fi ceva mai mult decât un biped care înfulecă, se cacă și face umbră pământului o vreme. Iar astăzi destinul, în neîngrădita lui inconștiență, ți-a oferit ție această ocazie.

L-am aprobat, deși nu prea convins.

— Și dacă nu mă ridic la nivelul așteptărilor?

— Daniel, dacă avem ceva în comun, atunci e faptul că amândoi am fost binecuvântați cu norocul de a întâlni femei pe care nu le merităm. E evident și ecuatorial că în această expediție ele ne umplu desagii și poartă busola, iar noi pur și simplu nu trebuie să le dezamăgim. Ce zici?

— Mi-ar plăcea să te cred cu vârș și îndesat, însă mi-e cam greu.

Fermín a dat din mână ca și cum problema nici nu ar fi existat.

— Stai liniștit. Nu poți urmări rafinata mea retorică pentru că puținul apetit pe care-l ai pentru așa ceva ți-e înecat acum în spirtoasa cu care te-ai îmbibat. Dar tu știi că am rupt mai mulți papuci decât tine bătând cărări de soiul ăsta și că, în general, am mai multă dreptate decât o căruță de sfinți.

— Nu te contrazic.

— Și bine faci, pentru că ai pierde lupta înainte de-a o începe. Ai încredere în mine?

— Sigur, Fermín. Merg cu tine până la capătul lumii, o știi prea bine.

— Atunci ascultă-mă și ai și tu încredere în tine, așa cum am eu.

M-am uitat în ochii lui și am aprobat cu lentoare.

— Ți-ai mai venit în fire? m-a întrebat.

— Cred că da.

— Atunci scapă de fața asta tristă, asigură-te că ai o pereche de boașe la locul lor, întoarce-te în cameră și îmbrățișează-i pe Bea și pe vlăstarul căruia amândoi i-ați dat naștere. Și să fii sigur că puștanul pe care am avut onoarea să-l cunosc acum mulți ani, într-o noapte, sub arcadele din Plaza Real și care de atunci m-a băgat de atâtea ori în sperieți trebuie să rămână acolo unde-i este locul, adică în preludiul acestei aventuri. Mai avem multe de trăit, Daniel, și ceea ce ne așteaptă nu e o treabă de copii. Ești de partea mea? Până la capătul lumii, care, cine știe, poate că e după colț?

Nu mi-a trecut prin cap să fac altceva decât să-l îmbrățișez strâns.

— Ce m-aș face eu fără tine, Fermín?

— Ai cădea din lac în puț. Și dacă tot vorbim despre ce bine e să fii prevăzător, ai grijă că unul dintre efectele secundare cele mai obișnuite ale decoctului din care ai supt cu atâta convingere e pierderea temporară a pudorii și resimțirea unei anumite exuberanțe la nivelul mușchiului sentimental. De aceea, când Bea te va vedea intrând în cameră, uită-te drept în ochii ei, ca să-și dea seama că o iubești cu adevărat.

— Asta știe deja.

Fermín a dat din cap nemulțumit.

— Tu fă cum îți zic, a insistat. Nu trebuie să i-o spui dacă ți-e rușine, pentru că așa suntem noi, bărbații, și testosteronul nu are nici o treabă cu poezia. Important e să-și dea seama, să o simtă. Lucrurile astea trebuie arătate mai mult decât trebuie spuse. Și nu din haști în paști, ci în fiecare zi.

— Am să încerc.

— Trebuie să faci mai mult decât să încerci, Daniel.

Așa, scăpat prin grația și grija lui Fermín de eternul și fragilul refugiu al adolescenței mele, m-am întors în camera unde mă aștepta destinul.

Mulți ani mai târziu, amintirea acelei nopți trebuie să-mi fi venit în minte atunci când, ascuns încă din zori în depozitul librăriei din strada Santa Ana, mă confruntam încă o dată cu pagina albă, fără să știu de unde să încep a-mi explica mie însumi adevărata istorie a familiei mele, o misiune căreia mă dedicasem deja de luni de zile, dacă nu chiar ani, dar deocamdată fără să fi fost în stare să scriu măcar un rând convingător.

Fermín, vrând să scoată ceva dintr-un rest de insomnie cauzată, zicea el, de ingurgitarea unei jumătăți de kilogram de jumări, se hotărâse să-mi facă o vizită cât se poate de matinală. Văzându-mă agonizând în fața unei pagini albe, înarmat cu un stilou care picura mai ceva ca o mașină veche, s-a așezat lângă mine și a scrutat mulțimea de foi făcute cocoloș la picioarele mele.

— Nu te supăra, Daniel, dar ai măcar cea mai mică idee despre ce faci?

— Nu, am recunoscut eu. Poate că dacă aș încerca să scriu la o mașină de scris, lucrurile ar sta cu totul altfel. În reclame se spune că Underwood e alegerea oricărui profesionist.

Fermín s-a gândit o clipă la mesajul reclamei, dar apoi a negat cu vehemență.

— Între a scrie la mașină și a scrie de mână e o diferență de ani-lumină.

— Mulțumesc pentru susținere. Dar, spune-mi, ce faci pe aici la o asemenea oră?

Fermín și-a palpat stomacul.

— Ingurgitarea unui purceluș întreg, fript sub diverse forme, mi-a făcut stomacul varză.

— Vrei niște bicarbonat?

— Mai bine nu, că-mi dă erecții nocturne, să-mi fie cu iertare, iar atunci chiar că nu mai pun geană pe geană.

Am lăsat stiloul la o parte și, odată cu el, și a mia intenție de a scrie măcar o frază bună, apoi am căutat privirea prietenului meu.

— Toate bune, Daniel? În afară de asalturile nereușite asupra castelului prozei, firește...

Am ridicat din umeri. Ca de obicei, Fermín apăruse într-un moment providențial, respectându-și condiția de *picarus ex machina*¹.

— Nu știi cum să te întreb ceva ce îmi tot umblă prin cap de ceva timp, i-am zis dintr-o suflare.

El și-a dus mâna la gură și și-a înăbușit un râgâit scurt, dar eficient.

— Dacă e ceva legat de vreo șmecherie de budoar, dă-o pe față, nu cred că mai e cazul să-ți reamintesc că în astfel de cazuri mă simt ca un diplomat fără carieră.

— Nu, nu e vorba de budoar.

— Ce păcat! Ți-aș fi putut spune câte ceva despre niște șiretlicuri de ultimă oră...

— Fermín, i-am tăiat-o scurt, crezi că am trăit așa cum trebuia, că am fost la înălțime?

Prietenul meu și-a înghițit vorbele. A lăsat ochii în pământ și a oftat.

— Să nu-mi zici că faza asta a ta de Balzac blocat în peisaj ține de așa ceva. Căutare spirituală, bla-bla-bla...

— Dar oare nu scriem pentru a ne înțelege mai bine lumea și pe noi înșine?

— Nu, dacă știi ce e de făcut, dar tu...

— Fermín, ești un duhovnic îngrozitor. Ajută-mă și tu puțin.

— Credeam că vrei să ajungi romancier, nu sfânt.

— Spune-mi adevărul. Mă cunoști de când eram copil. În tot acest timp te-am dezamăgit vreodată? Am fost acel Daniel care te așteptai să fii? Cel care i-ar fi plăcut mamei mele să fii? Vreau s-aud adevărul.

Fermín și-a dat ochii peste cap.

— Adevărul nu înseamnă altceva decât tâmpeniile spuse de cei care cred că știu ceva, Daniel. Eu știu despre adevăr tot

1. Aluzie la celebra expresie *deus ex machina*. Aici *deus* (zeu) este înlocuit cu *picarus*, latinizare al lui *picaro* (aventurier, pungaș, șmecher).

atât cât știi despre talia de *brassière* pe care o pune la bătaie acea formidabilă femelă cu nume și bust ascuțite, pe care am văzut-o într-o zi la cinematograful Capitol.

— Kim Novak.

— Dumnezeu și legea gravitației să o aibă în pază. Și nu, nu m-ai dezamăgit, Daniel. Niciodată. Ești un om cumsecade și un prieten bun. Și dacă vrei într-adevăr să știi părerea mea, da, cred că mama ta, Isabella, odihnească-se în pace, ar fi fost mândră de tine și ar fi crezut că ești un fiu cât se poate de bun.

— Dar nu un romancier bun, am zis cu o tentativă de zâmbet.

— Daniel, nu te supăra, dar tu ești romancier cum sunt eu călugăr dominican. Și știi foarte bine că e așa. Asta-i situația și nu există stilou sau mașină de scris Underwood care să o schimbe.

Am oftat și am tăcut îndelung. Fermín se uita la mine gânditor.

— Știi ceva, Daniel? Ceea ce cred cu adevărat e că, după toate câte ni s-au întâmplat, eu încă mai sunt acel biet nenorocit prăbușit pe stradă și pe care l-ai dus acasă la tine din milă, iar tu încă mai ești acel copil dezorientat care umbla năuc prin lume, care vedea mistere peste tot și credea că dacă le rezolvă, fie și printr-o minune, și-ar aminti chipul mamei sale și adevărurile pe care lumea i le furase.

I-am cântărit vorbele. Mă atinseseră până la os.

— Ar fi atât de rău dacă ar fi așa?

— Ar putea fi încă și mai rău. Ai putea fi un romancier, ca prietenul Carax.

— Poate că cel mai bun lucru ar fi să mă duc la el și să-l rog să scrie el povestea asta, am zis. Povestea noastră.

— Așa zice uneori și Julián.

M-am uitat chiorâș la Fermín.

— Ce zice Julián? De unde știe Julián de Carax? I-ai vorbit copilului meu despre Carax?

Fermín luă poza lui oficială de miel dus la tăiere.

— Eu?

— Ce i-ai zis?

Fermín a pufnit, părând să nu dea importanță subiectului.

— Nimicuri. Cel mult niște note de subsol absolut inofensive. Dar faza e că puștiului îi place să facă pe inchizitorul și mintea-i merge de-i zbârnâie, așa că se prinde imediat și pune totul cap la cap. Ce vină am eu dacă puștiul e isteț? E clar că nu-ți seamănă.

— Doamne Dumnezeule... Și Bea știe că i-ai vorbit copilului despre Carax?

— Eu nu mă bag în viața ta conjugală. Dar mă îndoiesc să existe vreun lucru pe care Bea să nu-l știe sau să nu-l bănuiască.

— Fermín, îți interzic categoric să-i vorbești fiului meu despre Carax.

El și-a pus o mână în dreptul inimii și a aprobat solemn.

— Buzele mele sunt pecetluite. Să am parte de cea mai cumplită infamie dacă, într-un moment de obnubilare, voi încălca acest solemn legământ al tăcerii.

— Și dacă tot suntem aici, să nu o pomenești nici pe Kim Novak, că te știu eu.

— În privința asta sunt mai inocent decât mielușelul care scapă lumea de păcate, pentru că subiectul ăsta îl dezvoltă copilul, care e oricum vrei tu, numai prost nu.

— Ești imposibil.

— Suport cu abnegație să mă faci cu ou și cu oțet, pentru că știu că e din cauza frustrării provocate de puținătatea geniului tău. Mai vrea Înălțimea Voastră să adauge vreun nume la lista neagră, în afară de Carax? Bakunin? Estrellita Castro?

— De ce nu vrei tu să mă lași în pace și să te duci să te culci, Fermín?

— Și să te las aici, să înfrunți singur pericolele? Nici nu mă gândesc, în public e nevoie de cel puțin un adult cu capul pe umeri.

Fermín s-a uitat cu atenție la stilou și la teancul de coli albe de pe birou, măsurându-le fascinat, de parcă ar fi fost o trusă de instrumente chirurgicale.

— Ți-a venit măcar o idee de început?

— Nu. La asta lucrăm când ai apărut tu și ai început să debitezi tâmpenii.

— Vorbești prostii. Fără mine, nu ești în stare să scrii nici o listă de cumpărături.

În sfârșit convins și suflecându-și mânecile, gata să dea piept cu o asemenea muncă titanică, s-a așezat pe un scaun, lângă mine și m-a privit intens fix în ochi, așa cum fac toți cei care abia dacă au nevoie de cuvinte pentru a se înțelege.

— Dacă tot am vorbit de liste... uite, e drept că știu despre meseria asta de romancier mai puțin decât despre fabricarea și utilizările siliciului, dar mă gândesc că înainte de a te apuca să povestești ceva, ar trebui să faci o listă cu ceea ce ai vrea să povestești. Un inventar, să zicem.

— Un itinerar? am sugerat eu.

— Un itinerar e ceea ce scornește cineva când nu știe prea bine încotro merge, ca să se convingă pe sine și pe încă vreun prost că are o țintă.

— Nu e o idee chiar atât de rea. Autoamăgirea e secretul oricărei acțiuni imposibile.

— Vezi? Formăm un tandem imbatabil. Tu scrie și eu gândesc.

— Păi, gândește și tu cu voce tare.

— Crezi că e destulă cerneală în chestia asta pentru călătoria noastră dus-întors în infern?

— Destulă încât să ne pornim.

— Acum nu mai trebuie decât să hotărâm ce punem în capul listei.

— Ce zici dacă am începe prin a povesti cum ai cunoscut-o? am întrebat.

— Pe cine?

— Oare pe cine, Fermín? Pe Alicia noastră din Barcelona Minunilor.

O umbră îi întunecă fața.

— Povestea asta nu am spus-o nimănui, Daniel. Nici măcar ție.

— Ce ușă mai bună pentru a pătrunde în labirint?

— Oamenii ar trebui să aibă dreptul de a duce cu ei în mormânt unele secrete, a obiectat Fermín.

— Prea multe secrete te duc în mormânt înainte de vreme.

Fermín a înălțat din sprâncene, surprins.

— Cine a zis asta? Socrate? Eu?

— Nu. Iată că a zis ceva și Daniel Sempere Gispert, *Homo pardicus*, în urmă cu câteva secunde.

Fermín a zâmbit mulțumit, a scos ambalajul de pe o bomboană Sugus de lămâie și a dus-o la buze.

— Ți-au trebuit ani de zile, dar văd că tot ai învățat ceva de la maestru, împlișatule. Vrei una?

Am acceptat o bomboană, știind că era lucrul cel mai de preț din patrimoniul prietenului meu și că-mi făcea o adevărată onoare dându-mi și mie.

— Daniel, ai auzit vreodată vorba aia atât de fumată, că în iubire și în război totul este permis?

— Uneori. Spusă, firește, de cei care sunt mai mult în favoarea războiului decât a iubirii.

— Corect. De fapt e o minciună sfruntată.

— Și atunci ce poveste va fi asta? De război sau de iubire?

Fermín a ridicat din umeri.

— Care-i diferența?

Și așa, la adăpostul nopții, cu niște bomboane de lămâie și purtați de vraja amintirilor care amenințau să se piardă pentru totdeauna în negura timpului, Fermín a început să adune ițele care trebuiau să se regăsească în țesătura sfârșitului și începutului poveștii noastre...

Fragment din

Labirintul spiritelor

(*Cimitirul Cărților Uitate*, volumul al IV-lea)

de Julián Carax.

Éditions de la Lumière, Paris, 1992.

Ediție îngrijită de Émile de Rosiers Castellaine

DIES IRAE

Barcelona,
martie 1938

L-a trezit zgomotul valurilor. Când a deschis ochii, pasagerul clandestin a văzut un zid de ceață care se pierdea în infinit. Legănarea vaporului, mirosul de sare și valurile izbindu-se de chilă i-au amintit că nu se afla pe pământ. A dat la o parte sacii cu care se învelise și a revenit încet la realitate, scrutând labirintul de coloane și arcade care formau burta cargobotului.

Imaginea i s-a părut una de vis, o catedrală scufundată, plină cu ceea ce părea a fi tezaurul furat din mii de palate și muzee. Un șir de mașini de lux acoperite cu o pânză semi-transparentă se ghicea printre mai multe sculpturi și tablouri. Lângă un imens ceas cu pendulă se vedea o colivie din care un papagal cu penaj splendid se uita la el cu severitate, ca și cum nu ar fi fost de acord cu condiția lui de pasager clandestin.

Ceva mai încolo a observat o reproducere după *David* al lui Michelangelo, căruia un tip cu prea multe idei îi pusese pe cap un tricorn de jandarmi. Dincolo de statuie, un escadron spectral de manechine îmbrăcate în haine de epocă păreau încremenite într-un perpetuu vals vienez. Într-o parte, lângă un luxos faeton funerar cu pereți de sticlă prin care se vedea sarcofagul, se afla un maldăr de afișe vechi înrămate. Unul dintre ele anunța o coridă în Plaza de las Arenas, în vremurile de dinainte de război.

Numele unui oarecare Fermín Romero de Torres apărea pe lista toreadorilor. Ochii lui au mângâiat fiecare literă și pasagerul clandestin, care pe atunci încă era cunoscut sub un alt nume, pe care avea să-l îngroape în cenușa războiului, a rostit în gând cele patru cuvinte.

Fermín

Romero de Torres

Un nume frumos, și-a zis. Muzical. De scenă. Potrivit condiției lui de etern pasager clandestin printr-o viață plină de aventuri. Fermín Romero de Torres sau omulețul slab ce părea susținut numai de nasul lui mare, bărbatul care într-o zi nu foarte îndepărtată avea să adopte numele acela, își petrecuse ultimele două zile ascuns în măruntaiele aceluia vapor de mărfuri care plecase din Valencia cu două nopți în urmă. Reușise să se strecoare la bord printr-un miracol, pitiu într-o ladă plină cu puști vechi, ascunsă printre tot soiul de mărfuri. Unele puști erau băgate în învelitori legate la gură, ca să fie protejate de umezeală, dar celelalte erau aruncate la grămadă și i s-au părut mai degrabă bune să îi explodeze în față cine știe cărui soldat ghinionist – sau chiar lui însuși dacă atingea ce nu trebuia – decât să doboare inamici.

Ca să-și mai întindă picioarele și să nu amortescă de la frigul și umezeala emanate de pereții navei, Fermín se aventura, din jumătate în jumătate de oră, prin hățișul de containere și lăzi, căutând ceva de mâncare sau, în cel mai rău caz, ca să-și omoare timpul. Într-una din acele expediții se împrieteniise cu un șoricel care, odată depășită perioada inițială de neîncredere, se apropia timid și, cuibărit pe genunchii lui, împărțea cu el niște bucățele uscate de brânză pe care Fermín le găsisese într-o ladă cu alimente. Brânza – sau ce-o fi fost substanța aceea gumoasă și unsuroasă – avea gust de jambon și din cunoștințele gastronomice ale lui Fermín nu reieșea nicidecum că o vacă sau orice alt rumegetor și-ar fi adus vreo contribuție la elaborarea ei. Dar era un lucru de bun-simț să accepți că gusturile nu se discută sau, chiar dacă ar fi fost discutabile, neajunsurile acelor zile făceau inutilă orice discuție în contradictoriu, așa că amândoi s-au bucurat de bucate cu pofta pe care ți-o dau numai niște luni întregi de foamete.

— Dragul meu prieten rozător, unul dintre avantajele războaielor e și acela că, de la o zi la alta, lăturile ajung să și se pară un ospăț regesc și până și o bucată de rahat bine înfășurat pe un băț începe să emane un *bouquet* senzațional de *boulangerie* pariziană. Dieta asta de răcan, formată din supă pe bază de zoaie și firimituri de pâine îmbogățită cu rumeguș, te căleşte spiritual și îți dezvoltă atât de mult sensibilitatea cerului-gurii, încât poți ajunge ca într-o bună zi să susții că varul de pe pereți are gust de șorici de porc, dacă nu-i cu supărare.

Șoricelul îl asculta răbdător pe Fermín în timp ce împărțeau tot ce acesta găsea de mâncare. Uneori, ghiftuit, șoricelul dormea la picioarele lui. Fermín îl studia, bănuind că făceau casă bună împreună, pentru că, în fond, semănau foarte bine.

— Tu și cu mine suntem ca stânga și dreapta, frățâne, îndurăm cu stoicism nenorocirile provocate de maimuța erectă și facem pe dracu-n patru ca să supraviețuim. Poate dă Domnul și într-o bună zi, nu prea îndepărtată, le va da primatelor peste nas și le va pune la locul lor, să facă viermi alături de dinozauri, mamuți și păsări dodo, așa încât voi, creaturi domestice și pacifiste, care vă mulțumiți cu mâncatul, procrearea și somnul, să puteți moșteni pământul sau cel puțin să-l împărțiți cu gândacii și insectele.

Șoricelul, chiar dacă poate nu era de acord, tăcea chitic. Pentru el important era să conviețuiască pașnic și fără ca vreunul să se creadă mai presus de celălalt – un acord între gentlemeni. Pe timpul zilei puteau auzi ecoul pașilor și vocilor marinarilor răsunând în santină. În puținele ocazii în care câte un membru al echipajului se aventura în cală, de obicei pentru a fura câte ceva, Fermín se ascundea iarăși în lada cu puști, unde, amețit de tangaj și de mirosul de praf de pușcă, trăgea un pui de somn. În cea de-a doua zi a călătoriei, explorând bazarul cu minunății ascunse în burta aceluia Leviatan, Fermín, Iona modern și student fără frecvență la Tainicele Scrieri, a dat peste o cutie burdușită cu biblii frumos copertate. Descoperirea i s-a părut cel mult îndrăzneată și neașteptată, dar în lipsa altui meniu literar, a luat cu împrumut un exemplar

și, ajutat de o lumânare sustrasă tot dintre mărfuri, s-a apucat să citească cu voce tare, pentru el și pentru tovarășul său de călătorie, fragmente alese din Vechiul Testament, care i se păruse întotdeauna mai interesant și mai sângeros decât Noul Testament.

— Ia ciulește urechile, maestre, la această parabolă inefabilă, plină de symbolism, condimentată cu incesturi și mutilări suficiente încât să determine un schimb de chiloței între frații Grimm.

Așa treceau orele și zilele în azilul plutitor până când, în zorii zilei de 17 martie 1938, Fermín a deschis ochii și a descoperit că prietenul său rozător dispăruse. Poate că unele pasaje din Apocalipsa Sfântului Ioan, citite în noaptea anterioară, îl speriaseră pe șoricel sau poate presimțise că voiajul lor se apropia de sfârșit și preferase să o șteargă. Fermín, amorțit de încă o noapte în care frigul îl pătrunsese până la oase, s-a dus clătinându-se până la un hublou prin care intra lumina sta-cojie a zorilor. Ferestruica rotundă era la câteva palme deasupra liniei de plutire și Fermín a putut vedea cum soarele se înălța deasupra unei mări de culoarea vinului. A străbătut cala, strecurându-se printre lăzi cu muniție și printr-un hățiş de biciclete ruginite, legate cu sfoară, până a ajuns în celălalt capăt al ei și a aruncat o privire. Raza vaporosă a farului din port a măturat burta navei, iscând pentru câteva clipe o rafală de scânteii luminoase la toate hublourile calei. În depărtare, într-un miraj pâcios care înghițea foișoare, cupole și turnuri, se întindea orașul Barcelona. Fermín a zâmbit în sinea lui, uitând pentru o clipă de frig și de vânătăile ce-i acopereau trupul, urmare a problemelor avute în ultimul port prin care trecuse.

— Lucía, a șoptit, văzând cu ochii minții chipul a cărui amintire îl ținuse în viață în cele mai negre momente.

Oftând, a scos din buzunarul interior al hainei plicul pe care-l pusese acolo când plecase din Valencia. Orice urmă de visare i s-a spulberat pe loc. Cargobotul era mult mai aproape de port decât crezuse. Orice pasager clandestin care se respectă

știe că greu e nu să urci la bord, ci să scapi cu bine din neajunsurile călătoriei și să cobori de pe navă fără să fii observat. Dacă voia să atingă pământul mergând pe propriile picioare și cu toate oasele la locul lor, atunci ar fi fost mai bine să-și pregătească plecarea. Fermín a auzit cum pașii și vânzoleala creșteau încontinuu pe punte și a simțit cum vasul vira, iar duduital motoarelor scădea pe măsură ce nava intra în rada portului. A pus scrisoarea înapoi în buzunar și s-a grăbit să-și șteargă urmele, ascunzând resturile de lumânări, sacii care-i serviseră de culcuș, Biblia din care citise și resturile de brânză rancedă și biscuiți. Apoi a închis cum a putut lăzile prin care scotocise după hrană, bătând cuiele la loc cu tocul zdrențuit al cizmelor sale jerpelite. Uitându-se mai atent la cât de prost era încălțat, Fermín și-a zis că după ce va pune piciorul pe pământ și va face ceea ce promisese, următorul lui obiectiv avea să fie acela de a-și face rost de niște pantofi care să nu pară furați de la un mort. În timp ce mișuna de colo până colo prin cală, pasagerul clandestin urmărea prin hublouri intrarea vaporului în apele portului Barcelona. Și-a mai lipit o dată nasul de geam și l-au cuprins fiorii când a decupat cu privirea forma castelului și închisorii militare Montjuic sus, pe culmea dealurilor, profilându-se deasupra orașului ca o uriașă pasăre de pradă.

— La cea mai mică greșeală, acolo ajungi, și-a zis el oftând.

În depărtare se profila vârful monumentului dedicat lui Cristofor Columb, cel care continua să arate cu degetul în direcția greșită, confundând continentul american cu Insulele Baleare. În spatele statuii descoperitorului începea Ramblas, ce înainta către inima orașului vechi, acolo unde îl aștepta Lucía. Pentru o clipă și-a imaginat-o parfumată în așternut. Însă vina și rușinea i-au șters imediat din minte acea imagine. Nu-și ținuse promisiunea.

— Ce mizerabil ești, și-a zis.

Trecuseră treisprezece luni și șapte zile de când nu o mai văzuse, treisprezece luni care cântăreau cât treisprezece ani. Ultima imagine pe care a reținut-o înainte de a se întoarce în

ascunzișul său a fost cea cu Virgen de la Merced, patroana spirituală a orașului, cocoțată pe cupola bisericii din fața portului și părând mereu gata să-și ia zborul peste acoperișurile Barcelonei. În mâinile ei și-a încredințat sufletul și pacostea aceea de trup și chiar dacă nu mai pusese piciorul într-o biserică de la nouă ani, când confundase bisericuța din satul natal cu biblioteca publică, Fermín s-a jurat pe toți sfinții că dacă Fecioara – sau orice alt înlocuitor cu atribuții celeste – îl va ajuta să ajungă cu bine, cât de cât sănătos, atunci avea să-și dedice viața contemplării spirituale și va deveni un client asiduu al industriei popești. După ce și-a încheiat jurământul, s-a închinat de două ori și s-a grăbit să se ascundă din nou în lada cu armament, culcușit acolo între arme ca un mort în sicriu. Chiar înainte de a lăsa capacul, Fermín a apucat să-l vadă pe prietenul său, șoricelul, care îl urmărea, cocoțat pe o stivă de frigidere înălțată până la tavan.

— *Bonne chance, mon ami*, a șoptit.

Apoi s-a abandonat întunericului care mirosea a praf de pușcă, printre țevile puștilor reci ca gheața, lăsându-și viața în mâinile sorții.

2

După un timp Fermín și-a dat seama că duduitorul motoarelor se stinsese cu totul și prova navei se apropia de locul de acostare. După calculele lui, era prea devreme ca nava să fi ajuns la chei. Pe durata escalelor făcute de-a lungul călătoriei învățase tot talmeș-balmeșul pe care-l presupunea manevra de acostare, de la desprinderea parâmelor și bubuitul lanțului ancorei până la scrâșnetul vaporului atingând ușor zidul cheiului. Dar în loc de toate acele sunete, i-a ajuns la urechi o neașteptată zarvă de pași și voci, pe care Fermín nu a reușit să le recunoască. Din cine știe ce motiv, căpitanul amânase ancorarea și Fermín, care în cei doi ani de război anteriori învățase că de obicei surprizele merg mână în mână cu neplăcerile, a strâns din dinți și și-a mai făcut o cruce.

— Sfântă virginică Maria, mă lepăd de agnosticismul meu tâmpit și de fizica modernă care mi-a împuiat capul cu proștii, a șoptit el, făcându-se mic de tot în lada aceea care semăna tot mai mult cu un sicriu plin cu arme de mâna a doua.

Rugăciunea lui nu a întârziat să dea roade. Fermín a auzit cum ceva ce părea a fi o altă navă, ceva mai mică, s-a apropiat și s-a lipit de cargobot. După câteva clipe pe punte s-au auzit niște pași care păreau marțiali, însoțiți de forfota echipajului. Fermín a înghițit în sec. Nava fusese abordată.

3

„Treizeci de ani pe apă și ce e mai rău vine tot când atingi pământul“, și-a zis căpitanul Arráez, urmărindu-i de pe punte pe cei câțiva oameni care tocmai urcaseră pe scara de la babord. Ținteau amenințător cu armele și îi împingeau într-o parte pe membrii echipajului, pregătind drumul pentru cel care, bănuia căpitanul, era comandantul lor. Arráez era unul dintre acei lupi de mare cu pielea și părul arse de soare și de briza sărată și cu ochii blânzi, părând mereu încetoșați de o perdea de lacrimi. Pe când era foarte tânăr, crezuse că orice croazieră presupune o aventură, însă odată cu trecerea anilor, a învățat că aventurile adevărate se petrec întotdeauna în port și mai ales că sunt destul de neplăcute. Nu exista nimic pe mare de care să se teamă. Dar pe pământ, mai ales în acele zile, îl lua cu rău.

— Bermejo, anunță portul prin radio că deocamdată suntem reținuți și că vom ancora cu ceva întârziere.

Bermejo, secundul navei, s-a făcut palid și l-a cuprins tremuratul acela dobândit în ultimele luni de bombardamente și lupte. Fost contramaistru pe nave de croazieră de pe Guadalquivir, sărmanul Bermejo nu era pregătit pentru așa ceva.

— Cine a zis că ne-au reținut, domnule căpitan?

Arráez s-a uitat la omul care tocmai pășea pe puntea vasului. Îmbrăcat într-un trenchi negru, cu mânuși și pălărie cu

boruri, părea să fie singurul ins neînarmat. Arráez l-a urmărit cum străbătea încet puntea. Atitudinea lui etala o lentoare și un dezinteres perfect calculate. Ochiul bărbatului, ascunși de niște ochelari negri, scrutau chipurile membrilor echipajului, în timp ce chipul îi rămânea total lipsit de expresie. S-a oprit în mijlocul punții, a ridicat privirea către covertă, și-a scos pălăria, salutând scurt cu ea, și a zâmbit ca o reptilă.

— Fumero, a șoptit căpitanul.

Bermejo, care părea să fi devenit mai scund cu zece centimetri de când bărbatul acela traversase puntea, s-a făcut alb ca varul și s-a uitat la căpitan.

— Cine? a reușit el să îngaime.

— Poliția politică. Coboară și spune-le tuturor să nu care cumva să facă pe deștepții. Apoi anunță portul prin radio, cum ți-am zis.

Bermejo a dat din cap că da, dar nu s-a mișcat din loc. Arráez l-a țintuit cu privirea.

— Bermejo, du-te odată. Și încearcă să nu faci pe tine, pentru Dumnezeu!

— Da, domnule căpitan.

Arráez a rămas câteva clipe singur pe covertă. Ziua era senină, cerul, ca de sticlă, cu mici pete de nori albi, care ar fi făcut deliciul oricărui peisagist. Pentru o clipă i-a trecut prin minte să meargă să-și ia arma pe care o ținea în dulapul încuiat din cabina lui, dar imediat și-a dat seama că era o idee de-a dreptul stupidă, așa că s-a mulțumit să zâmbească amar. A tras adânc aer în piept, și-a aranjat uniforma destul de jerpelită, a părăsit coverta și a coborât pe punte, acolo unde, jucându-se cu o țigară între degete, îl aștepta vechea sa cunoștință.

4

— Căpitane Arráez, bun sosit la Barcelona.

— Mulțumesc, locotenente.

Fumero a zâmbit.

— Deja căpitan.

Arráez a dat din cap că a înțeles, susținând privirea acelor ochelari negri care te împiedicau să știi cu exactitate unde se uitau ochii scrutători ai lui Fumero.

— Felicitări.

Fumero îi întinse o țigară.

— Nu, mulțumesc.

— Marfă de calitate, a insistat Fumero. Tutun american.

Arráez a acceptat țigara și a pus-o în buzunar.

— Vreți să verificați documentele, domnule căpitan? Toate sunt la zi, parafate de guvernul de la Generalitat...

Fumero a ridicat din umeri, a dat plictisit fumul afară și s-a uitat la jarul țigării, zâmbind ușor.

— Sunt convins că documentele sunt în regulă. Spuneți-mi, ce încărcătură aveți la bord?

— Mărfuri. Medicamente, arme și muniție. Și mai multe obiecte confiscate de la proprietarii lor pentru a fi scoase la licitație. Inventarul ștampilat de reprezentanții guvernamentali din Valencia vă stă la dispoziție.

— Nici nu mă așteptam la altceva din partea dumneavoastră, căpitane. Dar asta rămâne între dumneavoastră și autoritățile portuare și vamale. Eu sunt un simplu slujbaș al poporului.

Arráez a aprobat cu seninătate, repetându-și în gând să nu-și ia nici o clipă privirea de la ochelarii negri, de nepătruns.

— Dacă domnul căpitan e atât de bun încât să-mi spună ce caută, atunci eu, cu cea mai mare plăcere...

Fumero i-a făcut semn să-l urmeze și au traversat amândoi puntea sub privirile curioase ale echipajului. După câteva minute Fumero s-a oprit, a mai tras o dată din țigară, apoi a aruncat-o peste bord. S-a sprijinit de balustradă și a contemplat Barcelona de parcă atunci ar fi văzut-o prima dată.

— Simțiți mirosul, căpitane?

Arráez a tăcut un moment înainte de a răspunde.

— Nu știu la ce vă referiți, domnule căpitan.

Fumero l-a bătut prietenește pe braț.

— Inspirați adânc. Fără grabă. O să vedeți cum îl simțiți.

Arráez a schimbat o privire cu Bermejo. Membrii echipajului se uitau unii la alții, fără să știe ce să creadă. Fumero i-a măsurat cu privirea și le-a făcut semn tuturor să inspire adânc.

— Nu? Nu simte nimeni?

Căpitanul a încercat să emită un zâmbet, care însă nu i-a ajuns până pe buze.

— Culmea e că eu da, îl miros, a zis Fumero. Nu-mi spuneți că nu v-ați dat seama.

Arráez a dat vag din cap.

— Bineînțeles, s-a repezit Fumero. E clar că-l simțiți. La fel ca mine și ca oricare altul de aici. E miros de șobolan. Șobolanul acela mizerabil pe care dumneata îl ascunzi la bord.

Arráez s-a încruntat uluit.

— Vă pot asigura...

Fumero a ridicat mâna, cerând să se facă tăcere.

— Când un șobolan se strecoară la bord, nu mai ai cum scăpa de el. Îi pui otravă și o mănâncă. Îi pui capcane și face ceva pe ele. Nimic nu e mai greu de stârpit pe lumea asta decât un șobolan. Pentru că e laș. Pentru că se ascunde. Pentru că se crede mai deștept decât tine.

Fumero a tăcut câteva secunde pentru a-și savura propriile cuvinte.

— Și știți care e singura modalitate de a scăpa odată pentru totdeauna de un șobolan, domnule căpitan? Știți cum scapi de el cu adevărat, pe vecie?

Arráez a dat din cap că nu.

— Nu știu, domnule căpitan.

Fumero a zâmbit, arătându-și dinții.

— Firește că nu. Pentru că dumneata ești un lup de mare și nu ai de ce să știi. Asta e treaba mea. Țasta-i motivul pentru care Revoluția m-a făcut ceea ce sunt. Fii atent, căpitan. Fii atent și învață.

Înainte ca Arráez să apuce să spună ceva, Fumero s-a dus către proră, urmat de oamenii lui. Abia atunci căpitanul și-a dat seama că se înșelase. Fumero era înarmat. Purta un revolver în mână, o armă de colecție. A străbătut puntea, împingându-i

pe toți cei întâlniți în cale, și nu a dat nici o atenție cabinelor. Părea să știe foarte bine încotro se îndreaptă. La un semn, însoțitorii lui au înconjurat trapa care închidea cala și au rămas locului, în așteptarea unui ordin. Fumero s-a aplecat spre trapa de tablă și a lovit ușor cu degetele în ea, ca și cum ar fi bătut la ușa unui vechi prieten.

— Surpriză, a zis el cântat.

După ce oamenii lui au smuls, practic, trapa și măruntaiele cargobotului au fost inundate de lumina zilei, Arráez s-a întors pe covertă. Văzuse și învățase deja destule în cei doi ani de război. A mai apucat să vadă cum Fumero își linge buzele ca un motan, apoi, cu revolverul în mână, se strecoară în cala vasului.

5

După zile în șir petrecute în cală, respirând același aer viciat, Fermín a simțit aerul proaspăt care intra prin trapa deschisă a calei și ajungea până la el, infiltrându-se printre scândurile lăzii cu armament în care se ascunsese. A întors capul într-o parte și a văzut printre scânduri un evantai de raze prăfoase care măturau podeaua calei. Lanterne.

Lumina albă și vapoasă mângâia formele încărcăturii și scotea la iveală transparența pânzelor care acopereau automobilele și operele de artă. Zgomotul de pași și ecoul metalic care reverbera pe santină s-au apropiat încet. Fermín a strâns din dinți și a refăcut în minte toți pașii pe care-i urmăse până la ascunzișul său. Sacii, lumânările, resturile de mâncare, urmele de pași pe care le-ar fi putut lăsa prin cală. Dar nu credea să fi lăsat vreo urmă. Nu o să-l găsească niciodată, și-a zis. Niciodată.

Apoi a auzit acea voce acră și atât de cunoscută pronunțându-i numele, ca și cum ar fi fredonat o melodie, și genunchii i s-au lichefiat.

Fumero.

Vocea și pașii se auzeau tot mai aproape. Fermín a închis ochii, așa cum face un copil îngrozit de zgomotul pe care-l

aude în întuneric în camera lui. Nu pentru că e convins că asta îl va apăra, ci pentru că nu îndrăznește să recunoască silueta de lângă pat, aplecată deasupra lui. A simțit în acele clipe cum pașii înaintau numai câțiva centimetri, cu o lentoare cumplită. Degetele înmănușate au mângâiat capacul lăzii ca și cum de-a lungul lui ar fi alunecat un șarpe. Fumero fredona un cântec. Fermín și-a ținut respirația și a rămas cu ochii închiși. Picături reci de transpirație îi curgeau pe frunte și a trebuit să-și strângă pumnii pentru a-și stăpâni tremurul mâinilor. Nu a îndrăznit să-și miște nici un fir de păr, ca nu cumva să se atingă de vreo armă și să scoată cel mai mic sunet.

Poate că se înșelase. Poate că aveau să-l găsească. Poate că nu exista nici un colțișor pe lumea asta unde să se poată ascunde și să aibă parte de încă o zi de viață. Poate că – până la urmă, de ce nu? – asta era o zi la fel de potrivită ca oricare alta pentru a-și încheia socotelile cu viața. Și dacă tot veni vorba, nimic nu-l oprea să deschidă brusc capacul lăzii și să apară ținând în mâini una din puștile peste care zăcea întins. Mai bine să moară ciuruit cât ai clipi decât să piară de mâna lui Fumero și de instrumentele lui, după ce ar fi atârnat două săptămâni de tavanul cine știe cărei celule din castelul Montjuic.

Și-a trecut mâna peste una dintre puști, căutându-i trăgaciul, și a strâns-o cu putere. Abia atunci i-a dat prin gând că poate nu era încărcată. Ce mai contează, s-a gândit. La cât de bine trăgea, avea toate șansele să-și zboare jumătate de picior sau să nimerească un ochi de pe monumentul lui Columb. Ideea îl făcu să zâmbească și strânse arma la piept, căutându-i trăgaciul. Nu mai trăsesese niciodată cu arma, dar și-a zis că norocul e mereu de partea începătorilor și nu vedea de ce nu ar fi încercat măcar. A apăsat ușor pe trăgaci, gata să-i zboare scăfârliia lui *don* Francisco Javier Fumero și să-l trimită direct în rai sau în iad.

Totuși după câteva clipe pașii s-au îndepărtat, luându-i ocazia de a face pe eroul și amintindu-i că marii amanți, în funcțiune sau prin vocație, nu se nășteau niciodată pentru a

face pe eroii în ultima clipă. Și-a permis să respire adânc și și-a dus o mână la piept. Hainele i se lipiseră de corp ca o a doua piele. Fumero și zbirii lui se îndepărtau. Fermín și-a închipuit siluetele lor dispărând din cală și a răsuflet ușurat. Poate că până la urmă nu-l denunțaseră. Poate că fusese doar un control de rutină.

În acel moment pașii s-au oprit. S-a lăsat o liniște mormântală și pentru câteva secunde Fermín nu a mai auzit altceva decât bătăile propriei inimi. Apoi, după un oftat aproape imperceptibil, a auzit țopăitul a ceva mic și ușor ce trecea peste capacul lăzii, la câțiva centimetri de fața lui. L-a recunoscut după mirosul slab, dulce-acrișor. Tovarășul lui de drum, șoricelul, adulmeca printre crăpăturile capacului, simțind, fără îndoială, mirosul prietenului său. Fermín era hotărât să-l alunge printr-un ușor sâsâit, când un răsunet asurzitor inundă cala.

Glonțul de mare calibru l-a spulberat pe rozător și a decupat în scândura lăzii un orificiu la vreo cinci centimetri de fața lui Fermín. O picătură de sânge s-a infiltrat printre scânduri și i-a stropit buzele. Fermín a simțit o gădilătură la piciorul drept și când și-a coborât privirea, ca să vadă ce era, și-a dat seama că glonțul aproape că-i atinsese piciorul, arzându-i în trecere manșeta pantalonului, înainte de a ieși prin partea cealaltă a lăzii. Un fir de lumină vapoasă traversa întunericul ascunzișului, refăcând traiectoria glonțului. Fermín a auzit pașii întorcându-se și oprindu-se în dreptul ascunzișului său. Fumero s-a lăsat în genunchi lângă ladă. Fermín i-a văzut strălucirea ochilor prin deschizătura subțire dintre capac și ladă.

— Hm, ca de obicei, te însoțești cu tot soiul de paradizi. Îmi pare rău că nu ai auzit țipetele colegului tău, Amancio, înainte de a ne spune unde ești de găsit. Două cabluri la boașe și voi, eroii ăștia, cântați mai ceva ca privighetoarea.

Înfruntând privirea aceea pe care o știa foarte bine, Fermín a simțit că dacă nu și-ar fi adunat tot curajul care îi mai rămăsese în lada plină de arme, s-ar fi pișat pe el de spaimă.

— Miroși mai urât decât tovarășul tău, șobolanul, i-a strecurat Fumero. Cred că ai nevoie de-o baie.

A auzit forfota oamenilor mutând lăzi și răsturnând obiecte prin cală. În tot acel timp Fumero nu s-a mișcat nici un centimetru din locul unde stătea. Ochii lui ascultau întunericul din ladă ca un șarpe răbdător lângă un cuib. După puțin timp Fermín a simțit lovituri puternice de ciocan în ladă. Mai întâi a crezut că aveau de gând să-l omoare cu ciocanul. Dar când a văzut vârful unor cuie ieșind prin capac, și-a dat seama că închideau lada ermetic. Într-o clipită puținul spațiu care existase între capac și ladă dispăruse. Îl înmormântaseră în propriul ascunziș.

Fermín și-a dat seama că lada era împinsă și că, la ordinul lui Fumero, câțiva membri ai echipajului coborâseră în cală. Nu i-a fost greu să-și închipuie ce avea să urmeze. A simțit cum mai mulți bărbați ridicau lada și o legau cu frânghii. A mai auzit și mișcarea lanțurilor, apoi a simțit cum lada era smulsă brusc în sus de vinci.

6

Arráez și întregul său echipaj au contemplat lada ce se legăna în bătaia brizei, la șase metri deasupra punții. Fumero a ieșit din cală punându-și din nou ochelarii negri la ochi și zâmbind satisfăcut. A ridicat privirea către punte și a salutat militărește, în bătaie de joc.

— Cu voia dumneavoastră, domnule căpitan, o să exterminăm șobolanul care era la bord și o vom face în singurul mod care nu dă greș niciodată.

Fumero i-a făcut semn omului de la vinci să coboare lada câțiva metri, până la înălțimea privirii lui.

— O ultimă dorință sau ceva păreri de rău?

Membrii echipajului stăteau muți, cu ochii ațintiți pe ladă. Tot ce părea să se audă din interiorul ei era un scâncet care te ducea cu gândul la un animăluț speriat.

— Hai, nu mai plânge, nu merită, a zis Fumero. Mai mult, nu te las singur. O să vezi că te așteaptă o grămadă de prieteni bine legați cu funii...

Lada a fost înălțată din nou în aer și vinciul a început să vireze către bord. Când s-a oprit la vreo zece metri deasupra apei, Fumero s-a întors din nou către punte. Arráez se uita la el cu o privire de gheață, șoptind în barbă.

„Nemernicul dracului“, a reușit Fumero să-i citească pe buze.

Apoi a făcut un semn și lada cu arme, cântărind două sute de kilograme, plus cele cincizeci și ceva ale lui Fermín Romero de Torres, s-a prăbușit în apele reci și întunecate ale portului din Barcelona.

7

Cât a durat căderea, abia a avut timp să se lipească de pereții lăzii. La impactul cu apa, mormanul de arme s-a înălțat în aer și a lovit cu putere partea de sus a cutiei. Câteva secunde lada a plutit, unduindu-se ca o baliză. Fermín s-a chinuit să iasă de sub zecile de puști, unde rămăsese îngropat. Un miros puternic de salpetru și păcură îi ajunse la nări. Apoi a auzit zgomotul apei pătrunzând prin gaura făcută de glonțul tras de Fumero. Imediat a simțit și apa rece care inunda partea de jos a lăzii. Cuprins de panică, a încercat să ajungă în cealaltă parte, cât mai sus. Mișcarea a făcut ca greutatea puștilor să încline lada într-o parte. Fermín a căzut în genunchi peste arme. Învăluit într-o beznă totală, a început să îndepărteze puștile, ca să dea de orificiul prin care pătrundea apa. Imediat ce reușea să îndese în spatele său câteva arme, acestea cădeau peste el, împingându-l spre fundul lăzii, care continua să se încline. Apa îi trecuse deja de picioare și i se scurgea printre degete. Deja îi ajunsesse la genunchi când a dat peste orificiu și l-a acoperit cum a putut, apăsându-l cu ambele palme. Atunci a auzit împușcăturile de pe puntea vaporului și gloanțele ce loveau lemnul lăzii. S-au deschis trei orificii noi și o luminozitate verzuie s-a strecurat în interior, iar Fermín a început să zărească cum apa începe să pătrundă în șuvoaie și în numai câteva clipe îi ajunge la brâu. A țipat de groază și de furie, a încercat să acopere cu palma unul dintre orificiile proaspete,

dar o zgâlțâitură bruscă l-a împins înapoi. Zgomotul care a inundat interiorul lăzii l-a cutremurat, ca și cum o bestie tocmai ar fi înghițit bucăți din el. Apa înghețată i-a atins pieptul, tăindu-i o clipă respirația. Se făcuse din nou întuneric și Fermín și-a dat seama că lada se scufunda și nimic nu o mai putea opri. Palma lui dreaptă a cedat sub presiunea apei. Valurile înghețate i-a șters lacrimile în întuneric. Fermín a încercat să tragă adânc aer în piept pentru ultima dată.

Curenții au prins lada și au târât-o în adâncuri. O porțiune de câteva palme rămăsese neinundată în partea de sus și Fermín s-a chinuit să se cocoațe până acolo, ca să mai prindă o gură de oxigen. După puțin timp lada a lovit fundul apelor portului, s-a înclinat ușor pe o parte și a rămas înțepenită în mâl. Fermín a lovit capacul cu pumnii și picioarele, dar acesta, bine bătut în cuie, nici nu s-a clintit. Ultimii centimetri cubi de aer care-i mai rămăseseră s-au evaporat printre crăpături. Bezna totală, rece, îl îndemna să renunțe la orice efort, dar plămâni îi ardeau și avea impresia că o să-i explodeze capul din lipsă de aer. Cuprins de panică și înnebunit de certitudinea că îi mai rămăseseră numai câteva secunde de viață, a apucat o armă și a început să lovească în capacul lăzii cu patul puștii. După a patra lovitură, a scăpat arma din mâini. A băjbâit prin întuneric și a atins cu vârful degetelor învelitoarea unei arme care plutea la suprafața gurii de aer. Fermín a prins-o cu ambele mâini și a început să lovească din nou în capac cu puținele forțe pe care le mai avea, rugându-se să se petreacă odată minunea ce nu mai venea.

Glonțul a produs o vibrație surdă, explodând în interiorul învelitorii. Fiind tras de la o distanță atât de mică, a făcut în lemn o gaură cât un pumn. O rază de lumină s-a strecurat înăuntrul lăzii. Mâinile lui Fermín au reacționat mai repede decât mintea sa. A țintit spre aceeași gaură și a apăsat iarăși pe trăgaci, o dată și încă o dată. Dar apa inundase deja învelitoarea și nici unul dintre gloanțe nu a mai percutat. Fermín a luat o altă pușcă și a apăsat trăgaciul prin învelitoare. Primele două apăsări nu au avut nici un efect, dar a treia i-a scuturat

brațele și a văzut cum gaura din capac s-a mărit considerabil. A tras toate gloanțele din încărcător, până când și-a putut strecura prin deschizătură trupul lui mic și slab. Marginile pline de așchii i-au zgâriat pielea, dar, oricum, promisiunea limpezimii spectrale și a razei de lumină care se zărea la suprafață i-ar fi dat puterea de a merge și pe cuie încinse.

Apa tulbure a portului îi ardea pupilele, dar Fermín a continuat să țină ochii deschiși. Prin pâcla verzuie se zărea o pădure subacvatică de lumini și umbre. Se afla în mijlocul unui păienjeniș de gunoaie, carcase de nave și mâl, toate adunate de-a lungul secolelor. Și-a înălțat privirea către coloanele de lumină vapoasă care cădeau de sus. Silueta cargobotului se vedea la suprafață ca o umbră uriașă. Și-a zis că acea zonă a portului trebuia să aibă în jur de cincisprezece metri adâncime, poate și mai mult. Dacă reușea să iasă la suprafață de cealaltă parte a cargobotului, poate că nimeni nu i-ar observa prezența și așa ar putea scăpa cu viață. Și-a luat avânt, împingându-se cu picioarele în marginea lăzii, și a început să înoate. Abia atunci, în timp ce se îndrepta încet către suprafață, a putut zări pentru câteva clipe imaginile fantasmagorice care zăceau sub apă. Și-a dat seama că de fapt ceea ce i se păruseră a fi mănunchiuri de alge și năvoade abandonate erau trupuri putrezind în semiobscuritate. Zeci de cadavre încătușate, având legate de picioare blocuri de ciment sau bolovani, formau un adevărat cimitir submarin. Țiparii care mișunau printre oasele lor curățaseră până și ultima fărâmă de carne, iar acum doar părul le mai unduia, involburat de curenți. Erau cadavre de bărbați, femei, copii. Sub picioarele lui zăceau valize și boccele pe jumătate înghițite de mâl. Unele cadavre erau deja atât de descompuse, încât abia li se vedeau oasele lucind întunecat printre hainele zdrențuite. Trupurile formau o galerie nesfârșită ce se pierdea în întuneric. Fermín a închis ochii și, după o secundă, a ieșit la viață, convingându-se pe loc că actul respirației era cea mai minunată experiență din tot ce trăise vreodată.

8

Pentru câteva clipe Fermín a rămas lipit de cargobot ca o moluscă, încercând să-și tragă răsuflarea. La vreo douăzeci de metri plutea o baliză de avertizare. Aducea cu un soi de far mic: un cilindru având în partea de sus un felinar instalat pe o bază circulară, în interiorul căreia era o cabină micuță. Baliza era vopsită în alb cu dungi roșii și se legăna ușor, ca și cum ar fi fost un ostrov de fier în derivă. Fermín și-a zis că dacă ar reuși să ajungă la baliză, atunci ar putea să se ascundă în interiorul ei și să aștepte momentul potrivit pentru a încerca să ajungă neobservat la țarm. Deocamdată nimeni nu părea să-i fi remarcat prezența, dar nici nu voia să-și pună norocul la încercare. A tras în piept cât de mult aer i-au permis plămânilui mici, s-a scufundat din nou și a început să dea dezordonat din mâini și din picioare pe sub apă, în direcția balizei. De data aceasta nu s-a mai uitat în jos, a preferat să creadă că mintea lui fusese cuprinsă de delir și că toată acea pădurice macabră de siluete unduitoare de sub el nu era altceva decât un noian de năvoade prinse între gunoaie. A ieșit la câțiva metri de baliză și s-a grăbit să-i dea ocol, ca să se ascundă după ea. A văzut puntea cargobotului și și-a zis că deocamdată era la adăpost, că toți cei de la bord, inclusiv Fumero, îl credeau deja mort. Tocmai se urca pe platforma balizei, când a zărit o siluetă nemișcată care-l urmărea de pe punte. I-a prins o clipă privirea. Nu știa exact cine e, deși după uniformă a bănuit că era vorba despre căpitanul vasului. S-a grăbit să se ascundă în interiorul cabinei micuțe, unde s-a prăbușit, clănțănind de frig și așteptându-se ca dintr-o clipă într-alta cei de pe cargobot să pornească în căutarea lui. Mai bine ar fi murit înecat în lada aceea. Acum Fumero avea să-l ducă într-unul dintre beciurile lui și nu avea să-i mai ofere o moarte rapidă și ușoară.

A tot așteptat momentul acela și, când credea mai mult ca oricând că acolo se sfârșea viața lui, a auzit duduitul

motoarelor și sunetul ascuțit al sirenei. S-a apropiat temător de gemulețul cabinei și a văzut cargobotul îndreptându-se către chei. Epuizat, și-a lăsat trupul în voia razelor căldute de soare care pătrundeau prin ferestruică. Poate că până la urmă fecioara veghetoare a necredincioșilor se milostivise de el.

9

Fermín a rămas pe insulița lui până când asfințitul a colorat cerul și luminile portului au aruncat o pânză de scânteii peste ape. Scrutând cheiul, și-a zis că acum cel mai bun lucru era să încerce să ajungă înot la șirul de bărci ce se legănau în fața clădirii pescăriei și, ajutându-se de o parâmbă sau de troliul de la pupa vreunei ambarcațiuni ancorate, să pună în sfârșit piciorul pe pământ.

Atunci a observat o formă ieșind din ceața care învăluia rada. O barcă cu vâsle, cu doi oameni la bord, se apropia de el. Unul dintre ei vâslea, iar celălalt alunga întunericul, ținând un felinar care dădea pâclei din jur o culoare ca de ambră. Fermín a înghițit în sec. Ar fi putut să sară în apă, rugându-se ca lințoliul crepusculului să-l ascundă vederii, și astfel să scape încă o dată, dar nu mai știa nici o rugăciune și nu mai avea nici o fărâmbă de putere. A ieșit din ascunzătoare cu mâinile ridicate și s-a uitat fix la ambarcațiunea care se apropia.

— Lasă mâinile jos, a zis cel care ținea felinarul.

Fermín a mijit ochii. Bărbatul care stătea în picioare în barcă era cel care-l văzuse de pe punte cu câteva ore înainte. Fermín l-a privit în ochi și a lăsat brațele jos. A acceptat mâna întinsă spre el și a sărit în barcă. Bărbatul de la vâsle i-a dat o pătură și naufragiatul acela amărât s-a învelit cu ea.

— Sunt căpitanul Arráez și el este Bermejo, secundul meu. Fermín a bâiguit ceva, însă căpitanul l-a oprit.

— Nu ne spuneți cum vă cheamă. Nu e treaba noastră.

Căpitanul a luat un termos și i-a turnat un pahar de vin fierț. Fermín a cuprins cu palmele cana de tablă și a băut pe nerăsuflăte, până la ultima picătură. Arráez i-a mai umplut

cana de trei ori și abia atunci Fermín a început să simtă căldura învăluindu-i măruntaiele.

— Te simți mai bine? l-a întrebat căpitanul.

Fermín a făcut un gest afirmativ.

— Nu am să te întreb ce cauți pe vaporul meu și nici ce treabă ai cu bestia aia de Fumero, vreau doar să-ți spun că ar trebui să fii cu ochii în patru.

— Îmi dau toată silița, vă rog să mă credeți. Numai că soarta mi-e cam potrivnică.

Arráez i-a întins o sacoșă. Fermín a aruncat o privire în interiorul ei. Haine uscate, evident cu cel puțin șase numere mai mari decât purta el, plus niște bani.

— De ce faceți asta, domnule căpitan? Nu sunt altceva decât un pasager clandestin care v-a făcut probleme...

— Pentru că așa am eu chef, l-a întrerupt căpitanul, iar Bermejo părea să fie și el întru totul de acord.

— Nu știu cum să vă răsplătesc...

— Cea mai bună răsplată ar fi să nu mai urci niciodată clandestin la bordul vaporului meu. Haide, schimbă-ți hainele.

Arráez și Bermejo l-au urmărit cum își smulge de pe el zdrențele încă ude și l-au ajutat să-și îmbrace noile haine, o uniformă veche de marinar. Înainte de a arunca pentru totdeauna jacheta aceea jerpelită, Fermín a căutat într-un buzunar și a scos din el scrisoarea pe care o păstra asupra lui de săptămâni întregi. Apa ștersese scrisul și acum plicul era doar o biată bucată de hârtie udă care ți se rupea între degete. Fermín a închis ochii și a început să plângă. Arráez și Bermejo s-au uitat surprinși unul la altul. Căpitanul și-a lăsat o mână pe umărul lui Fermín.

— Stai liniștit, omule, ce-a fost mai rău deja a trecut.

Fermín a negat:

— Nu e vorba de asta... nu e vorba de asta.

S-a îmbrăcat cu încetinitorul și a pus ce mai rămăsese din plic în buzunarul vestonului. Văzând că binefăcătorii lui continuau să-l privească uluiți, și-a șters lacrimile și le-a zâmbit.

— Vă rog să mă iertați.

— Sunteți numai piele și os, a zis Bermejo.

— Neajunsurile pricinuite de război, a zis Fermín, încercând să adopte un ton optimist și mai plin de viață. Însă acum, că norocul începe să-mi surâdă, prevăd că mă așteaptă niște mâncăruri abundente și o viață cât se poate de liniștită, în care o să mă umflu cu slănină și-o să recitesc cele mai bune poezii din Secolul de Aur. După o cură de două zile cu cârnați și cozonaci cu scorțișoară, o să mă fac cât un balon. Acum mă vedeți așa, dar când prind ocazia, pun kilograme pe mine mai repede ca o soprană.

— Dumneata știi mai bine. Ai unde să mergi? l-a întrebat Arráez.

Fermín, îmbrăcat în noile lui haine de căpitan fără navă și cu burta plină de vinul cald, a aprobat cu entuziasm.

— Te așteaptă o femeie? l-a întrebat secundul.

Fermín a zâmbit amar.

— Așteaptă, dar nu pe mine, a răspuns el.

— Aha. Scrisoarea aceea era pentru ea?

Fermín a dat din cap că da.

— Și pentru asta te-ai întors la Barcelona, riscându-ți viața? Pentru a aduce o scrisoare?

Fermín a ridicat din umeri.

— Ea merită toate astea. În plus, i-am promis unui prieten foarte bun.

— Mort?

Fermín a lăsat ochii în jos.

— Sunt vești pe care uneori e mai bine să nu le dai, a zis Arráez.

— O promisiune e o promisiune.

— De când nu ai mai văzut-o?

— De peste un an.

Căpitanul s-a uitat lung la Fermín.

— Un an înseamnă foarte mult în vremurile astea. În situația dată oamenii uită repede. E ca un virus, numai că acesta te ajută să supraviețuiești.

— Numai de m-ar ataca și pe mine virusul ăla. Mi-ar prinde tare bine, a zis Fermín.

10

Se înnoptase deja când barca l-a lăsat la cheiul Atarazanas. Fermín a dispărut în ceața portului, o siluetă în plus printre docherii și marinarii care se îndreptau către fostul cartier chinezesc, numit acum Raval. Pierdut printre ei, Fermín a înțeles din conversațiile purtate cu jumătate de glas că în ziua anterioară orașul fusese bombardat, așa cum se întâmpla de atâtea ori de câțiva ani încoace, și că în noaptea aceea se așteptau noi raiduri. Frica se desprindea din glasurile și privirile oamenilor, însă Fermín, după ce reușise să supraviețuiască acelei zile de coșmar, era convins că nimic din ce-l aștepta în acea noapte nu putea fi mai rău. Destinul a făcut ca drumul să i se intersecteze cu cel al unui vânzător ambulant de dulciuri care își împingea căruciorul spre casă. Fermín i-a făcut semn să se oprească și i-a cercetat marfa cu multă atenție.

— Am niște fructe glazurate exact așa cum se făceau înainte de război, i-a zis vânzătorul. Nu vreți?

— Dau un regat pentru o bomboană Sugus, a zis Fermín.

— Mi-a mai rămas o punguță, cu aromă de căpșune.

Fermín a făcut ochii mari cât două farfurii și a început să saliveze numai la gândul unui asemenea răsfăț culinar. Grație banilor primiți de la căpitanul Arráez, a putut să-și cumpere toată punguța, pe care a deschis-o imediat, cu aviditatea unui condamnat.

Lumina vapoasă a lămpilor din Ramblas – ca și gustul bomboanelor Sugus – i s-a părut întotdeauna unul dintre acele lucruri pentru care merită să trăiești încă o zi. Dar în noaptea aceea, când a ajuns în zona centrală din Ramblas, Fermín a văzut o echipă de paznici care mergeau de la un stâlp la altul, înarmați cu scări, și stingeau luminile, care continuau să se mai reflecte o vreme pe caldarâm. S-a apropiat de unul dintre ei și s-a uitat mai atent la ce făcea. Când paznicul a început

să coboare, l-a văzut pe Fermín, s-a oprit din coborâre și l-a privit chiorâș.

— Seara bună, șefule, a zis Fermín pe un ton cât mai prietenesc. Nu te supăra, dar de ce lași orașul în beznă?

Paznicul s-a mulțumit să arate cu degetul spre cer, apoi, luându-și scara, a trecut la următorul stâlp. Fermín a mai rămas câteva clipe pe loc, contemplând spectacolul straniu oferit de Ramblas cuprins tot mai mult de întuneric. În jurul lui, cafenelele și magazinele își închideau porțile, iar fațadele începeau să fie zugrăvite cu blânda lumină a lunii. A pornit mai departe, ceva mai grăbit, și nu după mult timp a dat peste ceea ce părea a fi o procesiune nocturnă. Un grup destul de mare de oameni cu boccele și pături se îndrepta către metrou. Câțiva aveau lumânări și felinare, în timp ce alții înaintau în semiîntuneric. Când a ajuns la scările care coborau la metrou, Fermín a văzut un copil care nu putea să aibă mai mult de cinci ani. O ținea strâns de mână pe maică-sa – sau pe bunică-sa, pentru că lumina slabă îi făcea pe toți să pară îmbătrâniți înainte de vreme. Fermín a vrut să-i facă cu ochiul, dar copilul avea privirea ațintită asupra cerului. Scruta pânza de nori negri ce se țesea de-a lungul orizontului, ca și cum ar fi putut ghici ce se ascundea acolo. Fermín i-a urmărit privirea și a simțit atingerea unui vânt rece care începea să cotrobăie orașul, aducând miros de fosfor și de lemn ars. Chiar înainte ca maică-sa să-l târască pe scări în jos, către tunelurile metroului, copilul s-a uitat la Fermín cu o privire care i-a înghețat sângele în vene. Ochii copilului de cinci ani reflectau spaima oarbă și disperarea unui bătrân. Fermín și-a ferit privirea și a trecut mai departe, încrucșișându-și drumul cu un jandarm care supraveghea intrarea la metrou și care i-a făcut semn cu mâna.

— Intră acum dacă vrei, mai târziu nu mai e loc. Și toate adăposturile sunt pline.

Fermín a dat din cap că a înțeles, dar s-a îndepărtat cu pas grăbit de metrou. Cum mergea așa, Barcelona i se părea un oraș fantasmatic, o veșnică penumbră ale cărei forme abia se

întrezăreau la lumina pâlpâitoare a felinarelor și lumânărilor aprinse în balcoane și la portaluri. Când în sfârșit a ajuns la Rambla de Santa Mónica, a văzut în depărtare arcuirea unui portal întunecat și îngust. A oftat adânc, pregătindu-se pentru întâlnirea cu Lucía.

11

A urcat foarte încet scara îngustă, simțind că, odată cu fiecare treaptă, mai pierdea câte puțin din curajul de a da ochii cu Lucía și de a-i spune că bărbatul pe care-l iubea, tatăl fiicei ei, cel al cărui chip ea aștepta să-l revadă de peste un an, murise într-o închisoare din Sevilla. Când a ajuns la etajul al treilea, Fermín s-a oprit în fața ușii, fără să aibă puterea de a suna. S-a așezat pe o treaptă și și-a prins fața în mâini. Își amintea cuvânt cu cuvânt ce-i spusese Lucía exact acolo cu trei luni în urmă, când îl luase de mână și-l privise drept în ochi: „Dacă mă iubești cu adevărat, ai grijă să rămâni în viață și adu-mi-l înapoi“. A scos plicul rupt din buzunar și s-a uitat prin penumbră la bucățile de hârtie. Le-a fărâmițat între degete și le-a aruncat în gol. Tocmai se ridicase, pregătindu-se să dispară de acolo pentru totdeauna, când a auzit ușa deschizându-se în spatele său. S-a oprit.

O fetiță de șapte sau opt ani se uita la el din prag. Ținea o carte în mâini și un deget între filele cărții, ca pe un semn de carte. Fermín i-a zâmbit și a ridicat o mână într-o încercare de salut.

— Bună, Alicia, a zis. Îți amintești de mine?

Fetița s-a uitat la el șovăitoare, cu o urmă de neîncredere.

— Ce citești?

— *Alice în Țara Minunilor*.

— Oho! Chiar?

Alicia i-a arătat cartea, dar nu l-a lăsat să o atingă.

— E printre preferatele mele, a adăugat, continuând să fie suspicioasă.

— Și printre ale mele, a zis Fermín. Tot ce are legătură cu prostul care dă în gropi, cu întâlniri cu țicniți și cu probleme matematice mi se pare că e despre mine.

Fetița și-a mușcat buza, pentru a-și înfrâna râsul provocat de vizitatorul acesta neobișnuit.

— Da, dar cartea asta e scrisă pentru mine, a îndrăznit ea.

— Bineînțeles. Mama ta e acasă?

Fetița nu i-a răspuns, dar a deschis ușa puțin mai larg. Fermín a înaintat un pas. Alicia s-a întors cu spatele la el și a dispărut în casă fără să mai spună nimic. Fermín s-a oprit în prag. Apartamentul era cufundat în întuneric și abia se putea zări pâlparea unui opaiț la capătul coridorului strâmt.

— Lucía? a zis Fermín.

Vocea i s-a pierdut în beznă. A bătut cu degetele în ușă și a așteptat.

— Lucía? Sunt eu... a zis din nou.

A mai așteptat câteva secunde, apoi, neprimind răspuns, a intrat în apartament. A înaintat pe coridor. Toate ușile aflate de-o parte și de cealaltă a coridorului erau închise. La capăt a dat peste o încăpere care uneori ținea loc și de sufragerie. Opaițul așezat pe masă împrăștia un ușor halou gălbui care mângâia întunericul. O bătrână stătea pe un scaun, la fereastră, cu spatele la el. Fermín s-a oprit. O recunoscuse.

— *Doña Leonor...*

Femeia care i se păruse o bătrână nu avea mai mult de patruzeci și cinci de ani. Avea fața posacă și ochii sticloși, obosiți de atâta ură și atâtea lacrimi în singurătate. Leonor s-a uitat la el fără să zică nimic. Fermín a luat un scaun și s-a așezat lângă ea. A prins-o de mână și i-a zâmbit ușor.

— Trebuia să se fi măritat cu tine, a șoptit ea. Ești urât, dar măcar ai minte.

— Unde-i Lucía, *doña Leonor*?

Femeia și-a ferit privirea.

— Au luat-o. De vreo două luni.

— Unde au dus-o?

Leonor nu a răspuns.

— Cine?

— Ăla...

— Fumero?

— Nici n-a întrebat de Ernesto. Pe ea o căuta.

Fermín a strâns-o în brațe, dar ea a rămas nemișcată.

— Am s-o găsec, *doña* Leonor. Am s-o găsec și-am s-o aduc acasă.

Femeia nu l-a crezut.

— E mort, nu-i așa? Fiul meu.

Fermín a tăcut.

— Nu știu, *doña* Leonor.

Ea s-a uitat la el cu ură și l-a îmbrâncit.

— Pleacă.

— *Doña* Leonor...

— Pleacă, a scâncit ea.

Fermín s-a ridicat și a făcut câțiva pași. Micuța Alicia se uita la el de pe coridor. El i-a zâmbit și fetița s-a apropiat încet de el. A luat-o de mână și i-a strâns-o. A îngenuncheat în fața ei. Era gata să-i spună că fusese prieten cu tatăl ei – sau orice altceva ar fi putut șterge expresia de abandon care-i întuneca ochii, însă exact în acel moment, în timp ce Leonor își îngropa fața în palme, ca să-și înăbușe plânsul, Fermín a auzit un huruit îndepărtat care venea ca ploaia din cer. A ridicat privirea spre fereastră și și-a dat seama că geamul începuse să vibreze.

12

Fermín s-a apropiat de fereastră și a îndepărtat perdeaua care o acoperea. A înălțat privirea spre bucata de cer prinsă între cornișele care fereceau strada îngustă. Zgomotul se auzea acum mult mai puternic și mai aproape. Mai întâi s-a gândit că se apropia o furtună de pe mare și și-a imaginat norii negri năpustindu-se asupra cheiului, smulgând pânze și dărâmând catarge. Numai că niciodată nu-și închipuise că o furtună poate zdrăngăni ca fierul și trosni ca focul. Ceața s-a rupt în

fâșii și atunci le-a văzut. Țâșneau din întuneric ca niște insecte uriașe de metal, zburând în formație. A înghițit în gol și și-a întors privirea către Leonor și Alicia, care tremura, cu cartea încă în mâini.

— Cred că e mai bine să plecăm de aici, a șoptit.

Leonor a refuzat.

— O să treacă prin altă parte, a zis ea cu vocea pierită. Ca ieri-noapte.

Fermín a scrutat din nou cerul și a observat cum șase sau șapte avioane se desprindeau din formație. A deschis fereastra și atunci i s-a părut că sunetul motoarelor venea dinspre Ramblas. S-a auzit un șuierat ascuțit, ca și cum un sfredel și-ar fi făcut loc prin cer. Alicia și-a acoperit urechile cu palmele și a fugit să se ascundă sub masă. Leonor a dat să o prindă în brațe, însă ceva a oprit-o. Cu câteva secunde înainte ca proiectilul să lovească clădirea, șuieratul a fost atât de puternic, încât părea să iasă direct din pereți. Fermín a avut senzația că zgomotul o să-i spargă timpanele.

Brusc s-a făcut liniște.

A simțit impactul care a zguduit clădirea ca și cum un tren căzut din cer s-ar fi prăbușit peste ea, ar fi străpuns acoperișul și ar fi străbătut încăperile de parcă ar fi fost făcute din foiță de țigară. A văzut că Leonor spunea ceva, dar nu a reușit să o audă. Într-o fracțiune de secundă, amețit de zgomotul solid ca un zid, un zgomot care a făcut ca timpul să se suspende, Fermín a văzut cum peretele din spatele Leonorei se prăbușea într-o pulbere albă și cum o limbă de foc cuprindea scaunul pe care stătuse și o înghițea. Unda de șoc a fost atât de puternică, încât jumătate din mobile au fost azvârlite de la locul lor și au rămas o clipă încremenite în aer înainte de a fi cuprinse de flăcări. O rafală de aer fierbinte, care ardea ca benzina aprinsă, l-a lovit cu o asemenea putere, încât l-a proiectat prin fereastră, izbindu-l de zăbrelele de fier ale balconului. Vestonul primit de la căpitanul Arráez fumega și îi ardea pielea. A încercat să se ridice în picioare ca să-și dea haina jos, dar a simțit cum podeaua se cutremura sub pașii

lui. După câteva secunde o parte din casă s-a prăbușit, stârnind o trombă de moloz, jar și tăciuni.

Fermín a sărit în picioare și și-a smuls vestonul de pe el. A intrat în încăpere. Un giulgiu de fum negru și înecăcios acoperea pereții rămași în picioare. Explozia pulverizase inima clădirii, lăsând întregi numai fațada și zidurile înălțate în jurul unui crater prin interiorul căruia urca ce mai rămăsese din scara interioară. Dincolo de ceea ce fusese coridorul pe unde intrase nu mai exista nimic.

— Nemernicii dracului, a zis el cu năduf.

Țiuitul care-i ardea timpanele l-a împiedicat să-și audă propria voce, însă a simțit suflul unei noi explozii, nu departe de acolo. O rafală acidă, mirosind a sulf, a carne și cabluri arse, a străbătut strada și Fermín a văzut strălucirea limbilor de foc scânteind pe cerul Barcelonei.

13

O durere cumplită îi cuprinsese tot trupul. Clătinându-se, a străbătut încăperea. Explozia o aruncase pe Alicia într-un perete și fetița zăcea înțepenită între un fotoliu rupt și colțul încăperii. Era acoperită de praf și cenușă. Fermín s-a aplecat spre ea și a prins-o de subsuori. Alicia a simțit atingerea și a deschis ochii. Îi erau roșii, cu pupilele mărite. Fermín și-a văzut silueta pirpirie reflectată în ochii ei.

— Unde-i bunica? a șoptit ea.

— A trebuit să plece. Și cred că ar fi mai bine să plecăm și noi. Tu și cu mine. Hai să plecăm de aici.

Alicia a dat din cap că e de acord. Fermín a luat-o în brațe și s-a uitat să vadă dacă e rănită.

— Te doare ceva?

Fetița și-a dus mâna la cap.

— O să treacă, a zis Fermín. Gata?

— Cartea...

Fermín a căutat cartea printre grămezile de moloz. A găsit-o, cam arsă pe la margini, dar încă întregă. I-a dat-o și Alicia a strâns-o ca pe un talisman.

— Ai grijă să nu o pierzi. Trebuie să-mi spui cum se sfârșește...

Fermín a pornit cu Alicia în brațe. Sau fetița cântărea mai mult decât se aștepta, sau el încă nu-și revenise suficient pentru a ieși de acolo.

— Ține-te bine.

S-a întors și, pășind pe marginea craterului făcut de explozie, a luat-o pe porțiunea rămasă din coridor, redus acum la o biată cornișă, până când a ajuns la scară. De acolo a putut vedea că bomba străpunsese clădirea până jos, în pivniță, provocând o vâlvătaie ce se înălța până la primul etaj. Scrutând scara, și-a dat seama că focul urca încet spre ei, treaptă după treaptă. A strâns-o pe Alicia în brațe și a luat-o la fugă în sus pe scară, zicându-și că dacă va apuca să ajungă pe terasă, atunci vor reuși să sară pe acoperișul casei de alături și astfel să scape, poate, cu viață și să trăiască pentru a povesti totul.

14

Ușa care dădea pe terasă era din lemn de stejar, însă explozia o smulsese din țâțâni și Fermín a culcat-o la pământ dintr-o singură lovitură de picior. Odată ajuns pe terasă, a lăsat-o jos pe Alicia și s-a prăbușit lângă marginea fațadei, încercând să-și recapete suflarea. A tras adânc aer în piept. Aerul mirosea a fosfor ars. Pentru câteva secunde Fermín și Alicia au rămas tăcuți, nevenindu-le să creadă ce se întindea dinaintea ochilor lor.

Barcelona era un lințoliu de întuneric străpuns de coloane de foc și dâre de fum negru care ondulau pe cer ca niște tentacule. La câteva străzi distanță, Ramblas era un râu de flăcări și fum ce se pierdea în inima orașului. Fermín a luat-o pe fetiță de mână și a tras-o după el.

— Hai, nu avem vreme de stat.

Abia au făcut câțiva pași, când o nouă detunătură a acoperit cerul și a zguduit ce mai rămăsese din casa de sub picioarele

lor. Fermín s-a uitat în spate și a văzut o strălucire uriașă înălțându-se undeva pe lângă Plaza de Cataluña. Fulgerul roșiatic a măturat acoperișurile orașului într-o singură fracțiune de secundă. Furtuna de lumină s-a stins într-o ploaie de cenușă din care a răzbătut din nou huruitul avioanelor. Escadrila zbura foarte jos, străbătând vârtejul de fum gros ce se întindea peste oraș. Flăcările se reflectau pe fuzelajul avioanelor. Fermín a urmărit avioanele cu privirea și a văzut chiorchinii de bombe căzând peste cartierul Raval. La vreo cincizeci de metri de locul unde erau ei, mai multe clădiri au explodat sub privirea lui ca și cum ar fi fost un foc de artificii. Unda de șoc a pulverizat zeci de ferestre, făcând să plouă cu cioburi, și a distrus tot ce a întâlnit pe străzile alăturate. Un porumbar de pe acoperișul clădirii alăturate a zburat până în strada vecină, lovind un rezervor de apă care s-a prăbușit în gol și s-a făcut țandări când a lovit caldarâmul. Fermín a auzit țipetele de panică ale oamenilor de pe stradă.

Au rămas încremeniți, incapabili să inai facă vreun pas. Au stat așa mai multe secunde, cu privirea ațintită pe noianul de avioane care continuau să devasteze orașul. Fermín a zărit rada portului plină cu cargoboturi pe jumătate scufundate. Flăcări imense de păcură aprinsă se țeseau peste ape și înghițeau pe oricine îndrăzne să se arunce în mare în încercarea disperată de a se îndepărta înotând. Depozitele și halele din port ardeau îndârjit. O explozie în lanț a unor depozite de combustibil a făcut să se prăbușească un șir întreg de macarale. Una câte una, imensele structuri de metal s-au prăvălit peste vasele și bărcile de pescuit amarate la chei, îngropându-le sub apă. În depărtare, prin ceața de sulf și păcură, avioanele se întorceau deasupra mării, pregătindu-se de un nou atac. Fermín a închis ochii și a lăsat ca acea rafală murdară și arzătoare să-i usuce sudoarea de pe trup. „Sunt aici, nenorociții naibii! Haideți, poate nimeriți până la urmă.“

15

Când credea că tot ce avea să mai audă va fi huruitul avioanelor apropiindu-se, și-a dat seama că fetița îl striga. A deschis ochii și a văzut-o. Micuța trăgea de el din răspuțeri și țipa, cuprinsă de panică. Fermín a întors capul. Tot ce mai rămăsese în picioare din clădire era acum pradă flăcărilor și se prăbușea ca un castel de nisip măturat de maree. Au alergat până în cealaltă parte a terasei și au reușit să sară peste zidul care o despărțea de casa vecină. Fermín a aterizat rostogolindu-se și a simțit o împunsătură dureroasă în piciorul stâng. Alicia continua să tragă de el și l-a ajutat să se ridice. El și-a atins piciorul și a simțit pe degete sângele călduț. Strălucirea flăcărilor a luminat zidul peste care săriseră, dezvăluindu-i marginea plină cu cioburi de sticlă însângerate. Greața i-a încetșat privirea, însă a tras adânc aer în piept și a reușit să-și vină în fire. Alicia continua să tragă de el. Tărând piciorul, care lăsa o urmă întunecată și lucitoare pe dale, Fermín a urmat-o pe fetiță pe terasa de pe acoperiș până la zidul ce o separa de următoarea casă, care dădea în strada Arco del Teatro. S-a cățarat cum a putut pe niște lăzi sprijinite de perete și s-a uitat la terasa vecină. Acolo se înălța o clădire cu aspect lugubru, un vechi palat cu ferestrele ferecate și o fațadă monumentală, care părea să fi stat decenii întregi pe fundul unei mlaștini. O imensă cupolă de sticlă fumurie trona în vârful edificiului ca un far și de-a lungul ei urca un paratrăsnet în vârful căruia se legăna silueta unui dragon.

Își simțea rana din picior zvâcnind dureros și a trebuit să se sprijine de cornișă pentru a nu leșina. A simțit sângele călduț în gheată și l-a cuprins din nou senzația de greață. Și-a dat seama că dintr-o clipă într-alta putea să leșine. Alicia se uita îngrozită la el. Fermín i-a zâmbit atât cât a putut.

— Nu e nimic, a zis. O zgârietură.

În depărtare avioanele se întorseseră din nou și zburau deja pe deasupra portului, îndreptându-se către oraș. Fermín a întins o mână către Alicia.

— Ține-te de mine.

Fetița a refuzat, dar fără convingere.

— Nu e bine să stăm aici. Trebuie să trecem pe terasa vecină și apoi să coborâm în stradă, iar de acolo la metrou, i-a zis, fără să creadă nici el prea mult în propriile cuvinte.

— Nu, a șoptit micuța.

— Alicia, dă-mi mâna.

Fetița a șovăit, dar până la urmă i-a întins mâna. Fermín a ajutat-o să se cațare pe stiva de lăzi, iar de acolo a săltat-o până lângă cornișă.

— Sari, i-a zis.

Alicia a strâns cartea la piept și a refuzat. Fermín a auzit răpăitul mitralierelor ciuruind acoperișurile din spatele său și a împins-o pe fetiță. După ce a aterizat de cealaltă parte a zidului, Alicia s-a întors ca să-i dea mâna lui Fermín, dar prietenul ei nu o urmăse. Continua să stea sprijinit de cornișă, de cealaltă parte a zidului. Era palid și avea pleoapele căzute, ca și cum ar fi încercat cu disperare să rămână conștient.

— Fugi, i-a cerut el cu ultimele puteri. Fugi.

Fermín a căzut în genunchi, apoi pe spate. A auzit ca prin vis huruitul avioanelor trecând exact pe deasupra lor și, înainte de a închide ochii, a mai apucat să vadă un ciorchine de bombe căzând din cer.

16

Alicia a alergat disperată de-a lungul terasei, către cupola de sticlă. Nu a știut niciodată când a explodat bomba, dacă atunci când a lovit fațada vreunei clădiri sau în aer. A apucat să conștientizeze doar că în spatele ei s-a format brusc un zid de aer comprimat, o urgie asurzitoare care a lovit-o și a propulsat-o înainte. O rafală de bucățele de metal arzând a trecut pe lângă ea. Apoi a simțit ceva, un obiect de mărimea unui pumn, care i-a împuns șalele. Lovitura a făcut-o să se rotească în aer și a aruncat-o peste cupola de sticlă. Alicia a

străbătut o perdea de cioburi și s-a prăbușit în gol. Cartea i-a zburat din mâini.

Fetița a căzut prin beznă și căderea i s-a părut că ține o eternitate, până ce a dat peste o tendă din lână, care i-a oprit căderea. Impactul a îndoit țesătura și a lăsat-o pe fetiță întinsă pe spate pe ceea ce părea a fi o platformă de lemn. Sus, la vreo cincisprezece metri de locul unde se afla acum, a văzut gaura făcută de trupul ei în sticla cupolei. A încercat să se aplece pe o parte și atunci și-a dat seama că nu-și simțea piciorul drept și că abia își mai putea mișca trupul de la mijloc în jos. A întors capul și a observat pe platformă cartea pe care o credea pierdută.

Ajutându-se de brațe, s-a târât până lângă carte și i-a mângâiat cotorul cu degetele. O nouă explozie a zguduit clădirea, iar vibrațiile au aruncat cartea în gol. Alicia s-a târât până la margine și a urmărit-o cum cădea, cu paginile fâlfâind în beznă. O rază de lumină s-a desprins din strălucirea flăcărilor care sfâșiau beznă și a alungat-o cu totul. Alicia a mijit ochii uluită. Dacă privirea nu-i juca feste, căzuse în vârful unei spirale imense, un turn înălțat în jurul unui nesfârșit labirint de coridoare, pasaje, arcade și galerii, care părea o catedrală colosală. Numai că, spre deosebire de catedralele pe care le știa, aceasta nu era făcută din piatră.

Era făcută din cărți.

Licăriri de lumină care coborau prin cupolă au ajutat-o să vadă scări care se întretăiau și poduri mărginite de mii și mii de cărți, ce intrau și ieșeau din acea structură. Jos de tot, pe fundul abisului, a întrezărit o picătură de lumină care se deplasa lent. Lumina s-a oprit și, uitându-se mai bine, Alicia a reușit să vadă un bărbat cu părul cărunt care ducea un felinar și se uita în sus. O durere intensă i-a împuns șalele și privirea i s-a încetșosat. După puțin timp a închis ochii și a pierdut noțiunea timpului.

S-a trezit simțind cum cineva o lua în brațe cu multă delicatețe. A întredeschis ochii și a reușit să vadă că erau pe un

coridor care cobora. De aici plecau zeci de galerii care apoi se deschideau în toate direcțiile, iar pereții galeriilor erau formați din teancuri de cărți. Bărbatul cărunt, cu înfățișare de pasăre de pradă, pe care-l văzuse la poalele turnului o purta pe brațe. Când au ajuns la picioarele structurii, paznicul acelui loc a dus-o pe sub marea cupolă până într-un colț, unde a așezat-o pe un prici.

— Cum te cheamă? a întrebat-o.

— Alicia, a îngăimat ea.

— Pe mine, Isaac.

Apoi bărbatul s-a uitat grav la rana care îi făcea șalele să pulseze dureros. A învelit-o cu o pătură și, ținându-i capul cu mâna, i-a dus la buze un pahar cu apă. Alicia a băut cu poftă. Mâinile paznicului i-au aranjat perna sub cap. Isaac îi zâmbea, dar privirea lui trăda consternare. În spatele lui, sub forma a ceea ce ea luase drept o catedrală construită cu toate cărțile din lume, se înălța labirintul pe care-l văzuse din vârful. Isaac s-a așezat pe un scaun și a început să o țină de mână.

— Acum odihnește-te.

A stins felinarul și amândoi au rămas învăluți în întunericul albăstrui, străbătut de scânteii care cădeau de sus. Geometria imposibilă a labirintului se pierdea în imensitate și Alicia s-a gândit că visa, că bomba explodase în interiorul bucătăriei din casa bunicii și că ea și prietenul ei nu mai apucaseră să iasă din clădirea în flăcări.

Isaac o privea cu tristețe. Zgomotul bombelor, al sirenelor și al morții incendiind Barcelona pătrundea prin ziduri. O nouă explozie s-a auzit în apropiere, a zguduit zidurile și dușumeaua de sub picioarele lor. Alicia s-a înfiorat pe priciul ei. Paznicul a aprins o lumânare și a lăsat-o pe o măsuță, lângă culcușul fetei. Flacăra a decupat formele structurii prodigioase care se înălța în centrul cupolei. Isaac și-a dat seama că Alicia apucase să vadă acea imagine înainte de a-și pierde cunoștința. A oftat.

— Alicia, a zis într-un târziu. Bine ai venit în Cimitirul Cărților Uitate.

17

Fermín a deschis ochii și tot ce a putut vedea a fost o întindere nesfârșită de un alb celest. Un înger în uniformă îi bandaja piciorul și cât vedeai cu ochii se înșirau o mulțime de târgi.

— Țsta-i purgatoriul? a întrebat.

Infiriera a ridicat privirea și s-a uitat chiorăș la el. Nu avea mai mult de optsprezece ani și primul lucru care i-a venit în gând lui Fermín a fost că, dacă era un înger în slujba divinității, arăta mult mai bine decât te lăsau să crezi cartolinele ce se împărțeau la botezuri și comuniuni. Prezența unor asemenea gânduri necurate putea însemna numai două lucruri: că avea să se însănătoșească sau că îl aștepta damnarea eternă.

— Vreau să se știe că mă lepăd de necredința mea mișeală și subscriu cuvânt cu cuvânt la tot ce se spune în Testament, atât în cel Nou, cât și în cel Vechi, în ordinea în care îngereasca voastră milostivire o consideră oportună.

Văzând că pacientul și-a venit în fire și că vorbea, infiriera a făcut un semn și un medic care părea să nu fi dormit de o săptămână întreagă s-a apropiat de targă. Medicul i-a ridicat pleoapele cu degetele și i-a examinat ochii.

— Sunt mort? a întrebat Fermín.

— Să nu exagerăm. Sunteți cam paradit, dar, în general, destul de viu.

— Deci nu sunt în purgatoriu?

— Ai vrea dumneata. Suntem la spitalul Clínico. Adică în iad.

În timp ce medicul îi cerceta rana, Fermín a evaluat situația și a încercat să-și aducă aminte cum ajunsese acolo.

— Cum vă simțiți? l-a întrebat medicul.

— Destul de îngrijorat, sincer. Am visat că mă vizita Isus Cristos și că purtam o lungă și profundă discuție.

— Despre ce?

— În principal despre fotbal.

— E din cauza calmantelor pe care vi le-am administrat. Fermín încuviință ușurat.

— Mi s-a părut mie că ceva nu era în regulă, mai ales atunci când El a zis că ține cu Atletico Madrid.

Doctorul a zâmbit ușor și i-a șoptit infirmierei câteva instrucțiuni.

— De cât timp sunt aici?

— De vreo opt ore.

— Și copilul?

— Copilul Isus?

— Nu. Fetița care era cu mine.

Infirmiera și doctorul s-au uitat unul la altul.

— Îmi pare rău, dar nu era nici o fetiță cu dumneata. Din câte știu, ați fost găsit ca prin minune, plin de sânge, pe o terasă din cartierul Raval.

— Și n-au adus nici o fetiță odată cu mine?

Doctorul și-a lăsat privirea în jos.

— Vie, nu.

Fermín a dat să se ridice. Infirmiera și doctorul l-au ajutat să se așeze în capul oaselor.

— Domnule doctor, trebuie să plec de aici. Un copil neajutorat se bazează pe mine...

Medicul a dat din cap aprobator către infirmieră, iar ea a luat imediat un recipient din căruciorul cu medicamente pe care-l purta printre târgi și a început să pregătească o injecție. Fermín a dat din cap vehement că nu, însă medicul l-a imobilizat.

— Mă tem că încă nu vă pot lăsa să plecați. Încă puțină răbdare, vă rog. Nu vreau să avem vreo surpriză neplăcută.

— Nu vă faceți griji, am mai multe vieți decât o pisică.

— Și mai puțină rușine decât un ministru, motiv pentru care am să vă cer și să încetați să le mai ciupiți de fund pe asistente atunci când vă pansează. Gata?

Fermín a simțit împunsătura acului în umărul drept și un frig risipindu-i-se prin vene.

— Domnule doctor, ați putea să întrebați de ea? Vă rog. O cheamă Alicia.

Medicul a slăbit strânsoarea și l-a lăsat să se odihnească pe targă. Mușchii lui Fermín s-au făcut gelatinoși, pupilele i s-au mărit, iar lumea s-a făcut o acuarelă pe care apa o ștergea treptat. Vocea îndepărtată a medicului s-a pierdut pe măsură ce el cădea. A simțit că se prăbușea printre nori de bumbac și că albul galeriei se micșora până se făcea o pulbere de lumină ce se evapora în balsamul lichid promis de paradisul chimic.

18

L-au externat după-amiază, pentru că spitalul nu mai făcea față răniților și oricine nu era pe moarte era considerat sănătos. Ajutat de o cârjă de lemn și îmbrăcat în haine noi, luate cu împrumut de la un mort, Fermín a reușit să ia de lângă spitalul Clínico un tramvai care l-a dus înapoi pe străzile din cartierul Raval. Odată ajuns acolo, a început să bată cafenelele și magazinele care erau deschise, întrebând peste tot cu voce tare dacă văzuse cineva o fetiță pe nume Alicia. Oamenii se uitau la omulețul ăla pirpiriu, numai piele și os, și negau în tăcere, închipuindu-și că sărmanul nefericit își căuta degeaba, ca atâția alții, fiica moartă, încă o victimă printre cele nouă sute de cadavre – dintre care o sută de copii – culese de pe străzile Barcelonei în acea zi de 18 martie 1938.

Pe înserate Fermín a străbătut de la un capăt la altul toată zona Ramblas. Bombele făcuseră să deraieze tramvaiele, care încă zăceau fumegând, burdușite cu cadavre. Cafenele care până nu demult fuseseră pline de clienți erau acum niște galerii spectrale, pline cu trupuri inerte. Trotuarele erau acoperite de sânge și, dintre toți cei care încercau să adune răniții sau să-i acopere pe morți ori pur și simplu alergau bezmetici, nimeni nu își amintea să fi văzut o fetiță care să semene cu cea pe care o descria Fermín.

Cu toate acestea, Fermín nu și-a pierdut speranța nici măcar când a dat peste un șir de cadavre întinse de-a lungul trotuarului din fața lui Gran Teatro del Liceo. Nici unul dintre acei copii morți nu părea să aibă mai mult de opt sau nouă ani. Fermín a îngenucheat. Lângă el, o femeie mângâia picioarele unui copil care avea în piept o gaură neagră de mărimea unui pumn.

— E mort, a zis femeia fără ca măcar să o fi întrebat ceva. Toți sunt morți.

Toată noaptea, în timp ce orașul era curățat de moloz și focurile de la zeci de clădiri se stingeau încet, Fermín a umblat din ușă în ușă pe străzile din Raval, întrebând de Alicia.

În zori, simțind că nu mai poate să facă nici un pas, s-a lăsat să cadă pe treptele bisericii Belén. După puțin timp un paznic cu fața acoperită de cenușă și uniforma pătată cu sânge s-a așezat lângă el. Când l-a întrebat de ce plânge, Fermín l-a îmbrățișat și i-a spus că ar vrea să moară, pentru că soarta lăsase în mâinile lui viața unei fete și el nu fusese în stare să aibă grijă de ea, nu știuse să o apere. Dacă Dumnezeu sau diavolul mai aveau o urmă de decență, a continuat el, atunci lumea asta nenorocită trebuia să dispară a doua zi, pentru că nu merita să mai existe.

Paznicul, care scosese ore întregi cadavre din grămezile de moloz, inclusiv pe cele ale soției lui și ale fiului lor de șase ani, l-a ascultat foarte calm.

— Prietene, i-a zis în cele din urmă. Nu-ți pierde speranța. Dacă am învățat ceva în lumea asta de câine, e că destinul așteaptă mereu după colț. Stă acolo ca un neica-nimeni, ca o târfă sau ca un vânzător de lozuri în plic, cele trei înfățișări sub care se ascunde de cele mai multe ori. Și dacă într-o bună zi dumneata te hotărăști să dai piept cu el (pentru că destinul nu face vizite la domiciliu), atunci o să vezi că o să-ți acorde o a doua șansă.

BAL MASCAT

Madrid,

1959

Excelența Sa,

Don Mauricio Valls y Echevarría

și

Doña Elena Sarmiento de Fontalva

au bucuria de a vă invita la un

Bal Mascot

care va avea loc la

Palacete Villa Mercedes

din Somosaguas

în ziua de 24 noiembrie 1959,

începând cu ora șapte seara.

Vă rugăm să confirmați prezența la serviciul de protocol
din cadrul Ministerului Educației Naționale
până la data de 1 noiembrie.

Încăperea era veșnic stăpânită de întuneric. Draperiile fuseseră trase cu ani în urmă și erau cusute unele de altele, pentru a împiedica să se strecoare înăuntru orice rază de lumină. Singura sursă luminoasă care sfâșia bezna venea de la o aplică de cupru prinsă pe un perete. Haloul ocru și difuz contura un pat împodobit cu un baldachin, de care atârna un văl diafan. Dincolo de văl se întrezărea figura ei încremenită. „Pare un car funebru“, s-a gândit Valls.

Mauricio Valls se uită la silueta Elenei, soția lui. Zăcea nemișcată în patul acela, care era închisoarea ei de-acum zece ani, de când nu mai putuse fi așezată în scaunul cu rotile. Odată cu trecerea anilor, răul care măcina oasele Elenei îi deformase scheletul într-o asemenea măsură, încât nu mai era decât o grămăjoară de membre într-un chin perpetuu. Un crucifix de mahon o veghea de la căpătâiul patului, dar Dumnezeu, în cruzimea lui infinită, nu-i aducea moartea izbăvitoare. „Eu sunt de vină“, se gândea Valls. „Asta mi-e pedeapsa.“

A auzit găjâitul respirației ei printre acordurile orchestrei și glasurile celor peste o mie de invitați aflați jos, în grădină. Infiriera din tura de noapte s-a ridicat de pe scaunul de lângă pat și s-a apropiat în tăcere de Valls. Nu-și amintea cum o cheamă. Oricât le-ar fi plătit, infirmierele care aveau grijă de soția lui nu rezistau mai mult de două sau trei luni. Nu le putea învinovăți.

— Doarme? a întrebat Valls.

Infiriera a negat.

— Nu, domnule ministru, dar doctorul i-a făcut deja injecția de seară. A fost agitată toată după-amiaza. Acum pare să se simtă mai bine.

— Lasă-ne singuri, i-a cerut Valls.

Infirmiera a ieșit din cameră, închizând ușa în urma ei. Valls s-a apropiat de baldachin. A îndepărtat voalul și s-a așezat pe marginea patului. A închis ochii pentru câteva clipe, ascultându-i respirația șuierătoare și lăsându-se învăluit de mirosul acru al trupului ei. A auzit-o cum zgâria cearșaful cu unghiile. Când a deschis ochii, cu un zâmbet încremenit pe buze și cu o expresie senină de liniște și afecțiune înghețată pe chip, Valls a observat că soția lui îl fulgera cu privirea. Boala aceea, căreia cei mai costisitori medici din Europa nu reușiseră să-i găsească leac și nici nume, îi deformase atât de mult mâinile, încât ajunseseră niște noduri de piele aspră care aminteau de ghearele unei reptile sau ale unei păsări de pradă. Valls a luat ceea ce fusese mâna dreaptă a soției lui și a înfruntat privirea ei aprinsă de furie și durere. Poate și de ură, a sperat Valls. Ideea că ființa aceea încă mai păstra o urmă de afecțiune pentru el sau pentru lume i se părea insuportabil de crudă.

— Noapte bună, dragostea mea.

Cu doi ani în urmă Elena rămăsese fără corzile vocale și formarea unui cuvânt era un adevărat chin pentru ea. Cu toate astea, i-a răspuns printr-un soi de scheunat care părea să vină din adâncul aceluia trup deformat ce se ghicea în așternut.

— Am auzit că ai avut o zi grea, a continuat el. În curând medicamentele își vor face efectul și te vei odihni.

Valls nu a renunțat la zâmbet și nici nu a dat drumul acelei mâini care-i provoca scârbă și teamă. Scena avea să se deruleze după tipicul zilnic. El avea să-i vorbească încet timp de câteva minute, ținând-o de mână, și ea avea să se uite la el cu privirea aceea arzătoare până când morfina o să-i adoarmă durerea și furia, iar atunci Valls putea să părăsească încăperea din capătul coridorului de la etajul al treilea, unde nu avea să mai revină până în seara următoare.

— A venit toată lumea. Mercedes a apărut pentru prima dată cu rochia ei lungă și mi s-a spus că a dansat cu fiul ambasadorului britanic. Toți au întrebat de tine și-ți transmit dragostea lor.

În timp ce înșira banalitățile obișnuite, s-a uitat la tava cu instrumente metalice și seringi, așezată pe masa de fier de lângă pat și acoperită cu catifea roșie. Fiolele de morfină luceau ca niște pietre prețioase în lumina stinsă. Vocea i s-a frânt, cuvintele goale i s-au pierdut în aer. Elena îi urmase privirea și acum ochii ei îl țintuiau, implorându-l mut, cu fața scâldată în lacrimi. Valls s-a uitat la soția lui și a oftat. S-a aplecat. A sărutat-o pe frunte.

— Te iubesc, a șoptit.

Auzind aceste cuvinte, Elena și-a ferit fața și a închis ochii. Valls i-a mângâiat obrazul, apoi s-a ridicat. A lăsat voalul să cadă la loc și a străbătut încăperea, încheindu-și haina și ștergându-și buzele cu o batistă pe care a aruncat-o pe jos înainte de a ieși din cameră.

2

Cu câteva zile în urmă, Mauricio Valls a chemat-o pe fiica lui, Mercedes, la biroul din vârful blocului-turn pentru a o întreba ce cadou își dorește de ziua ei de naștere. Trecuse vremea păpușilor de porțelan și a cărților de povești. Mercedes, care mai păstra dintr-un copil numai râsul și devotamentul pentru tatăl ei, i-a zis că dorința ei cea mai mare, singura ei dorință, era de a i se da voie să participe la balul mascat care urma să aibă loc peste câteva săptămâni la proprietatea ce-i purta numele.

— Va trebui să mă sfătuiesc cu mama ta, a mințit Valls.

Mercedes l-a îmbrățișat și l-a sărutat, parafând astfel o promisiune tacită pe care o vedea ca și îndeplinită. Înainte de a discuta cu tatăl ei, Mercedes își alesese deja rochia în care avea să-și facă apariția, o creație strălucitoare, de culoarea vinului, croită într-un atelier de modă din Paris pentru mama ei, care nu mai apucase s-o îmbrace. Rochia, asemenea suteilor de accesorii și de bijuterii ale unei vieți furate, pe care mama ei nu putuse să o trăiască, zăcea de cincisprezece ani

într-unul dintre dulapurile luxosului și solitarului dressing aflat în continuarea dormitorului matrimonial de la etajul al doilea, acum abandonat. Ani în șir, pe când toți credeau că doarme în camera ei, Mercedes se furișă în dormitorul maică-sii și lua cheia din cel de-al patrulea sertar al unei comode de lângă ușă. Singura infirmieră de noapte care avusese curajul să vorbească despre incursiunile ei nocturne a fost concediată fără vreo explicație și fără dreptul la compensații atunci când Mercedes a acuzat-o că furase o brățară din măsuța de toaletă a mamei sale, o brățară pe care chiar ea o îngropase în grădină, în spatele fântânii cu îngerași. Celelalte nu au îndrăznit niciodată să spună ce știau și se prefăceau că nu o văd în întunericul care stăpânea dormitorul.

Odată ce lua cheia, se strecura în dressing, o încăpere vastă, izolată în aripa de vest a casei, care mirosea a praf, naftalină și uitare. Cu o lumânare în mâini, străbătea coridoarele mărginite de vitrine de sticlă pline cu pantofi, bijuterii, haine și peruci. Ungherele acestui mausoleu vestimentar, încărcat cu amintiri, căzuseră pradă pânzelor de păianjen și micuța Mercedes, care crescuse ca o prințesă în singurătatea aceea înstărită, își închipuia că toate acele obiecte minunate aparțineau unei păpuși stricate, o păpușă blestemată care zăcea închisă într-o celulă din capătul unui coridor de la etajul al treilea și care niciodată nu avea să mai poarte acele haine și acele bijuterii sclipitoare.

Uneori, la adăpostul orelor târzii, Mercedes lăsa lumânarea pe jos, îmbrăca una dintre nenumăratele rochii și dansa singură în întuneric pe melodia unei vechi cutii muzicale ce reproducea notele din visul Șeherezadei. Simțind o plăcere ascuțită, își imagina mâinile tatălui ei ținând-o de mijloc și dansând cu ea printr-un salon uriaș, în timp ce toți invitații o priveau cu invidie și admirație. Când lumina zorilor se strecura printre draperii, Mercedes puneă cheia înapoi în sertarul comodei și se grăbea să se bage în pat, prefăcându-se că doarme, până la ora șapte, când camerista venea să o trezească.

În noaptea balului nimeni nu și-a închipuit că rochia aceea care-i venea ca turnată nu fusese croită pentru ea. În timp ce plutea pe ringul de dans, în ritmul orchestrei și în brațele unuia sau altuia, Mercedes a simțit privirile sutelor de invitați mângâind-o cu patimă și jind. Știa că numele ei era pe buzele tuturor și zâmbea în sinea ei atunci când prindea din zbor frânturi de conversații a căror protagonistă era.

Se apropia ora nouă a acelei seri îndelung visate atunci când Mercedes, împotriva voinței ei, a părăsit salonul de dans și a luat-o către scările de la intrarea principală. Tot timpul sperase să poată dansa măcar o dată cu tatăl ei, dar el nu se arătase deloc și nimeni nu-l văzuse încă. *Don* Mauricio îi smulsese promisiunea că avea să plece de la bal la ora nouă, fusese condiția pe care i-o pusese ca s-o lase să participe, iar lui Mercedes nici nu-i trecea prin cap să-l dezamăgească. „Anul viitor.“

Trecând printre invitați, a auzit o parte din discuția purtată de doi colegi ai tatălui ei, membri ai guvernului, doi domni cu vârste venerabile, care o priviseră toată seara cu ochi pofticioși. Erau siderați de faptul că *don* Mauricio își cumpărase totul în viață folosindu-se de averea sărmanei lui soții, inclusiv această noapte care nu părea una de toamnă madrilenă, ci de-a dreptul primăvărată, și pe care o alesese pentru a o prezenta pe curviștina de fiică-sa în fața celor mai de seamă personalități ale momentului. Amețită de șampanie și de vals, Mercedes a dat să le răspundă, însă chiar atunci cineva s-a așezat dinaintea ei și a apucat-o cu delicatețe de braț.

Irene, institutoarea ei, umbra și alinarea ei în ultimii zece ani, i-a zâmbit cu căldură și a sărutat-o pe obraz.

— Nu-i băga în seamă, i-a zis, luând-o de braț.

Mercedes a zâmbit și a dat din umeri.

— Ești superbă. Lasă-mă să te admir.

Tânăra și-a coborât privirea.

— Rochia asta e nemaipomenită și-ți vine ca turnată.

— A fost a mamei mele.

— Începând din seara asta, va fi mereu a ta și a nimănui altcuiva.

Complimentul, însoțit de gustul amar al vinovăției, a făcut-o pe Mercedes să roșească.

— L-ai văzut pe tata, *doña Irene*?

Femeia a negat.

— Toată lumea întreabă de el...

— N-au decât să aștepte.

— I-am promis că voi sta numai până la ora nouă. Cu trei ore mai puțin decât Cenușăreasa.

— Dacă e așa, atunci să ne grăbim înainte ca eu să mă transform în dovleac, a glumit institutoarea.

Au străbătut aleea care traversa grădina, trecând pe sub ghirlande de lămpi care luminau fețele străinilor ce le zâmbeau în trecere, ca și cum le-ar fi cunoscut, în timp ce țineau în palmă, ca pe niște pumnale otrăvite, paharele de șampanie.

— Știi cumva dacă tata o să participe la bal, *doña Irene*? a întrebat Mercedes.

Institutoarea nu i-a răspuns până nu s-au îndepărtat de urechile indiscrete și de ochii scrutători.

— Nu știu. Astăzi nu l-am văzut deloc...

Mercedes tocmai se pregătea să-i răspundă, când în spatele lor s-a stârnit o ușoară vâlvă. S-au uitat în urmă și au văzut că orchestra se oprise din cântat și că unul dintre cei doi domni venerabili care comentaseră răutăcios când trecuse pe lângă ei se afla acum pe podium și se pregătea să se adreseze invitaților. Înainte ca Mercedes să apuce să întrebe cine era, institutoarea i-a șoptit la ureche:

— E *don José María Altea*, ministrul de Interne...

Un subaltern i-a adus ministrului un microfon și rumoarea din sală s-a stins treptat, făcând loc unei tăceri respectuoase. Muzicienii au adoptat o atitudine solemnă și au ridicat privirea spre ministru, în timp ce acesta le zâmbea invitaților care așteptau tăcuți. Altea și-a trecut mulțumit privirea peste sutele de oameni care-l urmăreau. În sfârșit, fără grabă, cu gesturile lente și autoritare ale unui păstor care nu se îndoiește

de docilitatea turmei sale, a dus microfonul la buze și și-a început discursul.

3

— Dragi prieteni, pentru mine e o plăcere și o onoare să rostesc aceste câteva cuvinte dinaintea unei asistențe atât de distinse, reunită astăzi aici pentru a aduce un sincer și bine-meritat omagiu unuia dintre cei mai importanți bărbați din noua noastră Spanie, renăscută din propria-i cenușă. Și mă umple de mulțumire faptul că pot să o fac acum, când s-au împlinit douăzeci de ani de la glorioasa victorie a cruciadei eliberării naționale, care a așezat patria noastră în rândul celor mai puternice națiuni ale lumii. O Spanie călăuzită de mâna lui Dumnezeu prin mâna generalisimului și făurită cu dăruirea unor oameni precum cel care ne-a primit astăzi în casa lui și căruia îi datorăm atât de multe. Un bărbat de o importanță covârșitoare în dezvoltarea marii noastre patrii și a culturii ei nemuritoare, de care astăzi suntem atât de mândri și care e invidiată de întreg Occidentul. Sunt mândru că acest bărbat este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei: *don* Mauricio Valls y Echevarría.

Ropotul aplauzelor a răsunat dintr-un capăt în celălalt al grădinii. Ovațiilor invitaților li s-au alăturat cele ale servitorilor, oamenilor de ordine, muzicienilor din orchestră. Altea a primit ovațiile zâmbind binevoitor, luând o atitudine paternă și domolind cu un gest de cardinal entuziasmul celor prezenți.

— Se mai poate spune ceva ce să nu fi fost spus deja despre *don* Mauricio Valls? Traectoria lui incontestabilă și exemplară, începută odată cu Mișcarea, e gravată cu litere de aur în cartea istoriei noastre. Și poate că tocmai în acest câmp, dacă-mi permiteți licența, cel al Literelor și Artelor, dragul și admirabilul nostru *don* Mauricio s-a distins în mod excepțional, surprinzându-ne cu realizări care au dus cultura acestui popor pe cele mai înalte culmi. *Don* Mauricio nu s-a mulțumit să contribuie la edificarea unui regim care a adus pace, dreptate

și bunăstare poporului spaniol, ci, știind foarte bine că omenirea are nevoie și de hrană spirituală, a devenit una dintre cele mai strălucitoare stele ale Literelor noastre. Autor al unor cărți nemuritoare, stilist desăvârșit al literaturii noastre, fondator al Institutului Lope de Vega, care a dus cultura și limba noastră peste tot în lume, deschizând numai în acest an filiale în peste douăzeci de capitale de pe mapamond, editor neobosit și plin de discernământ, descoperitor și apărător al mării literaturi și al celei mai prețioase culturi din vremurile noastre, arhitect al unei noi forme de înțelegere și de punere în practică a artelor și gândirii... Nu există cuvinte care să descrie contribuția majoră adusă de amfitrionul nostru la formarea și educarea spaniolilor de azi și de mâine. Munca lui în fruntea Ministerului Educației Naționale a făcut posibile structurile fundamentale ale cunoașterii și creației noastre. Așa încât se poate spune, pe bună dreptate, că fără *don* Mauricio Valls cultura spaniolă nu ar fi ceea ce este astăzi. Amprenta și viziunea lui genială ne vor însoți pentru totdeauna, iar opera lui nemuritoare își va găsi mereu locul în Parnasul spaniol până la sfârșitul timpurilor.

Pauza plină de emoție care a urmat a făcut posibilă declanșarea unor noi ovații, în timpul cărora nu puțini dintre cei prezenți îl căutau cu privirea pe omagiatul absent, omul momentului, cel pe care nimeni nu-l zărise pe toată durata balului.

— Nu vreau să mă lungesc cu discursul, pentru că știu că mulți vor vrea să-și exprime personal gratitudinea și admirația față de *don* Mauricio, așa cum am făcut-o și eu. Vreau doar să împărtășesc cu dumneavoastră, toți cei prezenți, mesajul personal prin care își manifestă afecțiunea, aduce mulțumiri și îl omagiază pe colegul meu de cabinet și pe mult iubitul meu prieten, *don* Mauricio Valls, șeful statului, generalisimul Franco, mesaj care mi-a parvenit în urmă cu câteva minute de la palatul El Pardo, acolo unde pe generalisim l-au reținut probleme de stat de extremă importanță...

Un suspin de dezamăgire, priviri schimbate între cei prezenți și o tăcere solemnă au constituit preambulul mesajului pe care Altea l-a scos din buzunar.

— „Dragă prietene Mauricio, spaniol universal și colaborator de neînlocuit, care ai făcut atâtea pentru poporul nostru și pentru cultura noastră, *doña* Carmen și cu mine ținem să-ți transmitem îmbrățișările noastre calde și mulțumițiile noastre, în numele tuturor spaniolilor, pentru cei douăzeci de ani de serviciu exemplar...”

Altea a ridicat privirea și a încheiat strigând „*Viva Franco!*” și „Trăiască Spania!”, la care audiența a răspuns entuziastă și nu puțini au fost cei care au ridicat brațul drept și cărora li s-au umplut ochii de lacrimi. Aplauzelor răsunătoare care au invadat grădina li s-au alăturat și cele ale lui Altea. Înainte de a coborî de pe podium, ministrul i-a făcut un semn șefului orchestrei, care a evitat ca urările să degenereze în murmure dispartate, salvându-le cu un vals care a părut să le mențină în aer tot timpul cât a mai durat petrecerea. Și nu puțini au fost cei care, aflând că generalisimul nu avea să participe la bal, și-au coborât măștile și s-au îndreptat către ieșire.

4

Valls a auzit ecoul ovațiilor marcând sfârșitul discursului lui Altea și risipindu-se în acordurile orchestrei. Altea, „bunul său prieten și coleg”, care de ani de zile încerca să-l înjunghie pe la spate și căruia mesajul generalisimului trebuie să-i fi picat de minune. L-a blestemat în gând pe Altea și, odată cu el, pe toată șleahta lui de hiene, o haită de noi centurioni pe care unii deja îi numeau „flori otrăvitoare”, căci creșteau la umbra regimului și începeau să ocupe funcții cheie în administrație. Mulți dintre ei mișunau prin grădină chiar în acele momente, bând șampania oferită de el și zgâriindu-i canapelele. Adulmecându-i sângele. Valls și-a dus țigara la buze și abia atunci și-a dat seama că din ea mai rămăsese numai scrumul. Vicente, șeful gărzii sale personale, l-a observat din celălalt capăt al coridorului și s-a apropiat ca să-i dea o țigară din pachetul lui.

— Mulțumesc, Vicente.

— Să vă fie de bine, *don* Mauricio, a murmurat cerberul său de încredere.

Valls a dat din cap, zâmbind amar în sinea lui. Vicente, cel mereu atât de respectuos și de fidel, s-a întors la postul său din capătul coridorului, acolo unde era atât de bine camuflat de tapet, încât dacă nu te uitai cu mare atenție, îl puteai confunda cu pereții.

Valls a inhalat cu nesaț și s-a uitat de-a lungul vastului coridor prin perdeaua albăstruie a fumului de țigară. Mercedes îi zicea „galeria cu portrete“. Coridorul înconjura întreg etajul al treilea și era burdușit cu tablouri și sculpturi care-i dădeau un aer de muzeu fără vizitatori. Lerma, conservatorul muzeului Prado, îi amintea mereu că nu are voie să fumeze acolo și că lumina soarelui dăuna pânzelor. Valls a mai tras un fum de țigară în cinstea lui. Bănuia că Lerma voia de fapt să-i transmită – numai că nu avea nici mijloacele și nici curajul necesare pentru a i-o spune în față – că toate acele piese erau prea valoroase pentru a face parte dintr-o colecție particulară, oricât de bine ar fi fost puse în valoare și oricât de puternic ar fi fost proprietarul lor, și că locul firesc al acestora ar fi la muzeu, unde să le poată admira și să se poată bucura de ele și marele public, adică toate acele biete suflete care aplaudau la ceremonii și urmau cortegiile funerare.

Lui Valls îi plăcea să se așeze uneori într-unul din scaunele episcopale înșirate de-a lungul galeriei cu portrete și să se bucure de tezaurul său, în care nu puține piese erau împrumutate sau pur și simplu luate cu forța din colecțiile particulare ale celor ce fuseseră de partea greșită a baricadei. Altele erau împrumutate pe perioadă nedefinită din muzee și palate aflate sub jurisdicția ministerului condus de el. Își aducea aminte cu plăcere de serile de vară când micuța Mercedes încă nu avea nici măcar zece ani și, așezată pe genunchii lui, asculta povestea ascunsă de fiecare dintre acele capodopere. Valls își găsea tihna în acele amintiri, în privirea vrăjită a fiicei lui atunci când îl asculta vorbind despre Sorolla și Zurbarán, despre Goya și Velázquez.

De atâtea ori se încăpățănase să creadă că, atâta timp cât va rămâne acolo, la adăpostul luminii și visării oferite de acele pânze, zilele cu Mercedes, zile de glorie și de împlinire, nu vor dispărea niciodată! Trecuse deja multă vreme de când fiica lui nu-și mai petrecea serile ascultându-i poveștile minunate despre Epoca de Aur a picturii spaniole, dar simpla refugiere în acea galerie încă îl mai făcea să se simtă bine și să uite că Mercedes era de-acum o femeie în toată firea, pe care nu ar fi recunoscut-o în rochia ei de gală, dansând sub privirile pline de poftă, ranchiună și răutate. În curând, foarte curând, nu va mai avea cum s-o apere de lumea de umbre care nu o merita și care pândea înfometată dincolo de zidurile casei.

Și-a fumat țigara în liniște, apoi s-a ridicat. Șoaptele muzicii și glasurile din grădină pătrundeau prin draperiile trase. S-a îndreptat spre scara care ducea în turn fără să se uite în urmă. Vicente s-a desprins din întuneric și l-a urmat, cu pașii lui imperceptibili.

5

Imediat ce a băgat cheia în ușă, și-a dat seama că aceasta era descuiată. Valls s-a oprit, cu degetele încă pe cheie, apoi s-a întors. Vicente, care aștepta la piciorul scării, i-a înțeles privirea și s-a apropiat în liniște, scoțând pistolul din buzunarul interior al hainei. Valls s-a retras câțiva pași și Vicente i-a făcut semn să stea lipit de perete, departe de pragul ușii. Odată ce l-a văzut pe Valls la adăpost, Vicente a pus degetul pe trăgaci și a împins ușa foarte încet. Ușa de stejar sculptat s-a deschis cu ușurință, împinsă de propria ei greutate, dezvăluind o cameră în beznă.

Ținând pistolul ridicat, Vicente a scrutat pentru câteva clipe întunericul. O lucire albastră, difuză, pătrundea prin draperii și contura biroul lui Valls. Vicente a cercetat cu privirea masa de lucru uriașă, jilțul, biblioteca ovală și canapeaua de piele, de sub care pornea covorul persan ce acoperea dușumeaua.

Nimic nu mișca în întuneric. Vicente a pipăit peretele, căutând întrerupătorul, și a aprins lumina. Acolo nu era nimeni. A lăsat pistolul în jos, l-a pus la loc în buzunar și a făcut câțiva pași în interiorul biroului. În spatele său, Valls cerceta din ușă încăperea. Vicente s-a întors spre el și a clătinat din cap.

— Poate am uitat să încui azi după-amiază, a zis Valls fără prea multă convingere.

Vicente, oprit în mijlocul camerei, a iscodit cu privirea în jur. Valls a intrat și s-a dus direct la masa de lucru. Vicente tocmai verifica ferestrele, când ministrul și-a dat seama că se întâmplase ceva. S-a oprit brusc și garda lui de corp s-a întors spre el.

Ministrul se uita țintă la masa de lucru. Un plic A4 crem se afla în zona din centrul mesei tapițate cu piele. Lui Valls i s-a făcut pielea de găină și un frig cumplit i-a cuprins măruntaiele.

— E în regulă, *don* Mauricio? a întrebat Vicente.

— Lasă-mă singur.

Vicente a șovăit câteva clipe. Valls a continuat să stea cu privirea țintuită pe plic.

— O să rămân lângă ușă, pentru orice eventualitate.

Valls a dat aprobator din cap. Vicente s-a îndreptat către ușă fără tragere de inimă. După ce a închis ușa biroului, ministrul a rămas împietrit lângă masă, fixând cu privirea plicul din hârtie de pergament, de parcă ar fi fost o viperă gata să-l muște de gât.

A dat ocol mesei și s-a așezat în fotoliu, cu bărbia sprijinită în pumn. A lăsat să treacă aproape un minut înainte de a-și așeza palma peste plic. A pipăit suprafața plicului, încercând să-și dea seama de conținut, timp în care simțea cum i se accelerează pulsul. L-a deschis ușor, cu un deget: lipiciul încă nu se uscaser bine. Conținutul a alunecat pe birou. Valls a închis ochii și a oftat din rărunchi.

Cartea era îmbrăcată în piele neagră și nu avea pe copertă nici un titlu, doar o imagine reprezentând niște trepte care coborau, formând o scară în formă de melc, văzută de sus.

Mâna îi tremura și și-a strâns degetele pumn, încleștându-le. Din carte ieșea un bilețel. Valls l-a smuls dintre pagini. Era o bucată de hârtie îngălbenită, ruptă dintr-un caiet de contabilitate, cu linii orizontale roșii dispuse pe două coloane. Fiecare coloană conținea un șir de numere. În josul paginii se puteau citi următoarele cuvinte, scrise cu cerneală roșie:

*Și se termină timpul.
Mai ai o ultimă șansă.
La intrarea în labirint.*

Valls a simțit că se sufocă. Fără să-și dea seama ce face, mâinile lui au început să cotrobăie prin sertarul mesei până au dat de revolverul pe care-l ținea acolo. Și-a băgat arma în gură și a atins trăgaciul. Țeava revolverului avea gust de vaselină și de praf de pușcă. I s-a făcut greață, dar a continuat să țină revolverul cu ambele mâini, stând cu ochii închiși, în încercarea de a-și stăpâni lacrimile care-i curgeau pe obraz. Atunci a auzit pași pe scară și vocea ei. Mercedes vorbea cu Vicente în dreptul ușii biroului. A pus revolverul la loc în sertar și și-a șters lacrimile cu mâneca hainei. Vicente a bătut încet la ușă. Valls a inspirat adânc și a așteptat câteva clipe. Garda de corp a bătut din nou.

— *Don Mauricio?* E fiica dumneavoastră.

— Să intre, a zis ministrul cu o voce gătuită.

Ușa s-a deschis și Mercedes a intrat, îmbrăcată în rochia de culoarea vinului și zâmbind plină de încântare, însă zâmbetul i-a dispărut imediat ce s-a uitat la tatăl ei. Vicente îi urmărea din prag, cu o privire îngrijorată. Valls i-a făcut semn că totul e în regulă și că vrea să-i lase singuri.

— Tată, te simți bine?

Valls a zâmbit larg și s-a ridicat ca s-o îmbrățișeze.

— Bineînțeles că mă simt bine. Cu atât mai mult acum, când te văd.

Mercedes a simțit îmbrățișarea puternică a tatălui său, care și-a cufundat fața în părul ei, mirosindu-l, așa cum făcea când era mică, ca și cum ar fi fost convins că mirosul pielii fetei îl va apăra de toate relele din lume. După ce bărbatul s-a desprins din îmbrățișare, Mercedes l-a privit în ochi și a observat că îi erau înroșiți.

— Ce e, tată?

— Nimic.

— Știi foarte bine că nu mă poți minți. Pe ceilalți da, dar nu și pe mine...

Valls a zâmbit. Ceasul de pe biroul său arăta ora nouă și cinci minute.

— După cum vezi, mi-am ținut promisiunea, a zis ea, citindu-i gândurile.

— Nu m-am îndoit nici o clipă de asta.

Mercedes s-a ridicat pe vârfuri și a aruncat o privire pe birou.

— Ce citești?

— Nimic. Tâmpenii.

— Pot să citesc și eu?

— Nu e o lectură recomandată copiilor.

— Nu mai sunt o copilă, a zis Mercedes, zâmbind cu răutate infantilă și făcând o piruetă pentru a-și întări spusele.

— Văd, văd. Ești o femeie în toată firea.

Mercedes a pus o mână pe fața tatălui ei.

— Și de asta ești trist?

Valls a sărutat mâna fiicei lui și a negat:

— Firește că nu.

— Nici măcar puțin-puțin?

— Puțin, da.

Mercedes a început să râdă. Valls a imitat-o, simțind încă pe buze gustul prafului de pușcă.

— Toată lumea a întrebat de tine la petrecere...

— Am avut o seară complicată. Știi cum e.

Mercedes a dat afirmativ din cap, cu o ușoară insolență.

— Da. Știu, știu...

A făcut câțiva pași prin biroul tatălui ei, o lume secretă, plină de cărți și vitrine închise, trecându-și din când în când vârful degetelor peste cotoarele cărților din bibliotecă. A observat că tatăl ei se uita la ea cu privirea încețoșată.

— N-ai de gând să-mi spui ce ți se întâmplă, așa-i?

— Mercedes, știi că pe tine te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta și că sunt mândru de tine, așa-i?

Ea a șovăit. Vocea tatălui ei, de obicei atât de clară și de arogantă, acum părea să atârne de un fir.

— Sigur că știu, tată... Și eu te iubesc.

— Țsta e singurul lucru care contează. Orice s-ar întâmpla.

Deși tatăl ei îi zâmbea, Mercedes și-a dat seama că avea lacrimi în ochi. Nu-l mai văzuse niciodată plângând și s-a simțit cuprinsă de frică, de parcă lumea întregă s-ar fi prăbușit peste ea. Tatăl ei și-a șters lacrimile și i-a întors spatele.

— Spune-i lui Vicente să intre.

Mercedes s-a dus la ușă, dar s-a oprit înainte de a o deschide. Tatăl ei continua să stea cu spatele, privind pe fereastră în direcția grădinii.

— Tată, ce-o să se întâmple?

— Nimic, îngerășul meu. N-o să se întâmple nimic.

Mercedes a deschis ușa. Vicente era lângă prag, cu acea atitudine rece și impenetrabilă care îi făcea pielea de găină.

— Noapte bună, tată, a șoptit ea.

— Noapte bună, Mercedes.

Vicente s-a înclinat respectuos în fața ei, apoi a intrat în birou. Mercedes a întors capul ca să se mai uite o dată la masa de lucru, dar Vicente a închis încet ușa în fața ei. Fata și-a lipit urechea de ușă și a ascultat.

— A fost aici, l-a auzit zicând pe tatăl ei.

— Nu se poate, a răspuns Vicente. Toate intrările au fost păzite. Numai servitorii au avut acces la etajele superioare. Oamenii mei păzesc fiecare scară.

— Îți spun că a fost aici. Și are o listă. Nu știu cum a făcut rost de ea, dar o are... Doamne Dumnezeule.

Mercedes a înghițit în sec.

— Poate că e o greșeală, domnule.

— Uită-te și tu...

A urmat o tăcere lungă. Mercedes și-a ținut respirația.

— Cifrele par să fie corecte, domnule. Nu înțeleg...

— A venit ceasul, Vicente. Nu mă mai pot ascunde. Acum ori niciodată. Pot să mă bazez pe tine?

— Bineînțeles, domnule. Când?

— În zori.

S-a lăsat liniștea și după puțin timp Mercedes a auzit pași apropiindu-se de ușă. A coborât scările în grabă și nu s-a oprit până în camera ei. Odată ajunsă acolo, s-a sprijinit de ușă și s-a lăsat să alunece pe jos, având senzația că un blestem atârna deasupra ei și că noaptea aceea avea să fie ultima din acel basm tulburător pe care și-l imaginase de atâtea ori de-a lungul prea multor ani.

6

Avea să-și amintească mereu de acea dimineață ca de niște zori cenușii și reci, ca și cum iarna se hotărâse să vină brusc și să scufunde Villa Mercedes într-un eleșteu de negură apărut de la marginea pădurii. S-a trezit imediat ce un fir de lumină rece a râcâit la geam. Adormise îmbrăcată. A deschis fereastra și frigul umed al zorilor i-a cuprins fața. Un covor de ceață groasă aluneca prin grădină, târându-se ca un șarpe printre resturile de la petrecerea din seara trecută. Cerul era acoperit de nori negri care se deplasau lent, părând să poarte cu ei o furtună.

Mercedes a ieșit desculță pe hol. Casa era învăluită într-o liniște profundă. A traversat coridorul plin de umbre și a străbătut întreaga aripă a casei, până la dormitorul tatălui ei. Nici Vicente și nici vreunul dintre oamenii lui nu păzeau ușa, așa cum se întâmplase mereu în ultimii ani, de când tatăl ei începuse

să se ascundă tot mai mult, înconjurat mereu de pistolarii lui de încredere, de parcă s-ar fi temut că o să iasă ceva din pereți și o să-i înfigă un cuțit în spate. Nu a îndrăznit niciodată să-l întrebe de ce trebuia să se comporte așa. Îi ajungea că-l găsisse uneori căzut pe gânduri, cu privirea otrăvită de frământare.

A deschis ușa dormitorului fără să bată. Patul era nedesfăcut. Ceașca de ceai de mușețel pe care camerista o lăsa în fiecare seară pe măsuta de lângă patul lui *don* Mauricio era neatinsă. Uneori se întrebase dacă tatăl ei mai apuca să doarmă sau își petrecea aproape toate nopțile fără să închidă un ochi în biroul său din turn. I-a atras atenția fâlfăitul unor păsări care își luaseră zborul din grădină. S-a dus la ferestre și a văzut două siluete care se îndreptau spre garaj. Și-a lipit fața de geam. Una dintre siluete s-a oprit, s-a întors și s-a uitat în direcția ei, ca și cum i-ar fi simțit privirea. Mercedes i-a zâmbit tatălui ei, care o privea inexpresiv, cu chipul palid și mai îmbătrânit decât îl văzuse vreodată.

Mauricio Valls a lăsat privirea în jos și a intrat în garaj însoțit de Vicente, care ducea o valijoară. A cuprins-o o senzație de panică. Își închipuise de mii de ori acel moment, fără să știe prea bine ce însemna cu adevărat. A luat-o la fugă pe scări în jos, lovindu-se de mobile și împiedicându-se de covoare în penumbra de oțel a zorilor. Când a ieșit în grădină, aerul înghețat i-a rănit fața. A coborât scara de marmură și a alergat către garaj, străbătând un loc al nimănui, plin de măști aruncate pe jos, de scaune într-o rână și de ghirlande de lămpi care încă mai pâlpâiau și se legăneau în ceață. A auzit motorul mașinii, apoi roțile alunecând pe pietrișul aleii. Când a ieșit pe alea principală, care ducea la poarta proprietății, mașina se îndepărta deja în viteză. A alergat după ea, fără să-i pese de pietrele ascuțite care-i răneau tălpile. Chiar înainte ca negura să înghită mașina pentru totdeauna, a mai apucat să vadă cum tatăl ei o învăluia într-o privire deznădăjduită. A continuat să alerge până când zgomotul motorului a dispărut în depărtare și în față i-a răsărit poarta din fier forjat a vilei.

După o oră, Luisa, camerista care o trezea în fiecare dimineață și o ajuta să se îmbrace, a găsit-o așezată pe marginea piscinei. Picioarele îi atârnavă în apa colorată de sângele ei și acoperită cu zeci de măști care pluteau ca niște bărcuțe de hârtie în derivă.

— Domnișoară Mercedes, pentru Dumnezeu...

Tânăra tremura ca varga și Luisa a învelit-o într-o pătură, apoi a dus-o spre casă. Când au ajuns la scara de marmură, a început să cadă lapovița. Rafale de vânt înghețat scuturau cren-gile copacilor, răsturnau ghirlande, mese și scaune. Mercedes, care visase și acest moment, a înțeles că vila începuse să moară.

KYRIE

Madrid,
decembrie 1959

Puțin după ora zece dimineața, pe o ploaie torențială, un Packard negru a străbătut bulevardul Gran Vía și a oprit în fața vechiului hotel Hispania. Dârele de ploaie acopereau fereastra camerei, dar chiar și așa Alicia tot i-a văzut pe cei doi emisari cu trenți și chipiu ieșind din mașină, cenușii și reci ca vremea de afară. S-a uitat la ceas. Drăguțul de Leandro nu lăsase să treacă nici cincisprezece minute înainte de a pune copoi pe urmele ei. După treizeci de secunde a sunat telefonul și Alicia a răspuns imediat. Știa exact cine era la celălalt capăt al firului.

— Domnișoară Gris, bună ziua, s-a auzit vocea spartă a recepționarului Maura. Două namile care put a sticleți tocmai m-au luat la rost în privința dumneavoastră și acum sunt la lift. I-am trimis la camera paisprezece, așa că aveți câteva minute ca s-o ștergeți dacă vreți.

— Mulțumesc pentru grijă, Joaquín. Cum stăm astăzi? Vreo veste bună?

La puțin timp după căderea Madridului, Joaquín Maura ajunsese la Carabanchel. După șaisprezece ani, când a ieșit din închisoare, și-a dat seama că era deja bătrân, că avea plămâni distruși și că soția lui, gravidă în luna a șasea când îl arestaseră, obținuse divorțul și acum era căsătorită cu un locotenent-colonel care-i făcuse trei copii și ridicase o casă la periferie. De pe urma primei și efemerei căsătorii rămăsese o fată, Raquel, care crescuse știind că tatăl ei murise înainte să se nască ea. Într-o bună zi Maura a pândit-o când ieșea dintr-un magazin de pe strada Goya, unde vindea pânzeturi, dar Raquel a crezut că e un cerșetor și i-a dat niște bani. De atunci Maura supraviețuia într-o cămăruță de la subsolul

hotelului Hispania, lângă camera cazanelor, lucrând în tura de noapte și în oricare altă tură dacă era nevoie de el, recitind romane polițiste, fumând Celtas pe rupte în odăița lui și așteptând ca moartea să așeze lucrurile la locul lor și să-l ducă înapoi în 1939, an din care nu ar fi trebuit să plece niciodată.

— Am o cărțuție fără cap și coadă, îi zice *Tunica stacojie*, de un anume Martín, i-a zis Maura. E dintr-o colecție veche, *Orașul blestemaților*. Mi-a dat-o umflatul de Tudela de la 426, el găsește mereu chestii ciudate în El Rastro. E despre locurile tale natale, despre Barcelona. S-ar putea să-ți placă.

— Nu zic nu.

— Am să ți-o trimit. Și fii atentă cu cei doi, știu că te descurci singură, dar ăștia nu mi-au plăcut deloc.

Alicia a pus receptorul în furcă și s-a așezat liniștită, așteptând ca șacalii lui Leandro să o adulmece și să-și arate botul. Le va lua cel mult două, trei minute, a calculat ea. A lăsat deschisă ușa camerei, și-a aprins o țigară și s-a pus pe așteptat, stând comod în fotoliu, cu fața spre intrare. Vedea lungul și întunecatul hol care ducea la lifturi. Camera s-a umplut de mirosul de praf, de lemn vechi și de covoare roase care învăluia acel hol.

Hotelul Hispania era o ruină aparte, aflat într-o permanentă stare de degradare. Construit la începutul anilor 1920, avusese parte de anii lui de glorie, fiind una dintre destinațiile de lux ale Madridului, dar după războiul civil căzuse în dizgrație, iar după douăzeci de ani de declin ajunsese acum să fie adăpostul tuturor dezmoșteniților sorții, inși fără nimeni și nimic în viață, care zăceau în camerele lor lugubre, plătindu-și chiria săptămână după săptămână. Dintre sutele lui de camere, jumătate erau goale de ani buni. Mai multe etaje erau închise și printre chiriași circulau legende macabre despre ceea ce se întâmpla de-a lungul holurilor întunecate, acolo unde uneori, fără ca nimeni să fi apăsat vreun buton, liftul se oprea cu de la sine putere și, pentru câteva secunde, razele de lumină gălbuie ieșind din cabina acestuia dezvăluiau măruntaiele a ceva ce semăna mai degrabă cu un vas de croazieră

scufundat decât cu etajul unui hotel. Maura îi spusese că uneori primea la recepție apeluri telefonice din camere care nu mai fuseseră ocupate din vremea războiului. De fiecare dată când răspundea, la celălalt capăt al firului nu era nimeni și doar o singură dată a auzit plânsul unei femei. Când a întrebat dacă o poate ajuta, o altă voce, groasă și profundă, i-a zis: „Hai la noi“.

— Așa că de atunci nu prea îmi mai vine să răspund la telefon după miezul nopții, îi mărturisise odată Maura. Uneori mă gândesc că locul ăsta e o metaforă, înțelegi? A întregii țări, vreau să zic. Țara asta blestemată de atâta sânge vărsat – și toți avem mâinile pătate cu sângele ăla, degeaba tot dăm vina unii pe alții.

— Ești un adevărat poet, Maura. Toate romanele alea polițiste nu reușesc să-ți blocheze vâna lirică. De asta are nevoie Spania, de gânditori ca dumneata, care să reînvie marea artă națională a dezbaterii.

— Bine, bine, râdeți de mine cât vreți. Se vede că lucrați pentru regim, domnișoară Gris. Și sunt convins că aveți un salariu care i-ar permite unei persoane ca dumneavoastră să se mute, să nu putrezească în haznaua de-aici. Hotelul ăsta nu e pentru o domnișoară sensibilă și stilată, cum sunteți dumneavoastră. Oamenii nu vin aici pentru a trăi, ci pentru a muri.

— Exact ce ziceam: un adevărat poet.

— Faceți o plimbare.

Considerațiile filosofice ale lui Maura nu erau întru totul greșite, căci odată cu trecerea timpului, Hispania a ajuns să fie cunoscut în anumite cercuri drept *hotelul sinucigașilor*. Peste zeci de ani, când hotelul nu mai funcționa de multă vreme și inginerii responsabili cu demolarea lui au luat la rând etaj după etaj pentru a-și plasa explozibilul care avea să-l pună la pământ pentru totdeauna, a apărut zvonul că în anumite camere fuseseră găsite cadavre mumificate în pat sau în camera de baie, printre care și cel al recepționarului de noapte.

2

I-a văzut ivindu-se din penumbra coridorului exact așa cum erau, două marionete încropite pentru a-i speria pe toți cei care-și luau viața în propriile mâini. Le știa fețele, dar niciodată nu se obosise să le rețină numele. Toate fantezele Brigăzii i se păreau la fel. S-au oprit în prag și au cercetat camera cu o privire studiată, plină de dispreț, înainte de a se uita la Alicia și de a zâmbi cu zâmbetul acela de lup, pe care Leandro probabil că li-l arătase încă din prima zi de instrucție.

— Nu știu cum puteți trăi aici.

Alicia a ridicat din umeri, și-a stins țigara și a arătat spre fereastră.

— Pentru priveliște.

Unul dintre oamenii lui Leandro a răs în silă, iar celălalt a dat din cap dezaprobator. Au intrat în cameră, au aruncat o privire în baie, după care au cercetat încăperea de sus până jos, de parcă se așteptau să găsească ceva. Cel mai tânăr dintre ei, care avea încă aerul unui novice, în ciuda încercărilor lui de a face pe durul, a verificat toate cărțile stivuite lângă perete și care, practic, ocupau jumătate din cameră, trecându-și degetul arătător peste cotoare cu o expresie de deznădejde.

— Ce-ar fi să-mi împrumutați și mie câteva dintre romanele astea de dragoste?

— Nu mi-am dat seama că dumneata știi să citești.

Novicele s-a întors dușmănos și a făcut un pas către ea, dar colegul său, care probabil îi era și șef, l-a oprit, oftând plictisit.

— Haideti, boiți-vă fețișoara și să mergem, că vă așteaptă de la zece.

Alicia a continuat să rămână neclintită în fotoliu.

— Sunt pe linie moartă. La ordinul lui Leandro.

Novicele, care-și simțise periclitată imaginea de mascul feroce, și-a plantat cele nouăzeci de kilograme de mușchi și

fiere la o palmă de Alicia, arătându-i un rânjet deprins în beciurile poliției și în rondurile de noapte.

— Nu mă scoate din sărite, că n-am vreme de chestii din astea, drăguțo. Nu mă obliga să te iau pe sus.

Alicia s-a uitat drept în ochii lui.

— Întrebarea e nu dacă ai destulă putere, ci dacă ai destul curaj.

Zbirul lui Leandro i-a susținut privirea câteva clipe, dar atunci când colegul său l-a luat de braț și l-a tras deoparte, s-a decis că ar fi mai bine să-i zâmbească frumos și să ridice mâinile în semn de împăcare. „Va urma“, s-a gândit Alicia.

Liderul duetului s-a uitat la ceas și a clătinat din cap.

— Haideți, domnișoară Gris, noi n-avem nici o vină, știți cum e cu treburile astea.

„Știu“, s-a gândit Alicia. „Știu foarte bine.“

S-a ridicat, sprijinindu-se cu ambele mâini de brațele fotoliului. Cei doi copoi au privit-o cum merge clătinându-se până la un scaun pe care atârna un harnașament cu benzi elastice și chingi de piele.

— Vă ajută? a întrebat malițios novicele.

Alicia nu l-a băgat în seamă. A luat harnașamentul și a intrat în baie, lăsând ușa întredeschisă. Vârstnicul și-a întors privirea, dar novicele nu s-a putut stăpâni să nu se uite la imaginea Aliciei reflectată în oglindă. A văzut-o cum și-a scos fusta și și-a prins harnașamentul în jurul șoldurilor și a coapsei drepte, de parcă ar fi fost un corset mai ciudat. Când a strâns chingile, harnașamentul s-a mulat pe trupul ei ca o a doua piele, dându-i un aspect de păpușă mecanică. În acel moment Alicia a ridicat ochii și a zărit în oglindă privirea rece și golită de orice expresie a huidumei. Individul a zâmbit mulțumit și, după o lungă pauză, s-a dus în mijlocul camerei, dar nu înainte de a studia o clipă pata neagră de pe trupul Aliciei, un vârtej de cicatrici care părea să se scufunde în carnea ei, ca și cum șoldul i-ar fi fost prins la loc cu un burghiu înroșit în foc. Novicele a simțit că șeful lui îl privea cu severitate.

— Tâmpitule, i-a șoptit.

După câteva clipe Alicia a ieșit din baie.

— Nu ai alte haine? a întrebat-o șeful.

— Care-i problema cu astea?

— Nu știu. Poate ai ceva mai discret.

— De ce? Cine mai vine la întâlnire?

În loc de răspuns, bărbatul i-a întins un baston, pe care Alicia îl lăsase sprijinit de perete, apoi a arătat spre ușă.

— Nu m-am machiat.

— Ești perfectă. Nu mai avem timp. Dacă vrei, te poți machia în mașină.

Alicia a refuzat bastonul și a pornit de-a lungul coridorului fără să-i aștepte, șchiopătând ușor.

După câteva minute străbăteau străzile Madridului prin ploaie în Packardul negru. Alicia, așezată pe bancheta din spate, a contemplat turnulețele, cupolele și statuile care împodobeau cornișele de pe Gran Vía. Cvadrige cu îngeri și santinele de piatră înnegrită îi supravegheau de sus. Din cerul plumburiu cobora un recif șerpuitor de edificii imense și întunecate, care Aliciei i se păreau niște monștri pietrificați, înghesuiți unii într-alții, gata să înghită orașe întregi. La picioarele lor, marchizele marilor teatre și vitrinele cafenelelor și magazinelor de lux străluceau prin pânza ploii. Oamenii, niște arătări minuscule scoțând aburi pe gură, mișunau ca într-un mușuroi cu umbrelele lor ce păreau purtate la nivelul caldarâmului. În zile precum cea de acum, și-a zis Alicia, începi să crezi, asemenea drăguțului de Maura, că negurile Spaniei aveau să se întindă dintr-un capăt în celălalt al țării, fără să lase să mai pătrundă vreun fir de lumină.

3

— Spune-mi câte ceva despre agentul ăsta nou pe care mi-l propui. Gris, nu?

— Alicia Gris.

— Alicia? O femeie?

— E vreo problemă?

— Nu știu. Este? Am tot auzit vorbindu-se de ea, dar mereu sub numele de Gris. N-am știut că e vorba de o femeie. S-ar putea să fim luați la rost dacă o alegem pe ea.

— De cine? De șefii dumneavoastră?

— De șefii noștri, Leandro. Nu ne mai putem permite greșeala pe care am făcut-o cu Lomana. Cei din El Pardo și-au cam pierdut răbdarea.

— Vă informez cu respect că singura greșală a fost că nu mi s-a explicat clar, încă de la bun început, ce tip de misiune urma să i se încredințeze agentului din unitatea mea. Dacă aș fi știut despre ce e vorba, aș fi ales un alt agent. Nu a fost o misiune potrivită pentru Ricardo Lomana.

— Știi bine că în privința asta nu eu fac regulile și nici nu am acces la astfel de informații. Totul vine de sus.

— Pe răspunderea mea.

— Povestește-mi despre Gris.

— Domnișoara Gris are douăzeci și nouă de ani și lucrează cu mine de doisprezece. Orfană de război. Și-a pierdut părinții la vârsta de opt ani. A crescut la orfelinatul Ribas din Barcelona până la vârsta de cincisprezece ani, când a fost exmatriculată din motive disciplinare. Doi ani de zile a trăit pe străzi, lucrând pentru un contrabandist, un găinar pe nume Baltasar Ruano, care conducea o bandă de hoți adolescenți, până când jandarmii l-au găbjit și l-au executat, ca pe atâția alții, în Campo de la Bota.

— Am auzit că ar fi...

— Asta nu e o problemă. Face față singură și vă asigur că știe să se apere foarte bine. Rana aceea e din timpul războiului, când a fost bombardată Barcelona. Niciodată nu a împiedicat-o în îndeplinirea misiunilor. Alicia Gris e cel mai bun agent pe care l-am recrutat în douăzeci de ani de serviciu.

— Dacă e așa, de ce nu s-a prezentat la ora stabilită?

— Vă înțeleg frustrarea și vă rog încă o dată să mă iertați. Uneori Alicia poate fi indolentă, dar așa sunt aproape toți agenții cu adevărat excepționali. În urmă cu o lună ne-am

contrazis puțin pe tema cazului la care lucra. Am suspendat misiunea și i-am retras o vreme și sprijinul financiar. Refuzând să vină la întâlnire, îmi dă de înțeles că e în continuare supărată pe mine.

— Din câte văd, relația dintre voi pare mai degrabă una personală decât profesională.

— În zona mea de activitate nu se poate una fără cealaltă.

— Mă îngrijorează disprețul ăsta față de disciplină. Nu mai putem da greș încă o dată.

— Nu vom da.

— Sper. E viața noastră în joc. Atât a mea, cât și a ta.

— Lăsați misiunea în seama mea.

— Mai povestește-mi despre Gris. Ce o face atât de specială?

— Alicia Gris vede ceea ce alții nu văd. Minte ei funcționează foarte diferit de a celorlalți. Acolo unde alții văd o ușă închisă, ea vede o cheie. Unde alții pierd pista, ea găsește urma. E un har, dacă vreți. Și partea cea mai bună e că nimeni nici măcar nu bănuiește asta.

— Așa s-ar explica rezolvarea cazului „Păpușile din Barcelona“?

— Miresele de ceară. A fost primul caz la care Alicia a lucrat pentru mine.

— Mereu m-am întrebat dacă era adevărat ce s-a spus despre guvernator...

— Toate astea s-au petrecut demult.

— Avem timp, nu? Până când vine domnișorica...

— Desigur. Era în 1947. Pe atunci mă ocupam de Barcelona. În ultimii trei ani poliția descoperise în diverse locuri din oraș cel puțin șapte cadavre de femei tinere. Și toate erau găsite așezate: pe o bancă dintr-un parc, într-o stație de autobuz, într-o cafenea din Paralelo... Mai mult, una dintre femei a fost găsită stând în genunchi într-un confesional dintr-o biserică din parohia Pino. Toate erau machiate impecabil și îmbrăcate în alb. Nu mai aveau nici o picătură de sânge și miroseau a camfor. Păreau niște păpuși de ceară. De aici și numele cazului.

— Li se cunoștea identitatea?

— Nimeni nu reclamase dispariția lor, așa că poliția a bănuțit că era vorba de prostituate, bănuțială care până la urmă avea să se confirme. Apoi au trecut câteva luni în care nu s-a mai găsit nici un cadavru, așa că poliția din Barcelona a închis cazul.

— Și atunci a mai apărut unul.

— Exact. Margarita Mallofré. A fost găsită așezată într-un fotoliu, în holul hotelului Oriente.

— Margarita asta era fetița care...?

— Margarita Mallofré muncea într-o casă de pe strada Elisabets unde aveau loc întâlniri mai deosebite, un soi de bordel specializat în servicii mai ciudate, să zicem – și extrem de scumpe. Atunci a apărut zvonul că guvernatorul era un client obișnuit al acelei case și că fata ucisă era favorita lui.

— De ce?

— Se pare că Margarita Mallofré reușea să rămână conștientă cel mai mult timp, în ciuda perversiunilor guvernatorului, așa că predilecția lui pentru ea era explicabilă.

— Ce chestie și cu Excelența Sa, guvernatorul...

— Chestia e că moartea fetei a dus la redeschiderea dosarului și, fiind un caz atât de aparte, a ajuns pe mâinile mele. Tocmai o angajasem pe Alicia, așa că i l-am încredințat.

— Nu era un caz prea dur pentru o femeie atât de tânără?

— Alicia era o fată cu totul neobișnuită și greu de impresionat.

— Și cum s-a încheiat povestea?

— S-a încheiat destul de repede. Alicia și-a petrecut câteva nopți pândind intrările și ieșirile de la mai multe bordeluri din cartierul Raval. A înțeles repede că atunci când avea loc o razie, clienții dispăreau pe o ușă secretă, urmați uneori de fetele și băieții care lucrau acolo. Alicia le-a urmat pe fete. Se ascundeau de poliție pe sub portaluri, în cafenele, ba chiar și în canale. Cele mai multe erau prinse până la urmă și poliția le ducea la sediu, unde erau ținute o noapte în celulă și acolo li se întâmplau uneori lucruri despre care e mai bine să nu vorbim. Dar unele reușeau să fenteze poliția. Și acelea scăpau

mereu în același loc: intersecția străzii Joaquín Costa cu Peu de la Creu.

— Era ceva acolo sau...?

— Aparent, nimic deosebit. Câteva depozite de cereale. O piață de alimente. Un garaj. Și o țesătorie al cărei șef, un anume Rufat, avusese în mai multe rânduri probleme cu poliția din cauza tendinței lui de a le aplica angajaților pedepse corporale. Uneia chiar i-a scos un ochi. Rufat era și clientul bordelului unde lucrase Margarita Mallofré înainte să dispară.

— S-a mișcat repede fata.

— Da, și și-a dat seama imediat că Rufat era un bădăran, dar că nu avea nimic de-a face cu cazul, în afară de simpla coincidență că frecventa bordelul cu pricina, aflat la câteva străzi distanță de atelierul său de țesătorie.

— Și atunci? A luat-o de la capăt?

— Alicia zice mereu că lucrurile nu urmează o logică aparentă, ci logica lor internă.

— Și în acel caz care era logica văzută de ea?

— Una pe care Alicia o numește logica simulacrului.

— Aici chiar m-ai pierdut, Leandro.

— Pe scurt, Alicia crede că tot ce se se întâmplă în societate, în viața publică, e o punere în scenă, un simulacru a ceea ce încercăm să fie realitate, dar de fapt nu e.

— Sună marxist.

— Nu vă faceți griji, Alicia e cel mai sceptic om pe care-l cunosc. Conform convingerii ei, toate ideologiile și credințele, fără excepție, nu sunt altceva decât un soi de inflamații induse de gândire. Adică simulacre.

— Asta mi se pare și mai grav. Nu înțeleg de ce zâmbești, Leandro. Nu văd nimic amuzant în treaba asta. Domnișoara asta îmi place tot mai puțin. Măcar e frumoasă?

— Nu conduc o agenție de stewardese.

— Nu te supăra, Leandro, glumeam. Cum s-a sfârșit povestea?

— După ce Rufat a fost scos de pe lista suspectilor, Alicia a început ceea ce ea numește decojirea foilor de ceapă.

— Încă o teorie de-a ei?

— Alicia zice că orice crimă e ca o ceapă: trebuie să înlături multe foi ca să vezi ce se ascunde sub fiecare dintre ele și pe parcurs trebuie să mai storci și câteva lacrimi.

— Leandro, uneori sunt uimit de fauna pe care o aduci în departamentul tău.

— Datoria mea e să găsesc instrumentul potrivit fiecărei misiuni. Și să fie mereu ascuțit.

— Ai grijă să nu te tai într-o bună zi. Dar continuă cu ceapa, că mi-a plăcut.

— Tot îndepărtând foile de ceapă ale fiecărei afaceri și instituții din zona unde dispărutele fuseseră văzute ultima dată, Alicia a aflat că garajul era proprietatea Casei de Caritate.

— O altă pistă moartă.

— În acest caz *moartă* e cuvântul cheie.

— Iar m-ai pierdut.

— În garajul acela se țineau o bună parte dintre dricurile municipalității și tot acolo se puneau în vânzare sicrie și monumente funerare. În vremea aceea serviciul funerar municipal era încă în subordinea Casei de Caritate și majoritatea angajaților de la nivelul cel mai de jos, adică groparii și băieții buni la toate, erau oameni fără căpătâi: orfani, foști pușcăriași, cerșetori etc. Pe scurt, niște suflete sărmene care ajunseseră acolo pentru că nu aveau altceva mai bun pe lume. Alicia, făcând uz de abilitățile sale – nu puține –, a reușit să se angajeze acolo ca dactilografă, la departamentul administrativ. După puțin timp a descoperit că în nopțile cu razii unele dintre fetele de prin bordeluri se ascundeau în garajul de la serviciile funerare. Nu le era deloc greu să-l convingă pe oricare dintre nenorociții ăia să le lase să se ascundă în dricuri în schimbul unor favoruri intime. Odată pericolul trecut și poftele binefăcătorilor satisfăcute, fetele se întorceau la locul de muncă înainte de venirea zorilor.

— Dar...

— Dar nu toate. Alicia a observat că printre angajații garajului era unul diferit de restul. Era orfan de război, ca și ea. I se zicea Quimet, avea o față de copil și se purta atât de

frumos, încât toate văduvele voiau să-l adopte și să-l ia acasă. Chestia e că acel Quimet era deja foarte priceput în tot ce ținea de serviciile funerare. Aliciei i-a atras atenția faptul că era colecționar și ținea în biroul său un album de fotografii cu păpuși de porțelan. Zicea că are de gând să se însoare, așa că își căuta femeia potrivită, curată la trup și la suflet.

— Simulacrul?

— Mai degrabă lașul. Alicia l-a urmărit noapte de noapte și nu a trecut mult până a descoperit ceea ce bănuia. Când unele dintre prostituate îi cereau ajutorul, dacă fetele îndeplineau condițiile privind talia, tenul, aspectul și constituția fizică, atunci Quimet, departe de a le pretinde favoruri fizice, înălța împreună cu ele o rugăciune și le asigura că, dacă le ajutau el și Preasfânta Fecioară, nimeni nu le va găsi vreodată. Cel mai bun ascunziș, susținea Quimet, era într-unul din sicriile de acolo. Nimeni, nici măcar poliția, nu îndrăznește să deschidă un sicriu pentru a se uita înăuntru. Fetele, fermecate de chipul de copil și de purtările manierate ale lui Quimet, se întindeau în sicriu și îi zâmbeau când el bătea capacul. Apoi el le lăsa să moară asfixiate. După aceea le dezbrăca, le rădea părul de pe pubis, le spăla din cap până în picioare, le scotea sângele din trup și le injecta în inimă un lichid folosit la îmbălsămare, care li se împrăștia în tot corpul. Odată renăscute sub forma aceea de păpuși de ceară, le machia și le îmbrăca în alb. Alicia a mai observat și că toate hainele în care fuseseră îmbrăcate cadavrele proveneau de la un magazin de articole pentru mirese din strada San Pedro, aflat la vreo două sute de metri de garaj. Unul dintre angajați și-a amintit că îi vânduse de mai multe ori lui Quimet veșminte pentru mirese.

— Aur curat.

— Quimet petrecea cu cadavrele câteva nopți, într-un simulacru, dacă vreți, de viață conjugală, până când trupurile începeau să miroasă a flori putrede. Atunci, întotdeauna înainte de venirea zorilor, când străzile sunt pustii, le ducea cu unul din dricuri la locul noii lor vieți eterne, unde le lăsa în poziția în care aveau să fie găsite.

— Sfântă Fecioară Maria... Numai în Barcelona se pot întâmpla asemenea lucruri.

— Alicia a reușit să afle toate astea, ba mai mult, exact la timp pentru a o scoate dintr-un sicriu pe cea care ar fi devenit a opta victimă a lui Quimet.

— S-a aflat de ce făcea asta?

— Alicia a descoperit că în copilărie Quimet a stat o săptămână întreagă lângă cadavrul mamei lui, închis într-un apartament din strada Cadena, până când mirosul a atras atenția vecinilor. Se pare că maică-sa s-a otrăvit când a aflat că o părăsise soțul. Din nefericire, povestea nu a fost confirmată, pentru că Quimet s-a sinucis în prima noapte petrecută la închisoarea Campo de la Bota, dar nu înainte de a lăsa scrisă pe zidul celulei ultima lui dorință: să fie ras pe tot trupul, spălat, îmbălsămat și apoi îmbrăcat în alb, după care să fie expus, alături de una dintre miresele lui de ceară, în vitrinele de la supermarketul El Siglo. Se pare că mama lui fusese vânzătoare acolo. Însă, dacă tot vorbim de chestii date naibii, domnișoara Gris trebuie să apară dintr-o clipă în alta. Puțin coniac, ca să vă treacă gustul amar al poveștii?

— Doar un singur lucru, Leandro. Vreau ca unul dintre oamenii mei să lucreze împreună cu agentul tău. Nu mai am chef de dispariții neanunțate, ca în cazul lui Lomana.

— Cred că ar fi o greșeală. Noi avem metodele noastre.

— Nu e ceva ce se poate negocia. Iar Altea e de acord cu mine.

— Cu tot respectul...

— Leandro, Altea avea de gând să lase problema în mâna lui Hendaya.

— Altă greșeală.

— De acord. Tocmai de aceea l-am convins ca deocamdată să mă lase să încerc să fac treaba așa cum știu eu. Însă condiția e ca unul dintre oamenii mei să supervizeze operațiunea. Sau așa, sau o preia Handaya.

— Înțeleg. La cine v-ați gândit?

— La Vargas.

- Credeam că s-a retras.
- Doar tehnic, să zicem.
- E vorba de o pedeapsă?
- Pentru agentul tău?
- Pentru Vargas.
- Mai degrabă o a doua șansă.

4

Packardul a trecut pe lângă piața Neptuno, cu zeul mai înconjurat de ape ca oricând, apoi a luat-o pe bulevardul San Jerónimo, îndreptându-se spre silueta albă și franțuzească de la Gran Hotel Palace. A parcat în fața intrării principale și când portarul, ținând o umbrelă uriașă, a deschis portiera din spate a mașinii, cei doi agenți de securitate s-au întors spre ea și i-au adresat o privire pe jumătate amenințătoare, pe jumătate imploratoare.

— Putem să vă lăsăm aici fără să faceți vreo prostie sau trebuie să vă ducem pe sus, ca să nu mai dispăreți din nou?

— Stați liniștiți, n-o să vă fac probleme.

— Pe cuvânt de onoare?

Alicia a dat din cap că da. În zilele ei proaste nu-i venea ușor să urce sau să coboare dintr-o mașină, însă nici nu voia ca ăștia doi să-și dea seama cât de suferindă era, așa că a mascat în dosul unui zâmbet durerea ascuțită pe care a simțit-o în șold când a ieșit din mașină. Portarul a însoțit-o până la intrare, apărând-o de ploaie cu umbrela. O armată de ușieri și hamali păreau să o aștepte, gata cu toții să o escorteze de-a lungul coridorului până la locul întâlnirii. Când a văzut mulțimea de trepte care ducea de la intrare până la restaurantul imens, Alicia s-a gândit că ar fi trebuit să accepte bastonul. A scos flaconul din poșetă și a înghițit o pastilă. A tras adânc aer în piept înainte de a începe urcușul.

După câteva minute și zeci de trepte, s-a oprit în fața ușii restaurantului ca să-și tragă sufletul. Ușierul care o însoțise până acolo a observat pelicula de transpirație ce-i acoperea fruntea. Alicia i-a zâmbit forțat.

— De aici cred că mă descurc singură, dacă nu vă deranjează.

— Firește. Cum dorește domnișoara.

Ușierul s-a retras, plin de discreție, dar Alicia nu a trebuit să se uite după el pentru a ști că încă o urmărea cu privirea și că nu-și va lua ochii de la ea până când nu avea să o vadă intrată în restaurant. Și-a șters transpirația cu o batistă și a studiat decorul.

Se auzeau numai murmurul unor voci și clinchetul unei lingurițe învârtite lent într-o ceașcă de porțelan. Restaurantul de la Palace se întindea în fața ei, plin de feerice reflexe unduitoare, care picurau de pe cupola uriașă, scăldată de ploaie. Structura aceea o făcea întotdeauna să se gândească la o uriașă salcie de sticlă suspendată, la un ciorchine de rozete furate dintr-o sută de catedrale în numele superbe Belle Époque. Nimeni nu l-ar fi putut acuza vreodată pe Leandro de prost gust.

Sub globul de sticlă multicoloră, dintre multele mese pustii, una singură era ocupată. La ea ședea două siluete, urmărite cu interes de o jumătate de duzină de chelneri care stăteau la o distanță suficient de mare încât să nu poată auzi ce se discuta la masă, dar și destul de aproape încât să poată înțelege ce li se cerea prin semne. La urma urmei, spre deosebire de reședința ei temporară de la Hispania, Palace era un stabiliment de prima mână. Obișnuit de mic cu standarde burgheze, Leandro locuia și muncea acolo. Efectiv. De ani buni ocupa apartamentul 814 și îi plăcea să-și rezolve problemele în acel restaurant care, așa cum bănuia Alicia, îi permitea să creadă că trăiește în Parisul lui Proust, nu în Spania lui Franco.

S-a uitat cu atenție la cei doi comeseni. Leandro Montalvo stătea, ca de obicei, cu fața spre intrare. Mijlociu de statură, dolofan și blând ca un contabil înstărit. Adăpostit de ochelarii cu ramă de baga, care-i erau prea mari, dar îi ascundeau privirea ascuțită ca un cuțit. Afișând aerul acela relaxat și binevoitor care-i dădea un aspect de notar din provincie iubitor de operetă sau de angajat al unei bănci căruia îi place

să se plimbe prin muzee după orele de muncă. „Drăguțul de Leandro.“

Lângă el, îmbrăcat într-un costum cu croială englezească, ce distona cu înfățișarea lui de om necioplit și închis, stătea un individ cu părul și mustața pomădate, ținând în mână un pahar de coniac. Chipul lui i se părea cunoscut. Unul dintre acele chipuri care apar des în ziare, veteran al fotografiilor de studio în care apare mereu o acvilă pe drapel și un tablou cu o nepieritoare scenă ecvestră. Gil și nu mai știu cum, și-a zis Alicia. Secretarul general al Pâinii Prăjite sau ceva de soiul ăsta.

Leandro a ridicat privirea și i-a zâmbit de la depărtare. I-a făcut semn să se apropie, cu un gest pe care-l adresezi mai curând unui copil sau unui cățel. Alicia, stăpânindu-și șchio-pătatul cu prețul unor junghiuri în șold, a străbătut încet restaurantul imens. În timp ce-l traversa, a observat într-un colț, în penumbră, doi oameni din minister. Înarmați. Nemișcați ca niște reptile la pândă.

— Alicia, mă bucur că ai găsit timp în agenda ta ca să bei o cafea cu noi. Spune-mi, ai luat micul dejun?

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, Leandro a înălțat din sprâncene și doi chelneri au început să-i pregătească ceva de mâncare. În timp ce i se prepara un suc de portocale, Alicia a simțit cum mahărul acela o cântărea din priviri. Nu i-a fost greu să se vadă prin ochii lui. Cei mai mulți oameni, inclusiv cei a căror meserie era aceea de a observa, confundau văzutul cu privitul, oprindu-se aproape de fiecare dată asupra unor detalii evidente, exact acelea care blocau accesul dincolo de ceea ce era irelevant. Leandro obișnuia să spună că a te pierde în privirea celui alt e o artă care se învață într-o viață.

Avea un chip fără vârstă, ascuțit și maleabil, cu câteva linii de umbră și culoare. Alicia lua zilnic înfățișarea corespunzătoare rolului pe care îl avea de jucat în povestea aleasă de Leandro pentru a-și pune în scenă manevrele și intrigile. Putea fi umbră sau lumină, peisaj sau chip, în funcție de libret. În zilele libere se retrăgea în sine, în ceea ce Leandro obișnuia

să numească transparența obscurității ei. Avea părul negru și un ten palid, făcut pentru zone cu soare rece și saloane. Ochiul ei verzi străluceau în întuneric și te împungeau ca niște ace, pentru a-ți distrage atenția de la constituția ei fragilă, dar greu de trecut cu vederea – o siluetă pe care, atunci când era nevoie, o făcea să dispară în haine largi, pentru a nu atrage priviri furișe pe stradă. Totuși, din apropiere, își făcea simțită prezența și emana un aer lugubru, vag neliniștitor, după părerea lui Leandro, un aer pe care mentorul ei i-a sugerat să-l țină cât mai ascuns posibil. „Ești o ființă nocturnă, Alicia, dar aici cu toții trebuie să ne ascundem la lumina zilei.“

— Alicia, dă-mi voie să ți-l prezint pe onorabilul *don Manuel Gil de Partera*, directorul general al Poliției.

— E o onoare, excelență, a turuit Alicia, întinzându-i o mână pe care directorul nu a luat-o, ca și cum s-ar fi temut să nu-l muște.

Gil de Partera o studia de parcă nu se hotărâse încă dacă era o colegă cu ceva pervers în ea, ceva care o făcea diferită, sau un specimen pe care nu știa de unde să-l ia.

— Domnul director a avut amabilitatea să-și amintească de serviciile noastre extraordinare pentru a duce la bun sfârșit o misiune cât se poate de delicată, ce presupune un grad înalt de discreție și implicare.

— Firește, a zis Alicia pe un ton supus și angelic, care l-a făcut pe Leandro să o lovească ușor cu piciorul pe sub masă. Suntem la dispoziția dumneavoastră și vom face tot ce ne stă în puteri.

Gil de Partera continua să o scruteze cu amestecul acela de dorință și ranchiună pe care prezența ei îl stârnea la domniile mai vârstnici, fără să se fi hotărât încă de unde să o apuce. Ceea ce Leandro numea mereu parfumul înfățișării ei sau efectele secundare ale înfățișării ei constituia, în opinia mentorului fetei, o armă cu două tăișuri, pe care încă nu învățase să o controleze cu o precizie absolută. În cazul de față, ținând cont de vizibila stânjenală pe care Gil de Partera o simțea în preajma sa, Alicia a crezut că tăișul va acționa spre interior. „Urmează ofensiva“, și-a zis.

— Știți câte ceva despre vânătoare, domnișoară Gris? a întrebat-o Gil de Partera.

Alicia a șovăit o clipă și a căutat privirea mentorului ei.

— Alicia e un animal urban prin excelență, a intervenit Leandro.

— La vânătoare înveți multe, a zis directorul pe un ton profesoral. Am avut privilegiul de a participa la câteva partide de vânătoare împreună cu Excelența Sa generalisimul, care, de altfel, mi-a și dezvăluit regula fundamentală pe care trebuie să și-o însușească oricare vânător.

Alicia a dat aprobator din cap de mai multe ori, ca și cum tot ce spunea directorul i s-ar fi părut fascinant. Între timp Leandro îi unsese cu dulceață o felie de pâine pe care i-o întinse. Alicia a luat-o fără să îi dea prea multă atenție. Directorul continua să fie cuprins de avântul său profesoral.

— Vânătorul trebuie să înțeleagă că în momentul critic al vânătorii rolul vânatului și al vânătorului se confundă. Vânătoreea, adevărata vânătoare, e un duel între parteneri egali. Nu știi cine ești cu adevărat până nu faci să curgă sânge.

A urmat o pauză și, după secunde de tăcere teatrală impuse de reflecția profundă care tocmai îi fusese revelată, Alicia a adoptat o atitudine reverențioasă.

— E și aceasta o maximă de-a generalisimului?

Leandro a atenționat-o pe sub masă cu o lovitură de picior.

— Voi fi foarte sincer, domnișorică: nu-mi plăceți deloc. Nu-mi place ce am auzit despre dumneavoastră, nu-mi place tonul cu care vorbiți și nu-mi place nici cel care-și închipuie că poate să mă țină aici toată dimineața ca să te aștept pe dumneata, de parcă timpul dumitale de căcat ar fi mai important decât timpul meu. Nu-mi place privirea dumitale și cu atât mai puțin lipsa de respect cu care te adresezi superiorilor, pentru că dacă e ceva care mă scoate cu adevărat din sărite, atunci e un agent care nu-și știe locul în lume. Iar ceea ce mă scoate și mai mult din sărite e că trebuie să vă amintesc toate astea.

Alicia a coborât supusă privirea. Brusc, temperatura din restaurant părea să fi scăzut cu zece grade.

— Domnule director, vă rog să mă iertați dacă...

— Nu mă întrerupeți. Dacă vă vorbesc acum și aici, e pentru că am încredere în superiorul dumatăle, cel care, din motive care încă îmi scapă, crede că sunteți omul potrivit pentru misiunea pe care trebuie să v-o încredințez. Dar nu cumva să mă înțelegeți greșit: începând din acest moment, răspundeți direct în fața mea. Iar eu nu am nici răbdarea și nici generozitatea domnului Montalvo.

Gil de Partera s-a uitat direct în ochii ei. Avea ochii negri și corneea îi era acoperită de o țesătură de capilare roșii, care păreau pe punctul de a se sparge. Alicia și l-a imaginat purtând o pălărie cu pene și cizme de mareșal și sărutând fundul domnesc al șefului statului în timpul uneia dintre partidele de vânătoare în care patriarhii țării ucideau fără milă toate prăzile pe care o armată de servitori le aduceau în bătaia puștii lor, pentru ca mai târziu să se împăuneze cu ele, ca niște păsări de curte ce erau, pentru a se simți adevărați cuceritori, spre slava Domnului și a Patriei.

— Sunt convins că Alicia nu a intenționat să vă jignească, a zis Leandro, care probabil că în sinea lui se bucura de întreaga scenă.

Alicia a întărit spusele superiorului ei printr-o mișcare a capului cât se poate de gravă și de expresivă.

— Cred că nu mai are rost să vă spun că tot ce veți auzi aici e strict confidențial și că, orice s-ar întâmpla, discuția noastră nu a avut loc niciodată. Ai vreo nelămurire în privința asta sau în oricare alta, domnișoară Gris?

— Absolut nici una, domnule director.

— Bine. Atunci mâncați-vă odată felia aia de pâine prăjită și hai să trecem la lucruri serioase.

5

— Ce știți despre Mauricio Valls?

— Ministrul? a întrebat Alicia.

Tânăra a tăcut câteva clipe, ca să aibă timp să aleagă din noianul de imagini ce îi veneau în minte, cu lungă și intens

mediatizata carieră a lui *don* Mauricio Valls. Un profil superb, plin de eleganță, pus mereu în cea mai bună lumină și în cea mai bună companie în fiecare fotografie, bucurându-se de onoruri și făcând uz de înțelepciunea-i indiscutabilă în aplauzele și admirația clicii conducătoare. Clasic în viață, ridicat prin propriile puteri și împins în față de mâinile autoprocimatei intelectualități a țării, Mauricio Valls încarna printre muritorii de rând prototipul spaniolesc al Omului de Litere, Cavaler al Artelor și Gândirii. Premiat și omagiat la nesfârșit, definit fără ironie ca fiind figura emblematică a elitelor culturale și politice ale țării, ministrul Valls era mereu înconjurat de presă și de fastul regimului. Conferințele lui, ținute pe cele mai selecte scene din Madrid, atrăgeau întotdeauna cel mai select public. Articolele sale magistrale din presă despre temele momentului erau considerate literă de lege. Armata de gaze-tărași care mânca o pâine de pe urma lui îl ridica în slăvi. Spectacolele lui de poezie și monologurile extrase din piesele sale de teatru, interpretate împreună cu maeștrii scenei naționale, făceau ca sălile să se umple până la refuz. Operele lui erau considerate chintesența literară a țării și numele său era deja înscris în pleiada maeștrilor. Mauricio Valls, lumina și creierul din Celtiberia, lumina lumii.

— Știm ce apare în presă, a intervenit Leandro. Care, dacă e să o spunem p-aia dreaptă, de la o vreme încoace scrie destul de puține despre el față de anii trecuți.

— Mai degrabă nu mai scrie deloc, a adăugat Gil de Partera. Nu cred că nu ați observat, domnișoară, că începând din noiembrie 1956, deci de mai bine de trei ani, Mauricio Valls, ministrul Educației Naționale (sau al Culturii, cum îi place lui să spună) și, dacă-mi permiteți licența, fetița preferată a presei spaniole, practic a dispărut din viața publică și aproape că nu a mai fost văzut la vreo întâlnire oficială.

— Acum, când spuneți dumneavoastră, domnule director, îmi dau seama că așa e... a zis Alicia.

Leandro s-a întors spre ea și, după ce a schimbat o privire complice cu Gil de Partera, a pus-o la curent.

— E evident, Alicia, că nu din întâmplare și nici din propria voință domnul ministru nu ne mai încântă cu ideile lui înalte și cu discursurile sale impecabile.

— Înțeleg că ai avut ocazia să-l cunoști, Leandro, a intervenit Gil de Partera.

— Am avut această onoare cu mulți ani în urmă, chiar dacă pentru foarte puțin timp, pe vremea când eram la Barcelona. Un om cu adevărat mare și care a știut mai bine decât oricine să pună în lumină valorile și profunzimea intelectualității noastre.

— Sunt convins că ministrul ar fi întru totul de acord cu dumneata.

Leandro a zâmbit cu amabilitate și, înainte de a continua să vorbească, și-a fixat privirea asupra Aliciei.

— Din nefericire, nu indiscutabila valoare și nici personalitatea fără cusur a ministrului ne-au făcut să ne adunăm astăzi aici. Cu permisiunea Domniilor Voastre, cred că nu mă ia gura pe dinainte dacă spun că motivul îndelungatei absențe a lui *don* Mauricio Valls din viața publică poate fi pusă pe seama unei bănuieli că există și a existat vreme de mai mulți ani un complot ce îi pune viața în pericol.

Alicia a ridicat din sprâncene și a schimbat niște priviri cu Leandro.

— Pentru a sprijini ancheta începută de poliție și la cererea prietenilor noștri din Ministerul de Interne, unitatea noastră a trimis un agent care să supravegheze investigațiile, chiar dacă oficial noi nu eram implicați și, firește, nu eram la curent cu dedesubturile anchetei, a explicat Leandro.

Alicia și-a mușcat buzele. Privirea superiorului ei îi dădea de înțeles cât se poate de clar că încă nu era cazul să pună întrebări.

— Agentul nostru, din motive pe care încă nu le știm, a întrerupt contactul cu noi și de câteva săptămâni e de negăsit, a continuat Leandro. Am spus toate astea ca să știi în ce context trebuie îndeplinită misiunea pentru care Excelența Sa a binevoit să apeleze la noi.

Leandro s-a uitat la șeful poliției și i-a făcut un semn prin care dădea de înțeles că deocamdată el nu mai avea nimic de zis. Gil de Partera și-a dres vocea și a adoptat o expresie gravă.

— Ceea ce am să vă spun e strict confidențial și trebuie să rămână la această masă.

Alicia și Leandro au dat din cap aprobator în același timp.

— Așa cum v-a spus și superiorul dumneavoastră, în ziua de 2 noiembrie 1956, în timpul unei întâlniri organizate în onoarea sa la Círculo de Bellas Artes din Madrid, ministrul Valls a fost ținta unui atentat dejucat la timp – și, din câte se pare, nu a fost primul atentat. Întâmplarea nu a răsuflat în presă, atât guvernul, cât și ministrul Valls considerând că e mai bine așa, ca să nu se alarmeze nici familia lui și nici cei cu care colabora. În acel moment s-a declanșat o anchetă care continuă și în ziua de azi, pentru că, în ciuda tuturor eforturilor făcute de corpul superior al poliției și de o unitate specială a jandarmeriei, încă nu s-au descoperit circumstanțele aceluia atentat și nici ale altor atentate care pare-se că au avut loc înainte ca poliția să intre în alertă. Bineînțeles că, începând din acel moment, măsurile de securitate din jurul ministrului au sporit, escorta personală a acestuia a fost întărită și s-au anulat toate aparițiile sale publice până la noi ordine.

— Ce a scos ancheta la iveală până acum? a intervenit Alicia.

— Investigația s-a făcut plecând de la o serie de scrisori anonime pe care *don* Mauricio le primea de ceva vreme, dar nu le acordase nici o importanță. La puțin timp după atentatul eșuat, ministrul le-a spus polițiștilor despre acele scrisori, primite de-a lungul anilor. O primă investigație a dus la concluzia că, probabil, fuseseră trimise de un anume Sebastián Salgado, un asasin și un hoț care până în urmă cu doi ani își ispășea pedeapsa în închisoarea Montjuic din Barcelona. După cum bănuiesc că știți, ministrul Valls a fost directorul închisorii pe vremea când a început să colaboreze cu regimul, mai exact între 1939 și 1944.

— De ce ministrul nu a anunțat mai repede poliția că primea acele anonime?

— După cum v-am spus, a susținut că la început nu le-a dat nici o importanță, deși pe urmă a recunoscut că ar fi trebuit să le dea. Ne-a spus atunci că mesajele erau atât de sibilnice, încât nu a reușit să interpreteze corect ce i se transmitea.

— Și cum erau formulate acele presupuse amenințări?

— Cele mai multe erau formulate destul de vag. Autorul anonimelor scria că „adevărul“ nu poate fi ascuns, că se apropie „ceasul dreptății“ pentru „vlăstarele morții“ și că „el“, adică presupusul autor, îl așteaptă „la intrarea în labirint“.

— Labirint?

— V-am zis, mesajele sunt sibilnice. S-ar putea să fi făcut aluzie la ceva ce știu numai Valls și cel care le scria, deși dacă ar fi fost așa, atunci ministrul ar fi reușit să le descifreze. Poate că e vorba de un țicnit. Rămâne și varianta asta.

— Sebastián Salgado era închis acolo când Valls a fost directorul închisorii?

— Da. Am verificat dosarul lui Salgado. A fost închis în 1939, la puțin timp după ce *don* Mauricio Valls a fost numit director. Ministrul își amintește vag de el, a zis că era un tip destul de violent, iar asta ne-a confirmat teoria că, probabil, Salgado a trimis toate acele scrisori.

— Când a fost eliberat?

— În urmă cu ceva mai bine de doi ani. E evident că datele nu corespund cu încercarea de asasinat de la Círculo de Bellas Artes și nici cu presupusele atentate anterioare. Ori Salgado făcea echipă cu cineva din exterior, ori pur și simplu a profitat de atentate ca să ne inducă în eroare. Cea de-a doua variantă a câștigat tot mai mult teren pe măsură ce am avansat cu ancheta. După cum veți observa din dosarul pe care am să vi-l dau, toate scrisorile au fost expediate de la oficiul poștal din Pueblo Seco din Barcelona, locul unde se adună corespondența deținuților din închisoarea Montjuic.

— De unde se știe care scrisori sunt trimise din pușcărie și care nu?

— Tuturor scrisorilor expediate din pușcărie li se aplică un timbru special înainte de a fi expediate.

— Corespondența deținuților nu e verificată? a întrebat Alicia.

— Teoretic, da. Practic, după spusele celor direct responsabili, corespondența se verifică numai în anumite ocazii. În orice caz, nimeni nu știa că fuseseră trimise mesaje de amenințare la adresa ministrului. Mai există și posibilitatea ca, dată fiind natura criptică a mesajelor, cenzorilor închisorii să nu li se fi părut nimic suspect.

— Dacă Salgado avea un complice sau mai mulți complici în exterior, s-ar fi putut ca aceștia să-i dea scrisorile, pentru ca el să le trimită din închisoare?

— E posibil. Salgado putea fi vizitat o dată pe lună. Dar n-ar fi avut nici un sens să se complice atât. Era mult mai simplu să trimită scrisorile cu poșta normală, fără să riște să fie detectate de cenzori, a zis Gil de Partera.

— Doar dacă țineau cu orice preț să lase impresia că scrisorile erau expediate din închisoare, a intervenit Alicia.

Gil de Partera a fost de acord cu ea.

— E ceva ce nu înțeleg, a continuat Alicia. Dacă Salgado a fost închis la Montjuic în tot acel timp și a fost eliberat abia în urmă cu doi ani, îmi imaginez că i s-a dat pedeapsa maximă, adică treizeci de ani de pușcărie. Și atunci cum de e liber?

— Nimeni nu înțelege, exact așa cum nu înțelegeți nici dumneavoastră. Într-adevăr, lui Salgado îi mai rămăseseră de ispășit cam zece ani când, brusc, a fost grațiat de însuși șeful statului. Și încă ceva: grațierea s-a făcut la cererea ministrului Valls.

Alicia a lăsat să-i scape un chicotit de stupefacție. Gil de Partera a privit-o cu severitate.

— De ce ar fi făcut Valls una ca asta? i-a sărit Leandro în ajutor.

— În ciuda sfaturilor noastre și a precizărilor că ancheta nu dădea roadele așteptate, ministrul a considerat că, eliberându-l pe Salgado, putea afla unde se ascunde sau se ascund cei implicați în expedierea anonimelor amenințătoare și în presupusele atentate la viața lui.

— Dumneavoastră vă referiți mereu la aceste atentate ca fiind presupuse, a zis Alicia.

— Nimic din cazul ăsta nu e limpede, a replicat sec Gil de Partera. Dar asta nu înseamnă că mă îndoiesc sau că ar trebui să ne îndoim de cuvântul ministrului.

— Bineînțeles. Revenind la punerea în libertate a lui Salgado, a dat rezultatele la care se aștepta ministrul? a întrebat Alicia.

— Nu. L-au ținut sub observație douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru imediat ce a ieșit din închisoare. Primul lucru pe care l-a făcut Salgado a fost să închirieze o cameră într-un cămin mizerabil din cartierul chinezesc, unde a plătit chiria în avans pe o lună. În afară de asta, tot ce a mai făcut a fost să meargă zilnic la Gara de Nord, unde stătea ore în șir uitându-se la cutiile de depozitare de la bagaje de mână și, uneori, să intre într-o librărie de pe strada Santa Ana.

— Sempere & Fiii, a șoptit Alicia.

— Exact. O știți?

Alicia a făcut semn că da.

— Salgado ăsta al nostru nu pare să se potrivească profilului cititorului obișnuit, a observat Leandro. Știm de ce stătea în gară lângă biroul cu bagaje de mână?

— Bănuim că ascunsese acolo o geantă, ceva legat de infracțiunile sale dinainte de a fi prins, în 1939.

— S-a confirmat bănuiala?

— În a doua săptămână de libertate Salgado s-a dus din nou, pentru ultima dată, la librăria Sempere & Fiii, după care a mers, ca în fiecare zi, la Gara de Nord. Dar în ziua aceea nu a mai stat pur și simplu să se uite, ci s-a dus la una dintre cutii și a descuiat-o cu o cheie. A scos din ea o valiză și a deschis-o.

— Ce conținea? a întrebat Alicia.

— Aer, a zis Gil de Partera. Nimic. Comoara lui – sau ce-o fi ascuns el acolo – dispăruse. Poliția din Barcelona era pregătită să-l rețină la ieșirea din gară, dar Salgado s-a prăbușit în ploaie. Polițiștii au observat că doi angajați ai librăriei îl urmăriseră până acolo după ce ieșise din librărie. În timp ce

Salgado era întins pe jos, unul dintre cei doi angajați a înge-nuncheat lângă el, a stat așa câteva secunde, apoi a părăsit locul. Când poliția a ajuns la el, Salgado era deja mort. Ar fi putut părea un exemplu de justiție divină, hoțul furat, chestii din astea, însă autopsia a scos la iveală urme de înțepături pe spate și în haine, precum și urme de stricnină în sânge.

— Să fi fost opera celor doi angajați ai librăriei? Complicii care scapă de făptaș imediat ce acesta nu le mai folosește la nimic – sau pentru că își văd amenințată propria siguranță atunci când își dau seama că sunt urmăriți de poliție?

— A fost una dintre teorii, dar a căzut. Problema e că oricine din gară l-ar fi putut ucide fără ca el să-și dea seama. Poliția a stat cu ochii pe cei doi angajați ai librăriei și nu a văzut nici un contact între ei și Salgado până când acesta s-a prăbușit, probabil mort.

— E posibil să-l fi otrăvit în librărie, înainte ca Salgado să se ducă la gară? a întrebat Leandro.

De data aceasta i-a răspuns Alicia:

— Nu. Stricnina acționează foarte repede, cu atât mai mult la un om de vârsta lui, având și o condiție fizică proastă după douăzeci de ani de pușcărie. Între înțepătură și moarte nu cred să se fi scurs mai mult de unu, două minute.

Gil de Partera s-a uitat lung la ea și și-a înăbușit un gest aprobator.

— Așa este, a confirmat el. Cel mai probabil e că în acea zi a mai fost cineva în gară, cineva care nu a atras atenția poliției și care a hotărât că venise momentul să scape de Salgado.

— Ce știm despre cei doi angajați?

— Unul este Daniel Sempere, fiul proprietarului, iar pe celălalt îl cheamă Fermín Romero de Torres și e ceva în neregulă cu actele lui. Ar putea fi vorba de documente false, poate pentru a-și asuma o identitate falsă.

— Și care era legătura lor cu cazul? Ce căutau acolo?

— Nu s-a putut stabili.

— Dar nu au fost interogați?

Gil de Partera a negat.

— Din nou, la indicațiile exprese ale ministrului Valls. În ciuda demersurilor noastre.

— Și pista complicelui sau complicilor lui Salgado?

— Drum închis.

— Poate că acum ministrul își va revizui poziția și o să vă permită să...

Gil de Partera a afișat zâmbetul său sarcastic de veteran în poliție.

— Aici voiam să ajung. Exact acum nouă zile, în dimineața de după balul mascat organizat la reședința sa din Somosaguas, don Mauricio Valls și-a părăsit domiciliul într-o mașină în care mai era și Vicente Carmona, șeful escortei sale personale.

— Părăsit? a întrebat Alicia.

— De atunci nimeni nu l-a mai văzut și nici n-a primit vești de la el. A dispărut de pe fața pământului fără să lase nici o urmă.

O tăcere lungă s-a lăsat peste restaurant. Alicia a căutat privirea lui Leandro.

— Oamenii mei lucrează încontinuu, dar deocamdată nu am reușit să aflăm nimic. Ca și cum Mauricio Valls s-ar fi evaporat din mașina aia...

— A lăsat vreun bilet, ceva, vreun indiciu despre locul unde urma să meargă?

— Nu. Teoria la care am ajuns până la urmă e că ministrul și-a dat în sfârșit seama cine i-a trimis scrisorile anonime și a hotărât, din motive care încă ne scapă, să dea piept cu el, ajutat numai de paznicul său de încredere.

— Și astfel să cadă într-o capcană, a adăugat Leandro. „Intrarea în labirint.”

Gil de Partera a dat din cap aprobator de mai multe ori.

— Putem fi siguri că ministrul nu a știut de la bun început cine și de ce îi trimitea acele amenințări? a întrebat Alicia.

Atât Leandro, cât și Gil de Partera au privit-o nemulțumiți.

— Ministrul e victima, nu suspectul, a zis Gil de Partera. Nu confundați lucrurile.

— Cum te putem ajuta, dragă prietene? a întrebat Leandro.

Gil de Partera a inspirat adânc și a tăcut câteva secunde înainte de a răspunde.

— Departamentul meu are libertăți procedurale limitate. Nu ni s-a spus nimic despre caz până când a fost prea târziu. Recunosc că, poate, am comis greșeli, dar facem tot posibilul pentru a rezolva cazul înainte de a ajunge în atenția publicului. Unii dintre superiorii mei cred că unitatea ta, dată fiind natura acestui caz, poate să aducă exact plusul de care avem nevoie pentru a-l rezolva cât mai repede.

— Și dumneata crezi la fel?

— Sincer să fiu, Leandro, eu nu mai știu nici ce și nici pe cine să cred. Dar ce știu sigur e că dacă nu-l găsim cât mai repede pe ministrul Valls nevătămat, Altea se va face foc și pară și va da cazul pe mâna vechiului său prieten Hendaya. Iar așa ceva nu ne dorim nici unul dintre noi.

Alicia s-a uitat întrebător la Leandro, care a clătinat ușor din cap. Gil de Partera a râs în barbă cu amărăciune. Avea ochii injectați – cu sânge sau cu cafea tare – și părea să nu fi dormit în ultima săptămână mai mult de două ore pe noapte.

— V-am spus tot ce știu, dar nu-mi dau seama dacă mie mi s-a spus tot adevărul. Mai limpede de-atât nu pot fi. Au trecut nouă zile în care ne-am agitat orbește și fiecare oră care trece e o oră pierdută.

— Credeți că ministrul e încă în viață? a întrebat Alicia.

Gil de Partera a coborât privirea și a tăcut o vreme.

— Am obligația să cred că da și că-l vom găsi nevătămat înainte să răsuflă ceva din toată povestea sau înainte să ni se ia cazul.

— Iar noi vă susținem, l-a asigurat Leandro. Vom face tot posibilul să vă ajutăm. Vă rog să nu vă îndoiiți de asta.

Gil de Partera a dat din cap că a înțeles în timp ce se uita la Alicia cu o privire ambiguă.

— Vei lucra cu Vargas, unul dintre oamenii mei.

Alicia a șovăit o clipă. I-a cerut ajutor din priviri lui Leandro, dar șeful ei a preferat să-și concentreze atenția asupra ceștii de cafea.

— Cu tot respectul, domnule, eu lucrez întotdeauna singură.

— Vei lucra cu Vargas. În privința asta nu încape discuție.

— Bineînțeles, i-a întărit Leandro spusele, ferindu-se de privirea arzătoare a Aliciei. De când putem începe?

— De ieri.

La un semn al șefului poliției, unul dintre agenții săi s-a apropiat de masă și i-a întins un plic burdușit. Gil de Partera l-a pus pe masă și s-a ridicat, fără a încerca să-și mascheze cheful de a se afla oriunde altundeva decât în acel restaurant.

— Aveți toate detaliile în dosar. Țineți-mă la curent.

I-a strâns mâna lui Leandro și, fără să-i arunce măcar o privire Aliciei, s-a îndepărtat cu un pas hotărât.

L-au urmărit din ochi până când a străbătut tot restaurantul, urmat de oamenii săi, apoi s-au așezat la loc. Au rămas tăcuți câteva minute – Alicia cu privirea în gol, Leandro pregătindu-și meticulos un croasant, ungându-l cu unt, apoi cu dulceață de căpșune, după care l-a savurat fără grabă, cu ochii închiși.

— Mulțumesc pentru ajutor, a zis Alicia.

— Nu mai fi așa. Am înțeles că Vargas e un tip talentat. O să-ți placă. Poate chiar mai înveți câte ceva.

— Ce norocoasă sunt! Cine-i ăsta?

— Un veteran din poliție. Era un tip destul de dificil. A trecut ceva timp de când e în rezervă, pare-se că din pricina unor divergențe cu Direcția Generală. Umblă vorba că s-a întâmplat ceva pe-acolo.

— Un paria? Sunt chiar atât de insignifiantă, încât să nu merit o armă de calitate?

— Calitate are, nu-ți face griji. Problema e că fidelitatea și încrederea lui în Mișcare i-au fost puse la îndoială de mai multe ori.

— Sper că nu se așteaptă de la mine să-l aduc pe calea cea dreaptă.

— Tot ce se așteaptă de la noi e să nu facem vâlvă și să-i ajutăm să cadă în picioare.

— Delicios.

— Putea fi și mai rău, a aruncat Leandro.

— Mai rău însemnând că l-ar fi adus pe „vechiul tău prieten“, acel Hendaya?

— Printre altele, da.

— Cine e Hendaya?

Leandro și-a ferit privirea.

— Mai bine să nu știi.

Între ei s-a lăsat o tăcere lungă, timp în care Leandro și-a mai turnat o ceașcă de cafea. Avea oribilul obicei de a-și bea cafeaua ținând farfurioara sub bărbie și sorbind lichidul cu înghițituri mici. Într-o astfel de zi toate obiceiurile lui, pe care Alicia i le știa pe de rost, i se păreau oribile. Leandro i-a prins privirea și i-a adresat un zâmbet patern și binevoitor.

— Dacă privirile ar putea ucide, a zis el.

— De ce nu i-ai spus directorului că mi-am dat demisia acum două săptămâni și că nu mai sunt în serviciul tău?

Leandro a lăsat ceașca pe masă și și-a șters buzele cu șervetul.

— Nu voiam să te pun într-o lumină proastă, Alicia. Îmi permit să-ți reamintesc că nu suntem un club de jocuri de masă și că nu poți să intri în serviciu sau să pleci din el printr-o simplă cerere. Am mai vorbit despre asta de câteva ori și, să fiu sincer, atitudinea ta mă doare. Pentru că te cunosc mai bine decât te cunoști tu însăși și pentru că te apreciez foarte mult, am fost de acord să îți iei două săptămâni de vacanță, ca să te odihnești și să te gândești la viitorul tău. Te cred că ești obosită. Și eu sunt. Știu că uneori ceea ce facem nu e pe placul tău. Nu e nici pe al meu. Dar asta e munca noastră și datoria noastră. Știai asta de la bun început.

— Când am început, aveam șaptesprezece ani. Și nu am făcut-o din plăcere.

Leandro a zâmbit asemenea unui maestru dinaintea celui mai strălucit discipol al său.

— Sufletul tău e plin de maturitate, Alicia. Tu n-ai avut niciodată doar șaptesprezece ani.

— Să lăsăm lucrurile așa cum sunt acum. Asta ne-a fost înțelegerea. Două săptămâni nu schimbă nimic.

Zâmbetul lui Leandro s-a făcut tot mai rece, ca și cafeaua lui.

— Acordă-mi această ultimă favoare, după care poți face ce vrei tu.

— Nu.

— Am nevoie de tine pentru misiunea asta, Alicia. Nu mă face să te implor. Sau să te oblig.

— Dă-i-o lui Lomana. Moare să mai obțină niște puncte.

— Mă întrebam când vei aduce vorba de el. Niciodată n-am reușit să înțeleg care-i problema între tine și Ricardo.

— Caractere incompatibile, i-a sugerat Alicia.

— Tot ce știi e că Ricardo Lomana este agentul pe care l-am trimis acum câteva săptămâni să ajute poliția, dar încă nu s-a întors. Acum mi s-a spus că a dispărut.

— N-am eu norocul ăsta. Unde s-a ascuns?

— O parte din actul dispariției implică să nu dezvălui tocmai acest detaliu.

— Lomana nu e genul de ins care dispare. Trebuie să existe vreun motiv pentru care nu mai dă nici un semn de viață. A găsit el ceva.

— Și eu cred la fel, dar atâta timp cât nu avem vești de la el, e o simplă speculație. Iar asta nu e suficient pentru cei care ne plătesc.

— Pentru cei care ne plătesc?

— Pentru a rezolva probleme. Iar asta e o problemă extrem de gravă.

— Și nu s-ar putea să dispar și eu?

Leandro a negat. A fixat-o cu privirea, luându-și o expresie îndurerată.

— De ce mă urăști, Alicia? Nu ți-am fost ca un tată? Nu am fost un prieten bun?

Alicia s-a uitat lung la mentorul ei. Simțea un nod în stomac și cuvintele nu-i ajungeau nicidecum până pe buze. Petrecuse două săptămâni încercând să și-l scoată din minte, dar acum,

când îl avea iarăși dinaintea ei, înțelegea că, așa cum stătea acolo, sub imensa cupolă de la Palace, era din nou adolescența nefericită care ar fi avut toate șansele să nu împlinescă douăzeci de ani dacă Leandro nu ar fi adus-o la lumină.

— Nu te urăsc.

— Poate că te urăști pe tine însăși, urăști ceea ce faci, pe cei pentru care muncești și toată mizeria ce ne înconjoară și ne face să putrezim tot mai mult pe dinăuntru cu fiecare zi care trece. Te înțeleg, pentru că am trecut și eu prin toate astea.

Leandro a zâmbit din nou cu zâmbetul acela blând, care ierta totul și înțelegea totul. Și-a pus o mână peste mâna Aliciei și a strâns-o cu putere.

— Ajută-mă să rezolv cazul ăsta și îți promit că după aceea te poți retrage. Poți dispărea pentru totdeauna.

— Pur și simplu?

— Pur și simplu. Ai cuvântul meu.

— Care-i șmecheria?

— Nu e nici o șmecherie.

— Întotdeauna e o șmecherie.

— Nu și de data asta. Nici măcar eu nu te pot ține lângă mine pentru totdeauna dacă nu-ți dorești asta. Oricât de tare m-ar dura.

Leandro i-a întins mâna.

— Rămânem prieteni?

Alicia a șovăit, dar până la urmă i-a întins și ea mâna. El i-a dus-o la buze și i-a sărutat-o.

— O să-mi fie dor de tine după ce toate astea se vor sfârși, a zis apoi. Și ție de mine, chiar dacă acum crezi altceva. Noi doi formăm o echipă bună.

— Domnul îi face și diavolul îi strânge laolaltă.

— Te-ai gândit ce vei face după aceea?

— Când?

— Când vei fi liberă. Când vei dispărea, cum spui tu.

Alicia a dat din umeri.

— Nu m-am gândit.

— Credeam că te-am învățat să minți mai credibil, Alicia.

— Poate că nu sunt bună la nimic altceva, a zis ea.

— Întotdeauna ți-ai dorit să scrii, i-a sugerat Leandro. O nouă Laforet¹?

Alicia a adoptat o expresie complet dezinteresată. Bărbatul a zâmbit.

— Vei scrie despre noi?

— Nu. Categoric nu.

Leandro a schițat un gest de aprobare.

— Nici nu ar fi o idee bună, o știi prea bine. Noi ne mișcăm în întuneric. Fără să fim văzuți. Face parte din munca noastră.

— Bineînțeles că știi. Nu trebuie să-mi reamintești.

— Știi că e păcat, pentru că ai avea despre ce să scrii, nu-i așa?

— Să văd lumea, a șoptit Alicia.

— Poftim?

— Asta mi-ar plăcea: să călătoresc și să văd lumea. Să-mi găsec locul. Dacă o fi existând.

— Singură?

— Mai am nevoie de cineva?

— Bănuiesc că nu. Pentru cei de felul nostru singurătatea poate fi cel mai bun tovarăș.

— Eu mă înțeleg perfect cu ea.

— Într-o bună zi o să te îndrăgostești.

— Ce titlu bun pentru un bolero!

— Mai bine te-ai pregăti să pleci. Dacă nu mă înșel prea tare, Vargas te așteaptă deja afară.

— E o mare greșeală.

— Pe mine amestecul ăsta mă deranjează mai mult decât pe tine, Alicia. E evident că n-au încredere. Nici în mine, nici în tine. Fii abilă și nu-l pune pe fugă. Fă-o pentru mine.

— Mereu sunt așa. Și eu nu sperii pe nimeni.

— Știi ce vreau să zic. În plus, nu e o întrecere între noi și poliție. Nici nu vrem. Poliția are modul ei de a investiga – alte metode, alte proceduri.

1. Carmen Laforet (1921-2004), scriitoare spaniolă născută la Barcelona.

— Și eu ce să fac? Să zâmbesc și să împart bomboane tuturor?

— Vreau să faci ceea ce știi să faci. Să observi ceea ce poliția nu va observa. Să-ți urmezi instinctul, nu metoda. Să faci tot ceea ce poliția nu va face pentru simplul fapt că e poliția și nu Alicia Gris a mea.

— Ăsta-i un compliment?

— Da, și totodată un ordin.

Alicia a luat plicul de pe masă și s-a ridicat. Leandro a observat că, în timp ce se ridica, Alicia și-a dus mâna la șold și și-a strâns buzele pentru a-și ascunde durerea.

— Cât iei? a întrebat-o.

— Deloc în ultimele două săptămâni. Două pastile din când în când.

Leandro a oftat.

— Am mai discutat de atâtea ori. Știi prea bine că nu ai voie să faci asta.

— Uite că o fac.

Mentorul ei a clătinat din cap.

— Am să dau ordin să ți se aducă diseară patru sute de grame la hotel.

— Nu.

— Alicia...

Ea s-a întors și s-a îndepărtat de masă fără să șchiopăteze, mușcându-și limba și înghițindu-și lacrimile de furie și durere.

6

Când Alicia a ieșit de la Palace, ploaia se oprise și un vâl de aburi se ridica din caldarâm. Raze grele de lumină împungeau centrul Madridului, coborând din cupola de nori trecători de parcă ar fi fost niște reflectoare ce măturau curtea interioară a unei închisori. Una dintre raze a căzut peste piața Cortes, dezvăluind caroseria unui Ford parcat la câțiva metri de intrarea hotelului. Sprijinit de capotă, un bărbat cu părul

argintiu, îmbrăcat într-un palton negru, fuma o țigară, contemplând mersul agale al trecătorilor. Alicia i-a dat pe puțin cincizeci de ani, chiar dacă bărbatul se ținea încă bine. Avea alura celor care n-au fost degeaba în poliție și nu prea au stat pe la birou. Ca și cum i-ar fi simțit prezența, bărbatul s-a întors spre Alicia și i-a zâmbit cu alura unui crai bătrân.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnișoară?

— Așa sper. Numele meu este Gris.

— Gris? Dumneata ești Gris?

— Alicia Gris. Din unitatea lui Leandro Montalvo. Gris. Bănuiesc că dumneata ești Vargas.

Omul a dat ușor din cap că da.

— Nu mi-au spus...

— Surpriză de ultimă oră, a comentat Alicia. Aveți nevoie de câteva minute pentru a vă reveni?

Polițistul s-a grăbit să mai tragă o dată din țigară, scrutând-o prin perdeaua de fum ieșită dintre buzele lui.

— Nu.

— Minunat. De unde vreți să începem?

— Suntem așteptați la vila din Somosaguas. Dacă sunteți de acord.

Alicia a dat din cap că da. Vargas a aruncat chiștocul lângă bordură și a dat ocol mașinii. Ea s-a așezat pe scaunul din dreapta. El a urcat la volan, privind fix în față, cu cheile mașinii în poală.

— Am auzit multe despre dumneata, a zis Vargas. Nu mi te imaginam atât de... tânără.

Alicia l-a privit cu răceală.

— Asta n-o să fie o problemă, nu-i așa? a întrebat polițistul.

— Problemă?

— Între mine și dumneata, a precizat Vargas.

— Nu are de ce.

Polițistul se uita la ea mai degrabă curios decât neîncrezător. Alicia i-a oferit unul dintre acele zâmbete ale ei dulci și pisicești, care-l scoteau din sărite pe Leandro. Vargas a plescăit și a pornit mașina, mormăind în barbă.

— Frumoasă mașină, a zis Alicia după un timp.

— Din partea conducerii. Să zicem că sugerează cât de important e cazul ăsta. Șofați?

— În țara asta mi-e greu și să-mi deschid un cont bancar fără să cer voie de la soț sau de la tată, a răspuns Alicia.

— Înțeleg.

— Dați-mi voie să mă îndoiesc.

Au mers în tăcere vreo douăzeci de minute. Vargas arunca priviri furișe către Alicia, iar ea se prefăcea că nu îl observă. Polițistul o cerceta metodic și intermitent, o radiografia bucată cu bucată, profitând de semafoare și de trecerile de pietoni. La jumătatea bulevardului Gran Vía, când circulația s-a blocat, Vargas a scos o tabacheră de argint și i-a întins-o deschisă. Tutun de calitate, din import. Ea a refuzat. Vargas și-a dus o țigară la buze și a aprins-o cu o brichetă aurită despre care Alicia ar fi putut jura că era marca Dupont. Lui Vargas îi plăceau lucrurile frumoase și scumpe. În timp ce el își aprindea țigara, Alicia și-a dat seama că polițistul se uita la mâinile ei împreunate în poală, poate ca să vadă dacă are verighetă. Vargas avea una cât un ghiul.

— Familie? a întrebat polițistul.

Alicia a negat.

— Dumneata?

— Însurat cu Spania, a zis el.

— Cât se poate de exemplar. Și verigheta?

— Din alte vremuri.

— Nu o să mă întrebați cum se face că una ca mine lucrează pentru Leandro?

— E treaba mea?

— Nu.

— Păi, vedeți...

Au lăsat loc din nou tăcerii stânjenitoare în timp ce scăpau de traficul din centru și o luau către Casa de Campo. Ochiul lui Vargas continuau să o cerceteze pe bucăți. Avea privirea rece, metalică, și niște pupile cenușii, strălucitoare ca niște monede bătute recent. Alicia s-a întrebat dacă, înainte de a

cădea în dizgrație, partenerul acesta cu care o blagosloviseră fusese un acolit al regimului sau un simplu mercenar. Acoliiții infestau toate structurile regimului și se înmulțeau ca bubele purulente la adăpostul drapelurilor și declarațiilor. Ceilalți, mercenarii, tăceau din gură și făceau mașinăria să funcționeze. S-a întrebat câți oameni lichidase cel de-aici de-a lungul carierei, dacă avea remușcări sau dacă pur și simplu și-i scosese din minte. Sau poate că, odată cu firele cărunte, apăruseră și regretele și poate că asta îi ruinasă cariera.

— La ce vă gândiți? a întrebat Vargas.

— Mă întrebam dacă vă place ceea ce faceți.

Vargas a râs printre dinți.

— Nu mă întrebați dacă mie îmi place ce fac? i-a sugerat Alicia.

— E treaba mea?

— Nu cred.

— Păi, vedeți...

Văzând că discuția lor nu avea nici un viitor, Alicia a scos dosarul din plicul primit de la Gil de Partera și a început să-l frunzărească. La o primă privire, nu părea a fi mare lucru. Informații de la agenți. Declarația secretarei personale a ministrului. Câteva pagini dedicate presupusului atentat eşuat împotriva lui Valls, chestii procedurale făcute de cei doi inspec-tori care deschiseseră cazul și extrase din raportul lui Vicente Carmona, șeful gărzii de corp a lui Valls. Sau Gil de Partera avea și mai puțină încredere în ei decât își imaginase Leandro, sau crema departamentului său trăsese mâța de coadă în ultima săptămână.

— Vă așteptați la mai mult? a întrebat Vargas, citindu-i gândurile.

Alicia s-a uitat la perdeaua de copaci de la Casa de Campo.

— Nu mă așteptam la mai puțin, a șoptit ea. Cu cine ne întâlnim?

— Cu Mariana Sedó, secretara personală a lui Valls în ultimii douăzeci de ani. Ea a fost cea care a semnalat dispariția ministrului.

- A rămas cam mulți ani tot secretară, a remarcat Alicia.
- Gurile rele zic că e mai mult decât o simplă secretară.
- Amantă?

Vargas a negat.

— Cred că preferințele doamnei Mariana merg mai mult într-o altă direcție. Se zice că de fapt ea era la cârmă și că în biroul lui Valls nu se făcea și nici nu se decidea nimic fără consimțământul ei.

— În spatele oricărui bărbat ticălos există întotdeauna o femeie și mai ticăloasă. Și asta se zice.

Vargas a zâmbit.

— Vorba asta n-am mai auzit-o. Oricum, mi s-a atras atenția că sunteți puțin cam impertinentă.

— Și despre ce vi s-a mai atras atenția?

Vargas s-a întors spre ea și i-a făcut cu ochiul.

— Cine e Hendaya? a întrebat Alicia.

— Ce spuneți?

— Hendaya. Cine e?

— Rodrigo Hendaya?

— Bănuiesc.

— De ce vă interesează?

— Cunoașterea nu ocupă spațiu.

— A adus vorba Montalvo despre Hendaya în relație cu cazul nostru?

— I s-a pomenit numele în timpul discuției, da. Cine e?

Vargas a oftat.

— Hendaya e un măcelar. Cu cât știți mai puține despre el, cu atât mai bine.

— Îl cunoașteți?

Vargas nu a dat nici o atenție întrebării. Și-au continuat drumul fără să mai schimbe vreo vorbă.

Au mers vreo cincisprezece minute pe străzi presărate cu grădinari în uniformă până ce dinaintea ochilor li s-a deschis

o alee lată, mărginită de chiparoși, care ducea la poarta cu zăbrele în formă de lance de la Villa Mercedes. Cerul se făcuse cenușiu și picături fine de ploaie cădeau pe parbrizul mașinii. Un angajat le-a deschis poarta, lăsându-i să intre. Într-o parte era o gheretă, iar înăuntrul ei stătea un paznic înarmat, care a răspuns la salutul lui Vargas.

— Ați mai fost aici? a întrebat Alicia.

— De câteva ori, începând de luna trecută. O să vă placă.

Mașina a înaintat de-a lungul aleii cu pietriș fin, care șerpuia printre copaci și havuzuri. Alicia a studiat parcul plin de statui, lăculețe și fântâni arteziene și tufele de trandafiri veștejiți, cu petalele spulberate de vântul tomnatic. Printre arbuști și flori uscate se întrezăreau șinele unui trenuleț. Conturul unei gări miniaturale se profila la capătul proprietății. O locomotivă cu aburi și două vagoane așteptau în ploaie la peron.

— O jucărie pentru fetiță, a explicat Vargas.

După puțin timp a apărut fațada clădirii centrale, un adevărat castel, care părea să fi fost gândit pentru a impresiona și domina orice vizitator. De o parte și de alta a ei se înălțau două case imense, la o distanță de o sută de metri una de cealaltă. Vargas a oprit mașina în fața scării care ducea la intrarea principală. Un majordom în uniformă stătea la picioarele scării cu o umbrelă în mână și le-a zis să se ducă la un acaret aflat la vreo cincizeci de metri de casă. Vargas a pornit mașina și a luat-o pe drumul ce ducea spre garaj, iar Alicia a avut ocazia să vadă clădirea centrală în întreaga ei splendoare.

— Cine plătește pentru toate astea? a întrebat ea.

Vargas a ridicat din umeri.

— Probabil dumneata și eu. Poate și doamna Valls, care a moștenit averea tatălui ei, Enrique Sarmiento.

— Bancherul?

— Unul dintre bancherii Cruciadei, cum au scris ziarele, a precizat Vargas.

Alicia și-a amintit că-l auzise pe Leandro vorbind despre Sarmiento și alți bancheri care în timpul războiului civil finanțaseră armata naționalistă, împrumutând-o de cele mai

multe ori cu bani de la învinși, printr-o înțelegere tacită și avantajoasă pentru ambele părți.

— Am înțeles că soția ministrului e bolnavă, a zis Alicia.

— Bolnavă e cam puțin spus...

Paznicul garajului le-a deschis una dintre uși și le-a făcut semn să intre cu mașina acolo. Vargas a coborât geamul și paznicul l-a recunoscut.

— Lăsați-o oriunde, șefu'. Cu cheile în contact, vă rog.

Vargas a dat din cap că a înțeles și a intrat în garaj, o structură căreia nu i se vedea capătul, formată dintr-o înșiruire de bolți susținute de coloane de fier forjat. O mulțime de mașini de lux își etalau la nesfârșit strălucirea caroseriilor cromate. Vargas a găsit un loc liber între un Hispano Suiza și un Cadillac. Angajatul îi urmase și le-a făcut semn că e în regulă așa.

— Cu ce mașină frumoasă ați venit azi, șefu'! a comentat el când cei doi au coborât din Ford.

— Pentru că astăzi a venit și domnișoara, șefii m-au lăsat să iau Fordul, a zis Vargas.

Angajatul era un soi de combinație de homuncu și șoricel, care părea să se țină pe picioare în salopeta lui albastră grație unui maldăr de cârpe murdare ce-i atârna la curea și a unui strat de vaselină care o făcea impermeabilă. După ce a studiat-o pe Alicia cu atenție, de jos în sus, angajatul a făcut o plecăciune și, crezând că ea nu-l vede, i-a tras lui Vargas cu ochiul.

— Tare, Luis ăsta, a zis Vargas. Mi se pare că locuiește chiar aici, în garaj, într-o magherniță din capătul atelierului.

Au străbătut colecția de mașini clasice a lui Valls, îndreptându-se către ieșire, în timp ce în spatele lor Luis se apucase deja să lustruiască Fordul, ajutându-se de o cârpă și de propria salivă și aruncând ocheade șoldurilor unduitoare ale Aliciei și pulpelor ei.

Majordomul le-a ieșit în întâmpinare și Vargas a lăsat-o pe Alicia să se adăpostească sub umbrelă.

— Sper că ați călătorit bine de la Madrid, a zis solemn majordomul. *Doña Mariana* vă așteaptă.

Majordomul avea zâmbetul rece și ușor condescendent al servitorilor de-o viață, care, odată cu trecerea anilor, încep să creadă că au dobândit și ei niște sânge albastru de la stăpânii lor aristocrați, căpătând astfel dreptul de a se uita de sus la ceilalți. În timp ce parcurgeau distanța care-i despărțea de clădirea centrală, Alicia a observat că acesta o studia pe furiș, încercând să ghicească din purtarea și aspectul ei ce rol juca în toată povestea.

— Domnișoara e secretara dumneavoastră? a întrebat majordomul fără a-și lua ochii de la Alicia.

— Domnișoara e șefa mea, a zis Vargas.

Majordomul și-a pierdut aplombul, dezumflându-se atât de vizibil, încât ar fi meritat pus în ramă. Nu a mai deschis gura și nici nu a mai ridicat privirea din pământ pe tot restul drumului. Ușa de la intrarea principală dădea într-un hol vast, pavat cu marmură, din care porneau scări, coridoare și galerii. L-au urmat pe majordom până într-un salon de lectură, unde, stând cu spatele la ușă și cu fața spre grădina învăluită în ploaie, aștepta o femeie între două vârste care s-a întors spre ei imediat ce i-a auzit, oferindu-le un zâmbet înghețat. Majordomul a închis ușa în spatele lui și s-a retras pentru a-și reveni din uluirea sa temporară.

— Sunt Mariana Sedó, secretara personală a lui *don* Mauricio Valls.

— Vargas, de la comisariat, și colaboratoarea mea, domnișoara Gris.

Mariana a studiat-o pe Alicia ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. A început cu fața, întârziind cu privirea la culoarea buzelor, apoi a trecut la haine, până a ajuns la pantofi, a căror vedere a făcut-o să zâmbească pe jumătate îngăduitor și pe jumătate disprețuitor, cu un dispreț ascuns imediat în spatele atitudinii reci și detașate impuse de circumstanțe. Le-a făcut semn să ia loc. Ei doi s-au așezat pe o canapea de piele, iar Mariana s-a lăsat pe un scaun de lângă o măsuță pe care se afla o tavă cu un ceainic aburind și trei ceșcuțe. Femeia a umplut ceșcuțele. Alicia a observat zâmbetul artificial în dosul

căruia se ascundea *doña Mariana* și s-a gândit că veșnica păzitoare a lui Valls avea o aureolă de răutate, ceva între zâna zânelor și o călugăriță, insecta aceea vorace.

— Vă rog să-mi spuneți dumneavoastră cu ce vă pot ajuta, pentru că în ultimele zile am vorbit cu atâția colegi de-ai dumneavoastră, încât nu știu ce-aș mai avea de zis în afară de ceea ce am declarat deja.

— Vă mulțumim pentru înțelegere, *doña Mariana*. Știm că sunt niște momente grele pentru familie și pentru dumneavoastră personal, a început Alicia.

Secretara a aprobat cu o atitudine răbdătoare și un zâmbet de gheață, menținându-și alura îndelung studiată de slujitoare fidelă. Dar ochii ei trădau iritarea care o stăpânea la gândul că trebuia să aibă de-a face cu niște simpli subalterni. Faptul că se tot uita la Vargas și că o evita cu bună-știință pe Alicia nu făcea decât să-i trădeze și mai tare enervarea. Alicia s-a hotărât că e mai bine să asculte și să-i cedeze inițiativa lui Vargas, căruia nu-i scăpase nici un detaliu din privirea secretarei.

— *Doña Mariana*, din dosarul poliției și din declarația dumneavoastră reiese că ați fost prima care ați anunțat dispariția lui *don Mauricio Valls*...

Secretara a schițat un gest de aprobare.

— În ziua balului mascat *don Mauricio* ne-a dat liber mai multor angajați cu normă întreagă. Am profitat de ocazie ca să merg la Madrid, să-mi văd fina și să stau puțin cu ea. În ziua următoare, deși *don Mauricio* nu-mi spusese că va avea nevoie de mine, m-am întors dimineța devreme, pe la opt, și m-am ocupat de pregătirea corespondenței și a agendei lui *don Mauricio*, așa cum făceam de fiecare dată. La ora nouă am urcat în birou și am văzut că domnul ministru nu sosise încă. După puțin timp una dintre cameriste mi-a zis că aflase de la Mercedes, fiica lui *don Mauricio*, cum că acesta plecase foarte devreme cu mașina, însoțit de domnul Vicente Carmona, șeful gărzii sale personale. Mi s-a părut ciudat, pentru că observasem în agendă că *don Mauricio* notase el însuși o

întâlnire la zece dimineața, chiar aici, la Villa Mercedes, cu directorul comercial de la Ariadna, Pablo Cascos.

— Ariadna? a întrebat Vargas.

— E numele unei edituri al cărei proprietar este *don* Mauricio, l-a lămurit secretara.

— Detaliul acesta nu apare în declarația dumneavoastră de la poliție, a zis Alicia.

— Poftim?

— Întâlnirea programată de *don* Mauricio în acea dimineață. Nu ați menționat-o la poliție. Pot să vă întreb de ce?

Doña Mariana i-a zâmbit cu o anumită indolență, ca și cum întrebarea i s-ar fi părut fără rost.

— Nu mi s-a părut important, din moment ce întâlnirea programată nu a mai avut loc. Ar fi trebuit să vorbesc despre ea?

— Tocmai ați făcut-o și asta e ceea ce contează, a intervenit cordial Vargas. Știu că e imposibil să vă amintiți toate detaliile, de aceea abuzăm de amabilitatea dumneavoastră și insistăm atâta. Vă rog să continuați, *doña* Mariana.

Scuzele au părut să o mulțumească pe secretara lui Valls, așa că a continuat, chiar dacă ignorând-o complet pe Alicia și uitându-se numai la Vargas.

— După cum spuneam, mi s-a părut ciudat că ministrul plecase fără să mă anunțe. I-am întrebat pe angajații din casă și mi-au zis că, după toate aparențele, domnul ministru nu dormise în noaptea aceea în camera lui, ci și-o petrecuse în birou.

— Vă petreceți nopțile aici, în locuința domnului ministru? a intervenit Alicia.

Doña Mariana a părut ofensată și a negat, strângând din buze.

— Bineînțeles că nu.

— Scuzați-mă. Continuați, vă rog, dacă sunteți amabilă. Secretara lui Valls a pufnit iritată.

— Puțin mai târziu, pe la ora nouă, domnul Revuelta, șeful pazei, mi-a zis că nu fusese anunțat că Vicente Carmona și

domnul ministru trebuiau să plece undeva în acea dimineață și că, oricum, faptul că plecaseră doar ei doi, fără altă gardă de corp, era cu totul și cu totul neobișnuit. La cererea mea, domnul Revuelta s-a interesat mai întâi la sediul ministerului, apoi la guvern. Nimeni nu știa nimic de *don* Mauricio, însă ne-au zis că ne vor informa imediat ce vor afla unde e. A trecut vreo jumătate de oră fără să ne vină nici o veste. Apoi a venit la mine Mercedes, fiica lui *don* Mauricio. Plângea, iar când am întrebat-o de ce, mi-a zis că tatăl ei plecase și nu o să se mai întoarcă niciodată...

— A spus de ce credea asta? a întrebat Vargas.

Doña Mariana a ridicat din umeri.

— Ce ați făcut atunci?

— Am sunat la secretariatul general al guvernului și mai întâi am vorbit cu Jesús Moreno, apoi cu șeful poliției, domnul Gil de Partera. Restul îl cunoașteți.

— Atunci ați pomenit de scrisorile anonime pe care le primea ministrul.

Doña Mariana a tăcut o clipă.

— Așa este. În timpul discuției cu domnul Gil de Partera și subalternul său, García nu mai știu cum...

— García Novales, a precizat Vargas.

Secretara a dat din cap aprobator.

— Firește că poliția știa de câteva luni de existența acelor scrisori și avea și copii după ele. Întâmplarea a făcut ca în acea dimineață, în timp ce verificam agenda domnului ministru, să dau în biroul său peste dosarul în care păstra scrisorile acelea.

— Știați că le păstrează? a întrebat Alicia.

Doña Mariana a negat.

— Credeam că le distrusese după ce le arătase poliției, în urma incidentului de la Círculo de Bellas Artes, dar mi-am dat seama că lucrurile nu stăteau așa și că *don* Mauricio le păstrase. Așa cum le-am spus și superiorilor dumneavoastră.

— De ce credeți că *don* Mauricio nu a informat mai devreme poliția sau serviciul de pază de existența acelor scrisori? a intervenit din nou Alicia.

Pentru un moment *doña Mariana* și-a luat ochii de la Vargas și a scrutat-o cu privirea pe Alicia.

— Domnișoară, trebuie să înțelegeți că un om de importanța domnului ministru primește enorm de multe scrisori. Persoanele sau asociațiile care i se adresează sunt extrem de numeroase și nu o dată primește scrisori extravagante sau de-a dreptul ținite, pe care le arunc direct la coș înainte ca ele să ajungă la *don Mauricio*.

— Totuși pe acelea nu le-ați aruncat.

— Nu.

— Îl cunoșteți pe Sebastián Salgado, cel considerat de poliție ca fiind principalul suspect în cazul expedierii anoni-melor?

— Nu, evident că nu, a zis răspicat secretara.

— Dar știți de existența lui? a insistat Alicia.

— Da. Îl știam de pe vremea când domnul ministru s-a ocupat de grațierea lui și de atunci când poliția a oferit rezul-tatul investigațiilor asupra scrisorilor.

— Firește, dar înainte de toate astea... vă amintiți să-l fi auzit vreodată pe *don Mauricio* pomenind numele lui Salgado? Fie și cu mulți ani în urmă?

Doña Mariana a făcut o pauză lungă.

— Se poate. Nu sunt sigură.

— Deci e posibil să-l fi menționat? a repetat Alicia.

— Nu știu. Poate că da. Cred că da.

— Și asta s-a întâmplat în...

— Martie 1948.

Surprinsă, Alicia a ridicat din sprâncene.

— Vă amintiți data cu atâta precizie, dar nu mai știți dacă a pomenit numele de Salgado? a continuat ea.

Doña Mariana a roșit.

— În luna martie a anului 1948 *don Mauricio* mi-a cerut să organizez o întâlnire neoficială cu Luis Bolea, cel care îi preluase postul de director al închisorii din Montjuic.

— În ce scop?

— Din câte am înțeles, dorea o întâlnire neoficială, de politețe.

— Ați fost prezentă la acea întâlnire de politețe, cum spuneți dumneavoastră?

— Extrem de puțin. Discuția s-a purtat în secret.

— Dar poate că ați avut ocazia să auziți câte ceva. Întâmplător. Intrând și ieșind din cameră... când ați dus cafeaua... sau poate din anticamera biroului lui *don* Mauricio...

— Nu-mi place ce insinuați, domnișoară.

— Orice ne spuneți ne-ar putea ajuta să-l găsim pe domnul ministru, *doña* Mariana, a intervenit Vargas. Vă rog.

Secretara a ezitat.

— *Don* Mauricio l-a întrebat pe domnul Bolea despre câțiva deținuți din timpul mandatului său. Voia să știe dacă încă mai erau închiși, dacă fuseseră eliberați ori mutați sau dacă muriseră. Nu a zis de ce.

— Vă amintiți vreun nume dintre cele menționate atunci?

— Au fost mai multe. Și au trecut mulți ani de atunci.

— Cel al lui Salgado s-a aflat printre numele rostite atunci?

— Da, cred că da.

— Și vreun alt nume...?

— Singurul pe care mi-l amintesc cu precizie este Martín.

David Martín.

Alicia și Vargas s-au uitat scurt unul la altul. Vargas și-a notat ceva în carnetel.

— Vă mai amintiți vreun alt nume?

— Cred că a mai fost menționat un nume care suna franțuzește – oricum, un nume străin. Nu mi-l amintesc cu exactitate. V-am spus că de atunci au trecut mulți ani. Ce mai contează toate astea acum?

— Nu putem ști, *doña* Mariana. Datoria noastră e să cercetăm orice pistă. Revenind la scrisori... vă mai amintiți cum a reacționat când i-ați arătat-o pe prima? A zis ministrul ceva care să vă fi atras atenția?

Secretara a negat.

— Nu a zis nimic deosebit. Nu mi s-a părut că i-ar fi dat importanță. A pus-o într-un sertar și mi-a zis că dacă voi mai primi astfel de scrisori, să i le înmânez personal.

— Fără să le deschideți?

Doña Mariana a făcut un gest afirmativ.

— V-a cerut *don Mauricio* să nu vorbiți cu nimeni despre acele scrisori?

— Nu era nevoie. Nu am obiceiul să comentez problemele lui *don Mauricio* cu cei care nu sunt implicați în ele.

— *Doña Mariana*, obișnuiește domnul ministru să vă ceară să păstrați secrete anumite probleme? a intervenit *Alicia*.

Secretara lui *Valls* și-a strâns buzele, dar nu a răspuns.

— Mai aveți vreo întrebare, domnule căpitan? a zis apoi, adresându-i-se lui *Vargas*, ca și cum și-ar fi pierdut răbdarea.

Alicia nu a ținut cont de încercarea secretarei de a schimba vorba. S-a aplecat într-o parte, pentru a ajunge exact pe direcția privirii ei.

— Știați că *don Mauricio* avea de gând să-l roage pe șeful statului să-l grațieze pe *Sebastián Salgado*? a întrebat ea.

Doña Mariana s-a uitat la *Alicia* de sus în jos, fără să mai încerce să-și ascundă antipatia și ostilitatea pe care i le inspira. Apoi secretara a căutat privirea complice a lui *Vargas*, dar polițistul se uita fix la foile din carnetel.

— Bineînțeles că știam.

— Și nu v-a mirat?

— De ce să mă mire?

— V-a spus din ce motive hotărâse să ceară grațierea?

— Din motive umanitare. Aflase că *Sebastián Salgado* era foarte bolnav și nu mai avea mult de trăit. A vrut ca acesta să nu moară în închisoare, să aibă ocazia de a-și vizita rudele și de a muri în sânul familiei.

— Conform raportului poliției, *Sebastián Salgado* nu mai avea familie și nici rude apropiate după cei douăzeci de ani de închisoare, a precizat *Alicia*.

— *Don Mauricio* este un apărător înflăcărat al ideii de reconciliere națională și face tot ce poate pentru a închide rănile trecutului. Poate că vă vine greu să înțelegeți, dar există oameni milostivi, oameni care dau dovadă de o mare generozitate spirituală.

— Dacă așa stau lucrurile, puteți să-mi spuneți dacă *don* Mauricio a solicitat și alte grațieri similare de-a lungul anilor în care ați lucrat pentru el? Pentru vreunul dintre sutele sau miile de deținuți politici care au trecut prin închisoarea condusă de el mai mulți ani?

Doña Mariana a afișat un zâmbet înghețat, care tăia ca un cuțit înveninat.

— Nu.

Alicia și Vargas au schimbat o privire scurtă. Era clar că nu mai avea rost să continue, că drumul pe care insistau să meargă nu ducea nicăieri. Alicia s-a aplecat din nou în față și a prins iarăși privirea îndărătnică a secretarei.

— Aproape am terminat, *doña* Mariana. Vă mulțumesc pentru răbdare. Ați pomenit mai devreme de întâlnirea ministrului cu directorul comercial al editurii Ariadna...

— Domnul Cascos.

— Domnul Cascos, mulțumesc. Știți cumva care era scopul întâlnirii?

Doña Mariana a privit-o ca și cum ar fi vrut să-i arate astfel cât de absurdă i se părea întrebarea.

— Chestiuni legate de editură, cum se poate lesne bănuie.

— Firește. Obişnuiește domnul ministru să-și întâlnească angajații acasă la el?

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Vă amintiți când s-a întâmplat ultima dată așa ceva?

— Drept să vă spun, nu.

— Dumneavoastră ați stabilit întâlnirea cu domnul Cascos?

Doña Mariana a negat.

— După cum v-am spus deja, însuși domnul ministru a trecut-o cu mâna lui în agendă.

— *Don* Mauricio obişnuiește să stabilească întâlniri fără să vă anunțe? După bunul său plac?

Secretara a privit-o cu răceală.

— Nu.

— Totuși în declarația pe care ați depus-o la poliție nu ați menționat lucrul acesta.

— V-am mai spus că nu mi s-a părut relevant. Domnul Cascos este angajatul și colaboratorul lui *don* Mauricio. Nu mi s-a părut nimic neobișnuit în faptul că urmau să se întâlnească. Nu era pentru prima dată.

— A, nu?

— Nu. Se întâlniseră de mai multe ori până atunci.

— În casa aceasta?

— Nu, din câte știu eu.

— Dumneavoastră ați programat acele întâlniri sau chiar *don* Mauricio?

— Nu-mi amintesc. Ar trebui să-mi verific agenda. Ce mai contează dacă unul sau altul?

— Vă rog să mă iertați că insist, dar în dimineața când a venit la întâlnire, domnul Cascos v-a spus că ministrul îi ceruse să îl întâlnească?

Doña Mariana s-a gândit câteva secunde.

— Nu. Tot ce ne interesa în acele momente era să-l găsim pe domnul ministru și nu m-am gândit nici o clipă că problemele unui angajat obișnuit ar putea fi prioritare.

— Domnul Cascos este un angajat obișnuit? a întrebat Alicia.

— Da.

— Pentru a avea o imagine cât mai exactă, ne-ați putea spune ce fel de angajat sunteți dumneavoastră, *doña* Mariana?

Vargas a atins-o ușor cu piciorul pe Alicia. Secretara s-a ridicat, dând de înțeles cât se poate de clar că întrevederea luase sfârșit.

— Vă rog să mă scuzați dacă nu mai am cum să vă ajut, a zis ea, arătând spre ușă cu un gest amabil, dar prin care spunea că era cazul ca polițiștii să părăsească proprietatea. Chiar și în absența lui *don* Mauricio, trebuie să dau atenție problemelor sale.

Vargas s-a ridicat de pe canapea și a dat din cap că înțelege, părând gata să o urmeze pe *doña* Mariana spre ieșire. Pornise deja când și-a dat seama că Alicia continua să stea pe canapea, savurând ceașca de ceai, căreia până atunci nu-i dăduse nici o atenție. Vargas și secretara s-au întors spre ea.

— De fapt mai e un lucru cu care ne puteți ajuta, *doña* Mariana, a zis Alicia.

Au urmat-o pe *doña* Mariana prin labirintul de coridoare până au ajuns la scara care ducea în turn. Secretara lui Valls mergea în fața lor fără să se uite în urmă și fără să scoată o vorbă, lăsând în urma ei un halou de ostilitate aproape palpabil. Văzute prin perdele sau prin ferestrele imense, dărele de ploaie ce se prelingeau pe fațadă dădeau o înfățișare lugubră clădirii, ca și cum ar fi fost scufundată sub apele unui lac. În drumul lor au întâlnit mai mulți servitori și angajați ai micului imperiu al lui Valls, oameni care, văzând-o pe *doña* Mariana, plecau capul, iar unii, nu puțini, chiar se dădeau la o parte și făceau o scurtă reverență. Schimbând din când în când câte o privire perplexă, Vargas și Alicia au urmărit întreg jocul de ierarhii și ceremonialuri la care se deda trupa de servitori și lachei ai ministrului.

La picioarele scării în formă de melc care ducea la biroul din turn, *doña* Mariana a luat o lampă cu petrol care atârna pe perete și i-a potrivit flacăra. Au urcat învăluți în acea sferă de lumină ca de chihlimbar, care le înșira umbrele de-a lungul pereților. Când au ajuns la ușa biroului, secretara s-a întors și, ignorându-l pentru prima dată pe Vargas, a țintuit-o cu privirea ei înveninată pe Alicia. Aceasta i-a zâmbit senină și i-a întins mâna, cu palma deschisă întoarsă în sus. *Doña* Mariana i-a dat cheia, strângând din buze.

— Nu atingeți nimic. Lăsați toate lucrurile așa cum le-ați găsit. Înainte să plecați, lăsați cheia la majordom.

— Vă mulțumim mult, *doña*... a zis Vargas.

Doña Mariana le-a întors spatele fără să mai spună vreo vorbă și a început să coboare treptele, luând cu ea și lampa și lăsându-i în beznă.

— Nici că se putea mai bine, a conchis Vargas. Să vedem cât îi va lua secretarei până să-l sune pe García Novales, care ne va jupui de vii – mai ales pe dumneata.

— Mai puțin de un minut, a zis Alicia.

— Ceva îmi spune că va fi o adevărată plăcere să lucrez cu dumneata.

— Lumină?

Vargas a scos bricheta din buzunar și a apropiat-o de broasca ușii, pentru ca Alicia să poată introduce cheia. Când a rotit-o, încuietoarea a scos un scrâșnet metalic.

— Sună ca o capcană de șobolani, a comentat Vargas,

În lumina brichetei, Alicia i-a adresat un zâmbet răutăcios, pe care Vargas ar fi preferat să nu-l fi văzut.

— Lăsați orice speranță, voi, cei care treceți pragul acesta... a zis ea.

Vargas a stins bricheta și a împins ușa.

8

Cercuri de lumină cenușie pluteau în aer. Un cer de plumb și lacrimi de ploaie fereceau ferestrele. Alicia și Vargas au pătruns în ceea ce li s-a părut a fi cabina de la pupa unui iaht de lux. Încăperea avea o formă ovală. Un birou imens, din lemn nobil, masiv, trona în mijloc. În jurul lui, o bibliotecă ridicată în spirală acoperea cea mai mare parte a pereților și părea să se înnoade de-a lungul unui fir ce se înălța până la un felinar atârnat de vârful cupolei turnului. Doar o bucată dintr-un perete nu era acoperită cu cărți, în schimb era tapițată cu zeci de fotografii înrămate. Alicia și Vargas s-au apropiat ca să se uite cu atenție. În toate fotografiile apărea același chip, ce constituia un soi de biografie fotografică, începând din copilărie, trecând prin adolescență și ajungând până la prima tinerețe. O tânără cu pielea palidă și părul blond creștea sub ochii privitorului, închipuind o viață făcută din zeci de instanțee.

— Se pare că ministrul ține la cineva mai mult decât la el însuși, a zis Alicia.

Vargas a mai întârziat cu privirea pe galeria de portrete, în timp ce Alicia s-a dus la biroul lui Valls. A tras fotoliul directorial și s-a așezat. Și-a odihnit palmele pe bucata de piele ce acoperea masa și a contemplat încăperea.

— Cum se vede lumea de acolo? a întrebat Vargas.

— Mică.

Alicia a aprins lampa de pe birou. O lucire blândă, dată de lumina prăfoasă, a inundat încăperea. Tânăra a deschis primul sertar al biroului și a dat peste o cutie sculptată. Vargas s-a apropiat și s-a așezat pe colțul biroului.

— Dacă e un umidor de trabucuri, primul Montecristo e al meu, a zis polițistul.

Alicia a deschis cutia. Era goală. Interiorul cutiei era acoperit cu catifea albastră și păstra forma a ceva ce părea să fi fost un pistol. Vargas s-a aplecat și a mângâiat marginile cutiei. Și-a mirosit degetele înainte de a da afirmativ din cap.

Tănăra a deschis al doilea sertar. O întreagă colecție de cutiuțe i-a apărut în fața ochilor, ca și cum ar fi fost la o expoziție.

— Par niște sicrie în miniatură, a zis Alicia.

— Hai să vedem mortul, i-a sugerat Vargas.

A deschis una dintre cutiuțe. Conținea un instrument placat cu negru, încoronat de un capac marcat la capăt cu o steluță albă. Alicia l-a scos din cutiuță și l-a ținut în palmă zâmbind. A deschis capacul și a învățit încet unul dintre capete. Între mâinile ei a strălucit brusc o peniță de aur și platină, ce părea făurită de o cabală de înțelepți și bijutieri.

— Stiloul vrăjit al lui Fantômas? a întrebat Vargas.

— Aproape. E primul stilou fabricat de casa Montblanc, a explicat Alicia. Din 1905. O piesă extrem de valoroasă.

— De unde știi asta?

— Leandro are unul la fel.

— Ți se potrivește mai mult.

Alicia a pus stiloul înapoi în cutie și a închis sertarul.

— Știu. Leandro mi-a promis că o să mi-l dea cadou când mă voi retrage.

— Și asta va fi...?

— În curând.

A dat să deschidă cel de-al treilea sertar, ultimul, dar era încuiat. Alicia s-a uitat la Vargas, însă acesta a dat din cap că nu.

— Dacă ții neapărat, nu ai decât să cobori și să îi ceri cheia prietenei tale, *doña Mariana*.

— N-aș vrea s-o deranjez chiar acum, când e atât de ocupată cu „problemele lui *don Mauricio*“.

— Și atunci?

— Credeam că poliția face cursuri de utilizare a forței brute. Vargas a pufnit.

— Dați-vă la o parte, i-a cerut.

Polițistul a îngenuncheat în fața sertarului și a scos din haină un briceag de fildeș, din care a extras o lamă cu două tăișuri.

— Să nu crezi că dumneata ești singura care se pricepe la obiecte de colecție, a zis Vargas. Dă-mi cuțitul de scrisori.

Alicia i l-a întins și bărbatul a început să forțeze încuietoarea cu briceagul, în timp ce strecura tot mai adânc între sertar și birou cuțitul pentru scrisori.

— Ceva mă face să cred că nu e prima dată când faceți asta, a zis Alicia.

— Unii se duc pe stadioane, alții sparg încuietori. Fiecare cu hobby-ul său...

Întreaga operațiune a durat ceva mai mult de două minute. După un scrâșnet metalic, cuțitul de scrisori a dispărut în sertar în momentul când încuietoarea a cedat. Vargas a scos vârful briceagului din încuietoare. Lama nu avea nici o urmă, nici cel mai mic semn.

— Oțel călit? a întrebat Alicia.

Vargas a închis briceagul cu un gest expert, sprjinind vârful lamei în dușumea, apoi l-a pus la loc în buzunarul interior al hainei.

— Să mă lăsați să mă joc și eu cândva cu mașinăria asta, a zis Alicia.

— Dacă te porți frumos, i-a răspuns Vargas, deschizând sertarul.

Amândoi s-au uitat curioși înăuntrul sertarului. Sertarul era gol.

— Să nu-mi spui că am spart degeaba biroul unui ministru.

Alicia nu a răspuns. A îngenuncheat lângă Vargas și a pipăit interiorul sertarului, lovind ușor ici-colo cu încheieturile degetelor.

— Stejar masiv, a comentat polițistul. În ziua de azi nu se mai fabrică asemenea mobilier...

Alicia s-a încruntat mirată.

— N-o să găsim nimic aici, a zis Vargas, ridicându-se în picioare. Mai bine mergem la sediu, să cercetăm scrisorile lui Salgado.

Alicia nu a ținut cont de vorbele lui. A continuat să atingă interiorul sertarului și partea de jos a sertarului de deasupra. În partea din spate a sertarului de deasupra era o fantă de două degete.

— Ajutați-mă să-l scot, l-a rugat ea.

— Văd că nu te mulțumești cu o încuietoare spartă, vrei să demontezi tot biroul, a șoptit Vargas.

Polițistul i-a făcut semn să se dea la o parte și a scos sertarul cu totul.

— Vezi? Nimic.

Alicia a întors sertarul cu fundul în sus. La capătul lui, prinsă cu două bucăți de bandă izolatoare lipite în cruce, a găsit ceva ce părea a fi o carte. A dezlipit cu grijă bucățile de bandă și a luat cartea. Vargas a pipăit partea adezivă a benzii.

— Nu e lipită de mult timp.

Alicia a pus cartea pe birou. S-a așezat din nou în fotoliu și a adus cartea în lumină. Vargas s-a lăsat pe vine lângă ea și a privit-o întrebător.

Cartea avea, probabil, vreo două sute de pagini și era învelită în piele neagră. Pe copertă și pe cotor nu apărea nici un titlu. Singurul semn aparte era o imagine aurie în formă de spirală, gravată pe copertă. Inscripția crea un soi de iluzie optică, făcând ca cititorul, atunci când ținea cartea în mâini, să aibă impresia că vede o scară în formă de melc ce cobora în adâncurile cărții.

Pe fiecare dintre primele trei pagini era desenată cu tuș câte o piesă de șah: un nebun, un pion și o regină. Piesele

aveau vagi trăsături umane. Ochii reginei erau negri, cu pupilele verticale, ca ale unei reptile. Alicia a întors pagina și pe următoarea a găsit titlul cărții.

Labirintul spiritelor VII Ariadna și Prințul Stacojiu

Text și ilustrații de Victor Mataix

După titlu urma o ilustrație complicată, pe două pagini, desenată în tuș negru. Imaginea reprezenta un oraș fantasmagoric, unde clădirile aveau chipuri și norii alunecau ca niște șerpi printre acoperișuri. Ruguri și limbi de fum se înălțau pe străzi și o imensă cruce în flăcări domina orașul de pe înălțimea unui munte. Alicia și-a dat seama că desenul reprezenta Barcelona. Dar era o Barcelonă diferită, un oraș ca dintr-un coșmar văzut prin ochii unui copil. A continuat să întoarcă paginile și s-a oprit la o ilustrație cu Sagrada Familia. În desen structura părea să fi prins viață și catedrala neterminată se târa ca un dragon, cu cele patru turnuri ale galeriei Natividad unduindu-se sub un cer de sulf, din care se ițeau capete ce scoteau flăcări pe gură.

— Ai mai văzut așa ceva până acum? a întrebat Vargas.

Alicia a dat încet din cap că nu. Preț de câteva minute s-a cufundat în straniul univers închipuit în paginile cărții. Imagini cu un circ ambulat, format din creaturi care se ascundeau de lumină, un cimitir nesfârșit înălțându-se într-o încrengătură de mausolee și spirite care se ridicau la cer, străbătând norii, un cargobot înțepenit pe o plajă presărată cu rămășițele naufragiului și o mare de cadavre plutind la suprafață. Și peste acea Barcelonă fantasmagorică, contemplându-i străzile învârtjite din turla catedralei, domnea o silueta învăluită într-o tunică fluturând în vânt, cu față de înger și ochi de lup: Prințul Stacojiu.

Alicia a închis cartea, amețită de strania și perversa forță emanată de imaginile acelea. Abia atunci a înțeles că ceea ce ținea în mâini nu era nimic altceva decât o banală carte pentru copii.

9

Când coborau din turn, Vargas a apucat-o ușor de braț și a oprit-o.

— Ar trebui să-i spunem secretarei că am găsit cartea asta și că o luăm cu noi.

Alicia s-a uitat fix la mâna lui Vargas până când acesta și-a retras-o cu un gest de scuză.

— Mi s-a părut că ne-a dat de înțeles că preferă să nu o mai deranjăm.

— Atunci măcar să o includem în raport...

Alicia s-a uitat la el cu o privire impenetrabilă. Vargas și-a zis că ochii aceia verzi străluceau în întuneric ca niște monede scufundându-se lent într-un havuz și-i dădeau un aer ușor spectral.

— Vreau să zic ca probă, a adăugat polițistul.

— Probă la ce?

Tonul Aliciei era rece, tăios.

— Ceea ce poliția găsește pe parcursul unei anchete...

— Practic, nu poliția a găsit-o. Eu am găsit-o. Dumneata ai fost doar un simplu spărgător.

— Ascultă...

Alicia a dispărut pe scări în jos, lăsându-l cu vorbele în gură. Vargas a urmat-o pe dibuite.

— Alicia...

În grădină i-a întâmpinat o burniță, astfel că hainele lor păreau făcute din ciobulețe de cristal. Una dintre servitoare avusese grijă să le dea o umbrelă, însă înainte ca Vargas să apuce să o deschidă, Alicia o și luase către garaj, fără să-l mai aștepte. Polițistul s-a grăbit să o ajungă și să-i țină umbrela.

— Pentru puțin, a zis el.

Atunci a observat că Alicia șchiopăta ușor și că strângea din dinți.

— Ce e?

— Nimic. O lovitură mai veche. Și vremea asta umedă nu mi-e de ajutor. N-are importanță.

— Dacă vrei, așteaptă aici până vin eu cu mașina, s-a oferit el.

Din nou Alicia a părut să nu-i audă cuvintele. Privirea i se pierduse în depărtare și scruta mirajul unei forme întrezărite prin ploaie și printre copaci.

— Ce-i? a întrebat Vargas.

Ea s-a îndepărtat, lăsându-l cu umbrela în mână.

— Doamne Dumnezeule, a murmurat polițistul, luând-o iarăși pe urmele ei.

Când a ajuns-o, Alicia s-a mulțumit să facă un gest în direcția a ceea ce părea a fi o seră înălțată în hățișurile de nepătruns ale grădinii.

— Am văzut pe cineva acolo. Se uita la noi, a zis ea.

— Cine să fie?

Alicia s-a oprit o clipă, șovăitoare.

— Mergeți la garaj. Vin și eu într-un minut.

— Ești sigură?

Ea a confirmat.

— Ia măcar umbrela...

Vargas a urmărit-o cum se îndepărtează prin ploaie, șchiopătând ușor, până când negura a înghițit-o – o umbră printre umbrele grădinii.

O alee cu piatră albă i s-a deschis în față. Dungi de mușchi serpuiau printre crăpăturile pietrelor șlefuite. Alicia s-a gândit că părea o potecă pavată cu pietre funerare furate dintr-un cimitir. Cărarea se pierdea printre niște sălcii pletoase. Crengile grele de ploaie o mângâiau în trecere ca niște mâini care ar fi vrut să o rețină. La capătul potecii se vedea construcția care

la început i se păruse a fi o seră, dar acum, ajunsă mai aproape, și-a dat seama că era un chioșc cu aspect neoclastic. Șinele de cale ferată care străbăteau proprietatea ajungeau până la chioșc și exista chiar și un peron ca de gară, construit la intrarea în chioșc. Alicia a evitat șinele și a urcat treptele, ce duceau la o ușă întredeschisă. Durerea îi pulsa în șold, dându-i senzația că avea oasele înfășurate în sârmă ghimpată. S-a oprit câteva momente pentru a-și trage sufletul, apoi a împins ușa, care s-a deschis larg, scârțâind ușor.

Primul ei gând a fost că se afla într-un salon de dans părăsit de ani întregi. Un șirag de urme se întrezărea pe stratul de praf de pe dușumeaua din lemn, ornată cu niște desene cu romburi, totul vegheat de două candelabre de cristal ce atârnavă suspendate ca niște flori de gheață.

— Bună, a zis Alicia.

Ecolul vocii ei a străbătut încăperea fără să primească vreun răspuns. Urmele unor pași se pierdeau în întuneric. Ceva mai încolo, ocupând un întreg perete, se întrezărea o vitrină din lemn de culoare închisă, împărțită în mici compartimente ca niște nișe pentru urne funerare. Alicia a mai înaintat câțiva pași, atentă la urme, dar s-a oprit brusc când și-a dat seama că era observată. O privire de sticlă venea din penumbră, acolo unde se ascundea un chip de fildeș ce afișa un zâmbet răutăcios și sfidător. Păpușa avea părul roșu și o rochie de mătase neagră. Alicia a mai făcut câțiva pași și a văzut că păpușa nu era singură. Fiecare dintre acele mici compartimente adăpostea câte o păpușă în haine elegante. A avut impresia că distinge peste o sută de figurine, toate zâmbitoare, toate uitându-se la ea fără să clipească. Păpușile erau de mărimea unui copil și chiar și așa, în semiîntuneric, se putea vedea cât de meticulos și de precis erau lucrate, de la luciul unghiilor până la dinții mici și albi, ce se iveau din dosul buzelor date cu ruj, sau până la irisul pupilelor.

— Cine ești dumneata?

Vocea venea din capătul încăperii. Alicia a văzut o siluetă așezată pe un scaun, într-un colț.

— Sunt Alicia. Alicia Gris. Nu am vrut să te sperii.

Silueta s-a ridicat și s-a apropiat foarte încet. A mers până la dunga de lumină stinsă care venea de la intrare și atunci Alicia a recunoscut chipul fetei care apărea în fotografiile din biroul lui Valls.

— E frumoasă colecția ta de păpuși.

— Sunt puțini cei cărora le place. Tatăl meu zice că par niște vampiri. Pe cei mai mulți îi sperie.

— Tocmai de aceea îmi place, a zis Alicia.

Mercedes s-a uitat cu atenție la acea prezență neobișnuită. Pentru o clipă s-a gândit că avea ceva în comun cu exemplarele din colecția ei, ca și cum una dintre ele nu ar fi rămas încremenită în copilăria ei de fildeș, ci ar fi crescut, devenind o femeie de carne, oase și umbră. Alicia i-a zâmbit și i-a întins mâna.

— Mercedes, corect?

Fata a dat din cap că da și i-a strâns mâna. Ceva din privirea ei rece și pătrunzătoare o liniștea, făcând-o să aibă încredere în ea. S-a gândit că trebuie să aibă ceva mai puțin de treizeci de ani, dar, asemenea păpușilor ei, cu cât te uitai mai de aproape, cu atât mai greu era să-ți dai seama ce vârstă are. Era subțirică și îmbrăcată exact așa cum i-ar fi plăcut și ei să se îmbrace dacă nu ar fi știut că tatăl ei și *doña* Irene nu i-ar fi permis niciodată să poarte asemenea haine. Emană acel aer special despre care fiica lui Valls știa că îi farmecă pe bărbați, făcându-i să se comporte ca niște copii sau ca niște bătrâni gata să-i lingă tălpile. O văzuse când sosise și intrase în casă, însoțită de polițistul acela. Gândul că cineva sus-pus considerase că făptura aceea era cea mai potrivită pentru a-i găsi tatăl i se părea pe cât de neînțeles, pe atât de dătător de speranță.

— Ați venit pentru tatăl meu, nu-i așa?

Alicia a confirmat.

— Nu-mi vorbi cu „dumneavoastră“. Nu sunt cu mult mai în vârstă decât tine.

Mercedes a ridicat din umeri.

— Așa am fost educată, să mă adresez tuturor cu „dumneavoastră“.

— Pe mine m-au învățat să mă comport ca o domnișoară de familie bună și uite ce-am ajuns.

Mercedes a râs încet, cu o urmă de stânjeneală. Alicia s-a gândit că fata asta nu prea era obișnuită să râdă și că râdea așa cum privea lumea, ca o fetiță ascunsă în trupul unei femei sau ca o femeie care ar fi trăit aproape toată viața captivă într-o poveste pentru copii, plină de creaturi și păpuși cu măruntaie de sticlă.

— Ești și dumneata polițistă?

— Ceva de genul.

— Nu pari.

— Nimeni nu e ceea ce pare.

Mercedes i-a cântărit cuvintele.

— Bănuiesc că nu.

— Putem să ne așezăm? a întrebat Alicia.

— Bineînțeles.

Mercedes a dat fuga să aducă două scaune dintr-un colț și le-a așezat în raza de lumină care pătrundea prin ușă. Alicia s-a așezat cu grijă. Fata i-a citit durerea pe față și a ajutat-o. Alicia i-a zâmbit stins, simțind pe frunte o peliculă de transpirație rece. Mercedes a șovăit o clipă, dar până la urmă i-a șters-o cu o batistă pe care o avea în buzunar. Pe când îi ștergea fruntea, a observat că Alicia avea o piele atât de catifelată și de albă, încât i-a venit să o mângâie cu vârful degetelor. Gândul acela a făcut-o să roșească, fără să știe prea bine de ce.

— Vă simțiți mai bine? s-a interesat ea.

Alicia a făcut un gest afirmativ.

— Ce problemă aveți?

— O rană veche. Din copilărie. Uneori, atunci când plouă sau e multă umezeală, mă doare.

— Un accident?

— Cam așa ceva.

— Îmi pare rău.

— Chestiile astea trec până la urmă. Te deranjează dacă-ți pun câteva întrebări?

Privirea fetei s-a umplut de neliniște.

— Despre tata?

Alicia a aprobat.

— O să-l găsiți?

— O să încerc.

Mercedes a privit-o plină de speranță.

— Poliția nu o să-l găsească. Va trebui să-l găsiți dumneavoastră.

— De ce spuneți asta?

Fiica lui Valls și-a lăsat privirea în jos.

— Pentru că eu cred că nu vrea să fie găsit.

— De ce crezi asta?

Mercedes a continuat să-și țină privirea în pământ.

— Nu știu...

— *Doña Mariana* susține că în dimineața când tatăl tău a plecat, i-ai zis că te gândeai că pleacă pentru totdeauna, că nu o să se mai întoarcă...

— Așa este.

— Ți-a spus tatăl tău în noaptea aceea ceva care să te facă să crezi asta?

— Nu știu.

— Ai vorbit cu el în noaptea balului mascat?

— Am urcat la el în birou. El nu s-a arătat nici o clipă la balul mascat. Era cu Vicente.

— Vicente Carmona, garda de corp?

— Da. Era trist. Ciudat.

— Ți-a spus de ce?

— Nu. Tata îmi spune numai ce crede că vreau să aud.

Alicia a râs.

— Toți părinții fac așa.

— Și tatăl tău face la fel?

Alicia s-a mulțumit să zâmbească și Mercedes nu a insistat.

— Îmi amintesc că răsfoia o carte când am intrat în biroul lui.

— Ți amintești dacă era cumva o carte cu coperte negre?

Mercedes a părut surprinsă.

— Cred că da. L-am întrebat ce e și mi-a zis că nu e o carte potrivită pentru o copilă. Mi s-a părut că nu voia să o văd. Poate era o carte interzisă.

— Tatăl tău are cărți interzise?

Mercedes a confirmat, cuprinsă din nou de un ușor acces de stânjeneală.

— Le ține încuiate într-un dulap la minister. El nu știe că știu.

— De la mine cu siguranță nu va afla. Spune-mi, tatăl tău te duce des la biroul de la minister?

Mercedes a dat din cap că nu.

— Am fost numai de două ori.

— Dar în oraș?

— În Madrid?

— Da, în Madrid.

— Aici am tot ce-mi trebuie, a zis Mercedes fără prea multă convingere.

— Poate că o să mergem odată împreună în oraș. Să ne plimbăm. Sau la cinema. Ți plac filmele?

Mercedes și-a mușcat buzele.

— N-am fost niciodată. Dar mi-ar plăcea. Să merg cu dumneata, vreau să zic.

Alicia a lovit-o prietenește cu palma peste braț, afixând cel mai frumos zâmbet de care era în stare.

— O să mergem să vedem un film cu Cary Grant.

— Nu știu cine e.

— Bărbatul perfect.

— De ce?

— Pentru că nu există.

Mercedes a râs din nou cu râsul acela al ei, reținut și amar.

— Ce ți-a mai zis tatăl tău în noaptea aceea? Ți amintești?

— Nu multe. Mi-a spus că mă iubește. Și că o să mă iubească mereu, orice s-ar întâmpla.

— Altceva?

— Era agitat. Mi-a urat noapte bună, după care a rămas să discute cu Vicente.

— Ai reușit să auzi ceva din ce au discutat? a întrebat Alicia.

— Nu e bine să asculți la uși...

— Eu am crezut mereu că așa se aud cel mai bine discuțiile, a îndrăznit Alicia.

Mercedes a afișat un zâmbet ușor obraznic.

— Tatăl meu credea că intrase cineva acolo. În timpul balului. În biroul său.

— A zis cine?

— Nu.

— Altceva? Ceva care să-ți fi atras atenția?

— Ceva despre o listă. A zis că era cineva care avea o listă.

Nu știi cine.

— Știi la ce fel de listă se referea?

— Nu știu. Cu numere, cred. Îmi pare rău. Mi-ar plăcea să vă pot ajuta mai mult, dar asta e tot ce am apucat să aud...

— Mă ajuți foarte mult, Mercedes.

— Chiar?

Alicia a dat din cap că da și a mângâiat-o pe față. Nimeni nu o mai mângâiase așa pe Mercedes de zece ani, când mama ei căzuse la pat și oasele mânilor ei se transformaseră în niște cârlige.

— Ce crezi că voia să spună tatăl tău atunci când a zis „orice s-ar întâmpla“?

— Nu știu...

— L-ai mai auzit zicând așa ceva și înainte?

Mercedes a tăcut și a fixat-o cu privirea.

— Mercedes?

— Nu-mi place să vorbesc despre asta.

— De ce?

— Pentru că tata mi-a zis să nu vorbesc niciodată cu nimeni despre asta.

Alicia s-a aplecat spre ea și a apucat-o de mână. Fata tremura toată.

— Dar eu nu sunt un nimeni. Cu mine poți să vorbești...

— Dacă tata ar afla ce v-am spus...

— Nu va afla.

— Juri?

— Jur. Să mor eu dacă mint.

— Nu spune asta.

— Povestește-mi, Mercedes. Tot ce-mi vei spune va rămâne între noi două. Ai cuvântul meu.

Mercedes a privit-o cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Alicia i-a strâns mâna.

— Cred că aveam vreo șapte sau opt ani, nu mai știu exact. S-a întâmplat la Madrid, la colegiul Damas Negras. După-amiază garda de corp a tatălui meu venea să mă ia de la școală. Noi, fetele, așteptam în patio, un patio plin de chiparoși, ca să vină părinții sau servitorii să ne ducă acasă. La cinci și jumătate. Doamna venea adeseori. De fiecare dată rămânea dincolo de grilaj și se uita la mine. Uneori îmi zâmbea. Nu știam cine e. Dar venea acolo aproape zilnic. Îmi făcea semne să mă apropii de ea, dar mie mi-era frică. Într-o după-amiază garda de corp a întârziat. Se întâmplase ceva în Madrid, în centru. Îmi amintesc cum mașinile plecau rând pe rând cu colegile mele, până când am rămas singură. Nu știu cum anume s-a întâmplat, dar când a ieșit o mașină, doamna aceea a reușit să se strecoare în patio. S-a apropiat și a îngenuncheat în fața mea. M-a îmbrățișat și a început să plângă. Să mă sărute. Eu m-am speriat și am început să țip. Imediat au apărut călugărițele. Atunci a sosit garda de corp și îmi amintesc că doi bodyguarzi au apucat-o pe doamnă de brațe și au dus-o de acolo târâș. Doamna țipa și plângea. Îmi amintesc că unul dintre bărbați i-a dat un pumn în față. În acel moment ea a scos ceva din poșetă. Era un pistol. Cei doi bărbați s-au tras deoparte și ea a luat-o la fugă spre mine. Avea fața plină de sânge. M-a îmbrățișat și mi-a zis să nu o uit niciodată.

— Și ce s-a întâmplat după aceea?

Mercedes a înghițit în sec.

— Atunci s-a apropiat Vicente și a împușcat-o în cap. Doamna s-a prăbușit într-o baltă de sânge la picioarele mele. Îmi amintesc că una dintre călugărițe m-a luat în brațe și mi-a

scos pantofii, pentru că erau stropiți cu sângele doamnei. M-a dus la unul dintre bodyguardzi, iar acesta m-a cărat la mașina lui Vicente. Am plecat în trombă, dar am apucat să văd cum doi dintre bodyguardzi o târau pe doamna aceea...

Mercedes a căutat privirea Aliciei, iar tânăra a îmbrățișat-o.

— În noaptea aceea tatăl meu mi-a zis că doamna era o nebună. Că poliția o reținuse de mai multe ori pentru că încercase să sechestreze copii în școlile din Madrid. Mi-a zis că nimeni, niciodată, nu o să-mi facă rău și că nu aveam de ce să-mi fac griji. Mi-a mai zis să nu spun nimănui ce se petrecuse acolo. Orice s-ar întâmpla. Nu m-am mai întors niciodată la colegiu. *Doña* Irene a devenit institutoarea mea și restul școlii l-am făcut aici, acasă...

Alicia a lăsat-o să-i plângă în brațe, mângâind-o încet pe păr. Apoi, în timp ce o liniște deznădăjduită o învăluia pe Mercedes, a auzit în depărtare claxonul mașinii lui Vargas și s-a ridicat.

— Trebuie să plec, Mercedes. Dar mă voi întoarce. Și o să ne plimbăm prin Madrid, și o să mergem la cinema. Dar până atunci trebuie să-mi promiți că o să ai grijă de tine.

Mercedes a prins-o de mâini și a dat din cap că da.

— O să-l găsești pe tata?

— Îți promit.

A sărutat-o pe frunte și s-a îndreptat șchiopătând către ușă. Mercedes s-a așezat pe jos și și-a îmbrățișat genunchii, pierdută din nou printre umbrele lumii ei de păpuși, o lume de-acum distrusă pentru totdeauna.

Drumul de întoarcere până la Madrid a fost țesut din ploaie și tăceri. Alicia ținea ochii închiși și stătea cu capul sprijinit de geamul aburit al mașinii, cu gândurile la mii de kilometri depărtare. Vargas se uita la ea pe furiș, încercându-și norocul cu câte o vorbă, două, pentru a o atrage într-o conversație

care să spargă tăcerea ce-i însoțea de când părăsiseră Villa Mercedes.

— Ai fost destul de dură cu secretara lui Valls, a zis el. Ca să nu spun mai mult.

— E o scorpie, a șoptit Alicia pe un ton nu tocmai prietenos.

— Dacă vrei, putem vorbi despre vreme, i-a zis Vargas.

— Plouă, i-a răspuns Alicia. Despre ce vreți să mai vorbim?

— Ai putea să-mi spui ce s-a întâmplat în chioșcul din grădină.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Și totuși ai stat acolo o jumătate de oră. Sper că nu ai mai călcat pe bătăturei pe altcineva. Ar fi bine să nu ne urcăm în cap toată lumea încă din prima zi. Așa cred eu.

Alicia a tăcut.

— Uite, treaba asta o să meargă numai dacă facem o echipă, a argumentat Vargas. Împărtășind informațiile. Eu nu sunt șoferul tău.

— Atunci s-ar putea să nu meargă. Pot să iau un taxi, dacă vreți. Așa fac de obicei.

Vargas a scos un oftat.

— Nu mă băgați în seamă, bine? i-a zis Alicia. Nu mă simt prea bine.

Vargas a privit-o îndelung. Alicia avea ochii închiși și se ținea de șold cu un gest din care răzbătea durerea.

— Vrei să oprim la o farmacie sau altundeva?

— Pentru ce?

— Nu știu. Nu arăți prea bine.

— Mulțumesc.

— Vrei să fac rost de ceva care să te scape de durere?

Alicia a negat. Avea respirația întretăiată.

— Am putea să oprim puțin? a întrebat în cele din urmă.

Vargas a zărit un restaurant la câteva sute de metri, lângă o benzinărie plină cu camioane. A părăsit șoseaua și a oprit mașina lângă restaurant. A coborât și a dat ocol mașinii, pentru a-i deschide portiera. I-a întins mâna.

— Pot și singură.

După două încercări, Vargas a apucat-o de subsuori și a scos-o din mașină. I-a luat poșeta rămasă pe scaun și i-a atârnat-o pe umăr.

— Poți merge?

Alicia a făcut semn că da și s-au îndreptat spre ușa restaurantului. Vargas a prins-o ușor de braț, susținând-o, și pentru prima dată Alicia nu a făcut nici un gest de respingere. Imediat ce au intrat în restaurant, polițistul a studiat repede locul, așa cum îi era obiceiul, localizând intrările și ieșirile și uitându-se scurt la fiecare client. Mai mulți camionagii mâncau la o masă lungă, acoperită cu fețe de masă de hârtie, plină cu carafe din vinul casei și sticle cu sifon. Câțiva dintre ei s-au întors ca să se uita la cei doi, însă imediat ce au întâlnit privirea lui Vargas și-au îngropat din nou ochii în farfurii fără să comenteze. Chelnerul, un individ cu aerul unui cârciumar de operetă, a trecut pe lângă ei ducând o tavă burdușită cu cafele și le-a făcut semn să ocupe ceea ce părea a fi masa de onoare a localului, separată de restul clienților și cu vedere la șosea.

— Vin într-o secundă la dumneavoastră, a zis el.

Vargas a condus-o pe Alicia la masă și a așezat-o pe un scaun, cu spatele la clienți. El s-a așezat în fața ei și a început să o privească întrebător.

— Începi să-mi dai emoții, a spus apoi.

— Nu vă faceți iluzii.

Chelnerul a venit valvârtej la masa lor, tot numai zâmbet și solitudine față de asemenea clienți distinși.

— Bună ziua. Doriți să mâncați? Astăzi avem o tocăniță excelentă, făcută de soția mea, dar dacă vreți altceva, putem să vă servim cu orice. O friptură...

— Niște apă, vă rog, a cerut Alicia.

— Imediat.

Chelnerul s-a dus după o sticlă de apă minerală și când a revenit, a adus și două meniuri din carton laminat, pe care felurile de mâncare era scrise de mână. A turnat apă în două pahare și apoi, dându-și seama că va fi cu atât mai bine

pentru el cu cât va sta mai puțin la masă, s-a retras cu o plecăciune.

— Vă las meniurile dacă vreți să alegeți ceva.

Vargas a mormăit un „Mulțumesc” și a văzut că Alicia a băut paharul cu apă ca și cum tocmai venise din deșert.

— Ți-e foame?

Ea și-a luat poșeta și s-a ridicat.

— Mă duc o clipă la baie. Comandați și pentru mine.

Când a trecut pe lângă Vargas, și-a lăsat mâna pe umărul lui și i-a zâmbit stins.

— Nu vă faceți griji. Îmi revin...

Politiștului a urmărit-o cu privirea cum merge șchiopătând către baie și apoi dispare în spatele ușii. Chelnerul se uita la ei de la bar, întrebându-se, probabil, care o fi legătura între bărbat și fapta aceea ciudată.

Alicia a închis ușa băii și a tras ivărul. Toaleta mirosea de dezinfectant și faianța care o acoperea de sus până jos era decolorată și plină cu desene obscene și cuvinte nerușinate. În cadrul unei ferestre înguste era prins un ventilator printre paletele cărui se strecurau raze de lumină prăfoasă. Alicia s-a apropiat de chiuvetă și s-a sprijinit de ea. A deschis robinetul și a lăsat să curgă apa mirosind a rugină. Și-a desfăcut poșeta și a scos o cutiuță de metal. A făcut totul cu mâini tremurătoare. A scos seringă și fiola cu dop de cauciuc. A băgat acul în sticlă și a umplut seringă până la jumătate. A lovit-o cu două degete, apoi a împins pistonul până când o picătură mare și strălucitoare a apărut în vârful acului. S-a dus la veceu, a lăsat capacul, s-a așezat, sprijinindu-se de perete, și și-a ridicat rochia până la șolduri cu mâna stângă. Și-a pipăit interiorul coapsei și a inspirat adânc. A înfipt acul cu două degete mai sus de ciorap și a golit seringă. După câteva secunde a simțit efectul. A scăpat seringă din mână, mintea i s-a încetșat și o senzație de frig i s-a împrăștiat prin vene. S-a sprijinit din nou de perete și a lăsat să treacă mai multe minute fără să se gândească la nimic altceva decât la șarpele acela de gheață ce se târa prin trupul ei. Pentru o clipă a avut

impresia că o să leșine. A deschis ochii într-o magherniță urât mirositoare și lugubră, pe care nu o recunoștea. Un zgomot îndepărtat, făcut de cineva care bătea la ușă, a alarmat-o.

— Alicia? Te simți bine?

Era vocea lui Vargas.

— Da, s-a chinuit ea să răspundă. Ies imediat.

Polițistul a întârziat câteva momente, apoi i-a auzit pașii îndepărtându-se. Alicia și-a șters dâra de sânge care-i curgea de-a latul coapsei și și-a lăsat rochia în jos. A cules seringă și a pus-o la loc în cutiuța de metal. S-a spălat pe față la chiuvetă și s-a șters cu o bucată de hârtie dintr-o rolă prinsă într-un cui pe perete. Înainte de a ieși, și-a văzut imaginea în oglindă. Părea una dintre păpușile lui Mercedes. S-a rujat și și-a aranjat hainele. A inspirat adânc, pregătită pentru întoarcerea în lumea celor vii.

Odată revenită la masă, s-a așezat în fața lui Vargas și i-a oferit cel mai dulce zâmbet pe care putea să-l iște. Polițistul ținea în mână un pahar de bere, de care părea că nu se atinse, și se uita la ea cu o îngrijorare vizibilă.

— Ți-am comandat o friptură, a zis el într-un târziu. În sânge. Proteine.

Alicia a dat din cap, lăsându-l să înțeleagă că făcuse cea mai potrivită alegere.

— Nu știam ce vrei, dar m-am gândit că trebuie să fii carnivoră.

— Mă hrănesc numai cu carne în sânge, a zis Alicia. De la ființe nevinovate, în măsura posibilităților.

Vargas nu i-a apreciat gluma. Alicia și-a văzut chipul reflectat în ochii polițistului.

— Puteți spune.

— Ce?

— Ce gândiți.

— Ce gândesc?

— Că par mireasa lui Dracula.

Vargas s-a încruntat.

— Asta spune Leandro întotdeauna, a zis Alicia pe un ton amical. Nu mă deranjează. M-am obișnuit.

— Nu mă gândeam la așa ceva.

— Scuze pentru chestia de mai devreme.

— Nu ai de ce să te scuzi.

Chelnerul s-a apropiat, ducând două farfurii și afișând multă complezență.

— O fripturică pentru domnișoara... și tocănița casei pentru domnul. Vă mai pot servi cu ceva? Mai doriți puțină pâine? Un vinișor?

Vargas a făcut semn că nu. Alicia a aruncat o privire fripturii înconjurată de cartofi și a oftat.

— Dacă vrei, o mai prăjesc puțin, s-a oferit chelnerul.

— E în regulă, mulțumesc.

Au început să mănânce în liniște, schimbând din când în când câte o privire și zâmbete de reconciliere. Alicia nu avea poftă de mâncare, dar s-a străduit din răspuțeri să dea impresia că savurează friptura.

— E bună. Și tocănița? Destul de bună cât să o iei de nevastă pe bucătăreasă?

Vargas a lăsat lingura în farfurie și s-a aplecat spre ea. Alicia știa că îi studiază pupilele dilatate și aerul ei somnoros.

— Cât ți-ai injectat?

— Nu e treaba dumneavoastră.

— Ce fel de rană e asta?

— Dintre acelea despre care o domnișoară bine-crescută nu vorbește.

— Dacă tot muncim împreună, trebuie să știu la ce să mă aștept.

— Nu suntem iubiți. E vorba doar de câteva zile. Nu e cazul să mă prezentați mamei dumneavoastră.

Pe fața lui Vargas nu a apărut nici măcar umbra unui zâmbet.

— O am de când eram mică, a zis ea. De la bombardamente, din timpul războiului civil. Doctorul care m-a operat la șold nu dormise de douăzeci și patru de ore și a făcut tot ce a putut. Cred că încă mai port în șold niște *souvenirs* de la aviația italiană.

— În Barcelona?

Alicia a dat din cap că da.

— Am avut un coleg de acolo, a zis Vargas. A umblat doisprezece ani cu o schijă de mărimea unei măslina lângă aortă.

— Și până la urmă a murit?

— Călcat de mașina cu ziare în fața gării Atocha.

— Nu poți avea nici o încredere în presă. Dacă ești neatent fie și o singură clipă, ți-a tras-o. Dar dumneavoastră? Unde v-a prins războiul?

— Unde nu m-a prins? În principal în Toledo.

— În Alcázar sau în afara lui?

— Ce mai contează?

— Ceva amintiri?

Vargas și-a descheiat cămașa și i-a arătat o cicatrice în partea dreaptă a pieptului.

— Pot? a întrebat Alicia.

Vargas i-a făcut semn că da. Alicia s-a aplecat peste masă și a atins cicatricea cu degetele. În spatele barului chelnerul a scăpat din mâini paharul pe care-l ștergea.

— Asta da cicatrice, a zis Alicia. Vă doare?

Vargas și-a încheiat nasturii de la cămașă.

— Numai când râd. Vorbesc serios.

— La ce meserie aveți, nu trebuie să munciți pentru pastile. De data aceasta Vargas a zâmbit. Alicia a ridicat paharul cu apă.

— Să închinăm pentru durerile noastre.

Polițistul a înălțat paharul cu bere și au ciocnit. Apoi au mâncat în tăcere. Vargas a lins farfuria, în schimb Alicia mai degrabă a ciugulit decât a mâncat. Când a dat farfuria la o parte, Vargas a început să mănânce cartofii prăjiți rămași în farfuria ei.

— Și care-i planul pentru seara asta? a întrebat.

— Mă gândeam că ați putea merge la sediu, ca să faceți o copie după scrisorile lui Salgado și să vedeți dacă a apărut ceva nou. Apoi, dacă vă mai rămâne timp, să-i faceți o vizită lui Cascos la editura Ariadna. Ceva nu-i în regulă acolo.

— Nu vrei să mergem împreună la editură?

— Am alte planuri. Mă gândeam să trec pe la un vechi prieten care s-ar putea să ne fie de folos. Și e mai bine să merg singură la el. E un personaj aparte.

— Din moment ce ți-e prieten, se înțelege de la sine. Vrei să te ajute în privința cărții?

— Da.

Vargas i-a făcut semn chelnerului să le aducă nota.

— Vrei o cafea, un desert, ceva...?

— Puteți să-mi oferiți în mașină una dintre țigările dumneavoastră de import, a zis Alicia.

— Sper că asta nu-i o șmecherie ca să scapi de mine cât mai repede.

Alicia a făcut semn că nu.

— La șapte ne vedem la Gijón pentru „schimb de informații“.

Vargas s-a uitat la ea cu severitate. Alicia a ridicat solemn o mână.

— Vă promit.

— Ar fi bine să te ții de cuvânt. Unde să te las?

— În Recoletos. E în drum.

12

Când Alicia Gris a ajuns la Madrid, Leandro Montalvo, mentorul și păpușarul ei, i-a spus că orice om care vrea să-și păstreze puterea de judecată are nevoie de un loc unde să poată și să vrea să i se piardă urma. Locul acela, ultimul refugiu, e un soi de apendice al sufletului unde, atunci când lumea o ia razna în comedia ei absurdă, te poți retrage și faci cheia pierdută. Unul dintre cele mai enervante lucruri la Leandro era acela că avea întotdeauna dreptate. Odată cu trecerea timpului, Alicia a trebuit să accepte realitatea și să-și spună că, poate, venise momentul să-și găsească propriul refugiu, pentru că absurditatea lumii nu i se mai părea o comedie ocazională, ci se transformase într-o adevărată rutină. Într-o bună zi destinul i-a oferit cartea câștigătoare. Ca toate marile

întâlniri, și aceea a avut loc exact atunci când se aștepta mai puțin.

Într-o îndepărtată zi din prima ei toamnă la Madrid, când o ploaie torențială a surprins-o în parcul Recoletos, Alicia a întrezărit printre copaci o clădire veche, pe care a luat-o drept muzeu, și s-a hotărât să se adăpostească acolo până trece ploaia. Udă learcă, a urcat scara mărginită de statui regale fără să-l bage în seamă pe omul care stătea la intrare. Un individ cu un aer absent și o privire de bufniță contempla din prag spectacolul ploii și a văzut-o apropiindu-se. Privirea lui rapace s-a abătut asupra ei ca și cum ar fi fost un rozător mic.

— Bună. Ce expuneți aici? și-a încercat Alicia norocul.

Insul, deloc impresionat, i-a absorbit imaginea cu pupilele lui ca niște lupe.

— Expunem răbdare, domnișoară, și, uneori, uimire în fața ignoranței impertinente. Aici e Biblioteca Națională.

Poate din milă, poate din plictiseală, domnul cu privire de bufniță a informat-o că tocmai pusese piciorul într-una dintre cele mai mari biblioteci din lume, că peste douăzeci și cinci de milioane de cărți o așteptau în depozitele ei și că, dacă venise cu gândul să meargă la toaletă sau să citească reviste de modă, putea face cale-ntoarsă în căutarea unei pneumonii.

— Pot să vă întreb cine sunteți dumneavoastră, stimabile domn? a îndrăznit Alicia.

— Stimabili n-am mai văzut de mult timp, dar dacă vă referiți la umila mea persoană, e suficient să vă spun că sunt directorul acestei instituții și că una dintre distracțiile mele favorite e de a-i arunca în drum pe nepoftiți și pe hăbăuci.

— Dar eu aș vrea să-mi fac legitimație.

— Și eu aș vrea să fi scris *David Copperfield*, însă iată-mă aici, tăind frunză la câini și fără o bibliografie notabilă. Cum te numești dumneata, păpușico?

— Alicia Gris, în slujba dumneavoastră și a Spaniei.

— Dacă nu am dat posterității nici o capodoperă, asta nu înseamnă că nu înțeleg ironia sau obrăznicia. La faza cu Spania nu mă bag, pentru că deja curtea e plină de clănțai,

însă în ceea ce mă privește, nu văd cu ce m-ați putea ajuta, în afară de faptul că mi-ați aduce aminte cât sunt de bătrân. Dar nu vreau să vă par un căpcăun și dacă într-adevăr vreți să vă faceți legitimație, nu o să fiu tocmai eu cel care să vă încurajeze analfabetismul structural. Numele meu este Bermeo Pumares.

— E o onoare. Mă bazez pe dumneavoastră ca să primesc informațiile necesare, care să mă salveze din ghearele ignoranței și să-mi deschidă larg ușile acestei Arcadii pe care o conduceți.

Bermeo Pumares a înălțat din sprâncene și s-a uitat mai bine la interlocutoarea lui.

— Am vaga senzație că știi să scapi și singură, fără a cere ajutorul nimănui, și că ignoranța dumitale e mai mică decât îndrăzneala, domnișoară Gris. Sunt conștient de faptul că lăcomia mea enciclopedică a sfârșit prin a-mi deforma discursul până la împopoțonare, dar chiar și așa, nu văd de ce ți-ai bate joc de un profesor bătrân.

— Niciodată nu aș face așa ceva.

— Mda. Fiecare pasăre pe limba ei piere. Alicia, mi-ați prins bine, chiar dacă nu pare așa. Intrați și mergeți la birou. Spuneți-i lui Puri că a zis Pumares să vă facă o legitimație.

— Cum pot să vă mulțumesc?

— Venind aici și citind cărți bune, după gustul dumneavoastră, nu cele pe care eu sau oricine altcineva v-ar spune să le citiți. Oi fi eu cam pisălog, dar nu și pedant.

— Să nu aveți nici o îndoială că așa voi face.

În acea după-amiază Alicia și-a primit legitimația de cititor la Biblioteca Națională și a trăit ceea ce avea să fie prima dintre multele zile petrecute în marea sală de lectură, unde au prins viață dinaintea ochilor ei comori pe care mintea omenească reușise să le scornească de-a lungul secolelor de umanitate. Nu o dată și-a ridicat ochii din paginile cărților pentru a întâlni privirea de bufniță a lui *don* Bermeo Pumares, căruia îi plăcea uneori să se plimbe prin sala de lectură ca să vadă ce citeau abonații sau să-i scoată în șuturi pe cei care așteptau sau șușoteau, pentru că, după cum spunea chiar el,

lumea de afară era suficient de mare pentru tot soiul de adormiți și pentru discuții de crâșmă.

La un moment dat, după ce Alicia se dovedise o cititoare veritabilă de-a lungul unui an întreg, Bermeo Pumares a invitat-o în depozitul clădirii, deschizându-i ușile unei secțiuni închise marelui public. I-a explicat că acolo se aflau cele mai valoroase cărți din bibliotecă și că la ele ajungeau numai cei care obțineau o legitimație specială, eliberată în general academicienilor și cercetătorilor pentru a putea aprofunda subiectul care îi interesa.

— Nu mi-ați spus niciodată cu ce vă ocupați în viața de zi cu zi, însă ceva mă face să bănuiesc că sunteți un soi de cercetătoare – și când spun asta, nu mă refer la inventarea penicilinei sau a derivaților ei și nici la recuperarea versurilor pierdute ale lui Arcipreste de Hita.

— Sunteți pe drumul cel bun.

— Întotdeauna am fost pe drumul cel bun. Doar că în iubita noastră patrie tocmai drumurile sunt problema, nu călătorul.

— În cazul meu căile nu sunt ale Domnului, ci ale unei instituții pe care eminența dumneavoastră ar numi-o serviciul de siguranța statului.

Bermeo Pumares a dat încet din cap în semn că a înțeles.

— Dumneata ești o adevărată cutie cu surprize, Alicia. Una dintre acelea pe care e mai bine să nu le deschizi, ca nu cumva să vezi ce ascund.

— O decizie cât se poate de înțeleaptă.

Pumares i-a întins un permis cu numele ei.

— În orice caz, am vrut să mă asigur înainte de plecare că vei deține și dumneata un permis special, ca să poți intra aici ori de câte ori vei avea chef.

— Înainte de plecare?

Pumares și-a schimbat brusc atitudinea.

— Secretariatul ministrului *don* Mauricio Valls a avut bunăvoința de a mă anunța că am fost eliberat din funcție printr-o decizie cu efect retroactiv, așa că ultima mea zi în fruntea acestei instituții a fost miercuri, adică ieri. Din câte se pare,

decizia domnului ministru a fost influențată de mai mulți factori, printre care se evidențiază pe de o parte aparentul meu dezinteres în susținerea ferventă a sacrosanctelor principii ale Mișcării, oricare ar fi ele, iar pe de altă parte interesul manifestat de cumnatul cine știe cărui mare mahăr al patriei pentru funcția de director al Bibliotecii Naționale, infamul crezând că o asemenea funcție dă la fel de bine în anumite cercuri ca o invitație în loja prezidențială de la Real Madrid.

— Îmi pare foarte rău, *don Bermeo*. Sincer.

— Nu are de ce să vă pară rău. Rareori în istoria acestei țări la conducerea unei instituții culturale s-a aflat un om cu adevărat calificat pentru o asemenea funcție sau care măcar să nu fie de-a dreptul incompetent. Pentru ca asta să nu se întâmple, se fac controale stricte și există un personal numeros angajat anume pentru așa ceva. Meritocrația și clima mediteraneană sunt natural incompatibile. Probabil că ăsta e prețul pe care trebuie să-l plătim pentru că avem cel mai bun ulei de măsline din lume. Faptul că un bibliotecar cu experiență a ajuns să conducă Biblioteca Națională, chiar și numai vreme de paisprezece luni de zile, a fost un accident cu totul nepremeditat, căruia mințile mult prea strălucite ce ne conduc destinele i-au pus capăt, cu atât mai mult cu cât există o infinitate de amici și rubedenii gata să preia funcția. Pot doar să spun că o să-mi fie dor de dumneata, Alicia. De dumneata, de secretele și de replicile dumitale.

— La fel și mie.

— Mă întorc în minunatul meu Toledo sau în ce au mai lăsat din el, cu speranța că voi găsi o chirie într-un ungher liniștit, pe o colină cu vedere spre oraș, unde să-mi petrec restul ofilitei mele vieți urinând pe malurile râului Tajo și recitindu-i pe Cervantes și pe toți inamicii lui, dacă tot au trăit – cei mai mulți dintre ei – nu departe de aici și totuși nu au reușit să oprească nici o clipă deriva acestei corăbii, în ciuda renumitului secol plin de aur și versuri.

— Nu vă pot ajuta în nici un fel? Nu mă pricep eu la poezie, dar ați fi surprins de recursurile stilistice la care pot apela atunci când e nevoie să clintesc ceea ce e de neclintit.

Pumares s-a uitat lung la ea.

— Nu aş fi surprins, mi s-ar face frică. Eu mă iau numai de netoţi. Mai mult, chiar dacă nu v-aţi dat seama, deja m-aţi ajutat foarte mult. Noroc, Alicia.

— Noroc, maestre.

Bermeo Pumares a zâmbit – un zâmbet larg, deschis. A fost pentru prima şi ultima oară când Alicia l-a văzut făcând așa ceva. I-a strâns mâna cu putere şi a coborât tonul.

— Spuneţi-mi ceva, Alicia. Sunt curios să ştiu. Dincolo de devotamentul faţă de Parnas, cunoaştere şi alte cauze exemplare, ce vă atrage cu adevărat aici?

Ea a dat din umeri.

— O amintire, a răspuns apoi.

Bibliotecarul a înălţat din sprâncene.

— O amintire din copilărie. Ceva ce am visat cândva, când era cât pe ce să mor. A trecut mult timp de-atunci. O catedrală construită din cărţi...

— Şi unde s-a întâmplat asta?

— În Barcelona. Pe timpul războiului.

Bibliotecarul a făcut semn că a înţeles, zâmbind în sinea lui.

— Şi ziceţi că aţi visat? Sunteţi sigură?

— Aproape sigură.

— Certitudinile sunt reconfortante, dar numai din îndoieli învăţăm. Încă ceva. Va veni o zi în care va trebui să cotrobăiţi prin locuri interzise. Ştiu, pentru că nu sunteţi nici prima şi nici ultima care trece pe aici cu privirea asta tulbure. Şi când va veni ziua aceea – căci va veni cu siguranţă –, să vă amintiţi că locul ăsta ascunde mult mai multe decât pare şi că oame-nii ca mine venim şi ne ducem, dar aici e cineva care s-ar putea să vă fie de ajutor cândva.

Pumares a arătat către o uşă neagră din capătul galeriei imense, plină cu arcade şi rafturi burduşite de cărţi.

— Dincolo de uşa aceea se află scara care coboară în subteranele Bibliotecii Naţionale. Etaje peste etaje de coridoare fără sfârşit, cu milioane de cărţi, multe dintre ele incunabule. Numai în timpul războiului au fost depozitate aici o jumătate

de milion de cărți, pentru a nu cădea pradă flăcărilor. Dar acolo, în străfunduri, nu există numai cărți. Bănuiesc că nu ați auzit niciodată de legenda vampirului din castelul Recoletos.

— Nu.

— Dar recunoașteți că ideea vă intrigă, cel puțin pentru aspectul ei foiletonistic.

— Nu zic că nu. Dar chiar vorbiți serios?

Pumares i-a făcut cu ochiul.

— V-am spus la timpul potrivit că, în ciuda aparențelor, pot aprecia ironia. Vă las să vă gândiți la asta. Și sper să treceți mereu pe aici – sau prin oricare alt loc asemănător.

— O voi face în onoarea dumneavoastră.

— Mai bine în cea a lumii, care are mare nevoie de așa ceva, mai ales în aceste vremuri. Ai mare grijă de dumneata, Alicia. Fie să găsești calea pe care eu nu am găsit-o.

Și astfel, fără a mai scoate vreo vorbă, *don Bermeo* Pumares a străbătut pentru ultima dată galeria destinată cercetătorilor, apoi sala de lectură a Bibliotecii Naționale, îndreptându-se direct spre ieșire fără să se uite în urmă, până când a părăsit din parcul Recoletos și s-a îndreptat spre marea uitării, încă o picătură în oceanul de vieți distruse de cenușii Spaniei acelor vremuri.

Și tot așa, câteva luni mai târziu, într-o zi în care curiozitatea a învins prudența, Alicia s-a hotărât să treacă pragul acelei uși negre și să se adâncească în subteranele ascunse sub Biblioteca Națională pentru a le desluși secretele.

13

O legendă e o minciună născocită pentru a spune un adevăr universal. Locurile în care minciuna și iluzia otrăvesc solul se dovedesc a fi cât se poate de fertile pentru recoltă. Când Alicia Gris a bătut prin tenebroasele coridoare din subteranele Bibliotecii Naționale, în căutarea vampirului de legendă, nu a găsit altceva decât un oraș subteran populat cu sute de mii de cărți ce pândeau tăcute printre ecouri și pânze de păianjen.

Viața ne permite foarte rar să ne plimbăm printre visurile noastre și să atingem cu degetele amintiri pierdute. De mai multe ori, în timp ce străbătea acel loc, s-a oprit în întuneric, așteptând să audă din nou huruitul metalic al avioanelor și bombele explodând. În cele câteva ore cât a bântuit prin subterane, nu a întâlnit alte suflete în afară de o pereche de viermi gurmanzi, înnebuniți după hârtie, care savurau cotorul unei antologii cu poeme de Schiller. La a doua incursiune, de data aceasta înarmată cu o lanternă pe care o cumpărase de la un magazin din strada Callao, nu a mai dat nici măcar peste colegii ei nevertebrați, în schimb, după o oră și jumătate de căutări, a găsit la ieșire un bilețel prins cu o piuneză, pe care scria următoarele:

*Frumoasă lanternă,
Nu-ți schimbi niciodată jacheta?
În țara asta
așa ceva pare de-a dreptul o extravaganta.
Al dumneavoastră, cu afecțiune,
Virgilio*

În ziua următoare Alicia a trecut iarăși pe la magazin și a cumpărat încă o lanternă la fel ca a ei și o cutie cu baterii. Purtând aceeași jachetă blamabilă, a coborât în străfunduri și s-a așezat lângă o colecție de romane semnate de surorile Brontë, preferatele ei încă din anii petrecuți la orfelinatul Ribas. A scos sendvișul cu mușchi file și berea cumpărate de la Café Gijón și a început să mănânce. Apoi, cu stomacul plin, a tras un pui de somn.

S-a trezit la auzul unor pași venind din întuneric, ușori ca niște pene târate prin praf. A deschis ochii și a zărit dâra de lumină chihlimbarie ce se strecura printre cărți în cealaltă parte a coridorului. Haloul de lumină înainta încet, ca o meduză. Alicia s-a ridicat și și-a scuturat firimiturile de pâine de pe revere. Câteva secunde mai târziu, o siluetă a apărut la colțul coridorului și a înaintat, ceva mai repede, spre Alicia.

Primul lucru care i-a atras atenția fetei au fost ochii, albaștri și crescuți în beznă. Pielea îi era albă ca hârtia unei cărți noi, iar părul, lins și pieptănat pe spate.

— V-am adus o lanternă, a zis Alicia. Și niște baterii.

— Câtă atenție.

Vocea îi era spartă și incredibil de ascuțită.

— Numele meu este Alicia Gris. Bănuiesc că dumneata ești Virgilio.

— În persoană.

— E o simplă formalitate, dar zău că trebuie să vă întreb dacă sunteți vampir.

Virgilio a zâmbit surprins. Alicia s-a gândit că atunci când zâmbea părea o anghilă maro.

— Dacă eram, aș fi fost deja mort din cauza mirosului de usturoi de la sendvișul pe care l-ai înfulecat.

— Și nici nu beți sânge de om.

— Prefer sucul de portocale. Întrebările astea îți vin acum sau le ai scrise undeva?

— Cred că cineva a glumit pe seama mea, a zis Alicia.

— Cu toții am pățit asta. Ține de esența vieții. Și cine e vinovatul?

— Domnul Bermeo Pumares mi-a vorbit despre dumneavoastră.

— Mă gândeam eu. Umor scolastic.

— Mi-a zis că s-ar putea să mă ajutați atunci când va veni momentul.

— Și a venit?

— Nu sunt sigură.

— Înseamnă că nu a venit. Pot să văd lanterna aia?

— E a dumneavoastră.

Virgilio a acceptat darul și l-a cercetat cu atenție.

— De câți ani lucrați aici? a întrebat Alicia.

— De vreo treizeci și cinci. Am început alături de tatăl meu.

— Și tatăl dumneavoastră băntuia prin adâncurile astea?

— Cred că ne confundați cu o familie de crustacee.

— De aici a luat naștere legenda bibliotecarului vampir?

Virgilio a izbucnit în râs. Râsul lui era ca șmirghelul.

— N-a existat niciodată o asemenea legendă, a zis el.

— A inventat-o domnul Pumares ca să râdă de mine?

— Practic, nu a inventat-o. A luat-o dintr-o carte de Julián Carax.

— N-am auzit de el.

— Aproape nimeni n-a auzit. Păcat. Cartea e foarte interesantă. E despre un ucigaș diabolic care trăiește ascuns în subteranele Bibliotecii Naționale din Paris și folosește sângele victimelor pentru a scrie o carte blestemată, în speranța că va reuși să-l conjure chiar pe diavol. O minunăție de carte. Dacă reușesc să o mai găsesc, v-o împrumut. Spuneți-mi, sunteți polițist sau ceva asemănător?

— Mai degrabă ceva asemănător.

În anul acela, printre tot soiul de misiuni mai mult sau mai puțin legale pe care i le dădea Leandro, Alicia a făcut tot posibilul să-l viziteze cât mai des pe Virgilio pe teritoriul lui subteran. Treptat, bibliotecarul a devenit singurul ei prieten adevărat din oraș. Virgilio avea mereu pregătite două cărți pe care i le împrumuta și nu dădea niciodată greș cu ele.

— Auzi, Alicia, să nu mă înțelegi greșit, dar nu ai vrea să mergi într-o seară cu mine la cinema?

— Oricând, cu singura condiție să nu fie un film despre sfinți sau vieți exemplare.

— Nemuritorul spirit al lui Cervantes să mă trăsnească pe loc dacă vreodată îmi va trece prin minte să te invit să vedem cine știe ce epopee despre triumful sufletului omenesc.

— Amin, a conchis ea.

Uneori, când Alicia nu avea nimic de făcut, mergeau împreună la ultima proiecție în vreunul dintre cinematografele de pe Gran Vía. Lui Virgilio îi plăceau filmele color, poveștile biblice și cu romani, pentru că așa mai vedea și el lumina soarelui și se putea bucura fără reținere de trupurile musculoase ale gladiatorilor. Într-o noapte, după ce văzuseră

Quo vadis și bibliotecarul o conducea la hotelul Hispania, a contemplat-o cât timp ea s-a uitat în vitrina unei librării de pe Gran Vía.

— Alicia, dacă ai fi fost un tinerel, ți-aș fi cerut mâna pe loc, ca să trăim într-un concubinaj ilicit.

Tânăra i-a întins mâna, iar Virgilio i-a sărutat-o.

— Spui lucruri atât de frumoase, Virgilio!

Bărbatul a zâmbit și toată tristețea lumii s-a adunat în ochii lui.

— Avantajul de a fi un om citit: știi toate versurile și toate întorsăturile destinului.

În câte o sâmbătă seara Alicia cumpăra mai multe sticle cu suc de portocale și mergea la bibliotecă pentru a asculta poveștile lui Virgilio despre autori atât de obscuri, încât nimeni nu vorbea niciodată despre ei și biografiile lor blestemate rămăneau îngropate în cripta bibliografică din zona cea mai de jos a subteranelor.

— Alicia, știu că nu e treaba mea, dar am observat că ai ceva la șold... Ce s-a întâmplat?

— Războiul.

— Povestește-mi.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta.

— Îmi dau seama. Dar tocmai de-aceea. Povestește-mi. Ți va face bine.

Alicia nu povestise nimănui cum un necunoscut îi salvase viața în noaptea în care avioanele lui Mussolini, angajate de armata națională, bombardaseră fără milă Barcelona. A fost uimită ea însăși să se audă vorbind și să înțeleagă astfel că nu uitase nimic și că încă mai simțea în aer mirosul de fosfor și de carne arsă.

— Și n-ai aflat niciodată cine a fost omul acela?

— Un prieten de-al părinților mei. Cineva care a ținut cu adevărat la ei.

Și-a dat seama că plângea numai când Virgilio i-a întins o batistă și, oricât de multă rușine și furie a simțit, tot nu s-a putut opri din plâns.

— Niciodată nu te-am văzut plângând.

— Nici dumneata și nici altcineva. Și nici nu o să se mai întâmple.

În seara aceea, după vizita la Villa Mercedes și după ce-l trimisese pe Vargas să amușine ce mai era nou pe la sediul poliției, Alicia s-a dus iarăși la Biblioteca Națională. A străbătut sala de lectură și a intrat în aripa rezervată cercetătorilor. Destul de mulți academicieni visau cu ochii deschiși la pupitrele lor atunci când Alicia a trecut discretă printre ei și s-a dus la ușa neagră din capătul sălii. De-a lungul anilor ajunsese să cunoască obiceiurile lui Virgilio și și-a zis că la ora aceea mai mult ca sigur se afla la al treilea nivel, ordonând incunabulele consultate de cercetători în acea dimineață. Într-adevăr, l-a găsit acolo, înarmat cu lanterna pe care i-o făcuse cadou și fredonând o melodie de la radio în timp ce își muta agale scheletul dintr-o parte într-alta. Imaginea i s-a părut irepetabilă și demnă de o legendă proprie.

— Sunt de-a dreptul fascinată de ritmul ăsta tropical, Virgilio.

— Ritmul contează și când bați un cui. Ți-au dat drumul mai devreme astăzi sau nu mai știu eu ce zi e?

— Am venit într-o vizită semioficială.

— Nu-mi spune că m-au arestat.

— Nu, dar cunoștințele tale sunt sechestrare temporar, pentru a fi puse în slujba intereselor naționale.

— Dacă-i așa, hai să vedem despre ce-i vorba.

— Aș vrea să te uiți puțin la ceva.

Alicia a scos cartea pe care o găsisese ascunsă în biroul lui Valls și i-a întins-o. Virgilio a luat-o și a aprins lanterna. De cum a văzut gravura cu scara în formă de melc, s-a uitat scrutător la Alicia.

— Ai măcar cea mai vagă idee ce e asta?

— Mă gândeam că tu m-ai putea lămuri.

Virgilio s-a uitat peste umăr, ca și cum s-ar fi temut să nu mai fie și altcineva acolo, după care i-a făcut un semn din cap.

— Hai mai bine să mergem în biroul meu.

Biroul lui Virgilio era o cămăruță strâmtă, încastrată în capătul unuia dintre coridoarele de la nivelul cel mai de jos. Încăperea părea să fi răsărit din ziduri ca urmare a presiunii exercitate de milioanele de cărți stivuite etaj după etaj. Era un soi de cabină burdușită cu cărți, dosare și tot soiul de obiecte surprinzătoare, de la pahare cu pensule și ace de cusut până la lupe, lentile și tuburi cu vopseluri. Alicia a înțeles că aici era locul unde Virgilio ducea la bun sfârșit operațiunile urgente de salvare și restaurare a exemplarelor pe cale de dispariție. Obiectul cheie al laboratorului era un frigider micuț. Virgilio l-a deschis și Alicia a observat că era plin cu sucuri de portocale. Prietenul ei a turnat câte un pahar pentru fiecare și, înarmat cu ochelarii de mărit, a așezat cartea pe o bucată de catifea roșie, apoi și-a tras niște mănuși subțiri de mătase.

— Ținând cont de tot ceremonialul ăsta, bănuiesc că trebuie să fie vorba de o raritate...

— Șșșșt, a zis Virgilio, făcând-o să tacă.

Timp de câteva minute Alicia a urmărit cum bibliotecarul examina fascinat cartea lui Víctor Mataix, trecându-și limba peste buze la fiecare pagină, mângâind ilustrație după ilustrație și savurând fiecare gravură, de parcă ar fi fost vorba despre un festin gastronomic.

— Virgilio, mă ții ca pe jar. Spune ceva, ce naiba!

Bărbatul s-a întors spre ea, cu pupilele lui albastre și reci ca gheața mărite de lentilele ochelarilor de ceasornicar.

— Presupun că nu-mi poți spune de unde o ai, a zis el.

— Presupui bine.

— Asta e o piesă de colecție. Dacă vrei, îți spun cine ți-ar da un preț extrem de bun pe ea, chiar dacă trebuie să ai mare grijă, pentru că e o carte interzisă nu numai de guvern, ci și de sfânta noastră biserică.

— Asta și alte câteva sute. Poți să-mi spui despre ea ceva ce nu mi-aș putea imagina?

Virgilio și-a scos ochelarii și a golit o jumătate de pahar de suc fără să-l ia de la gură.

— Scuze, m-am emoționat, a mărturisit el. Sunt cel puțin douăzeci de ani de când nu am mai văzut o asemenea minunăție...

Virgilio s-a lăsat pe spate în fotoliul capitonat. Ochii îi străluceau și Alicia a știut că sosise ziua prevestită de Bermeo Pumares.

14

— Din câte știu, a început Virgilio să povestească, între anii 1931 și 1938 s-au publicat în Barcelona opt cărți din seria *Labirintul spiritelor*. Despre autor, Víctor Mataix, nu-ți pot spune prea multe. Știu că a ilustrat ocazional cărți pentru copii, că a publicat câteva romane sub pseudonim la o editură de mâna a treia, acum dispărută, numită Barrido y Escobillas, și se spunea că e fiul ilegitim al unui bogătaș indian, un industriaș cu afaceri în Barcelona, care-l renegase și o renegase și pe maică-sa, o actriță destul de cunoscută la vremea ei, când juca pe scenele de pe bulevardul Paralelo. Mataix a mai fost și scenograf și a realizat cataloage pentru un fabricant de jucării din Igualada. În 1931 a publicat primul volum din *Labirintul spiritelor*, intitulat *Ariadna și catedrala scufundată*. Dacă nu mă înșel, a fost publicat la Ediciones Orbe.

— Îți spune ceva expresia „intrarea în labirint“?

Virgilio și-a lăsat capul într-o parte.

— În cazul de față labirintul e orașul.

— Barcelona.

— O altă Barcelonă. Cea din cărți.

— Un soi de infern.

— Sau ce-o fi.

— Și care e intrarea?

Virgilio a ridicat gânditor din umeri.

— Un oraș are multe intrări. Nu știu. Pot să mă mai gândesc?

Alicia a făcut semn că da.

— Și numita Ariadna? Cine e?

— Citește cartea. Merită efortul.

— Povestește-mi puțin.

— Ariadna e o fetiță, personajul principal din toate cărțile seriei. Așa o chema pe fiica mai mare a lui Mataix și s-ar părea că pentru ea a și scris toate acele cărți. Personajul e o reflexie a fiicei lui. Mataix s-a mai inspirat și din *Alice în Țara Minunilor*, cartea favorită a fetiței lui. Nu ți se pare fascinant?

— Nu se vede cât de tare tremur de emoție?

— Când ești așa, devii insuportabilă.

— Tu mă suportă, Virgilio, de-aia și țin atât de mult la tine. Mai povestește-mi.

— Grea cruce mai am de dus și eu! Burlac și fără altă speranță decât Carmilla lui Sheridan LeFanu¹.

— Cartea, Virgilio, vorbeam despre carte...

— Deci Ariadna era Alice a lui și, în loc de o țară a minunilor, Mataix a inventat o Barcelonă a ororilor, una infernală, coșmarescă. Cu fiecare nouă carte, Barcelona, care era un personaj la fel de important ca Ariadna și ca alte personaje extravagante pe care le întâlnește în peripețiile ei, devine tot mai sinistră. În ultimul volum despre care se știe, publicat deja în plin război și intitulat *Alicia și legiunile infernului*, se povestește cum până la urmă orașul asediat este invadat de armata inamică și măcelul care urmează face din căderea Constantinopolului o glumiță cu Stan și Bran.

— Ai spus „ultimul volum despre care se știe“.

— Există unii care cred că atunci când a dispărut, după sfârșitul războiului, Mataix aproape că finalizase cel de-al nouălea volum al seriei, ultimul. Au existat colecționari dispuși să plătească un preț extrem de bun oricui ar fi reușit să pună mâna pe acel manuscris, care, din câte știu eu, nu a fost găsit niciodată.

— Și Mataix cum a dispărut?

Virgilio a dat din umeri.

1. Aluzie la unul dintre primele romane cu vampiri, *Carmilla*, publicat de Sheridan LeFanu în 1872.

— Barcelona după război? Ce loc mai bun pentru a dispărea?

— S-ar mai putea găsi și alte cărți din serie?

Virgilio a golit paharul cu suc de portocale și a dat încet din cap că nu.

— Nu prea cred. În urmă cu zece sau doisprezece ani am auzit că cineva găsisse vreo două, trei exemplare din *Labirintul* într-o cutie din pivnița librăriei Cervantes din Sevilla și că s-au plătit bani grei pentru ele. În ziua de azi aş zice că singura posibilitate de a mai găsi vreun exemplar e să cauți fie la anticariatul Costa din Vic, fie în Barcelona. Poate la Gustavo Barceló sau, printr-un noroc orb, la librăria Sempere, dar nu mi-aş face multe iluzii.

— La Sempere & Fiii?

Virgilio a privit-o surprins.

— O știi?

— Din auzite, i-a răspuns Alicia.

— Eu aş încerca mai întâi la Barceló, e mai pasionat de rarități și ține legătura cu toți marii colecționari. De exemplu, dacă la Costa există așa ceva, atunci Barceló știe sigur.

— Crezi că domnul Barceló ar fi dispus să vorbească cu mine?

— Din câte am înțeles, nu prea mai lucrează, dar pentru o domnișoară frumoasă își face mereu timp. Înțelegi.

— O să mă îmbrac frumos.

— Ce păcat că n-o să fiu acolo ca să te văd! Și chiar nu-mi vei spune despre ce e vorba, corect?

— Încă nu știu, Virgilio.

— Pot să te rog ceva?

— Bineînțeles.

— Când toată povestea asta se va sfârși, dacă se va sfârși vreodată, dacă vei scăpa întregă și vei mai avea cartea asta, atunci o să te rog să mi-o împrumuți. Mi-ar plăcea să-mi petrec câteva ore de singurătate alături de ea.

— De ce să nu scap întregă?

— Cine știe? Dacă romanele lui Mataix au ceva special, atunci acel ceva e faptul că oricine vine în contact cu ele o sfârșește rău.

— O altă legendă de-a voastră?

— Nu. Asta e cât se poate de adevărată.

La sfârșitul secolului al nouăsprezecelea o insulă în formă de cafea literară și de salon pentru fantome s-a desprins de lume. De atunci bănuie încremenită în timp, în voia sorții curenților istoriei, pe uriașele promenade ale unui Madrid imaginar, unde de cele mai multe ori poate fi găsită, eșuată și arborând firma Café Gijón, la câțiva pași de Biblioteca Națională. Stă acolo în așteptare, gata să salveze de la naufragiu pe oricine ajunge până la ea ca să-și potolească setea spirituală sau trupească, de parcă ar fi o clepsidră în derivă, iar cu prețul unei cafele, până și cel mai neînsemnat ins poate să se privească în oglinda memoriei și să creadă pentru o clipă că va trăi veșnic.

Se însera când Alicia a traversat zona pietonală, îndreptându-se către Café Gijón. Vargas o aștepta, așezat la o masă de lângă fereastră, savurând una dintre țigările lui de import și urmărindu-i cu ochi de polițist pe trecători. Când a văzut-o pe Alicia intrând, a ridicat privirea și i-a făcut semn. Tânăra s-a așezat și l-a prins din zbor pe un chelner, căruia i-a comandat o cafea cu lapte, în speranța că așa își va alunga frigul care o pătrunsese până la os în subteranele bibliotecii.

— Mă așteptați de mult? a întrebat Alicia.

— De când mă știu, a zis Vargas. O după-amiază profitabilă?

— Depinde de perspectivă. Dar dumneata?

— Nu mă pot plânge. După ce te-am lăsat, m-am dus la sediul editurii lui Valls ca să-i fac o vizită numitului Pablo Cascos Buendía. Ai avut dreptate. Ceva nu-i în regulă acolo.

— Și atunci?

— Cascos ăsta nu e chiar un prost, dar e pe-aproape. În schimb, firește, e plin de fumuri.

— Cu cât mai proști, cu atât mai fuduli, a zis Alicia.

— Imediat ce am ajuns, Cascos mi-a făcut turul de onoare al casei, apoi a ridicat în slăvi cu atâta ardoare figura și viața exemplare ale lui *don* Mauricio, de parcă i-ar fi fost în joc propria viață.

— Cred că nu vă înșelați. Oamenii de genul lui Valls târăsc după ei o întreagă turmă de lingăi.

— Firește că nici acolo nu lipsesc. În fine, Cascos mi s-a părut îngrijorat. Ceva nu-i mirosea a bine și punea încontinuu întrebări.

— A zis de ce l-a chemat Valls acasă la el?

— A trebuit să-l cam strâng cu ușa, pentru că la început nu voia să scuipe nimic.

— Și mai vorbiți de mine!

— Cu înfumurații și parveniții știu cum să mă port, de ce să mint.

— Mai departe.

— Dă-mi voie să-mi consult carnetelul, pentru că treaba asta are hachițele ei, a zis Vargas. Deci atenție. Pe când era un tinerel, *don* Pablito a fost logodnicul unei domnișoare pe nume Beatriz Aguilar. Beatriz asta l-a lăsat cu ochii în soare exact când sărmanul era în armată și s-a măritat nitam-nisam cu un anume Daniel Sempere, fiul proprietarului unei librării din Barcelona, numită Sempere & Fiii, librăria preferată a lui Sebastián Salgado, care i-a trecut pragul de mai multe ori imediat ce a ieșit din închisoare, cu siguranță pentru a se pune la curent cu ce mai apăruse în materie de literatură în ultimii douăzeci de ani. Dacă îți mai amintești, în raport scrie că doi angajați ai sus-numitei librării, unul dintre ei fiind chiar Daniel Sempere, l-au urmărit pe Salgado de la librărie până la Gara de Nord în ziua în care acesta a murit.

Ochii Aliciei scăpărau.

— Continuați, vă rog.

— Revin la omul nostru, la Cascos. Faza e că eroul nostru părăsit, Cascos Buendía, un biet subofițer încornorat, a pierdut legătura cu a sa *paramour*, delicioasa Beatriz, despre care

jură că era și este o asemenea frumusețe, încât într-o lume ceva mai dreaptă ar fi sfârșit cu el și nu cu un pierde-vară ca Daniel Sempere.

— Nu strica orzul pe găște, a zis Alicia.

— Nu o cunosc pe *doña* Beatriz, dar după o jumătate de oră de stat cu Cascos, m-am bucurat pentru ea. Cam astea ar fi antecedentele. Iar acum facem un salt în timp până la jumătatea anului 1957, când, după ce și-a depus CV-ul și recomandările la jumătate din firmele Spaniei, Pablo Cascos este sunat pe neașteptate de la editura Ariadna, fondată de *don* Mauricio Valls în anul 1947 și al cărei acționar principal și director continuă să fie și în ziua de azi. Îl cheamă la un interviu și acolo i se propune un post la departamentul comercial, ca reprezentant pentru zonele Aragón, Catalonia și Insulele Baleare. Salariu bun, posibilități de avansare. Pablo Cascos acceptă încântat și începe să lucreze. Lunile trec, iar într-o bună zi, absolut pe neașteptate, *don* Mauricio Valls intră în biroul lui și îi spune că vrea să-l invite la masă la Horcher.

— I-auzi! Treburi serioase.

— Lui Cascos i se pare ciudat că tocmai el, un angajat obișnuit, cum ar zice *doña* Mariana, e invitat la masă de directorul editurii, cel mai faimos ins din cultura spaniolă, pe care el încă nu-l cunoscuse personal, iar acesta îl duce la restaurantul fanion al gloriosului Fascio, în ale cărui pivnițe probabil că zace îngropată mumia lui Il Duce. Printre aperitive, Valls îl ridică în slăvi, îi spune cât de lăudată e munca lui de la departamentul comercial...

— Și Cascos o ia de bună?

— Nu. E el prost, dar nici chiar așa. Simte că e ceva ciudat la mijloc și începe să se întrebe dacă slujba pe care o acceptase era chiar ceea ce credea el. Valls continuă să joace teatru până când se aduc cafelele. Atunci, când sunt prieteni la cataramă și ministrul i-a prezis deja un viitor de aur în cadrul editurii, dându-i de înțeles că ar putea să ajungă chiar și director comercial, Valls dă cărțile pe față.

— Un mic serviciu.

— Exact. Valls își mărturisește dragostea nețărmurită pe care a purtat-o dintotdeauna librăriilor, pietrele de temelie și sanctuarele miracolului literaturii, și mai ales librăriei familiei Sempere, față de care simte un atașament special.

— I-a zis Valls de unde îi vine acest atașament special?

— Nu. În schimb a lăsat să se vadă interesul său pentru familia Sempere și mai ales pentru un vechi prieten al defunctei soții a proprietarului, Isabella, mama lui Daniel.

— Și Valls a cunoscut-o pe Isabella Sempere?

— Din câte mi-a zis Cascos, nu doar pe Isabella, ci și pe bunul ei prieten. Așa-i că nu ai nici cea mai vagă idee despre cine e vorba? Despre un anume David Martín.

— Bingo!

— Interesant, nu-i așa? Misteriosul nume amintit *in extremis* de *doña* Mariana și pomenit în discuția purtată cu mult timp în urmă de ministrul Valls cu succesul său la conducerea închisorii Montjuic.

— Continuați.

— În acel moment Valls i-a spus ce avea de spus. Promitea să-i fie veșnic recunoscător dacă el, Cascos, folosindu-se de farmecul, istețimea și vechea lui dragoste pentru Beatriz, ar intra din nou în contact cu ea și ar reface punțile distruse, ca să zic așa.

— Adică să o seducă?

— Dacă vrei.

— De ce?

— Pentru a afla dacă numitul David Martín mai era în viață și dacă în toți acei ani intrase din nou în contact cu familia Sempere.

— Și de ce nu s-a interesat Valls direct la familia Sempere?

— Exact asta l-a întrebat și Cascos.

— Și ministrul ce a zis?

— Că era vorba de un subiect delicat, o chestiune personală, și că, din motive pe care nu avea rost să le menționeze acolo, prefera să sondeze mai întâi terenul, pentru a afla dacă bănuiala lui că Martín dirija totul din umbră era fundamentată.

— Și ce s-a întâmplat?

— Păi, cât ai clipi, Cascos s-a apucat să elaboreze scrisori pline de înflorituri pentru fosta lui iubită.

— Și a primit răspuns?

— Câtă indiscreție! Îți plac intrigile de budoar...

— Vargas, concentrează-te.

— Scuze. Deci așa. La început nu. Beatriz, mamă și soție de puțin timp, ignoră avansurile acestui *don* Juan închipuit. Dar Cascos nu renunță și începe să creadă că are o șansă de a-și recupera ceea ce i s-a luat.

— Probleme în căsnicia lui Daniel cu Beatriz?

— Cine s-o știe? Amândoi foarte tineri, căsătoriți în grabă, cu un copil conceput înainte de a trece pe la biserică... Decorul perfect ca să apară și fragilitatea. Chestia e că săptămânile trec și Bea nu-i răspunde la scrisori. Iar Valls insistă. Cascos începe să devină nerăbdător. Valls îi dă un ultimatum indirect. Cascos expediază o ultimă scrisoare către Beatriz, cerându-i o întâlnire tainică într-un apartament de la hotelul Ritz.

— Și Beatriz se prezintă?

— Nu. Dar Daniel da.

— Soțul?

— Chiar el.

— Beatriz i-a spus despre scrisori?

— Sau le-a găsit el... Totuna. Așadar, Daniel Sempere se duce la Ritz și când Cascos îl primește aranjat și dichisit, într-un halat de baie parfumat, în papuci de casă și cu un pahar de șampanie în mână, Daniel îi trage o mamă de bătaie soră cu moartea și îi cam mută fața.

— Îmi place Daniel ăsta.

— Nu te pripi. După spusele lui Cascos, pe care încă îl mai doare fața, Daniel era hotărât să-l omoare și fără îndoială că ar fi făcut-o dacă nu ar fi intervenit un polițist care era în afara programului și se nimerise să treacă pe-acolo.

— Cum adică?

— Și mie mi s-a părut cam trasă de păr povestea cu polițistul, care probabil că nu era altcineva decât un coleg de-al lui Daniel Sempere.

— Și apoi?

— Apoi Cascos se întoarce la Madrid cu fața făcută praf, cu coada între picioare și cu spaima-n suflet la gândul că urma să dea ochii cu Valls.

— Și Valls ce-a zis?

— L-a ascultat în tăcere și l-a pus să jure că nu avea să spună nimănui ce se întâmplase și nici ce-i ceruse el să facă.

— Și asta a fost tot?

— Așa se părea – până când, cu câteva zile înainte de a dispărea, Valls l-a sunat din nou și l-a chemat la reședința lui ca să discute despre ceva anume, care poate că avea legătură cu familia Sempere, cu Isabella și cu misteriosul David Martín.

— O întâlnire la care Valls nu a mai rămas.

— Asta e tot ce-am reușit să pescuiesc, a conchis Vargas.

— Și ce se știe despre acest David Martín? Ați apucat să aflați ceva despre el?

— Nu prea multe. Dar ceea ce am reușit să aflu pare promițător. Scriitor uitat și – atenție! – deținut la închisoarea Montjuic între anii 1939 și 1941.

— Deci în acea perioadă cu Valls și cu Salgado, a comentat Alicia.

— Același leat, cum s-ar zice.

— Și ce s-a întâmplat cu David Martín după 1941, când a ieșit din închisoare?

— Nu există nici un după. Din raportul poliției reiese că a dispărut într-o încercare de evadare.

— Și asta vrea să însemne...?

— Că, probabil, a fost executat fără proces și aruncat într-o râpă sau într-o groapă comună.

— La ordinul lui Valls?

— Cel mai probabil. Pe atunci numai el avea autoritatea și instrumentele necesare pentru a face așa ceva.

Alicia a cântărit câteva clipe tot ce auzise.

— De ce ar fi vrut Valls să caute pe cineva omorât din ordinul lui?

— Uneori morții nu mor chiar de tot. Amintiți-vă de Cid.

— Atunci putem presupune că Valls crede că Martín e încă în viață, a zis Alicia.

— Are sens.

— Viu și dornic de răzbunare. Poate chiar ducând mai departe, din umbră, ceea ce începuse Salgado și pândind clipa răzbunării.

— Prietenii legate în închisoare nu se uită ușor, a zis Vargas.

— Ce nu înțeleg eu e ce fel de legătură a existat între Martín și familia Sempere.

— Ceva trebuie să fie acolo, cu atât mai mult cu cât chiar Valls a avut grijă ca poliția să nu intre pe fir, preferând să se folosească de Cascos pentru a afla cum stau lucrurile.

— Poate că tocmai acest ceva e cheia cazului, a îndrăznit să presupună Alicia.

— Facem sau nu o echipă bună?

Ea a văzut zâmbetul de felină care-i întindea lui Vargas colțul buzelor.

— Altceva?

— Ți se pare puțin?

— Varsă tot.

Vargas și-a aprins o țigară și a savurat primul fum, urmărind cum fuiorul albăstrui îi trecea printre degete.

— Ceva mai târziu, pentru că dumneata continuai să-ți vizitezi prietenii după ce, practic, eu am rezolvat singur cazul pentru care vei primi laurii, am trecut pe la sediul central ca să iau scrisorile deținutului Sebastián Salgado și mi-am permis să mă consult cu prietenul meu Ciges, grafologul instituției. Nu trebuie să-ți faci griji, nu i-am spus despre ce e vorba și nici el nu m-a întrebat. Am scos la întâmplare patru scrisori și i le-am arătat, iar el, după ce le-a examinat cu mare atenție, mi-a zis că virgulele, cel puțin paisprezece litere și felul în care sunt legate ele îl fac să creadă că scrisul nu e al unui dreptaci. Mi-a mai zis ceva despre unghiuri, despre petele de cerneală și despre apăsarea peniței sau ceva de felul ăsta.

— Și asta ce înseamnă?

— Că persoana care a trimis scrisorile de amenințare către Valls scrie cu mâna stângă.

— Și?

— Și, dacă ai fi avut curiozitatea să citești cu atenție raportul despre urmărirea lui Sebastián Salgado, redactat de poliția din Barcelona după surprinzătoarea lui eliberare din luna ianuarie a acestui an, ai fi văzut că acolo apare negru pe alb că și-a pierdut mâna stângă în anii de pușcărie și că purta o proteză de porțelan. Se pare că pe durata interogatoriilor cuiva îi cam scăpase mâna, dacă-mi permiți licența.

A crezut că Alicia avea să spună ceva, dar ea a tăcut brusc și a rămas cu privirea pierdută. În mai puțin de un minut se făcuse palidă și Vargas a observat broboanele de sudoare de pe fruntea ei.

— În orice caz, Salgado, cu stânga lui de porțelan, nu ar fi putut scrie acele scrisori. Mă auzi ce zic? Te simți bine?

Fata s-a ridicat brusc în picioare și și-a luat haina.

— Alicia?

Alicia a strâns de pe masă dosarul cu presupusele scrisori ale lui Salgado și s-a uitat absentă la Vargas.

— Alicia?

Fata s-a îndreptat spre ieșire, urmărită de privirea perplexă a lui Vargas.

15

Durerea a crescut în intensitate imediat ce a ieșit în stradă. Nu voia ca Vargas să o vadă în halul ăla. Știa că se apropie o fază cumplită. Madridul și frigul său blestemat. Doza luată la amiază nu făcuse altceva decât să-i ofere câteva ore de liniște. Simțind primele împunsături în șold, a încercat să respire normal și a continuat să meargă cu pași șovăitori. Nu ajunsese nici măcar în piața Cibeles, când a trebuit să se oprească și să se sprijine de un stâlp, așteptând să dispară spasmul care o năucea, de parcă oasele i-ar fi fost străbătute de un curent electric. Și-a dat seama că oamenii care treceau pe lângă ea o priveau pe furis.

— Vă simțiți bine, domnișoară?

A dat din cap că da, fără să știe cine o întrebase. După ce și-a recăpătat respirația, a oprit un taxi și i-a zis taximetristului să o ducă la hotelul Hispania. Șoferul s-a uitat la ea destul de îngrijorat, dar nu a zis nimic. Se lăsa noaptea și luminile de pe Gran Vía îi aruncau pe trecători în marea cenușie a celor care ieșeau din birourile întunecate pentru a se întoarce la casele lor și a celor care nu aveau unde să se întoarcă. Alicia și-a lipit fața de geam și a închis ochii.

Când au ajuns la Hispania, l-a rugat pe șofer să o ajute. I-a dat un bacșiș gras și a intrat în hol sprijinindu-se de pereți. Când a văzut-o intrând, Maura, recepționarul, a sărit de pe scaun și a dat fuga spre ea, vizibil îngrijorat. A prins-o de talie și a ajutat-o să ajungă la lift.

— Iarăși? a întrebat recepționarul.

— O să-mi treacă imediat. Vremea asta e de vină...

— Nu arătați prea bine. Să chem un doctor?

— Nu e nevoie. Am medicamentele în cameră.

Maura nu s-a arătat prea convins. Alicia l-a bătut prietenește cu palma peste braț.

— Sunteți un prieten adevărat, Maura. Am să vă duc dorul.

— Plecați undeva?

Alicia i-a zâmbit și a intrat în ascensor, făcându-i un semn de noapte bună.

— Apropo, aveți un vizitator, i-a zis Maura exact când ușile liftului se închideau.

Șchiopătând și sprijinindu-se de pereți, Alicia a străbătut penumbra lungului coridor care ducea la camera ei. A trecut prin dreptul zecilor de uși închise de-o parte și de alta a acestuia. În astfel de nopți începea să creadă că era singura persoană vie de pe tot etajul, deși nu de puține ori avea senzația că e urmărită. Uneori, dacă se oprea în întuneric, i se părea că simte în ceafă răsuflarea altor clienți sau degetele lor atingându-i fața. Odată ajunsă în dreptul camerei ei, aflată la capătul coridorului, s-a oprit gâfâind în dreptul ușii.

A deschis ușa fără ca măcar să-i treacă prin gând să aprindă lumina. Reclamele strălucitoare de la cinematografele și teatrele

de pe Gran Vía proiectau o lumină tremurătoare, care cufunda încăperea într-o pătură de ceață multicoloră. Silueta din fotoliu stătea cu spatele la ușă, ținea în mână o țigară aprinsă și un fuior de fum albăstrui țesea arabescuri în aer.

— Credeam că vei trece pe la mine în seara asta, a zis Leandro.

Alicia s-a dus clătinându-se până la pat și s-a prăbușit epuizată pe el. Mentorul ei s-a întors spre ea și a oftat, dând din cap.

— Să o pregătesc?

— Nu vreau nimic.

— Așa-ți ispășești tu păcatele sau pur și simplu îți place să suferi?

Leandro s-a ridicat și s-a apropiat de ea.

— Lasă-mă să văd.

S-a aplecat spre ea și i-a palpat șoldul cu o răceală clinică.

— Când te-ai injectat ultima dată?

— Azi la amiază. Zece miligrame.

— Alea nu-ți ajung nici pe-o măsea. O știi și tu foarte bine.

— Sau poate au fost douăzeci.

Leandro a pufnit. A intrat în baie și s-a dus direct la dulă-pior. A găsit cutiuța metalică, apoi a revenit la Alicia. S-a așezat pe marginea patului, a deschis cutiuța și a pregătit injecția.

— Nu-mi place când faci așa ceva. Știi prea bine asta.

— E viața mea.

— Dacă te pedepsești în halul ăsta, e și a mea. Întoarce-te.

Alicia a închis ochii și s-a așezat pe o parte. Leandro i-a ridicat rochia până la talie. I-a deschis harnașamentul și i l-a scos. Alicia respira întretăiat și gema de durere, cu ochii strâns închiși.

— Când fac asta, pe mine mă doare mai tare decât pe tine, a zis Leandro.

I-a prins mușchiul coapsei și a imobilizat-o pe pat. Când i-a înfipt acul în rana din șold, Alicia tremura toată. A scos un geamăt ascuțit și pentru câteva secunde întreg trupul i s-a încordat ca un cablu de oțel. Leandro a scos încet acul și a

lăsat seringa pe pat. A slăbit treptat strânsoarea și a întors-o lent pe Alicia până când tânăra a ajuns cu fața în sus. I-a tras rochia la loc și i-a așezat capul pe pernă. Alicia avea fruntea îmbrobonată de transpirație. Leandro a scos o batistă și i-a șters-o. Fata îl privea cu ochi sticloși.

— Cât e ceasul? a bâiguit ea.

Leandro a mângâiat-o pe față.

— E încă devreme. Odihnește-te.

16

S-a trezit în semiîntunericul din cameră și a văzut silueta trunchiată a lui Leandro stând în fotoliu, lângă pat. Citea din cartea lui Víctor Mataix. Alicia a presupus că în timp ce ea dormea, Leandro îi scotocise prin poșetă și buzunare și, probabil, căutase și prin fiecare sertar din cameră.

— E mai bine? a întrebat Leandro fără să-și ridice privirea din carte.

— Da, a zis Alicia.

Trezirea venea mereu însoțită de o luciditate neobișnuită și de senzația că prin vene îi curgea un soi de gelatină rece ca gheața. Leandro o învelise cu o pătură. Și-a pipăit trupul și și-a dat seama că avea pe ea hainele purtate peste zi. S-a ridicat în capul oaselor și s-a sprijinit de căpătâiul patului. Durerea nu mai era acum decât o pulsație slabă, surdă, învăluită în frig. Leandro s-a aplecat spre ea și i-a întins un pahar. A luat două înghițituri. Nu avea gust de apă.

— Ce e asta?

— Bea.

Alicia a băut tot lichidul din pahar. Leandro a închis cartea și a lăsat-o pe masă.

— Niciodată nu ți-am înțeles gusturile literare, Alicia.

— Am găsit-o ascunsă în biroul lui Valls.

— Și crezi că ar putea avea vreo legătură cu cazul nostru?

— Deocamdată orice e posibil.

Leandro a dat din cap că e de acord.

— Ai început să vorbești ca Gil de Partera. Și noul tău coleg?

— Vargas? Pare eficient.

— De încredere?

Alicia a ridicat din umeri.

— Venind din partea cuiva care nu are încredere nici în propria umbră, nu știu dacă îndoiala ta nu e un semn că începi să crezi în ideile regimului, a comentat Leandro.

— Ia-o cum vrei, a răspuns ea.

— Încă ne războim?

Alicia a negat oftând.

— Nu am trecut pe la tine din politețe, Alicia. Am multe chestii pe cap și câțiva indivizi care mă așteaptă deja de ceva vreme la cină la Palace. Ce ai să-mi spui?

Tânăra i-a făcut un rezumat succint al zilei și a așteptat ca Leandro să rumege veștile în tăcere, după cum îi era obiceiul. Bărbatul s-a ridicat și s-a dus la fereastră. Alicia s-a uitat la silueta lui nemișcată, decupată de luminile de pe Gran Vía. Brațele și picioarele subțiri, unite de un tors disproporționat, îi dădeau aerul unui păianjen suspendat pe pânza lui. Alicia nu i-a întrerupt gândurile. Învățase că lui Leandro îi plăcea să judece în liniște, să pună totul cap la cap, să savureze fiecare informație și să calculeze cum să facă cel mai mare rău posibil cu ea.

— Bănuiesc că nu i-ai zis secretarei lui Valls că ai găsit cartea asta și că vrei s-o iei? a spus el într-un târziu.

— Nu. Doar Vargas știe că e la mine.

— E de preferat ca lucrurile să rămână așa. Crezi că îl poți convinge să nu le spună șefilor lui?

— Da. Cel puțin câteva zile.

Leandro a oftat, ușor contrariat. S-a îndepărtat de fereastră și a revenit încet înspre fotoliu. S-a așezat, și-a încrucișat picioarele și pentru câteva secunde a scrutat-o pe Alicia cu ochi de medic legist.

— Aș vrea să te vadă doctorul Vallejo.

— Am mai vorbit despre asta.

— E cel mai bun specialist din țară.

— Nu.

— Dă-mi voie să-ți fac o programare. O consultație, atât. Nimic mai mult.

— Nu.

— Dacă vei continua să-mi vorbești monosilabic, măcar mai schimbă și tu puțin registrul.

— Bine, a replicat Alicia.

Leandro a luat din nou cartea de pe masă și a frunzărit-o, zâmbind ca pentru sine.

— Te distrează?

Leandro a clătinat încet din cap.

— Nu. Mai degrabă îmi face părul măciucă. Doar că mă gândeam că pare scrisă special pentru tine.

Leandro și-a oprit privirea ici și colo pe paginile cărții, a citit câte puțin, plin de scepticism, apoi i-a dat cartea și s-a uitat atent la ea. Avea o privire de iezuit, dintre acelea care simt păcatul înainte ca el să apară sub forma gândului și te obligă la penitență printr-o simplă clipire.

— Cred că se răcește mâncarea de la cina aia atât de importantă de la Palace, a insinuat Alicia.

Leandro i-a dat consimțământul lui ecumenic.

— Nu te ridica. Stai și odihnește-te. Ți-am lăsat zece flacoane de o sută în dulăpiorul din baie.

Alicia și-a strâns buzele furioasă, dar nu a scos nici un sunet. Leandro a părut mulțumit și s-a îndreptat spre ușă. Înainte de a ieși din cameră, s-a oprit și a amenințat-o cu degetul.

— Să nu faci tâmpenii, a avertizat-o.

Alicia și-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune și a zâmbit.

Scăpată de prezența lui Leandro, de aura lui impunătoare, care o urma peste tot, Alicia a încuiat ușa cu zăvorul, s-a dus la baie și vreo patruzeci de minute s-a lăsat în voia aburilor

și a șiroaielor de apă caldă. Nici măcar nu a aprins lumina, îi ajungea lumina blândă ce intra prin fereastra băii, și nu voia altceva decât ca apa să-i șteargă urmele zilei. Probabil că centrala termică a hotelului Hispania se găsea undeva în adâncurile infernului, iar scrâșnetul metalic al țevăriei venind din ziduri închipuia o muzică hipnotică. A oprit apa abia atunci când a avut senzația că pielea începe să i se desprindă în fâșii, dar a mai întârziat o vreme acolo, în baie, ascultând picuratul dușului și zgomotul traficului de pe Gran Vía.

Mai târziu, învelită într-un prosop și în compania unui pahar de vin alb plin ochi, s-a întins pe pat cu dosarul primit în acea dimineață de la Gil de Partera și cu presupusele scrisori trimise ministrului Valls de Sebastián Salgado sau de presupusul mort David Martín.

A început cu dosarul, comparând ceea ce reușise să afle de-a lungul zilei cu informațiile oficiale de la sediul central. Ca atâtea alte rapoarte ale poliției, și acesta spunea foarte puține. De mare interes era exact ceea ce nu se preciza în raport. Declarația despre presupusul atentat împotriva ministrului de la Círculo de Bellas Artes constituia o capodoperă a genului conjurației inconsistente și extravagante. De fapt nu era altceva decât o acceptare tacită a cuvintelor lui Valls, care susținea că văzuse în public pe cineva care voia să atenteze la viața lui. Pata de culoare era dată de unul dintre presupușii martori al presupusului atentat, care susținea că probabil văzuse între faldurile cortinei un individ cu o mască sau ceva asemănător care-i acoperea o parte a feței. Alicia a oftat dezgustată.

— Mai lipsește doar vulpea, și-a zis ea.

După un timp, plictisită să tot cerceteze documente care păreau special fabricate pentru a-i da raportului un aer de lucru bine făcut, a lăsat dosarul deoparte, dornică să arunce o privire asupra scrisorilor.

A numărat o duzină de scrisori, toate redactate cu o calligrafie capricioasă pe coli de hârtie îngălbenită. Cea mai lungă dintre ele nu avea mai mult de două paragrafe. Rândurile erau scrise cu o peniță atât de uzată, încât cerneala curgea prin ea

cu intermitențe, făcând ca unele cuvinte să fie prea îngroșate, iar altele să aibă atât de puțină cerneală, că păreau doar niște zgârieturi pe hârtie. Autorul scrisorilor legase foarte rar o literă de următoarea, creând astfel impresia că textul fusese compus literă cu literă. Tema era recurentă și în fiecare scrisoare se insista asupra acelorași idei. Autorul nu făcea altceva decât să menționeze „adevărul“, „vlăstarele morții“ și întâlnirea „la intrarea în labirint“. Valls primise astfel de scrisori ani în șir și a trebuit să treacă mult timp până când ceva îl făcuse să acționeze.

— Ce? s-a întrebat Alicia.

Aproape de fiecare dată răspunsul se afla în trecut. Asta era una dintre primele lecții pe care i le dăduse Leandro. La un moment dat, când tocmai plecau de la înmormântarea unuia dintre șefii brigăzii de investigații din Barcelona, înmormântare la care Leandro o obligase să îl însoțească (ii explicase cât se poate de clar că făcea parte din educația ei), mentorul ei spusese exact acea frază. Teza lui Leandro era că, de la un anumit moment în viață, viitorul oricărui om se află în trecutul său.

— Dar asta e ceva evident, zisese Alicia.

— Ai fi surprinsă să vezi câți oameni caută răspunsurile în prezent sau în viitor, când ele se află în trecut.

Leandro avea o aplecare către aforismele didactice. În momentul acela Alicia s-a gândit că vorbea despre cel care murise sau poate chiar despre el însuși și despre marea aceea de umbre care-l purtase până la țărnul puterii, ca pe atâția alți oameni onorabili care urcaseră în lugubra arhitectură a regimului. Odată cu trecerea timpului, ajunsese să-i numească „aleșii“. Cei care reușeau întotdeauna să rămână la suprafață până și în cele mai involburate ape, exact ca gunoaietele. O pleiadă de campioni, dar care nu se născuseră așa, ci mai degrabă fuseseră purtați de valul corupției care se târa de-a lungul străzilor acelei țări a nimănui, ca un râu de sânge ce ar fi țâșnit din canalizare. Alicia și-a dat seama că luase acea imagine din cartea găsită în biroul lui Valls. Sângele țâșnind din canalizare și inundând treptat străzile. *Labirintul*.

A lăsat scrisorile să cadă pe jos și a închis ochii. Frigul din vene, provocat de acea otravă-leac, îi deschidea întotdeauna zonele mai întunecate ale minții. Acesta era prețul pe care-l plătea pentru potolirea durerilor. Leandro o știa. Știa că sub acea pătură înghețată, unde nu exista nici durere și nici conștiință, ochii ei erau capabili să străpungă întunericul, să audă și să simtă ceea ce alții nici măcar nu-și puteau imagina, să ia urma secretelor teribile pe care ceilalți le credeau îngropate. Leandro știa și că Alicia plătea un preț de fiecare dată când se scufunda în acele ape negre și revenea cu un trofeu. Și că îl ura pentru prețul plătit. Îl ura cu ura de care este capabilă numai creatura care-și cunoaște prea bine creatorul și arsenalul său de mizerii.

Tânăra s-a ridicat brusc și s-a dus la baie. A deschis dulăpiorul și a văzut cele zece fiole perfect aliniate, lăsate acolo de Leandro. Premiul ei. Le-a luat cu ambele mâini și le-a izbit de chiuvetă. Lichidul transparent s-a scurs printre cioburile de sticlă.

— Nenorocitul dracului, a șoptit ea.

Apoi în cameră a răsunat țârâitul telefonului. Alicia s-a uitat la imaginea ei din oglindă și a lăsat telefonul să sune. Se așteptase să sune. S-a întors în cameră și a ridicat receptorul. A ascultat fără să spună nimic.

— Au găsit mașina lui Valls, a zis Leandro de la celălalt capăt al firului.

Alicia a rămas tăcută.

— În Barcelona, a spus ea în cele din urmă.

— Da, a aprobat Leandro.

— Și nici urmă de Valls.

— Nici de bodyguardul său.

Alicia s-a așezat pe pat, cu privirea rătăcindu-i la luminile care însângerau fereastra.

— Alicia! Mai ești acolo?

— Măine-dimineață iau primul tren. Cred că pleacă la șapte din Atocha.

L-a auzit pe Leandro oftând, apoi și l-a imaginat întins pe patul din apartamentul său de la hotelul Palace.

— Nu știu dacă e o idee bună, Alicia.

— Mai bine lași totul pe mâna poliției?

— Ți-am mai zis, nu-mi place să te știu singură în Barcelona.

Nu e bine pentru tine.

— N-o să se întâmple nimic rău.

— Unde o să stai?

— Unde crezi?

— În apartamentul din Aviñón, a răspuns cu lehamite Leandro. De ce nu la un hotel bun?

— Pentru că acolo e casa mea.

— Casa ta e aici.

Alicia a aruncat o privire la camera de hotel, închisoarea ei din ultimii ani. Numai Leandro putea crede că sarcofagul acela era un cămin.

— Vargas știe?

— Vestea a venit de la sediul central. Dacă încă nu știe, atunci va afla mâine, la prima oră.

— Altceva?

L-a auzit pe Leandro trăgând adânc aer în piept.

— Vreau să mă suni în fiecare zi, fără excepție.

— De acord.

— Fără excepție.

— Am zis că da. Noapte bună.

Era gata să închidă, când a auzit iar vocea lui Leandro. A dus receptorul înapoi la ureche.

— Alicia?

— Da.

— Ai grijă de tine.

A știut dintotdeauna că într-o bună zi o să se întoarcă la Barcelona. Faptul că asta se întâmpla chiar în timpul ultimei misiuni pentru Leandro adăuga întregii întâmplări o tentă de ironie care cu siguranță nu-i scăpase mentorului ei. Și l-a imaginat dând ture gânditor prin apartamentul de la hotel și

contemplând telefonul. Tentat să ridice receptorul și să o sune din nou, pentru a-i ordona să rămână la Madrid. Leandro nu suporta când marionetele sale încercau să-și taie sforile. O făcuseră mai mulți și tot ce au reușit a fost să descopere că meseria asta nu se potrivea celor care preferă finalurile fericite. Însă Alicia fusese întotdeauna altfel. Era favorita lui. Capodopera lui.

Și-a mai turnat un pahar de vin alb și s-a întins pe pat, așteptând ca telefonul să sune din nou. O clipă a fost tentată să îl scoată din priză. Ultima dată când făcuse așa ceva, două dintre fantezele lui își făcuseră apariția la ușa ei și o escortaseră până în hol, unde aștepta un Leandro cum nu-l mai văzuse niciodată: lipsit de calmul lui imperturbabil, ros de neliniște. Atunci o privise cu un amestec de furie și dorință, ca și cum nu se putea hotărî dacă să o îmbrățișeze sau să le ordone oamenilor lui să o strivească pe loc. „Să nu-mi mai faci niciodată așa ceva“, îi zisese atunci. De la acea noapte trecuseră doi ani.

O bună parte din noapte a tot așteptat ca Leandro să o sune. Dar el nu a sunat-o. Cât de mult trebuie că-și dorea să-l găsească pe Valls și astfel să le facă pe plac autorităților statului, dacă pentru asta era dispus să-i deschidă ușile coliviei! Convinsă că în noaptea aceea nici unul dintre ei doi nu avea să pună geană pe geană, Alicia s-a hotărât să se refugieze în singurul loc din lume unde Leandro nu reușise niciodată să o găsească. Între paginile unei cărți. A luat de pe masă cartea neagră găsită în biroul lui Valls și a deschis-o, gata să se aventureze în interiorul minții lui Víctor Mataix.

După primul paragraf uitase deja că ținea în mâini un corp delict. S-a lăsat purtată de parfumul cuvintelor, s-a pierdut în paginile cărții, adâncindu-se tot mai mult în abundența de imagini și armonii ce răsăreau din aventurile Ariadnei coborâte în profunzimile acelei Barcelone fermecate. Fiecare fragment, fiecare frază păreau scrise într-o cheie muzicală. Povestea era spusă prin cuvinte care se înlănțuiau ca sub mâna unui bijutier, iar sunetele și culorile închipuiau în mintea cititorului

un teatru de umbre. A citit două ore fără întrerupere, cu teama că va ajunge la final. După ce a întors ultima pagină și a văzut ilustrația reprezentând o cortină ce se lăsa peste o scenă în care textul se împrăștia în particule de umbră, Alicia a închis cartea, și-a așezat-o pe piept și s-a întins în întuneric, cu privirea concentrată încă la aventurile Ariadnei în labirintul ei.

Acaparată de vraja cărții, a închis ochii și a încercat să adoarmă. Și l-a imaginat pe Valls în biroul său, ascunzând cartea într-un sertar cu fund dublu și aruncând cheia. Din toate lucrurile pe care putuse să le ascundă înainte de a dispărea, alesese tocmai cartea aceea. Încet, oboseala a început să-i cuprindă trupul. Și-a dat jos prosopul și a intrat goală în așternut. S-a întins pe o parte, ghemuită, cu mâinile adunate între coapse. I-a trecut prin minte că era ultima noapte pe care avea să o petreacă acolo, în camera de hotel care fusese celula ei timp de mulți ani. A stat așa în întuneric, ascultând șoaptele și părerile de rău ale clădirii, care îi simțea plecarea.

S-a trezit cu puțin înainte de venirea zorilor, exact la timp pentru a-și pune într-o valiză câteva lucruri indispensabile, pe celelalte făcându-le cadou de despărțire chiriașilor invizibili ai hotelului. S-a uitat la micuța ei cetate de cărți stivuite lângă perete și a zâmbit cu tristețe. Maura va ști ce e de făcut cu prietenii săi.

Când începea să se crape de ziuă, ea traversa deja holul, fără nici cea mai mică intenție de a-și lua rămas-bun de la sufletele pierdute din hotelul Hispania. Se îndrepta spre ieșire când l-a auzit pe Maura.

— Așadar, era adevărat, a zis recepționarul. Plecați.

Alicia s-a oprit și s-a întors spre el. Maura o privea, sprijinit de un mop care părea să aibă tot atâția ani ca și el. Zâmbea ca să nu plângă, iar privirea lui rătăcea într-o tristețe infinită.

— Mă duc acasă, Maura.

Recepționarul a dat din cap de mai multe ori.

— Foarte bine faceți.

— Mi-am lăsat toate cărțile în cameră. Pentru dumneata.

— Voi avea grijă de ele.

— Și hainele la fel. Cuiva din hotel o să-i vină bine.

— O să le duc la centrul de caritate, pentru că aici sunt destui tâmpiți și nu aș vrea să mă trezesc cu deșteptul de Valenzuela băgându-și nasul unde nu-i fierbe oala.

Alicia s-a apropiat de omuleț și l-a îmbrățișat.

— Mulțumesc pentru tot, Maura, i-a șoptit la ureche. O să-mi fie dor de dumneata.

Maura a lăsat mopul pe jos și a îmbrățișat-o cu brațe tremurătoare.

— Uitați de noi imediat ce ajungeți acasă, i-a zis el cu voce pierită.

A vrut să-i dea un sărut de despărțire, însă Maura, cavalier al tristei figuri, un adevărat domn de modă veche, i-a întins mâna. Alicia i-a strâns-o.

— E posibil ca un anume Vargas să sune și să întrebe de mine...

— Nu vă faceți griji. Scap eu de el. Hai, plecați odată.

A luat un taxi care aștepta la ieșire și i-a cerut șoferului să o ducă la gara Atocha. O pătură plumburie acoperea orașul și geamurile mașinii erau învelite în promoroacă. Taximetrul, care părea să-și fi petrecut toată noaptea – ba chiar toată săptămâna – la volan, legat de lume numai prin chiștocul care-i atârna între buze, a privit-o absent în oglinda retrovizoare.

— Dus-întors? a întrebat-o.

— Nu știu, a zis ea.

Când a ajuns la gară, a văzut că Leandro i-o luase înainte. Aștepta așezat la o masă dintr-o cafenea, în apropierea caselor de bilete, citind un ziar și jucându-se cu lingurița în ceașca de cafea. Două dintre gorilele lui stăteau încremenite lângă câte o coloană, la câțiva metri de el. Când a văzut-o, Leandro a împăturit ziarul și i-a zâmbit părintește.

— Cine se scoală de dimineață departe ajunge, a zis Alicia.

— Proverbele nu te prind, Alicia. Așază-te. Ai luat micul dejun?

Ea a făcut semn că nu și s-a așezat la masă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l supere pe Leandro tocmai acum, când se pregătea să pună între ei șase sute de kilometri.

— Muritorii au obiceiuri de rând, cum ar fi să ia micul dejun sau să aibă prieteni, ceea ce nu ți-ar strica nici ție, Alicia.

— Dumneata, Leandro, ai mulți prieteni?

Alicia a zărit sclipirea de oțel din ochii lui Leandro, un avertisment scurt, și a coborât privirea. A acceptat supusă prăjituricile și cana de cafea cu lapte aduse de chelner la cererea lui Leandro, ba chiar a luat câteva înghițituri de cafea sub privirile atente ale șefului ei.

Leandro a scos un plic din interiorul paltonului și i l-a întins.

— Am rezervat un compartiment întreg numai pentru tine. La clasa întâi. Sper să nu ți se pară deplasat. În plic mai ai și niște bani. Astăzi o să-ți mai pun ceva în contul de la Hispano. Dacă ai nevoie de mai mulți bani, anunță-mă.

— Mulțumesc.

Alicia a ciugulit din prăjituri, care erau cam uscate și fără gust. A înghițit cu greu. Leandro nu-și lua ochii de la ea. Tânăra s-a prefăcut interesată de ceasul atârnat pe perete.

— Mai sunt zece minute, a zis mentorul ei. Stai liniștită.

Grupuri de călători se îndreptau spre peron. Alicia și-a așezat palmele în jurul cănii de cafea numai pentru a face ceva cu ele. Tăcerea dintre ei era dureroasă.

— Mulțumesc că ai venit ca să-ți iei rămas-bun, a zis tânăra.

— Asta facem? Ne despărțim?

Alicia a dat din cap că nu. Timp de câteva minute n-au mai schimbat nici un cuvânt. Până la urmă, când Alicia credea că Leandro va face cana țândări, după cât de tare o strângea, bărbatul s-a ridicat, și-a încheiat paltonul și și-a pus meticulos fularul. Și-a tras mânușile de piele și, zâmbind binevoitor, s-a aplecat să o sărute pe obraz. Buzele lui erau reci și respirația îi mirosea a mentă. Alicia a rămas țepănă. Aproape că nu îndrăznește să respire.

— Vreau să mă suni zilnic. Fără excepție. Începând din seara asta, de cum ajungi, ca să știu că totul e în regulă.

Alicia nu a zis nimic.

— Alicia?

— Zilnic, fără excepție, a mormăit ea.

— N-am chef de ironii.

— Scuze.

— Cum stai cu durerea?

— Bine. Mult mai bine.

Leandro a scos un recipient din buzunarul paltonului și i l-a întins.

— Știu că nu-ți place să iei medicamente, dar îmi vei mulțumi. Nu e la fel de puternic ca injecțiile. O pastilă, nu mai mult. Nu pe stomacul gol și mai ales niciodată cu alcool.

Alicia a luat recipientul și l-a pus în poșetă. Nu avea rost să înceapă o discuție tocmai acum.

— Mulțumesc.

Leandro s-a arătat satisfăcut și s-a îndepărtat, flancat de gorilele lui.

Trenul aștepta deja la peron. Un controlor, care cu siguranță nu avea nici douăzeci de ani, i-a cerut biletul și a condus-o până la vagonul de clasa întâi, aflat lângă locomotivă, care era complet gol. Văzând-o că șchiopătează, tânărul a ajutat-o să urce în vagon și a dus-o până la compartiment, iar acolo i-a așezat valiza în plasa de bagaje și a ridicat perdeaua de la geam. Sticla era aburită și el a șters-o cu mâneca vestonului. Pasagerii închipuiau un adevărat balet pe peronul transformat într-o oglindă aburită de răsuflarea umedă a dimineții. Alicia i-a dat un bacșiș și tânărul a făcut o reverență înainte de a închide ușa compartimentului în urma lui.

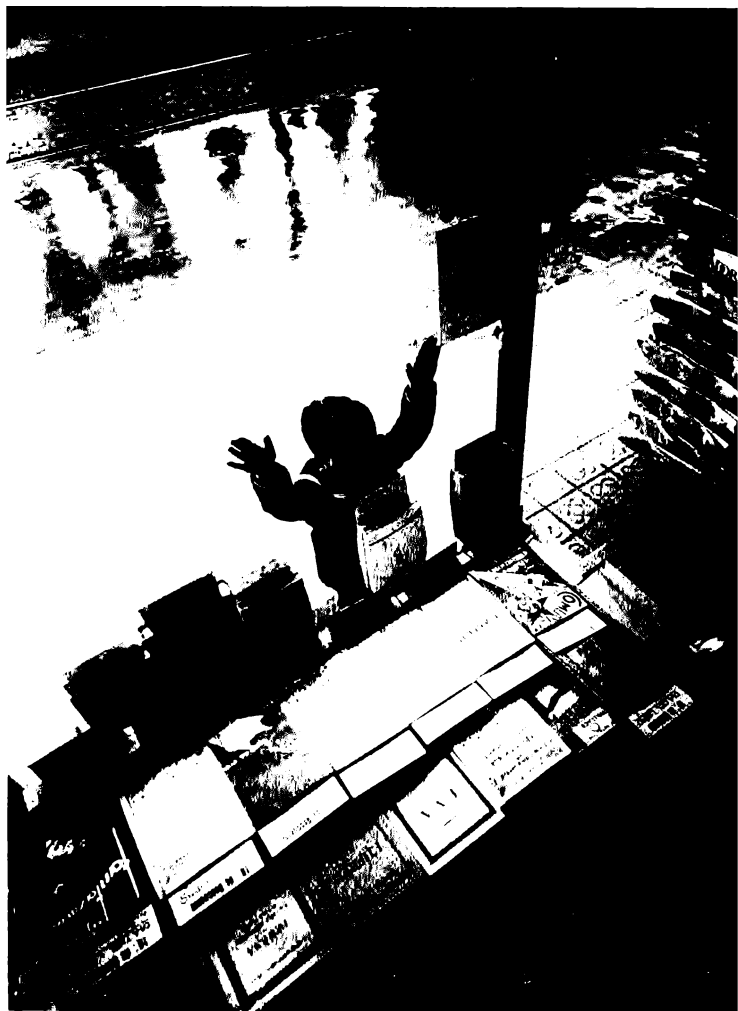
Tânăra s-a lăsat să cadă pe scaun în timp ce contempla luminile gării. După puțin timp trenul a început să se târască și Alicia s-a lăsat purtată de ușoara legănare a vagonului, imaginându-și zorii lăsându-se deasupra unui Madrid ancorat în ceață. Și atunci l-a văzut. Vargas alerga pe peron, încercând să ajungă trenul. Cursa lui disperată nu l-a ajutat decât să

atingă cu două degete vagonul și să întâlnească privirea impenetrabilă a Aliciei, care se uita la el prin geam cu ochi inexpresivi. Până la urmă Vargas s-a văzut nevoit să renunțe. S-a oprit cu mâinile sprijinite de genunchi, cu respirația tăiată și cu un zâmbet amar pe buze.

Orașul a rămas treptat în urmă și apoi trenul a început să străbată o câmpie care părea să se întindă la nesfârșit. Alicia a simțit că, dincolo de zidul de întuneric, Barcelona îi adulmecase deja prezența în aer. Și-a imaginat orașul deschizându-se ca un trandafir negru și pentru câteva clipe a pus stăpânire pe ea liniștea aceea atât de consolatoare pentru cei blestemați – sau, și-a zis ea, poate că nu era liniște, ci doar o imensă oboseală. Oricum, nu mai conta. A închis ochii și s-a abandonat somnului în timp ce trenul, făcându-și loc printre umbre, aluneca spre labirintul spiritelor.

ORAȘUL OGLINZILOR

Barcelona,
decembrie 1959

Frig. Un frig care crestează pielea, taie în carne vie și pătrunde până la oase. Un frig umed, care paralizează mușchii și perpelește visceralele. Frig. În acea primă clipă de luciditate, e singurul lucru la care se poate gândi.

Bezna e aproape totală. Doar un firicel de lumină se strecoară de sus. O adiere de lumină palidă, care se adaugă întunericului ca o pulbere lucitoare ce marchează iluzoriu spațiul din jur. Pupilele lui mărite întrezăresc o încăpere cât o odăiță. Pereții sunt de piatră. Transpiră o umezeală care lucește în beznă, de parcă niște lacrimi negre s-ar prelinge de-a lungul lor. Pardoseala e tot de piatră și din loc în loc bălțește ceva ce nu pare a fi apă. Miasma din aer e intensă. În față se deslușește un șir de gratii groase din fier, iar mai încolo, câteva trepte care urcă în întuneric.

Se află într-o celulă.

Valls încearcă să se ridice, dar picioarele nu-l ajută. După primul pas, genunchii îl lasă și se prăbușește într-o parte. Se lovește cu fața de pardoseală și îi scapă o înjurătură. Încearcă să-și recapete respirația. Stă nemișcat câteva minute, cu fața lipită de pelicula vâscoasă ce acoperă pardoseala și împrăstie un miros metalic și dulceag. Are gura uscată, de parcă ar fi înghițit praf, și buzele îi sunt crăpate. Încearcă să și le atingă cu mâna dreaptă, dar își dă seama că nu-și simte brațul, ca și cum nu ar avea nimic mai jos de cot.

Reușește să se așeze, ajutându-se de mâna stângă. Își aduce brațul drept în fața ochilor și se uită la el prin pânda gălbuie de lumină subțire țesută în aer. Mâna dreaptă îi tremură. Vede cum îi tremură, dar nu o simte. Încearcă să-și strângă degetele pumn, dar mușchii nu-l ascultă. Abia atunci își dă seama că-i

lipsesc două degete, arătătorul și mijlociul. În locul lor sunt două pete întunecate, de care atârnă franjuri de piele și carne. Valls dă să țipe, dar a rămas fără voce și nu reușește să scoată altceva decât un geamăt spart. Se lasă să cadă pe spate și închide ochii. Respiră pe gură, pentru a nu mai simți duhoarea care otrăvește aerul. În minte îi răsare o amintire din copilărie, dintr-o vară îndepărtată, pe când era la moșia părinților lui de lângă Segovia: își amintește de un câine bătrân care se retrăsese să moară în pivnița casei. Valls simte că duhoarea îngreșoșătoare care cuprinsese casa era asemănătoare cu cea care îi arde acum gâtul. Însă duhoarea de acum e mult mai rea, atât de rea, încât abia dacă mai poate gândi. După o vreme, câteva minute sau, poate, câteva ore, oboseala îl învinge și cade într-un soi de toropeală tulbure, ca un semisomn.

Visează că se află într-un tren în care el e singurul pasager. Locomotiva străbate furioasă nori de aburi negri, îndreptându-se vertiginos către o citadelă labirintică, cu fabrici ca niște catedrale, turnuri ascuțite și un hățiș de poduri și acoperișuri adunate sub cerul însângerat într-un stup de unghiuri imposibile. Chiar înainte de a intra într-un tunel ce pare nesfârșit, Valls scoate capul pe geam și vede că intrarea e păzită de statuile a doi îngeri imenși, cu aripile desfăcute și cu dinți ascuțiți ivindu-li-se printre buzele întredeschise. O tăbliță învechită, prinsă de buiandrugul tunelului, anunță:

Barcelona

Trenul pătrunde în tunel cu un scrâșnet infernal, și când iese pe cealaltă parte, în față se profilează vârful Montjuic, cu silueta castelului de pe culme învăluită într-o aură de lumină stacojie. Valls simte cum i se strânge stomacul. Un controlor închis în sine ca un copac bătrân lovit de furtună se apropie pe coridor și se oprește în dreptul compartimentului său. Are prinsă de uniformă o plăcuță pe care scrie SALGADO.

— Urmează stația dumneavoastră, domnule director...

Trenul se avântă pe drumul șerpuitor pe care și-l amintește atât de bine și intră în clădirea închisorii. Se oprește pe un coridor întunecat și Valls coboară. Trenul pornește iar și se pierde în beznă. Valls se întoarce și își dă seama că e captiv într-una din celulele închisorii. O siluetă întunecată se uită la el de dincolo de gratiile de fier. Valls încearcă să-i explice că e o eroare, că se află de partea greșită, că el e directorul închisorii, însă nu reușește să rostească nici un cuvânt.

Durerea îl cuprinde mai târziu și îl smulge din somn cu forța unui șoc electric.

Duhoarea de hoit, întunericul și frigul continuă să fie prezente, dar abia dacă le mai bagă în seamă. Singurul lucru la care se poate gândi e durerea. O durere cum nu a mai simțit niciodată. Cum nu și-a putut imagina niciodată. Mâna dreaptă îi arde. I se pare că și-ar fi pus-o pe foc și nu o mai poate scoate din flăcări. Își prinde brațul drept cu mâna stângă. Chiar și în semiîntuneric, poate vedea cum cele două pete întunecate, aflate acolo unde ar fi trebuit să fie cele două degete, supurează ceva ce pare a fi un lichid gros și însângerat. Urlă în tăcere.

Durerea îl ajută să-și aducă aminte.

Imagini cu cele întâmplare încep să i se deruleze prin minte. Rememorează clipa în care forma Barcelonei se distinge în depărtare, în lumina amurgului. Valls o vede prin parbrizul mașinii înălțându-se ca decorurile imense ale unui circ și își amintește cât de mult urăște locul acela. Vicente, fidela lui gardă de corp, conduce în tăcere, atent la trafic. Dacă îi e frică, nu lasă să se vadă. Străbat bulevarde și străzi pe care trecătorii grăbesc pasul prin perdeaua ninsorii ce flutură prin aer ca o ceață sticloasă. O iau printr-un pasaj care-i duce în partea de sus a orașului, apoi, brusc, intră pe o șosea cu mii de curbe, toate urcând către pintenul Vallvidrera. Valls recunoaște acea stranie fortăreață cu fațade suspendate de cer. Barcelona rămâne la picioarele lor: un covor de păclă scufundându-se în mare. Funicularul trece zgâlțâindu-se pe lângă ei, închipuind un

șarpe de lumină aurie care scaldă marile vile moderne ce par să susțină muntele. Acolo, ascunsă între copaci, zace marea și vechea casă. Valls înghite în sec. Vicente se uită la el și îi face semn că lucrurile sunt sub control. Că totul se va sfârși în curând. Valls trage piedica revolverului din mână. Când ajung la intrare, deja s-a înserat. Poarta e deschisă. Mașina intră în grădina invadată de bălării și dă ocol fântânii arteziene, acum fără apă și acoperită de iederă. Vicente parchează în fața scării ce duce la intrarea în casă. Oprește motorul și își scoate revolverul. Vicente nu folosește niciodată pistolul, numai revolverul. Susține că un revolver nu se blochează niciodată.

— Cât e ceasul? întreabă Valls cu un firicel de voce.

Vicente nu apucă să-i răspundă. Totul se întâmplă foarte repede. Garda lui de corp abia a apucat să scoată cheia din contact, când Valls distinge o siluetă lângă geamul mașinii. Nu a văzut când s-a apropiat. Vicente îl dă deoparte fără să scoată o vorbă și trage. Geamul explodează la câțiva centimetri de fața lui. Valls simte cioburile de sticlă pe față. Zgomotul împușcăturii l-a asurzit, timpanele îi țiuie de la detunătură. Înainte ca norișorii de praf de pușcă ce plutesc prin mașină să se împrăștie, portiera de pe partea șoferului se deschide brusc. Vicente se întoarce, cu revolverul în mână, dar nu apucă să mai tragă o dată, pentru că ceva îi străpunge gâtul. Se prinde de gât cu ambele mâini. Sângele îi țâșnește întunecat printre degete. Pentru o clipă privirile lor se întâlnesc, iar cea a lui Vicente e cuprinsă de uluire. O secundă mai târziu, garda lui de corp se prăbușește peste volan, făcând claxonul să sune. Valls încearcă să-l sprijine, dar trupul lui Vicente cade într-o parte și rămâne pe jumătate atârând afară din mașină. Valls ține revolverul cu ambele mâini și țintește în bezna de dincolo de portiera șoferului. Percepe o respirație în spatele lui și când se întoarce să tragă, nu simte altceva decât o lovitură scurtă care-i îngheață brațul. Simte metalul pătrunzându-i în os și îl cuprinde o greață care-i întunecă vederea. Scapă revolverul în poală și vede sângele curgându-i din braț. O siluetă se apropie cu un cuțit însângerat în mână. Încearcă să deschidă

portiera, dar probabil că prima împușcătură a blocat încuietoearea. Măinile îl apucă de gât pe Valls și îl trag cu furie. El își dă seama că e smuls din mașină prin spărtura din geam și apoi târât pe aleea cu pietriș până la treptele crăpate de marmură. Aude niște pași apropiindu-se încet. Lumina lunii întrupează ceea ce delirul îl face să creadă mai întâi că e un înger, apoi că e moartea. Valls susține privirea aceea și își dă seama că s-a înșelat.

— De ce râzi, nenorocitul? întrebă o voce.

Valls zâmbește.

— Semeni atât de bine cu... șoptește el.

Închide ochii și așteaptă lovitura de grație, dar ea nu vine. Simte că îngerul din fața lui îl scuipă în față. Pașii lui se îndepărtează. Dumnezeu sau diavolul se milostivește de el și la un moment dat își pierde cunoștința.

Nu-și dă seama dacă toate astea s-au întâmplat în urmă cu câteva ore, zile sau săptămâni. În celula în care e închis, timpul nu mai există. Există doar frigul, durerea și bezna. Simte cum îl apucă brusc furia. Se târăște de-a lungul gratiilor și lovește fierul până când își zdrelește palma. Se ține încă de gratii, când apare o undă de lumină care cade pe treptele ce coboară până la celula lui. Valls aude pași și ridică privirea, plin de speranță. Întinde mâna rugător printre gratii. Temnicerul se uită la el din penumbră, nemișcat. Are fața acoperită cu ceva și îl face să se gândească la gestul încremenit al unui manechin dintr-un magazin de pe Gran Vía.

— Martín? Tu ești? întrebă Valls.

Nu primește răspuns. Temnicerul se mulțumește să-l privească fără să scoată o vorbă. Într-un târziu Valls dă din cap, ca și cum ar fi înțeles regulile jocului.

— Apă, te rog, se tânguie el.

Vreme îndelungată temnicerul nu face nici un gest. Apoi, când Valls începe să creadă că și-a imaginat totul și că acea siluetă nu e decât o fantasmă iscată de delirul provocat de durerea și infecția care-l mănâncă de viu, temnicerul înaintează câțiva pași. Valls zâmbește supus.

— Apă, zice el rugător.

Jetul de urină îl împroașcă în față, umplându-i de usturime rănile de pe ea. Valls urlă ca din gură de șarpe și se trage înapoi. Se târăște până când ajunge cu spatele la zid și se ghemuiește acolo. Temnicerul dispare pe trepte în sus și, după ecoul unei uși trântite, lumina piere din nou.

Atunci își dă seama că nu e singur în celulă. Vicente, fidela lui gardă de corp, stă într-un colț, cu spatele sprijinit de zid. Nu se mișcă. Mai mult îi ghicește picioarele decât i le vede. La fel și mâinile. Are palmele și degetele umflate și roșiatice.

— Vicente?

Valls se târăște spre el, dar se oprește când simte duhoarea. Se refugiază în colțul opus, își cuprinde genunchii cu brațele și își scufundă fața între genunchi pentru a scăpa de miros. Încearcă să-și aducă în minte imaginea fiicei lui, Mercedes. Și-o închipuie jucându-se în grădină, în casa păpușilor, călătorind cu trenul ei particular. Și-o imaginează pe când era fetiță, cu privirea agățată de privirea lui care-i ierta totul și care aducea lumină acolo unde înainte nu fusese niciodată așa ceva.

După un timp, doborât de frig, durere și oboseală, simte că își pierde din nou cunoștința. Poate că e moartea, se gândește el, plin de speranță.

2

Fermín Romero de Torres s-a trezit împotriva voinței lui. Inima îi bubuia în ritmul unei mitraliere și avea senzația că o soprană wagneriană i se așezase pe piept. A deschis ochii în întunericul de catifea și a încercat să-și recapete respirația. Acele ceasului deșteptător i-au confirmat bănuiala. Nu era nici măcar miezul nopții. Abia dacă dormise o oră de somn chinuit înainte ca insomnia să se năpustească asupra lui ca un tramvai sărit de pe șine. Lângă el, Bernarda sforăia ca un vițeluș, zâmbind fericită în brațele lui Morfeu.

— *Fermín, cred că vei fi tată.*

Sarcina o făcuse mai ademenitoare ca oricând, nurii ei erau mai înfloritori ca niciodată și tot trupul îi era un festin de unduiri la care s-ar fi dat și el din plin chiar atunci, pe loc. Era gata să treacă la treabă, la ceea ce el numea „expresul de la miezul nopții”, însă nu a îndrăznit să o trezească și să alunge astfel liniștea celestă emanată de chipul ei. Știa că dacă ar trezi-o, existau două alternative: sau ar exploda bomba H – unde H venea de la hormonii care-i ieșeau femeii prin piele –, iar Bernarda s-ar transforma într-o tigroaică dezlănțuită și nu s-ar lăsa până nu l-ar face bucățele, sau se va frige, pentru că sfânta lui soțioară va fi cuprinsă brusc de temeri, inclusiv aceea că orice tentativă de pătrundere în adâncurile ei ar dăuna fătului. Fermín nu o învinovăța. Bernarda pierduse primul lor copil, conceput cu puțin timp înainte ca ei să se căsătorească. Suferise atât de mult, încât Fermín se temuse că o va pierde și pe ea pentru totdeauna. Încetul cu încetul, așa cum îi spusese și medicul, femeia își recăpătase speranța și începuse să trăiască din nou. Însă acum trăia cu spaima neîntreruptă că va pierde și copilul acesta – o spaimă atât de mare, încât uneori părea că se teme și să respire.

— *Iubirea vieții mele, chiar doctorul a zis că nu se va întâmpla nimic rău.*

— *E un nerușinat. Exact ca tine.*

Un bărbat înțelept nu-și pune mintea cu vulcanii, cu revoluțiile și cu femeile însărcinate. Fermín a părăsit în cea mai mare liniște patul conjugal și s-a dus în vârful picioarelor la bucătăria din modestul apartament de pe strada Joaquín Costa, unde se instalaseră după luna de miere. Avea de gând să-și aline frustrarea și pofta trupească cu o bomboană Sugus, însă a fost de ajuns să arunce o singură privire în debara ca să-și dea seama că acolo nu era nici urmă de așa ceva. Fermín a simțit cum sufletul îi cade până în papucii de casă. Situația era cât se poate de gravă. Atunci și-a amintit că la intrarea de la Estación de Francia exista un vânzător ambulant, Diego Orbul, care vindea dulciuri și țigări până pe la miezul nopții și de obicei avea dulciuri cu nemiluita și mai spunea și bancuri

porcoase. Viziunea unei bomboane Sugus cu lămâie l-a făcut să saliveze cu anticipație, așa că în mai puțin de o secundă și-a scos pijamaua și s-a îmbrăcat suficient de gros încât să-și poată da întâlnire cu varicela într-o noapte siberiană. Astfel echipat, a ieșit în stradă pentru a-și satisface poftele rușinoase și ca să-și alunge insomnia.

Cartierul Raval e țara în miniatură a insomniacului, pentru că și dacă nu poți dormi, măcar te face să uiți. Și apoi, oricât de multe neazuri te-ar apăsa, e de ajuns să faci câțiva pași pentru a da peste cineva sau ceva care să-ți aducă aminte că întotdeauna există oameni ce au primit cărți și mai proaste la jocul vieții. În acea noapte a destinelor încrucișate, un miros puternic de urină, de lămpi cu gaz și ecouri în sepia plutea peste hățișul de străduțe ca un descântec sau ca un avertisment, conform interpretării fiecăruia.

A bătuit printre țipete, duhori și alte scursori ale lumpenproletariatului de pe niște străduțe la fel de întunecoase și de încâlcite precum imaginația unui episcop. Până la urmă a ajuns la picioarele statuii lui Columb. O conjurație pusă la cale de pescăruși făcuse ca statuia să ajungă de un alb găinățiu, aducând astfel un ciudat omagiu dietei mediteraneene. Fermín a pornit-o pe zona pietonală, luând-o către Estación de Francia, fără a îndrăzni să-și întoarcă privirea și să vadă sinistra formă a castelului Montjuic pândind din înaltul muntelui.

Hoarde de marinari americani bătuiu prin apropierea portului în căutare de distracție și de schimburi culturale cu femeii ușoare, gata să-i învețe vocabularul de bază și trei sau patru șmecherii specifice litoralului. Și-a adus aminte de Rociito, consolarea lui din atâtea și atâtea nopți din agitata lui tinerețe, suflețelul acela curat, cu sâni generoși, care în mai multe rânduri îl scăpase de singurătate. Și-a închipuit-o alături de pretendentul ei, prosperul om de afaceri de Reus – cel care anul trecut îi interzisese să-și mai ofere serviciile tuturor –, călătorind prin lume ca o adevărată doamnă, așa cum fusese dintotdeauna, și simțind, poate pentru prima dată, că viața îi zâmbește și ei.

Tot gândindu-se la Rociito și la acea specie mereu în pericol de extincție – oamenii buni la inimă –, Fermín a ajuns la gară. L-a zărit pe Diego Orbul, care se pregătea să-și strângă șandramaua, și a dat fuga la el.

— Fermín, frate, aș fi jurat că la ora asta ești lângă fundu' nevestei, a zis Diego. Niște Sugus?

— Neapărat.

— Am de lămâie, de ananas și de căpșune.

— De lămâie să fie. Cinci pachete.

— Și unul din partea casei.

Fermín i-a plătit și i-a lăsat și bacșiș. Diego a luat monedele fără să le numere și le-a vârat într-o borsetă de piele pe care o purta la curea, așa cum poartă taxatorii. Fermín nu înțelesese niciodată cum își dădea seama Diego Orbul dacă cineva îl înșală sau nu. Mai mult, acesta simțea monedele după cant. Se născuse orb și cu ghinionul unui infanterist. Trăia singur într-o cameră fără ferestre dintr-o pensiune de pe strada Princesa și cel mai bun prieten al său era un aparat de radio la care asculta meciurile de fotbal și știrile, care-l făceau să râdă în hohote.

— Ai venit să te uiți la trenuri, nu?

— Așa-i cu obiceiurile vechi.

L-a văzut pe Diego Orbul luând-o către pensiunea lui, acolo unde nu-l așteptau nici ploșnițele, și s-a gândit la Bernarda, care mirosea a parfum de trandafiri și dormea în patul lor. Era gata să se întoarcă acasă, dar până la urmă a intrat sub uriașa cupolă a gării, catedrala aceea de aburi și fier pe unde se întorsese la Barcelona într-o îndepărtată noapte din 1941. Întotdeauna fusese de părere că destinului – dincolo de obiceiul lui de a le-o trage inocenților pe la spate și, dacă se poate, prinzându-i și cu pantalonii în vine – îi plăcea să se pripășească prin gări atunci când voia să se mai odihnească. Acolo începeau sau se sfârșeau tragedii și povești de dragoste, plecări și întoarceri, trădări și dispariții. Umbla vorba că viața e o gară unde aproape întotdeauna urci sau ești urcat într-un tren greșit.

Asemenea gânduri adânci ca ceașca de cafea îl asaltau de obicei în zori, atunci când trupul obosise deja de atâta du-te-vino, dar mintea continua să i se învârtă ca un titirez. Decis să se descotorosească de filosofia de duzină în schimbul confortului oferit de o bancă de lemn, Fermín a înaintat pe sub cupola boltită a gării, un indiciu clar din partea istețului arhitect că la Barcelona viitorul e strâmb din naștere.

S-a așezat pe o bancă, a desfăcut o bomboană Sugus și a dus-o la gură. Cufundat în nirvana lui de cofetărie, și-a lăsat privirea să rătăcească printre liniile de cale ferată care se pierdeau în întuneric. După puțin timp a simțit pământul cutremurându-se sub picioare și a zărit lumina unei locomotive care își croia drum prin beznă. Câteva minute mai târziu, trenul a intrat în gară, înaintând prin norii de aburi.

Un văl subțire de ceață adusă de pe mare mătura peroanele, învăluindu-i într-un soi de miraj pe călătorii care coborau din vagoane după lunga lor călătorie. Nu se vedeau multe fețe fericite. Fermín urmărea călătorii trecând, se uita la gesturile lor obosite, la costumele lor, și își imagina situațiile și circumstanțele care-i aduseseră în oraș. Tocmai începea să se simtă bine în postura aceasta nouă, de biograf dedicat cetățenilor anonimi, când a văzut-o.

A coborât din vagon învăluită în aburul alb din care Fermín tot aștepta să o vadă ieșind pe draga lui Marlene Dietrich într-o gară din Berlin, Paris sau din orice alt loc care nu a existat niciodată în gloriosul secol douăzeci în proiecțiile alb-negru de la matineele cinematografului Capitol. Femeia – pentru că, deși Fermín nu i-a dat mai mult de treizeci de ani, niciodată nu s-ar fi gândit la ea ca la o fată, o tânără sau orice alt sinonim – mergea șchiopătând ușor, ceea ce îi dădea un aer misterios și vulnerabil.

Chipul și întreaga ei făptură emanau concomitent lumini și umbre. Dacă ar fi vorbit despre ea cu Daniel, i-ar fi spus că seamănă cu unul dintre îngerii aceia spectrali din miez de noapte care apăreau uneori în paginile romanelor vechiului său tovarăș din pușcăria Montjuic, David Martín, mai ales cu

inefabila Chloe, protagonista atâtor întâmplări în locuri incredibile din sinistra serie *Orașul blestemaților* și care îi alungase de atâtea ori somnul în timpul lungilor lecturi febrile din care rămăsese cu cunoștințe enciclopedice despre arta otrăvirii, despre întunecatele pasiuni ale minților criminale și despre știința și arta de a confecționa și de a purta lenjerie intimă feminină. Și-a zis că poate venise vremea să recitească acele siropoase romane gotice înainte ca spiritul și testiculele să i se zbârcească definitiv.

Fermín a văzut-o apropiindu-se și a schimbat o privire cu ea. A fost doar o clipită, o privire întâmplătoare, de care s-a desprins imediat, coborând ochii și lăsând-o să treacă mai departe. Bărbatul a întors capul și și-a înfundat fața în gulerul paltonului. Călătorii se îndreptau spre ieșire și printre ei era și femeia. El a continuat să stea acolo, încremenit, tremurând ușor, până când impiegatul s-a apropiat de el.

— În noaptea asta nu mai vine nici un tren și aici nu poți rămâne să dormi.

Fermín a dat din cap că a înțeles și a plecat târșâind picioarele. A scrutat holul gării, dar nu era nici urmă de femeie. S-a repezit în stradă, acolo unde l-a întâmpinat un aer rece, care i-a adus aminte că era iarnă.

— Alicia, a zis Fermín, vorbind cu vântul. Ești chiar tu?

A oftat și a luat-o la pas printre umbrele străzilor, spunându-și că e imposibil, că ochii aceia în care se cufundase nu erau aceiași cu cei pe care-i părăsise într-o îndepărtată noapte din timpul războiului și că fetița pe care nu se pricepuse să o salveze, Alicia, probabil că murise chiar în acea noapte, împreună cu atâția alții. Nici măcar Nemesis, nici măcar fatalitatea nu putea avea un umor atât de negru.

„Poate e o fantomă care s-a întors din morți pentru a-ți aminti că oricine lasă o ființă să piară nu merită să aibă parte de urmași pe lumea asta. Nebănuite sunt indirectele Preaînaltului, după cum zic și popii”, s-a gândit el.

— Faza asta trebuie să aibă o explicație științifică, și-a zis cu voce tare. Ca erecția nocturnă.

Fermín și-a pus speranțele în acest principiu empiric și, luptându-se cu două bomboane *Sugus* deodată, a luat-o pe drumul de întoarcere spre patul calduț unde îl aștepta Bernarda, convins că nimic nu se petrece din întâmplare și că, mai devreme sau mai târziu, avea să dezlege tot acest mister – sau că acest mister avea să-l dezlege pe el.

3

Îndreptându-se spre ieșire, Alicia a observat silueta așezată pe o bancă de la începutul peronului, care se uita pieziș la ea. Era un omuleț slab ca un țâr, a cărui față gravita în jurul unui nas imens. Întreaga lui înfățișare avea ceva din picturile lui Goya. Purta un palton care-i era mult prea mare și te făcea să te gândești la un melc cu cochilia în spinare. Alicia ar fi putut jura că omulețul avea pe sub haine ziare împăturite pentru a-i ține de cald sau cine știe pentru ce – oricum, era un obicei pe care nu-l mai văzuse din primii ani de după război.

Cel mai bine ar fi fost să-l uite, să-și spună că nu era altceva decât o rămășiță în oceanul de nenorociți care continuau să plutească în părțile întunecate ale marilor orașe la aproape douăzeci de ani de la sfârșitul războiului, așteptând ca istoria să-și amintească de o țară numită Spania și să o scape de uitare. Cel mai bine ar fi fost să creadă că Barcelona avea să-i ofere măcar câteva ore de repaus înainte de a o pune față în față cu destinul. Alicia și-a văzut de drum fără să se uite în urmă, s-a dus direct spre ieșire, implorând infernul ca el să nu o fi recunoscut. Trecuseră douăzeci de ani de la acea noapte și pe atunci ea nu era decât o fetiță.

A luat un taxi din fața gării și i-a cerut șoferului să o ducă pe strada *Aviñón*, la numărul doisprezece. Vocea i-a tremurat când a rostit acele cuvinte. Mașina a luat-o pe *Isabel II* către *Vía Layetana*, făcând slalom printre tramvaiele care iluminau pâcla cu șfichiul lor de lumină albastră țâșnind din cabluri. Alicia scruta prin geamul mașinii înfățișarea sumbră a Barcelonei,

arcadele și turnurile, străduțele pierzându-se în orașul vechi și luminile îndepărtate ale castelului Montjuic, cocoțat deasupra orașului. Casă, întunecată casă, și-a zis.

La acea oră din noapte aproape că nu era trafic, așa că în cinci minute au și ajuns la destinație. Șoferul a lăsat-o în dreptul porții cu numărul doisprezece de pe strada Aviñón și, după ce i-a mulțumit pentru un bacșiș de două ori mai mare decât costul cursei, a luat-o în jos, spre port. Alicia a fost învăluită de aerul rece, impregnat cu mirosul de cartier, de Barcelonă de demult, pe care nici măcar ploaia nu reușea să-l îndepărteze. S-a surprins zâmbind. Cu timpul, chiar și amintirile urâte devin suportabile.

Vechea ei locuință se afla la câțiva pași de intersecția cu strada Fernando, peste drum de vechea Gran Café. Alicia scormonea prin buzunare după chei când a auzit deschizându-se poarta edificiului. A ridicat privirea și a văzut fața zâmbitoare a portăresei, Jesusa.

— Doamne Dumnezeule, Sfântă Fecioară Maria, Isuse Cristoase! a psalmodiat ea, vizibil emoționată.

Înainte ca Alicia să apuce să-i răspundă, Jesusa a strâns-o într-una din îmbrățișările ei de boa constrictor și i-a umplut fața de sărutări mirosind a lichior de anason.

— Lasă-mă să te văd mai bine, i-a zis portăreasa, eliberând-o din îmbrățișare.

Alicia i-a zâmbit.

— Să nu-mi spui că-s slabă.

— Asta ți-ar spune-o bărbații – și așa ar avea și ei dreptate o dată în viață.

— Nici nu știi cât de dor mi-a fost de tine, Jesusa.

— Prefăcuto, ești cam nerușinată dumneata! Lasă-mă să-ți mai dau o sărutare, chiar dacă nu o meriți: să lași tu să treacă atâta timp fără să vii pe-aici, fără să dai un telefon, fără să trimiți o scrisoare, nimic, nimic...

Jesusa Labordeta era una dintre acele văduve de război cu suflet și energie pentru nouă vieți, pe care oricum nu le-a

putut trăi și nici nu le-ar putea trăi vreodată. Era portăreasa clădirii de cincisprezece ani și ocupa un apartament micuț, cu două camere, la capătul coridorului, unde își făcea veacul lângă un radio înțepenit pe un post de teatru radiofonic cu piese siropoase și lângă o corcitură muribundă pe care o culesese de pe stradă și o botezase Napoleón, în ciuda faptului că abia dacă reușea să ajungă la colțul clădirii pentru a-și face nevoile la primele ore ale dimineții și de cele mai multe ori își dădea drumul sub cutiile poștale de la intrare. Jesusa își mai rotunjea salariul mizer meșterind una-alta și peticind haine vechi pentru jumătate din locuitorii cartierului. Gurile rele – și în acele vremuri aproape toate erau așa – ziceau că portăresei îi plăcea mai mult lichiorul de anason decât marinarii cu pantaloni strâmți și că uneori, când o mai lua pe ulei, putea fi auzită cum plânge și țipă, închisă în camera ei, în timp ce Napoleón urla speriat.

— Hai înăuntru, că e frig de crapă pietrele.

Alicia a intrat în urma ei.

— Domnul Leandro m-a sunat în dimineața asta ca să mă anunțe că sosești.

— Da, domnul Leandro, mereu atât de grijuliu...

— E un adevărat domn, a zis Jesusa, care-l diviniza. Vorbește așa de frumos...

Clădirea nu avea lift, iar scara părea să fi fost gândită de arhitect ca un element care să te țină cât mai departe de acea construcție. Jesusa a luat-o înainte și Alicia a urmat-o cu chiu, cu vai, târând valiza treaptă după treaptă.

— Am aerisit puțin apartamentul și l-am aranjat cât de cât, că oricum de mult era nevoie de asta. M-a ajutat și Fernandito, sper că nu te superi. De când a auzit că vii, nu a mai tăcut din gură până nu l-am lăsat să facă și el ceva...

Fernandito era nepotul doamnei Jesusa. Suflet curat, din care s-ar fi putut hrăni până și un sfânt, Fernandito suferea de sindromul adolescentului îndrăgostit cronic. Și pentru ca lucrurile să fie cât se poate de clare, Mama Natură nu s-a putut stăpâni și l-a înzestrat cu toată buimăceala din lume.

Locuia împreună cu mama lui în clădirea de alături și muncea într-un magazin alimentar, unde era responsabil cu comenzile la domiciliu, deși cea mai mare parte a forțelor lui și întregul său talent le punea în slujba scrierii unor poeme pline de avânt liric, dedicate Aliciei, în care vedea o combinație irezistibilă între Dama cu Camelii și regina blestemată din Albă-ca-Zăpada, dar totul mult mai intens. Acum trei ani, cu puțin înainte ca Alicia să plece din Barcelona, Fernandito îi declarase iubirea lui eternă și hotărârea lui de a-i face nu mai puțin de cinci copii, cu ajutorul Domnului, promițându-i că trupul, sufletul și alte cele pe care le mai avea vor fi ale ei pe vecie – și toate acestea doar în schimbul unui sărut de rămas-bun.

— Fernandito, ești cu zece ani mai tânăr ca mine. Nu e bine să te gândești la lucrurile astea, îi zisese Alicia, ștergându-i lacrimile.

— De ce nu mă iubești, domnișoară Alicia? Nu sunt destul de bărbat pentru tine?

— Fernandito, ești destul de bărbat pentru a scufunda Invincibila Armada, însă trebuie să-ți cauți o iubită de vârsta ta. Peste câțiva ani o să-mi dai dreptate. Eu pot să-ți ofer doar prietenia mea.

Mândria lui Fernandito era ca un boxer începător, care are mai multă voință decât calitate: oricâți pumni ar fi încasat, revenea mereu în luptă.

— Nimeni nu o să te iubească vreodată cum te iubesc eu, Alicia. Nimeni.

În ziua când tânăra a luat trenul spre Madrid, Fernandito, care, după atâtea piese romanțioase ascultate la radio, avea melodrama în sânge, o așteptase la gară îmbrăcat în haine de duminică, cu pantofii lustruiți și cu un aer nefiresc, de Carlitos Gardel în miniatură. Avea un buchet de trandafiri roșii, care probabil costase cât salariul lui pe o lună, și era hotărât să-i dea o scrisoare de dragoste plină de pasiune, care ar fi pus-o pe jar și pe *lady* Chatterley, dar care pe Alicia nu a făcut-o decât să plângă, numai că nu așa cum și-ar fi dorit bietul Fernandito. Înainte ca Alicia să poată urca în tren și să scape

astfel de acest Casanova aspirant, Fernandito și-a luat inima în dinți și, mânat de nebunia adunată de la începutul pubertății, i-a dat un sărut cum numai la cincisprezece ani se poate da și care te poate face să crezi, chiar dacă numai pentru o clipă, că mai există speranță pe lume.

— Domnișoară Alicia, îmi distrugeți viața, a zis el printre suspine. O să mor de atâta plâns. Am citit că se poate întâmpla. Glandele lacrimale sfârșesc prin a face să explodeze aorta. Am auzit asta într-o zi la radio. O să vă anunțe decesul meu, ca să mă aveți pe conștiință.

— Fernandito, într-o singură lacrimă de-a ta există mai multă viață decât aș putea trăi eu vreodată, chiar dacă aș muri la o sută de ani.

— Cred că asta ați luat-o dintr-o carte.

— Orice carte îți dă dreptate, Fernandito, numai să nu fie un tratat de biologie.

— Mai bine plecați odată, cu tot cu perfidia și inima dumneavoastră de piatră. Într-o bună zi, când veți fi mai singură decât un cuc, o să-mi duceți dorul.

Alicia l-a sărutat pe frunte. L-ar fi sărutat pe buze, dar asta l-ar fi omorât.

— Deja mi-e dor de tine. Ai grijă de tine, Fernandito. Și încearcă să mă uiți.

În sfârșit au ajuns la mansardă, și Alicia, văzându-se în fața ușii vechii ei locuințe, s-a trezit din visare. Jesusa a deschis-o și a aprins lumina.

— Nu-ți face griji, a zis portăreasa, ca și cum i-ar fi citit gândurile, între timp băiatul și-a găsit o iubită foarte sexy și s-a mai și deșteptat. Haide, intră.

Alicia a lăsat jos valiza și a pătruns în încăpere. Jesusa a rămas în prag. Într-o vază așezată chiar la intrare erau flori proaspete și toată locuința mirosea a curat. A străbătut lent încăperile și holurile, ca și cum ar fi vizitat locul pentru prima dată.

A auzit-o pe Jesusa lăsând cheile pe masă și a revenit în sufragerie. Portăreasa se uita la ea cu o urmă de zâmbet.

— Ca și cum n-ar fi trecut trei ani, nu-i așa?

— Ca și cum ar fi trecut treizeci, i-a răspuns Alicia.

— Cât timp rămâi?

— Încă nu știu.

Jesusa a dat din cap cu înțelegere.

— Păi, bănuiesc că ești obosită. În bucătărie găsești ceva de mâncare. Fernandito ți-a umplut cămara. Și dacă ai nevoie de ceva, orice, știi unde mă găsești.

— Mulțumesc frumos, Jesusa.

Portăreasa își feri privirea.

— Mă bucur că ești din nou acasă.

— Și eu.

Jesusa a închis ușa și Alicia i-a auzit pașii pierzându-se pe scări în jos. A tras draperiile, a deschis ferestrele și s-a uitat în stradă. Oceanul de terase din partea veche a Barcelonei se întindea la picioarele ei și turnurile catedralei și ale bisericii Santa María del Mar se înălțau în depărtare. A scrutat strada Aviñón și a observat o siluetă care s-a ascuns în întunericul porticului de la La Manual Alpargatera, de cealaltă parte a străzii. Oricine ar fi fost, cert e că fuma și fumul urca în volute de argint, târându-se de-a lungul fațadei clădirii. Alicia s-a uitat câteva secunde fix în acel loc, după care a renunțat. Era mult prea devreme pentru a-și închipui umbre stând la pândă. Pentru așa ceva se găsea mereu timp.

A închis ferestrele și, chiar dacă nu-i era foame, s-a așezat la masa din bucătărie și a mâncat puțină pâine cu brânză și niște fructe uscate. Apoi a deschis sticla de vin alb care stătea pe masă, împodobită cu o fundă roșie. Detaliul sugera foarte clar că era opera lui Fernandito, cel care încă nu-i uitase slăbi-ciunile. Și-a turnat în pahar și a băut cu ochii închiși.

— Să sperăm că nu e otrăvit, a zis ea. În cinstea ta, Fernandito.

Vinul era excelent. Și-a mai turnat un pahar și s-a refugiat în fotoliul din salon. A constatat că radioul pe care-l avea încă mai funcționa. A degustat fără grabă vinul, un Panadés dintr-un an bun, după care, sătulă de știrile care le aminteau ascultătorilor, dacă uitaseră cumva, că Spania era invidiată de toți și

că era lumina națiunilor din lumea întreagă, a oprit radioul și s-a apucat să-și desfacă bagajul. A târât valiza până în mijlocul sufrageriei și a deschis-o pe jos. Contemplându-i conținutul, s-a întreat de ce s-o fi deranjat să care cu ea haine și alte urme ale unei vieți pe care în realitate nu avea de gând să o mai trăiască. I-a venit să o închidă și să i-o dea portăresei, ca s-o doneze asociației Hermanas de la Caridad. Singurele obiecte pe care le-a scos din bagaj au fost un revolver și două cutii cu cartușe. Arma era un cadou pe care Leandro i-l făcuse în al doilea an de serviciu și Alicia bănuia că avea niște antecedente despre care mentorul ei preferase să nu vorbească.

— *Ce mai e și asta? Pușca marelui căpitan?*

— *Dacă vrei, îți fac rost de un pistol de femei, cu mâner de fildeș și două țevi aurite.*

— *Și eu ce să fac cu revolverul ăsta? Poate doar să trag după caniși.*

— *Să nu-i lași pe alții să tragă în tine.*

Până la urmă Alicia a acceptat pușcociul, așa cum făcuse cu atâtea lucruri care veneau din partea lui Leandro, respectând un acord tacit de supunere și aparențe, în care ceea ce se trecea sub tăcere era parafat cu un zâmbet rece, plin de politețe, și cu un vâl de muțenie ce-i permitea să se uite în oglindă și să se mintă în privința vieții ei. A luat arma în mâini și a cântărit-o. A deschis încărcătorul și a văzut că era gol. A răsturnat pe jos conținutul uneia dintre cutii și a introdus fără grabă în magazie cele șase cartușe. S-a ridicat și s-a dus la raftul plin de cărți care acoperea unul din pereți. Jesusa și armata ei de pământufuri trecuseră pe acolo, așa că nu rămăsese nici pic de praf și nicăieri nu se vedea vreun semn că lipsise trei ani. A luat Biblia îmbrăcată în piele de lână o traducere în franceză din *Doctor Faustus* și a deschis-o. Paginile fuseseră decupate cu cuțitul și copertele deveniseră o cutie perfectă pentru artileria ei particulară. A ascuns revolverul în Biblie și a pus cartea la loc.

„Amin“, și-a zis în sinea ei.

A închis valiza și s-a dus în dormitor. Așternutul proaspăt călcat și parfumat era cât se poate de primitiv, iar oboseala acumulată în tren și căldura dată de vin au făcut restul. A închis ochii și a ascultat rumoarea orașului pătrunzându-i încet în auz.

În noaptea aceea Alicia a visat din nou că ploua cu foc. Sărea de pe un acoperiș pe altul în cartierul Raval, fugind de tunetul bombelor, în timp ce clădirile se prăbușeau în jurul ei printre coloane de foc și fum negru. Roiuri de avioane treceau razant și mitraliau pe oricine încerca să fugă pe străduțe, îndreptându-se spre adăposturi. Când s-a uitat de pe cornișa de la colțul străzii Arco del Teatro, a văzut o femeie și patru copii care goneau către Ramblas, cuprinși de panică. O rafală de gloanțe a măturat străduța în timp ce ei alergau, și trupurile lor au explodat în bălți de sânge și măruntaie. Alicia a închis ochii și atunci s-a petrecut explozia. A simțit-o înainte de a o auzi, ca și cum un tren ar fi izbit-o în beznă. A simțit un val de durere într-o parte a corpului, iar flăcările au ridicat-o în aer și au trântit-o peste o cupolă prin care a pătruns învăluită în cuțitașe de sticlă spartă. S-a prăbușit în gol.

După câteva secunde ceva i-a întrerupt căderea. Căzuse pe o platformă de lemn suspendată în vârful unei structuri imense. S-a târât până în cealaltă parte și, când s-a uitat în jos, a putut vedea prin pâcla din jur conturul unei construcții în spirală. S-a frecat la ochi și a scrutat întunericul sfâșiat de pâlpâirea roșiatică a vâlvăților din cer. La picioarele ei se întindea o citadelă făcută din cărți, cu o arhitectură nemai-văzută. După puțin timp a auzit pași urcând una dintre scările labirintului și a întrezărit silueta unui bărbat cu părul rar, care a îngenuncheat lângă ea și i-a examinat rănile de pe trup. A luat-o în brațe și a purtat-o prin tuneluri, pe scări și poduri până când au ajuns la baza construcției. Acolo a întins-o pe un pat și i-a oblojit rănile, reușind să o mențină în pragul morții, dar fără a o lăsa să treacă dincolo, în timp ce bombe continuau să cadă cu înrâncenare. Lumina flăcărilor cobora filtrată de la înălțimea cupolei și o ajuta să întrezărească

imagini tremurătoare ale aceluia loc, cel mai minunat loc pe care-l văzuse vreodată. O bazilică făcută din cărți, ascunsă într-un palat care nu a existat niciodată, un loc în care se putea întoarce numai în vis. Pentru că așa ceva nu putea aparține decât celeilalte părți, unde o aștepta mama ei, Lucía, și unde sufletul ei rămăsese prizonier.

În zori bărbatul cu părul rar o lua din nou în brațe, străbăteau împreună străzile unei Barcelone pline de sânge și flăcări și ajungeau la un azil unde un medic învelit în cenușă se uita lung la ei și dădea din cap că nu mai e nimic de făcut.

— Păpușa asta e stricată, zicea el, întorcându-le spatele.

Și acela era momentul în care, așa cum tot visase, Alicia își privea corpul și nu vedea altceva decât o marionetă cu bucăți de lemn arse și fumegânde, de care atârnavă capete de sfoară tăiate. Infirmiere fără ochi se desprindeau de lângă pereți, smulgeau păpușa din mâna bunului samaritean și o târau până într-un hangar nesfârșit, unde se înălța un munte uriaș de resturi de la mii și mii de păpuși asemănătoare cu ea. O aruncau în grămadă și se îndepărtau râzând.

4

A trezit-o soarele metalic de iarnă care se strecura printre acoperișuri. Alicia a deschis ochii și s-a gândit că aceea avea să fie prima și ultima ei zi de libertate din Barcelona. Probabil că la noapte Vargas avea deja să-și arate fața pe-acolo. S-a hotărât ca primul drum al zilei să fie la librăria lui Gustavo Barceló, pe strada Fernando, foarte aproape de locul unde se afla. Amintindu-și ce-i spusese Virgilio despre librar și slăbiciunea lui pentru domnișoare arătoase, Alicia a decis să se îmbrace adecvat. Când a deschis vechiul ei dulap, și-a dat seama că Jesusa, anticipându-i sosirea, îi spălase și călcase toate hainele, care miroseau a lavandă. Și-a trecut degetele peste culorile lor din timpul războiului, încercând să decidă ce s-ar fi potrivit cel mai bine pentru întâlnirea cu librarul. Profitând de faptul că în timpul cât lipsise fusese instalată o

nouă centrală termică, a făcut un duș care a umplut apartamentul de aburi.

Învelită într-un prosop care purta emblema hotelului Windsor, s-a dus în sufragerie, unde a deschis radioul și a ascultat formația lui Count Basie. Oricare civilizație capabilă să producă asemenea sunete merită să aibă un viitor. Odată ajunsă în dormitor, a aruncat prosopul și și-a tras pe picioare o pereche de ciorapi cu jartiere, cumpărați de la Perla Gris într-una dintre escapadele pe care și le oferea singură ca recompensă. S-a încălțat cu pantofi cu toc mijlociu, care ar fi atras fără îndoială – și pe bună dreptate – dezaprobarea lui Leandro, după care a lăsat să-i alunece pe trup o rochie neagră din lână, pe care nu apucase să o poarte niciodată și care-i scotea în evidență formele până la ultimul milimetru. S-a machiat fără grabă, lăsându-și pe buze o umbră de carmin. Paltonul roșu a fost cireașa de pe tort. Apoi, așa cum făcea aproape în fiecare dimineață când locuia în Barcelona, a coborât să ia micul dejun la Gran Café.

Miquel, chelnerul veteran și fizionomistul oficial al cartierului, și-a dat seama imediat cine i-a trecut pragul și a salutat-o de după bar de parcă nu ar fi trecut trei ani de la ultima ei vizită pe-acolo. Alicia s-a așezat la o masă de lângă ferestrele mari și a contemplat vechiul local, încă pustiu la acele ore ale dimineții. Fără să-i mai ia comanda, Miquel i-a adus pe o tavă ceea ce îi aducea de obicei: o cafea cu lapte, două felii de pâine prăjită unse cu unt și dulceață de căpșune, plus un exemplar din *La Vanguardia*, care încă mirosea a cerneală proaspătă.

— Văd că nu ai uitat, Miquel.

— E drept că a trecut mult de când nu v-am mai văzut pe-aici, dar nici chiar atât de mult, *doña* Alicia. Bine ați venit acasă.

Alicia a mâncat încet, frunzărind ziarul. Uitase cât de mult îi plăcea să-și înceapă ziua trecând în revistă schimbările de pe scena publică din Barcelona, așa cum se oglindeau ele în *La Vanguardia*, în timp ce savura dulceața de căpșune și lăsa

să treacă o jumătate de oră, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume.

Odată ritualul încheiat, s-a apropiat de tejghea, acolo unde Miquel lustruia paharele de vin în lumina blândă a dimineții.

— Cât îți datorez, Miquel?

— Trec în cont. Măine-dimineață, la aceeași oră?

— Dacă dă Domnul.

— Sunteți foarte elegantă. O vizită oficială?

— Și mai și. Livrescă.

5

A întâmpinat-o una dintre acele dimineți iernatice din Barcelona care aduc picături prăfoase de soare și te îmbie să exersezi arta plimbării. Librăria lui Gustavo Barceló se afla în fața arcadelor din Plaza Real, la doar câteva minute de Gran Café. Alicia s-a îndreptat într-acolo, urmată de un pluton de măturători care dădeau luciul străzii cu ajutorul măturilor și furtunurilor cu apă. Trotuarele de pe strada Fernando erau flancate de centre comerciale care nu păreau tocmai magazine, ci niște adevărate sanctuare: cofetăriile aveau aerul unor magazine de bijuterii, croitoriile păreau scenografii pentru spectacole de operă, iar librăria lui Barceló arăta ca un muzeu în care îți venea să intri nu atât pentru a-ți satisface curiozitatea, cât pentru a rămâne ca să trăiești acolo. Înainte de a-i trece pragul, Alicia a întârziat o clipă pentru a se bucura de spectacolul oferit de rafturile perfect aranjate ce se puteau distinge dincolo de vitrină. Când a intrat, s-a uitat la un vânzător tânăr, învelit într-un halat albastru, care stătea cocoțat pe o scară și ștergea praful din partea de sus a rafturilor. Alicia s-a prefăcut că nu-l vede și a făcut câțiva pași în interiorul librăriei.

— Bună ziua, a salutat vânzătorul.

Alicia s-a întors și i-a dăruit un zâmbet care ar fi deschis și un seif.

Tânărul a coborât valvârtej, s-a dus direct după tejghea și și-a pus pe umăr cârpa de praf.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

— Domnișoară, a precizat Alicia, scoțându-și mânușile cu o lentoare calculată.

Tânărul a dat din cap vrăjit. O surprindea întotdeauna ușurința cu care reușea să se facă plăcută. Binecuvântată fie prostia oamenilor de bună-credință de pe fața pământului.

— Aș putea vorbi cu *don* Gustavo Barceló, vă rog?

— Domnul Barceló nu e acum aici...

— Și știți cumva când poate fi găsit?

— Păi... de fapt *don* Gustavo aproape că nu mai dă pe la librărie, doar dacă are întâlnire cu un client important. *Don* Felipe, administratorul, s-a dus la Pedralbes ca să evalueze o colecție, dar vine înapoi la amiază.

— Pe dumneata cum te cheamă?

— Benito, la dispoziția dumneavoastră.

— Uite cum stă treaba, Benito. Se vede pe fața ta că ești un tip deștept și că m-ai putea ajuta.

— Cu orice pot.

— E o problemă mai delicată. Trebuie să vorbesc urgent cu domnul Barceló, pentru că o rudă de-a mea, un mare colecționar, a obținut recent o piesă extrem de rară pe care ar vrea s-o vândă și i-ar plăcea să se sfătuiască cu *don* Gustavo, ba mai mult, ca el să intermedieze afacerea, pentru ca ruda mea să-și poată păstra anonimatul.

— Înțeleg, a bâiguit tânărul.

— Piesa despre care vorbim e un exemplar în stare perfectă al unuia dintre romanele din ciclul *Labirintul spiritelor*, scris de un anume Víctor Mataix.

Tânărul a făcut ochii cât cepele.

— Ați spus Mataix?

Alicia a dat din cap că da.

— Vă sună cunoscut?

— Vă rog să fiți atât de amabilă și să așteptați un minut, o să încerc să dau chiar acum de *don* Gustavo.

Alicia a zâmbit îngăduitoare. Angajatul a dispărut în depozit și după câteva secunde s-a auzit discul telefonului formând

un număr. Vocea grăbită și șoptită a angajatului ajunsese până la ea de dincolo de perdea.

— *Don Gustavo*, iertați-mă că vă... Da, știu ce oră este... Nu, nu am înnebu... Da, domnule, da, domnule, vă rog... Nu, vă rog... Bineînțeles că-mi place locul meu de muncă... Nu, vă rog... O secundă, doar o secundă... Mulțumesc.

Tânărul și-a recăpătat respirația și a reluat discuția cu șeful său.

— Se află aici o domnișoară care zice că are de vânzare un Víctor Mataix în stare perfectă.

O tăcere lungă.

— Nu, nu inventez nimic. Ce? Nu. Nu știu cine este. Nu, n-am mai văzut-o niciodată. Nu știu. Tânără, foarte elegantă... Păi, destul de... Nu, nu toate mi se par... Da, domnule, imediat, domnule...

Tânărul, tot numai zâmbet, s-a ivit în pragul depozitului,

— Domnul Gustavo întreabă când v-ar conveni să vă întâlniți cu el.

— În după-amiaza asta? a propus Alicia.

Tânărul a dat din cap că a înțeles și a dispărut din nou după perdea.

— Zice că în după-amiaza asta. Da. Nu știu. O întreb... Atunci nu o mai întreb... Exact cum spuneți, *don Gustavo*. Da, domnule. Imediat. Fiți sigur. Da, domnule. Și dumneavoastră la fel.

Când tânărul a revenit, părea ceva mai încrezător.

— Toate bune, Benito? l-a întrebat Alicia.

— Mai bine nici că s-ar putea. Scuzați atitudinea. *Don Gustavo* e un sfânt sadea, dar are și dânsul apucăturile lui.

— Lasă-le pe seama mea.

— Mi-a zis că ar fi încântat să vă întâlnească în după-amiaza aceasta la Círculo Ecuestre, dacă sunteți de acord. Va lua masa acolo și va rămâne toată după-amiaza. Știți unde este? Casa Pérez Samanillo, de pe Balmes, colț cu Diagonal...

— Știu. Am să-i spun lui *don Gustavo* că mi-ai fost de mare ajutor.

— Vă mulțumesc.

Alicia tocmai voia să iasă, când tânărul, poate mânat de dorința de a mai sta câteva momente în preajma ei, a ieșit de după tețgea și s-a oferit să o conducă până la ușă.

— Ca să vezi cum se întâmplă lucrurile, a început el emoționat. Au trecut atâția ani în care nimeni nu a văzut nici măcar o carte din *Labirintul* și brusc, în mai puțin de o lună, vin la librărie doi oameni și amândoi vorbesc despre Mataix...

Alicia s-a oprit.

— A, da? Și cine era cealaltă persoană?

Benito a luat o atitudine gravă, ca și cum ar fi spus mai multe decât era cazul. Alicia și-a lăsat mâna pe brațul tânărului și l-a strâns cu dragălașenie.

— Nu-ți face griji, rămâne între noi. Întreb din pură curiozitate.

Angajatul a șovăit. Alicia s-a aplecat ușor spre el.

— Era un domn din Madrid, cu aspect de polițist, a zis Benito. Mi-a arătat nu știu ce legitimație.

— Ți-a spus cumva cum îl cheamă?

Benito a ridicat din umeri.

— Nu mai știu... Mi-l amintesc pentru că avea o cicatrice pe față.

Alicia a zâmbit în așa fel încât Benito s-a simțit și mai tulburat decât era înainte.

— Pe obrazul drept? Cicatricea?

Tânărul s-a făcut palid.

— Îl chema cumva Lomana? a întrebat Alicia. Ricardo Lomana?

— Se poate... Nu sunt sigur, dar...

— Mulțumesc, Benito. Ești un înger.

Alicia se îndepărta deja în susul străzii, când angajatul a ieșit în prag și a strigat-o.

— Domnișoară? Nu mi-ați spus cum vă numiți...

Alicia s-a întors spre el și i-a trimis un zâmbet pe care Benito nu l-a uitat toată ziua și o bună parte din noapte.

6

După ce a trecut pe la librăria Barceló, Alicia s-a lăsat atrasă de vechile ei trasee și a navigat fără grabă pe meandrele din Barrio Gótico, îndreptându-se către a doua misiune a zilei. Mergea încet, cu gândul la Ricardo Lomana și la strania lui dispariție. De fapt nu era foarte surprinsă de faptul că dăduse deja de urmele lui. Odată cu trecerea anilor, învățase că de multe ori Lomana și cu ea își călcau pe urme în timp ce urmăreau aceeași pistă. În nouă cazuri din zece ea era cea care ajungea prima. Singurul lucru demn de reținut în cazul de față era că, după cum le spusese Gil de Partera când le încredințase misiunea, Lomana, care începuse prin a cerceta scrisorile anonime primite de Valls, pusese niște întrebări despre cărțile lui Víctor Mataix cu doar câteva săptămâni în urmă. Lomana putea fi în multe feluri, dar în nici un caz bătut în cap. Partea bună a veștii primite era că dacă Lomana ajunsese singur la cărțile din seria *Labirintul spiritelor*, atunci Alicia putea interpreta asta drept o confirmare a faptului că instinctul nu o înșela. Partea proastă era că, mai devreme sau mai târziu, avea să dea peste el. Iar de obicei întâlnirile lor nu se sfârșeau bine.

După cum se zvonea în cadrul unității, Ricardo Lomana fusese discipolul diabolicului inspector Fumero pe când acționa în Brigada Social de Barcelona și era cea mai sinistră dintre marionetele recrutate de Leandro de-a lungul anilor, care nu erau puține. De când se afla în serviciul lui Leandro, Alicia avusese de-a face de mai multe ori cu Ricardo Lomana. Ultima dată fusese cu doi ani în urmă, când Lomana, după ce și-a înghițit ciuda că Alicia rezolvase un caz în care el își prinsese urechile, o urmărise într-o noapte până în camera ei de la hotelul Hispania și o amenințase că într-o bună zi, când nu se va mai bucura de protecția lui Leandro, avea să o atârne de tavan și să o schingiuiască pe îndelete.

— *Nu ești nici prima și nici ultima târfă de lux din preajma lui Leandro, drăguț, și o să am răbdare până când se va sătura*

de tine. Și îți dau cuvântul meu că atunci o să ne distrăm ceva de groază, mai ales tu, că ai carnea numai bună pentru instrumente de fier...

De pe urma acelei întâlniri Lomana se alesese cu orgoliul atât de șifonat, încât și-a luat un concediu de două săptămâni – asta pe lângă un braț rupt în două locuri și o cicatrice pe obraz care a avut nevoie de optsprezece copci. La rândul ei, Alicia a stat două săptămâni fără să doarmă, fixând pe întuneric ușa camerei, cu revolverul pe noptieră și cu presimțirea sumbră că la următoarea întâlnire avea să se întâmple ce era mai rău.

S-a hotărât să nu se mai gândească la Lomana și să se bucure de acea primă dimineață pe străzile Barcelonei. A continuat să se plimbe prin soare, fără grabă, cu pași măsurați, oprindu-se dinaintea vreunei vitrine la cel mai mic semn de durere în șold. Odată cu trecerea anilor, învățase să deslușească semnele și să știe cum să evite – sau cel puțin să amâne – inevitabilul. Durerea și ea erau deja dușmani vechi, veterani care se cunosc foarte bine, se cercetează reciproc și respectă regulile jocului. Dar chiar și așa, știa că această primă plimbare fără chingile legate la șold o va costa mult. Mai târziu va avea destul timp să regrete.

Încă nu se făcuse zece dimineața când a luat-o către Puerta del Ángel și, dând colțul străzii Santa Ana, a zărit vitrina librăriei Sempere & Fiii. Pe partea cealaltă a străzii era o cafea micuță. Alicia s-a hotărât să intre și să se așeze la una dintre mesele de la fereastră. O scurtă pauză avea să-i facă bine.

— Cu ce să vă servesc, domnișoară? a zis un chelner al cărui aspect te făcea să crezi că nu părăsise localul de cel puțin douăzeci de ani.

— O cafea fără lapte. Și un pahar cu apă.

— De la robinet sau la sticlă?

— Ce-mi recomandați?

— Depinde cum stați cu calciul.

— Atunci la sticlă. Și plată, vă rog.

— Imediat.

După două cafele băute într-o jumătate de oră, Alicia și-a dat seama că nimeni nu se opriese nici măcar să se uite la vitrina librăriei. Probabil că în registrele contabile de la Sempere & Fiii pânzele de păianjen creșteau cu viteza uitării. Tentația de a trece strada, de a pătrunde în acel bazar plin cu minunății și de a cheltui o avere o rodea pe dinăuntru, însă Alicia știa că nu era momentul potrivit. Ce avea ea de făcut acum era să observe. A mai trecut o jumătate de oră și, cum nu se întâmpla nimic, Alicia tocmai începea să se întrebe dacă nu ar fi cazul să ridice ancora. Atunci l-a văzut. Mergea neatent, cu capul în nori, cu o jumătate de zâmbet pe buze și cu aerul acela senin al celor care au privilegiul de a nu ști cum funcționează lumea. Nu văzuse nici o fotografie cu el, însă a știut cine e încă dinainte ca insul să se apropie de ușa librăriei.

Daniel.

Alicia a zâmbit fără să vrea. Când Daniel Sempere a dat să intre în librărie, ușa s-a deschis brusc și o femeie tânără, care nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani, i-a ieșit în întâmpinare. Frumusețea ei era dintre cele fără pată, o frumusețe despre care autorii de drame radiofonice siropoase ar fi zis că pare să vină din interior și care îi făcea să ofteze pe îndrăgostiții tâmpiți, dependenți de poveștile cu îngeri cu inimă de aur. Avea inocența sau pudoarea specifică fetelor de familie bună și se îmbrăca de parcă ar fi știut ce șasiu de clasă avea pe sub fustă, dar i-ar fi fost rușine să o recunoască. Celebra Beatriz, și-a zis Alicia, o Albă-ca-Zăpada emanând parfumul inocenței în țara piticilor.

Beatriz s-a ridicat pe vârfuri și și-a sărutat soțul pe buze. Un sărut cast, cu buzele strânse abia atingându-se. Alicia nu a putut să nu observe că Beatriz era genul de femeie care închide ochii atunci când sărută, chiar dacă era vorba despre un sărut legitim dat soțului ei, și se lasă cuprinsă de talie. Pe de altă parte Daniel încă săruta ca un licean și, cum se căsătorise de tânăr, nu avusese timp să învețe cum trebuie apucată

o femeie, de unde să o prinzi și ce să faci cu buzele ei. Era clar că nimeni nu îl învățase așa ceva. Alicia a simțit cum zâmbetul i se șterge și o undă de răutate îi invadează viscerele.

— Îmi aduceți un pahar de vin alb, vă rog? i-a zis chelnerului.

De cealaltă parte a străzii, Daniel Sempere s-a despărțit de soția lui și a intrat în librărie. Beatriz, îmbrăcată cu gust, dar sărăcăcios, s-a pierdut printre trecători, luând-o înspre Puerta del Ángel. Alicia i-a studiat talia și forma șoldurilor.

— Ehei, dacă te-aș îmbrăca eu, prințesă! a șoptit.

— Ați spus ceva, domnișoară?

Alicia s-a întors și l-a văzut pe chelner, care ținea paharul de vin alb și se uita la ea, fermecat și, totodată, bănuitor.

— Cum vă numiți? l-a întrebat ea.

— Eu?

Alicia s-a uitat într-o parte și într-alta a barului, cu o privire care sugera cât se poate de evident că în local nu mai era nimeni.

— Mai vedeți pe cineva aici?

— Marcelino.

— De ce nu luați loc lângă mine, Marcelino? Nu-mi place să beau singură. De fapt mint. Dar îmi place mai puțin.

Chelnerul a înghițit în sec.

— Dacă vreți, vă fac cinste, s-a oferit Alicia. O bere mică? Marcelino, vrăjit, nu-și putea lua ochii de la ea.

— Așază-te și dumneata, Marcelino, că nu mușc.

Tânărul a dat din cap că a înțeles și s-a așezat de cealaltă parte a mesei. Alicia i-a zâmbit dulce.

— Aveți o iubită, Marcelino?

Chelnerul a negat.

— Unele femei habar nu au ce pierd. Spuneți-mi ceva. Barul ăsta mai are și altă ieșire în afară de cea principală?

— Poftim?

— Mai e vreo ieșire care să dea în străduța din spate sau pe treptele clădirii de alături?

— E o ieșire care dă într-un patio ce se întinde până la Bertrellans. De ce?

— Întreb pentru că mă urmărește cineva.

Alarmat, Marcelino a aruncat o privire în stradă.

— Vreți să chem poliția?

Alicia și-a pus palma peste palma chelnerului, care de-acum era gata să se prefacă într-o statuie de sare.

— Nu e nevoie. Nu e ceva chiar așa de grav. Dar aş vrea să folosesc o ieșire mai discretă, dacă nu vă deranjează.

Marcelino a dat din cap că nu.

— Sunteți o comoară. Spuneți-mi, cât vă datorez?

— E din partea casei.

— Sigur?

Marcelino a făcut un gest aprobator.

— Exact ce spuneam. Habar nu au ce comoară de bărbat zace aici... Spuneți-mi, aveți cumva un telefon?

— După teighea.

— Vă deranjează dacă sun pe cineva? E o convorbire inter-urbană, dar pe asta chiar vreau să v-o plătesc, bine?

— Cum doriți...

Alicia s-a dus după teighea, unde se găsea un telefon vechi, prins de perete. Marcelino, rămas țintuit în dreptul mesei, o urmărea cu privirea. Ea i-a făcut un semn în timp ce forma numărul.

— Vreau să vorbesc cu Vargas, vă rog.

— Sunteți domnișoara Gris, nu-i așa? a întrebat de la celălalt capăt al firului o voce care avea ceva din limpezimea unui clopoțel. Căpitanul aștepta să-l sunați. Vi-l dau.

A auzit cum insul a lăsat receptorul pe masă și apoi și-a strigat colegul.

— Vargas, e *doña* Inés... l-a auzit zicând pe unul dintre agenți în timp ce altul fredona refrenul de la *Aquellos ojos verdes*.

— Vargas la telefon. Cum o duci? Dansezi deja *sardana*¹?

— Cine e *doña* Inés?

— Dumneata. Aici ne-au dat deja porecle. Eu sunt *don* Juan...

1. Dans tradițional din Catalonia.

- Uau! Câtă imaginație au colegii dumneavoastră!
- Nici nu îți poți închipui. Aici talentul dă pe dinafară.
Ce ai să-mi spui?
- Mă gândeam că îmi duceți dorul.
- M-am orientat mai bine și iată că supraviețuiesc.
- Mă bucur că o duceți atât de bine. Credeam că sunteți deja în drum spre Barcelona.
- Dacă ar fi după mine, ai rămâne acolo singură-singurică până la pensie.
- Dar șefii dumneavoastră ce zic?
- Să iau o mașină și să conduc toată ziua și o bună parte din noapte, pentru ca mâine să fiu lângă dumneata.
- Dacă tot ați pomenit de mașini... ceva noutăți despre Valls?
- Nimic nou. Au găsit mașina abandonată pe... stai puțin să verific... șoseaua Las Aguas din Vallvidrera. Asta-i în Barcelona?
- Mai degrabă dincolo.
- Dincolo? Adică în paradis?
- Cam așa. Vreo urmă de-a lui Valls sau de-a șoferului său, Vicente?
- Picături de sânge pe locul din dreapta șoferului. Semne de violență. Nici urmă de vreunul din ei.
- Altceva?
- Asta-i tot. Dar dumneata ce vești ai pentru mine?
- Că mie chiar mi-e dor de dumneavoastră, a zis Alicia.
- Întoarcerea la Barcelona te-a prostit de cap. Și acum ce faci? Pelerinaj la Moreneta?
- Cam așa. Chiar în acest moment mă uit la vitrina librăriei Sempere & Fiii.
- Productiv, ce să zic! Ai vorbit cumva cu Leandro?
- Nu. De ce?
- Pentru că de azi-dimineață mă bate întruna la cap, tot întrebă de dumneata. Te rog să-l suni și să-i transmiți urări de bine, altfel n-o să mă lase nici să respir.
- Alicia a oftat.

— Așa voi face. Apropo, aș vrea să faceți ceva pentru mine.

— Din câte se pare, ăsta e noul meu scop în viață.

— E o problemă delicată, a precizat Alicia.

— Specialitatea mea.

— Vreau să apelați la cunoștințele dumneavoastră din conducere și să aflați, cât mai discret posibil, ce misiune avea un anume Ricardo Lomana înainte de a se face nevăzut.

— Lomana? Dispărutul? Un tip periculos.

— Îl cunoașteți?

— Din auzite. Și n-am auzit nimic bun. Să văd ce pot face.

— Doar atât vă cer.

Vargas a oftat la capătul firului.

— După calculele mele, mâine-dimineață voi fi acolo. Dacă vrei, luăm micul dejun împreună și îți spun ce am aflat despre amicul dumitale, Lomana, asta în caz că aflu ceva. Crezi că ai putea să îți ții mintea limpede și să nu intri în necazuri până ajung?

— Vă promit.

7

Marcelino continua să o studieze de la depărtare, alternând fascinația lui morbidă cu scurte priviri aruncate în stradă, în căutarea misteriosului urmăritor. Alicia i-a aruncat o privire și a făcut un semn cu arătătorul.

— Încă un telefon și gata...

A format numărul care o conecta direct cu apartamentul de hotel și a așteptat. Telefonul nu a apucat să sune nici măcar o dată. Probabil că stătea la pândă lângă telefon, s-a gândit Alicia.

— Sunt eu, a șoptit ea.

— Alicia, Alicia, Alicia, a zis Leandro cu tandrețe în glas. Nu-mi place să mă ții pe jar. Știi bine asta.

— Chiar aveam de gând să te sun. Nu era cazul să-mi pui o coadă.

— Nu înțeleg.

— Nu ai pus pe cineva să mă urmărească?

— Dacă aş fi făcut-o, nu aş fi ales pe cineva atât de incapabil încât să-l observi imediat. Cine-i?

— Încă nu ştiu. Mă gândeam că e omul tău.

— Zău că nu. Dacă nu cumva or fi trimis cei de la comisarariat pe cineva.

— În cazul ăsta băieţii stau cam prost cu personalul dacă mi-au pus pe urme un asemenea individ.

— Nu e uşor să găseşti oameni capabili. Dacă nici eu nu ştiu... Vrei să dau un telefon, ca să ți-l ia de pe cap?

Alicia s-a gândit o clipă.

— Parcă nu. Mi-a venit o idee.

— Nu fi rea cu el. Nu ştiu pe cine au trimis, dar probabil că e cel mai începător dintre toţi.

— Sunt chiar atât de slabă?

— Dimpotrivă. Mai degrabă cred că nimeni nu a vrut o asemenea misiune.

— Vrei să spui că nu las amintiri plăcute?

— Mereu ți-am zis că e important să păstrezi aparențele. Dacă nu, vezi și tu ce se întâmplă. Ai vorbit cu Vargas?

— Da.

— Înseamnă că ai aflat despre mașină. La tine acasă toate sunt în regulă?

— Da. Doamna Jesusa a făcut o curățenie de poți linge mac de pe jos și mi-a călcat până și hainele de la prima comuniune. Mulțumesc pentru atenție.

— Nu vreau să-ți lipsească ceva.

— De-aia mi-l trimiți pe Vargas?

— Asta probabil că e o inițiativă de-a lui. Sau a lui Gil de Partera. Ți-am spus că nu au încredere în noi.

— Oare de ce?

— Ce planuri ai pentru azi?

— Am dat o tură prin librării, iar după-amiază am o întâlnire cu cineva care mi-ar putea clarifica niște lucruri despre Víctor Mataix.

— Să înțeleg că o ții înainte cu cartea aia?

— Să zicem că o fac pentru a elimina o pistă.

— Îl cunosc? Pe cel cu care te întâlnești.

— Nu știu. E un librar. Gustavo Barceló.

Pauza a fost aproape imperceptibilă, însă Alicia a simțit-o.

— Nu-mi spune nimic. Sună-mă dacă afli ceva. Și sună-mă și dacă nu afli.

Alicia tocmai căuta o replică acidă, când a auzit că Leandro a închis telefonul. A lăsat câteva monede pe tejghea, pentru plata consumației și a celor două convorbiri, și s-a despărțit de Marcelino trimitându-i o beza.

— Rămâne între noi, bine, Marcelino?

Chelnerul a dat din cap plin de hotărâre, apoi a condus-o pe Alicia până la o ușă din spatele localului, care dădea într-un patio. Din patio se deschidea o încrengătură de coridoare printre case și toate duceau într-una din acele străduțe lugu-bre care se pot întâlni numai în partea veche a Barcelonei și care sunt la fel de strâmte ca spațiul dintre fesele unui seminarist.

Străduța urca dinspre Canuda până la Santa Ana. Alicia a dat ocol zonei și, după ce a luat colțul, s-a oprit să cerceteze decorul. O doamnă împingea un cărucior cu o mână, iar cu cealaltă trăgea după ea un copil care părea că merge cu papucii lipiți de caldarâm. Un domn purtând costum și o eșarfă se prefăcea că se uită în vitrina unui magazin de încălțăminte în timp ce trăgea cu ochiul la două domnișoare elegante, dotate cu ciorapi cu jartieră, care treceau pe acolo râzând. Un jandarm se plimba pe mijlocul străzii, împărțind priviri bănuitoare. Iar acolo, aproape lipit de perete, ca și cum ar fi fost un afix, Alicia a observat silueta unui bărbat mic de statură și atât de anodin, încât era vecin cu invizibilitatea. Insul fuma o țigară și stătea cu ochii ațintiți pe intrarea cafenelei, asta când nu-și consulta agitat ceasul. Și-a zis că nu-l aleseseră tocmai rău. Prezența lui era atât de neînsemnată, încât până și plictiseala ar fi trecut pe lângă el fără să-l observe. Alicia s-a apropiat și s-a oprit la câțiva centimetri de gâtul lui palid. Și-a rotunjit buzele și a suflat spre el.

Individul a sărit într-o parte, gata să cadă grămadă. Când s-a întors și a văzut-o pe Alicia, i-a dispărut din obraji și puțină roșeață pe care-o mai avea.

— Cum te cheamă, drăguțule? a întrebat tânăra.

Dacă omulețul avea cumva voce, în clipa aceea nu și-a găsit-o. Privirea lui a dat o sută de ocoluri înainte de a se întoarce la Alicia.

— Dacă ai de gând să o tulești, îți bag șișul în mațe. Ai înțeles?

— Da, a zis insul.

— Glumesc, a zâmbit Alicia. Eu nu fac din astea.

Sărmanul individ purta un palton care părea împrumutat și avea înfățișarea unui rozător mort de spaimă. Curajos următor i-au mai trimis, nimic de zis. Alicia l-a apucat de guler și l-a tras cu multă fermitate, dar și cu amabilitate, până la colțul străzii.

— Cum te cheamă?

— Rovira, a murmurat insul.

— Tu stăteai azi-noapte la intrarea în La Manual Alpargatera?

— De unde știi?

— Să nu fumezi niciodată în bătaia luminii unui felinar.

Rovira, mustăcînd, a dat din cap că a înțeles.

— Spune-mi, Rovira, de cât timp ești în poliție?

— Măine se fac două luni, dar dacă se află la comisariat că m-ați descoperit...

— N-au de ce să afle.

— Nu?

— Nu. Pentru că noi doi, Rovira, ne vom ajuta unul pe altul. Și știi cum?

— Habar n-am, domnișoară.

— Știi tu câte ceva, dar spune-mi Alicia, că facem parte din aceeași gașcă.

Alicia a căutat prin buzunarele lui Rovira și a găsit un pachet de țigări cum se vindeau numai în cele mai proaste crâșme și făceau tovărășie bună cu cafeaua cu coniac. A aprins o țigară și i-a pus-o insului între buze. L-a așteptat să tragă câteva fumuri, apoi i-a zâmbit politicos.

— Ceva mai liniștit?

El a făcut semn că da.

— Spune-mi, Rovira, cum se face că te-au ales tocmai pe tine ca să mă urmărești?

Insul a șovăit.

— Nu vă supărați, dar nimeni nu a vrut să facă asta.

— Cum așa?

Rovira a ridicat din umeri.

— Nu mai fi atât de speriat, omule! Relaxează-te.

— Se zice că le faceți tuturor numai necazuri și că aduceți ghinion.

— Înțeleg. Și e clar că tu nu ai ținut cont de asta.

— E greu să am mai mult ghinion decât am avut deja. Și, oricum, nici n-am prea avut de ales.

— Și care-i de fapt misiunea ta?

— Să vă urmăresc și să raportez unde mergeți și ce faceți, fără ca dumneavoastră să vă dați seama. Și văd cât de bine m-am descurcat.

— De ce ai intrat în poliție?

— Eu aș fi vrut să mă fac grafician, dar socrul meu e căpitan la poliția capitalei.

— Aha. Iar soțioara ta se dă în vânt după uniforme, așa-i?

Alicia și-a luat un aer matern și a pus o palmă pe umărul lui Rovira.

— Rovira, există momente în viață când un bărbat trebuie să arate cine e și, oricât de rău ar suna, să arate lumii întregi că s-a născut ca să urineze din picioare. Și, ca să-ți dai seama că ești mult mai capabil decât crezi, o să-ți ofer șansa de a arăta ce poți. Mie, poliției, socrului și soției tale, care atunci când va înțelege ce armăsar are în casă, o să aibă nevoie de săruri ca să-și revină.

Rovira se uita la ea, gata să leșine.

— De acum înainte mă vei urmări exact cum ți s-a ordonat, dar niciodată la mai puțin de o sută de metri și fără să te lași văzut. Iar când va trebui să raportezi unde am fost și ce am făcut, ai să spui ce-ți voi cere eu să spui.

— Dar... e legal așa ceva?

— Rovira, tu ești polițistul. E legal ce hotărăști tu că e legal.

— Nu știu...

— Cum să nu știi? Tu știi până și latină. Doar că îți lipsește încrederea în tine.

Rovira a clipit buimăcit de mai multe ori.

— Și dacă zic nu?

— Hei, nu mai fi așa, omule! Tocmai acum, când începeam să ne împrietenim și noi... Dacă zici nu, o să mă duc la socrul tău, căpitanul, și o să-i spun că te-am găsit cocoțat pe zidul colegiului Las Teresianas, frecându-ți-o în timp ce te uitai la elevele ieșite în pauză.

— Nu vă văd în stare să faceți așa ceva.

Alicia l-a țintuit cu privirea.

— Rovira, habar n-ai tu de ce sunt eu în stare să fac.

Bărbatul a lăsat să-i scape un geamăt.

— Sunteți foarte rea.

Alicia și-a strâns buzele, făcând pe supărata.

— Când o să fiu cu adevărat rea cu tine, o să simți imediat. Măine, la prima oră, să fii în față la Gran Café și eu o să-ți spun care-i planul. Ne-am înțeles?

Rovira, care părea să se fi micșorat cu câțiva centimetri în decursul discuției, s-a uitat rugător la ea.

— E o glumă, nu-i așa? Vă bateți joc de mine pentru că sunt începător...

Alicia a adoptat o atitudine cât mai apropiată de cea pe care o lua uneori Leandro și l-a privit cu ochi de gheață. A clătinat încet din cap.

— Nu e nici o glumă, e un ordin. Să nu mă dezamăgești. Eu și Spania contăm pe tine.

8

În zorii secolului al douăzecilea, când banii încă mai miroseau a parfum, iar bogățiile, mai degrabă decât să se moștească, se făceau la vedere, un palat modernist ivit din turburea

poveste dintre visările câtorva meșteri renumiți și din vanitatea unui puternic al zilei a căzut din cer și a încremenit pentru totdeauna în cea mai neașteptată enclavă de Belle Époque din Barcelona.

Așa-numita Casa Pérez Samanillo ocupa de mai bine de o jumătate de veac toată partea dintre Balmes și Diagonal, ca un miraj sau ca un avertisment. Clădită cu scopul de a fi folosită ca locuință particulară într-o vreme când cea mai mare parte a aristocrației începea să renunțe la palatele ei, acel imn închinat abundenței continua să-și mențină înfățișarea de recif parizian, aruncând lumini de cupru pe străzi prin ferestrele uriașe și arătându-le fără nici o rușine muritorilor de rând scările, saloanele și candelabrele sale de cristal. Aliciei i se păruse întotdeauna că seamănă cu un soi de acvariu în care poți contempla prin pereții de sticlă organisme și forme de viață exotice și surprinzătoare.

Acea fosilă opulentă nu mai găzduia de multă vreme nici o familie, iar de câțiva ani devenise sediul numitului Círculo Ecuestre de Barcelona, una dintre acele instituții inexpugnabile și elegante care răsar în orice mare oraș, pentru ca inșii de familie bună să se poată apăra de mirosul de sudoare emanat de toți cei pe ale căror spinări și-au clădit averile iluștrii lor înaintași. Leandro, observator fin al acestor tendințe, obișnuia să spună că, odată rezolvată problema hranei și a locuinței, necesitatea imediat următoare a omului este aceea de a găsi motive și resurse pentru a se simți diferit de semenii săi și superior acestora. Sediul Círculo Ecuestre părea să fi fost gândit exact în acest scop, iar Alicia bănuia că dacă Leandro nu s-ar fi mutat la Madrid în urmă cu atâția ani, saloanele acelea perfect amenajate, cu mobilier din lemn nobil, ar fi fost locul ideal pentru mentorul ei, locul unde să se instaleze, purtând mănuși albe, și să își vadă de planurile lui întunecate.

Un majordom, tot numai uniformă, stătea la intrare și i-a deschis cu solemnitate poarta mare de fier. În hol se înălța un pupitru aflat în bătaia luminilor și în spatele lui stătea un

individ în costum, cu o înfățișare bătrânicioasă, care a măsurat-o de câteva ori de sus până jos înainte de a adopta o atitudine servilă.

— Bună ziua. Mi-am dat întâlnire aici cu domnul Gustavo Barceló.

Angajatul a coborât privirea pe registrul aflat pe pupitru și s-a prefăcut că-l studiază câteva clipe, așa cum o cerea ritualul.

— Și numele dumneavoastră este...?

— Verónica Larraz.

— Fiți amabilă și urmați-mă.

Bărbatul a condus-o de-a lungul somptuosului palat. La trecerea ei, membrii clubului își întrerupeau discuțiile pentru a-i arunca priviri nedumerite, uneori chiar scandalizate. Era cât se poate de evident că locul acela nu era obișnuit cu prezențele feminine și nu puțini patricieni i-au interpretat apariția ca pe o ofensă adusă masculinității lor râncede. Alicia s-a mulțumit să răspundă atenției lor cu un zâmbet politic. Într-un târziu au ajuns la o masă de lectură plasată în fața unei ferestre uriașe care dădea spre bulevardul Diagonal. Acolo, așezat într-un jilț și savurând un pahar cu coniac de mărimea unui acvariu, stătea tolănit un domn cu trăsături și mustăți impresionante, îmbrăcat într-un costum din trei piese, care se termina cu pantofi de dandy. Angajatul s-a oprit la câțiva pași și a zâmbit temător.

— Don Gustavo? Vizita pe care o așteptați...

Don Gustavo Barceló, director onorific al breslei librarilor din Barcelona și bun cunoscător a tot ce avea legătură cu eternul feminin și cu reprezentările lui cele mai reușite, s-a ridicat și a primit-o pe Alicia cu o caldă și respectuoasă reverență.

— Gustavo Barceló, la picioarele dumneavoastră.

Alicia i-a întins mâna, pe care librarul a sărutat-o ca și cum ar fi fost a unui papă, fără grabă și profitând din plin de moment pentru a o studia amănunțit, la final fiind probabil în stare să spună și ce mărime aveau mânușile pe care le purta.

— Verónica Larraz, s-a prezentat Alicia. E o plăcere să vă cunosc.

— Larraz e numele rudei dumneavoastră, colecționarul?

Alicia a bănuit că tânărul angajat, Benito, îl sunase pe Barceló imediat ce ea părăsise librăria și îi povestise acestuia de-a fir a păr toată întâlnirea.

— Nu, Larraz e numele dobândit prin căsătorie.

— Înțeleg. Discreția înainte de toate. Am să țin cont de asta. Luați loc, vă rog.

Alicia s-a așezat în fotoliul aflat dinaintea lui Barceló și a savurat aerul aristocratic și exclusivist din jur.

— Fii binevenită în mijlocul paraditei ascendente a noilor îmbogățiți și a parveniților care-și căsătoresc odraslele cu ei pentru perpetuarea castei, a zis Barceló, urmărindu-i privirea.

— Nu sunteți membru plătit al clubului?

— Am rezistat mult timp, din motive de igienă, însă odată cu trecerea anilor, circumstanțele m-au obligat să capitulez în fața realităților orașului și să mă las dus și eu de curent.

— Cu siguranță există și unele avantaje.

— Să nu vă îndoiiți de asta. Cunoști oameni care vor să-și cheltuiască averea moștenită pe lucruri despre care nu știu nimic și de care nici nu au nevoie, apoi te vindeci de orice romantism în privința autoproclamatelor elite ale statului, iar coniac mai bun ca aici e imposibil de găsit. Mai mult, locul acesta este minunat pentru a face puțină arheologie socială. Barcelona are peste un milion de locuitori, însă dacă e să spunem adevărul, cei care dețin cheile tuturor ușilor nu sunt mai mult de patru sute. Și să nu uităm că orașul acesta este unul al ușilor închise, unde totul depinde de cel care are cheile, cui i se deschide și de care parte a pragului te afli. Dar mă îndoiesc că nu știți deja toate astea, doamnă Larraz. Pot să vă mai ofer ceva în afară de discursurile și poveștile mele moralizatoare de librar bătrân?

Alicia a negat.

— Firește. Direct la subiect, nu?

— Dacă nu vă deranjează.

— Dimpotrivă. Ați adus cartea?

Alicia a scos din poșetă exemplarul din *Ariadna și Prințul Stacojiu*, învelit într-o bucată de mătase, și i l-a dat. Barceló

l-a apucat cu amândouă mâinile și, imediat ce degetele lui au atins coperta, ochii au început să-i scânteieze și pe buze i-a apărut un zâmbet de satisfacție.

— *Labirintul spiritelor...* a șoptit. Bănuiesc că n-o să-mi spuneți cum ați făcut rost de el.

— Proprietarul ar prefera să păstrăm secretul în această privință.

— De acord. Dacă-mi dați voie...

Don Gustavo a deschis cartea și a început să întoarcă lent paginile, savurându-le cu expresia unui gurmand care se bucură de niște bucate unice, irepetabile. *Alicia* începuse să creadă că bătrânul librar uitase de ea și se pierduse cu totul prin paginile cărții, când acesta s-a oprit brusc și i-a aruncat o privire întrebătoare.

— Iertați-mi îndrăzneala, doamnă *Larraz*, dar trebuie să vă mărturisesc că nu reușesc nicidecum să înțeleg de ce cineva – în cazul de față colecționarul pe care-l reprezentați – ar vrea să renunțe la o asemenea raritate.

— Credeți că va fi greu să găsiți un cumpărător?

— Nici vorbă. Puneți-mi un telefon la îndemână și vă asigur că în mai puțin de douăzeci de minute veți avea cinci oferte la cel mai bun preț, minus comisionul meu de zece la sută. Asta e cea mai mică problemă.

— Dar atunci care e problema, *don Gustavo*, dacă îmi permiteți să întreb?

Barceló s-a repezit la paharul cu coniac.

— Problema e dacă dumneavoastră chiar vreți cu adevărat să vindeți piesa aceasta, doamnă *Larraz...* i-a zis *Barceló*, rostindu-i plin de ironie numele fictiv.

Alicia s-a mulțumit să zâmbească cu timiditate. *Barceló* a dat din cap.

— Nu e nevoie să-mi răspundeți, nici să-mi spuneți numele dumneavoastră real.

— Numele meu e *Alicia*.

— Știți că personajul principal din seria *Labirintul spiritelor*, *Ariadna*, e un omagiu adus celeilalte *Alicia*, cea a lui *Lewis*

Carroll, precum și țării ei – în cazul nostru Barcelona, o țară a minunilor?

Alicia s-a prefăcut surprinsă și a negat grațios.

— În primul volum al seriei Ariadna găsește o carte fermecată în podul vilei din Vallvidrera, acolo unde locuiește împreună cu părinții ei, până când aceștia dispar în chip misterios în timpul unei furtuni nocturne. Crezând că dacă ar chema un spirit din valea umbrelor, ar putea să-și regăsească părinții, Ariadna deschide fără să-și dea seama un portal între Barcelona adevărată și reversul ei, o reflexie blestemată a orașului. Orașul Oglinzilor... Pământul se cascadează sub picioarele ei și Ariadna cade în tenebre pe o scară nesfârșită în formă de melc, până ce ajunge la acea altă Barcelonă, labirintul spiritelor, unde e condamnată să bântuie prin cercurile infernului construit de Prințul Stacojiu și unde întâlnește multe suflete damnate, pe care încearcă să le salveze în timp ce-și caută părinții dispăruți...

— Și Ariadna reușește să-și găsească părinții și să salveze vreun suflet damnat?

— Din nefericire, nu. Dar face tot ce poate. În felul ei, e o eroină, chiar dacă flirtează cu Prințul Stacojiu și asta o transformă și pe ea, încetul cu încetul, într-o reflexie întunecată și perversă a ei înseși, într-un înger căzut, ca să zic așa...

— Pare o poveste exemplară.

— Chiar este. Spuneți-mi, *Alicia*, asta-i ocupația dumneavoastră, de a coborî în infern în căutarea problemelor?

— De ce ar vrea cineva să-și facă singur probleme?

— Pentru că îmi închipui că tâmpitul de Benito v-a spus deja că nu cu mult timp în urmă a venit la librărie un individ cu aspect de măcelar, angajat în Brigada Social, și a pus niște întrebări care seamănă mult cu ale dumneavoastră. Și ceva îmi spune că dumneata și cu insul acela sunteți cunoștințe vechi, dacă nu mă înșel...

— Individul la care vă referiți se numește Ricardo Lomana și nu vă înșelați deloc.

— Eu nu mă înșel niciodată, domnișoară. Problema sunt cărările înșelătoare pe care le urmez uneori.

— Mai exact, ce v-a întrebat Lomana?

— Voia să știe dacă nu cumva cumpăraseră cineva recent vreo carte de Víctor Mataix, fie la vreo licitație, fie de la vreun vânzător particular, fie de pe piața internațională.

— Nu v-a întrebat nimic despre Víctor Mataix?

— Domnul Lomana nu le prea avea cu literatura, dar mi-a lăsat impresia că știa despre Víctor Mataix tot ce avea nevoie să știe.

— Și dumneavoastră ce i-ați spus?

— I-am dat datele de contact ale colecționarului care a cumpărat în ultimii șapte ani toate exemplarele din *Labirintul spiritelor* rămase nedistruse în 1939.

— Toate cărțile lui Mataix care erau pe piață au fost cumpărate de una și aceeași persoană?

Barceló a dat din cap că da.

— Toate, mai puțin a dumneavoastră.

— Și cine e colecționarul acesta?

— Nu știu.

— Tocmai mi-ați spus că i-ați dat lui Lomana datele sale de contact.

— I-am dat contactele avocatului care-l reprezintă și face toate tranzacțiile în numele lui. Unul, Brians. Fernando Brians.

— Ați discutat vreodată cu avocatul Brians, *don* Gustavo?

— Am vorbit cu el la telefon o dată sau de două ori, cel mult. Pare un om serios.

— Despre chestiuni legate de cărțile lui Mataix?

Barceló a încuviințat.

— Ce-mi puteți spune despre Víctor Mataix, *don* Gustavo?

— Foarte puțin. Știu că adeseori lucra ca ilustrator, că a publicat câteva romane la perechea aia de nerușinați, Barrido y Escobillas, înainte de a se apuca de romanele din seria *Labirintul spiritelor* și că trăia retras într-o casă de pe șoseaua Las Aguas, între Vallvidrera și observatorul Fabra, pentru că soția lui suferea de o boală ciudată și el nu putea sau nu voia să o lase singură. Cam asta ar fi. Plus faptul că a dispărut în 1939, după ce forțele naționaliste au ocupat Barcelona.

— Și de unde aș putea afla ceva mai multe despre el?

— E greu. Singurul om care cred că v-ar putea ajuta e Vilajuana, Sergio Vilajuana, un ziarist și scriitor care l-a cunoscut pe Mataix. El știe mai multe ca oricine și mai e și un client obișnuit al librăriei. Îmi amintesc că l-am auzit spunând că lucra la o carte despre Mataix și despre întreaga generație de scriitori blestemați din Barcelona, o generație care a dispărut după război...

— Mai sunt și alții?

— Scriitori blestemați? E o specialitate locală, ca *allioli*.

— Și unde-l pot găsi pe domnul Vilajuana?

— Încercați la redacția ziarului *La Vanguardia*. Dar, dacă-mi permiteți un sfat, ar fi mai bine să aveți pregătită o poveste mai credibilă decât cea cu colecționarul secret. Vilajuana nu are caș la gură.

— Și ce ar trebui să fac?

— Îmbrobodiți-l.

Alicia a zâmbit șmecherește.

— Spuneți-i despre carte. Dacă mai e interesat de Mataix, cred că nu va răbda să nu arunce măcar o privire acestui exemplar. În vremurile noastre să găsești o carte de Mataix e aproape la fel de greu precum e să găsești o persoană decentă într-o funcție de conducere.

— Mulțumesc, *don* Gustavo. Mi-ați fost de mare ajutor. V-aș ruga să păstrați secretă discuția noastră.

— Fiți fără grijă. Păstrarea secretelor e ceea ce mă menține tânăr. Și coniacul scump.

Alicia a învelit cartea în bucata de mătase și a pus-o în poșetă. A profitat de ocazie pentru a se da cu ruj, zâmbind ca și cum ar fi fost singură, scenă la care Barceló a asistat fascinat și cuprins de un ușor neastâmpăr.

— Cum arăt? a întrebat Alicia.

— De nota zece.

Ea s-a ridicat și și-a luat paltonul.

— Cine ești dumneata, Alicia?

— Un înger căzut, a răspuns ea, întinzându-i mâna și făcându-i cu ochiul.

— Dacă e așa, atunci ați nimerit în locul ideal.

Don Gustavo Barceló i-a strâns mâna și a urmărit-o în timp ce se îndrepta spre ieșire. Apoi s-a refugiat din nou în jilțul său și a rămas pe gânduri, cu paharul de coniac aproape gol. După puțin timp a văzut-o trecând prin fața ferestrelor mari. Înserarea întinsese peste Barcelona o pătură de nori roșiatici și soarele la apus desena pe trotuarele bulevardului Diagonal siluetele trecătorilor și ale mașinilor, care luceau ca niște lacrimi de metal topit. *Barceló* a fixat cu privirea paltonul roșu care se îndepărta tot mai mult, până când *Alicia* a părut să se evaporeze printre umbrele orașului.

9

În acea seară, după ce l-a lăsat pe *Barceló* să-și înece bănuiele în coniac, *Alicia* a decis să se întoarcă spre casă prin *Rambla de Cataluña*, unde a cercetat noianul de magazine de lux, cu vitrinele deja luminate. Și-a amintit de zilele când începuse să se uite cu jind și cu neîncredere la toate acele centre comerciale și la oamenii sobri și distinși care le frecventau.

Și-a amintit când a intrat cu gândul să fure din ele și ce reușise să fure, și-a amintit de strigătele vânzătorului și de clienții din spatele ei, de focul nebun din vene la ideea că e urmărită și de gustul dulce al răzbunării, al dreptății, atunci când simțise că le smulsese ceva ce credeau că li se cuvine numai lor printr-un fel de drept divin. Și-a amintit și de ziua în care încercarea ei de a scăpa cu fuga a luat sfârșit într-o încăpere umedă și întunecoasă din subsolul comisariatului de pe *Vía Layetana*. Era un subsol fără ferestre, cu o masă de fier prinsă de dușumea și cu două scaune. În mijlocul încăperii era un sifon și dușumeaua era încă udă. Mirosea a rahat, sânge și leșie. Cei doi polițiști care o prinseseră au imobilizat-o pe scaun, încătușând-o de mâini și de picioare, și au lăsat-o acolo mai multe ore, ca să aibă timp să-și imagineze ce avea să urmeze.

— Știu că *Fumero* va fi mulțumit când va auzi că are la îndemână o târfuliță tinerică rău. O să te lase ca nouă.

Alicia auzise vorbindu-se despre Fumero. Circulau povești despre el și despre ce li se întâmpla nefericiților care sfârșeau într-un beci precum cel din subsolul comisariatului. Nu mai știa dacă tremura de frig sau de teamă și, după câteva ore, când ușa s-a deschis și a auzit voci și pași, a închis ochii și a simțit cum urina i se scurgea printre coapse de-a lungul picioarelor.

— Deschide ochii, a zis vocea.

A văzut printre lacrimi chipul unui bărbat de statură mijlocie, cu o înfățișare de notar de provincie, care-i zâmbea cu îngăduință. În încăpere nu mai era nimeni altcineva. Bărbatul, îmbrăcat la patru ace și parfumat cu apă de colonie cu aromă de lămâie, s-a uitat la ea în tăcere câteva secunde, după care a dat ocol mesei și s-a oprit în spatele ei. Alicia și-a strâns buzele, ca să-și înăbușe geamătul de groază care-i aprinsese gâtul când a simțit mâinile bărbatului pe umerii ei și buzele lui atingându-i urechea stângă.

— Nu-ți fie teamă, Alicia.

Ea a început să se agite violent, clătînându-se cu tot cu scaunul de care era legată. A simțit mâinile bărbatului coborându-i de-a lungul brațelor, apoi și-a dat seama că strânsoarea din jurul încheieturilor slăbise brusc și i-au trebuit câteva secunde până să înțeleagă că polițistul îi scosese cătușele. Sângele i-a revenit încetul cu încetul în extremități și, odată cu el, a ajuns acolo și durerea. Bărbatul i-a luat brațele și i le-a întins cu delicatețe pe masă. S-a așezat lângă ea și a început să-i maseze încheieturile.

— Numele meu este Leandro, a zis el. Te simți mai bine?

Alicia a dat din cap că da. Leandro a zâmbit și i-a eliberat mâinile.

— Acum o să-ți scot cătușele de la glezne. O să te doară puțin și acolo. Dar înainte de asta vreau să mă asigur că nu vei face nici o tâmpenie.

Ea a dat din cap că nu.

— Nimeni nu o să-ți facă nici un rău, a zis Leandro în timp ce-i scotea cătușele.

Odată eliberată, Alicia s-a ridicat de pe scaun și a căutat cu privirea un colț în care să se adăpostească. Privirea bărbatului s-a fixat pe balta de urină de la picioarele scaunului.

— Îmi pare rău, Alicia.

— Ce vreți?

— Vreau să stăm de vorbă. Nimic altceva.

— Despre ce?

— Despre omul pentru care ai lucrat în ultimii doi ani, Baltasar Ruano.

— Nu-i datorez nimic.

— Știi. Te anunț că Ruano a fost prins, împreună cu majoritatea tovarășilor tăi.

Alicia l-a privit neîncrezătoare.

— Ce o să li se întâmple?

Leandro a ridicat din umeri.

— Ruano e terminat. A mărturisit totul după un lung interogatoriu. Îl așteaptă pedeapsa cu moartea. E o chestiune de câteva zile. Pentru tine asta e o veste bună.

Alicia a înghițit în sec.

— Și ceilalți?

— Sunt niște copilandri. Casa de corecție sau pușcăria. Pentru cei norocoși. Cei care se vor întoarce pe stradă au zilele numărate.

— Și eu?

— Depinde.

— De ce?

— De tine.

— Nu înțeleg.

— Mi-ar plăcea să lucrezi pentru mine.

Alicia s-a uitat la el în tăcere. Leandro s-a așezat pe scaun și a privit-o zâmbitor.

— Te urmăresc de ceva vreme, Alicia. Cred că ai fi potrivită.

— Pentru ce?

— Pentru a învăța.

— Ce să învăț?

— Să supraviețuiești. Și să-ți folosești talentul la ceva mai mult decât să-i umpli buzunarele unui borfaș de rând ca Ruano.

— Dar cine ești dumneata?

— Eu sunt Leandro.

— Sunteți polițist?

— Ceva de genul ăsta. Gândește-te la mine ca la un prieten.

— Eu nu am prieteni.

— Toți avem prieteni. Trebuie doar să știi să-i găsești. Îți propun ca în următoarele douăsprezece luni să lucrezi pentru mine. O să ai asigurate o locuință bună și un salariu. Vei fi liberă să pleci când vei dori.

— Și dacă vreau să plec acum?

Leandro i-a arătat ușa.

— Dacă asta vrei, n-ai decât să pleci. Întoarce-te pe stradă.

Alicia a țintuit ușa cu privirea. Leandro s-a ridicat și a deschis-o. Apoi s-a așezat din nou pe scaun, lăsându-i calea liberă.

— Dacă hotărăști să pleci, Alicia, nimeni nu te va opri. Dar șansa pe care ți-o ofer rămâne aici.

Alicia a făcut câțiva pași către ușă. Leandro nu a schițat nici un gest ca să o rețină.

— Și dacă rămân cu dumneata?

— Dacă hotărăști să-mi dai un vot de încredere, mai întâi o să faci o baie, o să primești haine curate și o să cinezi la Las Siete Puertas. Ai fost vreodată acolo?

— Nu.

— Au un orez negru delicios.

Alicia a simțit cum o roade stomacul de foame.

— Și apoi?

— Apoi te vei duce la noua ta locuință, unde vei avea o cameră și o baie numai pentru tine și te vei odihni în patul tău cu așternuturi noi. Iar mâine, nu foarte devreme, o să te caut ca să mergem la biroul meu și să-ți explic cam ce fac eu.

— Și de ce nu-mi spuneți acum?

— Hai să zicem că rezolv anumite probleme și trag pe linie moartă criminali precum Baltasar Ruano, dar și pe alții, mult, mult mai periculoși, ca să nu mai poată face rău nimănui. Dar cel mai important lucru pe care-l fac e să găsec persoane cu adevărat excepționale care, la fel ca tine, nu știu că sunt așa. Le învăț să-și dezvolte talentul, ca să-l poată pune în slujba binelui.

— În slujba binelui, a repetat cu răceală Alicia.

— Alicia, lumea nu e locul lipsit de moralitate pe care l-ai cunoscut până acum. Lumea nu e altceva decât o oglindă a celor care-o formează și nu e nici mai mult și nici mai puțin decât ce facem noi toți din ea. De aceea persoanele care se nasc cu un har, ca tine și ca mine, au responsabilitatea de a-l folosi spre binele celorlalți. Harul meu este de a recunoaște talentul celorlalți și de a-i călăuzi, pentru ca, atunci când va veni momentul, să știe să ia decizia potrivită.

— Eu n-am nici un talent. Nici un har...

— Bineînțeles că ai. Trebuie să ai încredere în mine. Și mai ales în tine însăși, Alicia. Pentru că ziua de azi, dacă vrei, poate fi prima zi a vieții tale furate, o viață pe care, dacă o să-mi dai voie, am să ți-o redau.

Leandro a zâmbit cald și Alicia a simțit o năvalnică și dureroasă dorință de a-l îmbrățișa. Bărbatul i-a întins mâna. Pas cu pas, Alicia a străbătut încăperea până în dreptul lui. Și-a pus palma în palma aceluia ins ciudat și s-a pierdut în ochii lui.

— Mulțumesc, Alicia. Îți jur că nu vei regreta.

Ecoul acelor cuvinte rostite atât de demult s-a stins încetul cu încetul. Durerea începea să-și scoată ghearele și Alicia s-a hotărât să meargă ceva mai încet. Știa că cineva era pe urmele ei încă de când ieșise de la Círculo Ecuestre. Îi simțea prezența, îi ghicea privirea urmărindu-i silueta de la depărtare și așteptând. Când a ajuns la semaforul de pe strada Rosellón, s-a oprit și a întors ușor capul, măturând strada cu o privire, chipurile, dezinteresată și scrutând trecătorii care ieșiseră cu

zecile să se plimbe pe faleză, să își etaleze hainele de gală, să vadă și să fie văzuți acolo unde le era locul. Spera ca următorul să fie bietul Rovira, dar știa că printre trecători, ascuns cu abilitate la vreo treizeci de metri în urmă, în vreun gang sau în spatele unui grup de oameni, putea fi de fapt Lomana. Putea fi acolo, urmărind-o, călcându-i pe urme și mângâind cu nesaț cuțitul din buzunarul paltonului, șișul pe care îl ținea pregătit de ceva timp numai pentru ea. După ce a mai mers un cvartal, a văzut vitrina cofetăriei Mauri, plină cu dulciuri aranjate cu măiestrie, pentru a îndulci melancolia de toamnă a doamnelor din înalta societate. S-a mai uitat o dată cu atenție în spatele ei și a hotărât să se refugieze pentru câteva minute acolo.

O tânără cu o înfățișare gravă și virginală a condus-o la o masă de lângă ferestre. Cofetăria Mauri i se păruse întotdeauna un club select, destinat zahărului rafinat, unde se întâlneau doamne de o anumită vârstă și o anumită poziție socială ca să conspire la adăpostul ceștilor cu ceai de mușețel și al dulciurilor frizând păcatul. În acea seară clientela îi confirma supoziția și Alicia, tentată să se simtă și ea printre cele alese, a cerut o cafea cu lapte și o prăjitură cu frișcă ce-i făcuse cu ochiul încă de când intrase și părea făcută special pentru ea. În timp ce aștepta, a suportat cu un zâmbet absent privirile pe care patricienele pline de bijuterii și înțolite după ultimul răcnet al modei de la Santa Eulalia i le aruncau de la celelalte mese, citindu-le pe buze comentariile provocate de apariția ei și făcute *soto voce*. „Dacă ar putea, m-ar jupui fără să stea pe gânduri și și-ar face o mască din pielea mea“, s-a gândit Alicia.

Imediat ce i-a fost adusă comanda, Alicia a înghițit cu lăcomie jumătate din prăjitură și după câteva secunde a simțit zahărul în sânge. A scos din poșetă flaconul primit de la Leandro când se despărțiseră în gara Atocha și l-a deschis. A luat o pastilă și s-a uitat cu atenție la ea, ținând-o în palmă câteva secunde înainte de a o duce la buze. O nouă înțepătură dureroasă a convins-o pe loc. A înghițit pastila cu o gură de

cafea cu lapte și a mâncat restul prăjiturii mai mult ca să-și umple stomacul. A stat acolo o jumătate de oră, uitându-se la trecători și așteptând ca pastila să-și facă efectul. Imediat ce a simțit durerea înecându-se în plasa aceea tulbure de somnolență care-i invadea trupul, s-a ridicat și a plătit consumația direct la casă.

La ieșirea din cofetărie a oprit un taxi și i-a spus șoferului adresa. Taximetrul avea chef de vorbă și a turuit un lung monolog, în timpul căruia Alicia s-a mulțumit să încuviințeze vag când și când. Pe măsură ce medicamentul îi îngheța sângele în vene, luminile orașului păreau să se piardă sub o pătură lichidă, de parcă ar fi fost niște pete de acuarelă curgând pe o pânză. Zgomotul traficului ajungea până la ea ca de la mare depărtare.

— Vă simțiți bine? a întrebat-o taximetrul, oprind în dreptul clădirii de pe strada Aviñón.

Alicia a dat din cap că da, a plătit cursa și nu a mai așteptat restul. Șoferul, încă îngrijorat de starea ei, a așteptat până ce a văzut-o cum bagă cheia în poarta de la intrare. Alicia își dorea din toată inima să nu se întâlnească cu Jesusa sau cu vreun alt vecin bucuros de revedere și dornic de pălăvrăgeală. A urcat treptele pe furiș și, după o ascensiune printre umbre și amețeală, care i s-a părut interminabilă, a ajuns la ușa apartamentului ei și, ca prin minune, a reușit să intre.

La adăpostul apartamentului, a scos din nou flaconul și a extras cu mâini tremurătoare două pastile. A lăsat poșeta să-i cadă la picioare și s-a dus în sufragerie. Sticla de vin alb cu care o cadorisise Fernandito era încă acolo. Și-a umplut paharul până a dat pe dinafară și, sprijinindu-se cu o mână de masă, a înghițit pastilele și a golit paharul pe nerăsuflăte, după care a închinat cu paharul gol în cinstea lui Leandro și a expresiei lui „și mai ales niciodată cu alcool“.

S-a dus împleticindu-se spre dormitor, dezbrăcându-se din mers. S-a prăbușit pe pat, fără ca măcar să aprindă lumina. Abia a apucat să se acopere cu cuvertura. Dangătul îndepărtat

al clopotelor catedralei a ajuns până la ea și atunci, epuizată, a închis ochii.

10

În vis străinul nu avea față. Era doar o siluetă neagră, care părea să se fi întrupat din umbrele lichide care picurau din tavanul încăperii. Mai întâi a avut impresia că se uită la ea de la picioarele patului, dar mai apoi și-a dat seama că stătea așezat pe marginea patului și trăgea așternutul care-o acoperea. I s-a făcut frig. Străinul își scotea fără grabă mânușile negre. I-a simțit degetele înghețate când i-a atins cu ele burta goală și apoi i-a căutat cicatricea ce i se întindea de-a lungul soldului drept. Mâinile străinului au dat înconjur rănii și buzele lui i-au atins trupul. Atingerea caldă a limbii lui pe cicatrice a îngreșat-o. Abia atunci când a auzit zgomotul de pași îndepărtându-se pe hol, și-a dat seama că nu era singură în apartament.

A bâjbâit prin întuneric până a găsit întrerupătorul și a aprins veioza. Lumina a orbit-o și a trebuit să-și acopere ochii. A auzit pași în sufragerie și o ușă închizându-se. A deschis iarăși ochii și și-a văzut trupul gol întins în pat. Așternutul era ghemotocit pe jos. S-a ridicat încet, ținându-se de cap. A cuprins-o amețeala și pentru o clipă a crezut că va leșina.

— Jesusa? a zis cu o voce gătuită.

A luat cearșaful de jos și s-a înfășurat în el. A reușit să străbată holul, ținându-se de pereți și bâjbâind prin întuneric. Hainele lăsate de-a lungul holului cu câteva ore mai devreme dispăruseră. Sufrageria era cufundată într-un întuneric metalic, iar conturul dulapurilor și al rafturilor se ghicea în firicețul de lumină albastră care se strecura prin fereastră. A găsit întrerupătorul și a aprins candelabrul. Încetul cu încetul, ochii i s-au obișnuit cu lumina. Imediat ce a înțeles ce i se arăta dinaintea ochilor, teama a făcut-o să gândească limpede și întreaga scenă i s-a desfășurat cu claritate, de parcă până atunci o privise printr-o lentilă care nu focaliza bine.

Hainele ei erau puse pe masa din sufragerie. Paltonul roșu era așezat pe un scaun. Rochia ei era împăturită perfect și aranjată impecabil pe masă. Ciorapii fuseseră aranjați cu cusătura pe o parte. Lenjeria intimă, aranjată și ea pe masă, părea pregătită pentru vitrina unui magazin. Alicia s-a simțit din nou cuprinsă de un val de greață. S-a dus la rafturi și a luat Biblia. A deschis-o și a scos revolverul. Copertele goale i-au alunecat din mână și au căzut pe jos. Nu și-a bătut capul să le ridice. A tras piedica și a apucat revolverul cu ambele mâini.

Atunci a observat poșeta atârnată de spătarul unui scaun. Din câte își amintea, o lăsase pe jos imediat ce intrase. S-a dus la poșetă. Era închisă. A deschis-o și a simțit cum o ia cu frig. A lăsat poșeta să-i cadă din mâini, blestemându-se pe sine însăși. Cartea lui Mataix nu mai era acolo.

Și-a petrecut restul nopții în întuneric, ghemuită pe un colț de canapea, cu arma în mână și ochii ațintiți asupra ușii, ascultând miile de scârțâituri scoase de locuința aceea veche care amintea de un vapor în derivă. Zorii au venit când nu-și mai putea ține pleoapele deschise. S-a ridicat și s-a contemplat în sticla ferestrei. Dincolo de fereastră o pătură purpurie acoperea cerul, strecurând umbre printre terasele caselor și printre turnurile orașului. Alicia s-a lipit de fereastră și a văzut luminile de la Gran Café împrăștiindu-se deja pe caldarâm. Barcelona îi oferise o singură zi de repaus.

„Bine ai revenit“, și-a zis ea.

11

Vargas o aștepta la Gran Café, savurând o ceașcă aburindă și exersând un zâmbet de împăcare cu care să o întâmpine. Alicia l-a văzut imediat ce a ieșit din gang. Silueta lui se reflecta în vitrina cafenelei. Polițistul se așezase exact la masa unde stătuse și ea cu o zi în urmă și era înconjurat de ceea ce păreau a fi resturile unui mic dejun copios și de câteva ziare. Alicia a traversat strada și, odată ajunsă în dreptul ușii,

s-a oprit ca să tragă adânc aer în piept înainte de a o deschide. Văzând-o că intră, Vargas s-a ridicat și i-a făcut agitat un semn cu mâna. Ea i-a răspuns la salut și, în timp ce se apropia de masă, i-a făcut semn lui Miquel să-i aducă micul dejun obișnuit. Chelnerul a dat din cap că a înțeles.

— Cum a fost drumul?

— Lung.

Vargas a așteptat până când Alicia a luat loc și abia apoi s-a așezat și el. S-au privit în ochi fără să scoată un cuvânt. El o cerceta încruntat, stingher.

— Ce e? a întrebat Alicia.

— Mă așteptam la tunete și fulgere sau, oricum, la ceva ocări, după cum îți stă în fire, a aruncat Vargas.

Alicia a dat din umeri.

— Dacă aș fi doar puțin mai prost, aș zice că aproape te bucuri că mă vezi, a adăugat Vargas.

Ea a zâmbit ușor.

— Să nu exagerăm.

— Mă pui pe gânduri, Alicia. S-a întâmplat ceva?

Miquel s-a apropiat cu precauție de masa lor, aducând feliile de pâine prăjită și cana de cafea cu lapte pentru Alicia. Ea i-a făcut semn că e în regulă, iar chelnerul s-a retras imediat și a dispărut discret în spatele tejghelei. Alicia a luat o felie de pâine prăjită și a mușcat fără poftă din ea. Vargas o studia, destul de îngrijorat.

— Așadar? a întrebat până la urmă, pierzându-și răbdarea.

Alicia i-a povestit ce i se întâmplase de-a lungul zilei și nopții trecute. Pe măsură ce povestea, chipul lui Vargas se întuneca tot mai mult. Când ea și-a încheiat povestea spunându-i că își petrecuse ultimele ore din noapte cu arma în mână și așteptând ca ușa să se deschidă din nou, Vargas a mustăcit.

— Nu înțeleg ceva. Spui că în timp ce dormeai, a intrat un bărbat care a luat cartea.

— Și ce anume nu înțelegeți?

— De unde știi că era un bărbat?

— Pur și simplu știu.

— Înseamnă că nu dormeai.

— Eram sub efectul pastilelor. V-am spus deja.

— Și ce nu mi-ai spus?

— Ceea ce nu vă privește.

— V-a făcut ceva?

— Nu.

Vargas o privea neîncrezător.

— Cât te așteptam, prietenul tău Miquel, aici de față, mi-a oferit o mansardă cu vedere la casa în care stai. O să-i spun să-mi ducă bagajul sus și o să-i plătesc chiria pe două săptămâni.

— Nu e nevoie să stați aici, Vargas. Mai bine mergeți la un hotel ca lumea. Oricum Leandro plătește.

— Ori aici, ori pe canapeaua dumatăle. Alege.

Alicia a oftat. Nu se simțea în stare să înceapă o nouă luptă.

— Nu mi-ai spus că ai o armă, a zis Vargas.

— Nu m-ați întrebat.

— Dar știi s-o folosești?

Alicia l-a țintuit cu privirea.

— Și eu care credeam că ești mai degrabă o gospodină cuminte... a zis polițistul. Te rog să-mi faci o favoare și să iei mereu arma cu tine. În casă și în afara casei.

— Înțeles, să trăiți. Ați reușit să aflați ceva despre Lomana?

— Cei de sus nu lasă să le scape nimic. Am avut senzația că de fapt nici nu știu nimic. Iar versiunea poliției e cea pe care cred că o știi deja. Că a fost transferat în urmă cu un an pentru a supraveghea ancheta în cazul anonimelor primite de Valls. A făcut cercetări pe cont propriu. Trebuia să-i raporteze lui Gil de Partera. La un moment dat a încetat să-i mai dea raportul. A dispărut. Care-i problema între dumneata și el?

— Nici una.

Vargas s-a încruntat.

— Nu cumva crezi că el s-a strecurat azi-noapte în apartament, a luat cartea și a făcut ceva despre care nu vrei să-mi povestești?

— Ați spus totul.

Vargas a privit-o pieziș.

— Pastilele alea sunt pentru lovitura suferită?

— Nu, le iau pentru că mi se pare distractiv. Câți ani aveți, domnule Vargas?

El a ridicat din sprâncene, luat pe nepregătite.

— Probabil de două ori vârsta dumitale, dar prefer să nu mă gândesc la asta. De ce?

— Sper că n-o să începeți să credeți că sunteți tatăl meu sau chestii de genul ăsta.

— Nu-ți face iluzii.

— Ce păcat, a zis Alicia.

— Nu e cazul să te întristezi. Supărarea nu te prinde.

— Așa zice și Leandro.

— Probabil că nu degeaba. Și acum, dacă tot am trecut de interludiul sentimental, ce-ar fi să-mi spui ce planuri avem pentru ziua de astăzi?

Alicia a luat ultima înghițitură de cafea și i-a făcut semn lui Miquel să-i mai aducă una.

— Știi că, după atâta cafeină și tutun, corpul are nevoie de carbohidrați, proteine și alte chestii dintr-astea?

— Vă promit că astăzi mergem să luăm prânzul la Casa Leopoldo și vă las să plătiți.

— O veste grozavă, n-am ce zice. Dar înainte de asta?

— Înainte de asta o să ne întâlnim cu agentul meu personal, dragul de Rovira.

— Rovira?

Alicia i-a povestit în câteva cuvinte întâlnirea ei cu Rovira din ziua trecută.

— Cred că e pe undeva pe-afară, prin apropiere, și moare de frig.

— Treaba lui, a zis Vargas. Și după ce-i spui învățacelui tău ce are de făcut?

— Mă gândeam că am putea trece pe la un avocat, Fernando Brians.

Vargas a încuviințat fără chef.

— Cine-i ăsta?

— Brians e reprezentantul unui colecționar care de ani buni cumpără toate exemplarele din romanele lui Víctor Mataix.

— Văd că îi dai înainte cu cartea. Nu mi-o lua în nume de rău, dar nu crezi că ar fi mai bine să vedem ce știu cei de la comisariat despre mașina cu care a plecat Valls din Madrid? Asta ca să dau doar un singur exemplu de lucru care are efectiv legătură cu cazul nostru.

— Avem timp și pentru asta.

— Scuze, Alicia, dar mai încercăm sau nu să-l găsim pe ministrul Valls atâta timp cât mai există șanse să fie în viață?

— Mașina e o pierdere de vreme.

— Pentru mine sau pentru tine?

— Pentru Valls. Dar dacă așa vă simțiți mai liniștit, atunci sunt de acord. Ați câștigat. Facem cum ați zis.

— Mulțumesc.

12

Ținându-se de promisiunea făcută, Rovira aștepta în stradă, dârdâia de frig și avea o expresie care dădea de înțeles că blestema ziua în care se născuse și toate celelalte care îi urmașeră. Învățăcelul părea mai scund cu vreo zece centimetri decât în ziua dinainte. Avea chipul brăzdat de un rictus care trăda un început de ulcer. Vargas l-a identificat fără ca Alicia să fie nevoită să i-l arate.

— Ăsta-i asul intrigilor?

— În persoană.

Rovira, auzind pași apropiindu-se, a ridicat privirea. L-a văzut pe Vargas, a înghițit în sec și a căutat cu mâini tremurătoare pachetul de țigări. Alicia s-a oprit de o parte a lui, iar Vargas, de cealaltă parte.

— Credeam că veniți singură, a îngăimat Rovira.

— Ești un romantic, Rovira.

Tânărul a scos un chicotit nervos. Alicia i-a smuls țigara dintre buze și a aruncat-o.

— Hei... a protestat Rovira.

Vargas s-a aplecat puțin spre el, iar Rovira s-a făcut și mai mic.

— Domnișoarei i te adresezi numai când te întrebă ea. Înțeles?

Individul a încuviințat.

— Rovira, astăzi e ziua ta norocoasă, a zis Alicia. Nu o să mai suferi de frig. Te vei duce la film. La Capitol programul începe la zece dimineața și sunt niște filme cu frumoasa Chita. O să-ți placă la nebunie.

— De Oscar, a adăugat Vargas.

— Iertați-mi îndrăzneala, domnișoară Alicia, dar înainte ca însoțitorul dumneavoastră să-mi rupă gâtul, aș vrea să vă rog, dacă nu vă deranjează – și mulțumindu-vă anticipat pentru înțelegere –, să mă ajutați puțin. Nu cer mare lucru. Nu mă trimiteți la cinematograful. Nu că nu mi-ar plăcea, dar dacă află șefii mei, o să rămân și fără puținul păr pe care-l mai am. Lăsați-mă să vă urmăresc. De la mare distanță. Dacă vreți, îmi spuneți dinainte unde mergeți și atunci chiar nu o să vă deranjez deloc. Vă asigur că nici măcar nu o să mă zăriți. Dar la sfârșitul zilei trebuie să scriu un raport cu locurile unde ați fost și ce ați făcut, că dacă nu, dau de dracu'. Habar n-aveți ce fel de oameni sunt acolo, la secție. Să vă spună colegul dumneavoastră...

Vargas s-a uitat cu simpatie la nenorocitul de agent. Se părea că la fiecare comisariat exista câte un sărman ca acesta, preșul de care își ștergeau toți mizeria de pe pantofi și de care nu asculta nici măcar mătura.

— Îmi spuneți despre ce locuri pot scrie în raport. Și așa ieșim cu toții în câștig. Vă implor...

Înainte ca Alicia să apuce să spună ceva, Vargas și-a îndreptat arătătorul spre Rovira și a început să vorbească.

— Uite cum stă treabă, răcane. Mi-ai căzut cu troncu, pentru că îmi amintești de Charlie Chaplin. Îți propun să facem așa: ne urmărești de la distanță, dar să fie distanță, nu glumă. Ca de la Rioja la Peñón. Dacă te văd, te simt sau mi se năzare că

ești la mai puțin de două sute de metri, atunci o să purtăm o discuție între patru ochi și cred că șefii tăi nu o să te privească cu ochi buni dacă o să apari în fața lor cu uniforma făcută arșice.

Pentru câteva momente Rovira a părut să rămână fără suflu.

— E bine așa sau vrei ceva anticipat? a zis Vargas.

— Două sute de metri. Și mai mult. Două sute, plus cincizeci pe care-i pun eu de la mine. Mulțumesc foarte mult pentru înțelegere și generozitate. Nu o să vă pară rău. N-o să zică nimeni că Rovira nu se ține de...

— Dispari odată, că îmi crește tensiunea numai când te văd, i-a aruncat Vargas pe un ton cât se poate de lugubru.

Rovira a făcut un soi de reverență mică și a șters-o. Vargas l-a văzut cum se pierdea printre trecători și a zâmbit.

— Sunteți un sentimental, a șoptit Alicia.

— Iar dumneata ești un înger. Dă-mi voie să-l sun pe Linares, ca să aflu dacă putem vedea mașina în dimineața asta.

— Cine e Linares?

— Unul dintre oamenii de treabă. Am lucrat împreună la început și am rămas buni prieteni. Despre câți inși poți spune așa ceva după douăzeci de ani în poliție?

S-au întors în cafenea și Miquel i-a condus la telefon. Vargas a sunat la Comisariatul Central pe de Vía Layetana și s-a lăsat pradă unei conversații în ritm de vals, bazată pe camaraderie masculină, glume de prost gust și amintiri bine plasate din vremurile trăite împreună cu prietenul său, Linares, totul pentru a obține permisiunea de a cerceta mașina cu care probabil că Mauricio Valls și șoferul, pistolarul și cerberul său o folosiseră pentru a ajunge din Madrid la Barcelona. Alicia a ascultat întreaga conversație de la telefon ca și cum ar fi asistat la o comedie de salon, savurând replicile și talentul lui Vargas de a obține de la colegii săi tot ce-și dorea cu ajutorul unei poli-loghii fără cap și coadă.

— S-a rezolvat, a conchis el, punând receptorul în furcă.

— Sunteți sigur? V-ați gândit că, poate, numitul Linares ar fi vrut să știe că mergeți împreună cu mine?

— Bineînțeles că m-am gândit. De-aia nici nu i-am spus.

— Și ce o să ziceți atunci când o să mă vadă?

— Că suntem logodiți. Nu știu. O să zic eu ceva.

Au luat un taxi din fața primăriei și au plecat chiar înainte ca traficul de pe Vía Layetana să devină un soi de convoi sinuos înaintând în ralanti la primele ore ale dimineții. Vargas contempla gânditor fațadele monumentale care se înșirau ca niște vapoare răsărite din ceața matinală. Taximetristul se uita din când în când la ei pe furiș prin oglinda retrovizoare, întrebându-se, probabil, ce-o fi cu perechea asta neobișnuită, însă toate nelămuririle sale au rămas în aer din pricina radioului, unde s-a pornit o discuție furtunoasă, în care se dezbătea vehement dacă liga de fotbal era deja pe ducă sau dacă, dimpotrivă, existau suficiente motive pentru a o menține în viață.

13

I se spunea Muzeul Lacrimilor. Hardughia imensă se înălța pe un teren viran, între grădina zoologică și plajă. În jurul ei se întindea o citadelă de fabrici și hangare, întoarsă cu spatele la mare și vegheată de Turnul de Apă, un soi de castel circular atârnat de cer. Muzeul Lacrimilor era o relicvă, o ruină salvată de la dispariție, care rezistase mai mult decât aproape toate construcțiile ridicate pentru Marea Expoziție Universală din 1888. După ce ani de zile fusese lăsat în paragină, încăpuse pe mâna Comisariatului Central al Poliției, care îl transformase în depozit – de fapt într-un soi de catacombă bună la toate. Acolo, în acel depozit juridic nesfârșit, stăteau claie peste grămadă dosare, probe, obiecte confiscate, arme, plus tot felul de alte lucruri, documente și piese valoroase adunate în peste șaptezeci de ani de praf, crime și pedepse din orașul Barcelona.

Edificiul avea o cupolă asemănătoare cu cea a gării Estación de Francia, aflată în apropiere. Acoperișul lui de tablă lăsa să se strecoare sulițe de lumină care traversau întunericul și se

înfigeau într-un desiş de coridoare lungi de sute de metri și mai înalte decât majoritatea edificiilor din Ensanche. Un sistem complex de scări și pasarele atârna în înalt ca o punte fantasmagorică ducând la zonele superioare, acolo unde zăceau documente și obiecte ce dădeau mărturie despre istoria secretă a Barcelonei încă de la începutul secolului al nouăsprezecelea. În cele șapte decenii de funcționare, în limbul acesta ajunseră captive cele mai așteptate și mai neașteptate artefacte, de la trăsuri și automobile antediluviene folosite la diverse crime până la un arsenal cu adevărat enciclopedic de arme și otrăvuri. Clădirea conținea suficiente lucrări de artă blocate în dosare nerezolvate încât să poți deschide cu ele mai multe muzee. Un renume special printre pasionați îl avea o macabră colecție de cadavre disecate, descoperită în pivnițele vilei unui magnat indian din cartierul San Gervasio, magnat care, în anii lui de glorie maximă din Cuba, fusese pasionat de vânarea și schingiuirea sclavilor, iar la întoarcere lăsase în urma lui mai multe cazuri de dispariție – niciodată elucidate – în rândul muncitorilor care frecventau restaurantele și cafenelele de pe bulevardul Paralelo.

Un întreg etaj fusese amenajat special pentru a adăposti recipiente de sticlă în care zăcea o adevărată faună de corpuri plutind în formol gălbui. Edificiul se mai putea lăuda și cu o formidabilă colecție de cuțite, pumnale, stilete și nenumărate alte obiecte tăioase imposibil de imaginat, care i-ar fi făcut părul măciucă și celui mai experimentat măcelar. Una dintre secțiile cele mai faimoase se afla într-un pavilion ferecat cu șapte lacăte, unde puteai intra numai cu permisiunea celor mai înalte instanțe și care conținea obiecte și documente sechestrare în timpul investigării crimelor și cazurilor din zona religiei și ocultismului. Se spunea că în acele arhive, care nu văzuseră și nici nu aveau să vadă vreodată lumina zilei, se găseau dosare compromițătoare despre cei mai de seamă membri ai societății barceloneze implicați în așa-numitul caz al vampirului de pe strada Poniente, precum și corespondența și procesele-verbale din cazul de exorcism în care fusese

amestecat Mossèn Cinto Verdaguer și al cărui loc de desfășurare fusese un apartament de pe strada Princesa.

Locurile destinate repausului veșnic într-o asemenea galerie de nenorociri emană de obicei ceva atât de întunecat, încât vizitatorul simte nevoia de a dispărea de acolo cât mai repede, ca nu cumva să rămână captiv înăuntru și să înceapă să aparțină și el colecției permanente. Muzeul Lacrimilor nu făcea excepție și chiar dacă în timpul anchetelor se folosea numele lui oficial, Secția Treisprezece, reputația și tezaurul lui de dezastre, ce sporea neîncetat, erau cât se poate de potrivite cu porecla cunoscută de toată lumea.

Când taximetristul i-a lăsat la intrarea în Secția Treisprezece, cel care părea să fi fost născut pentru a fi cerberul locului îi aștepta deja în prag, cu un mănunchi de chei prins la centură și cu o înfățișare care ar fi luat toate premiile la un concurs de gropari.

— Țsta trebuie să fie Florencio, a zis Vargas cu o voce înceată înainte de a deschide portiera. Stai să vorbesc eu cu el.

— Cât vrei, a răspuns Alicia.

Au coborât din taxi și Vargas i-a întins mâna paznicului.

— Bună ziua, sunt Juan Manuel Vargas de la Comisariatul Central. Am vorbit cu Linares în urmă cu câteva minute. Mi-a zis că o să vă sune ca să vă spună că vin.

Florencio a încuviințat.

— Căpitanul Linares nu mi-a zis că veți veni însoțit.

— Domnișoara este nepoata mea, Margarita, care zilele acestea a avut bunăvoința să-mi țină loc de secretară și să mă călăuzească prin Ciudad Condal¹. Nu v-a zis?

Florencio a dat din cap că nu și s-a uitat la Alicia.

— Margarita, salută-l pe *don* Florencio. Dumneavoastră sunteți Florencio, nu? Autoritatea absolută de la Secția Treisprezece.

1. Ciudad Condal este supranumele orașului Barcelona și vine de la faptul că, înainte de a fi anexată de regatul Castillia y Aragón, Barcelona era o provincie independentă, aflată sub stăpânirea unui conte.

Alicia a înaintat câțiva pași și i-a întins mâna cu timiditate. Florencio s-a încruntat, dar nu a spus nimic.

— Intrați.

Paznicul i-a condus până la ușa principală și i-a invitat să intre.

— Lucrați de mult timp aici, Florencio? a întrebat Vargas.

— De câțiva ani. Înainte am lucrat zece ani la depozit.

Vargas s-a uitat la el fără să înțeleagă.

— Cel de cadavre, a precizat Florencio. Urmați-mă, vă rog. Ceea ce căutați se află în pavilionul 9. Am pregătit totul.

Clădirea care, văzută din afară, părea o uriașă gară părăsită, pe dinăuntru semăna mai degrabă cu o imensă bazilică pierzându-se în înalt. Locul era iluminat electric cu ghirlande de becuri suspendate, ceea ce făcea ca penumbra să capete o nuanță aurie. Florencio i-a dus prin nenumărate galerii burdușite cu tot soiul de obiecte, cutii și cufere. Alicia a apucat să zărească în treacăt câte ceva, de la o colecție de animale disecate până la o armată de manechine. Piese de mobilier, biciclete, arme, tablouri, icoane, ba mai era până și o întregă încăpere fantomatică, dedicată în întregime unor instalații și mecanisme care păreau să provină de la bâlciuri.

Probabil că Florencio a simțit privirea uluită cu care Alicia încerca să înregistreze tot ce vedea în acel loc. S-a apropiat de ea și a arătat spre ceva ce părea a fi un cort de bâlci.

— Nici nu vă închipuiți ce am ajuns să ținem aici. Sunt zile când până și eu mă minunez.

Pe măsură ce se adânceau în hățișul de coridoare, au început să perceapă tot mai tare un vacarm neașteptat, ceva ce suna a mugete de animale. Pentru o clipă Alicia a avut senzația că înaintau printr-o junglă plină cu păsări tropicale și feline la pândă. Florencio s-a distrat în sinea lui văzând surpriza pe care le-o citea în ochi, după care a început să chicotească exact ca un copil.

— Stați liniștiți, nu v-ați țicnit, chiar dacă locul ăsta e cât se poate de potrivit ca să o iei razna fără să-ți dai seama. Zgomotul vine de la grădina zoologică, a explicat el. E chiar

în spatele nostru. Și se aud de toate: elefanți, lei, papagali. Noaptea panterele se apucă să geamă și ți se face pielea de găină. Dar cele mai înfricoșătoare sunt maimuțele. Ca oamenii, dar fără atâta teatru. Pe aici, vă rog. Ajungem imediat.

Mașina era acoperită cu o husă subțire, care lăsa să i se vadă conturul. Florencia a scos-o cu o mână de expert și a împăturit-o. Pregătise deja două reflectoare prinse pe trepid, câte unul de fiecare parte a mașinii. După ce le-au pus într-o priză care atârna la capătul unui cablu electric, reflectoarele au proiectat două raze de lumină puternice, care au transformat mașina într-o sculptură din metal strălucitor. Mulțumit de rezultatul scenografiei sale, Florencio a deschis toate cele patru portiere, după care s-a înclinat ușor și a făcut câțiva pași în spate.

— Asta e, a zis.

— Aveți la îndemână raportul de expertiză? a întrebat Vargas. Florencio a încuviințat.

— E în birou. Îl aduc chiar acum.

Paznicul a plecat grăbit după raport, aproape levitând la o palmă deasupra pământului.

— Dumneata te ocupi de partea pasagerului, a ordonat Vargas.

— Da, dragă unchiule.

Înainte de toate, Alicia a simțit mirosul. A ridicat privirea spre Vargas, care a dat din cap aprobator.

— Praf de pușcă, a zis.

Polițistul a arătat spre petele întunecate de sânge uscat care mânjeau scaunul din dreapta șoferului.

— Cam puțin sânge pentru o rană provocată de glonț, a zis Alicia. Poate că a ricoșat...

Vargas a negat gânditor.

— O împușcătură în interiorul mașinii ar fi făcut o rană și la ieșire, iar glonțul ar fi trebuit să pătrundă în caroserie sau în scaune. Probabil că sângele ăsta atât de puțin e de la o altă rană, poate una provocată cu o armă albă. Sau de la o lovitură.

Vargas și-a trecut degetele peste rețeaua de găurele de pe spătarul scaunului.

— Arsuri, a șoptit. Împușcătura a fost dinăuntru în afară.

Alicia s-a ridicat de pe scaun și a căutat manivela ferestrei. Când a rotit-o, ridicând geamul, au apărut doar câteva cioburi. În partea de jos a geamului se vedeau așchii de sticlă spartă.

— Vedeți?

Timp de câteva minute au cercetat mașina în tăcere de sus până jos. Poliția locală scărmanase cu sârg tot vehiculul și nu mai lăsase pentru ei nimic demn de interes, în afară de un teanc de hărți vechi înghesuite în torpedo și de un carnetel cu spirală, fără coperte. Alicia a întors fiecare pagină.

— E ceva? a întrebat Vargas.

— Toate albe.

Florencio, care se întorsese pe nesimțite cu raportul de expertiză a mașinii, îi urmărea din semiîntuneric.

— Curată ca lacrima, nu-i așa? le-a zis.

— S-a găsit ceva în mașină când au adus-o?

Florencio le-a întins raportul.

— Când au adus-o, era exact cum e acum.

Vargas a luat raportul și a început să citească inventarul articolelor.

— Și e normal așa ceva? a întrebat Alicia.

— Poftim? a întrebat Florencio plin de solitudine.

— Întrebam dacă e normal ca mașina să nu fi fost examinată aici.

— Depinde. De obicei se face o primă inspecție la locul faptei, după care se face și aici una mai detaliată.

— Și s-a făcut?

— Nu, din câte știu eu.

— În raport se spune că mașina a fost găsită pe șoseaua Las Aguas. E o șosea circulantă? a întrebat Vargas.

— Nu. E vorba de un drum neasfaltat de câțiva kilometri, undeva la poalele munților, a zis Florencio. Practic, acolo nu există nici apă, nici șosea¹.

1. Joc de cuvinte. În spaniolă *aguas* înseamnă „ape“.

Explicația era adresată lui Vargas, dar în timp ce vorbea, Florencio i-a făcut cu ochiul Aliciei. Ea a zâmbit ca la o glumă bună.

— Anchetatorii cred că mașina a fost abandonată acolo *a posteriori* și că incidentul a avut loc în altă parte, a adăugat Florencio.

— Cum ar fi unde?

— Au găsit pietricele fine printre canalele cauciucului. Calcar. Nu de tipul care poate fi găsit pe șoseaua Las Aguas.

— Și?

— Dacă-i întrebați pe anchetatori, vă vor spune că sunt zeci de locuri cu soiul acesta de pietriș.

— Dar dacă te întrebăm pe dumneata, Florencio? a zis Alicia.

— E o grădină. Poate un parc. Poate chiar un patio al unei case particulare.

Vargas a arătat către raport.

— Înțeleg că voi doi ați rezolvat deja cazul, a zis el. Totuși, dacă se poate, aș vrea și eu o copie.

— Asta e deja o copie. O puteți păstra. Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Sunteți atât de bun să ne chemați un taxi?

14

În taxi Vargas nu a deschis deloc gura și s-a uitat numai pe geamul mașinii, iar supărarea lui se împrăștia în aer ca o otravă. Alicia i-a atins ușor genunchiul.

— Ați putea fi mai vesel, că doar mergem la Casa Leopoldo.

— Ne fac să pierdem timpul, a murmurat Vargas.

— Și asta vă miră?

Vargas s-a uitat nervos la ea. Alicia zâmbea cu nevinovăție.

— Bine ați venit la Barcelona.

— Nu știu ce te distrează atât de tare.

Alicia a deschis poșeta și a scos carnetelul găsit în mașina lui Valls. Vargas a scos un oftat lung.

— Spune-mi că nu e ceea ce cred că e.

— V-a mai revenit pofta de mâncare?

— Trecând peste faptul că a sustrage probe dintr-un dosar e un act condamnable în sine, tot ce văd eu aici e un carnetel cu pagini goale.

Alicia a băgat o unghie între spiralele cotorului și a scos câteva bucățele de hârtie care rămăseseră prinse acolo.

— Și?

— Pagini rupte, a zis ea.

— De mare importanță, ce să zic!

Alicia a lipit de geamul mașinii prima pagină din carnetel. În contralumină pe hârtie a apărut conturul unor semne.

— Numere?

Alicia a încuviințat.

— Sunt două coloane. Prima e formată din litere și numere, a doua numai din numere. Șiruri de câte cinci și șapte cifre. Uitați-vă cu atenție.

— Văd. Și?

— Numerele sunt consecutive. Încep pe la patruzeci de mii trei sute și ceva și se termină la patruzeci de mii patru sute șapte sau opt.

Privirea lui Vargas a început să sclipască, chiar dacă pe chipul lui încă mai adăsta o umbră de îndoială.

— Ar putea fi orice, a zis.

— Mercedes, fiica lui Valls, și-a amintit că tatăl ei îi pomenise ceva despre o listă gărzii sale de corp în noaptea dinainte de a dispărea. O listă cu numere....

— Nu știu, Alicia... Probabil că nu înseamnă nimic.

— Tot ce se poate, i-a dat ea dreptate. Cum mai stăm cu pofta de mâncare?

Vargas a sfârșit prin a zâmbi învins.

— Dacă mă inviți dumneata, mai vedem ce-o să iasă.

Vizita la Muzeul Lacrimilor și posibilitatea – care, probabil, avea să rămână o simplă dorință neîmplinită – ca acel indiciu descoperit pe o pagină albă să-i conducă la ceva important o umpluseră de viață pe Alicia. De fiecare dată

când amușina vreo urmă, simțea o plăcere secretă – parfumul viitorului, cum îi plăcea lui Leandro să zică. Confundând buna dispoziție cu pofta de mâncare, Alicia s-a repezit la meniul de la Casa Leopoldo cu graba unui soldat rus și a comandat pentru amândoi și pentru încă doi oameni. Vargas a lăsat-o să comande fără să comenteze și când farfuriile cu cărnuri au început să defileze neîntrerupt, iar Alicia le făcea față tot mai greu, polițistul veteran s-a mulțumit să mustăcească în timp ce-și vedea de farfuria lui și de alte câteva.

— Văd că și în privința mâncării facem o echipă grozavă, a zis el, luptându-se cu o *rabo de toro* extrem de savuroasă. Dumneata comanzi și eu devorez.

Alicia ciugulea din farfuria ei ca o păsăruică și surâdea.

— Nu îmi place să fiu cel care strică cheful, dar nici n-aș vrea să-ți faci prea multe iluzii, a zis Vargas. S-ar putea ca numerele acelea să fie doar niște referințe scrise de șofer pentru piese de schimb sau mai știu eu ce.

— Cam multe piese de schimb. Cum e *rabo de toro*?

— Clasa întâi. Ca una pe care am mâncat-o în Córdoba în primăvara lui 1949 și la care încă mai visez.

— Singur sau cu cineva?

— Sunt la interogatoriu, Alicia?

— Eram doar curioasă. Aveți familie?

— Toată lumea are o familie.

— Eu n-am, a ripostat ea.

— Scuze, n-am...

— N-am ce să vă iert. Ce v-a spus Leandro despre mine? Vargas a părut surprins de întrebare.

— Ceva trebuie să vă fi spus. Sau l-ați întrebat dumneavoastră.

— Nu l-am întrebat. Și nici el nu mi-a zis cine știe ce.

Alicia a zâmbit cu răceală.

— Rămâne între noi. Spuneți-mi. Ce v-a zis despre mine?

— Uite, Alicia, jocul ăsta pe care-l jucați voi doi nu e treaba mea.

— I-auzi! Înseamnă că v-a spus mai multe decât vreți să recunoașteți.

Vargas i-a aruncat o privire iritată.

— Mi-a spus că ești orfană. Că ți-ai pierdut părinții în timpul războiului.

— Și mai ce?

— Că ai o rană care îți provoacă dureri cronice. Și că asta îți afectează caracterul.

— Caracterul meu.

— Hai s-o lăsăm baltă.

— Și mai ce?

— Că ești o persoană solitară și îți vine greu să stabilești relații afective cu oamenii.

Alicia a râs fără chef.

— Așa a zis? Astea sunt cuvintele lui?

— Nu-mi amintesc exact. Nu vrei să schimbăm subiectul?

— Bine. Hai să vorbim despre relațiile mele afective.

Vargas și-a dat ochii peste cap.

— Dumnezeuastră credeți că am vreo problemă să stabilesc relații afective cu oamenii?

— Nu știu și nici nu e treaba mea.

— Leandro n-ar rosti niciodată o asemenea frază plină de locuri comune. Aș zice că pare luată din rubrica de sfaturi sentimentale dintr-o revistă de modă.

— Înseamnă că sunt cuvintele mele, pentru că sunt abonat la câteva.

— Ce a zis exact?

— De ce îți faci asta, Alicia?

— Ce îmi fac?

— Te martirizezi.

— Chiar așa mă vedeți? Ca pe un martir?

Vargas s-a uitat lung la ea și până la urmă a dat din cap că nu.

— Ce a zis Leandro? Vă promit că dacă-mi spuneți adevărul, nu vă mai întreb nimic.

Vargas a cântărit alternativa.

— A zis că dumneata nu crezi că te poate iubi cineva, pentru că nu te iubești pe tine însăși și ești convinsă că nimeni nu te-a iubit vreodată. Și că lumea e de vină pentru asta.

Alicia a coborât privirea și a zâmbit stins. Vargas a observat că avea ochii sticloși și asta l-a făcut să-și dregă vocea de câteva ori.

— Credeam că vrei să vorbim despre familia mea, a zis el. Alicia a dat din umeri.

— Părinții mei erau dintr-un sătuc din...

— Mă refeream la soție și copii, dacă aveți, l-a întrerupt Alicia.

Vargas s-a uitat la ea cu o privire lipsită de orice expresie.

— Nu, a zis el după o scurtă pauză.

— Nu am știut că vă deranjează. Scuzați-mă.

Vargas a zâmbit fără nici un chef.

— Nu mă deranjează. Dar dumneata?

— Dacă am soție și copii? a întrebat Alicia.

— Sau ce-o fi.

— Mă tem că nu, a zis ea.

Vargas a ridicat paharul cu vin ca pentru a închina.

— În sănătatea sufletelor singuratece.

Alicia a ridicat și ea paharul și l-a atins ușor de cel al lui Vargas, evitându-i privirea.

— Leandro e un tâmpit, a zis polițistul după o vreme.

Alicia a negat agale:

— Nu. E doar crud.

Apoi au continuat să mănânce în tăcere.

15

Valls se trezește în beznă. Trupul lui Vicente nu mai e acolo. Probabil că Martín l-a luat în timp ce el dormea. Numai unui blestemat ca el i-ar fi putut trece prin cap să-l închidă împreună cu un cadavru. O pată vâscoasă contura pe jos locul unde fusese mortul. În locul lui se află o grămăjoară de haine vechi, dar uscate, și o găletușă plină cu apă. Apa are gust

metalic și duhnește a mizerie, dar imediat ce Valls își umezește buzele și reușește să ia o primă înghițitură, i se pare că e cel mai delicios nectar pe care l-a băut vreodată. Bea până când reușește să-și stingă setea pe care o credea de nestins, până când stomacul și gâtul încep să îl doară. Apoi scapă de hainele însângerate și soioase și îmbracă unele luate la întâmplare din grămăjoară. Miros a praf și a dezinfectant. Durerea din mâna dreaptă l-a lăsat, în locul ei simte acum o zvâcnire surdă. La început nu îndrăznește să-și privească mâna, însă atunci când prinde curaj, observă că pata întunecată s-a întins și acum i-a ajuns până la încheietură, de parcă și-ar fi cufundat mâna în catran. Simte mirosul de infecție și își dă seama că trupul îi putrezește de viu.

— E cangrenă, se aude o voce din întuneric.

Inima lui Valls e gata să-i sară din piept și când se întoarce, îl zărește pe temnicerul său așezat la baza treptelor și urmărindu-l cu privirea. Valls se întreabă de cât timp stă acolo.

— O să-ți pierzi mâna. Sau viața. Depinde de tine.

— Ajută-mă, te rog. Îți dau orice.

Temnicerul se uită impasibil la el.

— De cât timp sunt aici?

— De foarte puțin.

— Dumneata lucrezi pentru Martín? El unde-i? De ce nu vine să mă vadă?

Temnicerul se ridică în picioare. Firul de lumină care vine din susul scării îi coboară pe față. Acum Valls vede limpede masca de porțelan care-i acoperă jumătate din chip. E vopsită într-un roșu de culoarea cărnii. Are un ochi permanent deschis și nu clipește niciodată din el. Temnicerul se apropie de gratii, pentru ca Valls să-l poată vedea mai bine.

— Nu-ți amintești, așa-i?

Valls dă încet din cap că nu.

— O să-ți amintești. Nu e nici o grabă.

Se întoarce, gata să urce din nou treptele, și atunci Valls își scoate mâna stângă printre gratii cu un gest implorator. Temnicerul se oprește.

— Vă rog, se tânguie Valls. Am nevoie de un medic.

Temnicerul scoate un pachetel din buzunarul hainei și îl aruncă înăuntrul celulei.

— Tu decizi dacă vrei să trăiești sau să putrezești încetul cu încetul, așa cum i-ai lăsat pe atâția nevinovați să putrezească.

Înainte de a pleca, aprinde o lumânare și o lasă într-o nișă din zid.

— Vă rog, nu plecați...

Valls aude cum pașii se îndepărtează și apoi cum se închide ușa. Se așază în genunchi și ia pachetelul învelit în hârtie de împachetat. Îl deschide cu mâna stângă. Nu-și dă seama imediat ce e. Numai după ce apucă obiectul și-l ține în lumina lumânării.

Un ferăstrău de tâmplărie.

16

Barcelona zămislitoare de labirinturi găzduiește în cel mai întunecat loc al inimii ei un hățiș de străduțe încălcite închipuind un recif de ruine prezente și viitoare, unde călători neastâmpărați și spiritele eliberate de orice condiționare rămân captivi pe vecie într-o zonă pe care, în lipsă de altceva mai bun, cine știe ce binecuvântat cartograf a avut bunăvoința să o boteze cu numele de Raval. Când au ieșit de la Casa Leopoldo, o rețea de străduțe burdușite cu cocioabe, bordeluri și o infinitate de bazaruri unde tot soiul de găinari vindeau produse la limita legalității, zona i-a întâmpinat în toată splendoarea ei sumbră.

De pe urma mesei abundente, Vargas se alesese cu un sughiț de care încerca să scape ținându-și respirația și lovindu-se cu degetele în piept.

— Așa pățesc mâncăcioșii, i-a aruncat Alicia.

— Mai și comentezi. După ce m-ai ghiftuit, îți dă mâna să râzi.

O fată trecută prin viață, cu forme apetisante și gata să se apuce de treabă, s-a uitat la ei cu un interes strict economic

din gangul unde stătea cu un aparat de radio ce transmitea rumba catalană în toată gloria ei corcită.

— Ce zici de o siestă, mahăre? Facem și noi un trio, tu cu slăbăciunea ta și cu mine, adică cu o femeie adevărată? i-a invitat dama apusului.

Vargas a refuzat, ușor surprins, și a grăbit pasul. Alicia a zâmbit și l-a urmat, schimbând o privire cu femeiușca din gang, care, văzând că-și pierde prada, a ridicat din umeri și i-a studiat metodic din cap până în picioare de parcă s-ar fi întrebat dacă ceea ce are acum în fața ochilor e la modă printre bărbații adevărați.

— Cartierul ăsta e un dezastru social, a zis Vargas.

— Vreți să vă las singur o vreme, ca să rezolvați problema? a întrebat Alicia. Cred că tocmai v-ați făcut o prietenă care v-ar putea scăpa de sughiț cât ai zice pește.

— Nu mă mai înțepa, că oricum sunt gata să explodez.

— Un desert, ceva?

— O lupă. Dacă se poate, de uz industrial.

— Credeam că nu vă pasă de numerologie.

— Fiecare crede în ce poate, nu în ce vrea. Asta numai dacă nu e cretin, caz în care inversăm termenii.

— N-aș fi zis că balonarea vă poate face filosof.

— Sunt multe lucruri de care habar nu ai, Alicia.

— De asta învăț ceva nou în fiecare zi.

Alicia l-a luat de braț.

— Nu-ți face iluzii, a prevenit-o Vargas.

— Mi-ați mai spus asta.

— E cel mai bun sfat pe care-l pot da cuiva în viața asta.

— Un gând mai trist nici că se poate, domnule Vargas.

Polițistul s-a uitat la ea și Alicia a văzut în ochii lui că vorbea cât se poate de serios. Zâmbetul i-a dispărut de pe buze și, fără să stea pe gânduri, s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe obraz. Un sărut cast, tandru și prietenos, un sărut care nu aștepta nimic în schimb și care în nici un caz nu cerea ceva.

— Nu face asta, a zis Vargas, grăbind pasul.

Alicia și-a dat seama că femeia din gang continua să se uite la ei și că văzuse toată scena. S-au privit scurt și veterana a strâmbat din nas, zâmbind cu amărăciune.

17

Seara adusese cu ea un vâl de nori joși, prin care se filtra un halou verzui ce dădea cartierului Raval aspectul unui cătun acoperit de apele unui lac de acumulare. Au luat-o pe strada Hospital către Ramblas și, odată ajunși acolo, Alicia l-a târât pe Vargas după ea prin mulțime până la Plaza Real.

— Unde mergem? a întrebat el.

— Să căutăm sus-pomenita lupă.

Au traversat piața, îndreptându-se către galeria care o înconjură pe sub arcade. Acolo Alicia s-a oprit în fața vitrinei unui bazar, înăuntrul căruia se putea zări o junglă miniaturală de animale sălbatice încremenite într-un moment de furie, care contemplau eternitatea cu ochi de sticlă. Vargas a ridicat privirea spre firma de deasupra capului, apoi și-a coborât-o mai jos, spre literele gravate pe ușa de sticlă:

MUSEO

Vda'. de L. Soler Pujol

Telefon 404451

— Asta ce mai e?

— Lumea îi zice muzeul fiarelor, dar în realitate e un atelier de taxidermie.

Imediat ce au intrat în magazin, Vargas și-a dat seama cât de impresionantă era acea colecție de animale împăiate. Tigri, păsări, lupi, maimuțe plus o întreagă panoplie de animale exotice populau improvizatul muzeu de științe ale naturii, care ar fi făcut deliciul sau coșmarul oricărui cercetător al faunei

1. Abreviere larg utilizată de la *viuda* (văduvă).

de pe cele cinci continente. Vargas a trecut prin fața vitrinelor, admirând măiestria cu care erau împăiate animalele.

— Acum chiar că ați scăpat de sughiț, a remarcat Alicia.

Au auzit pași apropiindu-se din spatele lor, și când s-au întors, au dat peste o domnișoară subțire ca un creion, care se uita la ei cu brațele încrucișate pe piept. Vargas s-a gândit că avea aspectul și privirea insectei numite călugăriță.

— Bună seara. Vă pot ajuta cu ceva?

— Bună seara. Aș vrea să vorbesc cu Matías, dacă se poate, a zis Alicia.

Insecta și-a dublat suspiciunea din priviri.

— Despre ce?

— O problemă practică.

— Puteți să-mi spuneți cine îl caută?

— Alicia Gris.

Insecta i-a studiat cu acribie și, după ce și-a strâns buzele dezaprobator, a pornit-o încet către partea din spate a magazinului.

— Îmi arăți cea mai ospitalieră Barcelonă, ce să zic, a șoptit Vargas. Sunt gata să mă mut aici.

— În capitală nu există destule glorii împăiate?

— N-ar fi rău să fie așa. Destui de acolo ar merita împăiați. Cine e Matías? Un fost iubit?

— Să zicem pretendent.

— Categoria grea?

— Mai degrabă spre pană. Matías e unul dintre experții magazinului. Aici au cele mai bune lupe din oraș, iar Matías are cei mai buni ochi.

— Și fiara?

— Cred că o cheamă Serafina. În urmă cu niște ani era logodnica lui, acum bănuiesc că e soția.

— Poate că într-o bună zi o împăiază și o pune în vitrină, lângă lei, ca să fie într-adevăr un muzeu al terorii...

— Alicia! s-a auzit vocea veselă a lui Matías.

Taxidermistul le-a adresat un zâmbet cald. Matías era un bărbat scund, agitat, înfășurat într-un halat alb, și purta niște

ochelari rotunzi, care-i măreau ochii, dându-i un aspect ușor comic.

— De când nu te-am mai văzut! a zis, vizibil emoționat de reîntâlnire. Credeam că nu mai locuiești în Barcelona. Când te-ai întors?

Serafina pândea, pe jumătate ascunsă după perdeaua din spatele magazinului, cu ochii ei negri ca smoala și cu o atitudine deloc prietenoasă.

— Matías, ți-l prezint pe colegul meu, *don* Juan Manuel Vargas.

Matías i-a strâns mâna, studiindu-l.

— Aveți aici o colecție impresionantă, *don* Matías.

— O, majoritatea articolelor sunt rămase de la domnul Soler, cel care a fondat atelierul. Maestrul meu.

— Matías e foarte modest, a intervenit Alicia. Povestește-i faza cu taurul.

Cel în cauză a refuzat, cuprins de sfială.

— Să nu-mi spuneți că împăiați până și tauri de coridă! a zis Vargas.

— Nici o comandă nu e imposibilă pentru el, a intervenit Alicia. Cu mai mulți ani în urmă a venit aici un matador faimos și i-a zis lui Matías să-i împăieze o fiară de peste cinci sute de kilograme pe care o ucisese în acea seară în arena de la Monumental, fiindcă voia să i-o ofere cadou unei vedete de cinema de care era îndrăgostit nebunește... Nu cumva era vorba de Ava Gardner, Matías?

— Când te gândești ce facem pentru femei... a zis Matías, dând de înțeles cât se poate de clar că nu avea chef să intre în detalii.

Serafina a tușit amenințător de la postul ei de observație și Matías a revenit brusc cu picioarele pe pământ, iar zâmbetul i s-a șters de pe chip.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? Doriți să imortalizați vreo mascotă? Vreun animal de companie sau vreun trofeu rar de la o partidă de vânătoare memorabilă?

— Adevărul este că vrem să te rugăm ceva mai neobișnuit, a început Alicia.

— Aici neobișnuitul este la ordinea zilei. În urmă cu câteva luni însuși marele *don* Salvador Dalí a intrat pe ușa asta și m-a întrebat dacă i-aș putea împăia două sute de mii de furnici. Fără glumă. Când i-am zis că mi se pare imposibil, s-a oferit să o picteze pe Serafina într-un cadru plin cu insecte și cardinali. Așa-i cu geniile astea, ce să zic... După cum vedeți, nu ne plictisim nici o clipă.

Alicia a scos din poșetă foaia de carnețel și a despăturit-o.

— Crezi că ne poți ajuta să descifrăm, cu ajutorul lentilelor tale, textul care apare în relief pe pagina asta?

Matías a luat hârtia cu gesturi delicate și a examinat-o în *contre-jour*.

— Alicia, mereu cu secretele tale, ă? Haideti în atelier. O să văd ce pot face.

Atelierul, care ținea loc și de laborator, era o grotă micuță și plină cu instrumente jumătate alchimice, jumătate științifice. O structură complexă de lentile și lămpi atârna de tavan, susținută de cabluri metalice. Pereții erau burdușiți cu dulapuri cu vitrine de sticlă, în care se vedeau nenumărate recipiente și soluții chimice. Planșe imense, desprinse dintr-un atlas anatomic și colorate în ocră, flancau încăperea, etalând imagini cu viscere, schelete și musculaturi de creaturi din cele mai diverse. Două blaturi mari de marmură tronau în mijlocul atelierului, care avea aspectul unei săli de operație gândite pentru specimene din altă lume. Blaturile erau înconjurată de măsuțe metalice acoperite cu o stofă stacojie, pe care zăcea cea mai extravagantă colecție de instrumente chirurgicale văzută vreodată de Vargas.

— Nu băgați în seamă mirosul, i-a prevenit taxidermistul. După câteva minute vă obișnuiți cu el și nici nu o să-l mai simțiți.

Fără să pară prea convinsă că așa va fi, dar nevrând să-l contrazică pe Matías, Alicia s-a așezat pe un scaun, lângă una dintre mese, și i-a zâmbit cald, conștientă de privirile pline de tandrețe pe care i le arunca fostul ei pretendent.

— Serafina nu intră niciodată aici. Zice că duhnește a mortăciune. Dar mie mi se pare un loc liniștitor. Aici se pot

vedea într-adevăr lucrurile așa cum sunt, fără iluzii și fără ascunzișuri.

Matías a luat foaia de hârtie și a întins-o pe o bucată de sticlă. Ajutându-se de un buton de lângă masa de marmură, a reglat lumina din cameră până când lucrurile din jur abia se mai zăreau, după care a aprins două reflectoare prinse de tavan. A tras de o manetă și a acționat niște scripeți, care au adus lângă masă mai multe lentile prinse pe brațe metalice.

— N-ai venit să-ți iei rămas-bun, a zis el fără să-și ridice privirea de pe pagină. A trebuit să aflu de la portăreasă, de la Jesusa.

— A fost de azi pe mâine.

— Înțeleg.

Matías a așezat bucata de sticlă între unul dintre reflectoare și o lentilă. Raza de lumină a reliefat semnele marcate pe pagină.

— Numere, a zis.

Taxidermistul a ajustat unghiul lentilei și, plin de migală, a examinat din nou pagina.

— Aș putea să aplic pe hârtie o soluție contrastantă, dar cu siguranță ar avea și un efect negativ și mă tem că o parte din cifre s-ar pierde, le-a explicat el.

Vargas s-a dus la un birou dintr-un colț al încăperii și a luat câteva coli de hârtie și un creion.

— Se poate? a întrebat.

— Bineînțeles. Simțiți-vă ca acasă.

Politiștul s-a apropiat de masă și, uitându-se prin lentilă, a început să copieze numerele.

— Par numere dintr-o serie, a zis Matías.

— De ce crezi asta? a întrebat Alicia.

— Au legătură unele cu altele. Îți poți da seama că primele trei cifre de pe coloana din stânga par să aparțină unei serii. Următoarele sunt la fel, secvențiale. Ultimele două cifre se schimbă doar după trei sau patru numere.

Matías s-a uitat la ei și a zis în răspăr:

— Nu are rost să vă mai întreb cu ce vă ocupați, nu?

— Eu sunt un simplu angajat, a răspuns Vargas, continuând să copieze cifrele.

Matías a încuviințat și a rămas cu ochii ațintiți la Alicia.

— Mi-ar fi plăcut să-ți trimit o invitație la nuntă, dar nu am știut unde.

— Îmi pare rău, Matías.

— Acum nu mai are nici o importanță. Timpul vindecă totul, corect?

— Așa se zice.

— Și tu? Ești bine? Mulțumită?

— Ca niște castaniete.

Matías a izbucnit în râs.

— Aceeași Alicia dintotdeauna.

— Din păcate. Sper că Serafina nu o să se supere că am venit aici.

Matías a oftat.

— Mă rog, cred că știe cine ești. Cu siguranță o să am parte de o mică scenă la cină, dar nu mai mult de-atât. La prima vedere Serafina pare o femeie morocănoasă, dar de fapt are suflet bun.

— Mă bucur că ai găsit pe cineva care să te merite.

Matías s-a uitat adânc în ochii ei, fără să spună vreun cuvânt. Vargas a încercat să se țină deoparte de acea discuție purtată în șoaptă, jucându-și rolul de musafir care nu vede și nu aude, copiind numere după numere și abia îndrăznind să respire. Taxidermistul s-a întors spre el și l-a lovit prietenește cu palma pe spinare.

— Gata? a întrebat.

— Imediat.

— Am putea să lipim foaia de lentilă și apoi să o punem la proiector.

— Nu cred că mai e cazul, a zis Vargas.

Alicia s-a ridicat de pe scaun și a început să dea ocol încăperii, cercetând cu privirea instrumentele, ca și cum s-ar fi plimbat pe holurile unui muzeu. Matías o urmărea, uitându-se la ea pe sub sprâncene.

— Vă cunoașteți de mult? a întrebat taxidermistul.

— Doar de câteva zile. Muncim împreună în același proiect, atâta tot, a răspuns Vargas.

— E un personaj, nu?

— Poftim?

— Alicia.

— Da, are chichirezul ei.

— Încă mai folosește chingile?

— Chingile?

— Știți că eu i le-am făcut? După măsură. O adevărată capodoperă, oricât de urât pare să o spun chiar eu. Am folosit os de balenă și filament de tungsten. E ceea ce se cheamă un exoschelet. Atât de fin, de ușor și de bine articulat, încât pare o a doua piele. Astăzi nu le poartă. O știu după cum se mișcă. Amintiți-i că trebuie să le poarte, spre binele ei.

Vargas a încuviințat, ca și cum ar fi știut despre ce îi vorbea taxidermistul, și a terminat de notat ultimele cifre.

— Mulțumesc, Matías. Ne-ați fost de mare ajutor.

— De asta sunt aici.

Polițistul s-a ridicat și și-a dres vocea. Alicia s-a întors și ei doi au schimbat câteva priviri. Vargas a făcut un semn aprobator. Ea s-a apropiat de Matías și i-a oferit un zâmbet despre care Vargas și-a zis că probabil durea ca o împunsătură de cuțit.

— Bun, a zis încordat Matías. Sper să nu treacă din nou ani întregi până să ne revedem.

— Sper că nu.

Alicia l-a îmbrățișat și i-a șoptit ceva la ureche. Matías a dat din cap că da, chiar dacă pe toată durata îmbrățișării și-a ținut brațele pe lângă corp, nu în jurul taliei ei. Apoi Alicia s-a îndreptat spre ieșire fără să mai spună vreo vorbă. Matías a așteptat până când a auzit-o ieșind și abia atunci s-a întors. Vargas i-a întins mâna și taxidermistul i-a strâns-o.

— Aveți grijă de ea, domnule Vargas, pentru că ea nu o să-și poarte singură de grijă.

— Voi încerca.

Matías a zâmbit stins și a clătinat din cap. Era un bărbat care părea tânăr până când te uitai în ochii lui. Aceștia trădau un suflet îmbătrânit de tristețe și păreri de rău.

În timp ce Vargas străbătea sala cu exponatele de animale zăcând în întuneric, Serafina i-a ieșit în întâmpinare. Avea ochii plini de furie și buzele îi tremurau.

— Să nu vă mai prind că o aduceți aici! l-a avertizat ea.

Vargas a ieșit în stradă și a văzut-o pe Alicia așezată pe marginea fântânii arteziene din piață, frecându-și șoldul drept și având un rictus de durere întipărit pe chip. S-a dus și s-a așezat lângă ea.

— De ce nu mergi acasă, să te odihnești puțin? E și mâine o zi.

A fost îndeajuns o privire pentru a-i oferi o țigară, pe care au fumat-o împreună, în tăcere.

— Credeți că sunt un om rău? a întrebat ea într-un târziu.

Vargas s-a ridicat și i-a oferit brațul.

— Haide, sprijină-te de mine.

Alicia s-a prins de brațul lui Vargas și așa, șchiopătând și oprindu-se la fiecare zece sau cincisprezece metri ca să-și domolească durerea, au reușit să ajungă până în dreptul casei ei. Alicia a vrut să scoată cheile din poșetă, dar le-a scăpat pe jos. Vargas le-a luat, a deschis poarta edificiului și a ajutat-o să intre. Alicia s-a sprijinit de perete, gemând. Polițistul s-a uitat de-a lungul treptelor și, fără să spună un cuvânt, a luat-o în brațe și a început să urce.

Când au ajuns la apartamentul ei, Alicia avea chipul plin de lacrimi de durere și ciudă. Vargas a dus-o în dormitor și a întins-o cu delicatețe pe pat. I-a scos pantofii și a acoperit-o cu o pătură. Flaconul cu pilule se afla pe noptieră.

— Una sau două? a întrebat el.

— Două.

I-a întins două pastile și un pahar cu apă din carafa de pe comodă. Alicia a înghițit pastilele și a continuat să respire întretăiat. Vargas a luat-o de mână și a așteptat să se liniștească. Ea l-a privit cu ochii înroșiți și cu fața brăzdată de lacrimi.

— Nu mă lăsați singură, vă rog.

— Nu plec nicăieri.

Alicia s-a chinuit să zâmbească. Vargas a stins lumina.

— Odihnește-te.

A continuat să o țină de mână și pe întuneric, ascultând-o cum încerca să-și înfrâneze lacrimile și simțind-o cum tremura de durere, până când, după o jumătate de oră, și-a dat seama că Alicia îi strângea mâna tot mai slab pe măsură ce aluneca într-o stare în care delirul și somnul se amestecau. A auzit-o cum rostește cuvinte cărora nu le-a putut găsi vreun înțeles, pentru ca mai apoi, încet, tânăra să se afunde cu totul în somn – sau în leșin. Lumina slabă a apusului se strecura prin ferestre, conturând chipul Aliciei pe pernă. Vargas și-a zis că pare moartă și i-a luat pulsul. S-a întrebat dacă toate acele lacrimi erau din cauza răniilor sau veneau de altundeva, dintr-un loc mult mai profund.

După un timp oboseala a început să-i dea târcoale și lui, așa că s-a dus în sufragerie, unde s-a întins pe canapea. A închis ochii și a inspirat parfumul Aliciei, care plutea în aer.

— Nu cred că ești un om rău, s-a trezit șoptind ca pentru sine. Doar că uneori mă bagi în toți sperieții.

18

Era trecut de miezul nopții când Vargas a deschis ochii și a văzut-o pe Alicia înfășurată în pătură, așezată lângă el, pe un scaun, și privindu-l fix prin întuneric.

— Pari un vampir, a reușit el să spună. De cât timp stai aici?

— A trecut ceva.

— Trebuia să-ți spun că sforăi.

— Nu contează. După ce iau pastilele, poate să fie și un cutremur, că tot nu aud nimic.

Vargas s-a ridicat în picioare, frecându-și fața.

— Dă-mi voie să-ți spun că sofaua asta e o mizerie.

— N-am noroc la mobilier. O să cumpăr niște perne noi. Aveți vreo culoare preferată?

— Fiind vorba de dumneata, eu zic să fie negre, cu model cu păianjeni sau cranii.

— Ați mâncat ceva de cină?

— Am luat prânzul, cina și micul dejun pentru o săptămână întreagă. Cum te simți?

Alicia a ridicat din umeri.

— Rușinată.

— Nu îmi dau seama de ce. Și durerea?

— Mă simt mai bine. Mult mai bine.

— De ce nu te întorci în pat, ca să mai dormi puțin?

— Trebuie să-l sun pe Leandro.

— La ora asta?

— Leandro nu doarme.

— Că tot vorbeam de vampiri...

— E mai rău dacă nu-l sun.

— Vrei să ies pe hol?

— Nu, a zis Alicia după ce s-a gândit o clipă.

Vargas a încuviințat.

— Uite, dau o fugă până la luxoasa mea reședință de peste drum, fac un duș, mă schimb și revin.

— Nu e nevoie, Vargas. Ați făcut deja destule pentru mine în noaptea asta. Mergeți și odihniți-vă puțin. Mâine ne așteaptă o zi lungă. Ne vedem dimineață la micul dejun.

Vargas o privea fără să pară deloc convins de vorbele ei. Alicia i-a zâmbit.

— O să fiu în regulă. Vă promit.

— Ai revolverul la îndemână?

— O să dorm cu el ca și cum ar fi noul meu ursuleț de pluș.

— Nu ai avut niciodată un ursuleț de pluș. Poate doar vreun drăcușor...

Alicia i-a oferit din nou zâmbetul acela care deschidea uși și înfrângea orice voință. Vargas a lăsat ochii în jos.

— Foarte bine. Atunci sună-l pe prințul întunericului și spuneți-vă secretele, a zis bărbatul, îndreptându-se spre ieșire. Și încuie ușa cu șapte lacăte.

— Vargas?

Polițistul s-a oprit în prag.

— Mulțumesc.

— Nu-mi mai mulțumi pentru nimicuri.

Alicia a așteptat până când a auzit pașii polițistului pierzându-se pe scări în jos, apoi a ridicat receptorul. Înainte de a forma numărul, a inspirat adânc și a închis ochii. La telefonul conectat direct la apartament nu a răspuns nimeni. Tânăra știa că Leandro mai are și alte camere în hotelul Palace, dar întotdeauna evitase să-l întrebe de ce are nevoie de ele. A sunat la recepție. Recepționera din tura de noapte îi cunoștea vocea, așa că nici măcar nu a trebuit să spună cu cine vrea să vorbească.

— O clipă, domnișoară Gris, imediat vă fac legătura cu domnul Montalvo, a zis ea cu o voce limpede ca un clopoțel, în ciuda orei târzii.

Alicia a auzit telefonul sunând o singură dată, apoi cineva a ridicat receptorul la celălalt capăt al liniei. Și l-a imaginat pe Leandro stând pe întuneric în cine știe ce cameră din Palace, contemplând piața Neptuno de la picioarele lui și cerul încărcat de nori negri de deasupra Madridului, în așteptarea zorilor.

— Alicia, a zis el pe cel mai neutru ton din lume. Credeam că n-o să mă mai suni.

— Scuze. Am avut parte iar de vechea mea problemă.

— Îmi pare rău să aud asta. Acum te simți mai bine?

— Perfect.

— Vargas e cu tine?

— Sunt singură.

— E totul în regulă cu el?

— Da. Nici o problemă.

— Dacă vrei să ți-l iau de pe cap, aș putea...

— Nu e nevoie. Mai degrabă prefer să-l știu aproape, pentru orice eventualitate...

Pauză. În pauzele pe care le făcea Leandro nu i se auzea respirația și nici vreun alt zgomot.

— Nu știi ce vorbești – și nu te supăra că ți-o spun. În orice caz, mă bucur că faceți treabă bună împreună. Mă gândeam că nu o să vă suportați, ținând cont de povestea vieții lui...

— Ce poveste?

— Nimic. N-are importanță.

— Abia când spui asta, încep să-mi fac griji cu adevărat.

— Nu ți-a povestit despre familia lui?

— Nu discutăm probleme personale.

— Atunci nu vreau să fiu eu cel care...

— Ce-i cu familia lui?

A urmat o altă pauză marca Leandro. Îl vedea foarte bine cum zâmbește și își trece limba peste buze.

— Vargas și-a pierdut soția și fiica în urmă cu vreo trei ani, într-un accident de mașină. El conducea – și era băut. Fiica lui era de vârsta ta. Vargas a trecut prin momente grele. Era cât pe ce să fie dat afară din poliție.

Alicia nu a zis nimic. L-a auzit pe Leandro murmurând în receptor:

— Chiar nu ți-a spus?

— Nu.

— Bănuiesc că nu are chef să scormonească trecutul. Oricum, sunt convins că nu va fi nici o problemă.

— Ce problemă să fie?

— Alicia, știi foarte bine că nu mă amestec niciodată în viața ta sentimentală, deși numai Dumnezeu știe cât de greu îmi vine uneori să-ți înțeleg gusturile și înclinațiile.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Știi foarte bine ce vreau să spun, Alicia.

Ea și-a mușcat buzele și și-a înghițit vorbele care-i ardeau gura.

— N-o să fie nici o problemă, a zis în cele din urmă.

— Perfect. Acum spune-mi. Ce ai pentru mine?

Alicia a tras adânc aer în piept și și-a strâns pumnul până ce a simțit cum unghiile îi intră în carne. Când a început să-i povestească, vocea ei își redobândise registrul melodios și docil pe care învățase să-l folosească în relația cu Leandro.

În câteva minute i-a făcut rezumatul celor întâmplate de la ultima lor conversație. Relatarea ei a fost fadă și lipsită de detalii, limitându-se la enumerarea pașilor făcuți, fără să explice ce motive sau ce intuiții o făcuseră să urmeze acei pași. Cât privește părțile trecute sub tăcere, cea mai importantă era întâmplarea petrecută în apartamentul ei noaptea trecută, când exemplarul din romanul lui Víctor Mataix dispăruse. Ca de obicei, Leandro a ascultat totul cu răbdare, fără să intervină nici măcar o dată. După ce și-a încheiat relatarea, Alicia a rămas tăcută și a savurat lunga pauză care indica fără nici o urmă de îndoială că Leandro rumega spusele ei.

— Oare de ce am senzația că nu mi-ai spus totul?

— Nu știu. Nu am lăsat pe dinafară nimic relevant, cred.

— În concluzie, scotocirea de-a fir a păr a mașinii care se presupune că a fost folosită pentru fugă, ca să zic așa, nu a oferit până la urmă nici un indiciu în afară de semnele de violență – o violență care pare să nu fi fost fatală – și o listă cu numere care nu au legătură cu nimic. Și e foarte probabil ca lista asta să nu aibă de-a face cu cazul. Pe de altă parte tu continui să insiști pe cartea lui Mataix, o direcție demnă de luat în seamă, pentru că ar putea scoate la iveală o serie de mistere bibliografice foarte interesante, dar care poate să nu aibă nici o relevanță în încercarea noastră de a-l găsi pe Mauricio Valls.

— Ceva nou în ancheta oficială a poliției? a întrebat Alicia, gândindu-se că era momentul să abată cursul discuției.

— Nu există nici o noutate relevantă și nici nu sunt semne că va apărea vreuna. Ca să nu mai spun că unii nu văd cu ochi buni faptul că am fost și noi invitați la petrecere, chiar dacă pe ușa din spate.

— De-aia mă țin sub observație?

— De-aia, dar și pentru că ei pur și simplu nu cred, cum e și firesc, că atunci când îl vom găsi pe domnul ministru și îl vom aduce înapoi sănătos tun, o să ne dăm deoparte, pentru ca amicii noștri, polițiștii, să aibă parte de toate onorurile.

— Dacă îl vom găsi.

— Neîncrederea ta e jucată sau nu ai scos totul din sac?

— Voiam doar să spun că e greu să găsești pe cineva care poate că nici nu vrea să fie găsit.

— Hai să folosim prezumția de nevinovăție și să eliminăm posibilele dorințe ale domnului ministru. Sau ale colegilor noștri de la poliție. Tocmai de aceea îți recomand să fii prudentă cu Vargas. Loialitatea e o obișnuință pe care nu o schimbi de pe o zi pe alta.

— Vargas e de încredere.

— Zise femeia care nu crede nici în ea însăși. Nu-ți spun nimic nou.

— Stai liniștit. Sunt cu ochii în patru. Altceva?

— Sună-mă.

Alicia tocmai se gândea să-i ureze noapte bună, când și-a dat seama că, la fel ca în atâtea alte dăți, Leandro închisese deja.

19

Lumânarea a ajuns o bălțuță de ceară pe care plutește o flăcăruie de un albastru stins. Valls își apropie de lumină mâna, pe care deja nu și-o mai simte. Pielea are o culoare vânătă-negricioasă. Degetele îi sunt umflate, unghiile încep să i se desprindă din carne și totul e învăluit într-un lichid gelatinos, care duhnește indescriptibil. Valls încearcă să-și miște degetele, dar mâna nu-i răspunde la comandă. Nu e decât o bucată de carne moartă prinsă de trupul lui și care începe să-și întindă firele negre în susul brațului. Își simte venele pline de sângele putred care-i întunecă mintea și-l târăște într-un somn agitat, febril. Știe că dacă va mai lăsa să treacă câteva ore, își va pierde definitiv cunoștința. Va muri în somnul narcotic indus de cangrenă, iar trupul lui nu va fi decât un hoit ce nu va mai vedea niciodată lumina zilei.

Ferăstrăul aruncat de temnicer în celulă e încă acolo. S-a gândit de nenumărate ori. A încercat să-l apese pe degetele

care deja nu-i mai aparțin. La început simțea o oarecare durere. Acum nu mai simte nimic, doar greață. A strigat, a gemut, a cerșit milă până a răgușit. Știe că uneori cineva vine să-l vadă. Când doarme. Când delirează. De obicei e bărbatul cu mască, temnicerul. Alteori e îngerul pe care își amintește că l-a văzut lângă portiera mașinii înainte ca lama unui cuțit să-i străpungă mâna și el să-și piardă cunoștința.

Ceva a mers prost. Undeva calculele și supozițiile lui au fost greșite. Martín nu e acolo sau nu a vrut să se arate la față. Valls crede că toate astea sunt opera lui David Martín, are nevoie să fie convins de asta, pentru că numai mintea lui bolnavă ar putea scorni asemenea chinuri pentru un om.

— Spuneți-i lui Martín că-mi pare rău, că-l rog să mă ierte, a implorat el de mii de ori în prezența temnicerului.

Nu a primit niciodată răspuns. Martín îl va lăsa să moară acolo, să putrezească centimetru cu centimetru, fără ca măcar să se obosească să coboare până la celula lui și să-l scuipe în față.

La un moment dat își pierde iarăși cunoștința.

Se trezește ud learcă de propria urină și convins că e anul 1942 și că se află în castelul Montjuic. Sângele otrăvit i-a risipit și ultima fărâmă de judecată. Râde. „Inspectam celulele și am adormit într-una din ele“, își zice el. Abia atunci își dă seama că o mână care nu e a lui îi atinge brațul. Îl cuprinde panica. A văzut foarte multe cadavre, atât în timpul războiului, cât și în anii cât a fost directorul închisorii, așa că știe foarte bine, fără să fie nevoie să i-o confirme cineva, că mâna aceea e mâna unui mort. Se târăște prin celulă, gândindu-se că astfel va scăpa de atingerea mâinii, că aceasta se va desprinde de el – dar nu, mâna continuă să-l atingă. Își izbește brațul de perete, dar mâna nu se desprinde. Nu știe că țipă ca din gură de șarpe atunci când apucă ferăstrăul și începe să taie mai sus de încheietură. Ferăstrăul intră în carne ca în brânză, dar atunci când dă de os, Valls e cuprins de o greață profundă. Totuși nu se oprește. Își mobilizează toate forțele.

Urletele lui acoperă zgomotul osului scrâșnind sub ferăstrău. O baltă de sânge negru i se întinde la picioare. Vede că tot ce îi mai leagă mâna de trup e o fâșie de piele. Durerea vine după aceea, ca un val. Îi aduce aminte de durerea simțită odată, în copilărie, când a atins un cablu neizolat de care atârna un bec în pivnița casei părintești. Se prăbușește pe spate și simte cum ceva îi urcă vertiginos prin gâtlej. Nu mai poate respira. Se îneacă cu propria vomă. Va dura un minut, își zice. Se gândește la Mercedes și își adună toate forțele în încercarea de a-și fixa în minte imaginea chipului ei.

Își dă cu greu seama că ușa celulei se deschide și temnicerul îngenunchează lângă el. A adus o găleată cu rășină aprinsă. Îi prinde brațul și îl cufundă în găleată. Valls simte focul. Temnicerul îl privește drept în ochi.

— Acum îți amintești? îl întreabă.

Valls dă din cap că da.

Temnicerul îi vâă un ac în braț. Lichidul care-i invadează venele e rece și-l face să se gândească la un albastru pur. A doua injecție îi aduce liniștea și un somn adânc, iar simțurile îi sunt complet anihilate.

20

A trezit-o șuieratul vântului care pătrundea prin crăpăturile ferestrei și făcea sticla să vibreze. Ceasul de pe noptieră arăta că mai erau două minute până la ora cinci dimineața. Alicia a scos un oftat. Și atunci a devenit conștientă de el. De întuneric.

Își amintea că lăsase aprinse lumina din sufragerie și cea de pe hol înainte de a prinde câteva ore de somn după convorbirea cu Leandro, însă acum apartamentul era cufundat într-un întuneric albastrui. A bâjbâit după întrerupătorul veiozei și l-a apăsât. Lampa nu s-a aprins. Atunci i s-a părut că aude pași prin sufragerie, apoi zgomotul unei uși mișcându-se extrem de încet. A cuprins-o un frig cumplit. A apucat

revolverul, care petrecuse noaptea cu ea, în așternut, și i-a tras piedica.

— Vargas? a zis cu o voce găuită. Dumneata ești?

Ecoul vocii a străbătut încăperile fără să aducă vreun răspuns. A îndepărtat așternutul și s-a ridicat în picioare. A ieșit pe hol, simțind dușumeaua înghețată sub tălpile ei goale. Holul contura o zonă de întuneric în jurul unui halou de lumină ce plutea în pragul sufrageriei. A străbătut holul cu pași mici și lenți, ținând arma ridicată. Mâna îi tremura. Când a ajuns în sufragerie, a căutat cu mâna stângă întrerupătorul de pe perete și l-a apăsat. Nimic. Nu era curent în toată casa. A scrutat bezna, conturul mobilierului și ungherele întunecate ale încăperii. Un miros acru plutea în aer. Miros de fumător, s-a gândit. Sau poate că venea de la florile puse de Jesusa într-o vază de pe masă, flori care începeau să se ofilească. Pentru că nu simțea nici o mișcare, s-a dus la comoda din sufragerie și a deschis primul sertar. A găsit o cutie cu lumânări și una cu chibrituri, care probabil că zăceau acolo dinainte ca Leandro să o trimită la Madrid. A aprins o lumânare și a ținut-o cu mâna ridicată. A străbătut apartamentul cu lumânarea într-o mână și cu revolverul în cealaltă. S-a dus la ușă și a verificat dacă e încuiată. A încercat să-și scoată din minte imaginea unui Lomana zâmbitor și nemișcat, ca o figurină de ceară, așteptând-o într-un dulap sau după o ușă, cu un cuțit de măcelărie în mână.

După ce a scotocit prin toate ungherele casei, asigurându-se că nu era nimeni acolo, Alicia a luat un scaun din sufragerie și a blocat cu el ușa de la intrare. A lăsat lumânarea pe masă și s-a apropiat de fereastra care dădea spre stradă. Întregul cartier era cufundat în întuneric. Conturul ascuțit al acoperișurilor și porumbarelor se profila în albastrul tulbure care anunța zorile. Și-a lipit fața de geam și a scrutat întunericul de pe stradă. Sub arcul porticului de la Manual Alpargatera se vedea o scânteiere. Jarul unei țigări aprinse. Alicia a preferat să creadă că e sârmanul Rovira, aflat deja la post încă de la prima oră a dimineții. S-a dus iarăși la comodă și a mai

luat câteva lumânări. Știa că nu va reuși să adoarmă la loc, așa că avea destul de mult timp de pierdut până să se deschidă Gran Café, acolo unde urma să îl întâlnească pe Vargas.

S-a apropiat de vitrina unde ținea câteva dintre cărțile ei preferate, cele mai multe citite și răscitite. Trecuseră patru ani de când Alicia nu se mai atinsese de cartea ei cea mai dragă: *Jane Eyre*. A luat-o de pe raft și i-a mângâiat coperta. A deschis-o și a surâs când a revăzut ștampila cu drăcușorul cocoțat pe un vraf de cărți, un vechi ex-libris primit cadou de la doi colegi din unitate în timpul primului an în serviciul lui Leandro, când încă mai era văzută ca o tânără misterioasă, dar inofensivă, ca un capriciu de-al șefului care încă nu trezise ranchiună, invidie și gelozie printre veterani.

Avusese parte de zile cu vin și trandafiri înveninați din momentul când Ricardo Lomana hotărâse *motu proprio* să o considere discipolul său și îi aducea flori în fiecare vineri, după care o invita la cinema sau la dans, chiar dacă Alicia găsea mereu câte o scuză ca să nu meargă, zile în care Lomana o privea pieziș când credea că ea nu-l observă, pentru ca mai apoi să bată apropouri și să-i facă complimente atât de provocatoare, încât roșeau până și cei mai vechi de pe-acolo. „Ce începe rău se sfârșește groaznic“, se gândise atunci. Așa că a stat în banca ei.

A încercat să-și alunge din minte chipul lui Lomana și și-a luat cartea la baie. Și-a prins părul în coadă și a umplut cada cu apă. A pus cele două lumânări pe marginea căzii și s-a cufundat în iazul acela de aburi. A simțit cum apa fierbinte alungă frigul ce i se cuibărise în oase și a închis ochii. După puțin timp i s-a părut că aude pași pe scări. S-a întrebat dacă era iarăși doar o închipuire sau o fi fost Vargas, care poate că trecea pe la ea ca să vadă dacă mai e în viață. Somnolența grea indusă de pastilele analgezice lăsa mereu în urmă câteva scurte vedenii, ca și cum visele pe care nu le putuse visa încercau să-și facă loc prin ungherele conștiinței. A deschis ochii și s-a sprijinit cu ceafa de marginea căzii. I-au ajuns la urechi două voci și nici una nu era a lui Vargas. A întins mâna

până a atins revolverul pe care-l lăsase lângă cadă, pe un taburet, și a auzit apa picurând din robinetul închis. A așteptat câteva secunde. Vocile nu se mai auzeau. Sau poate că nici nu existaseră vreodată. După câteva clipe a auzit niște pași coborând scările și îndepărtându-se. Probabil vreun vecin care pleca la muncă, s-a gândit ea.

A lăsat iarăși revolverul pe taburet și și-a aprins o țigară. S-a uitat la fumul care desena arabescuri printre degetele ei. S-a întins din nou în cadă și a contemplat pătura albastră a norilor plutind dincolo de ferestre, pe deasupra orașului. A luat cartea și a citit primul paragraf. Apoi, pe măsură ce întorcea paginile, neliniștea care o stăpânise s-a risipit încetul cu încetul. De la un moment dat Alicia a pierdut noțiunea timpului. Nici măcar Leandro nu putea să o urmărească și să o găsească în pădurea de cuvinte pe care această carte o întindea întotdeauna dinaintea ochilor ei. Alicia a zâmbit, simțind că reîntâlnirea cu romanul ei preferat era ca o întoarcere acasă. Ar fi putut să rămână acolo toată ziua. Sau toată viața.

Când a ieșit din cadă, s-a uitat în oglindă și a contemplat aburii care-i urcau pe trup. Pata neagră lăsată de vechea ei rană de pe șoldul drept închipuia o floare otrăvită care-și întindea rădăcinile pe sub piele. Și-a atins rana cu degetele și a simțit o înțepătură ușoară, un avertisment. Și-a desfăcut părul și și-a uns brațele, picioarele și abdomenul cu o cremă de esență de trandafiri, primită în dar cu mult timp în urmă de la Fernandito, care i-o cumpărase într-un acces de gelozie adolescentină, o cremă ce purta bizarul nume de Pêche Originel. Tocmai se întorcea în dormitor, când lumina electrică a revenit și toate becurile pe care le încercase s-au aprins deodată. Alicia și-a dus mâna la piept, de unde inima fusese gata să-i sară afară de spaimă. A stins toate luminile, una câte una, bombănind.

Apoi, stând goală dinaintea dulapului, a ales fără grabă. Barcelona iartă multe, dar niciodată prostul gust. Și-a pus lenjeria intimă spălată și parfumată de Jesusa și a zâmbit

imaginându-și-o pe portăreasă aranjând acele desuuri, făcându-și cruci peste cruci și întrebându-se dacă așa ceva era acum la modă printre tinerele moderne ale capitalei. Au urmat dresurile transparente cumpărate de Leandro când Alicia a trebuit să joace rolul unei domnișoare rafinate de pe strada Príncipe Vergara sau să ia parte la intrigile pe care șeful ei le urzea în saloanele de la Ritz.

— Dar niște ciorapi normali nu sunt buni? a protestat Leandro când a văzut prețul.

— Dacă vrei ceva normal, trimite pe altcineva să facă treaba.

Să-l facă pe Leandro să cheltuie o avere pe haine și cărți era una dintre puținele plăceri oferite de slujba ei. Hotărâtă să nu-și mai încerce norocul încă o dată, Alicia și-a prins harnașamentul. A strâns chingile ceva mai tare decât de obicei și a întors capul ca să se uite în oglindă, apreciind cum îi stătea cu acea piesă care, după părerea ei, îi dădea un aer de păpușă perversă, de marionetă de o frumusețe diabolică, cu care nu se putea obișnui nicidecum, pentru că părea să insinueze că, în fond, Leandro avea dreptate, iar oglinda spunea adevărul.

— Doar sforile-mi lipsesc, și-a zis ea.

Apoi a ales o rochie violet, cu un croi clasic, și o pereche de pantofi italienești, care la vremea lor costaseră cât salariul ei pe o lună și pe care îi cumpărase dintr-un magazin de pantofi de pe Rambla de Cataluña, unde vânzătoarea o numise „puștoaică“. S-a machiat cu atenție, făcând ultimele retușuri la personajul pe care trebuia să-l joace astăzi, și a încheiat cu conturul buzelor, folosind un ruj cu un luciu mat, de vin roșu, despre care știa sigur că nu i-ar fi plăcut deloc lui Leandro. Voia ca Vargas să nu aibă nimic de comentat atunci când avea să i se înfățișeze. Anii de muncă o învățaseră că modestia te făcea suspect. Înainte de a ieși, s-a mai uitat o dată în oglinda de pe hol și și-a dat nota maximă. „Până și ție însăși ți-ai rupe inima“, s-a gândit ea. „Dacă ai avea inimă.“

Abia se crăpase de ziuă când Alicia a traversat strada către Gran Café. Înainte de a intra, l-a zărit pe Rovira, instalat deja

la colțul străzii. Purta o eșarfă care-i acoperea până și nasul și își freca mâinile. A fost tentată să se ducă la el și să-i strice ziua, dar până la urmă a renunțat. Rovira a salutat-o din depărtare, apoi a fugit să se ascundă. Când Alicia a intrat în cafenea, a văzut că Vargas se așezase deja la ceea ce părea să se fi transformat în masa lor oficială. Polițistul își comandase un sendviș uriaș cu mușchi de porc și felii de roșii, plus o cană de cafea, și în timp ce mânca, parcurgea din nou lista cu numerele copiate cu ajutorul taxidermistului. Auzindu-i pașii, bărbatul a ridicat privirea și s-a uitat la ea de sus în jos. Alicia s-a așezat la masă fără să scoată o vorbă.

— Miroși foarte bine, a zis Vargas în loc de salut. Ca o prăjiturică.

După care s-a concentrat din nou pe lista cu numere și pe micul dejun.

— Cum puteți să mâncați așa ceva atât de devreme? l-a întrebat Alicia.

Polițistul a ridicat din umeri și i-a oferit o bucată din sendvișul uriaș. Alicia și-a întors fața și Vargas a mai luat o îmbucătură, ca un expert.

— Știați că pe aici la sendvișuri li se spune *entrepanes*? a zis Vargas. Nu vi se pare comic?

— Să mori de râs, nu alta.

— Iar sticlelor, atenție, li se spune *ampollas*. Parcă ar fi vorba despre o bubiță, ca alea care-ți apar pe picioare.

— Au fost de ajuns câteva zile la Barcelona ca să vă transformați într-un adevărat poliglot.

Vargas i-a oferit un zâmbet de rechin.

— Mă bucur să văd că ți-ai pierdut gingășia de azi-noapte. E semn că te simți mai bine. L-ai văzut afară pe neica-nimeni făcând pe el de frig?

— Îl cheamă Rovira.

— Am uitat cât de mult îl apreciezi.

Miquel se apropie timid de masa lor, ducând o tavă cu felii de pâine prăjită, unt și o cafetieră aburindă. Era abia șapte și jumătate dimineața, așa că în local nu mai era nimeni în afară

de ei. Miquel, maestru al discreției, se retrăsese ca întotdeauna în spatele tejghelei, unde se prefăcea că are treabă. Alicia și-a turnat o ceașcă de cafea, iar Vargas s-a întors la lista cu numere, verificându-le unul câte unul, de parcă se aștepta ca înțelesul lor să i se dezvăluie brusc. Trecerea minutelor era îngreunată de tăcerea apăsătoare.

— Ești foarte elegantă, a zis Vargas într-un târziu. Mergem într-un loc select?

Alicia a înghițit în sec și și-a dres vocea. El a ridicat privirea.

— Despre noaptea care... a început ea șovăitor.

— Da?

— Vreau să vă cer iertare. Și să vă mulțumesc.

— Nu am de ce să te iert și cu atât mai puțin să primesc mulțumiri, a zis Vargas.

O umbră de jenă îi apăruse pe chipul sever. Alicia i-a zâmbit ușor.

— Sunteți un om bun.

Vargas a lăsat ochii în pământ.

— Nu spune asta.

Ea a ciugulit fără chef dintr-o felie de pâine. Vargas îi urmărea gesturile.

— Ce e?

— Nimic. Mă bucur să te văd mâncând.

Alicia a mai mușcat o dată din felia de pâine prăjită și a surâs.

— Care-i planul pe ziua de azi?

— Ieri ne-am ocupat de mașină. Astăzi aș vrea să trecem pe la avocatul Brians.

— Cum vrei tu. Și cum o să-l îmbrobodești?

— Mă gândeam că aș putea fi o tânără și ingenuă moștenitoare în mâinile căreia a căzut un exemplar din Víctor Mataix, o carte pe care aș vrea să o vând. *Don* Gustavo Barceló mi-a spus că Brians este reprezentantul unui colecționar interesat să cumpere toate cărțile lui Mataix care se găsesc pe piață, bla-bla-bla.

— Dumneata o să joci rol de ingenuă. Promițător, ce să zic. Iar eu cine sunt? Scutierul?

— Mă gândeam că ați putea fi credinciosul meu soț matur și iubit.

— Fabulos. Femeia pisică și bătrânul căpitan. Perechea anului. Nu cred că avocatul o să cadă în plasă – nici dacă a fost tontul promoției.

— Nu mă aștept să cadă. Ideea e să intre la bănuiele și să facă un pas greșit.

— Înțeleg. Și apoi ce? Îl urmărim?

— Telepatia e punctul dumneavoastră forte, domnule Vargas.

Când cei doi au început să meargă pe strada în pantă, un soare de reclamă își croise deja drum pe cer și pieptăna acoperișurile. Vargas contempla fațadele și gangurile care flancau strada Aviñón cu aspectul placid al unui seminarist venit în excursie la sfârșit de săptămână. Apoi și-a dat seama că, la fiecare câțiva pași, Alicia întorcea capul și se uita peste umăr. Tocmai avea de gând să o întrebe ce se întâmplă, când i-a urmat direcția privirii și l-a văzut. Rovira, la vreo cincizeci de metri în urma lor, încerca în zadar să se ascundă sub porticul unui edificiu.

— Cred că e cazul să pun lucrurile la punct cât mai repede, a șoptit Vargas.

Alicia l-a prins de braț.

— Nu, mai bine dați-i pace.

Alicia l-a salutat de la depărtare, zâmbindu-i. Rovira a șovăit o clipă, uitându-se într-o parte și în cealaltă, după care, dându-și seama că fusese descoperit, a salutat și el cu timiditate.

— Inutilul naibii, a zis Vargas.

— Mai bine el decât altul. Măcar asta e de partea noastră și știm la ce să ne așteptăm de la el.

— Dacă zici tu.

Vargas i-a făcut semn să rămână mai în urmă și să păstreze distanța, așa cum se înțeleseseră. Rovira a dat din cap că da

și a ridicat degetul mare de la mână pentru a le arăta că totul e în regulă.

— Uită-te la el. Asta probabil că a luat-o din vreun film, a zis Vargas.

— Nu acolo, la cinema, învață oamenii să trăiască în ziua de azi?

— Asta-i viața.

Au pornit din nou la drum, lăsându-l pe Rovira în urmă.

— Nu-mi place să-l am drept coadă pe tâmpitul ăsta, a insistat Vargas. Nu știu de ce dumneata ai încredere în el. Cine știe ce o fi raportând la comisariat.

— Adevărul e că mi-e cam milă de el.

— Cred că nu i-ar strica să fie scuturat ca la carte. Nu trebuie să fii de față dacă nu vrei. Îl prind eu la un moment dat între patru ochi și-i trag câteva de să vadă stele verzi.

— Mâncați prea multe proteine, domnule Vargas. Vă afectează caracterul.

21

Dacă chilia îl face pe călugăr, biroul și amplasamentul fac sau anulează renumele avocatului. Într-un oraș plin de avocați cu cabinete somptuoase în vilele de lux de pe promenada Gracia și de pe alte străzi aristocratice, *don* Fernando Brians alesese pentru biroul său o adresă mult mai modestă, destul de neobișnuită printre cei din breaslă.

Alicia și Vargas au văzut casa de la depărtare: un edificiu secular și oarecum abandonat, la intersecția străzilor Mercé și Aviñón. O crâșmă având un aer de refugiu pentru toreadori uitați și pescari în ziua de salariu ocupa întreg parterul clădirii. Cârciumarul, un ins ca un titirez, cu o mustață groasă, tocmai ieșise cu o cârpă de șters pe jos și o găleată cu apă fierbinte, care duhnea a leșie. Fredona un șlagăr și învârtea o scobitoare între buze în timp ce freca harnic caldarâmul, îndepărtând sânguincios bălți de urină ori de vomă și alte urme specifice străduțelor care duceau în port.

Maldăre de cutii și piese de mobilier prăfuite flancau porticul edificiului. Trei muncitori tineri, toți lac de sudoare, se opriseră să-și tragă sufletul și să înfulece niște sendvișuri subțiri cu parizer.

— Aici e cabinetul avocatului Brians? l-a întrebat Vargas pe cârciumarul care-și întrerupsese activitatea matinală și se holba la ei.

— La mansardă, a zis acesta, arătând cu degetul în sus. Dar se mută.

Când Alicia a venit lângă el, cârciumarul a zâmbit, arătându-și dinții îngălbeniți.

— Cafea cu lapte și o madlenă, frumoaso? Din partea casei.

— Altă dată. După ce scapi de măturoiul ăla de la gură, i-a zis Alicia, trecând mai departe.

Cei trei muncitori au râs la replica ei, încasată cu sportivitate de cârciumar. Vargas a urmat-o în hol, acolo unde începea o scară într-un soi de spirală, care avea mai degrabă aspectul unui tract intestinal decât al unui proiect arhitectonic.

— Există lift? l-a întrebat Vargas pe unul dintre muncitori.

— Dacă există, noi nu l-am văzut, a venit răspunsul.

Au urcat cele cinci etaje ale clădirii și au dat peste un hol burdușit de cutii, dosare, umerășe, scaune și tablouri cu scene pastorale ce păreau cumpărate cu câțiva bănuți bucata din piața Encantes. Alicia a intrat în holul biroului, unde părea să fie stare de război, cu cutii doldora de obiecte așteptând să fie luate de acolo. Vargas a încercat soneria, care nu funcționa, apoi a bătut la ușă.

— Bună!

Niște cosițe blonde, prinse într-un coc mare, au apărut în hol. Domnișoara ce purta acel coif blond și unduitor era îmbrăcată într-o rochie înflorată, în carouri.

— Bună ziua, a zis Alicia. Aici e biroul avocatului Brians? Domnișoara a făcut câțiva pași spre ei și i-a privit surprinsă.

— Aici e. Sau aici a fost. Ne mutăm. Cu ce vă pot ajuta?

— Am vrea să vorbim cu domnul avocat.

— Aveți programare?

— Mă tem că nu. Domnul Brians e aici?

— Nu obișnuiește să vină atât de devreme. Așa e el, se respectă. Dacă vreți să așteptați în localul de la parter...

— Am prefera să-l așteptăm aici, dacă nu vă deranjează. Sunt multe etaje.

Secretara a oftat plină de înțelegere.

— Cum doriți. După cum vedeți, aici toate sunt claie peste grămadă.

— Nu vă faceți probleme, a intervenit Vargas. O să încercăm să nu vă stăm în cale.

Zâmbetul dulce al Aliciei și mai ales vorbele lui Vargas părăură să o îmbânzească puțin pe secretară.

— Urmați-mă, vă rog.

Secretara i-a condus printr-un coridor lung, care străbătea întreaga mansardă. De o parte și de alta a coridorului se aflau cutii pregătite pentru mutare. Praful ridicat după atâta du-te-vino formase o ceață subțire de particule strălucitoare, care te gădilau la nas. Cursa aceea printre obstacole a luat sfârșit într-o încăpere mare, care părea ultimul bastion rămas neatins dintre toate birourile.

— Dacă sunteți amabili... a zis secretara, arătând spre încăpere.

Camera era tot ce mai rămăsese din birourile lui Brians și era plină cu rafturi și vrafuri de dosare ce stăteau într-un echilibru imposibil, aplecate spre perete. Piesa cea mai importantă era un birou de lemn masiv, ce părea salvat dintr-un incendiu, iar în spatele lui se afla o vitrină unde zăceau îngrămadite la repezeală toate cărțile de drept publicate de editura Aranzadi.

Alicia și Vargas s-au așezat fiecare pe câte un taburet, lângă o fereastră ce dădea spre un balcon de unde se putea vedea statuia Virgen de la Mercé înălțându-se pe cupola bazilicii, de cealaltă parte a străzii.

— Rugați-vă la Sfânta Fecioară, poate se milostivește și vă ascultă, că pe mine nici nu mă bagă în seamă, a zis secretara. Pe cine să anunț?

— Pe Jaime Valcárcel, împreună cu soția, a zis Alicia înainte ca Vargas să apuce să clipească măcar.

Femeia a dat din cap cu solitudine, iar privirea ei l-a mângâiat pe Vargas cu destul aplomb, ca și cum l-ar fi lăudat pentru diferența de vârstă, lăsând să se înțeleagă că unui asemenea mascul i se pot trece multe cu vederea.

— Eu sunt Puri, la dispoziția dumneavoastră. Cred că domnul avocat nu va întârzia să apară. Pot să vă ofer ceva cât așteptați? Mariano, de la barul de jos, îmi aduce în fiecare dimineață briose și un termos cu cafea. Dacă doriți...

— Nu v-aș refuza, a zis Vargas.

Puri a zâmbit satisfăcută.

— Vă aduc imediat.

A plecat legănându-și cochetă șoldurile, urmărită de privirile lui Vargas.

— Ce ți-e și cu Mariano ăsta și briosele lui, a comentat Alicia cu voce joasă.

— Fiecare cucerește cu ce are.

— Cum se poate să vă mai fie foame după ce ați mâncat un purcel întreg?

— Unii dintre noi mai au sânge în vene.

— Nu cumva domnișoara Puri v-a trezit apetitul?

Înainte ca Vargas să apuce să răspundă, secretara a revenit cu o farfurie plină de briose și o cană aburindă de cafea cu lapte, pe care polițistul le-a acceptat plin de amabilitate.

— Îmi cer scuze că vă servesc așa, dar totul e pus deja în cutii...

— Nu vă faceți griji. Mii de mulțumiri.

— Și de ce vă mutați? a întrebat Alicia.

— Proprietarul clădirii a vrut să ne mărească chiria... Un zgârie-brânză. O să-i rămână clădirea goală și-o s-o înghită păianjenii.

— Corect, a zis Vargas. Și acum unde o să vă duceți?

— Asta aș vrea să știu și eu. Am vorbit să închiriem niște birouri într-o clădire din apropiere, în spatele Poștei, dar e în renovare și lucrările au întârziat, așa că va mai dura cel puțin o lună. Deocamdată tot ce e aici va ajunge într-un depozit de mobilă pe care-l are familia domnului avocat în Pueblo Nuevo.

— Și unde o să aveți biroul până atunci?

Puri a oftat.

— O mătușă de-a domnului avocat, moartă de curând, avea un apartament în pasajul Mallofré, în cartierul Sarría, așa că, până una-alta, ne mutăm biroul acolo. De azi pe mâine, după cum vedeți...

Alicia și Vargas au cercetat din nou cu privirea defunctul birou al lui Brians, inspirând aerul său falimentar. Ochii Aliciei s-au oprit asupra unei imagini înrămate, care părea o parodie de tablou în stilul celor cu absolvenți de universitate și în care apărea, după toate probabilitățile, figura avocatului Brians în anii tinereții, înconjurat de tot soiul de coate-goale și de pușcăriași hămesiți, încătușați până la gât. Sub imagine scria:

Fernando Brians
- avocatul cauzelor pierdute -

Alicia s-a ridicat și s-a dus să se uite mai de aproape la tablou. Puri a venit lângă ea, zâmbind și mustăcînd.

— Iată-l pe sfințisorul justițiar din tribunalele Barcelonei... Ce vedeți acolo e o farsă pe care colegii din promoția lui i-au făcut-o cu mulți ani în urmă, pe când era tânăr. Și, după cum vă puteți da seama, poza i se pare atât de amuzantă, încât a atârnat-o aici, unde o pot vedea toți clienții.

— Nu are și clienți mai...?

— Bănoși?

— Prosperi.

— Mai are și din ăștia, dar e suficient ca *don* Fernando să dea peste vreun amărăștean uitat de Dumnezeu pe stradă, că-l și aduce în birou... E într-adevăr un om cu un suflet ca pâinea caldă. Ce să facem...?

— Nu vă îngrijorați, noi suntem solvabili, a intervenit Vargas.

— Domnul să vă binecuvânteze. Cum sunt brișele?

— Antologice.

În timp ce Vargas oferea o demonstrație de extaz culinar în direct, spre încântarea lui Puri, dinspre intrare s-a auzit un

zgomot, ca și cum cineva s-ar fi împiedicat, urmat de o înjurătură. Puri și-a dat ochii peste cap.

— Domnul avocat o să vă primească imediat.

Fernando Brians arăta ca un învățător de la o școală publică și purta un costum la mâna a doua. Avea o cravată decolorată, căreia părea să nu-i mai fi refăcut nodul de săptămâni întregi, iar tălpile pantofilor îi erau șlefuite ca niște pietre de râu. Avea o expresie tinerească, plină de neastâmpăr și, în ciuda vârstei destul de înaintate, își păstrase un păr bogat, cărunt, iar ochii pătrunzători îi erau ascunși în dosul unor ochelari negri cu rame de baga, de genul celor folosiți înainte de război. Arăta la fel de mult a avocat barcelonez pe cât de mult arăta Puri a călugăriță, și Alicia și-a zis că, în ciuda aerului modest emanat de viața lui profesională, Fernando Brians își păstrase tinerețea și pofta de viață, refuzând să îmbătrânească, poate și pentru că nimeni nu-i spusese că anii trec și că i-a venit și lui vremea să se comporte cu demnitate și să mai stea locului.

— Sunt gata să vă ascult, le-a zis Brians.

Se așezase pe colțul biroului și îi privea cu un amestec de curiozitate și scepticism. O fi avut Brians o slăbiciune pentru cauzele pierdute, dar nu era prost deloc. Vargas a arătat spre Alicia înainte de a începe să vorbească.

— Dacă nu vă deranjează, am s-o las pe soția mea să vă expună cazul nostru, pentru că ea comandă în casă.

— Cum vreți.

— Doriți să notez, *don* Fernando? a întrebat Puri, uitându-se la el din pragul ușii.

— Nu cred să fie cazul. Mai bine stați cu ochii pe cei de la mutări, că au blocat strada cu cutii și mă tem că nu vor putea intra cu camioneta.

Deceționată, Puri a dat din cap că a înțeles și s-a dus să îndeplinească ordinul.

— Așadar, spuneți... a reluat Brians discuția. Sau doamna, că ea comandă în casă.

Tonul ușor rece al lui Brians a făcut-o pe Alicia să se întrebe dacă nu cumva Gustavo Barceló, librarul cu care stătuse de

vorbă la Círculo Ecuestre, îl anunțase pe Brians de posibila ei vizită.

— Domnule Brians, a început Alicia, o mătușă de-a soțului meu, Jaime, a murit de puțin timp și ne-a lăsat moștenire o colecție de lucrări de artă și o bibliotecă ce conține volume de mare valoare.

— Condoleanțe. Aveți nevoie de asistență juridică în problema execuției testamentare sau...?

— Motivul pentru care apelăm la dumneavoastră este că printre cărțile din bibliotecă se află și una scrisă de un anume Víctor Mataix. E vorba de un roman dintr-o serie publicată la Barcelona în anii 1930.

— *Labirintul spiritelor*, a completat Brians.

— Exact. Am aflat că dumneavoastră sunteți reprezentantul legal al unui colecționar extrem de interesat să cumpere cărțile acestui autor, de aceea ne-am gândit că ar fi oportun...

— Înțeleg, a zis Brians, părăsind colțul biroului și așezându-se în fotoliu.

— Sunteți atât de amabil să ne puneți în legătură cu clientul dumneavoastră sau, dacă nu, poate să ne dați datele lui de contact, ca să aflăm...?

Brians dădea din cap afirmativ, dar cumva mai degrabă pentru sine decât la auzul celor spuse de Alicia.

— Din păcate, nu pot face asta.

— Poftim?

— Nu pot să vă dau datele de contact ale clientului meu și nici să vă pun în legătură cu el.

Alicia a surâs înțelegătoare.

— Pot să vă întreb de ce?

— Pentru că nu-l cunosc.

— Scuzați-mă, dar nu înțeleg.

Brians s-a aplecat puțin în față în fotoliu, și-a încrucișat palmele pe piept și a început să-și frece unul de altul degetele mari.

— Relația mea cu clientul s-a desfășurat exclusiv prin corespondență, prin intermediul unei secretare. Nu l-am văzut niciodată la față și nici nu știu cum îl cheamă. Așa cum se

întâmplă cu mulți colecționari, și clientul meu preferă să-și păstreze anonimatul.

— Chiar și față de propriul său avocat?

Brians a zâmbit rece și a ridicat din umeri.

— Când plătește ce are de plătit, nu? a intervenit Vargas.

— Bine, dar dacă țineți legătura prin intermediul secretarei lui, înseamnă că știți măcar un nume și o adresă de corespondență, a zis Alicia.

— E o casuță poștală al cărei număr, evident, nu vi-l pot divulga din motive de confidențialitate. Așa cum nu vă pot spune nici numele secretarei, pentru că nu sunt autorizat să divulg nici un fel de informații despre clienții mei atâta timp cât ei nu vor să le facă publice. E o simplă formalitate, dar cred că înțelegeți că trebuie să o respect.

— Înțelegem foarte bine. Și totuși cum faceți rost de cărți pentru clientul dumneavoastră dacă nu puteți lua legătura direct cu el, ca să afle că ar putea să le cumpere?

— Credeți-mă, doamnă... *Valcárcel*, da?, că dacă clientul meu e interesat să obțină exemplarul aflat în posesia dumneavoastră, atunci mă va anunța el pe mine. Eu nu sunt decât un biet intermediar.

Alicia și Vargas s-au privit în ochi.

— Bun, a zis polițistul. E limpede că n-am venit unde trebuie, draga mea.

Brians s-a ridicat în picioare, a dat ocol biroului, le-a întins mâna și le-a zâmbit cordial, lăsând să se înțeleagă că întrevederea se terminase.

— Regret că nu vă pot ajuta în cazul acesta și vă rog să scuzați aspectul biroului. Ne mutăm și nu mă așteptam să avem clienți tocmai astăzi...

Cei doi i-au strâns mâna și s-au lăsat conduși către ieșire de Brians, care mergea în fața lor, făcând mici salturi, ca să evite obstacolele din drum.

— Dacă-mi permiteți un sfat... Dacă aș fi în locul dumneavoastră, eu aș apela la serviciile unui anticar bun, renumit,

care să dea șfară-n țară. Dacă dețineți o carte de Mataix, nu o să duceți lipsă de cumpărători.

— Vreo sugestie?

— Barceló, lângă Plaza Real, sau librăria Sempere & Fiii, pe strada Santa Ana. Sau Costa, din Vic. Acestea ar fi cele mai bune opțiuni.

— Așa o să facem. Mulțumim mult.

— Nu aveți pentru ce.

Alicia nu a deschis gura până când au ajuns în holul de la parter. Vargas, prudent, a rămas la o mică distanță în urma ei. Odată ajunși sub portic, Alicia s-a oprit și s-a uitat la grămezile de cutii depozitate acolo de angajații firmei de mutări.

— Și acum? a întrebat Vargas.

— Acum așteptăm, a zis Alicia.

— Ce așteptăm?

— Ca Brians să facă prima mutare.

Alicia s-a aplecat lângă o cutie închisă. A aruncat rapid o privire în jur și, pentru că acolo nu era nici țipenie de om, a smuls o etichetă de pe cutie și a băgat-o în buzunar.

— Pot să știu și eu ce faci? a zis Vargas.

Alicia a ieșit în stradă fără să răspundă. Spre surprinderea lui, Vargas a văzut-o intrând în localul de la parter. Mariano, cârciumar și geniu al brișelor matinale, care continua să dea lustru caldarâmului, fandând cu mopul pe jos, a părut la fel de surprins ca și Vargas când a văzut-o că intră în local și imediat a lăsat mopul rezemat de perete și a urmat-o plin de solitudine, ștergându-și palmele de cârpa care-i atârna la curea. Vargas i-a urmat fără nici un chef.

— Cafea cu lapte și brișe pentru domnișoara? a întrebat-o Mariano.

— Un pahar cu vin alb.

— La ora asta?

— De la ce oră serviți vin alb?

— Pentru dumneavoastră servim douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Un Panadés lejer?

Alicia a încuviințat. Vargas s-a așezat lângă ea pe scaunul de la bar.

— Chiar crezi că planul dumitale va funcționa? a întrebat-o polițistul.

— Încercarea moarte n-are.

Mariano a revenit cu un pahar de vin alb, plus o farfurioară cu măsline din partea casei.

— O bericică pentru domnul?

Vargas a refuzat. S-a uitat lung la Alicia, care savura paharul de vin alb. Ceva din forma buzelor ei atunci când atingeau paharul și linia gâtului palid, care palpita la trecerea lichidului, i-au înfrumusețat ziua. Alicia i-a simțit privirea admirativă și a înălțat dintr-o sprânceană.

— Ce e?

— Nimic.

Alicia a ridicat paharul de vin.

— Aveți ceva împotriva?

— Doamne ferește!

Tânăra tocmai dădea pe gât ultimele înghițituri de vin, când silueta avocatului Brians a trecut în mare grabă prin fața localului. Alicia și Vargas au schimbat o privire, după care au lăsat la rezeală câteva monede pe tejghea și au ieșit fără să mai scoată o vorbă.

22

În cadrul poliției se știa foarte bine că atunci când apărea nevoia de a urmări și, în anumite ocazii, de a ține sub observație oameni mai mult sau mai puțin suspecti, Vargas nu avea rival. Dacă era întrebat care îi era secretul, el spunea că importantă nu era atât discreția, cât aplicarea principiilor opticii. Cheia problemei, le explica el, nu stătea în ceea ce putea vedea sau intui următorul, ci în ceea ce se afla în raza privirii celui urmărit. Plus o pereche de picioare cât mai bune. Imediat ce au început să-l urmărească pe avocatul Brians, Vargas și-a dat seama că Alicia nu numai că stăpânea la perfecție tehnica urmăririi, ci și că o îmbunătățise substanțial, iar asta l-a făcut pur și simplu să o admire. Cunoștea pe de rost fiecare ungher

din hățișul de străduțe, pasaje și scurtături care se întretăiau în zona veche a orașului, ceea ce le permitea să aleagă trasee paralele și să-l urmeze astfel pe Brians fără ca acesta să se simtă urmărit.

Alicia mergea mult mai sigură pe ea decât în ziua trecută, fapt care l-a făcut pe Vargas să presupună că în dimineața aceea își pusese chingile despre care îi vorbise taxidermistul. Mișcarea șoldurilor ei era acum diferită și umbla mult mai dreaptă. Alicia l-a călăuzit prin acea structură complicată, făcând opriri bruște, căutând adăpostul unghiurilor moarte și trasând drumul lui Brians înainte ca acesta să știe că o va lua pe acolo. Timp de aproape douăzeci de minute au mers pe urmele avocatului prin rețeaua deasă de pasaje și străduțe care urca din port spre oraș. De mai multe ori l-au văzut oprindu-se în intersecții și uitându-se în jur, pentru a se asigura că nu-l urmărește nimeni. Singura lui eroare era că scotocea cu privirea în direcția greșită. L-au văzut dând colțul străzii Canuda ca să intre pe Ramblas și să se piardă în mulțimea de pe promenadă. Atunci Alicia s-a oprit câteva secunde și l-a prins pe Vargas de braț.

— Se duce la metrou, a murmurat ea.

Pierduți în marea de oameni care mișunau pe Ramblas și lăsând mereu câteva zeci de metri între ei, cei doi l-au urmărit pe Brians până la intrarea în metrou de lângă fântâna din piața Canaletas. Avocatul a luat-o pe scări în jos și a pătruns în rețeaua de tunele care duceau la așa-numita Avenida de Luz¹.

Avenida de Luz era mai degrabă o cale a întunericului și a unei mizerii de nedescris decât un bulevard propriu-zis, iar extravagantul drum cu aspect fantasmagoric fusese proiectat de cine știe ce minte luminată care-și imaginase, fără sorți de izbândă, o Barcelonă subterană, iluminată cu gaz. Proiectul, firește, nu a avut niciodată succesul scontat. Avenida de Luz, o catacombă întunecoasă prin care circula aer cu miros de

1. Bulevardul Luminii (sp.).

carbon și cabluri electrice, venit din tunelurile metroului, ajunsese adăpost și ascunzătoare pentru cei care fugeau de exterior și de lumina soarelui. Vargas s-a uitat lung la bezna aceea întreruptă din loc în loc de coloane din marmură falsă, care flancau bazaruri sărăcăcioase și baruri luminate mortuar, apoi s-a întors spre Alicia.

— Orașul vampirilor? a întrebat-o.

— Cam așa ceva.

Brians a luat-o pe mijlocul drumului. Alicia și Vargas au continuat să se țină după el, ascunzându-se când era cazul după coloanele înșirate pe cele două părți. Avocatul a străbătut întreg Avenida de Luz fără să arate cel mai mic interes pentru vreunul dintre localurile din stânga și din dreapta lui.

— Poate că e alergic la soare, a zis Vargas.

Brians a trecut pe lângă ghișeele de la Ferrocarriles Catalanes și și-a continuat drumul către capătul uriașei galerii subterane. Abia atunci a fost cât se poate de clar unde voia să ajungă.

Cinematograful Avenida de Luz era o hardughie lugubră, naufragiată în acea Barcelonă subterană plină de ciudățenii. Imediat după război luminile lui ca de bălci și afișele vechi, anunțând filme care-și trăiseră traiul, atrăgeau la matinee cele mai diverse creaturi care-și făceau veacul prin tuneluri, de la corporatiști concediați brusc și matadori aspiranți la proxeneți de cea mai joasă speță. Brians s-a dus la ghișeu și și-a cumpărat un bilet.

— Să nu-mi spui că domnul avocat merge dis-de-diminează la cinema, a zis Vargas.

Plasatorul i-a deschis ușa și Brians a intrat în holul unde era afișat programul din acea săptămână: o proiecție dublă, cu *Al treilea om* și *Străinul*. Zâmbetul enigmatic al lui Orson Welles, cu o ușoară tușă diabolică, te întâmpina pe afișul luminat cu beculețe pâlپătoare.

— Măcar are gusturi, a zis Alicia.

După ce treceai de draperiile de catifea de la intrarea în sală, te izbea un miros de cinematograf vechi și de mizerii indescriptibile. Raza aparatului de proiecție străbătea un nor

greu, care părea să fi încremenit acolo de decenii întregi. Șirurile de scaune goale coborau până la ecran, acolo unde perfidul Harry Lime fugea prin fantomatica rețea de canalizare din Viena. Atmosfera spectrală din acele imagini i-a amintit Aliciei de unele scene din cartea lui Víctor Mataix.

— Unde e? i-a șoptit Vargas la ureche.

Ea a arătat către capătul sălii. Brians se așezase pe un scaun de pe rândul al patrulea. În toată sala nu se vedeau mai mult de trei sau patru spectatori. Au luat-o pe culoarul dintr-o latură a sălii, mărginit de scaune așezate cu spatele la perete, ca și cum ar fi fost un vagon de metrou. Ajunsă la mijlocul sălii, Alicia a ales un rând și s-a așezat la mijlocul lui. Vargas s-a pus lângă ea.

— Ai mai văzut filmul ăsta?

Alicia a dat din cap că da. Îl văzuse de cel puțin șase ori și aproape că îl știa pe de rost.

— Despre ce e?

— Despre penicilină. Tăceți odată.

Așteptarea a fost mai scurtă decât bănuiau. Filmul încă nu se terminase când Alicia a văzut peste umăr o siluetă întunecată înaintând pe culoarul lateral. Vargas părea fermecat cu totul de film, așa că tânăra a trebuit să-i dea un ghiont. Nou-venitul era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă și ducea o pălărie în mână. Alicia și-a strâns pumnii. Omul s-a oprit în dreptul rândului pe care stătea avocatul. S-a uitat scurt spre ecran, apoi a intrat pe rândul următor și s-a așezat pe un scaun din spatele lui Brians.

— Săritura calului, a șoptit Vargas.

Timp de câteva minute avocatul nu a părut să remarce prezența străinului din spatele său și nici acesta nu a dat semne că ar vrea să intre în legătură cu el. Vargas s-a uitat cu scepticism la Alicia, iar ea a început să ia în calcul faptul că, poate, totul era doar o întâmplare. Doi străini într-o sală de cinema, fără nici o altă legătură între ei în afară, poate, de o miopie care-i făcea să se așeze cât mai aproape de ecran, în primele rânduri. Dar când în sală a răsunat zgomotul împușcăturilor

care aveau să-l omoare în sfârșit pe nemernicul de Harry Lime cel cu o mie de vieți, străinul s-a aplecat spre scaunul din fața lui, iar Brians s-a întors ușor. Sonorul filmului le-a acoperit vorbele, iar Alicia a apucat doar să-și dea seama că avocatul i-a spus străinului câteva cuvinte și i-a întins o bucățică de hârtie. Apoi fiecare s-a lăsat pe spate în scaunul său și amândoi au continuat să se uite la film, ignorându-se reciproc.

— Pe vremea mea ar fi fost luați drept poponari și arestați, a comentat Vargas.

— Da, da, umblau câinii cu covrigi în coadă în paleoliticul vostru spaniolesc, a replicat Alicia.

Când aparatul de proiecție a umplut ecranul cu monumentalul plan de final al filmului, străinul s-a ridicat. S-a îndreptat încet către culoarul lateral și, în timp ce eroina deziluzionată străbătea aleea dezolantă a vechiului cimitir din Viena, și-a așezat pălăria pe cap și s-a dus neuzit spre ieșire. Alicia și Vargas nu au întors capetele, ca și cum nu și-ar fi dat seama de prezența lui, însă amândoi stăteau cu ochii ațintiți la silueta decupată de haloul vaporos al aparatului de proiecție. Borul pălăriei îi umbrea fața, însă nu destul de mult încât să ascundă cu totul o textură stranie, ca de marmură, strălucitoare ca fața unui manechin. Alicia a simțit un fior rece pe spate. Vargas a așteptat ca străinul să dispară după draperii, apoi s-a aplecat spre ea.

— Ori am luat-o eu razna, ori individul purta o mască.

— Așa mi s-a părut și mie, a zis Alicia. Haideți să mergem înainte să ne scape...

Exact în acel moment, fără ca măcar să apuce să se ridice în picioare, luminile din sală s-au aprins și ultima imagine a filmului s-a șters de pe ecran. Brians se ridicase deja și acum se îndrepta către culoarul lateral. Peste câteva secunde urma să treacă prin dreptul lor în drumul spre ieșire și avea să-i descopere.

— Și acum ce facem? a șoptit Vargas, lăsând capul în jos. Alicia l-a prins de ceafă și i-a apropiat fața de a ei.

— Strângeți-mă în brațe, i-a șoptit.

Vargas a îmbrățișat-o cu ardoarea unui licean. Alicia l-a strâns la rândul ei și au rămas așa, înlănțuiți, mimând, cu buzele aproape lipite, genul de sărut care pe atunci putea fi văzut numai pe rândurile din spate ale cinematografelor de cartier și pe sub porticuri, la miezul nopții. Vargas a închis ochii. După ce Brians a părăsit sala, Alicia l-a împins ușor.

— Să mergem.

Ieșind din cinematograful, l-au văzut pe Brians îndepărtându-se prin centrul pasajului subteran în direcția din care venise. Nu se vedea nici urmă din străinul cu față de manechin. Alicia a observat scara aflată la vreo douăzeci de metri de ei și care urca spre intersecția străzii Balmes cu Pelayo. S-au năpustit într-acolo. O durere ascuțită i-a străbătut tinerei piciorul drept și i-a tăiat respirația. Vargas a sprijinit-o de braț.

— Nu pot merge mai repede, a mărturisit Alicia. Luați-o înainte. Grăbiți-vă.

Vargas a urcat în viteză treptele, iar ea a rămas sprijinită de perete, încercând să-și recapete răsuflarea. Când a ieșit la lumina zilei, polițistul s-a trezit în forfota de pe strada Balmes. S-a uitat confuz în jur. Nu cunoștea bine orașul, așa că, practic, nu știa unde se află. La acea oră traficul era intens, iar centrul Barcelonei era inundat de o mare de automobile, autobuze și tramvaie. Șiruri de trecători mișunau în lumina prăfoasă care cădea de sus. Vargas și-a pus mâna streășină la ochi ca să se apere de soare și a măturat cu privirea intersecția, fără să țină cont de împrâncelile mulțimii. Pentru o clipă a avut senzația că mii de paltoane negre și pălării colcăiau în toate direcțiile și că îi va fi imposibil să-l mai descopere pe străin.

Însă tocmai textura aparte a feței l-a trădat. Străinul trecuse deja pe partea cealaltă a străzii și se îndrepta către o mașină parcată la colțul cu strada Vergara. Vargas a încercat să treacă strada direct, însă viermuiala amețitoare a mașinilor și un cor de claxoane l-au făcut să revină pe trotuar. De partea cealaltă a străzii, străinul a intrat în mașină. Polițistul a observat că era vorba de un Mercedes Benz, un model vechi de cel puțin cincisprezece-douăzeci de ani. Când lumina semaforului s-a

făcut verde, mașina a început să se îndepărteze încet. Vargas a alergat după ea și a apucat să o studieze bine înainte ca Mercedesul să se piardă în șuvoiul de mașini. Revenind la intrarea de la metrou, a trecut pe lângă un jandarm care l-a privit cu reproș. Vargas a înțeles că îl văzuse când încercase să traverseze pe roșu și apoi când se lansase într-o goană nebună printre mașini. Așa că a dat din cap, blând ca un mieluşel, și a ridicat mâna, arătând că își recunoaște greșeala. Alicia îl aștepta pe trotuar cu o privire întrebătoare.

— Cum te simți? a întrebat-o Vargas.

Ea s-a prefăcut că nu aude întrebarea și a scuturat nerăbdătoare din cap.

— Am apucat să-l văd urcând într-o mașină. Un Mercedes negru, a zis Vargas.

— Numărul?

El i-a dat de înțeles că apucase să-l vadă.

23

S-au dus să-și mai tragă sufletul la cafeneaua Nuria și au ocupat o masă la fereastră. Alicia a cerut un pahar de vin alb, al doilea din ziua aceea. Și-a aprins o țigară și și-a lăsat privirea să i se piardă în forfota trecătorilor de pe Ramblas, de parcă s-ar fi uitat la cel mai mare acvariu din lume. Vargas a văzut-o ridicând paharul și ducându-l la buze cu degete tremurătoare.

— Mă așteaptă un discurs moralizator? a întrebat Alicia, fără să-și ia privirea de la fereastră.

— Sănătate.

— Nu mi-ați zis nimic de individul cu masca. Vă gândiți la ce mă gândesc și eu?

El a dat din umeri cu scepticism.

— În raportul despre presupusul atentat împotriva lui Valls de la Círculo de Bellas Artes se pomenește ceva despre un bărbat cu fața acoperită... a zis Alicia.

— Ar putea fi el, a replicat Vargas. O să dau câteva telefoane.

Rămasă singură, Alicia a lăsat să-i scape un oftat de durere și și-a dus mâna la șoldul drept. I-a trecut prin minte să ia o jumătate de pastilă, dar până la urmă a renunțat la idee. Profitând de faptul că Vargas vorbea la telefon în cealaltă parte a cafenelei, a dat pe gât paharul de vin și i-a făcut semn chelnerului să-i mai aducă unul și să-l ia pe cel gol. Vargas a revenit la masă după un sfert de oră, ținând în mână carnetul său de notițe și având în ochi o sclipire care anunța vești.

— Avem noroc. Mașina e înregistrată pe firma Metrobarna S.R.L. E o firmă de investiții imobiliare sau cel puțin așa apare în acte. Sediul central e aici, în Barcelona. Paseo de Gracia, numărul șase.

— E foarte aproape de aici. Dați-mi câteva minute, cât să-mi revin, și mergem acolo.

— De ce nu mă lași să mă ocup eu de asta, iar dumneata să te duci acasă și să te odihnești puțin? Trec mai târziu și-ți spun ce am aflat.

— Sunteți sigur?

— Absolut sigur. Hai.

Când au ieșit pe Ramblas, cerul se înseninase și era de acel albastru strălucitor specific iernilor din Barcelona, care, dacă nu ești atent, te năucește și te face să crezi că nimic nu poate merge rău pe lumea asta.

— Direct acasă, da? Fără opriri de serviciu, că am început să te cunosc, a avertizat-o Vargas.

— Am înțeles, să trăiți. Să nu rezolvați cazul fără mine, a zis Alicia.

— Nu-ți face griji.

Alicia l-a urmărit cu privirea cum se îndrepta spre piața Cataluña, apoi a mai așteptat câteva minute. De ani buni știa că dacă exagera durerea și lua o atitudine languroasă, gen Dama cu Camelii, atunci putea să manipuleze ductila și infantilă predispoziție a oricărui bărbat care începe să creadă că ea are nevoie să fie protejată și călăuzită, predispoziție manifestată, practic, de întreaga specie masculină, cu excepția lui Leandro Montalvo, pentru că el o învățase majoritatea trucurilor

din repertoriul ei și imediat își dădea seama de cele pe care Alicia le învățase pe cont propriu. Imediat ce a fost sigură că scăpase de Vargas, și-a schimbat direcția de mers. O să ajungă ea și acasă, dar mai târziu. Avea nevoie de timp pentru a gândi în liniște și a observa din umbră. Și, mai ales, era ceva ce voia să facă singură, după bunul ei plac.

Birourile firmei Metrobarna se aflau la ultimul etaj al unui monumental edificiu modernist, cu aspect de castel de vis. Clădirea, cu o fațadă din piatră aparentă de culoare ocru și încoronată cu mansarde și turnuri, era cunoscută sub numele de Casa Rocamora și ilustra perfect genul de minunăție arhitectonică îmbinată cu mult dramatism, așa cum poți vedea numai pe străzile Barcelonei. Vargas s-a oprit la colțul străzii și a contemplat spectaculoasele terase, galerii și geometrii bizantine ale clădirii. Un pictor stradal își instalase șevaletul la colț și tocmai încheia de transpus pe pânză viziunea lui impresionistă asupra clădirii. Observându-l pe Vargas lângă el, i-a zâmbit politicos.

— Frumoasă imagine, l-a lăudat Vargas.

— Facem ce putem. Polițist?

— Se vede chiar așa de tare?

Pictorul i-a zâmbit acru. Vargas a arătat spre tablou:

— E de vânzare?

— Va fi peste vreo jumătate de oră. Vă interesează clădirea?

— Accidental. Trebuie să plătești ca să intri? a întreat Vargas.

Vargas.

— Nu le dați idei.

Un lift ieșit din visurile lui Jules Verne l-a purtat până la ușa unui birou, pe care era lipită o placă ce părea din aur masiv, cu inscripția:

Vargas a apăsat soneria. S-a auzit un sunet de carilon, apoi, după puțin timp, ușa s-a deschis și în pragul ei a apărut o secretară zveltă, într-o ținută cât se poate de oficială, în spatele căreia se vedea un antreu somptuos. La unele firme opulența ajungea mai repede și premeditat.

— Bună ziua, a zis Vargas pe un ton oficial în timp ce i-a arătat secretarei legitimația. Vargas, de la Comisariatul Central. Aș vrea să vorbesc cu patronul, vă rog.

Secretara l-a privit mirată. Probabil că acele birouri aveau parte de vizitatori mult mai de soi.

— Vreți să spuneți domnul Sanchís?

Vargas a dat din cap că da și a făcut câțiva pași în interiorul antreului, o încăpere cu pereții înveliți în catifea albastră, pe care erau prinse acuarele bine lucrate cu fațade și clădiri emblematice din Barcelona. Vargas și-a înghițit zâmbetul, recunoscând stilul pictorului întâlnit la colțul străzii.

— Pot să vă întreb despre ce e vorba, domnule agent? a zis secretara din spatele lui.

— Căpitan, a corectat-o Vargas fără să se întoarcă.

Secretara și-a dres glasul și, cum el nu a mai adăugat nimic, a oftat.

— În momentul ăsta domnul Sanchís e într-o ședință. Dacă doriți...

Vargas s-a întors spre ea și a privit-o cu răceală.

— Am să-l anunț chiar acum, domnule căpitan.

Vargas a încuviințat sec. Secretara a dispărut cu viteză, în căutare de întăriri. A urmat o desfășurare rapidă de voci șoptite, uși care se deschideau și se închideau și pași apropiindu-se și îndepărtându-se pe coridoare. Femeia s-a întors după câteva minute și, cu un zâmbet larg, l-a invitat să o urmeze.

— Domnul director vă va primi în sala de ședințe, dacă nu aveți nimic împotriva.

Au străbătut un coridor lung, flancat de birouri imense, în care nenumărați avocați îmbrăcați în costume din trei piese își expuneau doleanțele cu solemnitatea unui expert

comisionar. Statui, tablouri și covoare prețioase umpleau coridorul care dădea într-o sală amplă, continuată cu o terasă închisă cu sticlă, de unde se vedea toată promenada Gracia, ca într-o panoramă divină. O impunătoare masă de ședințe trona înconjurată de fotolii, vitrine și alte piese de mobilier din lemn nobil sculptat.

— Domnul Sanchís va veni într-o clipă. Pot să vă ofer ceva până atunci? O cafea?

Vargas a refuzat. Secretara a dispărut cât de repede a putut, lăsându-l singur.

Polițistul a evaluat locul. Birourile firmei Metrobarna miroseau de la o poștă – dacă nu chiar puteau – a grămezi de bani. Probabil că numai prețul covorului de pe jos depășea cu mult salariul său pe câțiva ani. Vargas a dat ocol mesei de ședințe, atingând cu degetele stejarul lăcuit și respirând aerul pompos al locului. Tot ce era în jurul său, tot aranjamentul acela emana aerul opresiv și exclusivist specific instituțiilor dedicate alchimiei banului, amintindu-i în fiecare clipă vizitatorului că, deși el își închipuie că e înăuntru, în realitate va rămâne mereu pe dinafară și de cealaltă parte a proverbialei ferestruici.

Pereții sălii erau decorați cu portrete de diferite dimensiuni. Multe erau fotografiile, dar existau și picturi în ulei sau cărbune semnate de cei mai celebri portrețiști canonici din ultimele decenii. Vargas s-a uitat cu luare-aminte la întreaga colecție. În toate imaginile apărea același chip, un bărbat cu părul cărunt și figură de aristocrat, care se uita la obiectul aparatului foto sau la șevalet cu un zâmbet senin și cu o privire de gheață. Era cât se poate de limpede că personajul din imagini știa să pozeze și să aleagă cine să apară împreună cu el. Vargas s-a aplecat ca să se uite de aproape la o fotografie în care bărbatul cu privirea de gheață apărea în compania unor puternici ai zilei îmbrăcați în costume de vânătoare, care zâmbeau cu toții, ca niște prieteni de-o viață, și stăteau în jurul generalului Franco, pe atunci încă tânăr. Vargas a scrutat fiecare chip în parte, identificându-i pe cei care încă mai ocupau funcții înalte, și s-a oprit îndelung asupra unuia dintre participanții la

vânătoare. Stătea în rândul al doilea și zâmbea larg, ca și cum și-ar fi dorit să iasă în evidență.

— Valls, a șoptit polițistul.

Ușa sălii s-a deschis în spatele lui și când s-a întors, în fața sa stătea un bărbat între două vârste, de o zveltețe care-l făcea să pară aproape slab, cu un păr blond, rar și atât de subțire, încât părea părul unui bebeluș. Purta un costum de alpaca impecabil croit și avea ochi căprui, blânzi și totodată pătrunzători. Directorul i-a zâmbit afabil și i-a întins mâna.

— Bună ziua. Numele meu este Ignacio Sanchís și sunt directorul general al firmei. María Luisa, secretara mea, mi-a spus că doriți să vorbiți cu mine. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Ne pregătim pentru întâlnirea anuală a acționarilor și nu ne mai vedem capul de treburi. Cu ce vă pot ajuta, domnule căpitan?

Sanchís răspândea un aer de cordialitate și profesionalism îndelung cultivate, ca un vin cu un *bouquet* superior. În timp ce îl studia, privirea lui emana concomitent căldură și autoritate. Vargas nu a avut nici cea mai mică îndoială că, încă dinainte de a-și termina frazele de întâmpinare, Sanchís știa deja de la ce firmă sunt pantofii lui și cât de vechi e costumul pe care-l poartă.

— Fața asta mi se pare cunoscută, a zis polițistul, arătând spre unul dintre tablourile în ulei care decorau sala.

— Este *don Miguel Ángel Ubach*, a zis Sanchís, zâmbind cu bunăvoință în fața ignoranței sau ingenuității polițistului. Fondatorul firmei noastre.

— Cel cu banca Ubach? a întrebat Vargas. Bancherul prafului de pușcă?

Sanchís a surâs ușor, diplomatic, dar l-a privit cu ochi reci.

— Lui *don Miguel Ángel* nu i-a plăcut niciodată să i se spună așa și, dacă-mi dați voie, apelativul acesta nu-l caracterizează corect.

— Am auzit că însuși generalisimul Franco l-a numit așa, pentru serviciile aduse, a îndrăznit Vargas să adauge.

— Mă tem că nu e deloc așa, a precizat Sanchís. Porecla i-a fost dată lui *don Miguel Ángel* în timpul războiului de o

parte a presei comuniste. Banca Ubach, împreună cu alte instituții, a participat la finanțarea campaniei de eliberare națională. Un om mare, căruia Spania îi datorează foarte mult.

— Și care a și încasat mult, a șoptit Vargas.

Păstrându-și cordialitatea, Sanchís s-a prefăcut că nu a auzit cuvintele polițistului.

— Și care e relația lui *don Miguel Ángel* cu firma dumneavoastră? a vrut să afle Vargas.

Sanchís și-a dres vocea și a adoptat o atitudine înțelegătoare și un aer didactic.

— În 1948, după ce *don Miguel Ángel* a murit, banca Ubach s-a împărțit în trei societăți. Una dintre ele a fost Banco Hipotecario e Industrial de Cataluña, absorbită acum opt ani de Banca Hispanoamericana de Crédito. Compania Metrobarna a fost înființată în acea epocă pentru a administra valorile imobiliare din cadrul băncii.

Sanchís a rostit toate aceste cuvinte ca și cum le-ar mai fi spus de zeci de ori, cu aerul expert și absent al unui ghid de muzeu care își spune lecția în fața turiștilor în timp ce trage cu ochiul la ceas.

— Dar sunt convins că istoria firmei noastre nu vă interesează foarte mult, a zis directorul. Cu ce vă pot ajuta, domnule căpitan?

— E o problemă minoră, probabil fără nici o importanță, domnule Sanchís, dar știți cum merg lucrurile în cazuri dintr-astea. Trebuie verificat totul.

— Firește. Vă ascult.

Vargas și-a scos carnețelul și s-a prefăcut că verifică niște date.

— Mi-ați putea spune dacă o mașină cu numărul B-74325 aparține firmei dumneavoastră?

Sanchís s-a uitat la el perplex.

— Adevărul este că nu știu... Trebuie să întreb pe...

— Îmi închipui că firma are mai multe mașini. Greșesc?

— Nu, aveți dreptate. Avem patru, cinci mașini, dacă...

— Una dintre ele este un Mercedes Benz? Unul negru? Un model vechi de vreo cincisprezece-douăzeci de ani?

O ușoară urmă de neliniște a întunecat chipul lui Sanchís.

— Da... E mașina pe care o conduce Valentín. S-a întâmplat ceva?

— Valentín ați zis?

— Valentín Morgado, unul dintre șoferii companiei.

— E șoferul dumneavoastră personal?

— Da. De ani buni... Pot să vă întreb ce...?

— Domnul Morgado e acum la firmă?

— Nu cred. În dimineața aceasta, la prima oră, a trebuit să o ducă pe Victoria la medic...

— Victoria?

— Victoria este soția mea.

— Și care-i numele de fată al soției dumneavoastră?

— Ubach. Victoria Ubach.

Surprins, Vargas a ridicat din sprâncene. Sanchís a dat din cap ușor iritat, sugerându-i că a auzit bine.

— Da, fiica lui *don Miguel Ángel*.

Politiștul i-a aruncat o privire, ca și cum ar fi vrut să-i dea de înțeles că admiră mișcarea inteligentă prin care Sanchís se instalase în fruntea companiei.

— Domnule căpitan, vă rog să-mi spuneți despre ce este vorba...

Vargas i-a oferit un zâmbet amabil și relaxat.

— După cum spuneam, nimic important. Anchetăm un accident petrecut astăzi pe strada Balmes, soldat cu o victimă. Suspectul a fugit cu mașina de la locul accidentului. Nu vă faceți griji, nu e vorba de mașina dumneavoastră. Dar doi martori la accident au declarat că au văzut parcată aproape de intersecție o mașină ale cărei date de identificare coincid cu cele ale mașinii pe care o conduce...

— Valentin.

— Exact. Cei doi martori au declarat că în momentul în care s-a petrecut accidentul, șoferul Mercedesului se afla în mașină. Așa că am vrea să stăm de vorbă cu el. Poate a văzut ceva care ne-ar ajuta să-l identificăm pe cel care a fugit de la locul accidentului...

Sanchís s-a întunecat la față, chiar dacă a părut bucuros că șoferul său nu fusese implicat direct în accident.

— Groaznic. A murit cineva în accident?

— Din nefericire, da, o persoană și-a pierdut viața. O doamnă în vârstă, care a decedat în drum spre spitalul Clínico.

— Îmi pare rău. Firește, suntem gata să facem tot ce putem pentru a fi de ajutor...

— E suficient dacă ne ajutați să vorbim cu Valentín, angajatul dumneavoastră.

— Bineînțeles, nici o problemă.

— Știți cumva dacă domnul Morgado a dus-o pe soția dumneavoastră și altundeva după ce a fost la medic?

— Nu sunt sigur. Cred că nu. Victoria mi-a spus ieri că va avea musafiri la prânz... Poate că Valentín a ieșit să facă niște comisioane. Mai transportă și documente sau corespondență de la firmă atunci când soția mea sau eu nu avem nevoie de el.

Vargas a scos o carte de vizită și i-a întins-o.

— Vă rog să-i spuneți domnului Morgado să ia legătura cu mine cât de repede poate.

— Nu vă faceți nici o grijă. Chiar acum am să cer să fie găsit și anunțat.

— Probabil că nu ne va putea ajuta, dar astea sunt formalitățile și trebuie îndeplinite.

— Bineînțeles.

— Și încă ceva. Domnul Morgado are cumva vreo trăsătură fizică particulară?

Sanchís a dat din cap.

— Da. Valentín a fost rănit în timpul războiului. Are o parte a feței distrusă de explozia unui mortar.

— E de mulți ani angajatul dumneavoastră?

— De cel puțin zece ani. Valentín era deja angajatul familiei soției mele și e un om de încredere. Bag mâna în foc pentru el.

— Unul dintre martori a pomenit ceva despre o mască ce-i acoperea fața. E posibil să fie așa? Vreau doar să mă asigur că e vorba de aceeași persoană.

— E adevărat. Valentin poartă o proteză facială care-i acoperă partea de jos a mandibulei și ochiul stâng.

— V-am reținut destul, domnule Sanchís. Mulțumesc foarte mult pentru ajutor. Îmi cer scuze că v-am întrerupt ședința.

— Nu contează. Aș fi vrut să vă pot ajuta mai mult. Pentru oricare cetățean spaniol e o datorie și o onoare să colaboreze cu forțele de ordine ale statului.

Sanchís l-a condus spre ieșire și au trecut prin dreptul unei uși din lemn sculptat, în dosul căreia se vedea o bibliotecă monumentală, cu vedere spre promenada Gracia. Vargas s-a oprit o clipă, apoi a făcut câțiva pași în interiorul încăperii. Biblioteca, ce semăna cu o galerie din palatul Versailles, se întindea pe o suprafață imensă și părea să ocupe toată acea parte a edificiului. Dușumeaua și tavanul erau acoperite cu un lemn atât de strălucitor, încât păreau două oglinzi față în față, multiplicând la nesfârșit șirurile de cărți.

— Impresionant, a zis Vargas. Sunteți colecționar?

— Unul modest, a răspuns Sanchís. Cele mai multe cărți provin din fondul Ubach, dar trebuie să mărturisesc că slăbiciunea mea și refugiul din lumea finanțelor sunt cărțile.

— Vă înțeleg. Eu, la rândul meu – sigur, păstrând proporțiile –, fac același lucru, a zis Vargas. Îmi place să caut și să cumpăr exemplare rare. Soția mea zice că e o deformație profesională.

Sanchís a încuviințat, păstrându-și aerul amabil și răbdător, chiar dacă ochii lui trădau că se cam săturase de vizita aceea și că își dorea să scape cât mai repede de polițistul de lângă el.

— Vă interesează cărțile rare, domnule Sanchís?

— Majoritatea sunt cărți spaniole, franțuzești și italiene din secolele al optsprezecelea și al nouăsprezecelea, dar avem și o colecție impresionantă de literatură și filosofie germană și de poezie englezească, a explicat directorul companiei. Bănuiesc că în anumite cercuri ar fi considerate destul de rare.

Sanchís l-a luat de braț cu delicatețe, dar totodată ferm, și l-a condus spre ieșire.

— Vă invidiez, domnule Sanchís. Cine n-ar face-o? Mijloacele mele sunt reduse și sunt nevoit să mă limitez la exemplare mai modeste.

— Nu există cărți neînsemnate, doar ignoranță fudulă.

— Exact. Chiar asta i-am spus și eu unui bătrân anticar care mă ajută să caut o serie de romane ale unui autor uitat. S-ar putea să vă sune cunoscut. Mataix. Víctor Mataix.

Sanchís i-a susținut indiferent privirea, apoi a negat agale.

— Îmi pare rău, n-am auzit niciodată numele ăsta.

— Așa îmi spune toată lumea. Un om își dedică viața scrisului și, imediat după ce moare, nimeni nu mai știe de el.

— Literatura e o amantă extrem de crudă, care uită cu ușurință, a zis Sanchís, deschizând larg ușa.

— La fel și justiția. Noroc că mai există oameni ca dumneavoastră și ca mine, gata să le împrăspăteze amintirea amândurora...

— Asta-i viața, cu toții suntem uitați mult prea repede. Acum, dacă nu vă mai pot ajuta cu altceva...

— Nu, mulțumesc încă o dată pentru ajutorul dumneavoastră, domnule Sanchís.

24

După ce a ieșit din clădire, Vargas l-a văzut pe pictor, care-și strângea ustensilele și își aprindea o pipă de marinar veteran. I-a zâmbit de la depărtare și s-a apropiat de el.

— Ia te uită! Comisarul Maigret în persoană, a exclamat pictorul.

— Sub numele de Vargas.

— Dalmau, s-a prezentat pictorul.

— Cum merge treaba, maestre Dalmau? Ați terminat tabloul?

— Tablourile nu se termină niciodată. Șmecheria e să știi în ce punct să le lași neterminate. Vă mai interesează lucrarea?

Pictorul a ridicat cârpa care acoperea pânza și i-a arătat tabloul.

— Pare inspirat dintr-un vis, a zis Vargas.

— Visul e al dumneavoastră pentru zece *pesetas*, dacă vi-l doriți.

Politiștului și-a scos portofelul. Ochii pictorului au lucit ca jarul pipei sale. Vargas i-a întins o bancnotă de o sută de *pesetas*.

— E prea mult.

Vargas a dat din cap că nu.

— Luați-mă drept mecena zilei.

Pictorul a învelit acuarela în hârtie cerată, apoi a legat-o cu sfoară.

— Puteți trăi din așa ceva? a întrebat Vargas.

— Industria cărților poștale a făcut mult rău, dar încă se mai găsesc oameni cu gusturi fine.

— Ca domnul Sanchís?

Pictorul a ridicat o sprânceană și l-a privit bănuitor.

— Mi se părea mie că aici pute ceva. Poate mă băgați în cine știe ce probleme.

— De când e domnul Sanchís clientul dumneavoastră?

— De câțiva ani.

— I-ați vândut multe tablouri?

— Destule.

— Îi place atât de mult stilul dumneavoastră?

— Eu cred că mi le cumpără din milă. E un om foarte generos, cel puțin pentru un bancher.

— Poate că are probleme de conștiință.

— N-ar fi singurul. E plină țara de așa ceva.

— Spuneți asta doar ca s-o aud eu?

Dalmau a dat din cap de mai multe ori că nu și și-a strâns șevaletul.

— Plecați deja? Credeam că o să-mi mai spuneți câte ceva despre domnul Sanchís.

— Uitați care-i treaba. Dacă vreți, vă dau banii înapoi. Iar tabloul puteți să-l păstrați. Atârnați-l într-o celulă de la comisarariat.

— Banii sunt ai dumneavoastră. I-ați câștigat pe merit.

Pictorul nu părea prea convins.

— De ce vă interesează Sanchís? a întrebat el.

— Doar așa. Din curiozitate.

— Așa a zis și celălalt polițist. Sunteți toți o apă și-un pământ.

— Alt polițist?

— Da, exact. Nu vă mai prefaceți că nu știți despre ce vorbesc.

— Mi-l puteți descrie puțin pe colegul meu? S-ar putea să mai primiți o bancnotă dacă mă ajutați.

— Nu e mare lucru de descris. Un gabor, la fel ca dumneavoastră. Numai că ăla avea fața tăiată.

— V-a spus cum se numește?

— N-am ajuns la intimități.

— Și când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo două-trei săptămâni.

— Aici?

— Da, aici. Țsta e biroul meu. Acum pot pleca?

— Nu trebuie să vă fie frică de mine, maestre.

— Nu mi-e frică de dumneata. M-am vindecat demult de frica de voi. Dar prefer să respir alt aer, dacă nu vă deranjează.

— Ați fost la mititica?

Pictorul a zâmbit disprețuitor.

— La Modelo?

— La Montjuic. Din 1939 până în 1943. Nu mai puteți să-mi faceți nimic ce să nu mi se fi făcut deja.

Vargas și-a scos portofelul, gata să-i mai dea ceva, dar pictorul a refuzat. A scos bancnota pe care Vargas i-o dăduse mai înainte și a lăsat-o să cadă pe jos. Apoi și-a adunat ustensilele, și-a luat șevaletul și trusa de culori și s-a îndepărtat șchiopătând. Vargas s-a uitat după el până ce pictorul s-a pierdut printre trecătorii de pe promenada Gracia. S-a aplecat, a luat bancnota de jos și a plecat în direcția opusă, cu tabloul sub braț.

Ignacio Sanchís s-a întors în sala de ședințe, s-a apropiat de fereastră și l-a văzut pe polițist vorbind cu pictorul de la

colțul străzii. După câteva minute polițistul a plecat spre piața Cataluña, ducând ceva ce părea a fi un tablou cumpărat de la pictor. Sanchís l-a urmărit cu privirea până când s-a pierdut în mulțime. A ieșit pe coridor și s-a dus la secretariat.

— María Luisa, ies câteva minute. Dacă sună Lorca de la filiala din Madrid, fă-i legătura cu Juanjo.

— Da, domnule Sanchís.

Nu a avut răbdare să aștepte liftul. A coborât pe jos și când a ieșit în stradă, o adiere de vânt l-a făcut să simtă că avea fruntea plină de transpirație. S-a dus la cafeneaua de lângă Radio Barcelona, pe strada Caspe, și a cerut o cafea scurtă, fără lapte. În timp ce chelnerul făcea cafeaua, a mers la telefonul din capătul cafenelei și a format un număr pe care-l știa pe de rost.

— Brians, a zis vocea de la celălalt capăt al liniei.

— Un polițist care zice că se numește Vargas tocmai a trecut pe la firmă.

S-a lăsat o tăcere lungă.

— Vorbiți de la birou? a întrebat Brians.

— Bineînțeles că nu, a zis Sanchís.

— A fost și pe la mine azi-dimineață. Împreună cu o fată. Ziceau că au de vânzare o carte de Mataix.

— V-ați dat seama ce hram poartă?

— El e polițist, fără-ndoială. Iar ea nu mi-a plăcut deloc. Imediat ce am scăpat de ei, am făcut cum mi-ați spus. Am sunat la numărul pe care mi l-ați dat ca să-l anunț pe Morgado și să ne vedem la locul obișnuit. M-am întâlnit cu el acum vreo oră. Credeam că v-a anunțat deja.

— A intervenit ceva neprevăzut și Morgado a trebuit să se întoarcă acasă, a zis Sanchís.

— Ce v-a întrebat polițistul?

— Voia să afle lucruri despre Morgado. Ceva invenții despre nu știu ce accident. Bănuiesc că ați fost urmărit.

Sanchís a auzit oftatul avocatului.

— Credeți că au făcut rost de listă?

— Nu știu. Dar nici nu putem risca.

— Ce vreți să fac? a întrebat Brians.

— Gata cu întâlnirile cu Morgado. Și nu mai sunați până nu vă anunț eu. Dacă va apărea ceva urgent, iau eu legătura cu dumneavoastră. Vedeti-vă în continuare de birou ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, i-a cerut Sanchís. Pentru mine nu o să mai fiți în oraș o bună bucată de timp.

Bancherul a așezat receptorul în furcă. A trecut prin dreptul tejghelei. Era foarte palid.

— Șefu', cafeaua dumneavoastră, i-a zis chelnerul.

Sanchís l-a privit ca și cum nu ar fi știut ce caută acolo, apoi a ieșit din cafenea.

25

Mauricio Valls văzuse atâția oameni murind, încât nu mai avea cum să creadă în viața de apoi. Scapă din purgatoriul antibioticelor, al narcoticelor și al celor mai negre coșmaruri. Deschide ochii, vede celula mohorâtă, apoi își dă seama că nu mai are hainele pe el. Trupul gol îi este înfășurat într-o pătură. Vrea să-și ducă la față mâna pe care nu o mai are și așa descoperă ciotul cauterizat cu smoală. Se uită lung la brațul ciuntit, de parcă ar încerca să-și dea seama cui îi aparține trupul acela în care s-a trezit. Treptat, își recapătă memoria, iar în minte îi revin imagini și sunete. Îi ia puțin timp până să-și amintească totul, mai puțin durerea. Până la urmă poate chiar există un Dumnezeu care se milostivește de toți și de toate, își zice el.

— Ce e de râs? întreabă vocea.

Femeia pe care în delirul lui o luase drept un înger se uită la el printre gratii. În privirea ei nu există nici urmă de compasiune, nici urmă de vreo altă emoție.

— De ce nu m-au lăsat să mor?

— Pentru tine moartea ar fi fost o izbăvire.

Valls încuviințează. Nu știe cu cine vorbește, deși femeia are ceva extrem de familiar.

— Unde e Martín? De ce nu a venit?

Femeia se uită la el cu o privire plină de dispreț și tristețe – sau cel puțin așa i se pare lui.

— David Martín te așteaptă.

— Unde?

— În infern.

— Nu cred în infern.

— Răbdare. O să crezi.

Femeia dispăre în penumbră și începe să urce treptele.

— Așteaptă. Nu pleca. Te rog.

Ea se oprește.

— Nu pleca. Nu mă lăsa iarăși singur aici.

— Vezi că ai niște haine curate. Îmbracă-te, zice ea și dispăre pe scară în sus.

Valls aude o ușă închizându-se. Găsește hainele în colțul celei, într-o pungă. Sunt haine vechi, dar destul de curate, deși miros a praf. Își dă jos pătura și-și privește pe întuneric trupul gol. I-a dispărut grăsimea de sub piele și acum își poate vedea oasele și tendoanele. Se îmbracă. Nu e ușor să te îmbraci folosindu-te de o singură mână, nici să-ți închei pantalonii sau cămașa cu numai cinci degete. Cel mai mult se bucură de șosete și de o pereche de pantofi cu care să-și apere picioarele de frig. Pe fundul sacoșei mai e ceva. O carte. Recunoaște imediat coperta din piele neagră și imaginea de pe prima pagină, o scară stacojie în formă de melc. Își sprijină cartea în poală și o deschide.

Labirintul spiritelor III **Ariadna și Teatrul Umbrelor**

Text și ilustrații de Victor Mătaix

Valls întoarce paginile până găsește prima ilustrație. Se vede un teatru în ruină, doar pereții au mai rămas în picioare,

iar pe scenă stă o fetiță îmbrăcată în alb, cu o privire delicată. O recunoaște chiar și în lumina slabă a lumânării.

— Ariadna... șoptește Valls.

Închide ochii și se prinde cu o mână de gratiile celulei.

Totuși s-ar putea ca infernul să existe.

26

Soarele de catifea dădea străzilor un aspect cât se poate de nevinovat. Alicia trecea agale prin mulțimea din centrul orașului, gândindu-se la o scenă pe care o citise în ultimele pagini din *Ariadna și Prințul Stacojiu*. În acea scenă Ariadna se întâlnea cu un vânzător ambulant de măști și flori ofilite la porțile orașului morților, marea necropolă din sud. Ajunsese acolo cu un tramvai fantasmagoric, fără vatman, fără peisaj în jur și a cărui destinație se putea citi pe o plăcuță lipită în față:

Destin

Vânzătorul era orb, dar o auzea pe Ariadna apropiindu-se de el și o întreba dacă vrea să cumpere o mască. Îi spunea că măștile pe care le vinde din căruța lui cu coviltir erau făcute din resturile sufletelor blestemate care populau cimitirul și aveau rolul de a înșela destinul, pentru a mai trăi o zi. Ariadna îi răspundea că nu știa care e destinul ei și că, dacă avusese vreunul, îl pierduse atunci când căzuse, în acea Barcelonă spectrală, sub puterea Prințului Stacojiu. Vânzătorul de măști zâmbea și îi răspundea cu următoarele cuvinte:

Cei mai mulți dintre noi, muritorii de rând, nu ajungem niciodată să ne cunoaștem adevăratul destin: pur și simplu el dă peste noi. Când ridicăm capul și îl vedem îndepărtându-se de-a lungul șoselei, deja e prea târziu, iar restul drumului trebuie să-l facem uitându-ne mereu prin luneta mașinii pe care visătorii o numesc maturitate. Speranța nu este altceva decât credința

că momentul acela încă nu a sosit, că vom reuși să ne vedem destinul atunci când se va apropia de noi și că vom izbuti să sărim în mașina lui înainte ca ocazia de a fi noi înșine să dispară pentru totdeauna, condamându-ne la o viață pustie, în care să tânjim după ceea ce ar fi putut fi și nu a fost niciodată.

Alicia își amintea acele cuvinte de parcă le-ar fi avut gravate pe piele. Nimic nu ne surprinde și nu ne înspăimântă mai mult decât lucrurile pe care le știm. În plină amiază, când a atins ușa librăriei Sempere & Fiii, a avut viziunea unei întregi vieți pe care ar putea s-o trăiască și s-a întrebat dacă totuși nu era cumva prea târziu.

Când a intrat, a fost întâmpinată de sunetul clopoțelului prins de ușă, de mirosul de carte emanat de miile de pagini care așteptau să le aducă cineva la viață și de o lumină difuză, care dădea locului un aspect de vis. Totul era exact așa cum își amintea, de la nenumăratele rafturi de lemn de culoare deschisă până la ultimul fir de praf dansând în razele de lumină stinsă care intrau prin vitrină. Totul, mai puțin ea.

A pătruns în încăpere ca într-o amintire pe care o credea pierdută. Pentru o clipă i-a trecut prin minte că locul acela ar fi putut fi destinul ei dacă nu ar fi izbucnit războiul care-i răpise tot ce avea, o mutilase și o abandonase pe cărările unui pământ blestemat. Un război ce făcuse din ea o marionetă prinsă într-un joc din care știa că nu va mai scăpa niciodată. A înțeles că mirajul acela presimțit între cei patru pereți ai librăriei Sempere & Fiii era chiar viața ce i se furase.

Privirea unui copil a smuls-o din visare. Nu avea mai mult de doi sau trei ani și stătea într-un pătuț mic și alb din lemn de lângă tezgheaua librăriei. Copilul, cu un păr des, blond, atât de strălucitor și de fin, încât părea o operă de orfevrărie, se ridicase ținându-se de marginea pătuțului și o fixa cu privirea, cercetând-o ca și cum ar fi fost un exemplar nemaivăzut. Alicia a zâmbit involuntar, dând naștere unuia din acele zâmbete care răsar fără să ne dăm seama de ele. Micuțul a părut să-i cântărească zâmbetul în timp ce se juca cu un

crocodil de cauciuc. Apoi, printr-o surprinzătoare acrobație aeronautică, a aruncat jucăria, care a aterizat la picioarele tinerei. Alicia s-a aplecat ca să ridice de jos crocodilul și atunci i-a auzit vocea.

— Julián, pentru Dumnezeu! Nu se poate...

Alicia a auzit pași dând ocol tejghelei, iar când s-a ridicat, a văzut-o. Beatriz. Din apropiere i s-a părut la fel de frumoasă precum reieșea din rapoartele stupizilor și băgăreților, a tuturor celor care, așa cum era de așteptat, nu reușeau să spună despre ea mai nimic în plus. Avea acea feminitate binecuvântată și strivitoare a celei care devenise mamă înainte de douăzeci de ani, însă privirea ei era a unei femei de două ori mai în vârstă, sfredelitoare și întrebătoare. Nimeni nu știe să citească o femeie mai bine decât altă femeie și în clipa aceea, când Alicia i-a dat jucăria aruncată de micuțul Julián și mâinile lor s-au atins scurt, amândouă au simțit că se aflau dinaintea unei oglinzi a timpului.

Alicia s-a uitat la femeia din fața ei și și-a spus că într-o altă viață ar fi putut fi și ea tinerica angelică și senină care probabil că rupea inimile bărbaților, imaginea vie a soției perfecte din revistele de modă. Beatriz, cu frumusețea ei fără cusur, s-a uitat la rândul său la străina aceea care părea o reflexie întunecată a ei înseși, o Bea cum ea nu ar putea sau nu ar îndrăzni să fie vreodată.

— Vă rog să-l scuzați pe copil, a zis Bea. Crede că tuturor trebuie să ne placă crocodilii la fel de mult cât îi plac lui. Se putea să-i placă și lui câinii sau ursuleții, ca tuturor copiilor? Nu...

— Semn că are gusturi rafinate, a zis Alicia. Ceilalți sunt cu toții niște copii de rând, nu-i așa?

Micuțul a dat din cap de mai multe ori, de parcă ar fi găsit în sfârșit în lumea asta un suflet pereche. Bea s-a încruntat. Înfățișarea acestei femei îi amintea de cea a vrăjitoarelor stilate și periculoase din basmele care-i plăceau atât de mult lui Julián. Probabil că fiul ei gândise același lucru, pentru că acum întindea mâinile spre Alicia, ca și cum ar fi vrut să fie luat în brațe.

— Se pare că ați făcut o cucerire, a zis Bea. Și să nu credeți că Julián sare în brațele primei venite...

Alicia s-a uitat la micuț. Niciodată nu mai ținuse un copil în brațe. Nici măcar nu știa cum se ține un copil în brațe. Probabil că Bea i-a simțit șovăiala, așa că l-a luat ea pe Julián.

— Nu aveți copii? a întreat.

Vizitatoarea a dat din cap că nu.

„Probabil că-i mănâncă“, s-a gândit Bea într-un acces de maliție. Julián continua să se uite vrăjit la Alicia.

— Îl cheamă Julián?

— Da.

Alicia s-a apropiat de copil și s-a aplecat, pentru ca privirea ei să fie la același nivel cu a lui. Julián a zâmbit fermecat. Bea, surprinsă de reacția copilului, i-a dat voie să întindă mâna spre fața femeii. Julián i-a atins obrajii și buzele. Bea a avut impresia că mângâierea adusese lacrimi în ochii celeilalte femei – sau poate că era doar o scânteiere a luminii la amiază. Femeia s-a ferit imediat, apoi și-a întors fața.

Era îmbrăcată în haine elegante și, din câte își dădea ea seama, foarte scumpe. Genul de haine la care se uita uneori în cele mai selecte vitrine din Barcelona, pentru ca mai apoi să-și vadă de drum, visând cu ochii deschiși. Era zveltă și se mișca ușor teatral. Buzele îi luceau, date cu o culoare de ruj cu care ea n-ar fi îndrăznit niciodată să se arate în lume și pe care o folosisese de câteva ori numai pentru Daniel, când acesta o amețea cu vin și o ruga să facă ceea ce el numea „o defilare“.

— Îmi plac foarte mult pantofii dumneavoastră, a zis Bea.

Femeia s-a întors spre ea și i-a zâmbit, lăsând să i se vadă dinții printre buzele roșii. Julián bătea din palme, dând de înțeles că lui îi plăcea totul, de la pantofii care costau atât de mult, încât era mai bine să nu știi cât, până la ochii aceia catifelati, care păreau să te hipnotizeze ca o privire de șarpe.

— Căutați ceva anume?

— Nu știu. M-am mutat și a trebuit să-mi las în urmă aproape toate cărțile, iar acum, întoarsă în Barcelona, mă simt de parcă aș fi naufragiat.

— Sunteți de aici?

— Da, dar am locuit câțiva ani afară.

— La Paris?

— Paris? Nu.

— După haine așa s-ar zice. Și după aer. Aveți un aer de pariziancă.

Alicia a schimbat o privire cu Julián, care continua să nu-și ia ochii de la ea, apoi a încuviințat, ca și cum chestia cu aerul de pariziancă ar fi fost ideea lui, nu a mamei.

— Cunoașteți Parisul? a întrebat Alicia.

— Nu. Doar din cărți. Însă anul viitor o să ne ducem acolo ca să sărbătorim ziua în care ne-am căsătorit.

— Asta presupune un soț.

— El nici nu știe încă.

Bea a râs neliniștită. Ceva din privirea acelei femei o făcea să-și dezlege limba.

Alicia i-a făcut complice cu ochiul.

— Cu atât mai bine. Unele lucruri sunt mult prea importante pentru a le lăsa pe mâna bărbaților.

— E prima oară când veniți în librăria noastră? a întrebat Bea, dornică să schimbe subiectul.

— Nu. Când eram mai mică, veneam des aici cu părinții. Mama mi-a cumpărat de aici prima carte... Dar de atunci au trecut foarte mulți ani. A fost înainte de război. Însă i-am păstrat o amintire plăcută și mi-am zis că locul ăsta e ideal pentru a începe să-mi refac biblioteca pierdută.

Bea a simțit cum o străbate un fior la ideea că va face niște vânzări. De multă vreme nu prea mai vânduse nimic, așa că vorbele femeii îi încântau auzul ca o muzică celestă.

— Suntem gata să vă oferim tot ce vă place, iar ce nu avem acum, pe loc, o să vă facem rost în câteva ore sau în cel mult câteva zile.

— Mă bucur să aud asta. Dumneavoastră sunteți proprietara?

— Numele meu este Bea. Librăria îi aparține socrului meu, dar întreaga familie muncește aici...

— Inclusiv soțul dumneavoastră? Ce noroc...

— N-aș zice, a glumit Bea. Sunteți căsătorită?

— Nu.

Bea a înghițit în sec. Iar o luase gura pe dinainte. Deja îi pusese două întrebări personale acestei cliente promițătoare, fără ca discuția să fi fost de o asemenea natură. Alicia i-a ghicit privirea și i-a zâmbit.

— Nu vă faceți griji, Bea. Eu mă numesc Alicia.

I-a întins mâna, iar Bea i-a strâns-o. Julián, căruia nu-i scăpa nimic, a întins și el mâna, încercând marea cu degetul. Alicia i-a strâns mânuța. Bea a izbucnit în râs.

— Cu asemenea mâini e păcat să nu aveți copii.

Imediat ce a rostit vorbele astea, și-a mușcat limba.

„Bea, mai tacă-ți gura, te rog.“

Alicia contempla pierdută rafturile burdușite cu cărți, ridicând mâna de parcă le-ar fi mângâiat, dar fără să le atingă. Profitând de faptul că stătea cu spatele la ea, Bea a cercetat-o din nou din cap până în picioare.

— Să știți că avem reduceri speciale pentru colecții...

— Aș putea rămâne să trăiesc aici? a întrebat Alicia.

Bea a râs din nou, de data asta fără prea mult chef, și s-a uitat la fiul ei, care era clar că i-ar fi dat pe loc acestei străine cheile casei.

— Steinbeck... a auzit-o murmurând.

— Avem mai multe romane de-ale lui într-o ediție nouă. Tocmai am primit-o.

Alicia a luat una dintre cărți, a deschis-o la întâmplare și a citit câteva rânduri.

— E ca și cum ai citi muzică pe un portativ, a șoptit Alicia.

Bea și-a zis că femeia vorbea pentru sine, pierdută printre cărți, și că uitase de ea și de copil. A lăsat-o în pace, ca să se uite la cărți după placul inimii. Alicia lua un exemplar de aici, unul de colo, și le lăsa pe tețgea. După un sfert de oră pe tețgea prinsese formă un adevărat turn.

— Să știți că livrăm și la domiciliu...

— Nu vă faceți griji, Bea. Am să trimit pe cineva să le ia după-amiază. Dar pe asta o să o iau cu mine. M-a convins semnul ăsta de carte pe care scrie „*Recomandarea lui Fermín: Fructele mâniei, scrisă de meseriașul ăsta de Johnny Steinbeck, e o adevărată simfonie a cuvintelor, numai bună pentru a combate cazurile de gogomanie înveterată și de a favoriza luarea măsurilor profilactice pentru meninge în cazurile de constipație cerebrală provocate de adeziunea orbească la cano-nul tâmpeniei oficiale*“.

Bea a dat ochii peste cap și a scos semnul de carte.

— Îmi cer scuze. Povestea asta cu semnele de carte cu recomandări e una dintre ideile recente ale lui Fermín. Încerc să le găesc și să le scot pe toate înainte să dea clienții peste ele, dar el continuă să le strecoare peste tot...

Alicia a început să râdă. Avea un râs rece, ca de sticlă.

— Fermín ăsta e unul dintre angajații dumneavoastră?

Bea a încuviințat.

— Cam așa ceva. El se autointitulează asesor literar și consilier bibliografic la Sempere & Fiii.

— Pare un adevărat personaj.

— Nici nu vă puteți închipui. Nu-i așa, Julián, că unchiul Fermín e numai unul?

Micuțul a bătut din palme.

— Ce mi-e unul, ce mi-e altul, a zis Bea. Nu știu care dintre ei are mai puțină minte...

Bea a început să verifice prețurile cărților și să le noteze în registrul contabil. Alicia a observat că o făcea cu atâta dezinvoltură, încât nu mai încăpea nici o îndoială în privința celui care se ocupa de bani în afacerea familiei.

— Cu reducerile din partea casei, aveți de plătit...

— Fără reduceri, vă rog. Să-mi cheltuiesc banii pe cărți e o plăcere pe care nu vreau să mi-o reducă nimeni.

— Sunteți sigură?

— Absolut sigură.

Alicia a achitat cărțile pe care Bea a început să le pregătească pentru a fi preluate în acea după-amiază.

— V-ați cumpărat câteva comori, a zis Bea.

— Sper să fie primele dintr-o listă lungă.

— Noi vă așteptăm. Știți unde ne găsiți.

Alicia i-a întins din nou mâna. Bea i-a strâns-o.

— A fost o plăcere. Am să revin curând.

Bea a dat din cap mulțumită, deși s-a gândit că vorbele acelea aveau ceva amenințător.

— Aici sunteți ca acasă. Vă așteptăm pentru orice aveți nevoie...

Alicia i-a trimis lui Julián o bezea care l-a făcut pe copilaș să intre direct în transă. Atât el, cât și maică-sa au urmărit-o cum și-a tras mânușile cu un aer felin și s-a îndreptat spre ieșire, marcând fiecare pas cu sunetul tocurilor care înțepau dușumeaua. Exact atunci când Alicia ieșea, a sosit Daniel. Bea a observat cum soțul ei i-a deschis ușa vrăjit și i-a arătat un zâmbet pentru care merita cel puțin o palmă. Tânăra soție și-a dat ochii peste cap și a oftat cu năduf. La rândul său, Julián scotea exact acele sunete pe care obișnuia să le scoată când ceva îi plăcea foarte mult, fie o poveste spusă de unchiul său, Fermín, fie o baie caldă.

— Toți sunteți la fel, a șoptit ea.

Daniel a intrat în librărie și a întâlnit privirea lui Bea, care-l țintuia nemiloasă.

— Și asta cine mai e? a întrebat el.

27

Nu a încetinit pasul până nu a ajuns la intersecția cu Puerta del Ángel. Abia atunci, la adăpostul mulțimii, Alicia s-a oprit în fața unei vitrine de la Casa Jorba și și-a șters lacrimile care-i curgeau pe față. „Asta-i viața mea.“ S-a confruntat cu imaginea ei reflectată de sticlă și a simțit cum furia o rodea pe dinăuntru.

— Proasta naibii, și-a zis.

A decis să se întoarcă pe drumul ei favorit de odinioară, din urmă cu mulți ani, așa că a străbătut douăzeci de secole

în douăzeci de minute. A coborât de la Puerta del Ángel până la catedrală, iar de acolo s-a lăsat dusă de lungă curbă de pe strada Paja, de unde începeau ruinele zidurilor romane, și a continuat să coboare până la strada Aviñón, traversând cartierul evreiesc Call. Dintotdeauna preferase străzile pe care nu trebuia să și le dispute cu mașinile sau tramvaiele. Acolo, în inima orașului vechi, unde nu puteau pătrunde nici mașinile și nici susținătorii lor, Alicia își închipuia că timpul curge în cerc și că dacă nu se aventura dincolo de labirintul de străduțe unde nici soarele nu îndrăznea să se strecoare altfel decât pe vârfuri, poate că nu avea să îmbătrânească și ar putea să se regăsească din nou pe acel drum ascuns la care ar fi trebuit să nu renunțe niciodată. Poate că încă mai avea un motiv ca să trăiască.

Înainte de război, când era copil, Alicia făcuse de multe ori drumul acela ținându-se de mâna părinților ei. Își amintea că traversase strada de mână cu maică-sa și se trezise dinaintea vitrinei de la Sempere & Fiii, acolo unde se oprise o clipă pentru a răspunde cu o privire privirilor unui copil care părea bolnav și se uita la ea prin vitrină. Să fi fost Daniel? Își amintea ziua când mama ei îi cumpărase prima carte, o antologie de poeme și povestiri de Gustavo Adolfo Bécquer. Își amintea multele nopți în care nu pusese geană pe geană, crezând că organistul Maese Pérez apărea la miezul nopții în pragul ușii de la camera ei și pentru că își dorea să se întoarcă la bazarul fermecat al cărților, unde o așteptau o mie și una de povești pe care să le trăiască. Poate că în acea viață pierdută Alicia s-ar fi aflat acum de cealaltă parte a teighelei, vânzând cărți pentru unii și pentru alții, trecându-le titlul și prețul în registrul contabil și visând să facă o călătorie la Paris împreună cu Daniel.

Pe măsură ce se apropia de casă, a simțit tot mai tare cum pune stăpânire pe ea acel nelămurit sentiment de ranchiună care o târa înspre cea mai întunecată cămară a sufletului ei, un loc fără oglinzi și ferestre, în care trăia uneori. S-a gândit

o clipă să se întoarcă la librărie, ca să se întâlnească din nou cu femeia aceea ca scoasă din poveste și cu heruvimul ei cu zâmbet cuceritor, Beatriz cea fără de prihană. Ar fi prins-o de gât, ar fi ținut-o așa, lipită de perete, cu unghiile înfipite în pielea ei catifelată, și și-ar fi apropiat fața de acel suflet pur, pentru ca Bea să poată întrezări abisul ascuns în ochii ei, timp în care i-ar fi lins buzele, pentru a simți gustul de miere al fericirii cu care sunt binecuvântate viețile celor printre care Leandro i-a zis mereu că nu se poate număra: *oamenii obișnuiți*.

S-a oprit la intersecția străzii Aviñón cu strada Fernando, la câțiva pași de casa ei, și s-a uitat în jos. A cuprins-o o senzație de rușine. Într-un colț al minții Leandro stătea și râdea de ea. „Draga mea Alicia, ființă a tenebrelor, nu-ți mai face rău visând să ajungi prințesa casei lui, cea care așteaptă întoarcerea învingătorului și țopăie de bucurie în timp ce are grijă de odraslele lor adorabile. Tu și cu mine suntem ceea ce suntem și cu cât ne uităm mai puțin în oglindă, cu atât mai bine.“

— Vă simțiți bine, domnișoară Alicia?

A deschis larg ochii și a văzut în fața ei un chip familiar, un ciob din trecut.

— Fernandito.

Un zâmbet larg s-a ivit pe buzele vechiului și fidelului ei admirator. Trecerea anilor îl transformase pe acest sărman băiat cu mintea înflăcărată și inima chinuită de iubire într-un tânăr demn de luat în seamă. Totuși, în ciuda timpului scurs, privirea lui era la fel de fermecată de ea ca atunci când o însoțise la Estación de Francia.

— Ce bucurie să vă revăd, domnișoară Alicia. Ați rămas la fel. De fapt arătați chiar mai bine.

— Mă vezi tu cu ochi buni, Fernandito. Cel care s-a schimbat într-adevăr ești tu.

— Mi se tot spune, a fost de acord tânărul, care părea mulțumit de propria-i schimbare.

— Ai pus ceva mușchi pe tine, nu glumă, a zis Alicia. Mi se pare că nici nu-ți mai pot zice Fernandito. Acum ești *don* Fernando.

Fernandito s-a înroșit tot și și-a lăsat privirea în pământ.

— Îmi puteți zice cum vreți, domnișoară Alicia.

Ea s-a aplecat și l-a sărutat pe obraz, care îi era deja aspru. Fernandito a încremenit, cuprins de uluială, după care, pierzându-și cu totul stăpânirea, a strâns-o în brațe.

— Mă bucur că ați revenit acasă. Mi-a fost dor de dumneavoastră.

— Pot să te invit la un...? a întrebat Alicia. Ți mai place la fel de mult laptele de pasăre?

— Am trecut la cafea cu rom.

— Ce nu face testosteronul...

Fernandito a izbucnit în râs. În ciuda musculaturii sale proaspete, a tulleilor și a vocii groase, continua să râdă ca un copil. Alicia l-a luat de braț și l-a dus la Gran Café, unde a comandat o cafea cu cel mai bun rom cubanez din local și un pahar de vin de Alella. Au închinat pentru anii de absență și Fernandito, amețit de rom și de prezența Aliciei, i-a povestit că avea o slujbă cu jumătate de normă, făcea livrări la domiciliu pentru un magazin din cartier, și avea o prietenă, o fată pe nume Candela, pe care o cunoscuse la biserică.

— Promițător, a zis Alicia. Când te însori?

— Să mă însor? Asta visează mătușa Jesusa. De la Candela cu greu am reușit să fur un sărut. Crede că e păcat dacă nu e și un popă de față.

— Dacă e și un popă de față, nu mai are nici un farmec.

— Exact așa zic și eu. Mai mult, la cât de puțin câștig la magazin, nu am nici o șansă să adun bani de nuntă. Imaginați-vă că a trebuit să iau o Vespa în patruzeci și opt de rate...

— Ai o Vespa?

— O minunăție. E la mâna a doua, dar am vopsit-o și arată bestial. Într-o zi trebuie să veniți cu mine la o plimbare. Cât m-a costat... și cât mă va mai costa de acum înainte! Suntem cam strâmtorați de când tata s-a îmbolnăvit și a trebuit să renunțe la slujba lui din La Seda. Aburii ăia de la acizi. I-au mâncat plămânii.

— Îmi pare foarte rău, Fernandito.

— Asta-i viața. Însă cum deocamdată sunt singurul care aduce bani în casă, va trebui să gădesc ceva mai bun...

— Ce ți-ar plăcea să faci?

El a privit-o cu un zâmbet enigmatic.

— Știți ce mi-ar fi plăcut mereu să fac? Să lucrez cu dumneavoastră.

— Dar tu nici nu știi ce fac eu, Fernandito.

— Nu sunt chiar atât de prost cum par, domnișoară Alicia.

— Niciodată nu te-am crezut prost.

— Visător, da, și puțin prea timid, știu că nu vă spun nimic nou, că doar ați simțit pe propria piele cum sunt, însă ceva mă face să cred că vă ocupați cu mistere și intrigi.

Ea a zâmbit.

— Bănuiesc că se poate spune și așa.

— Dar toate astea le țin pentru mine, să știți. Sunt mut ca un pește.

Alicia l-a privit în ochi. Fernandito a înghițit în sec. Apropierea de abisul din privirea ei făcea ca inima să-i sară din piept.

— Chiar ți-ar plăcea să lucrezi cu mine? a întrebat ea în cele din urmă.

Fernandito a făcut ochii cât cepele.

— Nimic nu m-ar face mai fericit pe lumea asta.

— Nici dacă te-ai însura cu Candelita?

— Nu fiți rea. Uneori sunteți foarte rea, domnișoară Alicia...

Alicia a acceptat acuzația fără să se apere, dând din cap că așa e.

— Uitați, nu vreau să credeți că-mi fac iluzii. Știu prea bine că niciodată n-am să iubesc pe cineva cum v-am iubit pe dumneavoastră, dar asta e problema mea. A trecut deja ceva timp de când mi-am dat seama că dumneavoastră nu o să mă iubiți niciodată.

— Fernandito...

— Lăsați-mă să termin, că dacă tot mi-am luat inima în dinți ca să vă vorbesc sincer, n-aș vrea să rămână ceva nespus, pentru că nu cred că voi mai avea vreodată curajul să vă spun ce simt.

Ea i-a dat de înțeles printr-un gest că e de acord.

— Ce vreau să zic – deși știu că nu e treaba mea și vă rog să nu vă supărați pe mine pentru asta – e că nu trebuie să mă iubiți pe mine, tontul tonților, dar știu că într-o zi tot va trebui să iubiți pe cineva, că viața e prea scurtă și prea dură ca să fie trăită așa... singură.

Alicia și-a lăsat privirea în pământ.

— Nu noi alegem pe cine iubim, Fernandito. S-ar putea ca eu să nu pot iubi pe nimeni și să nu pot lăsa pe nimeni să mă iubească.

— Asta nu o mai cred. Dar polițistul ăla uriaș care vă însoțește nu e iubitul dumneavoastră?

— Vargas? Nu. E doar un coleg de muncă. Și un prieten de nădejde, sper.

— Poate că și eu aș putea fi.

— Prieten sau coleg de muncă?

— Amândouă. Dacă mi-ați da voie.

Alicia a tăcut vreme îndelungată. Fernandito a așteptat fără să scoată un cuvânt, uitându-se la ea ca la o icoană.

— Chiar dacă ar fi periculos? a întrebat Alicia.

— Mai periculos decât să cari cutii pline cu sticle pe treptele din cartierul ăsta?

Ea a dat din cap că da.

— Știam încă de când v-am cunoscut că sunteți un pericol, domnișoară Alicia. Vă rog să-mi dați și mie o șansă. Dacă vedeți că nu-s bun de așa ceva, mă concediați și gata. Fără să mai stați pe gânduri. Ce ziceți?

Fernandito i-a întins mâna. Alicia i-a luat-o și, în loc să i-o strângă, i-a sărutat-o de parcă ar fi fost mâna unei domnișoare, apoi și-a dus-o la obraz. Tânărul s-a făcut roșu ca para focului.

— Bine. O săptămână de probă. Dacă după câteva zile îți dai seama că treaba asta nu e de tine, rupem contractul.

— Chiar?

Alicia a încuviințat.

— Mii de mulțumiri. N-o să vă dezamănesc. Vă jur.

- Știu, Fernandito. Nu mă îndoiesc nici un pic de asta.
- Va trebui să umblu înarmat? Vă întreb pentru că tata încă mai are pistolul de milițian...
- Va fi suficient să te înarmezi cu prudență.
- Și care-i misiunea?
- Să vezi ce nu am eu timp să văd.
- Cum doriți.
- Cât te plătesc pe lună ăia de la magazin?
- Vai și amar.
- Vei câștiga săptămânal un salariu de patru ori mai mare decât salariul lunar de la magazin. Plus sporuri și bonificații. Și îți plătesc și rata la Vespa. Asta pentru început. Ți se pare corect?

Fernandito a dat hipnotizat din cap că da.

- Știți că eu aș lucra și gratis pentru dumneavoastră. Ba chiar aș fi gata să și plătesc ca să o fac.

Alicia a negat.

- Gata cu munca pe gratis, Fernandito. Bine ai venit în capitalism.

- Lumea zice că e ceva rău.
- Foarte rău. Dar o să-ți placă la nebunie.
- De când încep?
- Din momentul ăsta.

28

Vargas s-a ținut de stomac de parcă ar fi făcut ulcer pe loc.

- Ce-ai vorbit cu puștanul ăla?
- Îl cheamă Fernandito. Și nu mai e un puștan. Ocupă aproape la fel de mult spațiu ca dumneata. Și are și o Vespa.
- Doamne Dumnezeule! Nu e destul că-mi complici mie viața, acum mai atragi și inocenți în uneltirile tale.
- Exact despre asta e vorba. Șandramaua noastră are nevoie de puțină inocență.

— Credeam că e suficient să-l avem pe idiotul de Rovira. Apropo, m-a urmărit toată dimineața. Misiunea lui nu e să te urmărească pe dumneata?

— Poate că nu e chiar atât de tâmpit precum pare.

— Și care-i chestia cu Fernandito ăsta? Sânge proaspăt pentru baia contesei Báthory?

— Sunteți tot mai citit pe zi ce trece, domnule Vargas. Dar nu, Fernandito nu va vărsa nici o picătură de sânge. Eventual, de sudoare.

— Și lacrimi. Să nu-ți închipui că nu am observat cum se uită la dumneata cu ochi de mielușel dus la tăiere.

— Când ați observat?

— Când l-ați ținut sub hipnoză, la cafenea. Păreați cobra regală și iepurașul.

— Credeam că sunt urmărită numai de Rovira.

— V-am văzut când m-am întors de la Metrobarna.

Alicia a mustăcit, dar a decis să nu mai dea importanță problemei, așa că și-a turnat vin alb într-unul din paharele ei de cristal. A savurat prima înghițitură și și-a pus coatele pe masă.

— Haideți să uităm deocamdată de Fernandito. Mai bine povestiți-mi cum v-a mers.

Vargas a oftat lung și s-a prăbușit pe canapea.

— Cum să încep?

— Încercați cu începutul.

Vargas i-a rezumat vizita lui la Metrobarna și impresiile cu care a rămas. Alicia l-a ascultat în tăcere, plimbându-se prin apartament cu paharul de vin în mână și încuviințând din când în când. După ce polițistul și-a încheiat relatarea, Alicia s-a apropiat de ferestre, a dat pe gât vinul din pahar și s-a întors spre polițist cu o atitudine care l-a pus pe gânduri.

— M-am tot gândit, Vargas.

— Domnul să ne ia la el gata spovediți.

— După tot ce ați reușit să aflați astăzi despre partida bună făcută de domnul Sanchís și despre șoferul său, despre cărțile lui Mataix, despre avocatul Brians și familia Sempere...

— Nu uita de omul invizibil, Lomana, fostul tău coleg.

— Nu uit. Faza e că dumneata și cu mine nu putem urma singuri toate firele astea. Și lațul se strânge.

— În jurul gâtului nostru?

— Știți ce vreau să zic. Toate firele sunt legate cumva între ele. Cu cât tragem mai mult de ele, cu atât vom fi mai aproape de o portiță de intrare.

— Când o ții numai în metafore, mă pierzi.

— Așteptăm să facă un pas greșit, atâta tot.

— Așa rezolvi dumneata cazurile? Ca urmare a unor pași greșiți?

— E mai eficient să-i lași pe ceilalți să facă o greșeală decât să crezi că o să-ți iasă ție din prima.

— Dar dacă facem chiar noi un pas greșit?

— Dacă aveți o variantă mai bună, sunt toată numai urechi.

Vargas a ridicat mâinile în semn de reconciliere.

— Și Fernandito ăsta ce-o să facă?

— Va vedea pentru noi acolo unde noi nu vom putea fi prezenți. Nimeni nu știe cine e, așa că nimeni nu-l bănuiește.

— Dumneata ai început să te transformi într-un Leandro.

— O să mă prefac că nu v-am auzit spunând asta, domnule Vargas.

— N-ai decât să te prefaci cât vrei. Și cum ai de gând să-l sacrifici pe porumbelul ăsta?

— Fernandito va începe prin a-l urmări pe Sanchís. Diviziunea muncii duce la creșterea productivității.

— Mie mi se pare că-l cam strângi cu ușa. Și cu mine cum rămâne?

— La asta mă gândesc acum.

— Ce intenționezi dumneata e să scapi din nou de mine.

— Nu spuneți tâmpenii. Când am făcut eu așa ceva?

Vargas a pufnit supărat.

— Până te gândești, spune-mi ce mai ai de gând să faci? a întrebat-o.

— Să-mi dedic timpul și atenția familiei Sempere, i-a răspuns Alicia.

În acel moment s-a auzit un zgomot dinspre ușa de la intrare, un zgomot făcut de ceva greu izbindu-se de pământ, apoi s-a auzit soneria.

— Aștepți pe cineva? a întrebat-o polițistul.

— Deschizi dumneata?

Vargas s-a ridicat bombănind și s-a dus să deschidă. În prag stătea Fernandito, roșu la față și răsuflând cu greutate.

— Bună ziua, a zis. Am adus cărțile pentru domnișoara Alicia.

Fernandito i-a întins o mână, la care Vargas nici nu s-a uitat.

— Alicia, puștiul de la livrări are treabă cu dumneata.

— Lăsați-l să intre, nu fiți bătăran.

Alicia s-a ridicat și s-a dus la ușă.

— Intră, Fernandito, nu-l băga în seamă pe domnul.

Imediat ce a văzut-o, tânărului i s-a luminat chipul. A luat de pe jos cutia cu cărți și a intrat în apartament.

— Cu voia dumneavoastră. Unde să las cărțile?

— Chiar aici, lângă vitrină.

Fernandito a făcut cum i s-a spus, apoi a răsuflat din greu, ștergându-și sudoarea care-i picura de pe frunte.

— Le-ai adus așa, în brațe?

Tânărul a dat din umeri.

— Cu Vespa. Numai că blocul ăsta nu are lift.

— Câtă dăruire, *Fernandito*, a zis Vargas. Păcat că nu am la îndemână o medalie.

Fernandito a părut să nu țină cont de sarcasmul lui Vargas și și-a concentrat toată atenția la Alicia.

— Nu a fost greu deloc, domnișoară Alicia. De când lucrez la magazin, m-am obișnuit să car.

— Așa ai făcut mușchii ăștia. Haideți, domnule Vargas, plățiți-l pe om.

— Poftim?

— Un avans pentru serviciile făcute. Și dați-i și ceva pentru benzină.

— Trebuie să-l plătesc eu?

— Din fondul de cheltuieli. Dumneavoastră sunteți trezorierul. Nu faceți fața asta.

— Ce față?

— De parcă ați avea infecție urinară. Haideți, scoateți odată portofelul.

— Știți, dacă e vreo problemă... a intervenit Fernandito, care nu se simțea tocmai în apele lui văzând expresia mohorâtă a lui Vargas.

— Nu e nici o problemă, s-a repezit Alicia. Domnule căpitan?

Vargas a pufnit și a scos portofelul. A extras două bancnote și i le-a întins lui Fernandito.

— Mai puneți ceva, a șoptit Alicia.

— Ce?

— Dați-i măcar pe atât.

Vargas a mai scos două bancnote și i le-a dat. Fernandito nu văzuse în toată viața lui atâția bani, așa că a luat bancnotele absolut siderat.

— Nu-i strica pe toți pe dulciuri, a bombănit Vargas.

— Nu o să vă pară rău, domnișoară Alicia. Vă mulțumesc foarte mult.

— Hei, puștiule, eu sunt cel cu banii, a zis polițistul.

— Pot să te rog ceva, Fernandito? l-a întrebat Alicia.

— Orice doriți.

— Te duci să-mi cumperi un pachet de țigări?

— Americane?

— Ești un înger.

Fernandito a dispărut pe scări în jos. Judecând după sunetul pașilor, cobora în salturi.

— Ce ți-e și cu țâncul ăsta! a comentat Vargas ca pentru sine.

— Sunteți gelos, a zis Alicia.

— De nu mai pot.

— Și tabloul ăsta? a întrebat Alicia, arătând spre pânza adusă de Vargas.

— Mi se pare că s-ar potrivi perfect deasupra canapelei.

— E pictat de noul dumitale prieten, pictorul favorit al domnului Sanchís?

Polițistul a dat din cap că da.

— Credeți că Sanchís e colecționarul nostru? a întrebat Alicia.

Vargas a ridicat din umeri.

— Și șoferul...?

— Morgado. Am sunat la sediul central ca să-mi trimită toate informațiile despre el. Măine voi ști mai multe.

— La ce vă gândiți?

— Mă gândesc că s-ar putea să ai dreptate, oricât de greu mi-ar veni să recunosc asta. Lațul – sau ce altceva o fi – se strânge.

— Nu păreți întru totul convins.

— Nici nu sunt. E ceva ce nu se potrivește.

— Ce?

— O să știu când o să văd. Dar am senzația că privim lucrurile dintr-un unghi greșit. Nu-mi cere să-ți spun de ce. Pur și simplu o simt.

— Și eu simt asta, a mărturisit Alicia.

— O să-i spui totul lui Leandro?

— Ceva tot va trebui să-i spun.

— Dacă-mi permiți o sugestie, lasă-l pe Fernandito pe dinafară, nu-l băga la știri.

— Nici nu aveam de gând.

Atunci s-au auzit pașii tânărului urcând treptele în mare viteză.

— Deschideți-i, vă rog. Și fiți ceva mai simpatic cu el. Are nevoie de modele masculine cum scrie la carte dacă vrem să ne fie de folos.

Vargas a dat din cap că a înțeles și a deschis ușa. Fernandito aștepta deja nerăbdător în prag, cu un pachet de țigări în mână.

— Intră, băiețuș. Cleopatra așteaptă.

Fernandito s-a dus valvârtej la Alicia, i-a întins pachetul de țigări, iar ea l-a deschis imediat și, zâmbind, a dus la buze o țigară. Tânărul s-a grăbit să scoată o brichetă ca să-i ofere un foc.

— Fumezi, Fernandito?

— Nu, nu... O folosesc pe post de lanternă, pentru că jumătate dintre scările din cartier sunt mai întunecate decât gura unui lup.

— Vedeți, domnule Vargas? Are Fernandito sau nu stofă de detectiv?

— E un adevărat Marlowe la pubertate.

— Nu-l băga în seamă, Fernandito. Unii oameni devin niște acrituri la bătrânețe. E din cauza chininei din firele cărunte.

— Cheratină, a corectat-o Vargas.

Alicia a făcut un gest spre Fernandito prin care-i cerea să îl ignore pe Vargas.

— Pot să-ți mai cer o favoare, Fernandito?

— De asta sunt aici.

— Asta va fi ceva mai delicată. De fapt prima ta misiune.

— Sunt numai ochi și urechi.

— Trebuie să te duci până la promenada Gracia, la numărul șase.

Vargas s-a uitat la ea, brusc alarmat. Alicia i-a făcut semn să nu spună nimic.

— Acolo se află birourile unei companii care se cheamă Metrobarna.

— Am auzit de ea.

— Chiar?

— Metrobarna deține jumătate din casele de-aici din cartier. Cumpără, îi scot afară din case pe bătrâni oferindu-le o nimica toată, după care vând de zece ori mai scump.

— Deștepți băieți. Directorul general e unul pe care-l cheamă Ignacio Sanchís. Vreau să-l urmărești începând din momentul când iese de la birou. Să fii umbra lui. Trebuie să-mi spui unde merge, ce face, cu cine stă de vorbă... totul. Crezi că te descurci cu Vespa?

— E regina șoselelor. Nu-mi scapă nici Nuvolari¹.

— Mâine, la ora asta, te aștept ca să-mi spui ce-ai aflat. Întrebări?

Vargas a ridicat mâna.

— Vorbeam cu Fernandito.

— Totul e limpede, domnișoară Alicia.

— Atunci la treabă. Și fii binevenit în lumea intrigilor.

1. Tazio Nuvolari (1892-1953), pilot italian de curse de mașini, celebru în perioada interbelică.

— N-o să vă dezamănesc. Nici pe dumneavoastră, domnule căpitan.

Fernandito a plecat în viteză spre o promițătoare carieră în lumea detectivilor și a misterelor. Vargas s-a uitat o vreme cu gura căscată la Alicia, care își savura țigara, având pe chip un aer felin.

— Dumneata ai înnebunit?

Alicia i-a ignorat întrebarea. A ridicat ochii spre fereastră și a contemplat pătura de nori care înainta dinspre mare. Soarele la asfințit colora norii în roșu, dar printre ei se învoldura o pânză grea și tulbure de fâșii negre. A apucat să vadă pulsând printre nori o scânteiere electrică, ca un foc de artificii.

— Vine furtuna, a șoptit Vargas din spatele ei.

— Mi-e foame, a zis Alicia, întorcându-se.

Polițistul a fost mai mult decât surprins.

— N-am crezut că o să te aud vreodată spunând asta.

— Există un început pentru toate. Mă invitați la cină?

— Nu știu cu ce. I-am dat admiratorului dumitale aproape toți banii. Măine trebuie să mă duc la bancă să scot alții.

— Chiar și dacă va fi numai o gustare.

— Spune unde și mergem.

— Știți Barceloneta?

— Cred că-mi ajunge până peste cap Barcelona, nu-mi mai trebuie și Barceloneta.

— Nu aveți chef de o bombă?

— Poftim?

— Una picantă, cu cartofi, nu cu praf de pușcă.

— Oare de ce am senzația că și asta e tot o șmecherie de-a dumitale?

Au mers pe jos până în port, sub un cer brăzdat de fulgere. Acolo se zăreau câteva catarge clătinate de briza ce venea dinspre mare, încărcată cu electricitate.

— O să toarne cu găleata, a zis Vargas.

Au trecut pe lângă depozitele de pe chei, niște clădiri cavernoase ce aminteau de vechile piețe.

— Tata a lucrat aici, în halele astea, a zis Alicia.

Vargas a tăcut. Aștepta ca ea să mai adauge ceva.

— Credeam că ești orfană, a spus el în cele din urmă.

— Nu m-am născut orfană.

— Câți ani aveai când i-ai pierdut? Adică pe părinți.

Alicia și-a încheiat paltonul la gât și a iuțit pasul.

— Hai mai bine să ne grăbim dacă nu vrem să ne facă ciuciulete, a zis ea.

Când au ajuns la Barceloneta, tocmai cădeau primii stropi de ploaie. Erau niște picături mari și rare, ca niște gloanțe de apă, care se zdrobeau de caldarâm și răpăiau pe tramvaiele ce alunecau pe promenada de lângă chei. Vargas a văzut că înaintea lor se deschidea o zonă cu străduțe înguste, formând o rețea ce se prelungea pe mare și închipuia conturul unui cimitir uriaș.

— Pare o insulă, a zis el.

— Nu sunteți departe de adevăr. Acum e cartierul pescarilor.

— Și înainte?

— Ce? Vreți o lecție de istorie?

— Până ne prinde foamea.

— Cu secole în urmă tot ce vedeți acum aici era sub apă, era mare, i-a explicat Alicia. Mai întâi s-au pus stabilopozii, apoi s-a format o insulă din sedimentele aduse de valurile care ajungeau până la dig.

— Și dumneata cum de știi toate astea?

— Pentru că citesc. Ar trebui să încercați și dumneavoastră. În timpul Războiului Succesiunii Spaniole trupele lui Filip al V-lea au ras de pe fața pământului o mare parte din cartierul Ribera ca să înalțe fortăreața Ciudadela. După război mulți dintre cei ce-și pierduseră casele s-au mutat aici.

— De-aia voi, barcelonezii, sunteți atât de monarhiști?

— De-aia – și ca să fim mereu împotriva, o atitudine cât se poate de fertilă.

Prima rafală de ploaie i-a urmărit cu furie până pe o străduță îngustă. Acolo se înălța frontonul a ceea ce la prima vedere părea a fi o combinație de tavernă portuară cu un restaurant de la marginea șoselelor, un local care nu ar fi câștigat niciodată un concurs de arte frumoase, dar care emana un miros cât se poate de îmbietor. Numele lui era LA BOMBETA, după cum scria pe firmă.

Când au intrat, câțiva mușterii care jucau cărți au ridicat încet privirile. Vargas și-a dat seama că-l mirosiseră că e polițist imediat ce trecuse pragul. Un chelner posomorât s-a uitat la ei din spatele tejghelei și le-a arătat o masă dintr-un colț, separată de celelalte mese din local.

— Nu pare să aibă nimic de-a face cu localurile care-ți plac ție, Alicia.

— Aici nu se vine pentru distincție, ci pentru bombele cu cartofi.

— Și bănuiesc că pentru ceva mai mult.

— Sunteți destul de aproape.

— Aproape de ce?

Alicia a scos din buzunar o bucățică de hârtie și a netezit-o pe masă. Vargas a recunoscut eticheta pe care Alicia o dezlipise azi-dimineață de pe una dintre cutiile de la biroul avocatului Brians.

— De locul unde Brians își depozitează temporar arhiva și toate documentele.

Polițistul și-a dat ochii peste cap.

— Nu vă mai mirați atâta. Sper că nu vă așteptați să ne dea totul mură-n gură.

— Mă așteptam să nu încalcăm legea.

Chelnerul cel posomorât s-a înființat în fața lor și i-a privit cu un aer întrebător.

— Să zicem patru bombe și două beri, a comandat Alicia fără să-și ia ochii de la Vargas.

— La sticlă sau la halbă?

— La sticlă.

— Pâine cu roșii?

— Două felii. Prăjite.

Chelnerul a dat din cap că a înțeles și a dispărut fără fasoane.

— Mereu m-am întrebat de ce mâncați pâinea cu roșii, a zis Vargas.

— Iar eu, de ce toți ceilalți nu fac asta.

— Ce surprize mi-ai mai pregătit în afară de intrarea prin efracție?

— Practic, e doar un depozit. Nu cred că mai mișună cineva pe-acolo în afară de șobolani și păianjeni.

— A, păi atunci cum să nu mergem? Și ce-ți mai trece prin mintea aia diabolică?

— Mă gândeam la cretinul ăla cu care v-ați întâlnit dumneavoastră. Domnul Cascos. Angajatul lui Valls de la editura Ariadna.

— Amantul frustrat.

— Pablo Cascos Buendía, a zis Alicia. Fostul logodnic al lui Beatriz Aguilar. Nu-mi iese din minte. Nu vi se pare ciudat?

— Ce nu e ciudat în toată povestea asta?

— Un ministru atotputernic scormonește pe ascuns prin istoria unei familii de anticari din Barcelona.

— Am ajuns deja la concluzia că interesul ministrului se datora bănuielii că ei ar fi putut ști ceva despre David Martín, bănuit la rândul lui că ar sta în spatele amenințărilor și atentatelor la adresa ministrului, a rezumat Vargas.

— Da, dar ce-are a face David Martín cu familia Sempere? Ce caută Sempere în toată povestea noastră? a întrebat Alicia, apoi a rămas câteva clipe pe gânduri, după care a continuat: E ceva acolo. E ceva cu familia asta.

— De-aia te-ai hotărât să faci o vizită la Sempere & Fiii fără să mă anunți?

— Voiam să citesc ceva nou.

— Puteai să-ți cumperi o revistă de cancan. Apropierea de Sempere înainte de momentul oportun s-ar putea dovedi periculoasă.

— Vă temeți de o familie de librari?

— Mă tem să nu strigăm hop până nu sărim gardul.

— Cred că merită să riscăm puțin.

— Asta ai hotărât-o tu, de capul tău.

— Beatriz Aguilar și cu mine am făcut o treabă excelentă, a zis Alicia. E o minunăție de fată. V-ați îndrăgosti de ea la prima vedere.

— Alicia...

Ea a zâmbit malițios. Berile și platoul cu mâncare au venit exact la timp pentru a întrerupe discuția. Vargas s-a uitat la invenția aia ciudată, un soi de minge din cartofi prăjiți, umplută cu carne picantă.

— Și cum se mănâncă asta?

Alicia a înfipt furculița într-o bombă, a dus-o la gură și a mușcat din ea fără milă. Afară ploaia răpăia tot mai tare, iar chelnerul stătea acum în pragul ușii deschise și se uita cum toarnă cu găleata. Vargas nu-și lua ochii de la Alicia, care devora mâncarea. Era ceva la ea care-i scăpase până atunci.

— Când se lasă seara, simți că trăiești din nou...

Alicia a luat o înghițitură de bere și s-a uitat în ochii polițistului.

— Sunt o pasăre de noapte.

— Nu e nevoie să juri.

30

Furtuna lăsase în urmă o ceață care mătura străduțele din Barceloneta și lucea în bătaia felinarelor stradale. Când au ieșit în stradă, abia dacă mai cădeau câteva picături, iar zgomotele furtunii se auzeau tot mai departe. Conform adresei de pe eticheta luată de Alicia în dimineața aceea de pe una din cutiile de la biroul lui Fernando Brians, depozitul ales de avocat pentru a-și pune la păstrare mobilierul, arhiva și grămada de obiecte acumulate de-a lungul deceniilor se afla pe una dintre parcelele din Vapor Barcino, o fostă fabrică de cazane și locomotive, abandonată în timpul războiului civil. După o plimbare de doar câteva minute pe străduțele înghețate și pustii, au ajuns la porțile vechii fabrici. O cale ferată pleca

de la picioarele lor și se pierdea în interiorul fabricii. La intrare, pe o poartă imensă cu cadru de piatră stătea scris VAPOR BARCINO. Dincolo de ea se înșirau hale și ateliere călcate de hoți, un adevărat cimitir de unelte și mașini din epoca aburului.

— Sigur e aici? a întrebat Vargas.

Alicia a încuviințat și a pătruns în curte. Au trecut pe lângă o locomotivă naufragiată într-o groapă plină cu cărucioare și țevi, plus carcasa unui cazan ruginit în care-și făcuseră cuib câțiva pescăruși. Când au trecut pe lângă ei, păsările încremenite i-au privit și ochii le-au lucit în beznă. Un șir de stâlpi susținea o încrengătură de cabluri de care atârnau câteva becuri ce răspândeau o lumină chioară. Halele fabricii fuseseră nume-rotate și marcate cu plăci de lemn.

— A noastră e la numărul trei, a zis Alicia.

Vargas s-a uitat de jur împrejur. Două pisici jigărite mieunau undeva în întuneric. Aerul mirosea a mangal și sulf. Au trecut prin dreptul unei gherete goale.

— N-ar trebui să păzească cineva toate astea?

— Cred că avocatul Brians preferă soluțiile cele mai ieftine, a zis Alicia.

— Avocatul cauzelor pierdute, și-a amintit Vargas. Cine știe cunoaște...

S-au dus la intrarea halei marcate cu numărul trei. Urmele proaspete ale camionului de la firma de mutări se pierdeau în noroi dinaintea unei porți din lemn și fier forjat, care bloca accesul în hală. O portiță tăiată în poarta mare era închisă cu un lanț și un lacăt ruginit de mărimea unui pumn.

— Cum stăm cu forța brută? a întrebat Alicia.

— Nu te aștepta să-l rup cu delicatețe, a zis Vargas.

— Nu mă interesează. Faceți ceva.

Polițistul și-a scos pistolul și a lipit țeava de lacăt.

— Dă-te la o parte, i-a cerut fetei.

Alicia și-a acoperit urechile cu palmele. Ecoul împușcăturii a zburătăcit prin halele din jur. Vargas a ridicat pistolul și lacătul a căzut jos, trăgând după el și lanțul, iar polițistul a deschis portița cu o lovitură de picior.

Interiorul halei era învăluit de un păienjeniș de umbre din care se șteau câte-n lună și-n stele. O rețea de cabluri de care erau prinse becuri fără abajur se întindea până aproape de acoperiș. Vargas a urmat cablurile de-a lungul zidului până la un tablou electric prins în perete și a apăsat întrerupătorul principal. Becurile s-au aprins pe rând, încet, împrăștiind o lumină slabă și pâlpâitoare, ca la un bâlci spectral. Curentul electric producea un zumzet ușor, ca un norișor de insecte zburând în întuneric.

Au înaintat pe culoarul din mijlocul halei. Culoarul era flancat de diverse chioșcuri protejate cu gratii de fier. De ușa fiecărui chioșc atârna câte o tăbliță pe care erau scrise numărul parcelei, luna și anul când a fost închiriat și un nume de familie sau numele firmei care îl închiriasc. Fiecare chioșc era o lume în sine. În primul chioșc au văzut o harababură formată din sute de mașini de scris vechi, mașini de calcul și case de marcat. Următorul chioșc era burdușit cu crucifixe, statuete de sfinți, confesionale și estrade.

— Cu tot ce-i aici ai putea deschide o mănăstire, a zis Alicia.

— Pentru dumneata s-ar putea să nu fie încă prea târziu.

După aceea au dat peste un carusel demontat, în spatele căruia se puteau ghici toate obiectele rămase dintr-un bâlci ambulant. De cealaltă parte a culoarului au văzut o colecție de sicrie înconjurată de obiecte funerare din secolul al nouăsprezecelea, inclusiv un pat cu baldachin din sticlă, în așternutul căruia încă se mai vedea urma lăsată de cine știe ce defunct ilustru.

— Doamne sfinte... Cum au ajuns toate astea aici? a șoptit Vargas.

— Cele mai multe, de la familia scăpătate, care au pierdut totul înainte de război, și de la firme care au fost înghițite de uitare...

— Oare chiar o mai fi cineva care să știe că toate astea sunt încă aici?

— Din moment ce continuă să plătească banii de chirie...

— Ți se face pielea de găină, zău așa.

— Barcelona e o casă vrăjită, Vargas. Numai că vouă, turiștilor, nu vă trece niciodată prin cap să vă uitați dincolo de perdele. Ia uitate, aici e!

Alicia s-a oprit în dreptul unui chioșc și a arătat spre o tăbliță.

FAMILIA BRIANS-LLORAC

Título 28887-BC-56. 9-62

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Nu vă credeam atât de temător, domnule Vargas. Pe răspunderea mea.

— Dumneata știi mai bine. Mai exact, ce căutăm noi?

— Habar n-am. Există ceva ce face legătura între Valls, Salgado, David Martín, familia Sempere, Brians, lista cu numere indescifrabile, cărțile lui Mataix și, de curând, Sanchís și șoferul lui fără chip. Dacă găsim piesa aia care-i leagă, îl găsim și pe Valls.

— Și crezi că e aici?

— N-avem cum să știm până nu o găsim.

Chioșcul era închis cu un singur lacăt, unul amărât, cum găsești în orice magazin de articole gospodărești, care a cedat la a cincea lovitură cu patul pistolului. Fără să mai aștepte vreo secundă, Alicia a intrat în chioșc.

— Miroase a mort, a zis Vargas.

— E briza mării. Toții anii aceia petrecuți în Madrid v-au făcut să vă pierdeți mirosul.

Vargas a bombănit și a urmat-o înăuntru. Un șir de cutii din lemn acoperite cu o prelată mărginea un culoar care ducea într-un soi de patio unde părea că o tornadă aruncase relicvele mai multor generații din dinastia Brians.

— Cred că avocatul e oaia neagră a familiei. Nu sunt anticar, dar mi se pare că aici zac cel puțin două averi, a zis Vargas.

— Mă aștept ca pudoarea dumneavoastră legală să vă ajute să rezistați tentației de a lua acasă o scrumieră de argint de la *bunelul* Brians...

Vargas a făcut un semn către păienjenișul format din seturi de veselă, oglinzi, scaune, cărți, sculpturi de lemn miniaturale, scrinuri, dulapuri, măsuțe de hol, comode, biciclete, jucării, schiuri, încălțăminte, geamantane, tablouri, ghivece și alte zeci și zeci de lucrșoare aruncate claie peste grămadă și formând un mozaic pestriț, care părea mai degrabă o catacombă decât orice altceva.

— Din ce secol vrei să începem?

— De la arhiva lui Brians. Cutii din carton de mărime medie. N-ar trebui să fie prea greu. Probabil că angajații firmei de mutări au lăsat cutiile foarte aproape de intrare, ca să scape de ele cât mai repede. S-ar putea ca orice nu e acoperit cu un strat de praf gros de două degete să ne fie de folos. Preferați pe dreapta sau pe stânga? Sau e o întrebare stupidă?

După ce au cotrobăit mai multe minute printr-o junglă de nimicuri, care se aflau cu siguranță acolo încă dinainte de a se naște oricare dintre ei, au dat peste un teanc de cutii care aveau etichete identice cu cea smulsă de Alicia. Vargas a început să le înșire una câte una, în timp ce Alicia le deschidea pe rând și le cerceta conținutul.

— Asta căutai? a întrebat Vargas.

— Încă nu știu.

— Un plan perfect, ce să zic! a bombănit polițistul.

Le-a luat cam o jumătate de oră ca să separe cutiile care conțineau documente de cele pline cu cărți sau cu obiecte de birotică. Lumina anemică împrăștiată de becurile suspendate nu era suficientă pentru a cerceta documentele cum scrie la carte, așa că Vargas s-a dus să caute ceva cu care să lumineze mai bine zona. După puțin timp s-a întors cu un candelabru de cupru vechi și un mănunchi de lumânări groase, ce păreau să nu fi fost folosite niciodată.

— Sigur nu sunt cartușe de dinamită? a întrebat Alicia.

Vargas a aprins una dintre lumânări, ținând flacăra brichetei la un centimetru de ea, apoi i-a întins-o Aliciei.

— Vrei să faci dumneata onorurile?

Lumânările au început să arunce cercuri de lumină în jur și Alicia a studiat unul câte unul cotoarele dosarelor din cutii. Vargas, agitat, o urmărea cu privirea.

— Și eu ce fac?

— Arhiva e aranjată cronologic. Începând cu ianuarie 1934. Eu caut după dată, iar dumneavoastră, după nume. Să începem cu cele mai noi și ne întâlnim la mijloc.

— Și ce să caut?

— Sanchís, Metrobarna... Orice ne-ar ajuta să facem legătura între Brians și...

— Bine, a zis scurt Vargas.

Vreo douăzeci de minute nu au făcut altceva decât să scotocească în tăcere prin cutii, schimbând uneori priviri și dându-și de înțeles că încă nu găsiseră nimic.

— Nu există nici o hârtie despre Sanchís sau Metrobarna, a zis polițistul. Am verificat deja dosarele din ultimii cinci ani și nu am găsit nimic.

— Mai căutați. S-ar putea să fie în arhiva cu Banco Hipotecario.

— Nimic despre nici o bancă. Toți clienții ăștia par niște coate-goale, ca să folosesc un termen juridic.

— Mai căutați.

Vargas s-a cufundat iarăși în oceanul de documente și dosare, timp în care lumânările se consumau în tăcere, închipuind ciorchini de lacrimi de ceară ce se scurgeau de-a lungul candelabrului. La un moment dat și-a dat seama că Alicia rămăsese mută și se oprise de ceva vreme din căutare. Și-a îndreptat privirea spre ea și a văzut-o stând încremenită, cu ochii ațintiți la un vraf de dosare scoase dintr-o cutie.

— Ce e? a întrebat Vargas.

Alicia a arătat spre un dosar gros.

— Isabella Gispert... a zis ea.

— De la Sempere?

Ea a dat din cap că da. I-a mai arătat un dosar pe coperta căruia scria „MONTJUIC 39-45“. Vargas a venit lângă Alicia

și s-a aplecat deasupra cutiei. A început să cerceteze dosar după dosar și a selectat câteva.

— Valentín Morgado...

— Șoferul lui Sanchís.

— Sempere/Martín...

— Ia să văd.

Alicia a deschis dosarul.

— Să fie oare David Martín al nostru?

— Așa se pare.

Vargas s-a oprit.

— Alicia?

Ea a ridicat privirea din dosarul despre David Martín.

— Uită-te la asta, a zis Vargas.

Dosarul pe care i l-a întins era gros de cel puțin două degete. Citind numele de pe copertă, tânăra a simțit un fior rece și, totodată, nu și-a putut reține un zâmbet de satisfacție.

— Víctor Mataix...

— Cred că avem deja destule, a zis Vargas.

Alicia tocmai se pregătea să închidă cutia, când i-a atras atenția un plic gălbui. L-a luat și l-a cercetat în lumina lumânărilor. Plicul era de mărimea unei coli de hârtie și era sigilat. A suflat praful de pe el și a citit singurul cuvânt de pe plic, scris cu stiloul:

Isabella

— Pe toate astea le luăm cu noi, a zis Alicia. Închideți cutiile și încercați, pe cât se poate, să lăsați totul așa cum era. S-ar putea să treacă zile întregi, poate chiar săptămâni, până când Brians va avea aranjat noul birou și își va da seama că-i lipsesc niște dosare...

Vargas a dat din cap că e de acord, dar înainte de a lua prima cutie s-a oprit brusc. Alicia s-a uitat la el. Auzise și ea. Pași. Ecoul unor pași pe stratul de praf care acoperea podeaua. Tânăra a stins lumânările. Vargas a scos revolverul. La intrare

s-a ivit o siluetă. Un bărbat îmbrăcat într-o uniformă ponosită se uita scrutător la ei. Purta un felinar și un baston de cauciuc al cărui tremur trăda faptul că sărmanul om era mai speriat decât un șoarece de bibliotecă.

— Ce faceți dumneavoastră aici? a bâiguit paznicul. Nu aveți voie să intrați după ora șapte...

Alicia s-a ridicat încet și i-a zâmbit. Ceva din înfățișarea ei trebuie să-l fi făcut pe paznic să simtă fiori de gheață, pentru că s-a dat un pas înapoi și a agitat amenințător bastonul. Vargas i-a pus țeava revolverului la tâmplă.

— Lasă bastonul imediat dacă nu vrei să simți cât de bun e ca supozitor.

Paznicul a lăsat bastonul să-i cadă din mână și a rămas încremenit.

— Cine sunteți? a întrebat.

— Prieteni de familie, a zis Alicia. Am uitat niște chestii. Mai e cineva pe aici în afară de tine?

— Eu singur păzesc toate halele. Doar n-o să mă omorâți, nu? Am familie, am copii. Am o poză cu ei în portofel...

Vargas i-a scos portofelul din buzunar. A luat banii din el, i-a aruncat pe jos, iar portofelul l-a pus în buzunarul paltonului său.

— Cum te cheamă? a întrebat Alicia.

— Bartolomé.

— Îmi place numele ăsta. E foarte masculin.

Paznicul tremura ca varga.

— Uite cum facem, Bartolomé. Noi o să ne ducem acasă și dumneata, la fel. Mâine-dimineață, înainte de a veni la lucru, vei cumpăra două lacăte noi și le vei înlocui pe cel de la poartă și pe cel de la intrarea de-aici. Și o să uiți că ne-ai văzut vreodată. Ce zici?

Vargas a atins trăgaciul pistolului. Bartolomé a înghițit în sec.

— Mi se pare foarte în regulă.

— Iar dacă te apucă muștrările de conștiință sau te întrebă cineva ceva, amintește-ți că nu merită să îți complici viața

pentru salariul pe care-l ai și că familia are nevoie de dumneata viu.

Bartolomé a dat din cap că a înțeles. Vargas a luat degetul de pe trăgaci și a coborât revolverul. Alicia i-a zâmbit paznicului ca și cum ar fi fost prieteni de când lumea.

— Bine, acum mergi acasă și bea un pahar de coniac cald. Și ia-ți banii.

— Da, doamnă...

Bartolomé a îngenuncheat și a adunat de pe jos puținii bani pe care-i avusese în portofel.

— Nu uita bastonul.

Paznicul a luat bastonul, apoi și l-a prins la centură.

— Pot pleca?

— Nu te oprește nimeni.

Bartolomé a ezitat câteva clipe, după care a pornit-o spre ieșire. Înainte ca silueta lui să se piardă în beznă, Alicia l-a strigat.

— Bartolomé?

Paznicul s-a oprit.

— Nu uita că avem portofelul dumitale și știm unde locuiești. Nu ne obliga să-ți facem o vizită. Asta l-ar supăra rău pe colegul meu. Noapte bună.

Au auzit pașii repezi ai paznicului, ce se grăbea să o șteargă de acolo.

31

Miquel le-a adus în cameră două termosuri cu cafea proaspătă și o tavă cu gogoși mirosind îmbietor, abia scoase din cuptor, de care făcuse rost apelând la cunoștințele lui de la patiseria din colț. Și-au împărțit dosarele și s-au așezat pe covor, unul în fața celuilalt. Alicia a înfulecat trei gogoși una după alta, apoi și-a turnat o cană de cafea, din care a început să bea cu privirea fixată pe primul dosar sustras din arhiva lui Brians. După puțin timp a ridicat ochii și a observat că Vargas se uita destul de contrariat la ea.

— Ce e? a întrebat.

El a făcut un semn spre fusta ei, pe care Alicia și-o ridicase pentru a se putea așeza cât mai comod, sprijinită cu spatele de canapea.

— Parcă ați fi un copil. Acolo nu e nimic ce să nu mai fi văzut până acum. Concentrați-vă la ce avem de făcut.

Vargas nu a comentat, dar și-a schimbat poziția, ca să scape de imaginea jartierelor, care-l împiedica să se concentreze asupra captivantei proze din actele juridice și din însemnările avocatului cauzelor pierdute.

Abuzând de cafeină și de zahăr, s-au cufundat tăcuți în peisajul care prindea viața din documente, tot mai plin de personaje pe măsură ce orele nopții treceau. Alicia luase un bloc mare de desen și tot adăuga câte ceva la un soi de hartă mărginită de adnotări, date, nume, săgeți și cerculețe. Din când în când Vargas găsea câte un document care i se părea relevant și i-l întindea Aliciei. Nu era nevoie să spună nimic. Ea arunca o privire asupra documentului și dădea din cap aprobator. Părea să se bucure de o abilitate supranaturală de a face conexiuni, de a lega fire disparate, ca și cum creierul ei ar fi funcționat de o sută de ori mai repede decât al muritorilor de rând. Vargas începuse să intuiască întregul proces care governa mintea colegei lui și, departe de a o lua la rost sau de a încerca să-i înțeleagă logica internă, se mulțumea să filtreze documente și să-i pună la dispoziție piese noi, cu care ea își extindea harta bucată cu bucată.

— Nu știu cum te simți dumneata, dar eu nu mai pot ține ochii deschiși, a zis Vargas după două ore și jumătate de muncă.

Sortase toate dosarele care îi reveniseră și simțea cum cafeina nu-l mai ajută, iar ochii i se închideau singuri.

— Culcați-vă, e târziu, i-a propus Alicia.

— Și dumneata?

— Nu mi-e somn.

— Cum se poate așa ceva?

— Noaptea și eu... știți deja.

— Te deranjează dacă mă întind puțin pe canapea?

— E toată a dumneavoastră, doar că nu vă pot promite că n-o să fac zgomot deloc.

— Cred că nu m-ar trezi nici fanfara municipală.

L-au trezit clopotele catedralei. A deschis ochii și a văzut o ceață groasă plutind în aerul ce mirosea a cafea și tutun. Cerul de deasupra acoperișurilor avea culoarea vinului din soiuri timpurii. Alicia continua să stea așezată pe jos. Avea o țigară între buze, scăpase de bluză și de fustă și rămăsese doar în lenjeria intimă, de culoare neagră, care invita la orice, numai la nepăsare nu. Vargas s-a târât până la baie, și-a băgat capul sub robinet, apoi s-a privit în oglindă. A găsit un halat de mătase albastru, agățat de ușa băii, și i l-a adus Aliciei.

— Pune-ți chestia asta.

Ea l-a prins din aer. S-a ridicat, s-a întins și s-a înfășurat în halat.

— O să deschid fereastra înainte să vină pompierii să ne scoată de aici, a prevenit-o Vargas.

O pală de aer curat a pătruns în cameră și vălătucii de fum s-au scurs prin fereastra deschisă ca un duh dintr-o sticlă. Vargas s-a uitat lung la cele două termosuri de cafea goale, la tava pe care mai rămăseseră doar urme de zahăr pudră și la cele două scrumiere pline ochi de chiștoace stinse cu nervozitate.

— Spune-mi că a meritat chinul, i-a cerut el.

Dincolo de urmele bătăliei, Alicia umpluse cu desene un teanc întreg de coli. Le-a adunat pe toate și a început să le lipească cu scotch pe perete, formând un model circular. Vargas s-a apropiat. Ea își lingea buzele ca o pisică mulțumită.

Polițistul a scuturat termosurile, ca să vadă dacă mai rămăsesese ceva cafea, și a reușit să stoarcă o jumătate de cană. S-a așezat pe un scaun, în fața diagramei făcute de Alicia, și a dat din cap, vag nelămurit.

— Uimește-mă.

Ea și-a legat cordonul halatului și și-a strâns părul.

— Doriți varianta lungă sau pe cea scurtă?

— Începe cu indicele și dup-aia mai vedem.

Alicia s-a dus la diagramă ca și cum ar fi fost o profesoară – o profesoară cu aspect de gheișă victoriană și cu preocupări nocturne destul de suspecte.

— Castelul Montjuic între anii 1939 și 1944, a început ea. Mauricio Valls ajunge directorul închisorii după ce se căsătorește cu Elena Sarmiento, fiica și moștenitoarea unui industriaș prosper, apropiat al regimului și membru al unui soi de confrerie de bancheri, afaceriști și aristocrați, numită de cineva Cruciații lui Franco și care finanțează în cea mai mare parte falanga naționalistă. Printre acești bancheri se află și *don Miguel Ángel Ubach*, fondator și acționar principal al Banco Hipotecario, de unde a răsărit societatea Metrobarna, pe care ați vizitat-o ieri.

— Apar toate astea?

— Da, în documentele avocatului Brians.

— Continuă.

— În perioada în care Valls a fost directorul închisorii Montjuic, următorii deținuți sunt și clienții lui Fernando Brians într-un moment sau altul. Primul, Sebastián Salgado, presupusul autor al scrisorilor anonime trimise ani la rând și care s-a bucurat de o grațiere obținută chiar de ministru, în urma căreia, firește, iese din închisoare. A reușit să supraviețuiască în lumea de afară aproximativ șase săptămâni. Al doilea, Valentín Morgado, fost sergent în armata republicană, inclus pe lista amnistiaților din 1945 ca urmare a unui gest eroic făcut în închisoare, atunci când, conform însemnărilor lui Brians, a salvat un căpitan din regimentul închisorii care era gata să se accidenteze în timpul consolidării unui zid. După eliberarea din închisoare, Morgado a urmat un program de reconciliere națională, finanțat de câțiva aristocrați cu conștiința încărcată, pe urmă a ajuns să fie angajat ca mecanic pentru mașinile familiei Ubach, iar mai apoi ca șofer. După moartea bancherului Ubach a trecut în serviciul fiicei bancherului, Victoria, cea care s-a căsătorit cu amicul nostru Sanchís, directorul general al societății Metrobarna.

— Mai e ceva?

— Nici n-am început bine. Al treilea, David Martín. Scriitor blestemat, acuzat de o serie de crime ciudate înainte de războiul civil. Se pare că Martín a reușit să scape de poliție trecând frontiera în Franța. Din motive încă neelucidate, încearcă să se întoarcă incognito în Barcelona, dar este prins în localitatea Puigcerdá din Pirinei la puțin timp după ce a trecut frontiera în Spania, în 1939.

— Ce legătură are David Martín cu toată povestea, în afară de faptul că a fost și el întemnițat în anii aceia?

— Tocmai de-aia lucrurile devin tot mai interesante. Martín este singurul dintre toți acești deținuți care nu a fost clientul lui Brians. Avocatul a pledat și pentru el numai la insistențele doamnei Isabella Gispert.

— De la Sempere & Fiii?

— Da, e mama lui Daniel Sempere. Gispert era numele ei de fată. Moartă imediat după sfârșitul războiului, în 1939, probabil din cauza holerei.

— Probabil?

— În însemnările personale ale lui Brians apar destule indicii ce dau de bănuț că Isabella Sempere a fost ucisă. Mai exact, otrăvită.

— Să nu-mi spui...

— Ba da, de Mauricio Valls. Din cauza unei obsesii bolnăvicioase, a unei iubiri neîmpărtășite, sau cel puțin așa presupune Brians, cel care, firește, nu poate sau nu îndrăznește să dovedească nimic.

— Și Martín?

— Conform acelorași însemnări, David Martín face obiectul altei obsesii de-a lui Valls, una la fel de bolnăvicioasă.

— Mai are și altfel de obsesii domnul ministru, în afară de cele bolnăvicioase?

— Din câte se pare, Valls avea de gând să-l oblige pe Martín să scrie în închisoare opere pe care viitorul ministru și-ar fi dorit să le publice cu numele său, pentru a-și satisface orgoliul și nevoia de glorie literară sau mai știu eu de ce. Din nefericire,

zice Brians, David Martín e un om bolnav, care și-a pierdut mințile, aude voci și crede că se află în contact cu un personaj diabolic inventat de el, un anume Corelli. În pușcărie, ca urmare a delirurilor sale și a faptului că Valls, în ultimul an de viață al lui David, se hotărăște să-l închidă într-o celulă din turnul castelului, primește porecla de Prizonierul Cerului.

— Toate astea încep să semene cu invențiile tale, Alicia.

— În 1941, văzând că planul său de a se folosi de scriitor nu funcționează, Valls ar fi luat legătura cu doi dintre oamenii săi de încredere și le-ar fi ordonat să îl ducă pe David Martín într-o casă de lângă parcul Güell și să-l omoare. Dar acolo s-a întâmplat ceva și Martín a reușit să scape.

— Asta înseamnă că David Martín trăiește?

— Nu știm. Cel puțin Brians nu știe.

— Dar bănuiește.

— Și probabil că și Valls...

— ...care crede că David i-a trimis scrisorile anonime și a încercat să-l omoare. Ca să se răzbune.

— Asta e și ipoteza mea, a zis Alicia, dându-i dreptate. Dar e o simplă coniectură.

— Mai e și altceva?

— Am lăsat la urmă ce e mai bun, a zâmbit ea.

— S-auzim.

— Patru: Víctor Mataix, autorul seriei de romane *Labirintul spiritelor*, din care am găsit un exemplar în biroul lui Valls și - din câte își amintește fiica lui, Mercedes, despre noaptea când a dispărut - care a fost ultimul document cercetat de ministru înainte de a dispărea de pe fața pământului.

— Care e legătura între Mataix și ceilalți trei?

— Se pare că Mataix a fost prieten cu David Martín în anii 1930, pe vremea când amândoi scriau romane foileton, semnate cu pseudonim și comandate de o editură numită Barrido y Escobillas. Din însemnările lui Brians reiese că Mataix s-ar putea să fi fost și el victima unui plan pus la cale de Valls, un plan similar cu cel din cazul lui David Martín. Cine știe, poate că Valls încerca să găsească scriitori fantomă cu ajutorul

cărora să își elaboreze o operă și să se impună în lumea literelor. E evident că Valls nu suporta rolul de temnicer al regimului, obținut în urma căsătoriei, și că își dorea cu mult mai mult.

— Trebuie să mai fie și altceva. Ce s-a întâmplat cu Mataix?

— Mataix ajunge la Montjuic în 1941, mutat din închisoarea Modelo. După un an, dacă e să dăm crezare raportului oficial, se sinucide în celulă. Cel mai probabil l-au împușcat și l-au aruncat într-o groapă comună fără să menționeze nimic nicăieri.

— Și care ar fi de data asta obsesia bolnăvicioasă a lui Valls? Alicia a ridicat din umeri.

— În cazul lui Mataix Brians nu face nici o supoziție, dar îmi permit să vă atrag atenția că în 1947, atunci când Mauricio Valls își fondează propria editură, o numește Ariadna, ca pe protagonista cărților din seria *Labirintul spiritelor*.

Vargas a oftat și s-a frecat la ochi, încercând să pună în ordine tot ce-i spusese Alicia.

— Prea multe coincidențe, a zis el într-un târziu.

— Într-adevăr, a aprobat Alicia.

— Să vedem dacă am înțeles bine. Dacă toate aceste conexiuni chiar există, iar noi... mai bine zis dumneata ai reușit să le pui cap la cap în trei zile, atunci cum e posibil ca poliția și procuratura, după săptămâni de investigații, să nu fi găsit nimic?

Alicia și-a mușcat buza de jos.

— Asta mă îngrijorează și pe mine.

— Crezi că nu vor să-l găsească pe Valls?

Alicia a cântărit întrebarea.

— Nu cred că-și pot permite luxul ăsta. Valls nu e un oarecare, nu poate dispărea așa, pur și simplu.

— Și atunci?

— Poate că vor doar să știe unde se află. Și poate că într-adevăr nu vor să iasă la iveală adevăratele motive ale dispariției lui.

Vargas a scuturat din cap și și-a frecat ochii.

— Dumneata chiar crezi că Morgado, Salgado și Martín, trei foști deținuți de sub jugul lui Valls, au pus la cale un plan ca să se răzbune și, în același timp, să-l răzbune și pe colegul lor mort, Víctor Mataix? Asta crezi?

Alicia a ridicat din umeri.

— S-ar putea să nu fie implicat Morgado, șoferul. Mai degrabă șeful său, Sanchís.

— De ce ar face Sanchís așa ceva? E omul regimului, e însurat cu moștenitoarea uneia dintre cele mai mari averi din țară... Până la urmă, și el e tot un fel de Valls mai mic. De ce s-ar implica în astfel de treburi un om ca el?

— Nu știu.

— Și ce e cu lista cu numere găsită în mașina lui Valls?

— Ar putea fi orice. S-ar putea să nu aibă nici o legătură, să fie doar o coincidență. Chiar dumneavoastră ați spus asta, vă amintiți?

— Încă una? În douăzeci de ani de muncă în poliție am dat peste mai puține coincidențe reale decât peste oameni care să spună adevărul.

— Chiar nu știu, Vargas. Nu știu ce semnificație au numerele alea.

— Știi de fapt ce nu se potrivește cu adevărat în toate astea? Alicia a dat din cap că da, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Valls, a zis ea.

— Exact, Valls, a încuviințat Vargas. Fie că ținem sau nu cont de mișmașurile lui din perioada cât a condus închisoarea Montjuic, unde a făcut ce a făcut, fie că a otrăvit-o pe Isabella Gispert și i-a ucis sau a încercat să-i ucidă pe David Martín, pe Mataix și Dumnezeu mai știe pe cine... până la urmă pare să fie vorba despre un măcelar de joasă speță, un temnicer aspirând să urce cât mai sus pe scara ierarhică a regimului. Ca el mai sunt mii. Îi întâlnești în fiecare zi pe stradă. Cu relații, cu prieteni și cunoscuți în poziții importante, da, dar până la urmă tot niște pupincuriști. Trepăduși și ariviști. Întrebarea este cum reușește un asemenea individ, în numai câțiva ani, să ajungă din rigolele regimului la cea mai înaltă poziție posibilă?

— Bună întrebare, nu? a zis Alicia.

— Dacă dumneata, cu căpșorul tău special, vei reuși să răspunzi la întrebarea asta, atunci vei găsi piesa care ne lipsește pentru ca toată această harababură să capete sens.

— Nu aveți de gând să mă ajutați?

— Încep să mă îndoiesc că mi-ar pica bine. Ceva îmi spune că găsirea piesei ce lipsește din puzzle s-ar putea dovedi mult mai periculoasă decât renunțarea la ea, iar eu am de gând să mă pensionezez peste câțiva ani și să citesc toate comediile lui Lope de Vega, de la prima până la ultima.

Alicia s-a lăsat să cadă pe canapea, cu entuziasmul vizibil diminuat. Vargas a dat pe gât cafeaua rece și a oftat. S-a dus la fereastră și a tras adânc aer în piept. Clopotele catedralei au răsunat din nou în depărtare și polițistul a contemplat soarele ce începea să întindă ițe de lumină între porumbare și turle.

— Vreau să te rog ceva. Să nu pomenești nimănui despre astea – nici lui Leandro, nici altcuiva.

— Nu sunt nebună, a zis Alicia.

Vargas a închis fereastra și s-a apropiat de tânăra, care dădea semne de oboseală.

— Nu crezi că e cazul să te întorci în sicriu? a întrebat-o el. Haide.

A luat-o de mână și a condus-o în dormitor. A dat la o parte pătura și i-a făcut semn să se întindă în pat. Alicia a lăsat să-i cadă halatul la picioare și s-a strecurat în așternut. Polițistul a învelit-o până la gât și s-a uitat la ea surâzător.

— Nu-mi citești și o poveste?

— Ia mai du-te tu la plimbare.

Vargas s-a aplecat, a luat halatul de jos, apoi s-a îndreptat spre ușă.

— Credeți că ne-au întins o capcană? a întrebat Alicia.

El i-a cântărit vorbele.

— De ce spui asta?

— Nu știu.

— Capcanele ni le întindem singuri. Eu așa cred. Tot ce știu e că acum trebuie să te odihnești.

Vargas a deschis ușa.

— Rămâneți în sufragerie?

Vargas a încuviințat din cap.

— Bună dimineața, Alicia, a zis apoi, închizând ușa dormitorului.

32

Valls a pierdut noțiunea timpului. Nu știe dacă au trecut zile sau săptămâni de când e în celulă. Nu a mai văzut lumina zilei dintr-o îndepărtată înserare când se afla în mașina care urca pe șoseaua Vallvidrera, cu Vicente lângă el. Îl doare mâna și când o caută ca să și-o strângă, pentru a-și alina durerea, nu o găsește. Simte înțepături în degetele pe care nu le mai are și o durere ascuțită în încheieturile lor, de parcă i-ar înfige cineva cuie în oase. De câteva zile sau ore îl doare într-o parte. Nu reușește să vadă ce culoare are urina din găleata de tablă, dar i se pare că e mai întunecată decât ar trebui și că are urme de sânge. Femeia nu a revenit și Martín tot nu se arată. Nu-l înțelege. Nu asta își dorea? Să-l vadă putrezind de viu acolo, în celulă?

Temnicerul fără chip și fără nume vine o dată pe zi – sau cel puțin așa i se pare lui. A început să măsoare zilele după vizitele temnicerului. Acesta îi aduce apă și mâncare. Bucatele sunt întotdeauna aceleași: pâine, lapte stricat și uneori un soi de carne uscată ca pastrama, pe care o mestecă cu greu, pentru că are câțiva dinți care i se mișcă. Doi i-au căzut deja. Câteodată își trece limba peste gingii și simte gustul propriului sânge și cum dinții i se mișcă la cea mai mică atingere.

— Am nevoie de un medic, zice atunci când temnicerul îi aduce mâncarea.

Dar temnicerul nu vorbește aproape niciodată. Abia dacă se uită la el.

— De cât timp sunt aici? întrebă Valls.

Temnicerul nu ține cont de întrebările lui.

— Spune-i că vreau să vorbesc cu ea. Să-i spun adevărul.

La un moment dat se trezește și-și dă seama că mai e cineva în celulă. E temnicerul, care ține în mână ceva strălucitor. Poate un cuțit. Valls nu face nici un gest pentru a se apăra. Simte înțepătura în fesă și apoi senzația de rece. E doar o injecție, alta.

— Cât o să mă mai țineți în viață?

Temnicerul se ridică și se îndreaptă spre ușa celulei. Valls îl apucă de un picior. Un bocanc în stomac îi taie răsuflarea. Rămâne ghemuit ore în șir, gemând de durere.

În noaptea aceea o visează din nou pe fiica lui, Mercedes, pe vremea când era doar o fetiță. Sunt la casa lor din Somosaguas, în grădină. Valls stă de vorbă cu unul dintre angajați și o pierde din ochi. Începe să o caute și îi găsește urmele, care duc la casa păpușilor. Valls pătrunde în penumbra casei și o strigă. Îi găsește hainele și vede dâre de sânge pe jos.

Păpușile, care acum își ling buzele ca niște pisici, au devorat-o.

33

Când Vargas a deschis iarăși ochii, lumina amiezii pătrundea prin ferestre. Ceasul de perete, un instrument cu aer de secol nouăsprezece, găsit de Alicia prin cine știe ce bazar cu vechituri, se pregătea să arate ora douăsprezece. A auzit pașii fetei prin salon și s-a frecat la ochi.

— De ce nu m-ai trezit mai devreme?

— Îmi place să vă aud sforăind. E ca și cum aș avea un ursuleț.

Vargas s-a îndreptat de spate și a rămas pe marginea canapelei. Și-a dus mâinile la rinichi, apoi și-a masat șalele. Se simțea de parcă șira spinării i-ar fi fost rostogolită printr-o mașină de făcut vată de zahăr.

— Dacă vrei un sfat, ai grijă să nu ajungi niciodată bătrână. Bătrânețea nu are nici un avantaj.

— Mă gândeam eu, a zis Alicia.

Cu chiu, cu vai, polițistul s-a ridicat. Alicia, așezată în fața oglinzii de la comodă, își ruja buzele cu atenție. Era îmbrăcată cu un palton negru din lână, strâns cu un cordon, avea ciorapi negri și pantofi cu toc cui.

— Te duci undeva?

Ea a făcut o piruetă, de parcă s-ar fi aflat la o prezentare de modă, și l-a privit zâmbitoare.

— Sunt frumoasă?

— Pe cine vrei să omori?

— Am o întâlnire cu Sergio Vilajuana, ziaristul de la *La Vanguardia*, cel despre care mi-a vorbit anticarul Barceló.

— Expertul în Víctor Mataix?

— Și în alte trebur, sper.

— Pot să te întreb cum l-ai îmbrobodit?

— I-am zis că am o carte de Mataix și că aș vrea să-i aflu părerea.

— *Aveam* e timpul verbal corect. Îți amintesc că ți-au furat cartea și că acum nu mai ai nimic.

— Detalii. Cine a avut va mai avea, cum spuneiți dumneavoastră. În plus, mă am pe mine.

— Sfântă Fecioară...

Alicia și-a completat vestimentația cu o pălărie cu voaletă ce-i acoperea o parte a feței, după care s-a mai uitat o dată în oglindă.

— Pot să te întreb pe cine reprezinți așa?

— Casa de modă Balenciaga.

— Nu la asta mă refeream.

— Știu. Mă întorc repede, a zis Alicia în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Pot să-ți folosesc baia?

— Oricând, cu condiția să nu-mi lăsați fire de păr în cadă.

Să stabilească o întâlnire cu Vilajuana nu i-a fost chiar atât de ușor cum i-a dat ea de înțeles lui Vargas. De fapt Alicia a trebuit să treacă mai întâi de proba întâlnirii cu secretara de redacție de la ziar, o femeie care nu mai avea demult caș la

gură și a fost gata să o trimită la plimbare. După o serie de subterfugii, a reușit să o convingă să-i facă legătura cu Vilajuana, pe care l-a simțit la telefon mai sceptic decât un matematician la o masă de episcopi.

— Deci ziceți că aveți o carte de Mataix? Din seria *Labirintul*?

— *Ariadna și Prințul Stacojiu*.

— Credeam că mai există doar trei exemplare.

— Probabil că al meu este al patrulea.

— Ați zis că Gustavo Barceló v-a trimis la mine?

— Da. Mi-a spus că sunteți prieteni foarte buni.

Vilajuana a izbucnit în râs. Alicia auzea forfota din redacție.

— Începând cu ora douăsprezece, voi fi la biblioteca de la Real Academia de Buenas Letras de Barcelona, a zis ziaristul într-un târziu. Știți unde e?

— Din auzite.

— Întrebați de mine la secretariat. Și să aduceți cartea.

34

Ascuns într-o mică piațetă, la umbra catedralei, există un portic de piatră pe arcul căruia scrie:

REAL ACADEMIA DE BUENAS LETRAS DE BARCELONA

Alicia auzise vorbindu-se uneori despre locul acesta, dar, la fel ca majoritatea concetățenilor ei, nu știa mare lucru despre instituția găzduită între zidurile respectivului palat, o relicvă a Barcelonei medievale. Știa – ori mai degrabă intuia – că academia era formată dintr-o pleiadă de înțelepți, scriitori și oameni de litere ce se întâlneau acolo încă de la sfârșitul secolului al optsprezecelea, interesați cu toții să ducă mai departe cunoașterea și cuvântul scris și hotărâți să nu țină cont de faptul că lumea exterioară ignoră tot mai mult asemenea extravagante. Întâlnirile lor păreau un ritual situat la jumătatea drumului dintre ocultism și cenaclu literar, se

țineau cu ușile închise și puțini erau cei care se puteau mândri cu prezența lor acolo.

Mirosul zidurilor de piatră și o nelipsită aură de mister au însoțit-o când a trecut pragul unui patio de unde o scară urca până la o încăpere cu rol de secretariat. A întâmpinat-o un individ cu aer de incunabul, care părea să stea acolo încă de la începutul secolului anterior și care, după ce s-a uitat bănuitor la ea, a întrebat-o dacă ea era *domnișoara* Gris.

— În persoană.

— Așa mi s-a părut și mie. Domnul Vilajuana e în bibliotecă, a zis individul, făcând un semn spre interiorul clădirii. Îi rugăm pe vizitatori să păstreze liniștea.

— Nu-ți face probleme, am depus legământul tăcerii încă de azi-dimineață, a zis Alicia.

Cerberul nici măcar nu s-a chinuit să zâmbească la gluma ei, așa că Alicia a ales să-și arate mulțumirea printr-o mișcare a capului, după care a pornit spre bibliotecă de parcă ar fi știut unde e. Cea mai eficientă metodă de a te strecura în orice loc cu acces limitat e tocmai aceasta: să te porți ca un om care știe unde merge și nu are nevoie nici de permisiune, nici de îndrumări. Jocul infiltrării e asemănător cu cel al seducției: cel care cere permisiunea a pierdut înainte de a începe.

Alicia a umblat în voie, cercetând cu privirea saloane burdușite cu statui și coridoare imperiale, până când a dat peste o creatură cu înfățișare de șoarece de bibliotecă, un ins suficient de amabil încât să-i spună că se numește Polonio și să o conducă până la bibliotecă.

— Nu v-am mai văzut niciodată pe-aici, a zis Polonio, care dădea impresia că nu avusese nici cel mai mic contact cu genul feminin altfel decât prin versurile lui Petrarca.

— E ziua dumitale norocoasă.

L-a găsit pe Sergio Vilajuana în compania muzelor și a celor aproape cincizeci de mii de cărți care formau fondul bibliotecii academiei. Ziaristul stătea la o masă, având în față o citadelă miniaturală formată din foi pline cu însemnări

și ștersături, și rodea bombănind capătul stiloului, chinându-se să găsească ritmul perfect pentru o frază care se încăpățâna să nu iasă pe hârtie așa cum și-ar fi dorit el. Vilajuana avea aerul meditativ și flegmatic al unui erudit britanic adept al traiului mediteranean. Purta un costum gri de lână, o cravată cu un model cu penițe de aur și un fular de culoare portocalie. Alicia a intrat în încăpere știind că pașii îi vor trăda prezența. Vilajuana s-a smuls din visare și i-a aruncat o privire pe jumătate diplomatică, pe jumătate pătrunzătoare.

— Bănuiesc că sunteți domnișoara Gris, a zis el, înșurubând capacul stiloului și ridicându-se politicos în picioare.

— Spuneți-mi Alicia, vă rog.

Tânăra i-a întins mâna, iar Vilajuana i-a strâns-o cu un zâmbet amabil, dar rezervat. I-a făcut semn să ia loc. Ochii lui, mici și pătrunzători, o urmăreau cu un amestec de suspiciune și curiozitate. Alicia a arătat paginile împrăștiate pe masă, unele cu cerneala încă umedă.

— V-am întrerupt?

— Mai degrabă m-ați salvat, a zis Vilajuana.

— Un studiu bibliografic?

— Discursul de primire în rândul membrilor acestei instituții.

— Felicitări.

— Mulțumesc. Nu vreau să vă par necioplit, domnișoară Gris... Alicia, dar cum au trecut deja câteva zile de când vă aștept, cred că putem să sărim peste formalități și politețuri.

— Să înțeleg că *don* Gustavo Barceló v-a vorbit despre mine?

— Destul de mult, așa zice. Cred că se poate spune că i-ați lăsat o impresie extrem de puternică.

— E unul dintre lucrurile la care mă pricep.

— Mi-am dat deja seama. Ba mai mult, unii dintre vechii dumneavoastră prieteni de la poliție vă transmit salutări. N-aveți de ce să vă mirați. Așa suntem noi, ziariștii. Punem întrebări. E un nărav dobândit odată cu trecerea anilor.

Vilajuana renunțase la orice urmă de zâmbet și o fixa cu privirea.

— Cine sunteți dumneavoastră? a întrebat-o fără ocolișuri.

Alicia s-a gândit o clipă să mintă puțin sau chiar cu nerușinare, dar ceva din privirea ziaristului a făcut-o să înțeleagă că ar fi fost o gravă greșeală tactică.

— Cineva care vrea să afle adevărul despre Víctor Mataix.

— Un club care în ultimul timp pare să atragă tot mai mulți adepți. Pot să vă întreb de ce?

— Mă tem că la întrebarea asta nu pot să vă răspund.

— Fără să mă mințiți, vreți să spuneți.

Alicia a dat aprobator din cap.

— Nu o să fac așa ceva, din respect pentru dumneavoastră.

Pe chipul lui Vilajuana a înflorit din nou un zâmbet, numai că de data aceasta era unul plin de ironie.

— Și credeți că dacă o să-mi cântați în strună, o să obțineți mai mult decât dacă m-ați minți?

Ea a clipit repede din gene și a adoptat cea mai dulce expresie de care era capabilă.

— Măcar nu-mi voi reproșa că nu am încercat.

— Îmi dau seama că Barceló nu a exagerat deloc. Dacă nu puteți să-mi spuneți adevărul, atunci spuneți-mi cel puțin de ce nu puteți s-o faceți.

— Pentru că v-aș pune în pericol.

— Aha, deci pentru că vreți să mă protejați.

— Într-un fel, da.

— Așa că ar trebui să vă mulțumesc și să vă ofer tot sprijinul. Asta-i ideea?

— Mă bucur că începeți să vedeți lucrurile în stilul meu.

— Cred că voi avea nevoie de ceva mai multă motivație. Și nu vă gândiți la cosmetizare. Trupul are slăbiciuni, dar odată ajuns în floarea vieții, bunul-simț începe să recupereze teren.

— Așa se zice. Cum vi se pare ideea unei asociații de ajutor reciproc? Barceló mi-a zis că lucrați la o carte despre Mataix și generația pierdută din acea epocă.

— Partea cu generația s-ar putea să fie puțin exagerată, iar cea cu pierdutul e doar o licență poetică, deocamdată neconfirmată.

— Mă refer la Mataix, David Martín și alți...

Vilajuana a ridicat din sprâncene.

— Ce știți despre David Martín?

— Niște lucruri care v-ar putea interesa, sunt sigură de asta.

— De exemplu?

— De exemplu, detaliile proceselor intentate lui Martín, Mataix și altor deținuți despre care se presupune că au dispărut în închisoarea Montjuic între 1940 și 1945.

Vilajuana i-a susținut privirea. Ochii îi luceau.

— Ați vorbit cu avocatul Brians?

Alicia s-a mulțumit să încuviințeze scurt.

— Asta mă pune pe gânduri. E imposibil să scoți ceva de la el, a zis Vilajuana.

— Există mai multe modalități de a afla adevărul, a insinuat Alicia.

— La comisariat se spune că asta e încă una dintre abilitățile dumitale.

— Invidia asta... a replicat tânăra.

— E sport național, a fost de acord Vilajuana, care părea să se bucure de discuția lor, în ciuda micilor dueluri verbale.

— Chiar și așa, nu cred că e o idee bună să te apuci să suni la comisariat ca să întrebi de mine, cu atât mai puțin în perioada asta. O spun pentru binele dumneavoastră.

— Nu sunt chiar atât de tâmpit, domnișoară. N-am sunat eu direct, iar numele meu nu a fost pomenit nici măcar o dată. După cum vedeți, și eu însumi fac tot ce pot pentru a mă apăra.

— Mă bucur să aud asta. În vremurile de azi nici o precauție nu e exagerată.

— Se pare că sunt cu toții de acord că dumneata nu ești un om de încredere.

— În anumite locuri și în anumite momente aceasta este cea mai bună recomandare.

— Nu pot spune că nu e așa. Spuneți-mi, domnișoară Alicia, toată tărășenia asta nu are cumva de-a face cu inefabilul nostru

ministru, *don* Mauricio Valls, și cu trecutul lui, dat uitării cu atâta parcimonie?

— Ce vă face să credeți așa ceva?

— Expresia pe care ați luat-o când i-am pomenit numele.

Ea a șovăit o clipă, suficient cât să-i permită lui Vilajuana să-și confirme bănuiala.

— Și dacă ar avea legătură cu el? a întrebat Alicia.

— Să zicem că m-ar face ceva mai interesat. Ce v-ați gândit să-mi oferiți la schimb?

— Un schimb cât se poate de livresc, i-a zis Alicia. Dumneavoastră îmi spuneți tot ce știți despre Mataix, iar eu vă promit accesul la toată informația pe care o voi avea după rezolvarea cazului.

— Și până atunci?

— Recunoștința mea veșnică și satisfacția dumneavoastră că ați făcut un bine ajutând o sărmană domnișoară aflată în restriște.

— Mda. Sunt silit să recunosc că măcar sunteți mai convingătoare decât, presupun, colegul dumneavoastră, a zis Vilajuana.

— Poftim?

— Mă refer la cel care m-a căutat în urmă cu două săptămâni, iar de atunci nu l-am mai văzut, a zis ziaristul. Nu mai luați și voi o pauză, ca să faceți schimb de informații? Sau o fi vorba despre un concurent?

— Vă amintiți numele lui? Lomana?

— Poate. Nu mi-a rămas în minte. Vârsta, după cum ziceam.

— Cum arăta? a întrebat Alicia.

— Mult mai puțin tentant decât dumneavoastră.

— Avea o cicatrice pe față?

Vilajuana a dat din cap că da și a scrutat-o cu privirea.

— I-ați făcut-o dumneavoastră?

— S-a tăiat când se bărbiera. Întotdeauna a fost neîndemânatic. Ce i-ați spus lui Lomana?

— Nimic ce nu știa deja, a zis Vilajuana.

— A amintit de Valls?

— Nu pe față, dar se vedea că e interesat de anii petrecuți de Mataix în închisoarea Montjuic și de prietenia lui cu David Martín. Nu e nevoie să fii o vulpe ca să te prinzi.

— Și de atunci nu l-ați mai văzut și nici nu ați mai vorbit cu el?

Vilajuana a dat aprobator din cap.

— De obicei Lomana e extrem de insistent, a zis Alicia. Cum ați scăpat de el?

— I-am spus ce voia să audă. Sau ce am crezut eu că vrea să audă.

— Și anume...?

— S-a arătat foarte interesat de casa în care a locuit Víctor Mataix împreună cu familia lui până în 1941, când a fost arestat. Pe șoseaua Aguas, lângă Vallvidrera.

— De ce-l interesa casa?

— M-a întrebat ce înțeles are expresia „intrarea în labirint”. Voia să știe dacă era vorba despre un loc concret, a zis Vilajuana.

— Și?

— Eu i-am spus că în romanele din seria labirintului „intrarea”, adică locul prin care Ariadna ajunge în lumea subterană din acea altă Barcelonă, este casa unde trăiește împreună cu părinții săi, adică exact casa în care au locuit soții Mataix. I-am făcut rost de adresă și i-am explicat cum să ajungă acolo. Oricum ar fi găsit informațiile astea dacă ar fi stat o oră să consulte cartea funciară. Cine știe, poate se aștepta să găsească acolo o comoară sau ceva și mai și. Mă înșel?

— V-a spus Lomana pentru cine lucrează? a întrebat Alicia.

— Mi-a arătat o insignă. Ca în filme. Nu mă pricep foarte bine, dar cred că nu era falsă. Aveți și dumneavoastră o insignă de felul ăla?

Alicia a dat din cap că nu.

— Ce păcat. O femeie fatală în serviciul regimului e ceva ce credeam că apare numai în romanele lui Julián Carax.

— Ați citit romanele lui Carax?

— Bineînțeles! Patronul spiritual al tuturor romancierilor blestemați din Barcelona. Ar trebui să faceți cunoștință. Practic, păreți un personaj de-al lui.

Alicia a oftat.

— Ceea ce vă spun e important, domnule Vilajuana. E în joc viața câtorva oameni.

— Spuneți-mi unul. Cu nume și prenume, dacă se poate. Așa poate că aș lua totul ceva mai în serios.

— Nu pot să fac așa ceva, a zis Alicia.

— Firește. Pentru siguranța mea, bănuiesc.

Ea a aprobat.

— Chiar dacă nu credeți.

Ziaristul și-a împreunat mâinile în poală și s-a lăsat pe spate meditativ. Alicia a simțit că-i scăpa din mână. Venise clipa să mai pună niște paie pe foc.

— De când nu l-ați mai văzut pe ministrul Valls în public? a întrebat ea.

Vilajuana a dat din mâini, brusc interesat de noul curs al discuției.

— Continuați.

— Nu chiar atât de repede. Înțelegerea e că dumneavoastră îmi spuneți ce știți despre Mataix și Martín, iar eu vă spun tot ce pot imediat ce o să pot. Și nu va fi puțin. Aveți cuvântul meu.

Vilajuana a pufnit ușor, dar a dat din cap că e de acord.

— Inclusiv despre Valls?

— Inclusiv despre Valls, a mințit Alicia.

— Bănuiesc că nu are rost să vă rog să-mi arătați cartea.

Alicia a făcut uz de cel mai dulce zâmbet al ei.

— M-ați mințit și în privința cărții?

— Doar în parte. Am avut cartea până acum două zile, dar nu o mai am.

— Bănuiesc că nu pentru că ați fi uitat-o în tramvai.

Alicia a dat din cap că nu.

— Uitați cum facem, dacă-mi permiteți *îndreptarea*, a zis Vilajuana. Dumneavoastră îmi spuneți unde ați găsit cartea, iar eu vă spun ce vreți să aflați.

Înainte ca Alicia să apuce să deschidă gura, ziaristul a avertizat-o, ridicând arătătorul:

— Dacă mai aduceți o singură dată în discuție siguranța mea, atunci va trebui să vă urez mult noroc și să vă spun la revedere. Fiind de la sine înțeles că tot ce-mi veți spune va rămâne între noi...

Ea a rămas pe gânduri.

— Îmi dați cuvântul dumneavoastră?

Vilajuana și-a așezat palma pe foile pe care scrisese până atunci.

— Vă jur pe discursul meu de intrare în Real Academia de Buenas Letras de Barcelona.

Alicia a dat aprobator din cap. S-a uitat în jur, pentru a se asigura că erau singuri în sală. Ziaristul aștepta fără să-și ia ochii de la ea.

— Am găsit-o acum o săptămână ascunsă în biroul personal al lui Mauricio Valls, la el acasă.

— Și puteți să-mi spuneți ce căutați acolo?

Alicia s-a aplecat spre el:

— Investigam dispariția lui.

Ochii lui Vilajuana s-au aprins ca un foc de artificii.

— Jurați să-mi acordați exclusivitate asupra acestui subiect și a celorlalte legate de el?

— Vă jur pe discursul dumneavoastră de intrare în Academie.

Vilajuana o țintuia cu privirea. Alicia nici măcar nu a clipit. Ziaristul a luat de pe masă un teanc de foi albe și un stilou și i le-a întins.

— Luați astea, a zis. Cred că veți dori să vă notați câte ceva...

35

— L-am cunoscut pe Víctor Mataix în urmă cu vreo treizeci de ani, mai exact în toamna anului 1928. Pe atunci eram începător, făceam parte din redacția ziarului *La Voz de la Industria*, unde eram un soi de băiat bun la toate. În acea perioadă Víctor Mataix scria romane foileton și le publica, sub diverse pseudonime, la o editură condusă de niște escroci,

Barrido y Escobillas, care erau renumiți pentru țepele pe care le trăgeau tuturor, de la autori până la furnizorii de hârtie și cerneală tipografică. La aceeași editură mai publicau David Martín, Ladislao Bayona, Enrique Marqués și mulți alți autori barcelonezi din acea generație de dinainte de război, cu toții tineri și dornici de afirmare. Când avansul primit de la Barrido y Escobillas nu îi ajungea până la sfârșitul lunii, Mataix scria texte la comandă pentru diverse ziare, inclusiv pentru *La Voz de la Industria*, de obicei povestiri sau niște reportaje de călătorie superbe despre locuri în care nu fusese niciodată. Îmi amintesc de un reportaj intitulat „Cronicile Bizanțului“, un text care mi s-a părut, la vremea lui, o adevărată capodoperă și în care Mataix a inventat totul, de la început până la sfârșit, fără să se folosească de alte documente în afară de un teanc de cărți poștale vechi cu imagini din Istanbul.

— Și când te gândești că eu cred tot ce citesc în ziare, a oftat Alicia.

— Da, da, sunt convins de asta. Însă pe atunci erau alte vremuri, ziaristii încă mai știau să te mintă frumos. Chestia e că mi s-a întâmplat de mai multe ori să trebuiască să tai din textele lui Mataix ca să încapă pe pagină atunci când trebuia să facem loc pe neașteptate unei reclame sau unui text semnat de vreun amic de-al directorului. Într-o bună zi, când Mataix a venit să-și ia banii pentru texte, s-a apropiat de mine. Am crezut că o să-mi tragă un perdaf, însă el mi-a întins mâna, s-a prezentat – de parcă n-aș fi știut cine e – și mi-a mulțumit că eu și nu altcineva recurg la foarfece atunci când nu mai există altă soluție. „Ai ochi buni, Vilajuana. Vezi să nu ți-i strici pe aici“, mi-a zis el. Mataix avea darul eleganței. Nu mă refer la îmbrăcăminte, chiar dacă purta întotdeauna un costum din trei piese și ochelari rotunzi cu rame de metal, care îi dădeau un aer proustian, dar fără madlenă. Mă refer la comportamentul lui, la modul în care li se adresa oamenilor, la felul cum vorbea. Era ceea ce redactorii-șefi bătrâncioși numesc *rara avis*. În plus, era și un om generos, ajuta fără să

fie rugat și fără să aștepte ceva în schimb. De fapt chiar el a fost cel care, după puțin timp, m-a recomandat pentru un post la ziarul *La Vanguardia*. Datorită ajutorului său, am scăpat de *La Voz de la Industria*. La acea vreme Mataix aproape că nu mai scria pentru ziare. Nu-i plăcuse niciodată să facă asta și pentru el nu însemnase altceva decât o modalitate de a mai face niște bani în vremuri de restriște. Un roman din seria comandată de Barrido y Escobillas, *Orașul Oglinzilor*, era destul de cunoscut în acea vreme. Cred că el și David Martín țineau editura Barrido y Escobillas pe linia de plutire muncind ca nebunii. Mai ales Martín: el și-a pierdut mințile și sănătatea, oricum șubredă, în fața mașinii de scris. Mataix, datorită familiei, stătea ceva mai bine.

— Provenea dintr-o familie bogată?

— Nu chiar, dar a avut noroc – sau ghinion, depinde din ce unghi privești lucrurile. A moștenit o proprietate de la un unchi de-al său, Ernesto, un individ destul de extravagant, poreclit „împăratul angroșiștilor“. Mataix era nepotul lui favorit, singurul membru al familiei pe care nu-l detesta. Așa că, la puțin timp după ce s-a căsătorit, Víctor Mataix s-a mutat lângă șoseaua Aguas, la poalele colinei Vallvidrera, într-o vilă cu aspect colonial primitivă moștenire de la unchiul său Ernesto, ce-i mai lăsase și un pachet de acțiuni la compania pe care o fondase la întoarcerea din Cuba și care se ocupa cu importul de alimente.

— Unchiul ăsta era un indian¹?

— Ca ieșit din cărți. Părăsise Barcelona la șaptesprezece ani, cu viața în propriile mâini și cu mâinile în buzunarele aproapelui. Poliția voia să-l înșface și să-l pună cu botul pe labe, dar Ernesto a avut un noroc chior și a reușit să urce ilegal pe un vapor de mărfuri care pleca la Havana.

— Și cum s-a purtat America cu el?

1. Denumire colocvială pentru imigranții spanioli care plecau pe continentul american și reveneau în Spania cu averi făcute acolo.

— Mult mai bine decât el cu ea. Când Ernesto s-a întors în Barcelona, îmbrăcat în alb și la braț cu o soție de origine scandinavă, cu treizeci de ani mai tânără decât el, pe care o luase după un schimb de scrisori, trecuseră mai bine de patru decenii de când plecase. În toți acei ani împăratul angrosiștilor făcuse și pierduse câteva averi, fie ale lui, fie ale altora, făcând mai ales afaceri cu zahăr și arme. Avusese un adevărat harem de amante, care-i născuseră suficienți bastarzi cât să populeze toate insulele din Caraibe, și făcuse atâtea fărădelegi, încât dacă Dumnezeu nu ar fi dormit și justiția și-ar fi făcut datoria, s-ar fi chinuit zece mii de ani în focurile infernului.

— Dacă ar exista un infern, a zis Alicia.

— Din nefericire pentru el, trebuie spus că, dacă nu a existat justiție, a existat totuși o împunsătură ironică venită din partea destinului. Așa e viața. Se zice că la puțin timp după ce s-a întors din Cuba, împăratul angrosiștilor a început să-și piardă mințile din cauza unei otrăvi strecurate în mâncare, în timpul ultimei lui cina tropicale, de o bucătăreasă mulatră pe care o înșelase, firește, și o lăsase plină de furie și de cine mai știe ce. Până la urmă unchiul Ernesto și-a zburat creierii în podul noii lui case coloniale, convins că locuința era bântuită, că exista ceva care se târa de-a lungul pereților și pe tavan, ceva ce mirosea ca un cuib de șerpi... ceva ce se furișa în fiecare noapte în dormitorul său, se ghemuia lângă el în pat și-i sugea sufletul.

— Impresionant, a zis Alicia. Ingredientele dramatice vă aparțin?

— Le-am luat de la Mataix, care a inclus povestea unchiului său – firește, dramatizată puțin – într-unul dintre romanele din seria *Labirintul*.

— Păcat.

— Realitatea nu bate niciodată ficțiunea, cu condiția ca ficțiunea să fie de calitate.

— Și în cazul ăsta care a fost realitatea?

— Probabil mult mai banală. Versiunea cea mai demnă de încredere a ieșit la iveală chiar în ziua înmormântării indianului Ernesto, un adevărat eveniment, cu slujbă la catedrală, în

prezența episcopului, primarului și a tuturor celor care aveau un cuvânt de spus în orașul ăsta. Ca să nu mai vorbim despre toți cei cărora Ernesto le împrumutase bani și veniseră să se asigure că într-adevăr murise și că nu trebuie să mai înapoieze datoria. În fine, revin la ce ne interesează... Zvonul zilei a fost acela că singura ființă care se strecura într-adevăr noapte de noapte în așternutul defunctului magnat al zahărului și îi sugea orice altceva, numai sufletul nu, era fiica menajerei, o fată de numai șaptesprezece ani, dar căreia nu-i sufla nimeni în ciorbă și care mai târziu avea să ajungă faimoasă ca dansatoare de cabaret într-un local de pe bulevardul Paralelo, cu numele de scenă Doris Laplace.

— Și atunci povestea cu sinuciderea...?

— Din câte se pare, sinuciderea a fost cel puțin asistată. Totul pare să indice că frustrata soție nordică a lui Ernesto – ca să vezi că nici nordicele nu sunt atât de reci pe cât se spune – s-a săturat până peste cap să tot fie înșelată, așa că în noaptea de Sânziene s-a hotărât să-i tragă un glonț în cap cu pușca de vânătoare pe care împăratul angroșiștilor o ținea lângă pat, de teama anarhiștilor.

— O poveste exemplară.

— Vieți de sfinți și păcătoși, un gen cât se poate de specific Barcelonei. Oricare o fi fost povestea reală, ideea e că vila colonială a rămas o vreme pustie, iar zvonurile că ar fi o casă bântuită, apărute încă din momentul când Ernesto pusese piatra de temelie, nu au încetat nici după ce Mataix și soția lui, Susana, proaspăt căsătoriți, s-au instalat în ea. Trebuie spus că era într-adevăr o casă splendidă, plină de opulență. Când l-am vizitat pe Mataix, mi-a făcut turul de onoare al casei și adevărul e că ți se făcea pielea de găină – sau cel puțin așa am pățit eu, dar e drept că mie îmi plac la nebunie comedile muzicale și poveștile romanțioase. Existau scări care nu duceau nicăieri, un hol cu oglinzi dispuse în așa fel încât mereu aveai senzația că venea cineva în urma ta și un subsol unde Ernesto a construit o piscină, iar pe fundul piscinei a pus să se facă un mozaic cu chipul primei lui soții din Cuba,

Leonor, o fată de nouăsprezece primăveri, care s-a sinucis împlântându-și un ac de păr în inimă, pentru că era convinsă că rămăsese însărcinată cu un șarpe.

— Ce frumos! Deci asta e casa unde l-ați trimis pe Lomana? Vilajuana a încuviințat, zâmbind malițios.

— I-ați povestit despre spiritele rele și alte ciudățenii care bântuie casa? Lomana e cam superstițios și se teme de astfel de lucruri...

— Trebuie să recunosc că asta e impresia pe care mi-a lăsat-o și mie, dar pentru că personajul nu mi-a fost deloc simpatic, am preferat să nu-i spun la ce să se aștepte, ca să nu-i stric surpriza.

— Credeți în chestii dintr-astea? În vrăji și farmece?

— Cred în literatură. Uneori mai cred și în gastronomie, mai ales când e vorba de un orez făcut cum scrie la carte. Restul sunt povești sau creiere înfierbântate, depinde cum privește fiecare lucrurile. Tind să cred că în privința asta noi doi gândim cam la fel. În privința literaturii, vreau să zic, nu a gastronomiei.

— Și ce s-a întâmplat până la urmă? a întrebat Alicia, dornică să afle cât mai multe despre Mataix.

— Adevărul e că nu l-am auzit niciodată pe Mataix plângându-se de interferențe cu lumea de dincolo sau ceva asemănător. Aș zice că Víctor credea în bazaconiile astea încă și mai puțin decât în otrepele de politicieni, care transformaseră țara într-un adevărat coteț de găini. Se căsătorise recent cu Susana, de care era îndrăgostit nebunește, și muncea pe rupte într-un birou de unde vedea Barcelona la picioarele lui. Susana era o ființă sensibilă și bolnăvicioasă. Avea o piele aproape transparentă și când o strângeai în brațe, aveai senzația că se va face fărâme. Obosea repede și nu de puține ori își petrecea toată ziua în pat, pentru că nu avea suficientă vlagă ca să se ridice. Mataix își făcea mereu griji pentru ea, dar o iubea cu adevărat și cred că și ea îl iubea. Am fost de câteva ori în vizită la ei și chiar dacă recunosc că vila aia, după cum v-am zis, era cam sinistru pentru gusturile mele, ei doi mi s-au părut

fericiți. Cel puțin la început. Când Mataix lucra în oraș, cum zicea el, trecea adesea pe la sediul ziarului *La Vanguardia* și mergeam împreună să mâncăm sau să bem o cafea. Întotdeauna îmi vorbea despre romanul la care tocmai lucra și-mi dădea să citesc câteva pagini, ca să-i spun cum mi se par, deși nu prea ținea cont de opiniile mele. Eram un fel de cobai, dacă vreți. Vă vorbesc despre o epocă în care Mataix încă lupta din răspuțeri. Scria sub o mulțime de pseudonime și era plătit după numărul de cuvinte. Susana, cu sănătatea ei șubredă, avea mereu nevoie de medici și de medicamente, iar Mataix făcea tot ce putea ca să fie consultată de cei mai buni specialiști. Nu-i păsa că pentru asta își șubrezea el însuși sănătatea. Susana își dorea foarte mult să rămână însărcinată. Doctorii o preveniseră că sarcina s-ar putea să fie una complicată. Și costisitoare.

— Și minunea s-a produs.

— Da. După ani de sărăcie și după ce a pierdut mai multe sarcini, Susana a rămas însărcinată în 1931. Mataix era mort de spaimă că și de data asta Susana avea să piardă copilul și, poate, și propria ei viață. Dar până la urmă lucrurile au mers bine. Ea își dorise dintotdeauna o fetiță, pe care s-o numească după o soră de-a ei, moartă în copilărie.

— Ariadna.

— În anii în care încercase din răspuțeri să rămână gravidă, Susana îl rugase pe Mataix să scrie o carte nouă, total diferită de ce scrisese până atunci. O carte scrisă numai și numai pentru fetița pe care și-o dorea. Literalmente. Susana susținea că îi apăruse în vis și că îi vorbise.

— Deci asta e punctul de plecare al romanelor din seria *Labirintul spiritelor*?

— Da. Așa se face că Mataix s-a apucat să scrie primul roman din seria despre aventurile Ariadnei într-o Barcelonă magică. Cred că a scris romanele alea și pentru el însuși, nu doar pentru Ariadna. Mereu am privit seria aceea de romane ca pe un soi de avertisment.

— Legat de ce?

— De ceea ce urma să se întâmple. Cred că erați foarte tânără în acele vremuri, erați o fetiță, și nu aveți cum să știți că în anii dinainte de război lucrurile stăteau foarte prost. Se simțea deja. Plutea în aer...

— Ar fi un titlu bun pentru cartea dumneavoastră.

Vilajuana a zâmbit.

— Credeți că Mataix a prevăzut ce avea să se întâmple?

— El și mulți alții. Trebuia să fii orb ca să nu vezi. Vorbea des despre asta. L-am auzit zicând uneori că se gândește să părăsească țara, dar Susana nu voia să plece din Barcelona. Era convinsă că dacă ar fi plecat, nu ar mai fi rămas niciodată gravidă. Iar după aceea a fost prea târziu.

— Spuneți-mi ceva despre David Martín. L-ați cunoscut?

Vilajuana și-a dat ochii peste cap.

— Pe Martín? Foarte puțin. Ne-am întâlnit de vreo două, trei ori. Mi l-a prezentat Mataix într-o zi, când ne-am dat întâlnire în Bar Canaletas. Erau prieteni buni încă din tinerețe, înainte ca Martín să o ia razna, așa că Mataix continua să țină foarte mult la el. Ca să fiu sincer, mie mi s-a părut cel mai ciudat om pe care l-am cunoscut în viața mea.

— În ce sens?

Vilajuana s-a gândit câteva clipe înainte de a răspunde.

— David Martín era un om extraordinar de inteligent, până într-acolo încât trăgea ponoase de pe urma inteligenței lui. Dar, după umila mea părere, era complet dus.

— Dus?

— Dus cu pluta, nebun. Țicnit rău de tot.

— Ce vă face să spuneți asta?

— Intuiția, dacă vreți. Martín auzea voci... Și nu mă refer la vocea muzei.

— Vreți să spuneți că era schizofrenic?

— Nu știu. Ce știu e că Mataix își făcea griji pentru el. Așa era Mataix, își făcea griji pentru toată lumea, mai puțin pentru el însuși. Se pare că Martín intrase în niște încurcături și nu se mai vedeau prea des. Martín alunga oamenii de pe lângă el.

— Nu era nimeni din familia lui care să-l ajute?

— Nu avea pe nimeni. Și dacă ar fi avut, ar fi sfârșit prin a-l alunga. Singura lui legătură cu lumea reală era o fată foarte tânără, o discipolă de-a lui pe nume Isabella. Mataix credea că numai Isabella îl mai ține în viață, apărându-l de el însuși. Obișnuia să spună că singurul demon real al lui Martín e propriul lui creier, care, practic, îi mânca viața.

— Singurul demon? Erau mai mulți?

Vilajuana a dat din umeri.

— Nu știu cum să vă explic ca să nu râdeți de mine.

— Încercați.

— Chestia e că Mataix mi-a spus odată că David Martín credea că semnase un contract cu un editor misterios pentru a scrie un text sacru, un soi de biblie pentru o nouă religie. Nu e nevoie să faceți fața asta! După spusele lui Mataix, Martín se întâlnea din când în când cu editorul acela, un anume Andreas Corelli, care îi dădea instrucțiuni aduse din lumea de dincolo sau ceva de genul ăsta.

— Firește că Mataix se îndoia de existența acelu Corelli.

— „Îndoia“ e puțin spus. Îl trecea direct pe lista lui de închipuiri, între Zâna Măseluță și pădurea blestemată. Totuși Mataix m-a rugat să investighez puțin lumea editorială, ca să vedem dacă se știe ceva despre presupusul editor. Ceea ce am și făcut. Am răsturnat cerul și pământul, am căutat până și în gaură de șarpe.

— Și?

— Singurul Corelli despre care am aflat câte ceva a fost un compozitor baroc numit Arcangelo Corelli. Poate ați auzit de el.

— Și cine era acel Corelli pentru care Martín lucra sau își închipuia că lucrează?

— Martín credea că e vorba despre un alt fel de arhanghel¹. Unul căzut.

Ziaristul și-a dus două degete la frunte, închipuind niște coarne, și a zâmbit ironic.

1. Joc de cuvinte: în limba spaniolă *arcángel* înseamnă arhanghel.

— Diavolul?

— Cu coadă și copite. Un Mefistofel scump la vedere, venit din fundul infernului să-l tenteze cu un pact faustic: să scrie o carte blestemată ce urma să fie fundamentul unei noi religii, una care avea să treacă lumea prin foc. Cum vă spuneam, țicnit rău, nebun de legat. Așa a și sfârșit.

— În închisoarea Montjuic?

— Acolo a ajuns ceva mai târziu. La începutul anilor 1930, David Martín, pradă delirurilor sale și aceluși diavol împielit, a trebuit să-și ia picioarele la spinare și să o șteargă din Barcelona după ce poliția l-a acuzat că ar fi comis o serie de crime într-un caz care nu a fost rezolvat niciodată. Se pare că a reușit, printr-o adevărată minune, să fugă din țară. Dar imaginați-vă cât de nebun trebuie să fi fost dacă nu i-a dat altceva prin cap decât să se întoarcă în Spania pe timpul războiului. A fost prins în Puigcerdá, la puțin timp după ce trecuse Pirineii, și a sfârșit în închisoarea Montjuic. Ca atâția alții. Și ca Mataix, ceva mai târziu. Acolo s-au și reîntâlnit, în închisoare, după ce nu se mai văzuseră câțiva ani de zile... Un final cam trist.

— Și știți cumva de ce s-a întors? Fiindcă, oricât de nebun ar fi fost Martín, cred că știa foarte bine că dacă se întoarce în Barcelona, mai devreme sau mai târziu o să fie prins...

Vilajuana a ridicat din umeri.

— Știe cineva de ce facem cele mai mari tâmpenii în viața asta?

— Din dragoste, pentru bani, din frustrare...

— Știam că în adâncul sufletului sunteți o romantică.

— Să înțeleg că a făcut-o din iubire?

— Cine știe? Nu-mi dau seama ce se aștepta să găsească într-o țară în care jumătate din populație omora cealaltă jumătate în numele unei cârpe colorate...

— Pe Isabella?

— Nu știu... Încă n-am găsit piesa asta lipsă din puzzle.

— E aceeași Isabella care s-a măritat ceva mai târziu cu anticarul Sempere?

Vilajuana a privit-o destul de surprins.

— De unde știți asta?

— Să zicem că am și eu sursele mele.

— N-ar fi rău să mi le împărtășiți și mie.

— De îndată ce voi putea. Aveți cuvântul meu. Așadar, e vorba de aceeași Isabella?

— Da, aceeași. Isabella Gispert, cea sortită să devină Isabella Sempere, fiica patronilor magazinului Gispert, care încă se mai află în spatele bisericii Santa María del Mar.

— Credeți că Isabella era îndrăgostită de David Martín?

— Îmi permit să vă amintesc că s-a măritat cu anticarul Sempere, nu cu David.

— Asta nu dovedește nimic, a zis Alicia.

— Bănuiesc că nu, într-adevăr.

— Ați cunoscut-o pe Isabella?

Vilajuana a dat din cap că da.

— Am fost la nuntă.

— Vi s-a părut fericită?

— Toate miresele sunt fericite în ziua nunții.

De data aceasta Alicia a fost cea care a zâmbit răutăcios.

— Și cum era?

Ziaristul a lăsat privirea în jos.

— Am vorbit cu ea doar de câteva ori.

— Dar v-a impresionat.

— Da, Isabella era impresionantă.

— Și?

— Și mi s-a părut una din extrem de puținele persoane care fac din lumea asta nenorocită un loc ce merită vizitat.

— Ați fost și la înmormântare?

Vilajuana a dat încet din cap că da.

— E adevărat că a murit de holeră?

O umbră a întunecat privirea ziaristului.

— Așa s-a zis.

— Dar credeți că nu a fost așa.

Ziaristul a negat.

— Și atunci de ce nu-mi spuneți toată povestea?

— Ca să fiu sincer, e o poveste atât de tristă, încât aş prefera s-o uit.

— De aceea vă chinuiți de ani buni să scrieți o carte despre ea? O carte despre care bănuiesc că știți că nu o veți putea publica vreodată, cel puțin nu aici, în țară...

Vilajuana a zâmbit cu amărăciune.

— Știți ce mi-a spus David Martín ultima dată când l-am văzut? S-a întâmplat într-o noapte în care toți trei, Mataix, David și cu mine, am băut ceva mai mult decât de obicei în El Xampanyet, în cinstea lui Víctor, care tocmai încheiase primul roman din seria *Labirintul*.

Alicia a dat din cap că nu știe.

— Cum-necum, discuția noastră a ajuns la vechea temă a legăturii dintre scriitori și alcool. Martín, care putea să bea o cisternă de lichior fără să-și piardă luciditatea, mi-a zis atunci ceva ce nu am mai uitat. „Bei ca să-ți amintești și scrii ca să uiți.“

— Poate că nu era chiar atât de nebun precum părea.

Vilajuana a încuviințat tăcut, cu chipul umbrat de amintiri.

— Mai bine povestiți-mi ce încercați să uitați de atâta amar de vreme, a zis Alicia.

— Să nu-mi reproșați după aceea că nu v-am avertizat.

Fragment din

CEI DAȚI UITĂRII

VÍCTOR MATAIX ȘI SFÂRȘITUL GENERAȚIEI PIERDUTE DIN BARCELONA

de Sergio Vilajuana

(Editura Destino, Barcelona, 1989)

Iată cum sună primul paragraf dintr-un text amuzant și plin de ironie intitulat *Cerneală și sulf*, scris de Víctor Mataix în 1933 și, probabil, inspirat din nenorocirile colegului și prietenului său David Martín:

Nu e nevoie să fii Goethe ca să-ți dai seama că, mai devreme sau mai târziu, fiecare scriitor care merită titlatura asta își întâlnește propriul Mefistofel. Cei cu inimă largă, dacă or fi existând, îi oferă sufletul. Ceilalți preferă să vândă sufletele celor neatenți care le ies în cale.

Víctor Mataix, cel care merita din plin titlatura de scriitor și și-o câștigase cu sudoarea frunții, s-a întâlnit cu Mefistofelul său într-o zi de toamnă din anul 1937.

Dacă pentru el a trăi din literatură fusese până atunci un adevărat act de echilibristică, izbucnirea războiului l-a lăsat fără sprijinul editurii la care reușise să găsească înțelegere și sprijin. Se scria și se publica în continuare, dar noile genuri la modă erau propaganda, pamfletul și panegiricul puse în slujba cauzelor grandioase, zgomotoase și îmbibate de sânge. În numai câteva luni Mataix s-a trezit, la fel ca alții, fără alte surse de supraviețuire în afară de ajutorul cunoșcuților și de câte o mână pe care i-o mai întindea cu zgârcenie destinul.

Ultimii săi editori, cei cărora le încredințase seria de romane din *Labirintul spiritelor*, au fost doi domni cât se poate de isteți, pe numele lor Revells și Badens. Badens, un gurmand sadea și un fin *connaissanceur* de bucate de cea mai bună calitate, se retrăsese temporar pe proprietatea sa din Ampurdán, unde creștea roșii și studia secretele trufelor, așteptând să se stingă nebunia războiului. Badens era un optimist înnăscut, căruia răfuielele de orice fel îi făceau greață, și se străduia să creadă că războiul nu va dura mai mult de două, trei luni, după care Spania avea să revină la starea ei naturală de haos și absurditate, în care exista întotdeauna loc pentru literatură, dezmăț culinar și comerț. Revells, fin cunoscător al mișcăuțiilor puterii și al teatrului politic, alesese să rămână în Barcelona și să nu închidă editura, chiar dacă funcționa la capacitate minimă. Tipărirea cărților eșuase într-un soi de limb cețos, iar grosul afacerii se concentra acum pe publicarea de discursuri mobilizatoare, pamflete și epepei exemplare glorificând eroii momentului, ce se schimbau de la o săptămână la alta,

în funcție de luptele interne și de războiul civil subteran care avea loc în cadrul războiului civil declarat și afecta tabăra republicană. Mai puțin optimist decât asociatul său, care îi trimitea regulat lădițe cu roșii splendide și cu alte legume, Revells simțea că războiul va dura și că lucrurile se vor sfârși mai mult decât rău.

Cu toate acestea, Revells și Badens continuau să-l plătească din buzunarul lor pe Mataix, sub forma unor mici avansuri pentru viitoarele lui scrieri. Neavând de ales, Mataix accepta fără nici un chef. Revells nu ținea cont de obiecțiile lui și insista. Când discuția atingea inevitabil tema considerentelor morale sau ceea ce editorul numea „gogomării ale cuiva care încă nu a făcut foamea cu adevărat“, Revells se folosea de zâmbetul său parșiv și îl asigura: „Victor, nu te mai gândi la noi, într-o bună zi o să ne înapoiezi totul înzecit, o să am eu grijă de asta“.

Datorită ajutorului primit din partea editorilor săi, Mataix reușea să pună zilnic ceva pe masă pentru familia lui într-o perioadă în care așa ceva începea să fie un adevărat privilegiu. Majoritatea colegilor săi scriitori se găseau într-o situație mult mai precară și care se înrăutățea vertiginos. Unii, într-un acces de pasiune și romantism, intraseră în rândurile milițiilor. „Să exterminăm șobolanii fascismului chiar în putredul lor cuib“, scandau ei. Câțiva i-au cerut să li se alăture. Era o epocă în care cei mai mulți oameni luau de bune afișele propagandistice care acopereau zidurile orașului. „Cel care nu e gata să lupte pentru libertate nu merită să aibă parte de ea“, îi ziceau. Mataix, bănuind că au dreptate, era ros de remușcări. Ar trebui să-și abandoneze soția și fetița, să le lase să se descurce în vila aceea colonială de la poalele colinei și să intre în rândul forțelor din așa-numita *bando nacional*? „Nu știu despre ce patrie vorbesc, dar cu siguranță nu e a mea“, i-a zis un prieten pe care l-a condus la gară, „nu e nici a ta și oricum nu ai curajul să ieși pe stradă și să o aperi“. Mataix s-a întors acasă copleșit de rușine. Când a intrat în vilă, Susana l-a strâns în

brațe și a început să plângă și să tremure. „Nu ne părăsi“, l-a implorat. „Patria ta suntem noi, Ariadna și cu mine.“

Pe măsură ce războiul avansa, Mataix și-a dat seama că nu mai poate scrie. Se așeza în fața mașinii de scris și rămânea acolo ore în șir, cu privirea pierdută în lumea de dincolo de ferestre. Treptat, a început să coboare aproape zilnic în oraș – ca să mai găsească ceva de lucru, își zicea el, deși poate că nu făcea altceva decât să fugă de el însuși. Cei mai mulți dintre cunoscuții săi cerșeau mici favoruri pe piața neagră, care se extindea în umbra războiului și unde servilismul era la mare preț. Printre scriitorii muritori de foame circula zvonul că Mataix avea un cec în alb din partea editorilor Revells și Badens. Martín, vechiul său prieten, îl avertizase cu mult înainte: „Invidia e cancerul scriitorilor, ne mănâncă de vii până când uitarea se așterne peste noi toți“. În numai câteva luni, toți cunoscuții lui nu-l mai cunoșteau. Când îl vedeau, unii se mutau pe celălalt trotuar și începeau să râdă sfidător. Alții treceau pe lângă el cu privirea în pământ.

În primele luni de război Barcelona se cufundase într-o letargie ciudată, plină de temeri și de conflicte mai mult sau mai puțin individuale. În primele zile de după lovitura de stat, rebeliunea fascistă fusese înfrântă în oraș și unii credeau că războiul rămăsese în urmă, că totul nu avea să fie decât o mărunță bravadă a unor generali mici de statură și lipsiți de rușine, dar nimic mai mult, și că în câteva săptămâni lucrurile o să revină la normalitatea agitată care caracteriza viața publică a țării.

Mataix deja nu mai credea asta. Și îi era teamă. Știa că un război civil nu e niciodată un singur război, ci un hățiș de lupte mai mici sau mai mari, concrescute unele peste altele. Memoria oficială a unui astfel de război e întotdeauna croită de cronicarii din tranșeele taberei învingătoare sau ale celei înfrânte, dar niciodată de cei care se văd prinși la mijloc și care arareori toarnă gaz pe foc. Martín obișnuia să spună că în Spania adversarul este disprețuit profund și la fel se întâmplă

și cu cel care stă deoparte, care nu trage la nici un jug. Mataix nu-l crezuse, dar acum se gândea tot mai mult că singurul păcat de neiertat în Spania este acela de a nu te alătura uneia din tabere, de a refuza să faci parte dintr-o turmă sau din cealaltă. Și când turma are miei, lupii înfomețați încep să dea târcoale. Spre disperarea lui, Mataix învățase toate astea și începea să adulmece mirosul de sânge din aer. Mai apoi va fi timp destul pentru ascunderea morților și apariția legendelor. Acum era momentul să scoți baioneta și să lupți pentru încoronarea nimicniciei. Războaiele mânjesc totul, dar purifică memoria.

În acea fatidică zi din 1937, cea care avea să-i schimbe destinul, Mataix a coborât în oraș pentru a se întâlni cu Revells. De fiecare dată când se întâlneau, editorul îl invita la masă la Bar Velódromo de pe bulevardul Diagonal, în apropiere de sediul editurii Orbe, și îi strecura un plic cu bani puțini, dar suficienți pentru a-și întreține familia timp de câteva săptămâni. În ziua aceea Mataix a refuzat pentru prima dată să primească plicul cu bani. Iată cum descrie întreaga scenă în cartea lui *Amintiri din întuneric*, un soi de cronică romanțată a războiului și a anilor de dinainte de a fi închis, o carte care nu a fost publicată niciodată și unde Mataix e și el un personaj printre celelalte, văzut din perspectiva unui narator omniscient, care poate fi sau nu oricare dintre parce:

Ușa mare de sticlă de la Bar Velódromo se înălța în locul unde strada Muntaner își pierdea aerul aristocratic, la doar câțiva pași de bulevardul Diagonal. Acolo o lumină ca de acvariu și un tavan ca al unei catedrale laice ofereau refugiu și o ceașcă de cicoare celor care se îndemneau să creadă că viața continuă și că mâine sau poimâine va fi o nouă zi. Revells alegea întotdeauna o masă din colț, de unde avea o privire de ansamblu asupra localului și îi putea observa pe toți cei care intrau sau ieșeau.

— Nu, domnule Revells. Nu mai pot accepta mila dumneavoastră.

— Nu e milă, e investiție. Vreau să știi că atât Badens, cât și eu suntem convinși că peste zece, douăzeci de ani dumneata vei fi unul dintre cei mai citați scriitori din Europa. Dacă nu, pun osul la treabă, iar Badens schimbă trufele cu parizerul. Îți jur pe farfuria asta delicioasă cu melci *à la llauna*.

— Ideile astea ale dumneavoastră...

— Ia banii, te rog.

— Nu.

— Există milioane de spanioli și, dintre toți, eu l-am nimerit pe singurul care nu acceptă bani pe sub mână.

— Ce spune despre asta globul dumneavoastră de cristal?

— Uite, Víctor, ți-aș accepta cu mare drag o carte în schimbul unui avans, dar acum nu o putem publica. Știi prea bine asta.

— Dacă e așa, aștept.

— Pot trece ani întregi. Țara asta e plină de oameni care nu se vor opri până nu se vor măcelări între ei. Aici, când spaniolii o iau razna, lucru care se întâmplă frecvent, sunt în stare să-și tragă un glonț în picior dacă le spui că așa va schiopăta și vecinul. Războiul se va lungi. Crede-mă.

— Atunci mai bine să mori de foame decât să trăiești așa ceva.

— Cât eroism! Îmi pare rău că nu mi-au dat lacrimile de emoție. Asta le dorești soției și fiicei tale?

Mataix închise ochii, tot mai copleșit de situația lui nefecită.

— Nu spuneți asta.

— Atunci nici dumneata nu spune tâmpeniile astea. Ia banii.

— Am să vi-i înapoiez. Până la ultimul bănuț.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta. Haide, mănâncă puțin, că nici nu te-ai atins de mâncare. Și ia pâinea asta pentru acasă. A, și să treci pe la editură, Bardens ți-a trimis de la Ampurdán o ladă cu legume. Te rog, treci pe-acolo și ia câte ceva pentru acasă, că birourile noastre seamănă tot mai mult cu o grădină de zarzavaturi.

— Plecați deja?

— Am niște chestiuni de rezolvat. Ai grijă de dumneata, Víctor. Și scrie, fiindcă într-o bună zi vom publica din nou, vei vedea, iar tu trebuie să ne faci bogăți.

Editorul a plecat, lăsându-l singur la masă. Mataix știa că Revells venise numai pentru a-i înmâna plicul cu bani, prin urmare, odată ce făcuse ce-și propusese, preferase să plece, ca să nu vadă umilința și rușinea scriitorului, ce simțea că n-ar fi fost în stare să-și întrețină familia dacă nu ar fi avut parte de asemenea favoruri. Mataix a lins farfuria și tocmai își înfunda în buzunare câteva felii de pâine, când a văzut o umbră întinzându-se peste masă. A ridicat privirea și a văzut un bărbat tânăr, îmbrăcat într-un costum jerpelit și ținând în mână un dosar de genul celor care se folosesc la tribunale sau la biroul de comerț. Individul părea mult prea fragil pentru a fi un comisar trimis să-l ridice pe motive politice.

— Vă deranjează dacă mă așez la masa dumneavoastră?

Mataix a dat din cap că nu.

— Numele meu este Brians. Fernando Brians. Sunt avocat, deși nu par.

— Víctor Mataix, scriitor, chiar dacă nici eu nu par.

— Ce vremuri, nu-i așa? Cel care este cu adevărat cineva acum pare un nimeni, iar cel care până în urmă cu două zile chiar era un nimeni acum seamănă prea mult cu el însuși.

— Avocat și filosof, din câte văd.

— Și totul la un preț extrem de convenabil, a adăugat Brians.

— Mi-ar plăcea să vă angajez ca să-mi apărați amorul propriu, dar mă tem că stau cam prost cu finanțele.

— Nu vă faceți probleme. Am deja un client.

— Și atunci cine sunt eu în toată povestea asta? a întrebat Mataix.

— Un artist norocos, care a fost ales să facă o muncă extrem de profitabilă.

— A, da? Și cine e clientul acesta al dumneavoastră? Dacă mi-e permisă întrebarea.

— Un om extrem de grijuliu cu intimitatea lui.

— Cine nu e?

— Cel care nu o are.

— Lăsați-l puțin deoparte pe filosof și scoateți-l în față pe avocat, a zis Mataix. Cu ce vă pot ajuta eu – pe dumneavoastră sau pe clientul dumneavoastră?

— Clientul meu este o persoană foarte importantă și bine plasată. E unul dintre acei oameni despre care se obișnuiește să se spună că au totul.

— Aceștia sunt și cei care vor mereu mai mult.

— În cazul în speță acest *mai mult* include și serviciile dumneavoastră, a precizat Brians.

— Ce servicii poate să facă un romancier în vreme de război? Cititorii nu mai vor să citească, vor să se omoare între ei.

— V-ați gândit vreodată să scrieți o biografie? a întrebat avocatul.

— Nu. Eu scriu ficțiune.

— Nu puțini sunt cei care ar argumenta că nu există gen mai încărcat de ficțiune ca biografia.

— Poate cu o singură excepție: autobiografia, a completat Mataix.

— Exact. Pentru că sunteți romancier, cred că veți fi de acord că la ceasul adevărului o poveste rămâne până la urmă doar o poveste.

— Ca romancier, sunt de acord numai cu anticipația – și, dacă se poate, cu banii jos.

— Ajungem și acolo. Totuși, chiar dacă discutăm doar așa, teoretic, o cronică e făcută din cuvinte, din limbaj. Corect?

Mataix a oftat.

— Totul este făcut din cuvinte și limbaj, a zis el. Inclusiv sofismele avocaților.

— Și ce e un scriitor dacă nu un om care lucrează cu limbajul? l-a întrebat Brians.

— Cineva fără perspective profesionale atunci când oamenii renunță să-și mai folosească creierul și gândesc cu intestinul gros, ca să nu zic cu altceva.

— Vedeți? Chiar și când sunteți sarcastic, nu vă pierdeți din eleganță.

— De ce nu treceți direct la subiect, domnule Brians?

— Nici clientul meu nu ar fi spus-o mai bine.

— Apropo de sarcasm, dacă clientul dumneavoastră este atât de important și de puternic, nu sunteți un avocat cam prea auster pentru a-l reprezenta? Fără supărare.

— Nu mă supăr. Pentru că aveți într-adevăr dreptate. Îl reprezint indirect.

— Lămuriți-mă, a zis Mataix.

— Un cabinet de avocatură extrem de bine văzut a apelat la serviciile mele, cerându-mi să-l reprezint pe acest client.

— Ce noroc pe dumneavoastră! Dar de ce nu intră în acțiune vreun membru al acestui cabinet atât de bine văzut?

— Pentru că se află în tabăra naționaliștilor. Firește, tehnic vorbind. Clientul e în Elveția, cred.

— Poftim?

— Clientul meu și cabinetul de avocatură se află sub protecția generalului Franco, i-a explicat Brians.

Mataix s-a uitat cu suspiciune la mesele din jur. Nimeni nu părea să-i asculte sau să le dea atenție, dar trăiau într-o epocă în care totul părea suspect și până și pereții aveau urechi.

— Asta trebuie să fie o glumă, a zis Mataix, coborând vocea.

— Vă asigur că nu e nici o glumă.

— Vă rog să vă ridicați și să o ștergeți de aici. O să uit că v-am văzut și v-am ascultat vreodată.

— Vă rog să mă credeți că vă înțeleg perfect, domnule Mataix. Dar nu pot face asta.

— De ce nu?

— Pentru că dacă ies pe ușa asta fără să vă fi convins să lucrați pentru noi, cred că nu mai apuc ziua de mâine. Nici dumneavoastră – și nici familia dumneavoastră.

S-a lăsat o tăcere îndelungă. Mataix l-a apucat de reverul hainei pe avocat, care îl privea cu o tristețe infinită.

— Chiar spuneți adevărul? a șoptit el, mai mult pentru sine decât pentru interlocutorul său.

Brians a dat aprobator din cap. Mataix i-a eliberat reverul.

— De ce eu?

— Soția clientului meu este o cititoare înfocată a romanelor dumneavoastră. Spune că îi place cum scrieți. Mai ales poveștile de dragoste. Celelalte, mai puțin.

Scriitorul și-a acoperit fața cu palmele.

— Dacă vă consolează cât de cât, salariul este cât se poate de atrăgător, a adăugat Brians.

Mataix s-a uitat la avocat printre degete.

— Dar dumneavoastră cât câștigați de-aici?

— Cât să-mi asigur ziua de mâine și să-mi achit datoriile, care nu sunt puține. Cu condiția ca dumneavoastră să spuneți da.

— Și dacă spun nu?

Brians a ridicat din umeri.

— Aud că în vremurile astea asasinii plătiți sunt foarte ieftini în Barcelona.

— De unde să știu... de unde știți dumneavoastră că amenințările astea sunt reale?

Brians a lăsat privirea în jos.

— După ce am pus și eu aceeași întrebare, am primit un pachet în care am găsit urechea dreaptă a asociatului meu, Jusid. Mi s-a comunicat că voi continua să primesc câte un pachet în fiecare zi care va trece fără să am un răspuns de la dumneavoastră. V-am spus deja că mâna de lucru e ieftină în orașul ăsta.

— Cum se numește clientul dumneavoastră? a vrut să afle Mataix.

— Nu știu.

— Și atunci ce știți?

— Că oamenii care lucrează pentru el nu știu de glumă.

— Dar despre el?

— Știu că e bancher. Unul dintre cei importanți. Știu – sau intuiesc – că este unul dintre cei doi sau trei bancheri care finanțează armata lui Franco. Știu – sau mi s-a dat de înțeles – că este un bărbat extrem de orgolios și de atent la felul cum

Îl va judeca istoria și mai știu că soția lui, mare cititoare a cărților dumneavoastră, după cum v-am zis, l-a convins că are nevoie de o biografie care să-i reflecte nemaipomenitele realizări, importanța uriașă și aportul său extraordinar la binele Spaniei și al întregii lumi.

— Orice nemernic are nevoie de o biografie, cel mai mincinos gen dintre toate, a zis Mataix.

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră, domnule Mataix. Vreți să auziți care-i partea bună?

— Adică faptul că voi rămâne în viață?

— O sută de mii de *pesetas* intrate în contul dumneavoastră la Banca Națională a Elveției imediat ce acceptați oferta și încă o sută de mii după publicarea operei.

Mataix s-a uitat la avocat, complet uluit.

— În timp ce încercați să vă reprezentați numerele astea, dați-mi voie să vă explic cum o să facem. Odată ce acceptați și semnați contractul, până la încetarea lui veți primi un salariu din două în două săptămâni prin intermediul cabinetului meu, asta pe lângă sumele despre care v-am vorbit. Totodată veți primi, tot prin intermediul meu, un document care, din câte mi s-a spus, există deja și conține o primă versiune a biografiei clientului meu.

— Să înțeleg că nu sunt eu primul?

Brians a ridicat iar din umeri.

— Ce s-a întâmplat cu predecesorul meu? a întrebat Mataix. Vi l-au trimis și pe el în pachete?

— Nu știu. Din câte am reușit să-mi dau seama, soția clientului a considerat că acel scriitor nu avea nici stil, nici clasă, nici *savoir faire*.

— Nu înțeleg cum puteți glumi cu așa ceva.

— E mai bine decât să mă arunc sub roțile metroului. În orice caz, documentul acesta, aflat într-un stadiu destul de rudimentar, din câte mi s-a spus, vă poate servi ca bază de date și ca punct de plecare. Rolul dumneavoastră este acela de a scrie o biografie exemplară a personajului, folosindu-vă de toate datele pe care le veți găsi în acele pagini. Timpul

alocat este un an de zile. După ce clientul meu va citi ce ați scris și va face adnotările de rigoare, veți mai avea la dispoziție încă șase luni de zile pentru a introduce schimbările dorite de el, pentru a șlefui textul și pentru a pregăti manuscrisul pentru tipar. Și, dacă-mi dați voie, nu trebuie să semnați cartea și nimeni nu va ști vreodată că dumneavoastră ați scris-o. De fapt tăcerea mea și a dumneavoastră sunt incluse în contract.

— Adică?

— Poate că ar fi trebuit să vă spun încă de la început că această carte se dorește a fi o autobiografie. Trebuie să o scrieți la persoana întâi, iar clientul meu o va semna cu numele lui.

— Bănuiesc că deja are și un titlu.

— Nu definitiv. *Eu, XXXXX. Amintirile unui finanțist spaniol*. Cred că sunt permise și alte sugestii.

În acel moment Mataix a făcut ceva ce l-a luat prin surprindere și pe el, nu doar pe Brians: a izbucnit în râs. A râs până i-au dat lacrimile și ceilalți clienți din local s-au întors și s-au uitat la el acuzator, probabil întrebându-se cum putea cineva să mai aibă chef de râs când se întâmplau atâtea nenorociri în țară. După ce și-a revenit, Mataix a tras adânc aer în piept și s-a uitat fix la Brians.

— Să înțeleg că acesta a fost un da? l-a întrebat plin de speranță avocatul.

— Am de ales?

— Puteți alege să fim împușcați amândoi, pentru ca apoi să facă același lucru cu familiile noastre fără să mai stea pe gânduri.

— Unde trebuie să semnez?

Câteva zile mai târziu, după nopți de insomnie, coșmaruri și despicare a firului în patru, Mataix nu a mai rezistat și s-a dus să se întâlnească cu editorul său la sediul editurii Orbe. Revells nu-l mințise: birourile păreau a fi grădinile de zarzavaturi din Ampurdán. Lăzi cu legume din serele lui Badens stăteau aliniate de-a lungul coridoarelor, printre stive de cărți și teancuri de facturi neplătite. Revells i-a ascultat povestea cu mare atenție în timp ce se juca cu o roșie splendidă, pe care din când în când o mirosea.

— Ce ziceți? l-a întrebat Mataix după ce și-a terminat povestea.

— Extraordinar. E suficient să o miros și mi se face poftă, a zis Revells.

— Mă refer la dilema mea, a insistat Mataix.

Revells a lăsat roșia pe masă.

— Nu ai avut altă variantă decât să accepți, a zis el.

— O spuneți fiindcă știți că asta aș fi vrut să aud.

— O spun pentru că îmi place să te știu în viață și pentru că ne datorezi niște bani pe care la un moment dat sper să-i recuperăm. Ai primit deja hârtiile cu pricina?

— O parte din ele.

— Și?

— Să vomți, nu alta.

— Te așteptai să fie sonetele lui Shakespeare?

— Nu știu la ce mă așteptam.

— Bănuiesc că ți-au fost măcar de folos ca să pui niște lucruri cap la cap și să știi deja despre cine e vorba.

— Mi-am făcut o idee, da, a zis Mataix.

Ochii lui Revells scânteiau de nerăbdare.

— Nu mă fierbe...

— Din câte am citit, bănuiesc că e vorba de Ubach.

— Miguel Ángel Ubach? Sfinte Dumnezeule! Bancherul prafului de pușcă?

— Se pare că nu-i place să i se spună așa.

— Să-l ia dracu'. Dacă nu-i place, atunci să finanțeze opere caritabile, nu un război.

— Ce știți despre el – dumneavoastră, care știți totul despre toată lumea? a întrebat Mataix.

— Doar despre cei care contează, a zis Revells.

— Știu că nu vă interesează toți ratații și toți pierde-vară.

Revells, total absorbit de intriga de nivel înalt, nu a ținut cont de ironia lui Mataix. S-a dus la ușă și a chemat-o pe Laura Franconi, una dintre persoanele în care avea cea mai mare încredere.

— Laura, vino puțin dacă poți...

În așteptarea Laurei, Revells umbla agitat încolo și încoace prin birou. După puțin timp, evitând cu grijă câteva lăzi cu ceapă și praz, Laura Franconi și-a făcut apariția în prag și, văzându-l pe Mataix, a zâmbit. S-a apropiat de el și l-a sărutat pe obraz. Scundă și vioaie, Laura era omul din umbră, cea care făcea editura să meargă.

— Cum vi se pare oferta noastră de fructe și zarzavaturi? l-a întrebat ea. Vă pun niște dovlecei?

— Prietenul nostru, Mataix, aici de față, tocmai a făcut un pact cu zeii războiului, a zis editorul.

Mataix a oftat adânc.

— De ce nu vă duceți la fereastră, ca să anunțați printr-un megafon? l-a întrebat el pe editor.

Laura Franconi a închis ușa biroului și l-a privit cu îngrijorare.

— Povestiți-i și ei, a zis Revells.

Mataix i-a povestit o versiune prescurtată a celor întâmplate, însă Laurei îi era suficient pentru a înțelege și ce rămăsese nespus. La sfârșit, consternată, și-a așezat mâna pe umărul scriitorului.

— Și dacă tot veni vorba, mizerabilul ăsta de Ubach are deja un editor care să-i publice monstruoziitatea aia de carte? a întrebat Revells.

Laura i-a aruncat o privire tăioasă.

— N-am făcut altceva decât să mă gândesc la o posibilă afacere, a adăugat Revells. De unde atâta țâfnă în vremurile astea?

— Mi-ar prinde bine dacă mi-ați putea da un sfat, a zis Mataix.

Laura l-a luat de mână și s-a uitat în ochii lui.

— Acceptă banii. Scrie-i marionetei ăleia tot ce vrea să-i scrii și apoi pleacă din țara asta pentru totdeauna. Îți recomand Argentina. Pământ cât încap și carne de vită la grătar de să mori, nu alta.

Mataix s-a uitat la Revells.

— Amin, a zis editorul. Nici eu n-aș fi putut fi mai concis.

— Aveți totuși și vreo idee care să nu-mi ceară să colind toată lumea și să mă exilez cu tot cu familie?

— Uite cum stau lucrurile, Mataix. Orice ai face, trebuie să riști. Dacă înving cei de partea cărora e Ubach – și au șanse cu vârf și îndesat –, ceva îmi spune că odată ce-ai intrat în joc existența ta se va dovedi incomodă pentru unii, care vor face tot posibilul să dispari. Dacă înving republicanii și cineva află că dumneata ai colaborat cu un membru al clicii lui Franco, atunci te văd cazat într-un loc sigur, cu toate cheltuielile plătite.

— Fabulos.

— Te putem ajuta să dispari. Badens are cunoștințe la o companie maritimă comercială, așa că în câteva zile ai putea ajunge la Marsilia cu tot cu familia ta. Iar de acolo o pornești pe cont propriu. Dacă aș fi în locul tău, aș ține cont de sfatul domnișoarei Laura și m-aș duce în America. De Nord sau de Sud, ce mai contează...? Important e să pui un ocean între tine și ei.

— O să venim în vizită, a zis Laura. Dacă nu cumva va trebui să ne primești pe toți, în ritmul în care pleacă oamenii din țara asta...

— Și o să-ți aducem legume și zarzavaturi pentru toți țâncii pe care o să-i turnați la adăpostul celor două sute de mii de *pesetas*, a zis Revells.

Mataix a pufnit supărat.

— Soția mea nu vrea să plece din Barcelona.

— Asta pentru că încă nu i-ai spus totul, a zis Revells.

Mataix a dat din cap că așa e. Revells și Laura Franconi au făcut un schimb de priviri.

— Și nici eu nu vreau să plec nicăieri, a zis scriitorul. Aici e casa mea, la bine și la rău. O am în sânge.

— La fel e și în cazul malariei, așa că nu e întotdeauna o atitudine sănătoasă, i-a atras atenția Revells.

— Ați auzit de vreun vaccin împotriva Barcelonei?

— Drept să zic, vă înțeleg. Și eu m-aș simți la fel. Chiar dacă n-aș da cu piciorul ocaziei de a vedea lumea cu buzunarele

pline. Dar nici nu trebuie să te hotărăști acum, pe loc. Deocamdată ai la dispoziție un an, ba chiar un an și jumătate, ca să te decizi. Cât timp vei lucra la carte și cât timp războiul va continua, totul va rămâne în așteptare. Nu trebuie să faci altfel decât cu noi, când nu ne dai niciodată cartea la timp și ne ții *in albis*...

Laura l-a bătut prietenește pe spate. Revells a luat formidabilul exemplar al legumiculturii din Ampurdán și i l-a întins.

— O roșioară?

Numai o parte din manuscrisul *Amintiri din întuneric* a supraviețuit, dar din acea parte reiese cât se poate de clar că Mataix a ales să se supună circumstanțelor vremii. Nu există nici un indiciu care să ne facă să credem că ar fi predat o versiune a autobiografiei lui Miguel Ángel Ubach înainte de primele luni ale anului 1939. Când războiul s-a sfârșit, iar trupele franchiste au intrat victorioase în Barcelona, Mataix încă făcea corecturi și opera schimbările cerute – cele mai multe, probabil, la insistențele doamnei Federica, soția lui Ubach, în sufletul căreia devoțiunea pentru fascism și sensibilitatea pentru arte și literatură făceau casă bună. După ce a predat versiunea finală a cărții, Mataix, deși luase de nenumărate ori în calcul sfaturile editorului său, care-i sugerase să plece din țară împreună cu familia și cu banii primiți, a hotărât totuși să rămână. Probabil că motivul cel mai întemeiat pentru care s-a decis să nu plece a fost acela că soția lui rămăsese din nou însărcinată cu cel ce ar fi trebuit să fie al doilea copil al lor.

Ubach se întorsese în Spania, triumfător și, datorită statutului său de finanțator al cruciadei naționale, bucurându-se de toate onorurile la cel mai înalt nivel al regimului. Era o epocă a răzbunărilor, dar și a recompenselor. Totul se reaseza și mulți erau lăsați pradă uitării, exilului interior și mizeriei, în vreme ce alții urcau tot mai sus, cucerind putere și prestigiu. Nu exista nici măcar un ungher al vieții publice în care

să nu se facă uz cu încrâncenare de acea epurare implacabilă. Să îmbraci imediat o altă uniformă, un fapt atât de înrădăcinat în solul peninsular, devenise o practică banală. Războiul lăsase în urmă sute de mii de morți, dar încă și mai mulți erau cei căzuți în uitare și dizgrație. Majoritatea foștilor prieteni ai lui Mataix care îl disprețuiseră fățiș veneau acum la el plini de disperare, rugându-l să-i ajute, să le dea o recomandare, să se milostivească de ei. Aproape toți aveau să ajungă curând la pușcărie, unde urmau să petreacă ani de zile până să dispară orice urmă de-a lor. Câțiva au fost executați fără nici o ezitare. Alții s-au sinucis ori au murit de vreo boală sau de inimă rea.

Unii dintre ei, evident cei mai venali și mai lipsiți de talent, au trecut de partea învingătorilor și au avut parte, ca lingăi ai regimului, de ceea ce se chinuiseră zadarnic să obțină prin eforturile proprii. Politica e de multe ori refugiul preferat al artiștilor mediocri și al ratașilor. Politica îi ajută să parvină, să aibă acces la putere, să-și dea aere și mai ales să se răzbune pe cei care, datorită strădaniei și talentului lor, au reușit să obțină ceea ce ei nici măcar nu au visat vreodată să atingă – și toate astea în timp ce declară, plini de smerenie și dând senzația că sunt gata de orice sacrificiu, că tot ce fac e spre binele patriei.

În vara anului 1941, la două săptămâni după nașterea Soniei, cea de-a doua fată a Susanei și a lui Víctor Mataix, s-a întâmplat ceva neașteptat. Familia se bucura de o duminică liniștită și însorită în casa de lângă șoseaua Aguas, când s-a auzit apropiindu-se un zgomot de motoare al mai multor mașini. Din prima au coborât patru bărbați înarmați, îmbrăcați la costum. Mataix s-a temut de ce-i mai rău, dar apoi a văzut că din a doua mașină, un Mercedes aproape identic cu cel al generalului Franco, cobora un domn cu o atitudine și gesturi aristocratice, însoțit de o doamnă cu părul blond, îmbrăcată de parcă ar fi urmat să participe la încoronarea unei regine. Cei doi erau Miguel Ángel Ubach și soția lui, Federica.

Mataix, care nu îi spusese niciodată nimic soției lui despre cartea care-i luase un an și jumătate din viață – salvând-o și pe a ei –, a simțit cum îi fuge pământul de sub picioare. Susana, luată pe nepregătite, l-a întrebat cine erau personajele acelea atât de ilustre care intraseră în grădina lor. În acea după-amiază lungă *doña* Federica a fost cea care a lămurit-o în mare parte pe Susana. În timp ce *don* Miguel Ángel Ubach și Mataix se retrăseseră în biroul scriitorului ca să stea de vorbă ca între bărbați, la un pahar de coniac și savurând niște țigări de foi (aduse în dar de bancher), *doña* Federica a devenit cea mai bună prietenă a acelei sărmane muritoare de rând, care abia se mai ținea pe picioare, căci era încă slăbită de pe urma nașterii. Dar chiar și așa, *doña* Federica nu a făcut nici un gest ca s-o împiedice să meargă la bucătărie și să facă un ceai de care nici măcar nu s-a atins și niște prăjiturile fără gust, pe care ea nu le-ar fi dat nici cânilor, ci s-a mulțumit să observe pentru sine că femeia șchioapătă și a preferat să rămână în compania celor două fete, Ariadna și micuța Sonia, care întruchipau, în chip inexplicabil, tot ce văzuse ea mai frumos vreodată de când venise pe lume. Cum era posibil ca două ființe atât de dulci, atât de luminoase, să se fi născut din doi muritori de foame? Da, poate că Mataix avea ceva talent, dar nici el nu era decât o slugă, ca toți artiștii, și până la urmă singura lui carte cu adevărat bună era *Casa cu chiparoși*. Toate celelalte nu aveau nimic ieșit din comun și o decepționaseră cu acțiunea lor ininteligibilă și macabră. De altfel, i-a și spus-o atunci când au dat mâna – și a fost dezamăgită și de atitudinea lui distantă, de parcă nu s-ar fi bucurat să o vadă. „Singura carte cu adevărat bună e prima”, i-a zis ea. Faptul că se căsătorise cu toanta asta care nu știe nici să se îmbrace, nici să vorbească, îi întărea bănuielile. Mataix fusese bun ca să-și omoare timpul cu el, dar niciodată nu avea să ajungă printre scriitorii cu adevărat mari.

Cu toate astea, *doña* Federica a suportat cu zâmbetul pe buze compania acelei sărmane nefericite, care se dădea peste cap ca să-i facă pe plac și nu mai termina cu întrebările

despre viața ei, de parcă ar fi fost vreodată în stare măcar să și-o poată reprezenta. Abia dacă o asculta. Avea ochi numai pentru cele două fete. Ariadna se uita la ea temătoare, așa cum fac toți copiii, iar când a întrebat-o „Spune-mi, îngeraș, cine crezi că e mai frumoasă, mama ta sau eu?“, fetița a fugit și s-a ascuns în spatele Susanei.

Se însera deja când Ubach și Mataix au ieșit din birou, semn că vizita *impromptu* se terminase. Don Miguel Ángel l-a îmbrățișat pe Mataix și a sărutat mâna Susanei. „Sunteți o pereche fermecătoare“, a zis el. Soții Mataix i-au condus pe iluștrii lor vizitatori până la Mercedesul Benz și i-au văzut plecând, împreună cu cele două mașini de escortă, sub un cer scânteind de stele, care promitea o viață de tihnă și, poate, de împliniri.

După o săptămână, cu puțin înainte de venirea zorilor, la casa familiei Mataix au oprit alte două mașini. De data aceasta erau niște mașini negre, fără număr. Din prima a coborât un bărbat îmbrăcat într-un treni de culoare închisă și s-a prezentat drept inspectorul de poliție Javier Fumero de la Brigada Social. Împreună cu el mai venise și un bărbat îmbrăcat la patru ace, cu ochelari și cu o tunsoare ce-i dădea aerul unui birocrat de nivel mediu, care nu a coborât din mașină, ci a urmărit toată scena de pe locul din dreapta șoferului.

Mataix a ieșit să-i întâmpine. Fumero l-a lovit în față cu patul revolverului, rupându-i mandibula și făcându-l să se prăbușească la pământ, de unde a fost ridicat de oamenii lui Fumero și târât până la una dintre mașini, în timp ce el urla din răspuțeri. Inspectorul, după ce și-a șters de treni mâinile pline de sânge, a intrat în casă și a început să le caute pe Susana și pe fete. Le-a găsit ascunse într-un dulap, tremurând toate trei ca varga. Cum Susana a refuzat să-i dea fetițele, Fumero i-a tras un picior în stomac. A luat-o pe Sonia în brațe și a strâns-o de mână pe Ariadna, care plângea îngrozită. Înainte ca Fumero să apuce să iasă pe ușă cu fetițele, Susana s-a aruncat asupra lui pe la spate și i-a înfipt unghiile în obraz. Fumero, imperturbabil, le-a lăsat pe fete în grija unuia dintre

oamenii săi, care aștepta în prag, și s-a întors spre Susana. A prins-o de gât și a trântit-o la pământ. S-a urcat cu genunchii pe ea, strivindu-i pieptul și țintuind-o cu privirea. Cu respirația tăiată, Susana s-a uitat în ochii bărbatului, care o privea zâmbitor. A văzut cum scoate un brici din buzunar și cum îl deschide.

— Am să-ți fac colier din măruntaie, curva dracului, i-a zis el cu un calm desăvârșit.

Fumero tocmai începuse să-i sfâșie hainele și să se joace cu briciul, când omul care la început rămăsese în mașină, birocratul cu aer distant, i-a pus o mână pe umăr.

— Nu avem timp de asta, i-a zis el.

Au lăsat-o acolo și au plecat cu toții. Susana s-a târât sângerând pe scări în jos și a auzit mașinile pierzându-se printre copaci, apoi a leșinat.

CEI CĂZUȚI ÎN UITARE

Când a terminat de povestit, Vilajuana avea ochii sticloși și vocea ușor răgușită. Alicia a lăsat privirea în jos și a păstrat tăcerea. După un timp ziaristul și-a dres vocea și ea i-a zâmbit discret.

— Susana nu și-a mai revăzut niciodată soțul și fetele. Două luni de zile a bătuit prin comisariate, spitale și adăposturi sociale, întrebând despre ei. Nimeni nu știa nimic. Într-o zi, mânată de disperare, a sunat-o pe *doña* Federica Ubach. I-a răspuns un servitor care i-a dat-o la telefon pe secretară. Susana i-a povestit secretarei tot ce se întâmplase, adăugând că doamna era singurul om care o putea ajuta. „Suntem prietene“, a zis ea.

— Biata femeie, a șoptit Alicia.

— Câteva zile mai târziu au găsit-o pe stradă și a fost dusă la azilul de nebuni. A stat acolo mai mulți ani. Se zice că până la urmă a fugit din azil. Asta rămâne de văzut. Oricum, Susana a dispărut pentru totdeauna.

S-a lăsat o tăcere îndelungată.

— Și Víctor Mataix? a întrebat Alicia.

— Avocatul Brians, cel care cu câțva timp în urmă fusese angajat de Isabella Gispert ca să încerce să-l ajute pe David Martín, avea să afle de la acesta că Mataix ajunsese și el la Montjuic. Era ținut la izolare din ordinul expres al directorului închisorii, *don* Mauricio Valls, și nu avea dreptul să iasă la plimbare odată cu ceilalți deținuți, nici să primească vizite și nici să comunice, sub nici o formă, cu nimeni. Martín, care avusese și el parte de câteva ori de izolator, a fost singurul care a reușit să schimbe câteva vorbe în trecere cu Mataix. Așa a reușit să afle și Brians tot ce se întâmplase. Îmi închipui

că a fost ros de remușcări, simțind că avea și el o parte din vină, așa că s-a hotărât să-i ajute pe toți nenorociții ăia închiși acolo. Pe Martín, pe Mataix...

— Avocatul cauzelor pierdute... a zis Alicia.

— Bineînțeles că nu a reușit niciodată să-i salveze. Martín a fost omorât din ordinul lui Valls sau cel puțin așa se spune. Despre Mataix nu s-a mai aflat niciodată nimic. Moartea lui continuă să fie un mister. Iar Isabella, de care Brians cred că se îndrăgostise, așa cum se îndrăgosteau toți cei care o cunoșteau, a murit înaintea lor, tot în niște circumstanțe cât se poate de suspecte. După toate cele întâmplate, Brians nu a mai reușit să-și revină. E un om bun, dar e speriat și până la urmă nici nu poate face mare lucru.

— Credeți că Mataix e încă în pușcărie?

— La Montjuic? Sper că Dumnezeu s-a milostivit și l-a luat la el.

Alicia a dat încet din cap, încercând să pună în ordine ceea ce aflate.

— Dar dumneata? a întrebat Vilajuana. Ce ai de gând să faci?

— Ce vreți să spuneți?

— O să rămâi la fel de nepăsătoare după ce ai aflat toate astea?

— Mâinile mele sunt la fel de legate precum cele ale lui Brians, a răspuns Alicia. Dacă nu cumva și mai strâns.

— Ce convenabil!

— Cu tot respectul, dar trebuie să vă spun că nu știți nimic despre mine.

— Atunci spune-mi. Ajută-mă să întregesc povestea. Spune-mi ce pot face.

— Aveți familie, domnule Vilajuana?

— Soție și patru copii.

— Și îi iubiți?

— Mai mult decât orice pe lume. Dar de ce mă întrebați?

— Chiar vreți să vă spun ce trebuie să faceți? Vreți într-adevăr?

Vilajuana a dat din cap că da.

— Lăsați baltă povestea asta. Uitați de Mataix. Și de Martín. Și de Valls. Uitați tot ce mi-ați spus. Uitați-mă și pe mine, nu ne-am întâlnit niciodată.

— Nu așa ne-a fost vorba, a protestat Vilajuana. M-ați înșelat...

— Bun venit în club, a zis Alicia în timp ce se îndrepta spre ieșire.

2

La puțin timp după ce a părăsit Academia din Palacio Recasens, Alicia a trebuit să se oprească pe o străduță ca să vomite. S-a lipit de piatra rece a zidului și a închis ochii, simțind fierea în gât. A tras adânc aer în piept și a încercat să-și recapete stăpânirea de sine, însă un nou val de greață aproape că a obligat-o să îngenuncheze. Nu a căzut în genunchi numai pentru că cineva a sprijinit-o la timp. Când Alicia a ridicat privirea, a dat peste Rovira, ucenicul spion, care o privea îngrijorat și plin de solitudine.

— Vă simțiți bine, domnișoară Gris?

Ea a încercat să-și recapete răsuflarea.

— Aș putea ști ce cauți tu aici, Rovira?

— Păi... am văzut de departe că vă clătinați și... Iertați-mă.

— Mă simt bine. Pleacă.

— Dar aveți ochii plini de lacrimi, domnișoară.

Alicia a ridicat vocea și l-a împins cu ambele mâini cât de tare a putut.

— Dispari de aici, tâmpitul! i-a strigat.

Rovira s-a făcut mic și s-a îndepărtat cât de repede a putut, cu o privire rănită. Alicia s-a sprijinit iarăși de zid. Și-a șters lacrimile cu palmele și a luat-o din loc, strângându-și buzele de furie.

În drum spre casă a întâlnit un vânzător ambulant și și-a cumpărat câteva bomboane cu eucalipt, ca să-și alunge gustul acru din gură. A urcat scările încet și când a ajuns în dreptul

ușii ei, a auzit voci în interiorul apartamentului. S-a gândit că poate venise Fernandito, așteptând noi ordine, și că se împăcase cu Vargas. A deschis ușa și l-a văzut pe Vargas stând în picioare în dreptul ferestrei. Așezat pe canapea, cu o ceașcă de ceai în mână și zâmbind cât se poate de liniștit, stătea Leandro Montalvo. Alicia s-a făcut lividă și a încremenit în prag.

— Și eu, care mă gândeam că o să te bucuri să mă vezi, Alicia... a zis Leandro, ridicându-se.

Alicia a făcut câțiva pași, și-a dat jos paltonul și a schimbat scurt o privire cu Vargas.

— Nu... n-am știut că veniți, a bâiguit ea. Dacă aș fi știut...

— A fost o hotărâre de moment, a zis Leandro. Am ajuns azi-noapte târziu, dar adevărul e că nu aș fi putut alege un moment mai bun.

— Vă pot oferi ceva? a întrebat Alicia.

Leandro i-a arătat ceașca de ceai.

— Domnul căpitan Vargas a fost extrem de amabil și mi-a făcut un ceai extraordinar.

— Am discutat cu domnul Montalvo despre aspectele mai neobișnuite ale cazului, a zis Vargas.

— Ce bine...

— Haide, dă-mi un sărut, Alicia, că au trecut zile întregi de când nu te-am văzut.

Ea s-a apropiat de el și i-a atins obrazul cu buzele. Sclipirea din ochii lui Leandro a făcut-o să înțeleagă că simțise mirosul acru din respirația ei.

— E totul în regulă? a întrebat Leandro.

— Da. Cred că am stomacul un pic deranjat. Atâta tot.

— Trebuie să ai mai multă grijă de tine. Dacă nu stau cu ochii pe tine, o iei razna.

Alicia a dat aprobator din cap și a zâmbit supusă.

— Hai, stai jos. Povestește-mi. Domnul căpitan mi-a spus că ai avut o dimineată încărcată. Te-ai văzut cu un ziarist sau așa ceva.

— M-a lăsat cu ochii în soare. Probabil că nu avea nimic important să-mi spună.

— În țara asta nimeni nu se formalizează.

— Așa spune și Vargas, a zis Alicia.

— Noroc că mai există totuși oameni care muncesc – și încă bine. Ca voi doi, care practic sunteți pe cale să rezolvați cazul.

— A, da?

Alicia s-a uitat la Vargas și acesta a lăsat privirea în jos.

— Păi, toate chestiile cu Metrobarna, Sanchís și șoferul lui... Aș zice că aveți cazul la degetul mic. Pista e cât se poate de solidă.

— Mie mi se pare doar circumstanțială. Nu mai mult de-atât. Leandro a râs înțelegător.

— Ce v-am spus eu, domnule Vargas? Vedeți, Alicia nu e niciodată mulțumită de sine. E o perfecționistă.

— Sadea, a fost de acord Vargas.

Alicia tocmai se pregătea să-l întrebe ce făcea la Barcelona, când ușa s-a deschis brusc și Fernandito a năvălit în sufragerie, răsuflând din greu după ce urcase scările în fugă.

— Domnișoară Alicia, am vești proaspete! Nu o să vă vină să credeți ce am aflat!

— Sper să nu fie ceva mai grav decât că ai dus în altă parte lucrurile pe care ți le-am comandat, a intervenit Alicia, ținându-l cu privirea pe Fernandito.

— Ia te uită! a zis Leandro. Cine e băiatul acesta atât de serviabil? Nu ai de gând să mi-l prezinți?

— E Fernandito. Băiatul de la magazin.

Tânărul a înghițit în sec și a dat aprobator din cap.

— Deci? Nu mi-ai adus ce-am comandat? a întrebat Alicia pe un ton rece.

Fernandito s-a uitat la ea și n-a fost în stare să scoată nici o vorbă.

— Ți-am cerut să-mi aduci ouă, lapte, pâine și două sticle de vin alb Peralada. Și ulei de măsline. Ce-a fost atât de greu de înțeles?

Fernandito a înțeles mesajul din privirea Aliciei și a dat iarăși din cap, nedumerit.

— Iertați-mă, domnișoară Alicia. A intervenit o greșeală. Manolo a zis în sfârșit că are totul pregătit și că vă roagă să-l iertați. N-o să se mai întâmple.

Alicia a pocnit din degete de câteva ori.

— Atunci dă-i drumul. Ce mai aștepți?

Fernandito a încuviințat încă o dată și a șters-o.

— E imposibil să scoți ceva bun de la ăștia, a comentat Alicia.

— Tu de ce crezi că stau într-un hotel de lux? a zis Leandro. Rezolv totul prin telefon.

Alicia a afișat un zâmbet senin și s-a întors lângă Leandro.

— Cărui fapt se datorează onoarea că ați dat confortul de la Palace pe umila mea locuință?

— Mai că-mi vine să zic că mi-era dor de sarcasmul tău, dar adevărul este că aduc vești bune și mai puțin bune.

Alicia s-a uitat la Vargas, dar polițistul s-a limitat să dea aprobator din cap.

— Așază-te odată, te rog. Am să-ți spun ceva ce n-o să-ți placă deloc, Alicia, dar mai întâi vreau să știi că nu a fost ideea mea și că nu am putut face nimic pentru a evita asta.

Tânăra a observat că Vargas s-a făcut mic.

— Să evitați ce? a întrebat ea.

Leandro a lăsat ceașca de ceai pe masă și a tăcut câteva momente, ca și cum și-ar fi făcut curaj să le spună ce avea de spus.

— În urmă cu trei zile, cercetările polițiștilor au scos la iveală faptul că luna trecută *don* Mauricio Valls a vorbit la telefon de trei ori cu domnul Ignacio Sanchís, directorul general al companiei Metrobarna. În aceeași dimineață, când au fost verificate actele de la birourile din Madrid ale companiei, au fost găsite documente din care reieșea că fuseseră efectuate mai multe operațiuni de vânzare-cumpărare de acțiuni emise de Banco Hipotecario, compania mamă a societății Metrobarna, între directorul acesteia, domnul Ignacio Sanchís, și *don* Mauricio Valls. Conform brigăzii specializate din cadrul poliției, sus-numitele operațiuni prezentau

mai multe nereguli grave de procedură și nu existau acte doveditoare că fuseseră raportate conform legii la Banca Spaniei. Când unul dintre șefii de la sediul central a fost întrebat despre situația respectivă, insul a declarat că nu știe nimic despre acele tranzacții.

— Și de ce nu ne-ați ținut la curent cu toate astea? a întrebat Alicia. Credeam că facem parte din echipa de investigație.

— Nu poliția e de vină – și nici Gil de Partera. Decizia îmi aparține. În acel moment nu știam că și cercetările voastre vor duce, chiar dacă pe alte căi, la Sanchís. Nu te uita așa la mine. Când Gil de Partera m-a informat, am considerat că e preferabil să aștept până ce poliția poate să confirme dacă într-adevăr dădusem peste ceva cu adevărat relevant pentru cazul nostru sau e vorba doar de niște simple nereguli financiare, care nu ar mai fi fost de competența noastră. Dacă la un moment dat faptele ar fi fost cât se poate de limpezi, firește că ți-aș fi zis. Dar voi ne-ați luat-o înainte.

— Nu înțeleg fondul problemei... Niște acțiuni? a întrebat Alicia.

Leandro a făcut un gest prin care îi cerea să aibă răbdare și și-a reluat relatarea.

— Polițiștii au continuat să facă cercetări și au mai găsit indicii de tranzacții necurate între Sanchís și Mauricio Valls. Majoritatea tranzacțiilor erau de vânzare-cumpărare de obligațiuni și active de la Banco Hipotecario, făcute de-a lungul a aproape cincisprezece ani, fără știința consiliului de administrație al firmei. Vorbim aici despre sume foarte importante. Milioane de *pesetas*. La cererea sau, mai bine zis, la ordinul lui Gil de Partera, am plecat azi-noapte spre Barcelona, unde poliția e pregătită să-l rețină și să-l interogheze pe Sanchís, lucru care probabil se va întâmpla astăzi sau mâine, imediat ce se va confirma faptul că veniturile obținute dintr-o vânzare frauduloasă de obligațiuni de la Banco Hipotecario au fost folosite de Valls ca să-și achite un împrumut făcut pentru a cumpăra un teren și a construi pe el Villa Mercedes, locuința sa particulară din Somosaguas. Expertiza poliției relevă că

Valls l-a șantajat pe Sanchís ani întregi pentru a obține venituri ilicite, sustrase de la bancă și de la companiile care-i aparțin. Toate acele venituri ilicite au fost oferite de Sanchís prin tranzacții fictive către societăți inexistente, pentru a ascunde identitatea adevăraților beneficiari.

— Ați spus că Valls l-ar fi șantajat pe Sanchís. Cu ce?

— Exact asta încercăm să aflăm acum.

— Să înțeleg că întreaga problemă e legată de bani?

— Nu e așa aproape de fiecare dată? a zis Leandro. Și, bineînțeles, lucrurile s-au precipitat și mai mult în dimineața asta, după ce căpitanul Vargas mi-a comunicat rezultatele investigației voastre.

Alicia s-a uitat din nou la Vargas.

— Chiar înainte să vii, am vorbit cu Gil de Partera și am comparat ce ați aflat voi cu ce a aflat poliția. Deocamdată poliția acționează conform acestor informații. Îmi pare rău că toate astea s-au întâmplat în absența ta, dar zău că nu aveam timp de pierdut.

Alicia arunca priviri furioase când spre Leandro, când spre Vargas.

— Vargas a făcut ce trebuia să facă, Alicia, a zis Leandro. În plus, îmi pare rău că nu m-ai ținut la curent cu investigația voastră, așa cum ne-am înțeles, dar te cunosc îndeajuns ca să-mi dau seama că nu ai făcut-o cu rea-intenție și că nu-ți place să strigi hop până nu ai sărit gardul. Nici mie nu-mi place. De aceea nu ți-am zis nimic până nu am fost sigur că are legătură cu ancheta noastră. Sincer să fiu, și eu am fost surprins să aflu noutățile voastre. Nu știam că sunteți pe urmele lui Sanchís. La fel ca tine, și eu mă așteptam la altceva. În alte circumstanțe mi-ar fi plăcut să am la dispoziție câteva zile în plus, pentru a putea ajunge la miezul problemei înainte de a acționa. Din nefericire, asta e un caz în care nu putem să ne acordăm atâta timp cât am vrea.

— Ce s-a întâmplat cu Sanchís?

— La ora asta Ignacio Sanchís e interogat de poliție după ce a dat o declarație cu două ore în urmă.

Alicia și-a dus mâinile la tâmpile și a închis ochii. Vargas s-a ridicat și i-a întins Aliciei, care era albă ca varul, un pahar cu vin alb.

— Gil de Partera și întreaga lui echipă vă transmit mii de mulțumiri și el mi-a cerut în mod special să vă felicit pe amândoi pentru serviciile extraordinare aduse în slujba patriei, a zis Leandro.

— Dar...

— Alicia, te rog. Nu.

Tânăra a dat pe gât paharul cu vin alb și și-a sprijinit capul de perete.

— Ziceați că aveți și vești bune, a zis până la urmă.

— Astea au fost veștile bune, a explicat Leandro. Cele rele sunt că tu și căpitanul Vargas nu mai aveți nici o legătură cu cazul, investigația urmând să fie condusă în continuare de cineva numit de Ministerul de Interne.

— De cine?

Leandro a strâns din buze. Vargas, care până atunci nu scosese nici o vorbă, și-a turnat și el un pahar de vin și s-a uitat cu mâhnire la Alicia.

— Hendaya, a zis.

Alicia s-a uitat uluită la amândoi.

— Cine dracu' mai e și Hendaya?

3

Celula mirosea a urină și electricitate. Până atunci Sanchís nu remarcase niciodată că electricitatea miroase. Un iz dulce și metalic, ca de sânge. Aerul greu din celulă era îmbibat de miasma aceea care-i întorcea stomacul pe dos. Zgomotul generatorului așezat într-un colț făcea ca becul din tavan să se legene și să proiecteze o lumină lăptoasă pe zidurile umede și pline de ceea ce păreau a fi scrijelituri. Sanchís s-a chinuit să țină ochii deschiși. Abia dacă-și mai simțea brațele și picioarele, legate de scaun cu bucăți de sârmă și atât de strâns, încât aproape că-i tăiau pielea.

— Ce-ați făcut cu soția mea?

— Soția dumneavoastră e acasă. Perfect sănătoasă. Cine crezi că suntem noi?

— Nu știu cine sunteți.

Vocea a căpătat chip și Sanchís s-a confruntat pentru prima dată cu privirea aceea limpede și metalică, cu niște pupile atât de albastre, încât păreau lichide. Avea trăsăturile feței ascuțite, dar totodată oarecum blânde. Cel care i se adresase părea un fustangiu care iese seara la agățat, un bărbat de genul celor la care femeile de condiție bună se uită pe furiș, cuprinse brusc de o căldură între picioare. Era îmbrăcat cu o eleganță desăvârșită. La manșetele cămășii proaspăt apretate luceau butoni de aur cu acvila stemei naționale.

— Noi suntem legea, a zis bărbatul, zâmbindu-i de parcă ar fi fost prieteni de când lumea.

— Atunci dați-mi drumul. Eu nu am făcut nimic.

Bărbatul, după ce și-a adus un scaun mai aproape de Sanchís, s-a așezat și a dat din cap aprobator. Sanchís a observat că în celulă mai erau cel puțin doi bărbați, rezemați de perete în penumbră.

— Numele meu este Hendaya. Îmi pare rău că a trebuit să ne cunoaștem în asemenea împrejurări, dar înclin să cred că dumneavoastră și cu mine vom deveni buni prieteni, pentru că prietenii se respectă și nu au secrete unul față de celălalt.

Hendaya a făcut un semn. Doi bărbați au venit lângă Sanchís și au început să-i taie hainele cu foarfecele.

— Aproape întreaga mea știință i-o datorez unui om extraordinar, inspectorului Francisco Javier Fumero, în memoria căruia există o placă pe această clădire. Fumero făcea parte din acea categorie de oameni care nu sunt prețuiți la adevărata lor valoare. Cred că dumneata, dragă prietene Sanchís, înțelegi mai bine decât oricine, pentru că asta ți s-a întâmplat și dumitale, nu-i așa?

Sanchís începuse să tremure văzând cum i se taie hainele de pe el și abia a reușit să îngaime:

— Nu știu ce...

Hendaya a ridicat mâna, dându-i de înțeles că nu e nevoie de explicații.

— Suntem între prieteni, domnule Sanchís. Exact așa cum vă spuneam. Nu avem de ce să ne ascundem unii de alții. Un spaniol adevărat nu are secrete. Doar că uneori oamenii sunt răi. Trebuie să o recunoaștem. Suntem cel mai bun popor din lume, de asta nu se îndoiește nimeni, numai că uneori ne lăsăm furăți de invidie. O știți foarte bine. S-a spus că v-ați căsătorit cu fiica șefului dumneavoastră, că ați luat-o din interes, că altfel n-ați fi ajuns niciodată director general și tot așa, că una, că alta... Firește că vă înțeleg. Și știu că un bărbat își pierde cumpătul atunci când îi sunt puse la îndoială onoarea și meritele. Pentru că un bărbat, dacă are coaie, se înfurie. Iar dumneavoastră aveți. Ia uite-le. O pereche minunată de coaie.

— Vă rog, nu mă chinuiți, nu...

Vocea lui Sanchís s-a înecat într-un urlet când unul dintre bărbați i-a pus cleștii cu curent pe testicule.

— Dar ce te-a apucat de plângi, omule? Încă nu ți-am făcut nimic. Hai, uită-te la mine. Privește-mă. În ochi.

Sanchís a ridicat privirea, plângând ca un copil. Hendaya îi zâmbea.

— Uite cum stă treaba, domnule Sanchís. Eu sunt prietenul tău. Asta e ceva între noi doi. Fără secrete. Dumneata mă ajuți, iar eu te duc acasă, lângă soția ta, acolo unde ți-e locul. Nu mai plânge, omule. Nu-mi place să văd un spaniol plângând, ce naiba! Aici plâng numai cei care au ceva de ascuns. Dar noi nu avem nimic de ascuns, nu-i așa? Nu avem secrete. Pentru că ne aflăm între prieteni. Știu că îl ai pe Mauricio Valls. Și te înțeleg. Valls e un dobitoc. Da, da. O spun fără nici o părere de rău. Am văzut documentele. Știu că Valls te-a silit să încalci legea. Să vinzi acțiuni care nu există. Eu nu mă pricep la astfel de lucruri. Lumea financiară nu îmi spune nimic. Dar până și un nepriceput ca mine își poate da seama că Valls te obliga să furi pentru el. O spun răspicat: individul ăsta, că e sau nu ministru, e un nerușinat. Ți-o spun eu, iar

la din ăștia zău că mă pricep, pentru că am de-a face cu ei în fiecare zi. Dar vezi și dumneata cum stă treaba în țara asta. Spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești. Asta e și n-ai ce-i face. Iar Valls e înconjurat de mulți prieteni. Prieteni în funcții de conducere. Numai că totul are o limită. Vine un moment când trebuie să spui că gata, ajunge. Dumneata ai vrut să-ți faci dreptate cu propria mână. Și te înțeleg. Dar e greșit. Pentru așa ceva existăm noi. Asta e treaba noastră. Și tot ce ne dorim acum e să-l găsim pe nemernicul ăsta de Valls și să terminăm povestea. Pentru ca dumneata să te poți duce acasă, lângă soție. Pentru ca noi să-l băgăm în pușcărie pe Valls, ca să răspundă pentru ce a făcut. Și pentru ca să pot pleca și eu în concediu, că deja a venit vremea. Și-atunci uităm tot ce s-a întâmplat aici. Înțelegi, nu-i așa?

Sanchís s-a chinuit să spună ceva, însă dinții îi clănțăneau atât de tare, încât nu se înțelegea nimic din ce spunea.

— Ce-ai zis, domnule Sanchís? Dacă nu te oprești din tremurat, n-am cum să înțeleg o iotă.

— Ce acțiuni? a reușit arestatul să articuleze.

Hendaya a pufnit.

— Mă dezamăgești, domnule Sanchís. Credeam că suntem prieteni. Și de prieteni nu ne batem joc. Nu e bine, nu e bine deloc. Eu vreau să te ajut, pentru că, în fond, înțeleg de ce ai făcut ce-ai făcut. Poate că alții nu ar înțelege, dar eu da. Fiindcă eu știu cum e să ai de-a face cu lichele din astea care se cred mai presus de toți și de toate. Așa că îți mai dau o șansă. Pentru că îmi ești simpatic. Însă, atenție, un sfat prietenesc: uneori e bine să știi când nu e cazul să faci pe viteazul.

— Nu știu despre ce acțiuni vorbești, a îngăimat Sanchís.

— Nu te mai smiorcăi, ce dracu'! Nu îți dai seama în ce situație mă pui? Trebuie să ies de aici cu rezultate. E foarte clar. Știu că înțelegi. De fapt e cât se poate de simplu. Când viața ți-o trage pe la spate, numai tâmpit să fii ca să nu te faci poponar. Și dumitale, dragă prietene, viața stă pregătită să ți-o tragă rău de tot. Nu mai complica lucrurile. Pe scaunul ăsta au stat bărbați de o sută de ori mai duri decât dumneata și

au rezistat un sfert de oră. Dumneata ești un bărbat fin. Nu mă obliga să fac ceea ce nu vreau să fac. Repet pentru ultima dată: spune-mi unde-l țineti și am terminat toată tărașenia. În noaptea asta ajungi acasă, lângă soție, intact.

— Vă rog... nu-i faceți nimic... Nu se simte bine, a implorat Sanchís.

Hendaya a pufnit și s-a apropiat încetul cu încetul, până când fața lui a ajuns la câțiva centimetri de cea a lui Sanchís.

— Ascultă, nenorocitul, a zis el pe un ton infinit mai rece decât cel folosit până atunci. Dacă nu-mi spui unde e Valls, îți prăjesc coaiile de te caci pe tine și pe mă-ta care te-a făcut, după care mă ocup de nevestica ta și-o să am grijă să-i smulg carnea de pe ea cu cleștele încins, fără grabă, ca să știe că tot ce i se întâmplă e din cauza fătălăului cu care s-a măritat.

Sanchís a închis ochii și a gemut. Hendaya a ridicat din umeri și s-a dus la generator.

— Treaba ta.

Bancherul a inspirat din nou izul acela metalic, după care a simțit podeaua vibrându-i sub tălpi. Becul a clipit de câteva ori. Apoi totul a început să ardă.

4

Leandro, cu urechea lipită de receptor, dădea din când în când aprobator din cap. Vorbea de trei sferturi de oră. Vargas și Alicia stăteau cu ochii pe el. Băuseră împreună toată sticla de vin. Când Alicia s-a ridicat să mai aducă una, Vargas a oprit-o, dându-i de înțeles că nu e cazul. De atunci a început să sudeze țigară după țigară, cu ochii țintă la Leandro, care asculta atent și încuviința rar.

— Înțeleg. Nu, bineînțeles că nu. Pe răspunderea mea. Da, domnule. Am să-i spun. Eu vă mulțumesc.

Leandro a așezat receptorul în furcă, apoi s-a uitat la ei pe rând cu o privire blândă, în care se putea citi ușurare, dar totodată și consternare.

— Era Gil de Partera. Sanchís a mărturisit, a zis el într-un târziu.

— A mărturisit? Ce? a întrebat Alicia.

— Toate piesele încep să se așeze la locul lor. Se confirmă că tărășenia a început cu mult timp în urmă. Se pare că Valls și Miguel Ángel Ubach, bancherul, s-au cunoscut la puțin timp după sfârșitul războiului. La acea vreme Valls era o stea în devenire a regimului, după ce-și demonstrase loialitatea și abilitățile în vremea cât fusese șeful închisorii Montjuic, o slujbă deloc ușoară. A reieșit că Ubach, prin intermediul unui consorțiu creat pentru a-i recompensa pe indivizii a căror contribuție la sprijinirea cauzei naționale fusese una excepțională, i-a oferit lui Valls un pachet de acțiuni la Banco Hipotecario, instituție reorganizată complet și care acum era formată din instituții financiare dizolvate după război.

— Cu alte cuvinte, vorbiți despre expropriere și împărțirea prăzii de război, a intervenit Alicia.

Leandro a oftat răbdător.

— Ai grijă, Alicia. Nu toată lumea are vederi largi și tolerante, așa cum am eu.

Tânăra și-a mușcat limba. Leandro a așteptat până ce a văzut docilitate în privirea Aliciei și abia apoi a continuat.

— În ianuarie 1949 Valls trebuia să primească încă un pachet de acțiuni. Conform înțelegerii verbale dintre cei doi. Însă cum Ubach murise pe neașteptate în anul anterior, într-un accident...

— Ce accident? a intervenit iarăși Alicia.

— Casa i-a luat foc în timp ce dormea împreună cu soția lui. Și te rog, Alicia, nu mă mai întrerupe. Așadar, după moartea lui Ubach testamentul lui a creat anumite discrepanțe, pentru că nu făcea referire la acordurile încheiate verbal. Toată povestea a fost complicată și mai tare de faptul că Ubach l-a numit executor testamentar pe un tânăr avocat de la firma care-l reprezenta.

— Ignacio Sanchís, a zis Alicia.

Leandro a avertizat-o din priviri.

— Da, Ignacio Sanchís. Iar Sanchís, ca executor testamentar, a devenit și tutorele legal al Victoriei Ubach, fiica familiei Ubach, până când avea să fie majoră. Și da, ca să nu mă mai întrerupi, înainte ca Victoria să împlinească nouăsprezece ani, Ignacio s-a însurat cu ea, ceea ce firește că a provocat destule comentarii, ba chiar un mic scandal. Se zicea că încă de când era adolescentă, Victoria avea o relație ilegitimă cu Sanchís. Se mai zicea și că Sanchís nu era altceva decât un parvenit extrem de ambițios, o dată pentru că testamentul îi lăsa Victoriei cea mai mare parte a patrimoniului familiei Ubach și a doua oară pentru că între el și fată era o diferență de vârstă destul de mare. Mai mult, Victoria Ubach avea antecedente de instabilitate emoțională. Se spune că în adolescență a fugit de acasă și nu a fost găsită timp de șase luni. Dar astea pot fi și niște simple zvonuri. Partea importantă a cazului este că Sanchís, după ce a ajuns acționar principal la Banca Ubach, nu i-a mai dat lui Valls ceea ce acesta spunea că i se cuvine, ceea ce îi fusese promis de defunctul Ubach. Așa că Valls s-a trezit că nu mai poate decât să înghită în sec și să plece cu coada între picioare, cum se zice. Și abia mai târziu, după ce a fost numit ministru și a căpătat o putere considerabilă, s-a hotărât să-i forțeze mâna lui Sanchís ca să obțină ceea ce el, Valls, considera că are dreptul să primească – ba chiar ceva mai mult. L-a amenințat pe Sanchís că o să-i fabrice un proces în care va fi acuzat de implicarea în *disparația* Victoriei din anul 1948, dispariție care, chipurile, a avut rolul de a ascunde faptul că minora rămăsese însărcinată, și că o ținuase ascunsă într-un sanatoriu de pe Costa Brava, undeva în apropiere de localitatea San Feliu de Guíxols, unde jandarmii au găsit-o după vreo cinci sau șase luni bântuind pe plajă, complet abulică și prezentând semne de malnutriție. Tot ce a urmat indică faptul că Sanchís a cedat șantajului. Printr-o serie de acțiuni ilegale, Sanchís i-a dat lui Valls o importantă sumă de bani sub forma unor acțiuni și obligațiuni de la Banco Hipotecario. De acolo provine de fapt o mare parte din averea lui Valls, nu de la socrul său, așa cum se zvonea. Dar Valls voia și mai

mult. Continua să-l strângă cu ușa pe Sanchís, care nu i-a iertat niciodată că a băgat-o în povestea asta pe soția lui, Victoria, că a pus în joc reputația ei, marșând pe un episod din adolescența fetei, ca să obțină ce voia să obțină. A apelat la mai multe instanțe, dar peste tot i s-a spus că Valls are prea multă putere, că face parte din clica regimului și că, prin urmare, nu ai cum să te atingi de el. Ba mai mult, dacă s-ar fi deschis un proces, ar fi revenit în discuție recompensele împărțite după război, lucru de care nimeni nu avea chef. Sanchís a fost practic avertizat foarte serios să-și scoată pur și simplu din cap toată povestea.

— Ceea ce el nu a făcut.

— Evident că nu. Nu numai că nu a făcut-o uitată, ci a hotărât să se răzbune. Dar asta a fost într-adevăr o greșală. A angajat investigatori care să scormonească trecutul lui Valls. Așa a ajuns la un biet ins, Sebastián Salgado, care putrezea în pușcăria Montjuic și tot așa a aflat și de o serie de abuzuri și alte fapte destul de dubioase comise de Valls împotriva deținuților și familiilor acestora pe vremea când era directorul închisorii. Până la urmă a reieșit că exista o listă destul de lungă de indivizi care și-ar fi dorit să se răzbune pe Valls. Tot ceea ce lipsea era o poveste credibilă. Așa că Sanchís și-a gândit răzbunarea în așa fel încât să pară o *vendetta* politică sau personală, iscată de trecutul întunecat al ministrului. A început să trimită scrisori amenințătoare prin intermediul lui Salgado, care acceptase să trimită anonimele în schimbul unei sume de bani primite imediat după eliberarea din închisoare, adică după puțin timp, pentru că deja se făceau demersurile necesare ca să fie grațiat pentru ajutorul acordat autorităților. Sanchís știa foarte bine că până la urmă scrisorile vor fi interceptate și că vor duce la Salgado. A mai atras de partea sa un fost deținut de la Montjuic, un anume Valentín Morgado, care avea motive cu vârf și îndesat să nu-l suporte pe Valls. Morgado fusese eliberat în 1947, dar îl acuza pe Valls de moartea soției lui, care în timpul cât fusese deținut căzuse bolnavă și nu avusese pe nimeni să o

îngrijească. Morgado a fost angajat ca șofer al familiei. El, laolaltă cu un fost gardian pe nume Bebo, căruia Sanchís i-a plătit o sumă considerabilă și i-a făcut rost de o locuință cu o chirie avantajoasă într-una dintre proprietățile companiei Metrobarna, în Pueblo Seco, i-au dat binefăcătorului lor o mulțime de informații despre alți deținuți tratați inuman de Valls pe când acesta se afla la conducerea închisorii Montjuic. Unul dintre ei, David Martín, un scriitor cu grave probleme mintale, pe care deținuții îl porecliseră Prizonierul Cerului, s-a dovedit a fi candidatul ideal pentru mașinațiunile lui Sanchís. Martín dispăruse în condiții neelucidate după ce Valls dăduse ordin să fie dus într-o casă din apropierea parcului Güel, unde urma să fie împușcat. Martín a reușit să scape și de atunci Valls s-a temut încontinuu că într-o bună zi omul acela, care se pare că a înnebunit cu totul din cauza izolării, căci era ținut într-un turn al închisorii, se va întoarce ca să se răzbune, pentru că Martín îl acuza pe Valls de uciderea unei femei pe nume Isabella Gispert. Mă mai urmăriți?

Alicia a dat din cap că da.

— Planul lui Sanchís era de a-l face pe Valls să creadă că exista un complot care amenința să facă publice toate abuzurile și crimele comise de ministru cât timp fusese la conducerea închisorii. Mâna neagră din spatele întregii povești avea să fie în primul rând a lui Martín, dar și a altor foști deținuți. Voia să-l ducă la capătul răbdării, să-l forțeze să iasă din platoșa inexpugnabilă pe care i-o conferea postul său și să meargă să-i înfrunte personal. Acesta era singurul mod de a-i reduce la tăcere. Să-i distrugă înainte ca ei să-l distrugă pe el.

— Dar nu era decât un plan prin care să-l prindă în capcană, a observat Alicia.

— Era un plan perfect, pentru că atunci când poliția ar fi făcut investigații, ar fi dat peste dovezile unei răzburări personale, plus o problemă financiară pe care chiar Valls făcea totul ca să o ascundă. Salgado era nada perfectă, pentru că era ușor de asociat cu alți deținuți, mai ales cu David Martín,

presupusa mână neagră care acționa din umbră. Totuși Valls și-a păstrat ani de zile sângele-rece. Abia după atentatul simulat din 1956, de la Círculo de Bellas Artes din Madrid, comis de Morgado, a început să-și iasă și el din fire. A acceptat grațierea lui Salgado tocmai pentru a-l urmări, sperând că acesta avea să-l conducă la Martín, numai că Salgado a fost eliminat din joc când s-a dus să-și recupereze o valiză pe care o ascunsese la bagajele de mână din Gara de Nord în 1939, cu puțin timp înainte de a fi arestat. Salgado nu mai era util și eliminarea lui era soluția perfectă pentru a trimite poliția pe o pistă moartă. La rândul său, Valls a comis și el greșeli și a avut mai multe derapaje importante, care au creat piste false. L-a obligat pe Pablo Cascos, șeful uneia dintre firmele sale, editura Ariadna, să intre în legătură cu familia Sempere, știind că Pablo avusese relații cu unul dintre membrii acesteia, mai exact cu Beatriz Aguilar. Familia Sempere deține una dintre cele mai bune librării, iar Valls credea că Martín ar putea să se ascundă acolo, ba chiar că ar putea fi complice cu librării, ținând cont de faptul că o cunoscuse pe Isabella Gispert, soția moartă a șefului librăriei și mama actualului patron, Daniel Sempere, soțul lui Beatriz. Și acum da, Alicia, mă poți întrerupe, ca nu cumva să faci un atac de apoplexie.

— Dar ce e cu cărțile lui Mataix? Ce e cu cartea pe care am găsit-o ascunsă în biroul său, cartea care, după spusele lui Mercedes, fiica lui Valls, a fost ultimul lucru care l-a interesat înainte să dispară?

— Nimic altceva decât o parte din aceeași strategie. Mataix a fost prieten cu David Martín și amândoi au trecut pe la Montjuic. Încetul cu încetul, presiunile și amenințările, plus ideea unei conspirații, l-au făcut pe Valls să cedeze, așa că s-a hotărât să meargă personal la Barcelona, însoțit numai de omul său de încredere, Vicente, ca să dea ochii cu cel despre care credea că se află în spatele tuturor acțiunilor, adică David Martín. Poliția bănuiește – și eu la fel – că Valls spera să se întâlnească clandestin cu Martín pentru a putea scăpa definitiv de el.

— Dar Martín e mort de ani de zile. Și Mataix la fel.

— Exact. În realitate l-au așteptat Sanchís și Morgado.

— Nu i-ar fi convenit mai mult ca poliția să se ocupe de David Martín?

— Ba da, dar asta ar fi însemnat să se vorbească oficial despre David Martín, despre care el, Valls, credea că e viu, și să se afle că deținea informații despre moartea Isabellei Gispert și despre alte lucruri care i-ar fi distrus reputația ministrului.

— Da, pare să aibă sens. Și atunci?

— După ce l-au prins, Sanchís și Morgado l-au dus pe Valls la o fabrică dezafectată, Castells, în Pueblo Nuevo, fabrică închisă de ani buni, dar aflată în continuare în proprietatea firmei Metrobarna. Sanchís a mărturisit că l-au torturat câteva ore, după care i-au aruncat trupul într-unul din cuptoarele fabricii. În timp ce vorbeam cu Gil de Partera, acesta a fost informat că poliția a găsit deja bucăți de oase despre care se crede că i-ar putea aparține lui Valls. S-a cerut deja radiografia dentară a lui Valls, pentru a se verifica dacă resturile sunt într-adevăr ale ministrului, ceea ce vom afla destul de repede, cel târziu mâine.

— Deci cazul este închis?

Leandro a dat aprobator din cap.

— Partea care ne revine nouă, da. Urmează să se stabilească dacă au mai existat și alți complici și până unde se întind ițele planului țesut de Ignacio Sanchís.

— Și toate astea vor ajunge în mâna presei?

Leandro a zâmbit.

— Firește că nu. Chiar în aceste momente la Ministerul de Interne are loc o ședință urgentă, pentru a se stabili ce și cum va fi anunțat. Asta e tot ce știu.

S-a lăsat o liniște îndelungată, întreruptă din când în când de Leandro, care sorbea câte o înghițitură de ceai, cu privirea fixată pe Alicia.

— Totul e o eroare, a șoptit ea într-un târziu.

Leandro a dat din umeri.

— Se poate, dar noi nu mai avem treabă cu asta. Misiunea care ni s-a încredințat, adică aceea de a găsi o pistă care să ne ducă la locul unde se află Valls, a fost îndeplinită. Și a dat roade.

— Nu e adevărat, a protestat Alicia.

— Așa văd lucrurile câțiva oameni cu mai multă autoritate decât a mea și, bineînțeles, cu mult mai multă decât a ta, Alicia. O adevărată eroare ar fi să nu știi când să lași lucrurile așa cum sunt. Tot ce ne mai rămâne nouă de făcut acum este să păstrăm tăcerea și să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul.

— Domnul Montalvo are dreptate, Alicia, a zis Vargas. Nu mai putem face nimic.

— Se pare că am făcut deja destule, a zis Alicia pe un ton de gheață.

Leandro a dat din cap de câteva ori în semn de dezaprobare.

— Domnule căpitan, ne puteți lăsa câteva minute singuri, dacă nu vă deranjează? a întrebat Leandro.

Vargas s-a ridicat.

— Firește. De fapt cred că o să mă duc la mine acasă, ca să sun la sediu și să aflu care îmi sunt noile însărcinări.

— Mi se pare o idee excelentă.

Când a trecut prin fața Aliciei, Vargas nu a îndrăznit să se uite în ochii ei. A dat mâna cu Leandro, care i-a strâns-o cu afecțiune.

— Mulțumesc foarte mult pentru ajutor, domnule căpitan. Și pentru că ați avut grijă de Alicia mea. Vă rămân îndatorat. Vă rog să nu ezitați să-mi bateți la ușă oricând veți avea nevoie de ceva.

Vargas a dat din cap, arătând astfel că mulțumește și că a înțeles, apoi s-a retras discret. Odată rămași singuri, Leandro i-a făcut semn Aliciei să vină să se așeze lângă el, pe canapea, ceea ce fata a și făcut, dar fără nici un chef.

— Mare om, Vargas ăsta!

— Și cu o gură încă și mai mare.

— Nu fi nedreaptă cu el. S-a dovedit un polițist foarte bun.

Îmi place de el.

— Cred că-i holtei.

— Alicia, Alicia...

Leandro și-a trecut brațul pe după umerii ei, îmbrățișând-o ușor, cu un gest patern.

— Hai, dă totul pe față înainte să explodezi, a îndemnat-o el. Răcorește-te.

— Totul nu e decât o grămadă de rahat.

Leandro a strâns-o în brațe și mai tare, cu multă afecțiune.

— Sunt întru totul de acord. E o făcătură. Știu că nu e felul în care rezolvăm noi lucrurile, dar cei din minister nu mai aveau răbdare. Iar de la biroul central ni s-a transmis clar că asta a fost tot. Mai bine așa. Nu mi-ar fi plăcut să începă să creadă sau să spună de-a dreptul că noi eram cei care nu obțineam rezultate.

— Dar Lomana? A reapărut?

— Deocamdată nu.

— Ciudat.

— Așa-i. Dar nu e decât una din piesele care urmează să-și găsească locul peste câteva zile.

— Cam multe piese lipsă, a observat Alicia.

— Nu chiar atât de multe. Tot ce se leagă de Sanchís se susține. O afacere bine documentată, cu mulți bani la mijloc, plus o trădare personală. Avem declarația lui și probe care i-o susțin. Totul se îmbină perfect.

— În aparență.

— Gil de Partera, ministrul de Interne și generalisimul consideră cazul închis.

Alicia a dat să zică ceva, dar până la urmă a tăcut.

— Alicia, asta e ceea ce-ți doreai. Nu-ți dai seama?

— Ce-mi doream eu?

Leandro a privit-o cu tristețe.

— Libertatea ta. Să te eliberezi de mine, de perfidul Leandro, pentru totdeauna. Să poți să dispari.

Alicia s-a uitat lung la el.

— E adevărat ce spuneți?

— Ți-am dat cuvântul meu de onoare. Așa ne-a fost înțelegerea. Un ultim caz. Apoi... liberă. De ce crezi că am ținut să vin la Barcelona? Toate astea le-aș fi putut rezolva prin telefon, fără să ies din Palace. Știi că nu-mi place deloc să călătoresc.

— Și atunci de ce-ați mai venit?

— Ca să-ți văd reacția pe viu. Și ca să-ți spun că sunt și voi rămâne mereu prietenul tău.

Leandro a luat-o de mână și i-a zâmbit.

— Ești liberă, Alicia. Liberă pentru totdeauna.

Ochii tinerei s-au umplut de lacrimi. Împotriva voinței ei, l-a îmbrățișat pe Leandro.

— Orice s-ar întâmpla, i-a zis mentorul ei, orice ai face, vreau să știi că ușa mea îți va fi mereu deschisă. Pentru orice vei avea nevoie. Fără obligații, fără compromisuri. Ministerul m-a autorizat să-ți transfer în cont o sută cincizeci de mii de *pesetas*, bani pe care o să-i primești la sfârșitul acestei săptămâni. Știu că nu vei mai avea nevoie de mine și că nici nu-mi vei duce dorul, totuși, dacă nu cer prea mult, mai sună-mă din când în când, fie și numai de Crăciun. De acord?

Alicia a dat din cap că da. Leandro a sărutat-o pe frunte și s-a ridicat.

— Am tren peste o oră. Așa că o să o iau încet spre gară. Nu vreau să mă conduci. În nici un caz. Nu-mi plac despărțirile, o știi și tu prea bine.

Alicia l-a condus până la ușă. După ce a pășit dincolo de prag, Leandro s-a întors spre ea și tinerei i s-a părut că, pentru prima dată în viață, era cuprins de emoție și păreri de rău.

— Nu ți-am spus niciodată ce vreau să-ți spun acum, pentru că mă gândeam că nu am dreptul, dar acum cred că pot s-o spun. Te-am iubit și te iubesc ca pe o fiică, Alicia. Poate că nu am fost cel mai bun dintre tați, dar tu chiar ai fost bucuria vieții mele. Nu vreau altceva decât să fii fericită. Iar acesta este cu adevărat ultimul ordin pe care ți-l mai dau.

5

Își dorea să-l creadă. Își dorea cu patima aceea dată de bănuiala că adevărul doare și că lașii trăiesc întotdeauna mai mult și mai bine, chiar dacă în cușca propriilor minciuni. S-a dus la fereastră și a urmărit cum Leandro se îndrepta spre mașina care-l aștepta la colțul clădirii. Un șofer cu ochelari negri stătea cu portiera deschisă. Mașina era unul dintre acele automobile negre și impunătoare, cu geamuri fumurii și număr de înmatriculare criptic, văzute uneori trecând pe șosea ca niște vehicule funerare, din fața cărora toată lumea se dădea la o parte, pentru că se știa fără nici o urmă de îndoială că nu transportau oameni obișnuiți și că cel mai bun lucru era să le lași să-și vadă de drum. Înainte de a urca în mașină, Leandro s-a întors o clipă, s-a uitat la fereastra ei și i-a făcut semn cu mâna. Alicia și-a simțit gura uscată ca iasca. Își dorea din toată inima să-l creadă.

A petrecut o oră sudând țigările și dând ture prin apartament ca un animal în cușcă. Nu doar o dată, nu doar de zece ori s-a dus la fereastră și a furișat priviri de partea cealaltă a străzii, în speranța că-l va vedea pe Vargas în camera lui de deasupra de Gran Café. Nu se vedea nici urmă de el. Avusese timp berechet să sune la Madrid ca să primească noile sale *însărcinări*. Probabil că ieșise să își limpezească mintea, să se plimbe prin acea Barcelonă pe care avea să o părăsească în curând. Ultimul lucru pe care și-l dorea acum era să stea împreună cu Alicia, să-i dea acesteia prilejul de a-i scoate ochii pentru că-i spusese totul lui Leandro. *Nu a avut de ales*. Își dorea să creadă și asta.

Imediat după plecarea lui Leandro, a început să simtă împunsături în șold. La început nu le-a băgat în seamă, însă acum simțea o durere constantă, surdă, pulsând odată cu sângele ei. Avea senzația că cineva încerca să-i înfigă un cui în partea dreaptă a trupului, lovindu-l ușor cu un ciocan. Își putea imagina vârful metalic zgâriind albul osului și

făcându-și loc încetul cu încetul. A luat o jumătate de pastilă cu un pahar de vin și s-a întins pe canapea, așteptând ca medicamentul să-și facă efectul. Știa că bea prea mult. Nu trebuia să vadă asta în privirea lui Leandro sau a lui Vargas. O simțea în sânge și în respirație, dar era singurul lucru care o liniștea.

A închis ochii și s-a apucat să analizeze în detaliu tot ce le spusese Leandro. Încă de pe vremea când Alicia era doar o fetișcană, el fusese cel care o învățase să asculte și să citească întotdeauna cu cea mai mare atenție. „Elocvența unei relatări e direct proporțională cu inteligența celui care vorbește, la fel cum credibilitatea lui e direct proporțională cu prostia celor care îl ascultă“, îi spusese Leandro.

Mărturia lui Sanchís, în versiunea oferită de Gil de Partera lui Leandro, părea perfectă tocmai pentru că nu părea așa. Explica aproape tot ce se întâmplase, dar lăsa unele fire dezlegate, așa cum se întâmplă întotdeauna în cazul celor mai credibile explicații. Adevărul nu e niciodată perfect și nici nu se potrivește tuturor așteptărilor. Adevărul naște mereu întrebări și îndoieli. Numai minciuna e credibilă sută la sută, pentru că nu trebuie să justifice realitatea, ci doar să includă ce vrem să auzim.

După un sfert de oră pastila a început să-și facă efectul și durerea s-a redus treptat, până când nu a mai rămas decât o furnicătură înțepătoare, cu care se obișnuise într-atât, încât nici nu o mai băga în seamă. A întins brațul și a scos de sub canapea documentele sustrase de la avocatul Brians. Nu și-a putut stăpâni zâmbetul la ideea că Leandro stătuse toată dimineața așezat cu augustul său fund deasupra acelor informații, fără să bănuiască nimic. A aruncat o privire peste dosarele din cutie. Cea mai mare parte a informațiilor de acolo fuseseră deja folosite la rezolvarea oficială a cazului. Și totuși a continuat să cotrobăie până când a găsit plicul pe care scria de mâna „*Isabella*“, fără vreo altă indicație. L-a deschis și a scos un carnetel. De pe prima pagină s-a desprins o bucățică de carton lucios. Era o fotografie veche, iar imaginea începea

deja să se șteargă pe margini. În fotografie apărea o fată cu păr blond și o privire vie, care zâmbea spre aparat, convinsă că are toată viața înaintea ei. Ceva din trăsăturile ei a făcut-o să se gândească la tânărul cu care se intersectase când ieșise din librăria Sempere & Fiii. A întors fotografia și a recunoscut scrisul lui Brians:

Isabella

Modul îngrijit și atenția cu care caligrafiase fiecare literă trădau un devotament total. Avocatul cauzelor pierdute nu era ros numai de probleme de conștiință, ci și de dor. A lăsat fotografia pe masă și a frunzărit carnetelul. Toate paginile erau scrise de mână, cu o caligrafie curată și îngrijită, care se vedea imediat că e feminină. Numai femeile pot scrie atât de precis, fără să se ascundă după înflorituri absurde. Cel puțin atunci când scriu doar pentru ele însele și pentru nimeni altcineva. Alicia a revenit la prima pagină și a început să citească.

Numele meu este Isabella Gispert și m-am născut în Barcelona în anul 1917. Am douăzeci și doi de ani și știu că niciodată nu voi împlini douăzeci și trei. Scriu aceste rânduri știind sigur că mi-au mai rămas doar câteva zile de viață și că în curând o să mă despart de cei cărora le datorez cel mai mult pe lumea asta: fiul meu, Daniel, și soțul meu, Juan Sempere, cel mai bun dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut, cel care mi-a dăruit încredere, iubire și devotament într-o asemenea măsură, încât am să mor fără să apuc să le fi meritat. Scriu pentru mine despre secrete care nu-mi aparțin, știind că nimeni nu va citi vreodată aceste rânduri. Scriu pentru a nu uita și pentru a mă agăța de viață. Singura mea ambiție este să reușesc să înțeleg cine am fost și de ce am făcut ce am făcut, atâta timp cât mai am puterea să fac asta, înainte ca mintea, pe care mi-o simt deja slăbită, să mi se întunece definitiv. Scriu chiar dacă mă doare, pentru că numai durerea și ceea ce am pierdut mă mai

țin în viață și mă fac să mă tem de moarte. Scriu pentru a spune acestor pagini ceea ce nu le pot mărturisi celor pe care-i iubesc cel mai mult, pentru că nu vreau să-i fac să sufere și nici să le pun viața în primejdie. Scriu convinsă că atâta timp cât voi fi capabilă să-mi amintesc, voi fi cu ei o clipă în plus...

Timp de o oră Alicia s-a cufundat în paginile carnetelului, departe de lume, de durere sau de incertitudinea provocată de vizita lui Leandro. Timp de o oră nu a mai existat nimic altceva în afară de povestea spusă cu acele cuvinte, o poveste pe care – a știut asta înainte de a întoarce ultima pagină – nu avea s-o mai uite vreodată. După ce a citit și ultimul rând și și-a așezat carnetelul pe piept, avea ochii împăienjeniți de lacrimi și nu a reușit să facă altceva decât să-și înăbușe țipătul, ducând o mână la gură.

Așa a găsit-o Fernandito ceva mai târziu, atunci când, după ce a bătut de câteva ori la ușă fără să primească vreun răspuns, a intrat și a găsit-o ghemuită pe jos, plângând, cum nimeni nu o mai văzuse vreodată. Fernandito nu a știut ce să facă, așa că doar a îngenuncheat lângă ea și a ținut-o în brațe, în timp ce Alicia gemea de durere, de parcă i-ar fi dat cineva foc pe dinăuntru.

6

Unii oameni se nasc fără noroc, și-a zis el. Ani de zile visase să o țină în brațe și când reușise în sfârșit să o facă, întreaga scenă era de o tristețe pe care Fernandito nu și-o putuse imagina. A ținut-o în brațe și i-a mângâiat încet părul în timp ce Alicia se liniștea treptat. Fernandito nu știa ce ar fi putut să facă sau să zică mai mult de atât. Niciodată nu o mai văzuse așa. De fapt niciodată nu și-o imaginase așa. În închipuirile pe care-și clădise templul dorurilor sale adolescente, Alicia Gris era indestructibilă și dură ca un diamant capabil să taie totul. Când ea a încetat să mai suspine și și-a

înălțat chipul, Fernandito a văzut o Alicia terminată, cu ochii înroșiți și un zâmbet atât de pierit, încât dădea impresia că se putea face fărâme în orice clipă.

— Vă simțiți mai bine? a reușit el să îngaime.

Alicia l-a privit în ochi și, pe nepregătite, l-a sărutat pe buze. Fernandito a simțit cum limbi de foc și furnicături îi cuprind diverse părți ale trupului și cum o uluire teribilă îi pune stăpânire pe creier, dar a reușit totuși s-o oprească.

— Domnișoară Alicia, nu cred că vrei să faceți asta acum. Nu știți ce faceți.

Ea și-a lăsat fața în jos și și-a lins buzele. Fernandito și-a dat seama pe loc că acea imagine avea să-l însoțească până în clipa morții.

— Iartă-mă, Fernandito, a zis ea, ridicându-se.

Imediat s-a ridicat și el, a adus un scaun și Alicia s-a așezat.

— Asta rămâne între noi, bine?

— Evident, a zis el, gândindu-se că și dacă ar fi vrut să o spună cuiva, n-ar fi știut nici cui și nici ce să povestească.

Alicia s-a uitat în jur și privirea i-a fost atrasă de o cutie cu sticle și alimente care trona în mijlocul sufrageriei.

— Comisionul, a zis Fernandito. M-am gândit că e mai bine să mă întorc cu cumpărăturile, în eventualitatea că domnul acela ar mai fi aici.

Alicia a zâmbit și i-a dat de înțeles că făcuse ce trebuie.

— Cât îți datorez?

— E din partea casei. Nu avea Peralada, dar v-am adus un Priorato despre care Manolo zice că e grozav de bun. Eu nu mă pricep la vinuri. Deși, dacă-mi permiteți...

— Nu ar trebui să beau atâta. Știu. Mulțumesc, Fernandito.

— Pot să vă întreb ce s-a întâmplat?

Alicia a ridicat din umeri.

— Nu prea știu.

— Dar vă simțiți mai bine? Spuneți-mi că da, vă rog.

— Mult mai bine. Datorită ție.

Deși se îndoia de cuvintele ei, Fernandito a dat aprobator din cap.

— Adevărul e că venisem să vă spun ce am reușit să aflu, a zis el.

Alicia, confuză, l-a privit întrebătoare.

— Despre individul pe care mi-ați zis să-l urmăresc pas cu pas, a precizat el. Sanchís. Vă amintiți?

— Am uitat cu totul de asta. Din nefericire, cred că am ajuns prea târziu.

— De ce? Pentru că a fost reținut?

— Ai văzut când l-au arestat?

Fernandito a dat din cap că da.

— M-am postat în fața birourilor de pe promenada Gracia dimineața devreme, exact așa cum mi-ați spus să fac. Mai era acolo un bătrânel simpatic, un pictor ambulant, care, observând că stau cu ochii pe intrarea de la Metrobarna, mi-a zis să-i transmit salutări căpitanului Vargas. Lucrează și el pentru dumneavoastră?

— El e un agent independent. Așa sunt artiștii. Și ce s-a întâmplat?

— Când a ieșit un bărbat foarte elegant, mi-am dat seama că e Sanchís, iar pictorul mi-a confirmat că era într-adevăr individul în cauză. S-a urcat într-un taxi și eu l-am urmărit cu Vespa mea până la Bonanova. Locuiește într-o casă de pe strada Iradier, una care-ți sare în ochi. Cred că are fler la afaceri, pentru că zona e cât se poate de bună, iar casa...

— Are fler la înșurătoare, a zis Alicia.

— Așa o fi. Cine se pricepe... Chestia e că la puțin timp după ce a ajuns acasă, au apărut un automobil și o dubă de poliție, din care au coborât mai mulți polițiști. Erau cel puțin șapte, dacă nu opt. Mai întâi au înconjurat casa, după care unul dintre ei, pus la patru ace, a bătut la ușă.

— Și tu unde ai stat în tot timpul ăsta?

— Ascuns, firește. De cealaltă parte a străzii e o casă în construcție, așa că nu mi-a fost greu să mă ascund. Îmi iau toate precauțiile, după cum vedeți.

— Și ce s-a întâmplat?

— După câteva minute l-au scos pe Sanchís cu cătușe la mâini și numai în cămașă. A tot protestat până când unul

dintre polițiști i-a ars un baston în spatele genunchilor, după care l-au târât până la dubă. Aveam de gând să mă țin după ei, dar am avut impresia că unul dintre polițiști, cel elegant, se uita direct spre locul unde eram ascuns și m-ar fi văzut dacă aș fi ieșit din ascunzătoare. Duba a plecat în trombă, însă automobilul a rămas, l-au mutat doar cu vreo douăzeci de metri mai în față, până la intersecția cu strada Margenat, ca să nu poată fi văzut din casă. Mi-am zis să mai stau o vreme ascuns acolo, pentru orice eventualitate.

— Ai făcut foarte bine. Să nu te expui niciodată în astfel de situații. Dacă le scapi urma, asta e, dar măcar scapi și tu întreg.

— Așa m-am gândit și eu. Tata mi-a zis întotdeauna că începi prin a-ți pierde fundul și sfârșești prin a-ți pierde capul.

— Înțelepte vorbe.

— Oricum, eram deja cam speriat și nu-mi doream altceva decât să o șterg de acolo cât mai repede, când a mai apărut o mașină care a oprit în dreptul casei. Un Mercedes impunător. Din mașină a ieșit un individ grozav de ciudat.

— Ciudat?

— Purta un soi de mască pe jumătate de față sau cam așa ceva.

— Morgado.

— Îl știți?

— E șoferul lui Sanchís.

Fernandito a dat din cap aprobator, uimit de câte secrete ascundea adorata lui Alicia.

— Așa mi s-a părut și mie. Era îmbrăcat în așa fel încât m-am gândit la asta. Faza e că a coborât din mașină și a intrat în casă. După puțin timp a ieșit însoțit de o femeie.

— Cum arăta femeia?

— Tânără. Ca dumneavoastră.

— Îți par tânără?

Fernandito a înghițit în sec.

— Lăsați-mă să mă concentrez. Era tânără, așa cum am zis. Nu cred să fi avut mai mult de treizeci de ani, doar că era

îmbrăcată ca și cum ar fi fost mult mai în vârstă. Ca o bogătană. Cum n-am știut cine e, i-am dat eu un nume: Mariona Rebull.

— Nu erai chiar departe de adevăr. Numele ei este Victoria Ubach – sau Sanchís. E soția bancherului arestat.

— Așa arăta, da. Canaliile astea se însoară întotdeauna cu fete mult mai tinere și mult mai bogate decât ei.

— Deci știi ce ai de făcut.

— Nu-s eu de așa ceva... Ca să reiau, au urcat amândoi în Mercedes. Ea în față, lângă șofer, ceea ce mi s-a părut destul de ciudat. Imediat ce au plecat, cealaltă mașină de poliție a început să-i urmărească.

— Iar tu, după ei.

— Bineînțeles.

— Până unde i-ai urmărit?

— Nu foarte departe. Mașina a intrat pe niște străduțe înguste, cu case de bogătași, străduțele alea care miros a eucalipt și unde nu vezi alți oameni decât servitoare și grădinari, până a ajuns pe strada Cuatro Caminos, iar de acolo pe bulevardul Tibidabo, unde tramvaiul albastru nu a dat peste mine numai dintr-un noroc chior.

— Ar trebui să porți cască.

— Am una de soldat american, am cumpărat-o de la Los Encantes. Îmi vine la fix. Am scris pe ea *Private Fernandito*, ceea ce în engleză nu înseamnă privat, ci...

— Nu o mai lua pe arătură, Fernandito.

— Scuze. I-am urmărit pe bulevardul Tibidabo până sus, unde se termină șinele tramvaiului.

— Mergeau spre stația de funicular?

— Nu. Șoferul și doamna... Ubach au continuat să meargă pe strada paralelă, apoi au intrat cu mașina în curtea casei de pe delușorul ăla, chiar deasupra bulevardului, casa aia care pare un castel din basme și se vede aproape de peste tot. Probabil e cea mai frumoasă casă din Barcelona.

— Așa este. Casa se numește El Pinar, a zis Alicia, care o văzuse de mii de ori în copilărie, când ieșea în fiecare duminică

de la orfelinatul Ribas și visa să locuiască acolo, să aibă o bibliotecă infinită, iar noaptea să vadă orașul la picioarele ei ca un covor de lumini fermecat. Și poliția?

— În mașina poliției erau două huidume cu fețe de câini ucigași. Unul dintre ei s-a postat la ușa de la intrarea în casă, iar celălalt s-a dus la restaurantul La Venta, probabil ca să dea un telefon. Am stat acolo aproape o oră fără să se mai întâmple nimic. Până la urmă, când unul dintre polițiști s-a uitat la mine într-un fel anume, care nu mi-a plăcut deloc, mi-am zis că e mai bine să vin să vă spun ce am văzut și să-mi spuneți ce să fac în continuare.

— Ai făcut o treabă extraordinară, Fernandito. Ești născut pentru asta.

— Credeți?

— Am să te avansez de la *private* Fernandito la *corporal*.

— Asta ce mai e?

— Mai pune și tu mâna pe dicționar, Fernandito. Cel care nu învață o limbă străină nu are creier, ci o conopidă.

— Oare e ceva ce să nu știți...? Deci ce trebuie să fac în continuare?

Alicia s-a gândit câteva secunde.

— Vreau să te îmbraci cu alte haine și să-ți pui o șapcă cu cozoroc. După aia te întorci acolo și ții casa sub observație. Dar să parchezi Vespa ceva mai departe, ca nu cumva să te recunoască polițistul care s-a uitat după tine.

— O s-o las lângă La Rotonda și o să merg cu tramvaiul.

— Foarte bună idee. Încearcă să vezi ce se petrece în casă, dar fără să-ți riști pielea. Deloc. Și dacă ai impresia că te-a recunoscut cineva sau că se uită ciudat la tine, o ștergi imediat de-acolo. Ai înțeles?

— Perfect.

— Revino peste câteva ore ca să-mi spui ce ai mai văzut. Fernandito s-a ridicat, gata să plece din nou în misiune.

— Dumneavoastră ce veți face între timp? a întrebat el.

Alicia a făcut un gest care putea să însemne că avea de făcut o mulțime de lucruri sau nici unul.

— Nu o să faceți vreo prostie, nu-i așa? a zis Fernandito.

— De ce spui asta?

Tânărul a privit-o din ușă, oarecum consternat.

— Nu știu.

De data aceasta Fernandito a coborât scara în pas normal, simțind că remușcărilor lui creșteau cu fiecare treaptă pe care o cobora. Odată rămasă singură, Alicia a pus înapoi carnetelul Isabellei în cutia de sub canapea. S-a dus la baie și s-a spălat pe față cu apă rece. Și-a dat jos hainele de pe ea și s-a dus la dulap.

A ales o rochie neagră care, cum ar fi zis Fernandito, părea numai bună pentru Mariona Rebull, ca să se afișeze cu ea în lojă la teatru. Când Alicia împlinise douăzeci și trei de ani, vârsta la care murise Isabella Gispert, Leandro îi spusese că îi face cadou ce vrea ea. Iar ea l-a rugat să-i cumpere rochia aceea, pe care de două luni de zile o tot admira în vitrina unui *boutique* de pe strada Rosellón, și o pereche de pantofi franțuzești care se asortau perfect cu rochia. Leandro a cheltuit o avere fără să comenteze. Vânzătoarea nu a îndrăznit să întrebe dacă Alicia era fiica sau iubita domnului, dar le-a zis că puține femei au norocul să îmbrace o asemenea rochie. După ce au ieșit din *boutique*, Leandro a invitat-o la cină la La Puñalada, acolo unde aproape toate mesele erau ocupate de cei cărora li se spune oameni de afaceri doar din bunăvoință și care s-au uitat la ea ca niște motani în călduri când a trecut prin fața lor, pentru ca apoi să se uite plini de invidie la Leandro. „Te privesc așa pentru că îți închipuie că ești o târfă de lux“, i-a zis Leandro înainte de a închina în cinstea ei.

De atunci nu mai îmbrăcase niciodată rochia aceea. Până acum. În timp ce se aranja în fața oglinzii, dându-se cu rimel și trecându-și rujul peste buze, Alicia a zâmbit. „Până la urmă, chiar asta ești“, și-a zis. „O târfă de lux.“

Odată ieșită în stradă, s-a hotărât să umble fără țintă, chiar dacă în adâncul ei știa că Fernandito avusese dreptate și că, probabil, avea să facă o tâmpenie.

7

În seara aceea Alicia a lăsat la o parte bunul-simț și a coborât în stradă, hotărâtă să se îndrepte oriîncotro aveau să o poarte pașii. Magazinele de pe strada Fernando aveau deja luminile aprinse și vitrinele lor aruncau fâșii de lumină colorată pe caldarâm. Un halou stacojiu se împrăștia pe cer, conturând cornișele și acoperișurile mai înalte. Oamenii treceau pe lângă ea văzându-și de viața lor, în căutarea stațiilor de metrou, a magazinelor sau a uitării. Alicia s-a lăsat purtată de șuvoiul de oameni și așa a ajuns până la Plaza del Ayuntamiento, unde s-a intersectat cu un pluton de măicuțe care înaintau în formație perfectă, de parcă ar fi fost un cârd de pinguini porniți în migrație. Alicia le-a zâmbit, iar una dintre călugărițe s-a uitat la ea, apoi și-a făcut cruce. S-a lăsat dusă de trecători pe strada Obispo până a dat peste un grup de turiști mergând abulici în urma unui ghid ce le vorbea într-un soi de dialect care avea în comun cu limba engleză la fel de multe câte are țipătul liliecilor.

— Domnule, *is this where they used to have the running of the bulls in times of the Romans?*

— *Gies, dis iz dă cazidral, mileidi, bat it is ounli oupeng aftăr dă flamenco ciou.*

Alicia s-a îndepărtat de grupul de turiști și a trecut pe sub venerabila făcătură de pod gotic, lăsându-se cuprinsă, ca și ei, de farmecul acelei părți a orașului cu aspect medieval, dar care de fapt fusese construită abia cu vreo zece ani înainte de nașterea ei. Ce bună e iluzia și cât de dulce e îmbrățișarea ignoranței! După pod, un fotograf iubitor de umbre așezase pe trepid un Hasselblad formidabil, iar acum verifica expunerea și cadrul, ca să fie perfecte pentru o fotografie ca în basme. Individul avea o înfățișare severă și o privire pătrunzătoare, ascunsă în dosul unor ochelari imenși, pătrați, care-i dădeau aerul unei țestoase înțelepte și răbdătoare.

Fotograful i-a simțit prezența și s-a uitat la ea plin de curiozitate.

— V-ar plăcea să vă uitați prin obiectiv, *mademoiselle*? a invitat-o el.

Alicia a dat timid din cap că da. Fotograful i-a arătat cum să facă. Ea a ținut cont de sfaturile lui și a început să râdă văzând cât de perfect era mirajul de umbre și perspective pe care reușise să-l creeze, dând un aspect cu totul nou unui colț pe lângă care trecuse de sute, poate chiar de mii de ori în viața ei.

— Ochiul privește, aparatul vede, a zis fotograful. Cum vi se pare?

— E o minunăție, a recunoscut Alicia.

— Compoziție și perspectivă, dar secretul stă în lumină. Trebuie să te uiți gândindu-te că luminozitatea va fi lichidă. Umbra se va vedea marcată de o peliculă subțire, evanescentă, de parcă tocmai ar fi plouat cu stropi de lumină...

După toate evidențele, fotograful era un profesionist și Alicia s-a întrebat care avea să fie destinul acelei fotografii. Testoasa luminii fermecate i-a citit gândurile.

— E pentru o carte, i-a explicat fotograful. Cum vă numiți?

— Alicia.

— Nu vreau să vă speriați de propunerea mea, dar mi-ar plăcea să vă fotografiez.

— Pe mine? De ce?

— Pentru că sunteți o ființă de lumini și umbre, la fel ca orașul acesta. Ce ziceți?

— Acum? Aici?

— Nu. Nu acum. Astăzi vă apasă ceva care nu vă lasă să fiți cea de toate zilele. Iar aparatul captează asta. Cel puțin al meu. Vreau să vă fotografiez după ce veți fi scăpat de greutatea aceea, pentru ca lumina să vă răsfrângă așa cum sunteți, nu cum v-au făcut să fiți.

Alicia s-a îmbujorat pentru prima și ultima dată în viața ei. Niciodată nu se mai simțise atât de goală ca în bătaia privirii aceluia individ neobișnuit.

— Gândiți-vă, a zis fotograful.

A scos din buzunarul hainei o carte de vizită și i-a întins-o zâmbind.

FRANCESC CATALÁ-ROCA

Atelier de fotografie din 1947

Strada Provenza, 366. Bajos. Barcelona

Alicia a luat cartea de vizită și s-a îndepărtat în grabă, lăsându-l pe fotograf singur cu arta lui și cu ochiul său infa-libil. S-a pierdut în mulțimea ce mișuna în jurul catedralei și a grăbit pasul. A luat-o către Puerta del Ángel și nu s-a oprit până nu a ajuns la colțul străzii Santa Ana, de unde a văzut vitrina librăriei Sempere & Fiii.

„Încă mai ai timp să nu strici totul. Nu te opri, vezi-ți de drum.“

A trecut de cealaltă parte a străzii și s-a ascuns sub un portic de unde putea vedea interiorul librăriei. Se lăsa înse-rarea aceea albastră și grea, specifică iernilor barceloneze, care te invită să rătăcești fără țintă și să nu ții cont de frig.

„Nu mai sta aici. Ce crezi că poți face?“

A observat-o pe Bea, care servea un client. Lângă ea se afla un domn mai în vârstă, iar Alicia s-a gândit că trebuie să fie socrul lui Bea, domnul Sempere. Micuțul Julián stătea așezat pe tejghea, sprijinit de casa de marcat, complet absor-bit de o carte pe care o ținea pe genunchi și care aproape că era mai mare decât el. Alicia a surâs. Brusc, din depozit a apărut Daniel cu un teanc de cărți pe care l-a așezat pe tejghea. Julián a ridicat privirea și s-a uitat la tatăl său, iar acesta i-a ciufulit părul. Copilul a zis ceva și Daniel a început să râdă. S-a aplecat și l-a sărutat pe copil pe frunte.

„N-ai nici un drept să stai aici. Asta nu e viața ta, nici familia ta. Șterge-o și ascunde-te în groapa de unde ai ieșit.“

L-a urmărit pe Daniel cum aranjează cărțile pe tejghea. Le așeza pe trei rânduri și când le scutura de praf, dădea impresia că le mângâie, după care le alinia cu atenție. S-a întrebat

cum o fi atingerea acelor mâini și a acelor buze pe piele. S-a silit să-și mute privirea și s-a îndepărtat câțiva pași. Oare chiar era de datoria ei sau avea ea dreptul să le dezvăluie ce știa acestor oameni care trăiau mai fericiți și mai în siguranță fiindcă habar n-aveau ce se întâmplase? Fericirea – sau, dacă nu, măcar starea cea mai apropiată de fericire, la care are dreptul să aspire orice ființă gânditoare: liniștea sufletească – e ceva ce se evaporă pe drumul care duce de la a crede la a ști.

„O ultimă privire. De adio. De rămas-bun pentru totdeauna.“

Fără să-și dea seama, se oprise în fața vitrinei. Se pregătea să se desprindă de acolo, când a observat că micuțul Julián se uita lung la ea, ca și cum i-ar fi simțit prezența. Alicia a încremenit în mijlocul trotuarului. Trecătorii o ocoleau ca pe o statuie și treceau mai departe. Julián a coborât de pe teighea cu o agilitate surprinzătoare, folosindu-se de un taburet ca de o treaptă. Până ce Daniel, ocupat cu împachetatul cărților, sau Bea și socrul ei, care continuau să discute cu clientul, să apuce să-și dea seama, Julián a străbătut librăria și a deschis ușa de la intrare. S-a oprit în prag, fixând-o cu privirea și zâmbindu-i cu gura până la urechi. Alicia a clătinat din cap, dându-i de înțeles că nu e bine ce face. Julián s-a pornit spre ea. Dar atunci Daniel a înțeles ce se întâmplă și buzele lui au rostit numele copilului. Bea a ieșit valvârtej în stradă. Julián ajunsese deja lângă Alicia și o îmbrățișase. Alicia l-a luat în brațe și așa i-au găsit Bea și Daniel.

— Domnișoara Gris? a întrebat Bea, surprinsă și totodată alarmată.

Amabilitatea și bunătatea pe care le simțise la ea în ziua când o cunoscuse au părut să se evapore în clipa când Bea a văzut-o pe femeia aceea ciudată strângându-i fiul în brațe. Alicia i-a întins copilul și a înghițit în sec. Bea l-a îmbrățișat pe Julián și a tras adânc aer în piept. Daniel a făcut un pas în față, privind-o cu un amestec de fascinație și ostilitate și interpunându-se între ea și familia lui.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— E domnișoara Gris, a zis Bea din spatele lui. E clienta noastră.

Daniel a dat din cap, cu chipul încă umbrat de îndoială.

— Îmi pare rău. N-am vrut să vă sperii. Cred că băiețelul m-a recunoscut și...

Julián continua să se uite fermecat la ea, fără să țină cont de îngrijorarea părinților. Ca să complice și mai mult lucrurile, în ușa librăriei a apărut domnul Sempere.

— Am pierdut ceva?

— Nimic, tată, Julián a ieșit în stradă...

— Din vina mea, a zis Alicia.

— Și dumneata ești...?

— Alicia Gris.

— Doamna cu comanda de cărți? Dar intrați, vă rog, afară e frig.

— De fapt eu tocmai plecam...

— Nici nu vreau să aud. Cu atât mai mult cu cât văd că i-ați căzut cu tronc nepotului meu. Și să nu credeți că e genul care sare în brațele oricui. Nici vorbă.

Domnul Sempere a deschis larg ușa și a invitat-o să intre. Alicia s-a uitat scurt la Daniel, care se mai liniștise și a dat din cap aprobator.

— Intrați, domnișoară Alicia, a zis și Bea.

Julián i-a întins mâna.

— După cum se vede, nu aveți de ales, a precizat domnul Sempere.

Alicia a dat din cap că așa este și a intrat în librărie. Parfumul cărților a învăluit-o. Bea l-a lăsat pe Julián din brațe. Copilul a prins-o de mână și a tras-o spre teșghea.

— Dar știu că i-ați sucit mințile, a observat bătrânul Sempere. Spuneți-mi, ne cunoaștem cumva?

— Veneam aici împreună cu tata când eram mică.

Sempere s-a uitat lung la ea.

— Gris? Juan Antonio Gris?

Alicia a încuviințat.

— Sfinte Dumnezeule! Nu-mi vine să cred! Au trecut ceva ani de când nu l-am mai văzut. Nici pe el, nici pe mama ta. Treceau săptămânal pe aici... Spuneți-mi, ce mai fac?

Alicia și-a simțit gura uscată.

— Au murit. În timpul războiului.

Bătrânul Sempere a oftat din greu.

— Îmi pare foarte rău. N-am știut.

Alicia a încercat un zâmbet chinuit.

— Și nu mai aveți pe nimeni din familie?

Alicia a dat din cap că nu. Daniel a observat strălucirea care cuprinsese ochii fetei.

— Tată, ce e cu interogatoriul ăsta?

Bătrânul Sempere era mâhnit.

— Tatăl dumneavoastră era un om adevărat. Și un prieten bun.

— Mulțumesc, a murmurat Alicia cu o voce pierită.

S-a lăsat o tăcere lungă, apăsătoare, și Daniel a simțit nevoia să intervină:

— Ce ziceți de un păhărel? Astăzi este ziua de naștere a tatălui meu și le oferim tuturor clienților un pahar de lichior făcut de Fermín.

— Nu vi-l recomand, a zis Bea din spatele ei.

— Apropo, unde o fi dispărut Fermín? Nu trebuia să se fi întors deja? a întrebat bătrânul.

— Trebuia, a răspuns Bea. L-am trimis să cumpere șampanie pentru cină, dar s-a dus la nu știu ce crâșmă de pe lângă Borne, pentru că Măria Sa nu are chef să cumpere de la magazinul lui *don* Dionisio, zice că Dionisio îmbuteliază vin acrit de la biserică, îi adaugă apă minerală și, ca să-i dea culoare, toarnă câteva picături de pipi de pisică. M-am săturat să tot discut cu el.

— Nu vă faceți probleme, a zis domnul Sempere, adresându-se Aliciei. Așa e Fermín al nostru. În tinerețe Dionisio a făcut parte din falanga naționalistă, iar Fermín nu-l iartă nici acum pentru asta. Mai bine moare de sete decât să cumpere o sticlă de la el.

— La mulți ani, a zis Alicia zâmbind.

— Auziți, știu că o să mă refuzați, dar întreb și eu: nu vreți să cinați cu noi? O să fim mai mulți, e drept, dar pentru mine

ar fi o onoare ca fata lui Juan Antonio Gris să stea cu noi la masă în seara asta.

Alicia s-a uitat la Daniel, care a zâmbit ușor.

— Vă mulțumesc foarte mult, dar...

Julián a strâns-o de mână cu putere.

— Nepotul meu insistă, după cum vedeți. Haideți, nu vă mai codiți. Aici sunteți ca în familie.

Alicia și-a lăsat privirea în pământ și a dat încet din cap că nu. A simțit palma lui Bea pe spate și a auzit-o șoptind:

— Rămâneți.

— Nu știu ce să zic...

— Nu trebuie să ziceți nimic. Julián, de ce nu-i arăți domnișoarei Alicia prima ta carte? Stați să vedeți...

Copilul, nici una, nici două, a șters-o să caute caietul pe care-l umpluse cu mâzgălituri ininteligibile. I l-a arătat plin de mândrie.

— Primul lui roman, a zis Daniel.

Julián continua să se uite întrebător la ea.

— Nu arată rău deloc...

Micuțul a bătut din palme, mulțumit de reacția criticii. Bătrânul Sempere, care probabil că avea vârsta pe care ar fi avut-o și tatăl ei dacă ar mai fi trăit, i-a adresat Aliciei o privire tristă, ce părea să-l fi însoțit toată viața.

— Bine ai venit în familia Sempere, Alicia.

8

Tramvaiul albastru urca încet – o insuliță de lumină aurie înaintând ca un cargobot prin negura nopții. Fernandito se așezase în vagonul din spate. Își parcuse Vespa exact acolo unde-i spusese Alicia, lângă edificiul La Rotonda. L-a văzut pierzându-se în depărtare pe măsură ce tramvaiul străbătea bulevardul lung, mărginit de vile, de castele fermecate și pustii, adăpostite în spatele șirurilor de arbori, fântâni arteziene și grădini cu statui în care nu era niciodată nimeni. Bogătașii nu sunt nicicând acasă.

Sus de tot, la capătul promenadei, se contura silueta vilei El Pinar. Profilul său de catedrală se ițea printre fâșii de nori joși. Casa, plină de turnulețe, colțuri și mansarde închise, zăcea ca un mic sanctuar pe un delușor de unde se putea contempla întregul oraș și o bună parte din coastă, spre nord și spre sud. În zilele cu cer senin de pe promontoriul acela probabil că se vedea până și Mallorca, și-a zis Fernandito. Însă în acele clipe, din păcate, o pătură de întuneric învăluia clădirea.

Fernandito a înghițit în sec. Misiunea pe care i-o dăduse Alicia începea să-l pună pe gânduri. Ești erou numai când începe să-ți fie frică, obișnuia să spună un unchi de-al lui care-și pierduse un braț și un ochi în război. Cel care înfruntă pericolul fără teamă nu e decât un prostovan. Nu știa ce aștepta Alicia de la el: să fie un erou sau un papă-lapte? Poate că o combinație subtilă din amândouă, și-a zis până la urmă. Salariul era cel mai bun posibil, aici nu încăpea nici o îndoială, și oricum imaginea Aliciei plângând neconsolată în brațele lui ar fost suficientă pentru a-l face să se furișeze până și în infern, ba chiar, la o adică, să plătească și bilet de intrare.

Tramvaiul l-a lăsat pe culme, la capătul bulevardului, după care a dispărut din nou în păclă, cu luminile stingându-i-se treptat în vălătuci de aburi. După cum era de așteptat la o asemenea oră, în mica piațetă nu se vedea nici țipenie. Lumina solitară a unui felinar abia reușea să contureze două mașini negre, parcate în fața restaurantului La Venta. Poliția, și-a zis Fernandito. Apoi, imediat, a auzit zgomotul unui automobil apropiindu-se și a luat-o la goană către stația funicularului, ca să caute acolo un ungher întunecat în care să se ascundă. După puțin timp a văzut farurile unei mașini decupând bezna. Mașina, despre care și-a zis că probabil era un Ford, a oprit la câțiva metri de locul unde stătea el ascuns.

Din mașină a coborât unul dintre indivizii pe care-i văzuse de dimineață, când îl arestaseră pe bancherul Sanchís în casa lui de pe strada Iradier. Ceva îl făcea să fie altfel decât ceilalți. Emană un aer aristocratic, plin de rafinament. Era îmbrăcat

ca un domn adevărat, într-un costum cum vedeai numai în vitrinele caselor de modă Gales sau Gonzalo Comella și care contrasta cu îmbrăcămintea mult mai modestă a polițiștilor ce-l însoțeau. Butonii cămășii îi luceau în întuneric și purtau marca cine știe cărei firme selecte. Dar atunci când bărbatul a trecut prin cercul de lumină, Fernandito a observat că butonii aveau pete întunecate. Sânge.

Polițistul s-a oprit și s-a întors la mașină. Lui Fernandito i-a trecut prin minte că îl observase și a simțit cum stomacul i se strânge și i se face cât o nucă. Bărbatul s-a dus la șofer și i-a zâmbit cu amabilitate.

— Luis, o să dureze ceva aici. Dacă vrei, poți pleca. Nu uita să cureți bancheta din spate. Te anunț eu când să vii după mine.

— Am înțeles, domnule căpitan Hendaya.

Hendaya a scos o țigară și și-a aprins-o. A tras din ea fără grabă și s-a uitat după mașina care se îndepărta, coborând pe bulevard. Părea stăpânit de o liniște stranie, ca și cum nici o grijă și nici un obstacol de pe lume nu i-ar fi putut strica acele momente de intimitate cu sine însuși. Fernandito, îngropat în întuneric, îl urmărea și se temea până și să respire. Hendaya fuma ca un personaj dintr-un film, transformând gestul într-un exercițiu de stil și personalitate. S-a întors cu spatele la el și s-a dus la observatorul natural de unde puteai contempla întregul oraș. După puțin timp, fără nici o grabă, a aruncat chiștocul pe jos, l-a stins atent cu vârful unuia dintre pantofii săi de lac și abia apoi s-a îndreptat către casă.

Văzând că Hendaya merge înainte pe străduța care înconjură El Pinar și dispăre din vedere, Fernandito a ieșit din ascunzătoare. Fruntea îi era plină de broboane de sudoare rece. Curajos erou își găsisse *doña* Alicia! S-a grăbit pe urmele lui Hendaya, care intrase în curte pe sub o arcadă deschisă în zidul ce înconjură casa. Dincolo de poarta din fier forjat, pe buiandrugul căreia scria „EL PINAR“, începea un șir de trepte ce străbătea grădina și ducea până la casă. Fernandito s-a apropiat de poartă și l-a văzut pe Hendaya cum urcă agale treptele, lăsând în urma lui dăre de ceață albăstrie.

A așteptat până când Hendaya a ajuns în vârful drumului. Doi polițiști îi ieșiseră în întâmpinare și păreau să-l informeze despre cele întâmplate. După un schimb de cuvinte foarte scurt, Hendaya a intrat în casă, urmat de unul dintre polițiști. Celălalt a rămas în capul scârilor, păzind intrarea. Fernandito a cântărit opțiunile pe care le avea. Era clar că pe drumul acela nu se putea apropia de casă fără să fie văzut. Petele de sânge de pe mâinile lui Hendaya îi băgaseră frica în oase și nu voia să se expună mai mult decât era necesar. A făcut câțiva pași înapoi și a cercetat cu privirea zidul care înconjura curtea casei. Străduța – mai degrabă un drumeag îngust care urma șerpuiind coasta colinei – era pustie. Fernandito a mers de-a lungul drumeagului până când a văzut ceea ce părea a fi partea din spate a casei și s-a cocoțat cu mare precauție pe zid. Folosindu-se de creanga unui copac, a coborât în grădină. Atunci i-a trecut prin minte că acolo puteau fi niște câini, care l-ar fi simțit în două-trei secunde, dar după câteva clipe și-a dat seama de ceva mult mai neliniștitor. Nu se auzea nici un sunet. Nu se mișca nici o frunză, nu ciripea nici o pasăre, nu țârâia nici o insectă. Locul acela era mort.

Pentru că vila fusese clădită pe colină, aveai impresia că e mult mai aproape de stradă decât era în realitate. A urcat costișa, furișându-se printre copaci și urmând o cărare înghițită pe alocuri de tufișuri, până când a reușit să iasă pe alea pietruită ce urca spre casă pornind de la intrarea principală. A urmat alea până a ajuns în partea din spate a casei. Toate ferestrele erau întunecate, cu excepția unor ferestruici plasate pe peretele aflat pe partea cea mai înaltă a colinei și despre care s-a gândit că, poate, dădeau în bucătărie. S-a cățărat până în dreptul uneia dintre ferestruici și, ascunzându-și fața de lumina ce răzbătea prin cadrul gemulețului, a furișat o privire în interiorul casei. A recunoscut-o imediat. Era femeia pe care o văzuse ieșind din casa bancherului Sanchís însoțită de șofer. Stătea prăbușită pe un scaun, ciudat de nemișcată, cu capul căzut într-o parte, ca și cum ar fi fost inconștientă, numai că ținea totuși ochii deschiși.

Abia apoi a observat că era legată de mâini și de picioare. O umbră i-a trecut prin față, după care Fernandito a văzut că Hendaya și celălalt polițist intraseră în încăpere. Hendaya a luat un scaun și s-a așezat în fața femeii despre care Fernandito presupunea că era soția bancherului Sanchís. Hendaya i-a vorbit câteva minute, dar doamna Sanchís părea să nu-l audă. Își ținea privirea întoarsă într-o parte și se purta ca și cum Hendaya nici nu ar fi fost acolo. După un timp polițistul a ridicat din umeri. A prins-o delicat de bărbie pe soția bancherului și i-a îndreptat fața spre el. A început să-i vorbească din nou, iar femeia l-a scuipat brusc în față. În aceeași clipă Hendaya i-a tras un pumn care a pus-o la podea, unde a și rămas, inconstientă și legată de scaun. Polițistul care venise cu Hendaya și un altul, pe care Fernandito nu-l observase până atunci, pentru că stătuse rezemat de peretele unde se afla ferestraica de la care spiona el, s-au apropiat de femeie și au ridicat scaunul. Hendaya și-a șters cu palma saliva de pe față, după care și-a curățat palma de bluza doamnei Sanchís.

Apoi Hendaya a făcut un semn și cei doi polițiști au părăsit bucătăria. În scurt timp au revenit, aducându-l cu ei, încătușat, pe șoferul pe care Fernandito îl văzuse luând-o în acea dimineață pe soția bancherului. Hendaya a dat scurt din cap și polițiștii l-au silit pe șofer să se întindă pe o masă mare de lemn, aflată în mijlocul bucătăriei. I-au legat mâinile și picioarele de picioarele mesei. Între timp Hendaya și-a scos sacoul, l-a împăturit cu grijă și l-a așezat pe scaun. S-a apropiat de masă, s-a aplecat spre șofer și i-a smuls masca de pe chip. A ieșit la iveală o rană îngrozitoare, care-i desfigura o jumătate de față, de la bărbie până la frunte, lăsând să se vadă că mandibula și pometele îi fuseseră distruse. Odată imobilizat, cei doi polițiști au apropiat masa de scaunul de care era legată soția bancherului Sanchís. Unul dintre polițiști a prins între palme capul femeii, pentru ca aceasta să nu-și poată feri privirea. Fernandito a simțit cum îl cuprinde greața și un gust amar i-a invadat gura.

Hendaya s-a lăsat într-un genunchi lângă soția bancherului și i-a șoptit ceva la ureche. Ea a continuat să-și țină buzele încleștate. Întreg chipul ei exprima cea mai profundă ură. Hendaya s-a ridicat. A întins mâna către unul dintre polițiști și acesta i-a pus în palmă un pistol. El a vârât un cartuș pe țeavă și a lipit gura țevii de genunchiul drept al șoferului. S-a mai uitat o clipă, întrebător, la femeie, după care a dat iarăși din umeri.

Detunătura și țipetele șoferului au trecut prin geamuri și prin pereții de piatră. Un norișor de sânge și așchii de os a stropit fața femeii, care a început să țipe. Trupul șoferului tresălta ca străbătut de un curent electric. Hendaya a dat ocol mesei, a vârât alt cartuș pe țeavă și a lipit gura țevii de genunchiul stâng al șoferului. O baltă de sânge și urină se lățea lângă șofer și începea să picure de pe masă. Hendaya s-a uitat la femeie timp de o secundă. Fernandito a închis ochii și a auzit a doua împușcătură. I s-a făcut greață ascultând țipetele de durere și a trebuit să se ghemuiască. A simțit voma urcându-i prin gâtlee, apoi jetul curgându-i pe piept.

Tremura ca varga atunci când a răsunit a treia împușcătură. Șoferul nu a mai urlat. Femeia avea fața acoperită de sânge și lacrimi. Bâiguia ceva. Hendaya s-a lăsat iarăși într-un genunchi lângă ea și a ascultat ce mormăia, timp în care îi mângâia fața și dădea aprobator din cap. După ce a auzit ceea ce voia să audă, s-a ridicat și, fără ca măcar să-i arunce o ultimă privire, l-a împușcat pe șofer în cap. I-a înapoiat polițistului pistolul și s-a dus să se spele la o chiuvetă aflată în colțul bucătăriei. Apoi și-a luat sacoul și paltonul. Fernandito a reușit să-și stăpânească valul de greață, a plecat de la fereastră și a luat-o printre tufișuri. A încercat să găsească drumul înapoi până la copacul de care se ajutase când sărise zidul. Transpira cum nu mai transpirase vreodată, cu o sudoare rece care-i pișca pielea. Mâinile și picioarele îi tremurau atât de tare, încât abia s-a cățărat pe zid. Într-un final a aterizat de cealaltă parte a zidului, s-a lăsat pe vine și a vomitat din nou. Când a simțit că nu mai are nimic în măruntaie, a luat-o la vale împleticindu-se.

A trecut prin fața porții pe unde intrase Hendaya și a auzit voci apropiindu-se. A luat-o la fugă și nu s-a mai oprit până în piațetă.

În stație aștepta un tramvai, o oază de lumină în beznă. Nu exista chioșc de bilete și nu mai era nimeni altcineva în afară de vatman și taxator, care încercau să-și alunge frigul din oase luând câte o înghițitură de cafea. Fernandito a urcat, fără să țină cont de privirea taxatorului.

— Tinere?

Fernandito s-a scotocit prin buzunare și i-a întins câteva monede. Taxatorul i-a dat un bilet.

— Sper că nu te-apuci să vomți pe aici.

Tânărul a dat din cap că nu. S-a așezat în față, la geam, și a închis ochii. A încercat să respire cât mai adânc și să se gândească la Vespa lui albă, ce îl aștepta la capătul bulevardului. A auzit pe cineva vorbind cu taxatorul. Tramvaiul s-a clătinat ușor când a mai urcat un pasager. Fernandito i-a auzit pașii apropiindu-se. A strâns din dinți. Apoi a simțit că l-a atins. O mână pe genunchi. A deschis ochii.

Hendaya se uita la el cu un zâmbet prietenos.

— Te simți bine?

Fernandito a rămas mut de uimire. S-a chinuit să nu se mai uite la punctele roșii de pe gulerul cămășii lui Hendaya. A dat din cap că da.

— Ești sigur?

— Cred că am băut prea mult.

Hendaya a zâmbit din nou, înțelegător. Tramvaiul începuse să coboare pe bulevard.

— Puțin bicarbonat amestecat în suc de la o jumătate de lămâie. În tinerețe asta era secretul meu. Și apoi un somn bun.

— Mulțumesc. Exact așa o să fac imediat ce ajung acasă, a zis Fernandito.

Tramvaiul aluneca extrem de lent, luând curba în formă de cârlig care închidea bulevardul în partea de sus. Hendaya s-a lăsat pe spate în scaunul din fața lui Fernandito și a continuat să se uite zâmbitor la el.

— Locuiești departe?

— Nu, la douăzeci de minute cu metrourl.

Hendaya s-a căutat în buzunarele trenului și a scos ceva ce părea a fi un plic de hârtie.

— O bomboană de eucalipt?

— Nu e nevoie, mulțumesc.

— Hai, ia una, l-a îndemnat Hendaya. O să-ți prindă bine.

Fernandito a acceptat bomboana și a scos-o din ambalaj cu degete tremurătoare.

— Cum te cheamă?

— Alberto. Alberto García.

Fernandito a băgat bomboana în gură. Aproape că nu mai avea salivă, așa că bomboana i s-a lipit de limbă. S-a chinuit să zâmbească mulțumit.

— Cum e? a întrebat Hendaya.

— Foarte bună, mulțumesc mult. Pică la fix.

— Ce ți-am spus eu? Ia zi, Alberto García, ai actele la tine?

— Poftim?

— Actele de identitate.

Fernandito a înghițit în sec și a început să-și scotocească buzunarele.

— Nu știu... Cred că mi-am lăsat buletinul acasă.

— Știi că nu poți umbla fără acte la tine, nu?

— Da, domnule. Tata mi-o amintește mereu. Sunt un pic cam zăpăcit.

— Stai liniștit. Treacă de la mine. Dar să nu mai uiți. Ți-o zic spre binele tău.

— N-o să se mai întâmple.

Tramvaiul se îndrepta spre ultima stație. Fernandito a zărit cupola hotelului La Rotonda și un punct alb în bătaia luminilor tramvaiului: Vespa.

— Spune-mi, Alberto, ce căutai pe-aici la ora asta din noapte?

— Am fost în vizită la un unchi. E foarte bolnav. Doctorii zic că n-o mai duce mult.

— Îmi pare rău.

Hendaya a scos una din țigările lui.

— Nu te deranjează, nu?

Fernandito a dat din cap că nu, încercând să zâmbescă. Hendaya și-a aprins țigara. Jarul i-a colorat pupilele ca arama. Tânărul a simțit că ochii aceia îi sfredelau mintea. „Spune ceva!”

— Dar dumneavoastră? a întrebat Fernandito brusc. Ce faceți pe aici la ora asta?

Hendaya a lăsat să-i iasă printre buze un firicel de fum. Avea surâsul unui șacal.

— Muncesc, a zis el.

Au străbătut ultima parte a traseului în tăcere. Imediat ce tramvaiul s-a oprit, Fernandito s-a ridicat și, după ce și-a luat politicoșul la revedere de la Hendaya, s-a dus în partea din spate. A coborât și s-a îndreptat fără grabă spre Vespa. Și-a sprijinit un genunchi de asfalt și a descuiat lacătul. Hendaya îi urmărea fiecare mișcare de pe treapta tramvaiului.

— Mă gândeam că o să iei metroul până acasă, a zis el.

— Nu, voiam să zic că eram aproape de casă. La câteva stații.

Fernandito și-a pus casca, așa cum îl sfătuisese Alicia, și și-a legat cureaua sub bărbie. Încet, și-a zis. A ridicat cricul, împingând scurt Vespa, pentru a o duce de pe trotuar pe șosea. Umbra lui Hendaya i-a apărut în față și Fernandito a simțit pe umăr mâna polițistului. S-a întors spre el. Hendaya îi zâmbea părintește.

— Hai, coboară și dă-mi cheile.

Fără să-și dea seama prea bine ce face, i-a întins tremurând cheile polițistului.

— Cred că ar fi mai bine să mergem până la comisariat, *Alberto*.

Bătrânul Sempere locuia într-un apartament micuț, chiar deasupra librăriei care dădea în strada Santa Ana. Din câte știau membrii familiei Sempere, locuiseră dintotdeauna în

acea casă. Daniel se născuse și crescuse în acel apartament, apoi, după ce se căsătorise cu Bea, se mutase la mansardă. Poate că într-o bună zi Julián avea să locuiască în celălalt apartament de pe etaj. Familia Sempere călătorea cu ajutorul cărților, nu pe hartă. Locuința bătrânului Sempere era una modestă, dar plină de amintiri. Ca atâtea alte case din orașul vechi, și aceasta era vag lugubră, iar stăpânul ei nu voia cu nici un chip să-și schimbe mobila cu aer de secol nouăsprezece, atât de specifică Barcelonei și care dă senzația că-i protejează pe cei ce-și apără inocența de iluziile prezentului.

Uitându-se prin apartament, Alicia nu a putut să nu se gândească la Isabella Gispert, cu atât mai mult cu cât cuvintele ei îi erau încă proaspete în minte. Și-o imagina călcând pe aceleași dale și împărțind patul cu domnul Sempere în dormitorul micuț care se zărea la capătul coridorului. Trecând prin dreptul ușii întredeschise de la dormitor, Alicia și-a închipuit-o pe Isabella născându-l acolo pe Daniel, pentru ca după numai patru ani să moară otrăvită în același pat.

— Haide, Alicia, vino să ți-i prezint pe ceilalți invitați, a mârnat-o Bea de la spate în timp ce închidea ușa dormitorului.

Unind mai multe mese în sufragerie și pe o bucată din hol, Bea reușise minunea de a face să încapă toți cei unsprezece invitați la aniversarea bătrânului Sempere. Daniel a rămas să închidă librăria, iar tatăl său, Bea și Julián au urcat împreună cu Alicia. Sus îi aștepta Bernarda, soția lui Fermín, cea care aranjase deja masa și se pregătea să ia de pe foc o tocăniță ce mirosea divin.

— Bernarda, vino, vreau să ți-o prezint pe domnișoara Alicia Gris.

Bernarda și-a șters mâinile de șorț și a îmbrățișat-o.

— Știi ceva de Fermín? a întrebat-o Bea.

— Ai, ai, ai, mă ține ca pe jar cu prostia aia a lui, cum că omul pune pișu în șampanie. Să mă scuzați, domnișoară Alicia, dar așa e soțul meu, mai căpos decât un măgar, și nu face altceva decât să spună grozăvii. Să nu-l băgați în seamă.

— Păi, dacă mai întârzie mult, cred că o să închinăm cu apă de la robinet.

— Nici vorbă, s-a auzit o voce teatrală venind din pragul sufrageriei.

Posesorul acelei voci puternice s-a dovedit a fi un vecin, vechi prieten de familie, *don Anacleto*, învățător și, după cum spunea Bea, poet în timpul liber. *Don Anacleto* a sărutat mâna Aliciei într-un mod atât de ceremonios, încât s-ar fi potrivit de minune și la nunta kaizerului Wilhelm.

— Omagiile mele acestei frumuseți necunoscute, a zis *don Anacleto*.

— *Don Anacleto*, lasă musafirii în pace, i-a tăiat-o scurt Bea. Ziceți că ați adus ceva de băut?

Don Anacleto a scos la iveală două sticle învelite în hârtie de împachetat.

— Un om prevăzător face cât doi, a zis el sentențios. Fiind la curent cu polemica iscată între Fermín și comerciantul ăla devotat celui mai rănced fascism, am zis că nu ar fi rău să vin înarmat cu două sticle de lichior de anason Simio, în eventualitatea că ar exista o penurie temporară de spirtoase.

— Nu e creștinește să închini cu lichior de anason, a zis Bernarda.

Don Anacleto, care avea ochi numai pentru Alicia, a zâmbit cu superioritate, lăsând să se înțeleagă că asemenea considerații sunt valabile numai pentru provinciali.

— Dacă e așa, atunci noi, cei care credem în Venus, vom închina păgânește, a zis învățătorul, făcându-i cu ochiul Aliciei. Spuneți-mi, domnișoară, îmi veți face onoarea de a vă așeza lângă mine cu prezența dumneavoastră atât de impunătoare?

Bea l-a împins de la spate pe învățător până în celălalt capăt al mesei și a scos-o pe Alicia din încurcătură.

— Mergeți mai încolo, *don Anacleto*, și nu-i mai împuiati capul domnișoarei cu retorica dumneavoastră. Așezați-vă acolo, în capăt. Și purtați-vă cum se cade, că nu ne mai trebuie și alți copii pe lângă Julián.

Don Anacleto s-a văzut nevoit să ridice neputincios din umeri și s-a dus să-și prezinte omagiile sărbătoritului, în timp ce în cameră își făceau apariția încă doi invitați. Unul dintre

ei era un domn spilcuit în toată puterea cuvântului, care s-a prezentat, cu o perfectă stăpânire de sine, drept *don Federico Flaviá*, ceasornicar.

— Îmi plac foarte mult pantofii dumneavoastră, i-a zis el Aliciei. De unde i-ați cumpărat?

— De la magazinul de pantofi Summun, din zona pietonală Gracia, i-a răspuns Alicia.

— Da, evident. De altundeva nici nu se putea. Scuzați-mă, merg să-l felicit pe prietenul meu Sempere.

Don Federico venise însoțit de o tânără cu un aer jovial pe nume *Merceditas*, care se vedea de la o poștă că era fermecată de elegantul ceasornicar. Când i-a fost prezentată Alicia, fata a cercetat-o din cap până-n picioare, cântărind-o tot mai alarmată din priviri, iar după ce s-a văzut nevoită să-i accepte frumusețea extraordinară, eleganța și stilul, a dat fuga lângă *don Federico*, pentru a-l ține cât mai departe de ea – în măsura în care așa ceva era posibil în acel spațiu atât de restrâns. În sufragerie părea deja să fie înghesuială când Daniel a intrat pe ușă și s-a strecurat printre invitați, o manevră care presupunea destule riscuri în sine. Ultimul musafir sosit era o fată ce nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani și iradia frumusețe și luminozitate cu ușurința aceea proprie celor foarte tineri.

— Ea e *Sofía*, verișoara lui Daniel, a prezentat-o Bea.

— *Piacere, signorina*, a zis tânăra.

— În spaniolă, *Sofía*, i-a cerut Bea.

Apoi i-a explicat că fata era din Napoli, dar era studentă la Universitatea din Barcelona și pe durata studiilor locuia la unchiul ei.

— De fapt *Sofía* e nepoata mamei lui Daniel, care a murit cu mulți ani în urmă, i-a șoptit Bea, evitând cu bună-știință să rostească numele de *Isabella*.

Alicia a observat că bătrânul Sempere a îmbrățișat-o pe *Sofía* cu nespus de mult drag și cu un aer de tristețe care-ți frângea inima. După puțin timp a văzut în vitrina din sufragerie o fotografie înrămată în care a recunoscut-o pe *Isabella*

în rochie de mireasă, lângă un domn Sempere cu un milion de ani mai tânăr. Sofia era întruchiparea vie a Isabellei. Bătrânul Sempere își privea nepoata cu atâta adorație și tristețe, încât Alicia a trebuit să-și ia privirea de la el. Bea, căreia nu-i scăpase faptul că Alicia făcuse legătura între fată, bătrânul Sempere și femeia din fotografie, a dat din cap cu mâhnire.

— Nu-i face bine deloc, a zis Bea. E o fată foarte bună și nu știu ce va fi după ce se va întoarce la Napoli.

Alicia a dat doar din cap că a înțeles.

— De ce nu vă așezați? a întrebat Bernarda de la bucătărie. Sofia, draga mea, vino, te rog, și ajută-mă, că tare bine mi-ar prinde puțină tinerețe.

— Daniel, tortul? a întrebat Bea.

Daniel a pufnit și și-a dat ochii peste cap.

— Am uitat... Cobor imediat.

Alicia și-a dat seama că *don* Anacleto încerca să se apropie pe nesimțite de locul unde se afla ea și a căutat rapid o soluție. Când Daniel a trecut prin fața ei, în drum spre ușă, Alicia l-a urmat.

— Vin cu dumneavoastră. Fac eu cinste cu tortul.

— Dar...

— Insist.

Bea i-a urmărit cum dispar pe ușă și a rămas pe gânduri, încruntată.

— Totul în regulă? a întrebat-o Bernarda, apărând lângă ea.

— Da, sigur...

— Sunt convinsă că e o sfântă, a șoptit Bernarda, dar nu vreau să o văd că stă lângă Fermín al meu. Și, dacă-mi dai voie, nici lângă Danielito, care-i bun ca pâinea caldă.

— Nu mai vorbi prostii, Bernarda. Undeva tot trebuie să o așezăm.

— Așa-i, doar că știu eu ce zic.

Cei doi au coborât scările în tăcere, cu Daniel în față. În hol bărbatul s-a oprit și i-a ținut ușa ce dădea în stradă.

— Patiseria e chiar aici, pe colț, a zis el, de parcă firma luminoasă a magazinului nu ar fi atârnat la câțiva pași de ei.

Când au intrat în patiserie, patroana a ridicat brațele ca și cum ar fi spus „Slavă cerului“.

— Ce bine! Credeam că nu mai veniți și ne gândeam că va trebui să mâncăm noi tortul.

A tăcut brusc când a observat-o pe Alicia.

— Cu ce să vă servesc, domnișoară?

— Suntem împreună, mulțumesc, a zis Alicia.

Afirmația ei a reușit să înalțe sprâncenele patroanei până la tavan și să-i stârnească o privire atât de înțepată, încât au simțit-o până și cele două angajate, apărute ca din pământ.

— Ia te uită la Danielito! a șoptit una dintre ele. Și noi, care îl credeam un tăntălău...

— Gloria, ține-ți pliscul și adu tortul domnului Sempere, a intervenit șefa, lăsând să se înțeleagă că acolo până și manifestarea malițiozității se făcea conform ierarhiei.

Cealaltă angajată, o creatură cu un aer felin și atât de vânjoasă, încât dădea impresia că ar fi înghițit tot surplusul de pișcoturi și creme din patiserie, se uita la ei, mulțumită să-i vadă atât de încurcați.

— Felisa, nu ai nimic mai bun de făcut? a întrebat-o șefa.

— Nu.

Între timp sărmanul Daniel părea să fi împrumutat destul de mult din îmbujorarea angajatei bondoace și tot ce-și dorea acum era să iasă cât mai repede de acolo, cu sau fără tort. Cele două femei se uitau la Alicia și Daniel cu niște priviri atât de înflăcărate, că ar fi putut coace cu ele o tavă de gogoși. Până la urmă a apărut și Gloria cu tortul, o adevărată operă de artă, căruia cele trei femei i-au aranjat niște apărători de carton, după care l-au depus într-o cutie mare de culoare roz.

— Frișcă, multă ciocolată și căpșune, a zis patroana. Lumânările le pun în cutie.

— Tatăl meu e mort după ciocolată, i-a zis Daniel Aliciei, ca și cum nu ar fi fost destul de clar.

— Ai grijă cu ciocolata, Daniel, că te face să roșești, nu s-a abținut să zică Gloria.

— Și-ți dă și vigoare, a completat Felisa.

— Cât vă datorez?

Alicia a făcut un pas în față și a lăsat pe tejghea o bancnotă de douăzeci și cinci de *pesetas*.

— Uite că tot ea face și cinste... a șoptit Gloria.

Patroana a calculat restul cu multă lentoare, apoi i l-a dat Aliciei monedă cu monedă. Daniel a luat cutia cu tortul și s-a îndreptat spre ieșire.

— Salutări lui Bea, i-a aruncat Gloria.

Răsetele celor trei femei i-au însoțit până în stradă, laolaltă cu privirile fixate asupra lor ca fructele într-o glazură.

— Mâine o să fiți celebră în tot cartierul, a prezis Daniel.

— Sper că nu v-am băgat în cine știe ce încurcătură.

— Nu vă faceți griji. Pe mine nu mă bagă nimeni în încurcătură atât de tare cum reușesc s-o fac eu singur. Nu le luați în seamă pe cele trei meduze. Fermín zice că li s-au urcat bezelele la cap.

De data aceasta Daniel a lăsat-o pe Alicia să urce prima și a urmat-o abia după ce ea a urcat un etaj. Ar fi fost prea de tot să mai urce și două etaje cu privirea ațintită la legănarea șoldurilor ei.

Sosirea tortului a fost primită cu aplauze și șuierături, ca o medalie olimpică. Daniel i-a arătat sărbătoritului tortul, după care l-a dus la bucătărie. Alicia a observat că Bea îi făcuse loc între Sofia și micuțul Julián, care stătea lângă bunicul său. Și-a ocupat locul, conștientă că invitații o priveau pe furiș. Daniel s-a întors de la bucătărie și s-a așezat în celălalt capăt al mesei, lângă Bea.

— Să aduc supa sau îl mai așteptăm pe Fermín? a întrebat Bernarda.

— Până se întorc eroii, se strică supa, a declamat *don Anacleto*.

Bernarda tocmai începuse să pună supă în farfurii, când pe hol s-a auzit un zgomot asurzitor, urmat de zdrăngănitul unor sticle căzute. După câteva secunde și-a făcut apariția și Fermín, ținând triumfător în fiecare mână câte o sticlă de șampanie, ambele salvate ca prin minune.

— Fermín, eram gata să bem vin oțetit... a zis *don Anacleto*.

— Goliți, mărinimiile voastre, poșirca aia care vă mânjește paharele, pentru că a venit maestrul viei ca să facă dreptate papilelor dumneavoastră cu o licoare ce vă va face să urinați cu miros de trandafir, a zis Fermín.

— Fermín! i-a atras atenția Bernarda. Ai grijă cum vorbești!

— Dar, bobocelul meu de trandafir, tu știi că pe aici să urinezi contra vântului e la fel de firesc și de plăcut ca...

Brusc, elocința și patosul lui Fermín au înghețat pe loc. A încremenit cu privirea ațintită la Alicia, de parcă tocmai ar fi văzut o stafie ieșind dintr-un mormânt. Daniel l-a apucat de braț și l-a silit să se așeze.

— Haideți să mâncăm odată, a zis domnul Sempere, care observase și el muțenia bruscă a lui Fermín.

Cina a început să fie ceea ce trebuia să fie: balet al paharelor, râsete și glume care mai de care. Numai Fermín era tăcut ca mormântul, stătea cu lingura goală în mână și nu-și mai lua ochii de la Alicia. Ea se prefăcea că nu observă, dar până și Bea a început să se simtă stingherită. Daniel i-a tras un cot lui Fermín și i-a șoptit repezit ceva. Fermín, încordat, a luat o lingură de supă. Din fericire, deși consilierul bibliografic al familiei Sempere rămăsese fără grai în fața Aliciei, limbuția lui *don* Anacleto trăia o a doua tinerețe datorită șampaniei, așa că au fost nevoiți să asculte cu toții analiza celor mai recente evenimente din țară.

Învățătorul, care se vedea pe sine însuși ca pe demnul urmaș și purtător al flăcării eterne a lui *don* Miguel de Unamuno, cu care avea în comun destul de puține în ce privește aspectul fizic, dar destul de multe în privința locului de naștere, Salamanca, s-a apucat să expună o panoramă apocaliptică, după cum îi era obiceiul, anunțând iminenta scufundare a Peninsulei Iberice în cel mai negru ocean al infamiei. De obicei Fermín îl contrazicea sistematic, de dragul polemicii, și îi plăcea să saboteze poliloghiile improvizate ale învățătorului aruncându-i săgeți înveninate de genul „Indicele de turuială al unei societăți e invers proporțional cu capacitatea ei intelectuală; când se vorbește numai de dragul vorbelor, nu prea

se gândește și cu atât mai puțin se face ceva“, dar acum era atât de tăcut, încât *don Anacleto*, rămas fără adversari care să-i conteste spusele, a încercat să-l atace direct:

— Pentru că politicienii noștri nu mai știu ce să facă pentru a ne spăla creierele cu totul. Nu credeți că e așa, domnule Fermín?

Cel interpelat a dat din umeri.

— Nu înțeleg de ce vă faceți griji. În cele mai multe cazuri e de ajuns o clătire scurtă și gata.

— A ieșit anarhistul din el, a zis *Merceditas*.

Don Anacleto a zâmbit, satisfăcut că reușise până la urmă să aprindă scânteia disensiunii, pasiunea lui. *Fermín* a pufnit.

— Uite, *Merceditas*, nu știu ce mă face să cred că dumneata începi să citești ziarul de la pagina cu horoscopul și sfârșești la aceeași pagină, iar astăzi suntem aici ca să celebrăm zilele trecătoare ale amfitrionului...

— *Fermín*, îmi dai pâinea, te rog? a intervenit *Bea*, încercând să mențină pacea în sânul petrecerii.

Fermín a dat din cap că da și a bătut în retragere. *Don Federico*, ceasornicarul, a rupt tăcerea grea care se lăsase.

— Spuneți-ne, domnișoară *Alicia*, cu ce vă ocupați?

Merceditas, care nu vedea cu ochi buni atenția și sollicitudinea oferite *Aliciei* de toți invitații, s-a aruncat în joc.

— De ce trebuie neapărat ca o femeie să aibă o profesie? Nu e suficient să aibă grijă de casă, de soț și de copii, exact așa cum ne-au învățat părinții noștri?

Fermín a dat să spună ceva, dar a simțit mâna *Bernardei* pe mâna lui și și-a înghițit vorbele.

— Așa e, dar domnișoara *Alicia* nu e măritată. Adevărat? a insistat *don Federico*.

Alicia a dat din cap plină de seriozitate.

— Nu aveți nici măcar un iubit? a întrebat *don Anacleto*, nevenindu-i să creadă.

Ea a surâs cu modestie, clătinând din cap.

— Așa ceva e strigător la cer! Asta e dovada incontestabilă că în țara asta nu mai există bărbați tineri adevărați. Dacă aş avea cu douăzeci de ani mai puțin... a zis *don Anacleto*.

— Zi mai degrabă cincizeci, a punctat Fermín.

— Bărbăția nu are vârstă, i-a dat replica *don Anacleto*.

— Să nu confundăm epicul cu urologia.

— Sunt minori la masă, Fermín! i-a atras atenția domnul Sempere.

— Dacă vă referiți la *Merceditas*...

— Dacă vreți să nu sfârșiți în infern, atunci spălați-vă gura și gândurile cu leșie, i-a atras atenția *Merceditas*.

— Așa voi plăti mai puțin pentru încălzire.

Don Federico a ridicat mâinile pentru a-i liniști pe comenseni.

— Stați așa, că, între unul și altul, nu o lăsați să vorbească. S-a făcut liniște și s-au uitat cu toții la Alicia.

— Așadar, a insistat *don Federico*, ne spuneți cu ce vă ocupați...?

Alicia i-a privit pe rând. Fiecare îi aștepta răspunsul.

— Adevărul e că astăzi a fost ultima mea zi de muncă. Și încă nu știu ce voi face începând de mâine.

— Bănuiesc că v-ați gândit la ceva, a zis domnul Sempere. Ea și-a plecat capul.

— M-am gândit că mi-ar plăcea să scriu. Sau măcar să încerc.

— Bravo! s-a bucurat antiecarul. O nouă *Laforet*.

— Mai degrabă un nou *Pardo Bazán*, a intervenit *don Anacleto*, care credea și el, asemenea celor mai mulți spanioli, că un scriitor încă în viață nu merită nici un respect dacă nu e deja cel puțin cu un picior în groapă. Nu sunteți de acord, domnule Fermín?

Cel întrebat s-a uitat la toți comenseni, apoi și-a ațintit privirea asupra Aliciei.

— Aș fi de acord, dragul meu prieten, dacă nu aș avea impresia că *Pardo Bazán* se vedea în oglindă ca un câine *Pachon Navarro*, pe când *domnișoara Gris*, aici de față, arată mai degrabă ca o eroină de pe tărâmurile întunericului și încă nu am reușit să văd limpede ce se răsfrânge în oglindă.

S-a lăsat o tăcere adâncă.

— Și ce vrei să spui cu asta, atotștiutorule? l-a luat la rost Merceditas.

Daniel l-a apucat de braț pe Fermín și l-a târât la bucătărie.

— Înseamnă că dacă bărbații ar avea creierul măcar pe jumătate cât le e gura, ca să nu zic altceva, lumea asta ar funcționa mult mai bine, a zis Sofía, care până atunci păruse să fie cu capul în nori sau în acel tărâm neobișnuit al gândurilor unde locuiesc numai cei foarte tineri și cei iluminați.

Domnul Sempere și-a întors privirea către nepoata lui, prezentă acolo pentru a-i însenina sau întuneca ultimii ani de viață, și, ca în atâtea alte dăți, preț de o clipă i s-a părut că o vede și o aude pe Isabella, răsărită din oceanul timpului.

— Asta vă învață acum la Facultatea de Litere? a întrebat *don Anacleto*.

Sofía a dat din umeri și s-a întors din nou pe tărâmul gândurilor ei.

— Doamne Dumnezeule, ce lume ne așteaptă! a zis învățătorul.

— Nu vă pripiți, *don Anacleto*. Lumea e aceeași dintotdeauna, a zis bătrânul Sempere. Și adevărul e că nu-i pasă de nimeni și-și vede de drum. Ce ziceți de un toast pentru trecut, pentru viitor și pentru cei care ne aflăm între ele?

Micuțul Julián a fost imediat de acord și și-a înălțat entuziasmat paharul cu lapte.

Între timp Daniel îl înghesuisese pe Fermín într-un colț al bucătăriei, departe de ochii și urechile celorlalți invitați.

— Pot să știu și eu ce muscă te-a pișcat, Fermín? Pare să fie una cel puțin cât un pepene.

— Daniel, femeia asta nu e ceea ce vrea să pară. Nu-mi miroase a bine.

— Și ce e, dacă pot să întreb?

— Nu știu, dar aflu eu ce hram poartă. O simt până și de aici, așa cum simt parfumul ăla de doi bani cu care s-a dat Merceditas ca să-l scoată din minți pe ceasornicar.

— Și cum ai de gând să afli?

— Cu ajutorul tău.

— Nici vorbă. Nu mă bag în așa ceva.

— Nu te lăsa vrăjit de efluviile ei de vampiriță. Crede-mă că femeia asta e o șopârlă. Sunt la fel de sigur pe cât sunt sigur că mă cheamă Fermín.

— Țin să-ți amintesc că șopârla e invitata de onoare a tatălui meu.

— Aha... Dar te-ai întrebat cum se face că s-a întâmplat așa ceva, de unde atâta cauzalitate?

— Nu știu. Nu contează. Cauzalitățile nu se pun sub semnul întrebării.

— Vorbește creierul tău micuț sau vorbesc glandele tale abia ieșite din pubertate?

— Vorbește bunul-simț, cel care cred că ți-a fost extirpat odată cu rușinea.

Fermín a răs sarcastic.

— Se vede de la o poștă, a zis. V-a vrăjit pe amândoi, pe tine și pe tatăl tău, și asta în prezența soțioarei tale.

— Termină cu prostiile, că o să ne audă.

— N-au decât să mă audă, a zis Fermín, ridicând tonul. Tare și clar.

— Fermín, te implor. Hai să-l sărbătorim pe tata în liniște. Fermín a strâns din buze și s-a încruntat.

— Cu o condiție.

— De acord. Care?

— Să mă ajuți să o demasc.

Daniel și-a dat ochii peste cap și a oftat.

— Și cum ai de gând să o demaști? Ținând-o una și bună cu poemele tale alexandrine?

Fermín a coborât vocea.

— Am un plan...

Respectându-și promisiunea făcută, Fermín s-a purtat exemplar cât a mai durat cina. I-a ținut isonul lui *don Anacleto*, a tratat-o pe *Merceditas* de parcă ar fi fost *madame Curie* și din când în când a strecurat priviri de preacucernic către *Alicia*. La momentul urărilor și al tăierii tortului, a ținut o alocuțiune înflăcărată, pregătită din timpul zilei, pentru a-l preamări pe

sărbătorit, ceea ce i-a atras aplauzele tuturor celor prezenți, plus o îmbrățișare caldă din partea domnului Sempere.

— Nepotul meu o să mă ajute să suflu în lumânări, a zis anticarul. Nu-i așa, Julián?

Bea a stins becurile din sufragerie și preț de o clipă toate au pâlpâit în lumina strălucitoare a lumânărilor.

— Pune-ți o dorință, dragă prietene, i-a amintit *don Anacleto*. Dacă se poate, sub forma unei văduve vâjnoase și pline de viață.

Bernarda a sustras paharul cu șampanie al învățătorului și l-a înlocuit cu unul cu apă minerală, după care s-a uitat la Bea, iar aceasta a dat aprobator din cap.

Alicia contempla tot acel spectacol de parcă ar fi fost în transă. Simula o seninătate politicoasă, dar de fapt inima îi bătea nebunește. Niciodată nu mai luase parte la o asemenea reuniune. De ziua ei de naștere fusese mai întotdeauna doar în compania lui Leandro sau singură, ascunsă într-o sală de cinema, același unde se retrăgea în fiecare noapte de Anul Nou, blestemând tâmpitul obicei de a întrerupe filmul la miezul nopții, de a aprinde luminile și de a face o pauză de zece minute înainte de a relua filmul, de parcă nu era oricum o batjocură simplul fapt că îți petreceai revelionul acolo, printre alte cinci-șase suflute pe care nu le aștepta nimeni nicăieri, ci mai trebuia și pauza aia ca un scuipat în față. Nu știa cum să ia, cum să judece senzația aceea de prietenie, de apartenență și de dragoste care răzbătea din glumele și discuțiile comese-nilor. Julián o prinsese de mână pe sub masă și i-o strângea cu putere, ca și cum, dintre toți cei prezenți, numai copilul acela ar fi înțeles ce simțea ea. Dacă nu ar fi fost el, ar fi izbucnit în plâns.

Când Bernarda a adus cafeaua și ceaiul, iar *don Anacleto* a început să împartă țigări de foi, Alicia s-a ridicat. Toți s-au uitat surprinși la ea.

— Vreau să vă mulțumesc tuturor pentru ospitalitate și pentru amabilitate. Și în primul rând dumneavoastră, domnule Sempere. Tata v-a apreciat mereu și știu că ar fi fost fericit să

afle că am petrecut împreună cu dumneavoastră o seară atât de specială. Mulțumesc foarte mult.

I s-a părut că toți s-au uitat la ea cu milă, dar poate că nu făcea altceva decât să vadă în ochii lor ceea ce simțea înăuntrul ei. I-a dat un pupic lui Julián și s-a îndreptat către ușă. Bea s-a ridicat de la masă cu un șervețel în mână.

— Vă conduc, Alicia.

— Nu, vă rog. Rămâneți aici, cu familia.

Înainte de a ieși, s-a mai uitat o dată la fotografia cu Isabella. A suspinat și a luat-o pe scări în jos. Trebuia să părăsească acest loc înainte de a începe să creadă că ar putea fi al ei.

Plecarea Aliciei a stârnit o mulțime de comentarii printre comeseni. Bătrânul Sempere îl luase pe Julián pe genunchi și-l iscodea cu privirea.

— Te-ai îndrăgostit deja? l-a întrebat.

— Cred că e timpul ca micul nostru Casanova să meargă la culcare, a zis Bea.

— Iar eu să mă duc să-i citesc povestea, a zis *don* Anacleto, ridicându-se de la masă. Voi, cei mai tineri, continuați cheful, că viața e scurtă...

Daniel tocmai se pregătea să răsufle ușurat, când Fermín l-a luat de braț și s-a ridicat.

— Hai, Daniel, că am uitat să scot din pivniță cutiile alea.

— Care cutii?

— Alea.

Cei doi au șters-o pe ușă sub privirea pe jumătate somnoasă, pe jumătate surprinsă a bătrânului Sempere.

— Familia asta e tot mai greu de înțeles, a zis el.

— Mă gândeam că numai mie mi se pare așa, a șoptit Sofia.

Odată ajunși în stradă, Fermín s-a uitat scurt la tunelul albastru pe care-l proiectau luminile de pe strada Santa Ana, apoi i-a făcut semn lui Daniel să-l urmeze.

— Unde vrei să mergem la ora asta din noapte?

— La vânătoare de vampirițe, i-a răspuns Fermín.

— Nici vorbă.

— Haide, nu mai bate apa în piuă, că n-o mai prindem.

Fără să-i aștepte răspunsul, Fermín a luat-o către Puerta del Ángel. S-a ascuns sub marchiza de la Casa Jorba și a scrutat semiîntunericul punctat de nori joși, care se prelingeau printre acoperișuri. Daniel a venit lângă el.

— Uite-o. Șarpele paradisiului, nu alta.

— Pentru Dumnezeu, Fermín, nu-mi face una ca asta.

— Ia ascultă aici, că eu te-am ascultat și m-am purtat bine. Ești un bărbat de onoare sau un mojiç?

Daniel a blestemat în gând, apoi, ca în vremurile bune, când făceau pe detectivii de ocazie, au luat-o amândoi pe urmele Aliciei Gris.

10

S-au ținut după ea de-a lungul porticurilor și marchizelor până la bulevardul de la Catedral. Acolo, în fața bisericii, se întindea o piață uriașă, apărută în urma bombardamentelor din timpul războiului civil, bombardamente care făcuseră una cu pământul fostul cartier. Razele lunii scăldau caldarâmul și silueta Aliciei se contura în depărtare.

— Ți-ai dat seama? a întrebat Fermín în timp ce o vedeau luând-o pe strada Paja.

— Ce să-mi dau seama?

— Că suntem urmăriți.

Daniel s-a întors și a scrutat întunericul argintiu care inunda străzile.

— Acolo, sub porticul de la magazinul de jucării. Ai văzut?

— Nu văd nimic.

— Jarul unei țigări.

— Și...?

— Ne urmărește de când am ieșit din casă.

— Și de ce ne-ar urmări?

— Poate că nu ne urmărește pe noi. Poate că o urmărește pe ea.

— Povestea asta are tot mai puțină logică, Fermín.

— Dimpotrivă. E tot mai limpede că aici se ascunde ceva.

Au continuat să o urmărească pe Alicia pe îngusta stradă Baños Nuevos, șerpuitoare și flancată de clădiri seculare, care păreau să se adune una într-alta la adăpostul întunericului.

— Oare unde merge? a șoptit Daniel.

Nu a durat mult până când a venit și răspunsul. Alicia s-a oprit în dreptul unei clădiri de pe strada Aviñón, peste drum de Gran Café. Au urmărit-o cu privirea până când a intrat în clădire. Ei au trecut prin dreptul clădirii și s-au ascuns într-un pasaj, la câteva case distanță.

— Și acum ce facem?

În loc de răspuns, Fermín a arătat către edificiul Manual Alpargatera. Daniel și-a dat seama că prietenul său nu se înșelase. Erau urmăriți sau, dacă nu ei, atunci ea. Ascunsă sub porticul de la intrarea în magazinul de espadrile, se zărea o siluetă ce părea destul de pirpirie, învelită într-un palton și purtând pe cap un melon.

— Măcar nu pare prea înspăimântător, a zis Fermín.

— Ce vrei să spui?

— Că e un avantaj în cazul în care trebuie să te iei la bătaie cu el.

— I-auzi! Și de ce eu?

— Pentru că ești mai tânăr și când e vorba de cafteală, forța brută e cea care contează. Eu vin cu strategia.

— Nu am de gând să caftesc pe nimeni.

— Dar ce te tot codești atâta, Daniel? Țin să-ți amintesc că ai demonstrat ce războinic zace în tine atunci când i-ai spart fața fustangiului ăluia, Cascos Buendía, la hotelul Ritz. Să nu crezi că am uitat.

— Nu știi ce m-a apucat, a zis Daniel.

— Nu trebuie să te scuzi. Țin să-ți mai amintesc și că slinosul naibii îi trimisese scrisorele de amor soției tale, ca s-o îmbrobodească, din ordinul ticălosului ăluia de Valls. Da, da, exact acel ticălos despre care ai făcut tu cercetări primăvara trecută la secția de periodice a bibliotecii de la Ateneo. Ce, chiar credeai că nu știi ce faci?

Mâhnit, Daniel a lăsat privirea în pământ.

— Există ceva ce nu știi?

— Nu te-ai întrebat ce mama naibii se întâmplă de Valls nu se mai arată de ceva vreme în public?

— Mă întreb în fiecare zi, a recunoscut Daniel.

— Sau ce s-a întâmplat cu valiza pe care Salgado o ținea ascunsă la Gara de Nord?

Daniel a dat afirmativ din cap.

— De unde știm noi că scorpia asta nu lucrează tot pentru Valls?

Daniel a închis ochii.

— Gata, ai câștigat, Fermín. Care-i planul?

Când a ajuns în dreptul apartamentului ei, Alicia a văzut un fir de lumină strecurându-se pe sub ușă, apoi a simțit aroma țigărilor pe care le fuma Vargas. A intrat fără să scoată o vorbă, lăsându-și poșeta și paltonul pe masa din sufragerie. Vargas stătea la fereastră, cu spatele la ușă, și fuma în liniște. Alicia și-a turnat un pahar de vin alb și s-a așezat pe canapea. În așteptarea ei, Vargas scosese de sub canapea cutia cu documentele sustrase de la avocatul Briens. Carnețelul Isabellei Gispert zăcea pe masă.

— Unde v-ați ascuns toată ziua? a întrebat până la urmă Alicia.

— Am umblat aiurea, i-a răspuns Vargas. Am încercat să-mi limpezesc mintea.

— Și ați reușit?

Vargas s-a întors spre ea și a privit-o trist.

— O să mă ierți pentru că i-am spus totul lui Leandro?

Alicia a savurat o înghițitură de vin, apoi a ridicat din umeri.

— Dacă aveți nevoie de un duhovnic, să știți că e o biserică aproape de Ramblas. Cred că e deschisă până la miezul nopții.

Vargas a lăsat privirea în jos.

— Dacă te consolează cu ceva, să știi că Leandro mi-a dat impresia că oricum era deja la curent cu cea mai mare parte

din tot ce i-am zis. Și că doar avea nevoie să-i confirm bănuielile.

— Așa e mereu cu Leandro, a zis Alicia. Nu-i spui nimic nou, doar îl ajuți să-și lămurească vreun detaliu.

Vargas a oftat adânc înainte de a continua.

— Nu am avut de ales. Amușinase ceva. Dacă nu i-aș fi spus ceea ce știam deja, te-ar fi luat pe tine la rost.

— Nu trebuie să-mi dați mie explicații, domnule Vargas. Ce e făcut rămâne făcut.

A urmat o tăcere tot mai apăsătoare.

— Dar Fernandito? a întrebat Alicia. Încă nu s-a întors?

— Credeam că e cu tine.

— Ce mai aveți să-mi spuneți, domnule Vargas?

— Sanchís...

— Dați-i drumul.

— E mort. Stop cardiac pe drumul de la poliție la spital.

Cel puțin așa sună declarația poliției.

— Nemernicii dracului... a șoptit Alicia.

Polițistul s-a prăbușit lângă ea, pe canapea. S-au uitat unul la altul fără să spună un cuvânt. Alicia a umplut paharul cu vin și i l-a întins lui Vargas. Polițistul l-a dat pe gât fără să-l dezlipsească de la gură.

— Când trebuie să vă întoarceți la Madrid?

— Mi-au dat cinci zile libere, a zis Vargas. Și o primă de cinci mii de *pesetas*.

— Felicitări. Poate vă gândiți să spargem banii într-o excursie la Montserrat. Cel care nu atinge Moreneta nu știe ce pierde.

Vargas a zâmbit cu tristețe.

— O să-mi fie dor de dumneata, Alicia. Chiar dacă nu mă crezi.

— Cum să nu cred? Dar nu vă faceți iluzii că mie n-o să-mi fie dor de dumneavoastră.

Vargas a zâmbit pe sub mustață.

— Dar dumneata ce-ai făcut?

— Am fost în vizită la familia Sempere.

— Cum așa?

— La o petrecere cu ocazia unei zile de naștere. O poveste lungă.

Vargas a dat din cap aprobator, ca și cum ce-i spusese Alicia ar fi avut toată logica din lume. Alicia a arătat spre carnețelul Isabellei.

— Ați citit cât m-ați așteptat?

Vargas a dat din cap că da.

— Isabella Gispert a murit știind că nemernicul ăla de Valls o otrăvise, a zis Alicia.

Polițistul și-a dus mâinile la față, apoi și le-a trecut prin păr spre ceafă. Lăsa impresia că sufletul îi e îngreunat de fiecare an pe care-l trăise.

— M-am săturat, a zis într-un târziu. M-am săturat de toată porcăria asta.

— De ce nu vă întoarceți acasă? l-a întrebat Alicia. Satisfaceți-vă plăcerea. Pensionați-vă, retrageți-vă la casa de vacanță din Toledo și citiți-l pe Lope de Vega. Nu ăsta vă era planul?

— Și ce să fac? Să trăiesc din literatură, ca dumneata?

— Jumătate din țara asta trăiește din povești. Ce mai contează doi oameni în plus ...

— Cum a fost la familia Sempere? s-a interesat Vargas.

— Oameni de treabă.

— Înțeleg. Iar dumneata nu ești obișnuită cu așa ceva, corect?

— Așa e.

— Mi s-a întâmplat și mie – mai demult. O să-ți treacă. Ce ai de gând să faci cu carnețelul Isabellei? O să-l predai?

— Nu știu, a recunoscut Alicia. Dumneavoastră ce ați face? Vargas a cântărit întrebarea.

— Eu l-aș distruge, a zis el. Adevărul e că nu va face bine nimănui. Ba chiar ar pune oameni în pericol.

Alicia a făcut semn că e de acord.

— Cel puțin...

— Gândește-te bine înainte de a vorbi, Alicia.

— Cred că m-am gândit deja.

— Și eu, care credeam că o să lăsăm totul baltă și o să fim fericiți, a zis polițistul.

— Dumneavoastră și cu mine nu vom fi niciodată fericiți, domnule Vargas.

— Dacă o zici așa, cine să te contrazică?

— Nu trebuie să vă faceți griji pentru mine. E problema mea. Vargas a surâs.

— Iar dumneata ești problema mea, Alicia. Sau salvarea mea, chiar dacă ideea o să te facă să râzi.

— N-am salvat niciodată pe nimeni.

— Niciodată nu e prea târziu pentru a începe.

Bărbatul s-a ridicat, a luat paltonul tinerei și i l-a întins.

— Ce zici? Ne aruncăm viața în aer pentru totdeauna sau preferi să lăsăm să treacă anii ca să-ți dai seama că nu ai talent de scriitoare, iar eu să-mi dau seama că pe Lope de Vega e mai bine să-l vezi pe scenă?

Alicia și-a pus paltonul pe ea.

— De unde vrei să începem? a întrebat Vargas.

— De la intrarea în labirint...

Daniel tremura de frig în ascunzătoarea lor de sub portic când și-a dat seama că Fermín, un țâr numai piele, os și cartilaje, părea să se distreze de minune. Fredona o melodie veselă în timp ce-și mișca șoldurile în ritmuri tropicale.

— Nu înțeleg cum de nu te congelezi, Fermín. E un frig de crapă pietrele.

Fermín și-a descheiat doi nasturi, lăsând să se vadă ziarele cu care se învelise pe sub haine.

— Știință aplicată, a zis el. Plus niște amintiri alese cu grijă despre o bomboană de mulatră cu care umblam în Havana când eram ceva mai tânăr. Adică s-ar putea zice că mă folosesc de curenții fierbinți¹.

1. În original *Corriente del Golfo* – joc de cuvinte intraductibil, *golfo* însemnând în spaniolă, pe lângă golf (formațiune geologică), și bărbat fără căpătâi, aventurier, fustangiu.

— Sfântă Fecioară...

Daniel era tot mai hotărât să intre la Gran Café și să ceară o cafea cu lapte fierbinte, îmbunătățită cu câteva picături mari de coniac, când dinspre casa în care intrase Alicia s-a auzit un scârțâit, după care amândoi au văzut-o ieșind însoțită de un bărbat vânjos, cu un aer militaros.

— Ia te uită ce Tarzan și-a tras șopârlița noastră, a zis Fermín.

— Nu-i mai zice așa. O cheamă Alicia.

— Nu crezi că ar fi timpul să scapi de pubertate, Daniel? Că totuși ai deja o familie. Hai să mergem.

— Și ce facem cu celălalt?

— Iscoada? Stai liniștit. Chiar acum pun la cale un plan genial...

Alicia și viteazul, care se vedea de la o poștă că e polițist, au cotit pe strada Fernando, luând-o către Ramblas. Fermín și Daniel au trecut pe lângă iscoada care se făcuse una cu întunericul de la colțul străzii și s-au prefăcut, conform planului, că habar nu au de existența lui. La ora aceea strada era neobișnuit de animată, asta datorită unui grup de marinari britanici în căutare de schimburi culturale și a câte unui ageamiu coborât din zona de sus până în măruntaiele orașului ca să găsească flora necesară pentru a-și digera cele mai nemărturisite pofte de budoar. Fermín și Daniel au profitat de șuvoiul mulțimii pentru a ajunge neobservați până la intrarea în Plaza Real.

— Uite, Daniel, aici ne-am cunoscut noi. Îți amintești? De atunci au trecut atâția ani, dar locul continuă să duhnească a urină. Asta-i Barcelona noastră eternă, nu se dezmente cu nici un chip...

— Sper că nu te apucă romantismul.

Alicia și polițistul traversau piața, mergând către ieșirea care dădea în Ramblas.

— O să ia un taxi, a dedus Fermín. A venit timpul să mai aruncăm din lest.

S-au uitat în spate și au văzut iscoada trecând pe sub arcadele pieței.

— Și ce ai de gând să facem? a întrebat Daniel.

— Păi, de pildă, dumneata ai putea să te duci la el și să-i tragi un genunchi unde-l doare mai tare. E pirpiriu și cu siguranță cade din prima.

— Mai ai și un plan de rezervă?

Fermín a oftat exasperat din toți rărunchii. Apoi a observat un agent de pază care patrula prin piață, cu privirile lipite de fundurile generoase ale unor fete oprite la intrarea în braseria Ambos Mundos.

— Stai cu ochii pe îngerașul tău de suflet și pe huidumă, i-a zis el lui Daniel.

— Și dumneata? Ce vrei să faci?

— Fii atent și învață de la maestru.

Fermín s-a dus țintă la agentul de pază, pe care l-a salutat militărește, excesiv de ceremonios.

— Șefule, i-a zis, am sarcina neplăcută de a raporta o infracțiune, o tulburare a liniștii publice cu ultraj.

— Ce ultraj?

— Îl vedeți pe sfrijitul ăla împielit care-și ascunde scheletul cu osârdie într-un palton răpănos, luat de la solduri? Da, exact ăla care se preface că nu despre el ar fi vorba.

— Piticania aia?

— Așa arată, dar pe dedesubt nici vorbă de piticanie. Mă văd obligat să vă spun, cu toată jena, că pe sub palton e gol-puşcă și că și-a arătat mătârânga unor doamne, zicându-le niște grozăvii pe care nu le-aș putea repeta nici în fața unor pârtoține.

Agentul de pază a strâns cu putere în mână bastonul de cauciuc.

— Chiar așa?

— Exact cum vă spun. Ia uitați-vă cum așteaptă porcul, gata să se dea iar în stambă!

— Stați așa, că acuși vede el cum e să fii strâns cu ușa.

Agentul și-a dus fluierul la buze și a îndreptat bastonul către suspect.

— Hei, dumneata! Stai pe loc!

Iscoada, dându-și seama de farsa pe care i-o jucase Fermín, a luat-o la sănătoasa, cu agentul pe urmele lui. Fermín, mulțumit de rezultatul manevrei sale de distragere a atenției, a lăsat pipernicita iscoadă să își ia picioare la spinare încercând să scape de lațul legii și s-a grăbit să se întoarcă în stația de taxiuri, acolo unde îl aștepta Daniel.

— Unde sunt?

— Tocmai au urcat în taxi. Uite-acolo.

Fermín l-a împins pe Daniel în următorul taxi. Șoferul, care făcea scamatorii cu o scobitoare ținută între buze, s-a uitat la ei în oglinda retrovizoare.

— Nu merg în Pueblo Nuevo, i-a avertizat el.

— Dumneata pierzi. Vezi taxiul ăla care o ia într-acolo?

— Cel de la firma Cipriano?

— Ăla și nu altul. Urmărește-l și nu cumva să-l pierzi. E o problemă de viață și de moarte – și de bacșiș gras.

Taximetrlistul a aprins becul cu „Ocupat“ al mașinii și a zâmbit zeflemitor.

— Credeam că fazele astea se întâmplă numai în filmele americane.

— Uite că până la urmă rugăciunile ți-au fost ascultate și ai parte de acțiune. Calc-o, dar cu maximă discreție.

11

Cele douăzeci de minute, cât a durat drumul până la sediul poliției, i s-au părut lui Fernandito douăzeci de ani. Stătea pe bancheta din spate, lângă Hendaya, care fuma și din când în când îi adresa un zâmbet cald, urmat de un „Stai liniștit“ care-i îngheța sângele în vine. Doi dintre oamenii lui Hendaya se aflau în față și nici unul dintre ei nu a scos vreun cuvânt pe toată durata drumului. Era o noapte rece și, cu toate că în mașină era frig, Fernandito simțea cum îi curge transpirația de-a lungul coastelor. Orașul i se perinda prin fața ochilor ca un miraj îndepărtat, la care nu avea să se mai întoarcă vreodată. Pietonii și mașinile treceau la doar câțiva metri de ei, dar

parcă veneau din altă viață. Când au ajuns la intersecția străzii Balmes cu Gran Vía, profitând de oprirea la semafor, s-a gândit să sară din mașină și să o șteargă, dar trupul nu l-a ascultat. După câteva secunde, când mașina s-a pus din nou în mișcare, Fernandito a observat că portiera e blocată. Hendaya l-a lovit ușor cu palma peste genunchi.

— Nu-ți face griji, Alberto, nu durează mult.

Când mașina a oprit în fața sediului poliției, doi agenți în uniformă, care până atunci păziseră intrarea, s-au apropiat și, după ce i-au deschis portiera lui Hendaya și au dat din cap că au înțeles ordinele rostite în șoaptă de acesta, l-au apucat pe Fernandito fiecare de câte un braț și l-au dus în interiorul clădirii. Polițistul de pe locul din dreapta s-a uitat la el și apoi, râzând, i-a spus ceva șoferului.

Fernandito nu mai fusese niciodată la sediul central al poliției de pe Vía Layetana. Era unul dintre mulții barcelonezi care, dacă ajungeau în zonă, preferau să treacă pe celălalt trotuar și să lase cât mai repede în urmă abominabila clădire. Interiorul edificiului i s-a părut exact așa cum și-l imaginase: întunecat și cavernos. Imediat ce lumina de pe stradă a dispărut treptat în spatele lui, a început să simtă un ușor iz de amoniac. Cei doi agenți îl trăgeau după ei, iar Fernandito mai mult se lăsa târât decât pășea. Pe măsură ce străbăteau tot mai multe holuri și coridoare, tânărul simțea că stomacul i se strânge tot mai tare. În aer plutea ecoul vocilor și al pașilor, ce ajungea până la ei prin penumbra cenușie și rece. Priviri furișe îl cercetau scurt, apoi îl abandonau dezinteresate. L-au târât pe niște scări despre care Fernandito nu și-a dat seama dacă urcau sau coborau. Din când în când becurile atârinate de tavan pâlpâiau, ca și cum curentul electric ar fi ajuns la ele cu intermitențe. Au trecut pragul unei uși pe geamul căreia era gravat „BRIGADA DE INVESTIGACIÓN SOCIAL“.

— Unde mergem? a îngăimat Fernandito.

Cei doi polițiști s-au prefăcut că nu aud întrebarea și l-au ignorat, așa cum o făcuseră din momentul în care îl apucaseră de brațe, de parcă ar fi cărat între ei o boccea, nu un om. L-au

dus într-o încăpere plină cu mese de metal pe care nu se aflau decât câte o veioză cu picior care arunca un cerc de lumină galbenă pe fiecare masă. În capătul încăperii se vedea un birou cu pereți de sticlă. Înăuntru erau o masă de scris și două scaune. Unul dintre polițiști a deschis ușa și i-a făcut semn să intre.

— Așază-te acolo și stai cuminte, i-a zis el fără să-l privească în ochi.

Fernandito a înaintat câțiva pași. Ușa s-a închis în spatele lui. S-a așezat supus pe un scaun și a tras adânc aer în piept. S-a uitat peste umăr și i-a văzut pe cei doi polițiști așezați la una dintre mesele din încăperea prin care trecuseră. Unul dintre ei i-a dat celuilalt o țigară. Amândoi zâbeau. „Măcar nu m-au băgat într-o celulă“, și-a zis Fernandito.

A trecut o oră lungă cât o zi de post, timp în care singurul gest de curaj pe care și l-a permis să-l facă, după patruzeci de minute de așteptare disperată, a fost să se mute de pe un scaun pe celălalt. Apoi, simțind că înnebunește dacă mai stă o secundă așezat, s-a ridicat și, mânat de ceva ce nu era curaj, ci mai degrabă panică, s-a gândit să bată în peretele de sticlă pentru a-și clama nevinovăția, pentru a spune că a ajuns acolo dintr-o gravă eroare și pentru a le cere polițiștilor ce-l păzeau să-l lase să plece, dar tocmai atunci în spatele lui s-a deschis o ușă în pragul căreia a apărut în contralumină figura lui Hendaya.

— Scuze că a durat atâta, Alberto. A trebuit să rezolv niște probleme de serviciu. Ai primit o cafea?

Fernandito, care își simțea gura atât de uscată, de parcă ar fi avut nisip pe limbă, a înghițit în sec și s-a așezat din nou, fără să mai aștepte să i se dea voie.

— De ce m-ați adus aici? a întrebat. Nu am făcut nimic rău.

Hendaya a zâmbit calm, ca și cum iritarea tânărului i-ar fi provocat puțină compasiune.

— Nu a zis nimeni că ai făcut ceva rău, Alberto. Chiar nu vrei o cafea?

— Tot ce vreau e să mă lăsați să plec acasă.

— Bineînțeles. Imediat.

Hendaya a tras spre el un telefon aflat pe birou. A luat receptorul și i l-a întins lui Fernandito.

— Sună-l pe tatăl tău, Alberto. Zi-i să vină cu buletinul aici. Sunt convins că părinții tăi sunt îngrijorați din cauza ta.

12

Un pâlc de nori mânați de vânt acoperea coasta colinei. Farurile taxiului decupau conturul caselor coloniale înălțate peste șirurile de arbori care mărgineau șoseaua ce urca spre Vallvidrera.

— Să știți că pe șoseaua Aguas nu mă bag, i-a avertizat taximetristul. Începând cu anul trecut, acolo nu mai au voie decât locuitorii din zonă și mașinile primăriei. Nici nu apuci să intri cu toată mașina acolo, că și iese din tufișuri un polițist gata să-ți trântescă o amendă. Dar vă pot duce până în locul unde începe șoseaua...

Vargas i-a arătat o bancnotă de cincizeci de *pesetas*. Privirea taximetristului s-a lipit de ea ca musca de miere.

— N-am să vă dau rest de la o bancnotă așa de mare...

— Dacă ne așteptați, nu e nevoie de nici un rest. Cât despre primărie, ia mai dă-o-n mă-sa.

Taximetristul a pufnit, dar până la urmă s-a lăsat convins de logica monetară.

— Rugați-vă să iasă totul bine.

Imediat ce a intrat pe șosea, care era de fapt un drumeag neasfaltat, cu colinele muntoase veghind Barcelona de o parte și de alta a sa, șoferul a întrebat precaut:

— Sunteți siguri că ăsta-i drumul?

— Ține-o drept înainte.

Fosta casă a familiei Mataix se afla la vreo trei sute de metri de la începutul drumeagului. În scurt timp farurile mașinii au luminat o poartă din fier forjat întredeschisă. În spate se contura profilul ascuțit al unor mansarde și turnulețe ivindu-se

deasupra unei grădini părăginite, lăsată de prea multă vreme în voia sorții.

— Aici e, a zis Alicia.

Taximetristul a aruncat o privire scurtă asupra casei, după care s-a uitat la ei în oglindă, destul de neîncrezător.

— Din câte văd eu, nu prea pare să locuiască cineva aici...

Alicia a coborât din mașină fără să țină cont de spusele șoferului.

— Nu aveți cumva o lanternă? a întrebat Vargas.

— Dotările suplimentare nu sunt incluse în tariful normal.

Vorbim tot de două *pesetas*?

Vargas a scos din nou bancnota de cincizeci de *pesetas* și i-a arătat-o.

— Cum te cheamă pe dumneata?

Bancnota a avut un efect aproape hipnotic asupra privirii taximetristului.

— Cipriano Ridruejo Cabezas, în serviciul dumneavoastră și al breslei taximetriștilor.

— Cipriano, asta e noaptea ta norocoasă. Ai sau nu ai o lanternă pentru domnișoara? Nu cumva să calce strâmb și să-și rupă glezna...

Șoferul s-a aplecat și a început să scotocească prin torpedo, de unde a scos până la urmă o lanternă de o mărime considerabilă. Vargas a luat lanterna, a ieșit din mașină, dar nu înainte de a rupe bancnota în două și de a-i întinde o jumătate șoferului.

— Cealaltă jumătate, când ne întoarcem.

Cipriano a pufnit, uitându-se la jumătatea de bancnotă ca la un bilet de loterie câștigător, dar expirat.

— Dacă vă mai întoarceți, a șoptit el.

Alicia se strecurase deja prin deschizătura îngustă dintre porți. Razele lunii îi decupau silueta ce înainta printre tufișuri. Vargas, care era de două sau trei ori mai solid decât ea, a trebuit să forțeze porțile ca să o poată urma. Dincolo de poartă se întindea o alee pietruită care dădea ocol casei până la intrarea principală, situată în partea din față. Dalele de

piatră erau pline de frunze moarte. Vargas a urmat-o pe Alicia prin grădină până au ajuns la o terasă săpată în coasta colinei, de unde se vedea toată Barcelona. Mai încolo se zărea marea în bătaia lunii, ca un lac de argint mișcător.

Alicia a cercetat cu privirea fațada vilei. Imaginile pe care și le formase plecând de la ce-i povestise Vilajuana i s-au materializat în fața ochilor. Și-a închipuit casa în vremuri mai bune, cu soarele mângâind piatra ocru a zidurilor și ghizdul fântânii arteziene, acum părăginită și fără apă. Și le-a imaginat pe fetițele familiei Mataix jucându-se prin grădină și pe părinții lor uitându-se la ele prin ferestrele mari ale salonului. Căminul familiei Mataix ajunsese un mausoleu abandonat, cu ferestrele scârțâind în bătaia vântului.

— Dau o ladă cu sticle din cel mai bun vin alb dacă o lăsăm pe mâine, i-a propus Vargas. Două dacă plecăm imediat.

Alicia i-a luat lanterna din mâini și s-a îndreptat spre intrare. Ușa era deschisă. Pe prag ruginea ce mai rămăsese dintr-un lacăt. Alicia a îndreptat raza lanternei către bucățile de metal și s-a aplecat ca să le vadă mai bine. A luat o bucățică de metal care părea să fi făcut parte din încuietoarea lacătului și s-a uitat la ea cu atenție. Fierul era plesnit în interior.

— Un glonț exact unde trebuia, a zis Vargas din spatele ei. Manglitori de calibru.

— Dacă or fi fost manglitori.

Alicia a lăsat din mână bucata de fier și s-a ridicat.

— Simți și dumneata același miros pe care-l simt și eu? a întrebat-o polițistul.

Ea s-a mulțumit să încuviințeze din cap. A intrat în hol și s-a oprit lângă o scară de marmură albă care se pierdea undeva în beznă. Raza lanternei a urcat treptele, împingând întunericul tot mai sus. Deasupra scărilor se vedea scheletul unui candelabru atârând de tavan.

— Nu m-aș încrede prea mult în scara asta, a zis Vargas.

Au urcat încet, treaptă cu treaptă. Lumina lanternei reușea să străpungă patru-cinci metri de întuneric înainte de a se transforma într-un halou palid, repede înghițit de beznă.

Duhoarea pe care o simțiseră încă de la intrare continua să ajungă până la ei, dar pe măsură ce urcau scara un aer rece și umed, ce părea să vină de la etaj, le scălda fețele.

Odată ajunși la primul etaj, s-au trezit într-un hol de unde pornea un coridor lat, mărginit într-o parte de un șir de ferestre prin care se strecura lumina lunii. Cele mai multe uși fuseseră smulse și nici una dintre camere nu avea mobilier sau draperii la ferestre. Au străbătut coridorul, cercetând acel spațiu căzut într-un somn de moarte. Dușumeaua era acoperită de un strat de praf, un covor de cenușă ce scârțâia sub pașii lor. Alicia a îndreptat raza lanternei către un șir de urme ce se pierdeau în întuneric.

— Sunt proaspete, a murmurat ea.

— Probabil vreun cerșetor sau vreun găinar care a trecut pe aici ca să vadă dacă a mai rămas ceva de șmanglit, a zis Vargas.

Alicia nu a ținut cont de vorbele lui Vargas și a luat urma. Au dat înconjur etajului până au ajuns în partea de sud-est a casei. Acolo urmele dispăreau. Alicia s-a oprit în pragul unei încăperi care, după toate aparențele, părea să fi fost camera principală de pe etaj, dormitorul soților Mataix. Mai rămăsese doar o singură piesă de mobilier. Hoții smulseseră până și tapetul de pe pereți. Tavanul începuse să se lase și o parte din fosta tencuială desena un soi de burduf dezumflat, care dădea o perspectivă falsă și crea iluzia că încăperea ar fi mai mare decât era în realitate. În capăt se zărea chenarul negru al dulapului în care soția lui Mataix încercase să se ascundă împreună cu fiicele sale. Alicia a simțit o ușoară senzație de greutate.

— Aici n-a mai rămas nimic, a zis Vargas.

Alicia a luat-o înapoi spre holul lat din capul scărilor. Duhoarea percepută încă de la intrare se simțea acolo mult mai clar. Era un iz de putrefacție ce părea să vină chiar din străfundurile casei. Tânăra a coborât atentă treptele, cu Vargas pe urmele ei. Avea de gând să se îndrepte spre ieșire, când a simțit o mișcare în dreapta ei și s-a oprit. S-a dus până în

pragul unui salon cu ferestre mari. Multe dintre podele fuseseră smulse, iar resturile unui foc mai trădau încă bucăți carbonizate de scaune și cotoare de cărți înnegrite de fum.

În celălalt capăt al salonului se zărea jumătatea de sus a unei uși de lemn deschise, iar dincolo de ea se înstăpânea bezna. Vargas s-a oprit lângă Alicia și a scos revolverul. S-au apropiat cu grijă de ușă, fiecare de câte o parte a ei. Când au ajuns lângă perete, Vargas a deschis ușa cu totul și i-a făcut semn că e pregătit. Alicia a îndreptat raza lanternei spre hăul de dincolo de ușă. O scară lungă ducea până în pivnița casei. Tânăra a simțit o adiere ce venea de jos, impregnată cu miros de hoit. Și-a acoperit gura și nasul cu palma. Vargas i-a făcut semn din nou și au luat-o pe scări în jos. Au coborât foarte încet, pipăind pereții și călcând cu atenție pe fiecare treaptă, ca să nu facă vreun pas greșit și să cadă în gol.

Ajunși la baza scării, au observat ceea ce la prima vedere părea a fi o cupolă uriașă, care se întindea pe toată suprafața pivniței. Cupola era mărginită de un șir de ferestre orizontale, străpunse de raze de lumină sepulcrală ce se frângeau în aburii ieșind din pământ. Alicia a vrut să facă un pas în față, însă Vargas a oprit-o. Abia atunci și-a dat ea seama că pe jos nu erau dale de gresie, ci apă. Piscina subterană a unchiului indian al lui Mataix își pierduse verdele smărdăliu și acum nu mai era decât o oglindă neagră. S-au dus până la marginea piscinei și Alicia a măturat suprafața apei cu raza lanternei. Sub apă se zărea un păienjeniș de alge verzui. De acolo venea duhoarea. Alicia a arătat către capătul piscinei.

— E ceva sub apă, a zis ea.

A apropiat lanterna de suprafața apei. Apa a căpătat o luminozitate fantasmatică.

— Vedeti? a întrebat Alicia.

Pe fundul piscinei se zărea o formă întunecată ce se mișca extrem de lent. Vargas s-a uitat în jur și a văzut coada de la ceva ce fusese cândva o greblă de grădină sau o plasă de curățat piscine. Nu mai avea colți deloc, dar bucata de metal de care fuseseră prinși continua să stea fixă la capătul cozii

de lemn. Vargas a scufundat coada în apă și a încercat să agațe forma întunecată. Când a atins-o, forma s-a răsucit și a părut să se îndepărteze ușor.

— Ai grijă, a zis bărbatul.

A simțit că bucata de metal se prinsese în ceva tare și atunci a tras cu putere. Forma întunecată a început să se ridice la suprafață. Alicia s-a retras câțiva pași. Vargas și-a dat primul seama despre ce era vorba.

— Stai mai încolo, a șoptit el.

Înainte de orice, Alicia a recunoscut costumul, pentru că-l însoțise în ziua când și-l cumpărase de la o croitorie de pe Gran Vía. Fața care a ieșit la suprafață era albă ca ghipsul, iar ochii păreau să-i fie două ovale de marmură șlefuite, străbătute de firifoare întunecate ce se risipeau în jurul pupilelor. Cicatricea de pe obraz, pe care ea însăși i-o făcuse, devenise acum o urmă purpurie, o pată de foc. Capul i s-a lăsat pe o parte și atunci s-a văzut tăietura adâncă, ce aproape că-l descăpățanase.

Alicia a închis ochii și a lăsat să-i scape un suspin. A simțit palma lui Vargas pe umăr.

— E Lomana, a zis ea cu greu.

Când a deschis ochii din nou, trupul se scufunda deja, până când a împietrit sub apă, învârtindu-se în jurul lui însuși cu brațele larg deschise. Alicia s-a întors spre Vargas, care o privea consternat.

— Vilajuana mi-a spus că i-a dat adresa casei, a zis Alicia. Cineva l-a urmărit.

— Sau poate că a dat peste ceva la care nu se aștepta.

— Nu-l putem lăsa așa aici.

Vargas a încuviințat.

— O să mă ocup eu de asta. Deocamdată hai să ieșim de aici.

Polițistul a luat-o de braț și a condus-o încet spre scară.

— Alicia, trupul ăla e aici de cel puțin două sau trei săptămâni. Oricum, dinainte să ajungi tu la Barcelona.

Ea a închis ochii și a dat aprobator din cap.

— Asta înseamnă că cel care a intrat la tine în casă și ți-a furat cartea nu a fost Lomana, a adăugat Vargas.

— Știu.

Tocmai se pregăteau să urce scara, când Vargas a rămas nemișcat și a oprit-o. Zgomotul pașilor scârțâind la etaj a reverberat sub cupolă. Au urmărit cu privirea pașii nevăzuți de deasupra capetelor lor. Polițistul stătea cu urechile ciulite și cu o privire impenetrabilă.

— Sunt mai mulți, nu doar unul, a șoptit el aproape inaudibil.

Pașii s-au oprit pentru câteva momente, după care au părut să se îndepărteze. Alicia a vrut să pună piciorul pe prima treaptă, când s-a auzit un zgomot în capul scărilor. Apoi au auzit scara scârțâind și ecoul unei voci. Au schimbat o privire scurtă. Alicia a stins lanterna. S-au așezat în întuneric de o parte și de alta a ușii. Vargas a ațintit revolverul spre baza scărilor și a pus degetul pe trăgaci. Pașii se apropiau. După câteva secunde o siluetă s-a conturat la intrarea în pivniță. Înainte să apuce să mai facă vreun pas, Vargas i-a pus țeava revolverului la tâmplă, pregătit să-i zboare creierii.

13

Să simtă țeava unei arme de foc pe piele era ca budinca la plic: un lucru cu care, chiar dacă îl încercase de nenumărate ori, Fermín nu se putea obișnui nicidecum.

— Vedeți-vă de treabă, că venim în pace, a reușit el să articuleze, închizând ochii și ridicând mâinile în semn de predare necondiționată.

— Fermín? Dumneavoastră sunteți? a întrebat uluită Alicia.

Înainte ca interplatul să apuce să răspundă, Daniel a apărut și el la baza scărilor și a încremenit cu privirea pe revolverul cu care Vargas continua să țintească țeasta prietenului său. Polițistul a pufnit și a coborât arma. Fermín a răsuflet ușurat.

— Ce naiba căutați aici? a întrebat Alicia.

— Mi-ați luat vorba din gură, i-a răspuns Fermín.

Alicia a susținut privirile acuzatoare ale lui Daniel și Fermín, încercând să-și dea seama ce opțiuni avea.

— Ți-am spus eu, Daniel, a zis Fermín. Iat-o punând la cale intrigi, cum îi stă bine unei hidre ca ea.

— Ce e o hidră? a întrebat Vargas.

— Fără supărare, domnule artilerist, dar cred că dacă ați folosi mai puțin pușcociul și mai mult dicționarul, probabil că n-ar mai fi nevoie să întrebați, a zis Fermín.

Vargas a făcut un pas înainte și Fermín, cinci înapoi. Alicia a ridicat mâna ca să-i oprească.

— Cred că ne datorați o explicație, domnișoară Alicia, a zis Daniel.

Alicia s-a uitat fix în ochii lui și a dat aprobator din cap, zâmbind în același timp atât de dulce, încât ar fi putut șterge orice bănuială de pe lumea asta. Fermín i-a tras un cot lui Daniel.

— Daniel, menține-ți fluxul sangvin mai sus de gât și nu te lăsa vrăjit!

— Aici nimeni nu vrea să vrăjească pe cineva, Fermín, a zis Alicia.

— Mai bine i-ați spune asta bucății de șuncă plutitoare, a șoptit Fermín, arătând către apa întunecată din piscină. Un cunoscut de-al dumneavoastră?

— Toate astea au o explicație, a început Alicia.

— Alicia... i-a atras atenția Vargas.

Ea i-a făcut semn să stea liniștit și s-a apropiat de Fermín și Daniel.

— Din nefericire, nu e o explicație simplă.

— Pune-ne la încercare. Suntem totuși mai puțin tâmpiți decât părem – cel puțin unul dintre noi, pentru că amicul meu Daniel încă luptă din răputeri să iasă din găoace.

— Las-o să vorbească, Fermín, a intervenit Daniel.

— Cobrele alea de la grădina zoologică au o limbă mai puțin veninoasă, să știi.

— Ce ziceți dacă am pleca mai întâi de-aici și am merge într-un loc unde să putem vorbi în liniște? a propus Alicia.

Vargas a pufnit, lăsând să se vadă că nu e deloc de acord cu sugestia Aliciei.

— Și de unde să știm noi că nu ne atrageți într-o cursă? a întrebat Fermín.

— Vă lăsăm să alegeți voi locul, a zis Alicia.

Daniel și Fermín s-au uitat unul la altul.

Au străbătut grădina și au revenit la taxi, acolo unde Cipriano se lăsase învăluit cu totul de un nor de țigări Celtas scurte și de o dezbatere radiofonică extrem de profundă despre chestiuni cu adevărat importante pentru oricare cetățean: liga de fotbal și evoluția unei bătători de la piciorul stâng al lui Kubala în perspectiva meciului Madrid-Barcelona de duminica viitoare. Vargas, fiind cel mai masiv dintre toți, a ocupat locul de lângă șofer, iar ceilalți trei s-au înghesuit cum au putut pe bancheta din spate.

— Nu erați doi când am venit? a comentat taximetristul, întrebându-se dacă nu cumva făcuse exces de tutun.

Vargas i-a răspuns cu un mormăit. Alicia se lăsase absorbită de una dintre mușeniile ei, poate pentru a încerca să croiască un plan ca să-i păcălească pe cei doi, după cum o suspecta Fermín. Prietenul său, Daniel, părea mult prea copleșit de contactul piciorului său cu coapsa agerei Alicia pentru a mai scoate vreun sunet sau pentru a gândi la rece. Văzând că numai el reușise să-și păstreze discernământul și controlul facultăților mintale, Fermín a luat frâiele în mâini și i-a spus taximetristului unde să-i ducă.

— Șefule, fii bun și transportă-ne până lângă Raval, la restaurantul Can Lluís.

Simpla rostire a numelui restaurantului său preferat din întreg universul și, totodată, refugiul lui spiritual în momentele de maximă agitație sufletească l-a făcut pe Fermín să-și recapete vigoarea, căci întâlnirile lui cu apărătorii ordinii pregătiți să-i zboare creierii îi declanșau întotdeauna o foame cumplită. Cipriano a dat cu spatele până la șoseaua Vallvidrera, după care a pornit-o înapoi către o Barcelonă care aștepta

cuminte, întinsă la picioarele colinei. În timp ce coborau spre cartierul Sarría, Fermín a studiat cu atenție ceafa insului de pe scaunul copilotului, pe care Alicia îl alesese să-i fie escortă. Bărbatul acela mirosea de la o poștă a polițist – și încă unul de mare calibru. Probabil că Vargas a simțit privirea lui Fermín, pentru că s-a întors și l-a țintuit și el cu privirea, una din acele priviri care le muiau genunchii nefericiților ce urmau să aibă parte de pârnaie. Pirpiriul căruia Alicia îi zisese Fermín i se părea ieșit dintr-un volum apocrif din *Lazarillo de Tormes*.

— Nu vă luați după înfățișarea mea sfrijită, l-a avertizat Fermín. De fapt sunt numai mușchi și instinct de prădător. Gândiți-vă la mine ca la un ninja în civil.

Când crezi că le-ai văzut pe toate în viață, chiar atunci Dumnezeu, după mare mila Lui, îți face o surpriză.

— Fermín, da?

— Cine întreabă?

— Spune-mi Vargas.

— Locotenent?

— Căpitan.

— Sper că Excelența Voastră nu are nimic împotriva unei mese copioase și a bucătăriei catalane, a zis Fermín.

— Absolut nimic. Și adevărul este că mi-e cam foame. Can Lluís ăsta e un restaurant bun?

— Sublim, a zis Fermín. Precum coapsa Ritei Hayworth în ciorapi cu jartieră.

Vargas a zâmbit.

— Țștia doi s-au împrietenit deja, a zis Alicia. Burta goală și nerușinarea îi unesc pe bărbați.

— Nu o băga în seamă, Fermín. Alicia nu mănâncă nici-odată, cel puțin nu mâncare solidă, i-a explicat Vargas. Soarbe sufletele celor care lasă garda jos.

De voie, de nevoie, Fermín și Vargas și-au zâmbit complice unul altuia.

— Ai auzit, Daniel? a spus Fermín, profitând de ocazie. Bănuiala mea e confirmată de Direcția Generală a Poliției, prin reprezentantul ei, domnul căpitan, aici de față.

Alicia a întors capul și l-a văzut pe Daniel privind-o pe furiș.

— La vorba prostului mai bine faci urechea surdă, a zis ea.

— Nu-ți face probleme, nu cred să mai fi auzit ceva după faza cu sorbitul, a spus Fermín.

— Oare de ce nu tăceți cu toții, ca să ne vedem de drum în liniște? a întrebat Daniel.

— Hormonii sunt de vină, a explicat Fermín. Băiatul e în creștere, ce să-i faci.

Și astfel, fiecare cu gândurile lui și la mila radioului, unde se dezvolta epic povestea campionatului de fotbal, au ajuns în fața restaurantului Can Lluís.

14

Fermín a coborât din taxi înfometat ca un naufragiat care atinge pământul după trei săptămâni de plutire pe un buștean. Șeful de la Can Lluís, un vechi prieten de-al lui, l-a primit cu o îmbrățișare și l-a salutat cordial pe Daniel. Apoi s-a uitat bănuitor la Vargas și la Alicia, dar după ce Fermín i-a șoptit ceva la ureche, i-a poftit înăuntru.

— Chiar azi am vorbit despre tine cu profesorul Albuquerque, care a venit să mănânce aici, și ne întrebam ce năzdrăvăanii mai faci.

— Mai nimic. Intrigi domestice lipsite de importanță. Nu mai sunt nici eu ce eram cândva, a zis Fermín.

— Dacă sunteți de acord, așezați-vă la masa din capăt, ca să stați mai liniștiți.

S-au așezat într-un colț al restaurantului, iar Vargas, din instinct, s-a plasat cu fața spre ușă.

— Ce-ați dori? a întrebat ospătarul.

— Surprinde-ne, amice. Eu am cinat deja, dar după atâtea emoții parcă ar mai merge o gustare, iar domnul căpitan pare să aibă o foame de căpcăun. Țștia doi mai tineri, la cât sunt de tâmpiți, nu merită altceva decât apă minerală, a zis Fermín.

— Eu vreau un pahar de vin alb, vă rog, a comandat Alicia.

— Avem un Panadés delicios.

Ea a dat aprobator din cap.

— Atunci vă aduc niște antreuri și apoi, dacă mai doriți și altceva, îmi spuneți.

— Moțiune aprobată în unanimitate, a declarat Fermín.

Ospătarul a plecat să dea comanda mai departe la bucătărie, lăsându-i în compania unei tăceri apăsătoare.

— Așadar, despre ce e vorba, Alicia? a invitat-o Fermín să vorbească.

— Ceea ce am să vă spun trebuie să rămână între noi, le-a atras ea atenția.

Daniel și Fermín au fixat-o cu privirea.

— Vreau să-mi dați cuvântul de onoare, a insistat ea.

— Cuvântul de onoare se dă numai cui o are, a zis Fermín. Iar dumneata, cu tot respectul, încă nu ne-ai demonstrat că ai avea așa ceva.

— Atunci va trebui să aveți încredere în mine.

Fermín a făcut un schimb de priviri cu Vargas. Polițistul a ridicat din umeri a neputință.

— Degeaba vă uitați la mine, a zis Vargas. Așa mi-a spus și mie acum câteva zile și iată unde am ajuns.

După puțin timp a apărut un ospătar cu o tavă plină cu farfurii și puțină pâine. Fermín și Vargas s-au repezit asupra bucatelor, în timp ce Alicia își savura paharul cu vin și ținea o țigară între degete. Daniel nu își ridica privirea de la masă.

— Ce ziceți de potolul ăsta? a întrebat Fermín.

— Extraordinar, a fost de acord Vargas. Să-ți bați copiii, nu alta.

— Gustați numai din *fricando* ăsta și o să ieșiți de aici cântând *Virolai*¹.

Daniel urmărea cum cei doi bărbați, atât de diferiți unul de altul, devorau tot ce li se adusese de parcă ar fi fost o turmă de lei ieșiți la vânatoare.

— Câte cine poți mânca într-o noapte, Fermín?

1. Imn dedicat Fecioarei Maria de Montserrat, adulată în Catalonia.

— Câte mi se oferă, a răspuns el. Tinereii ăștia care nu au fost pe front în primele rânduri n-au cum să înțeleagă așa ceva, domnule căpitan.

Vargas a încuviințat, lingându-și degetele. Alicia s-a uitat la cei doi cu privirea melancolică a cuiva care așteaptă să se oprească ploaia și i-a făcut semn ospătarului să-i mai aducă un pahar de vin alb.

— Nu ți se urcă la cap dacă nu îl însoțești cu ceva mâncărică? a întrebat Fermín, ștergând farfuria cu o bucată de pâine.

— Nu are decât să mi se urce, i-a răspuns Alicia. Important e să nu-mi coboare.

După ce au băut cafelele și câteva păhărele de tărie, Fermín și Vargas s-au lăsat pe spate în scaunele lor, părând cât se poate de satisfăcuți, iar Alicia și-a stins țigara în scrumieră.

— Nu știu cum e cu voi, dar eu sunt numai ochi și urechi, a zis Fermín.

Alicia s-a aplecat în față și a început să vorbească aproape în șoaptă.

— Sunt convinsă că știți cine este ministrul Mauricio Valls.

— Prietenul nostru Daniel, numai din auzite, a zis Fermín, zâmbind malițios. Eu am avut de-a face cu el.

— Atunci bănuiesc că dacă ați fost un pic atenți la ce se întâmplă în jur, ați observat că ministrul nu a mai apărut în public de ceva vreme.

— Acum, că ne spui... a zis Fermín. Dar nu vreau să mă bag, pentru că expertul în Valls este Daniel, cel care, imediat ce are puțin timp liber, dă fuga la secția de periodice de la Ateneo ca să scormonească prin viața și minunile făcute de potentatul nostru, vechi cunoscut al familiei Sempere.

Alicia a făcut un schimb de priviri cu Daniel.

— În urmă cu trei săptămâni Mauricio Valls a dispărut fără urmă de la reședința sa din Somosaguas. Se știe că a plecat în zorii zilei, însoțit de șeful gărzii lui de corp, cu o mașină care a fost găsită după câteva zile abandonată în Barcelona. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

Alicia a urmărit cu atenție torentul de emoții din privirea aprinsă a lui Daniel.

— Din cercetări reiese că Valls a fost victima unui complot prin care cineva încerca să se răzbune pentru niște presupuse contracte frauduloase, ce aveau ca obiect acțiunile unei bănci.

Daniel se uita la ea perplex și părea tot mai indignat.

— Când spui „cercetări“, la cine te referi? a vrut să știe Fermín.

— La Direcția Generală a Poliției și la alte forțe ale ordinii publice.

— Pe căpitanul Vargas știu unde să-l plasez, dar pe dumneata...

— Eu lucrez – sau mai bine zis lucrăm – pentru unul din aceste servicii care au sprijinit poliția pe parcursul investigației.

— Și serviciul ăsta are un nume? a întrebat Fermín, arătându-se neîncrezător. Pentru că a jandarm nu prea arăți dumneata.

— Nu.

— Deci așa. Și mortul pe care am avut plăcerea să-l vedem plutind în noaptea asta?

— Un vechi coleg de-al meu.

— Să înțeleg că supărarea ți-a tăiat pofta de mâncare...

— Toate astea nu sunt decât niște minciuni sfruntate, a intervenit Daniel.

— Daniel, a zis Alicia și și-a lăsat palma peste a lui, ca pentru a-l liniști.

Dar el și-a retras mâna și a început să o atace.

— Dar atunci de ce te dai drept o veche prietenă de familie, te învârți prin librărie, intri sub pielea soției mele și a copilului meu și toate astea numai pentru a te băga între noi?

— E mai complicat, Daniel. Dă-mi voie să...

— Alicia e numele dumitale adevărat? Sau l-ai luat din cine știe ce amintire veche a tatălui meu?

Acum venise rândul lui Fermín să o fixeze cu privirea, ca și cum i s-ar fi așezat dinainte o stafie din trecutul său.

— Da. Numele meu este Alicia Gris. Și nu am mințit în privința mea.

— Numai în toate celelalte, a zis Daniel.

Vargas continua să rămână tăcut, lăsând-o pe Alicia să preia frâiele discuției. Ea a oftat, afixându-se o convingătoare tulburare sufletească și un aer de vinovăție despre care Vargas nu a crezut nici o secundă că ar fi veritabile.

— În timpul investigațiilor au apărut indicii că Mauricio Valls ar fi avut legături cu mama dumneavoastră, *doña* Isabella, și cu un fost deținut de la închisoarea Montjuic, un anume David Martín. Motivul pentru care v-am implicat în povestea asta a fost tocmai pentru a elimina orice suspiciuni și de a mă asigura că familia Sempere nu a avut nimic de-a face cu...

Daniel a râs cu amărăciune și s-a uitat disprețuitor la Alicia.

— Probabil că mă crezi un imbecil. Și e posibil să fiu dacă până acum nu mi-am dat seama cine ești dumneata... Alicia sau cum dracu' te cheamă.

— Daniel, te rog...

— Nu mă atinge.

Daniel s-a ridicat și a pornit spre ieșire. Alicia a suspinat și și-a înfundat fața în palme. Apoi a căutat ajutor în ochii lui Fermín, dar acesta o privea ca și cum ar fi fost o trișoare prinsă *in fraganti*.

— Văd că prima încercare nu a mers prea bine, a zis el. Cred că ne datorezi în continuare o explicație, cu atât mai mult acum, după ce ai încercat să strecuri o cămilă prin urechile acului. Și asta fără a mai pune la socoteală ce-mi datorezi mie, dacă dumneata ești într-adevăr Alicia Gris.

Ea a zâmbit obosită.

— Nu vă amintiți de mine, domnule Fermín?

Omulețul se uita la ea de parcă ar fi fost o fantomă.

— Nu mai știu ce-mi amintesc. Te-ai întors din morți?

— S-ar putea spune că da.

— De ce?

— Vreau doar să vă protejez.

— Nu s-ar zice...

Alicia s-a ridicat și s-a uitat la Vargas, iar acesta a dat aprobator din cap.

— Du-te după el, a zis polițistul. Eu o să mă ocup de Lomana și o să-ți spun ce și cum imediat ce voi putea.

Alicia a încuviințat și a plecat după Daniel. Fermín și Vargas au rămas singuri, uitându-se în tăcere unul la celălalt.

— Cred că sunteți prea dur cu ea, a zis Vargas.

— De când o cunoașteți? a întrebat Fermín.

— De câteva zile.

— Și credeți că sunteți în stare să dovediți că e un om viu și nu o fantomă?

— Doar pare, a zis Vargas.

— De băut bea ca un burete, asta e drept, a spus Fermín.

— Nici nu aveți idee.

— Ce ziceți de o cafea cu whisky înainte de întoarcerea în casa groazei? a întrebat Fermín.

Vargas a încuviințat.

— Aveți nevoie de companie și de ajutor logistic pentru a aduce hoitul la mal?

— Mulțumesc, Fermín, dar asta e mai bine să o fac eu singur.

— Dacă e așa, atunci spuneți-mi un singur lucru – și vă rog să nu mă duceți cu zăhărelul, pentru că noi doi am văzut destule în viață ca să ne mai ascundem după deget. Mi se pare mie sau povestea asta e mai urâtă decât se vede?

Vargas a șovăit câte clipe.

— Mult mai urâtă, a zis polițistul într-un târziu.

— Mda. Și excrementul ăla biped de Valls e încă viu sau face deja viermi veninoși?

Vargas a părut brusc sătul de întreaga poveste, ca și cum toată oboseala acelor zile l-ar fi apăsât deodată pe umeri.

— Asta, prietene, cred că nici nu mai contează...

Silueta lui Daniel se profila în depărtare, în lumina lămpilor de pe străduțele din Raval. Alicia a grăbit pasul cât de mult a putut. După puțin timp a simțit cum durerea din sold

începe să-și arate colții. Pe măsură ce încerca să scurteze distanța dintre ea și Daniel, avea impresia că rămâne fără aer și că o împunsătură dureroasă își face loc printre oasele ei. Odată ajuns în Ramblas, Daniel s-a întors și i-a aruncat o privire plină de furie.

— Daniel, te rog, așteaptă-mă, i-a zis Alicia, sprijinindu-se de un stâlp.

El nu a ținut cont de rugămintea ei și a continuat să meargă, dar nu atât de repede ca până atunci. Alicia s-a târât cum a putut în urma lui. Fruntea îi era plină de transpirație și toată partea dreaptă a trupului îi era acum o rană deschisă în bătaia focului.

Când a ajuns la colțul străzii Santa Ana, Daniel s-a uitat peste umăr. Alicia continua să se apropie pe urmele lui, șchiopătând într-un mod care l-a tulburat. S-a oprit o clipă pentru a se uita la ea și a văzut că Alicia a ridicat mâna pentru a-i atrage atenția. Daniel a pufnit. S-a hotărât să se ducă acasă când a văzut-o prăbușindu-se la pământ, ca și cum ceva s-ar fi rupt în ea. A așteptat câteva secunde, dar Alicia nu s-a ridicat. A stat o vreme pe gânduri, apoi s-a apropiat și a observat că tânăra se ghemuise pe jos. În lumina felinarului stradal i-a putut vedea fața plină de transpirație și cuprinsă de o expresie de durere. A simțit impulsul de a o lăsa acolo, în voia sorții, dar până la urmă a mai făcut câțiva pași și a îngenuncheat lângă ea. Alicia se uita la el cu ochii plini de lacrimi.

— Joci teatru? a întrebat-o Daniel.

Ea a întins o mână spre el și Daniel a ajutat-o să se ridice. I-a simțit trupul tremurând de durere și pentru o clipă i-a părut rău.

— Ce e?

— O rană mai veche, a îngăimat Alicia. Trebuie să mă așez undeva, te rog.

Daniel a prins-o de talie și a condus-o până la o cafenea din capătul străzii Santa Ana, un local care se închidea întotdeauna târziu. Chelnerul îl cunoștea și Daniel a știut că a doua zi tot cartierul avea să afle că apăruse la miezul nopții, braț

la braț cu o damă care ar fi sucit mințile oricui. A condus-o pe Alicia la o masă de lângă intrare și a ajutat-o să se așeze.

— Apă, a murmurat ea.

Daniel s-a dus la bar și i-a zis chelnerului:

— Un pahar cu apă, Manuel.

— Doar atât? l-a întrebat bărbatul, făcându-i complice cu ochiul.

Fără să dea nici un fel de explicații, Daniel a revenit la masă cu o sticlă de apă și un pahar. Alicia ținea în mână o cutiuță de metal și se chinuia să o deschidă. El i-a luat-o și a deschis-o. Alicia a înghițit două pastile cu puțină apă, dar chiar și așa, o picătură i s-a scurs pe bărbie și apoi de-a lungul gâtului. Daniel o privea îngrijorat. Nu știa cum ar fi putut s-o mai ajute. Ea a deschis ochii și l-a privit, încercând să zâmbească.

— Imediat o să mă simt mai bine, a zis.

— Poate că dacă mâncați ceva, își va face efectul mai repede...

Alicia a dat din cap că nu.

— Un pahar de vin alb, te rog.

— Credeți că e o idee bună să amestecați alcool cu...?

Ea a făcut semn că da și Daniel s-a dus să ceară un vin.

— Manuel, dă-mi un vin alb și ceva de ronțăit.

— Am niște crochete cu jambon de să te lingi pe degete, nu alta.

— Orice.

După ce s-a întors la masă, Daniel a insistat până când Alicia a mâncat o crochetă și jumătate, ca să aibă și altceva în stomac în afară de vin și de acele pastile albe. Încetul cu încetul, a părut să-și revină și chiar a reușit să surâdă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Îmi pare rău că m-ai văzut în starea asta, a zis ea.

— Te simți mai bine?

Alicia a dat aprobator din cap, deși ochii ei sticloși lăsau să se înțeleagă că o parte din ea era departe de locul acela.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile, a avertizat-o Daniel.

— Înțeleg.

Daniel a observat că Alicia vorbea mai lent, ca și cum ar fi tras de cuvinte.

— De ce ne-ai mințit?

— Nu v-am mințit.

— Poți să-i spui cum vrei. Mi-ai zis doar o parte din adevăr, iar asta tot minciună înseamnă.

— Daniel, adevărul nu-l știu nici eu. Nu încă. Așa că, oricât aș vrea, nu am cum să ți-l spun.

Fără să vrea, a fost tentat s-o creadă. Poate că până la urmă era mai prostuț decât credea Fermín.

— Dar am să-l aflu, a zis Alicia. Voi afla totul despre povestea asta și te asigur că n-am să-ți ascund nimic.

— Atunci dă-mi voie să te ajut. În avans.

Alicia a clătinat din cap.

— Știi că Mauricio Valls a ucis-o pe mama, a zis Daniel. Am tot dreptul din lume să mă uit în ochii lui și să-l întreb de ce a omorât-o. Mai mult decât dumneata sau Vargas.

— Asta e adevărat.

— Atunci dă-mi voie să te ajut.

Alicia i-a zâmbit tandru și Daniel a trebuit să-și ferească privirea.

— Mă ajuți protejându-ți familia, având grijă de ea și de tine. Vargas și cu mine nu suntem singurii care îl urmărim pe Valls. Mai sunt și alții. Oameni extrem de periculoși.

— Nu mi-e frică.

— Tocmai de asta mă tem, Daniel. Ar trebui să-ți fie. Foarte tare. Și lasă-mă pe mine să fac ceea ce știu să fac.

Alicia i-a căutat privirea și i-a prins mâna.

— Îți jur pe viața mea că am să-l găsesc pe Valls și am să fac totul pentru ca dumneata și familia dumitale să fiți în siguranță.

— Eu nu vreau să fiu în siguranță. Eu vreau să știu adevărul.

— Ceea ce vrei dumneata, Daniel, e răzbunare.

— Asta e treaba mea. Iar dacă nu-mi spui ce se petrece cu adevărat, atunci am să aflu singur. Vorbesc serios.

— Știu. Pot să-ți cer o favoare?

Daniel a ridicat din umeri.

— Lasă-mi douăzeci și patru de ore. Dacă în douăzeci și patru de ore nu rezolv cazul, îți jur pe ce vrei tu că o să-ți spun tot ce știu.

Daniel a privit-o neîncrezător.

— Douăzeci și patru de ore, a zis el în cele din urmă. În schimb, vreau să-ți cer și eu o favoare.

— Orice.

— Spune-mi de ce zice Fermín că-i datorezi o explicație. O explicație despre ce?

Alicia a lăsat privirea în jos.

— În urmă cu mulți ani, când eram o fetiță, Fermín mi-a salvat viața. S-a întâmplat în timpul războiului.

— El știe?

— Dacă nu știe, atunci bănuiește. Probabil a crezut că am murit.

— Și rana asta e de atunci?

— Da, a răspuns Alicia într-un mod care l-a făcut să creadă că rana aceea era doar una dintre multele pe care le avea.

— Fermín m-a salvat și pe mine, a zis Daniel. De mai multe ori.

Ea a zâmbit.

— Uneori viața ne trimite în dar niște îngeri păzitori.

Alicia a dat de înțeles că ar vrea să se ridice. Daniel a ocolit masa ca s-o ajute, dar ea l-a oprit.

— Pot și singură, mulțumesc.

— Ești sigură că pastilele alea nu te-au făcut puțin...?

— Nu-ți face griji. Sunt destul de mare. Haide, te conduc până acasă. Oricum mi-e în drum.

Au mers împreună până la ușa vechii librării. Daniel a scos cheia. S-au privit în ochi fără să spună nimic.

— Mi-ai promis, a zis Daniel.

Ea a dat din cap că da.

— Noapte bună, Alicia.

Alicia a rămas nemișcată, fixându-l cu acea privire sticloasă despre care Daniel nu știa dacă venea de la pastile sau de la

hăul ce se ghicea în spatele acelor ochi verzi. Când el a dat să intre, Alicia s-a ridicat pe vârfuri și și-a apropiat buzele de ale lui. Daniel a întors puțin capul și sărutul i-a atins obrazul. Ea s-a răsucit pe călcâie fără să mai spună vreun cuvânt, s-a îndepărtat și silueta ei s-a pierdut printre umbrele întunericului.

Bea îi urmărise de la fereastră. Îi văzuse ieșind din cafenea și îndreptându-se spre librărie în timp ce dangătul clopotelor ce vesteau miezul nopții răsuna peste acoperișurile caselor. Când Alicia se apropiase de Daniel, iar el rămăsese locului încremenit, pierdut în privirea ei, Bea simțise cum i se strânge stomacul. O văzuse ridicându-se pe vârfuri și pregătindu-se să-l sărute pe Daniel pe buze. Atunci își luase privirea de la ei.

S-a întors în dormitor, mergând foarte încet. S-a oprit o clipă în fața ușii camerei lui Julián, care dormea adânc. A închis ușa și s-a dus în dormitor. S-a băgat în pat, așteptând să audă ușa deschizându-se. I-a auzit pașii străbătând holul în liniște. A stat nemișcată în întuneric, cu privirea fixată în tavan. L-a auzit pe Daniel dezbrăcându-se la picioarele patului și punându-și pijamaua pe care ea i-o lăsase pe scaun. I-a simțit trupul alunecând în așternut. Când și-a luat privirea din tavan, a observat că Daniel îi întorsese spatele.

— Unde ai fost? I-a întrebat.

— Cu Fermín.

16

Hendaya i-a oferit o țigară, dar Fernandito a refuzat.

— Nu fumez, mulțumesc.

— Băiat deștept. Tocmai de-aia nu înțeleg de ce nu vrei să-l suni pe tatăl tău, ca să vină cu actele, să te ia acasă și să terminăm odată cu povestea asta. Sau ascunzi ceva?

Băiatul a dat din cap că nu. Hendaya i-a zâmbit prietenos, iar Fernandito și-a amintit cum îi făcuse șoferului țândări genunchii în urmă cu numai câteva ore. Pata întunecată de pe guler încă se mai vedea.

— Nu ascund nimic, domnule.

— Și atunci?

Hendaya a împins telefonul spre băiat.

— Sună și gata, ești liber.

Fernandito a înghițit în sec.

— Vă rog să nu mă obligați să sun. Dintr-un motiv bine întemeiat.

— Bine întemeiat? Și care ar fi acesta, dragă Alberto?

— E vorba despre tatăl meu. E foarte bolnav.

— A, da?

— De inimă. A făcut un infarct în urmă cu câteva luni și a stat mai multe săptămâni internat în spital. Acum e acasă, se recuperează, dar sănătatea lui e încă șubredă.

— Îmi pare rău.

— Tata e un om bun, domnule. E erou de război.

— Erou de război?

— A intrat în Barcelona cu trupele naționaliste. Apare într-o fotografie în timpul unei defilări pe bulevardul Diagonal, publicată pe prima pagină din *La Vanguardia*. O ținem în ramă în sufragerie. E al treilea din dreapta. Merită să o vedeți. I s-a oferit un loc în rândul întâi pentru eroismul de care dăduse dovadă în bătălia de pe Ebru. Avea gradul de fruntaș.

— Trebuie să fiți cu toții mândri de el.

— Suntem, doar că nu mai e același om după tot ce a pățimit cu mama.

— Mama ta?

— Da, a murit acum patru ani.

— Îmi pare rău.

— Mulțumesc, domnule. Știți ce mi-a zis mama înainte să moară?

— Nu.

— Ai grijă de tatăl tău și nu-l supăra.

— Și ai ascultat-o?

Fernandito și-a lăsat ochii în pământ, plin de mâhnire. A dat din cap că nu.

— Adevărul e că nu am fost copilul la care se aștepta mama și nici pe care l-ar fi meritat tata. Adevărul e că sunt cam derbedeu.

— Iar eu te credeam un băiat la locul lui.

— Nici vorbă. Oaia neagră, asta sunt eu. Îi fac mereu necazuri tatălui meu, sărmanul, de parcă nu ar avea suficiente motive de supărare. Când nu mă dau afară de la muncă, mă trezesc că umblu aiurea fără acte la mine. Înțelegeți? Tatăl, erou de război, iar fiul, o haimana.

Hendaya l-a cercetat atent cu privirea.

— Vrei să spui că dacă îl suni pe tatăl tău și îi spui că te-a reținut poliția pentru că nu aveai actele la tine, o să-i provoci o supărare și mai mare?

— Cred că ultima. Cred că dacă l-ar aduce aici un vecin în căruciorul cu roțile, ar muri de rușine și de durere văzând ce nenorocire de copil are.

Hendaya a rămas pe gânduri.

— Sunt de acord cu tine, Alberto, dar înțelege-mă și tu pe mine. Mă pui într-o situație dificilă.

— Știi, domnule, și ați avut deja atâta răbdare cu mine fără ca eu s-o merit. Dacă ar fi după mine, v-aș spune să mă vârați imediat într-o celulă, laolaltă cu toate scursurile, ca să-mi fie învățătură de minte. Însă vă implor să mă iertați – pentru tata. Vă scriu chiar acum numele meu și adresa, iar mâine puteți veni să întrebați de mine, mai ales dimineața, când tata e adormit de la pastile.

Hendaya a luat foaia pe care i-o întinsese Fernandito.

— Alberto García Santamaría. Strada Comercio, treizeci și șapte, apartamentul cinci, a citit el cu voce tare. Pot să te însoțescă acasă niște polițiști?

— Tata nu poate dormi noaptea, stă și se uită pe fereastră, ascultă radioul, și dacă vede că mă aduce poliția, mă dă afară din casă, ceea ce de altfel aș și merita, și apoi face cu siguranță un atac de apoplexie.

— Ceea ce nu vrem să se întâmple.

— Nu, domnule.

— Și de unde să știu eu că dacă-ți dau drumul, nu o să calci din nou strâmb?

Fernandito s-a întors spre portretul oficial al generalului Franco și a luat o expresie solemnă.

— Vă jur în fața lui Dumnezeu și a generalisimului și dacă nu o să mă țin de cuvânt, să cad mort chiar în clipa asta.

Hendaya l-a fixat câteva momente și din privire i-a răzbătut o urmă de simpatie.

— Văd că încă ești în picioare, așa că trebuie să fi spus adevărul.

— Da, domnule.

— Uite, Alberto. Mi-ai picat bine și mai e și foarte târziu, iar eu sunt obosit. Îți dau o șansă. Nu ar trebui, pentru că legea e lege, dar am fost și eu tânăr și nu eram mai breaz decât tine. Poți pleca.

Fernandito s-a uitat neîncrezător spre ușa biroului.

— Du-te înainte să mă răzgândesc.

— Mii de mulțumiri, domnule.

— Mulțumește-i tatălui tău. Și să nu se mai repete.

Fără să mai stea pe gânduri, Fernandito s-a ridicat și a ieșit din birou, ștergându-și transpirația de pe frunte. A străbătut fără grabă încăperea mare de la Brigada Social și când a trecut prin dreptul celor doi polițiști care-l observau în tăcere, i-a salutat.

— Noapte bună.

După ce a ajuns pe coridor, a grăbit pasul, îndreptându-se direct spre scara care ducea la parter. Abia după ce a trecut pragul și a pășit pe Vía Layetana, și-a permis să tragă adânc aer în piept și să-i mulțumească paradisului, infernului și la tot ce mai era între ele pentru norocul de care avusese parte.

Hendaya a văzut cum Fernandito a traversat Vía Layetana și a luat-o pe stradă în jos. A auzit cum se apropiau cei doi polițiști care-l însoțiseră.

— Vreau să știu cine e, unde locuiește și cine sunt prietenii lui, a zis el fără să se întoarcă.

17

O ceață deasă învăluia străzile din Vallvidrera și lăsa urme de umezeală pe haine. Vargas a coborât din taxi și s-a îndreptat către luminile barului din apropierea stației de funicular. La acea oră târzie localul era pustiu și pe ușa atârână o tăbliță pe care scria „ÎNCHIS“. Vargas s-a dus la fereastră și s-a uitat înăuntru. În spatele tejghelei un chelner ștergea paharele cu o cârpă, având drept companie numai radioul și o javră chioară, în blana căreia nu s-ar fi cuibărit un purice nici să-l plătești. Vargas a bătut cu degetele în fereastră. Chelnerul a ridicat o privire plictisită. S-a uitat scurt la polițist și a clătinat din cap: nu mai e deschis. Vargas și-a scos insigna și a bătut din nou, de data asta cu mai multă forță. Chelnerul a oftat, a dat ocol tejghelei și a venit la ușă. Câinele, trezit din torpoare, s-a târât în urma lui ca o umbră.

— Poliția, a zis Vargas. Trebuie să dau un telefon.

Chelnerul a deschis ușa și l-a lăsat să intre. I-a arătat telefonul de la capătul tejghelei.

— Vă dau ceva, dacă tot sunteți aici?

— O cafea fără lapte, dacă nu vă deranjează.

În timp ce chelnerul pregătea cafetiera, Vargas a ridicat receptorul și a format numărul Direcției Generale a Poliției. Câinele se așezase lângă el și-l privea cu ochi adormiți, dând agale din coadă.

— Chusco, stai cuminte, a zis chelnerul către câine.

În timp ce aștepta să i se răspundă, Vargas și Chusco s-au studiat reciproc, comparându-și bătrânețile și gradul de uzură al fiecăruia.

— Câți ani are câinele? a întrebat polițistul.

Chelnerul a ridicat din umeri.

— Când am luat barul ăsta, era deja aici și ai fi zis că până și o bășină l-ar ucide. Dar de atunci au trecut deja zece ani.

— Ce rasă e?

— *Tutti frutti.*

Chusco s-a lăsat să cadă pe o parte, arătându-și burta rozalie, fără urmă de păr. Cineva și-a dres vocea la celălalt capăt al liniei telefonice.

— Vreau să vorbesc cu Linares. Sunt Vargas, de la sediul central.

După puțin timp pe fir s-a auzit un păcănit, apoi vocea lui Linares, destul de zeflemitoare.

— Vargas, credeam că ești deja la Madrid, primind medalii.

— M-am gândit să mai stau câteva zile, ca să asist la defilarea paiștelor.

— Nu te lăsa prins prea tare de pasiunea asta, că aici toate locurile sunt ocupate. Dar zi-mi ce ai mai găsit la ora asta din noapte? Nu-mi spune că ai vești proaste.

— Depinde. Sunt în Vallvidrera, într-un bar de lângă stația de funicular.

— Cea mai frumoasă priveliște din toată Barcelona.

— Acum poți să zici asta. Cu puțin timp în urmă am văzut un cadavru într-o casă de pe șoseaua Las Aguas.

Vargas a savurat icnetul lui Linares.

— Să-mi trag una! a zis Linares. Era nevoie de așa ceva?

— Nu mă întrebi cine-i mortul?

— Știu că n-o să-mi spui.

— Ți-aș spune dacă aș ști.

— Ai putea măcar să-mi zici ce căutai în casa aia? Tocmai acolo, la dracu-n praznic. Turism rural?

— Legam fire, le puneam cap la cap. Știi ce vreau să zic.

— Mda. Și bănuiesc că acum te aștepti să scol din pat un judecător, ca să poți să ridici cadavrul.

— Dacă nu cer prea mult.

Linares a oftat din greu. Vargas l-a auzit dând niște ordine.

— Dă-mi o oră, o oră și jumătate. Și te rog eu frumos să nu mai găsești mortăciuni, dacă nu te deranjează.

— La ordinele tale.

Vargas a așezat receptorul și și-a aprins o țigară. O cafea aburindă îl aștepta pe tejghea. Chelnerul îl privea vag curios.

— N-ați auzit nimic, nu-i așa? l-a avertizat polițistul.

— Stați liniștit, sunt mai tare de urechi decât Chusco.

— Mai pot da un telefon? a întrebat Vargas.

Chelnerul a ridicat din umeri. Vargas a format numărul apartamentului din strada Aviñón. A trebuit să aștepte câteva minute până să i se răspundă. Până la urmă a auzit cum se ridică receptorul, apoi o respirație.

— Alicia, sunt eu, Vargas.

— Vargas?

— Nu-mi spune că m-ai și uitat.

A urmat o tăcere îndelungă. Vocea Aliciei suna de parcă ar fi vorbit de pe fundul unui acvariu.

— Credeam că e Leandro, a zis ea într-un târziu, rostind cu greu cuvintele.

— De ce vorbești atât de greoi? Ai băut?

— Când beau nu vorbesc greoi, domnule Vargas.

— Ce ai băut?

— Un pahar cu lapte cald înainte de a-mi spune rugăciunile, apoi m-am culcat.

— Unde ai dispărut?

— Am băut ceva cu Daniel Sempere.

Vargas a făcut o pauză lungă.

— Știu ce fac, domnule Vargas.

— Dacă zici dumneata...

— Unde sunteți?

— În Vallvidrera. Aștept să vină poliția și un judecător ca să ridice cadavrul.

— Ce le-ați spus?

— Că am fost la casa lui Mataix ca să leg niște ițe și m-am trezit cu o surpriză.

— Și v-au crezut?

— Nu, dar încă mai am prieteni buni la sediu.

— Și despre cadavru ce-o să le spuneți?

— Că habar nu am cine e, pentru că nu l-am mai văzut niciodată. Ceea ce, practic, e adevărat.

— Dar prietenii dumeavoastră știu că vi s-a luat cazul?

— Probabil că au aflat înaintea mea. În meseria noastră cine nu aleargă zboară.

— Imediat ce vor identifica mortul, știrea va ajunge la Madrid. Deci și la Leandro.

— Asta înseamnă că avem un avans de câteva ore, a estimat Vargas. Cu ceva noroc.

— V-a spus ceva Fermín?

— Chestii pline de înțelepciune. Și că voi doi trebuie să purtați o discuție.

— Știu. V-a spus despre ce?

— Ne-am apropiat, dar nu chiar într-atât. Am senzația că Fermín crede că ai nu știu ce legătură cu trecutul lui.

— Și acum ce urmează?

— Odată ce judecătorul o să își dea acordul, am să însoțesc cadavrul la legist, spunându-le că s-ar putea să-mi fie de folos în anchetă. Pe legist îl cunosc de când lucram în Leganés. E un tip de treabă. O să văd ce pot afla.

— Va trebui să stați acolo cel puțin până în zori.

— Cel puțin. O să trag un pui de somn la morgă. Sigur o să mă lase să mă întind pe o masă de autopsie, a glumit Vargas, deși fără prea mult chef. Legiștii sunt mereu puși pe șotii.

— Aveți grijă. Și sunați-mă când aflați ceva.

— Bineînțeles. Dumneata încearcă să te odihnești, să dormi puțin.

Vargas a pus receptorul în furcă și s-a dus la teighea. A luat cafeaua, acum caldută, și a dat-o pe gât dintr-o înghițitură.

— Încă una?

— Mai că-mi vine să beau una cu lapte.

— Ceva dulce, ca să fie tot tacâmul? Din partea casei. Oricum, ce nu s-a mâncat azi mâine aruncăm.

— Bine, fie.

Vargas a rupt un colț dintr-un croasant și l-a studiat în lumină, întrebându-se dacă era o idee bună să ingurgiteze un asemenea produs. Chusco, cu obișnuința speciei lui de a nu strâmba din nas la nici o mâncare, îl fixa cu privirea și se lingea anticipat pe bot. Vargas a lăsat să-i cadă din mână bucata de croasant, iar câinele a prins-o din zbor. A devorat-o

cu aviditate, apoi a găfâit pe lângă Vargas în semn de eternă mulțumire.

— Aveți grijă, că nu mai scăpați de el, l-a avertizat chelnerul.

Vargas a schimbat niște priviri cu cel mai bun prieten al său proaspăt obținut. I-a dat și restul de croasant, iar Chusco l-a înghițit pe nerăsuflăte. „În viața asta de câine“, și-a zis polițistul, „când îmbătrânești și începe să te doară pâna și bunul-simț, o coajă de pâine uscată, dacă-ți este oferită din amabilitate sau din milă, ți se pare un ospăț zeiesc“.

Cele nouăzeci de minute promise de Linares s-au făcut două ore lungi. Când a zărit luminile mașinii de poliție și ale furgonetei speciale tăind ceața în timp ce urcau șoseaua, Vargas a plătit consumația, a lăsat un bacșiș gras și a ieșit din local ca să le întâmpine, cu țigara în mână. Linares nu a coborât. A lăsat doar geamul jos și i-a făcut semn lui Vargas să vină lângă el, pe bancheta din spate. La volan se afla unul din oamenii lui Linares. Un individ durduliu și taciturn, îmbrăcat în palton, stătea pe locul de lângă șofer.

— Magistre, l-a salutat Vargas.

Judecătorul nu s-a sinchisit să-i răspundă sau măcar să dea de înțeles că îi remarcase prezența. Linares l-a privit cu asprime, apoi a zâmbit, ridicând din umeri.

— Unde mergem? a întrebat el.

— Pe șoseaua Las Aguas. E aproape.

În timp ce coborau spre intersecția cu șoseaua, Vargas s-a uitat pe furiș la vechiul său coleg. Cei douăzeci de ani petrecuți în cadrul corpului de poliție își lăsaseră asupra lui Linares mai mult decât o simplă amprentă.

— Arăți bine, l-a mințit Vargas.

Linares a pufnit. Vargas a surprins privirea judecătorului în oglinda retrovizoare.

— Prieteni vechi? a întrebat magistratul.

— Vargas nu are prieteni, a zis Linares.

— Un om înțelept, a conchis judecătorul.

Vargas l-a îndrumat pe șofer pe drumeagul întunecat până când luminile mașinii au făcut să lucească gardul de la casa

familiei Mataix. Furgoneta institutului medico-legal îi urma la mică distanță. Au coborât din mașină și judecătorul a luat-o câțiva pași în față, ca să scruteze vila printre copaci.

— Cadavrul e la subsol, a zis Vargas. Într-o piscină. Cred că e acolo de cel puțin două-trei săptămâni.

— Căcat, a zis unul dintre băieții de la morgă, care părea mai novice.

Judecătorul s-a apropiat de Vargas și l-a privit drept în ochi.

— Linares mi-a zis că dumneata ai găsit cadavrul în timpul unei investigații.

— Așa este, magistre.

— Și nu știi cine este?

— Nu, magistre.

Judecătorul s-a uitat la Linares, care-și freca mâinile ca să se mai încălzească. Cel de-al doilea angajat al morgii, un veteran cu o expresie impenetrabilă, s-a apropiat de ei și l-a privit pe Vargas.

— O bucată sau mai multe?

— Poftim?

— Mortul.

— O bucată, cred.

Angajatul a dat din cap că a înțeles.

— Manolo, un sac mare, o cange și două lopeți, i-a zis veteranul angajatului mai tânăr.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce angajații de la morgă încărcau cadavrul în furgonetă, iar judecătorul completa actele pe capota mașinii, la lumina unei lanterne ținute de subalternul lui Linares, Vargas l-a simțit lângă el pe vechiul său prieten. Au urmărit tăcuți cum cei doi lucrători se chinuiau să urce și apoi să așeze în furgonetă cadavrul, care cântărea mult mai mult decât se așteptau. Atâta l-au hâțânat, încât l-au izbit de mai multe ori cu capul de marginea furgonetei, timp în care se răsteau unul la altul și înjurau în barbă.

— Nu însemnăm nimic, a murmurat Linares. E unul de-al nostru?

Vargas s-a asigurat că judecătorul nu-i putea auzi.

— Cam așa ceva. O să am nevoie de ceva timp.

Linares a lăsat ochii în pământ.

— Douăsprezece ore. Maximum. Mai mult nu pot să-ți dau.

— Hendaya... a șoptit Vargas.

Linares a dat din cap că da.

— Manero e la morgă?

— Te așteaptă. I-am spus că o să treci pe acolo.

Vargas i-a zâmbit în semn de mulțumire.

— Mai e ceva ce ar trebui să știu? a întrebat Linares.

Vargas a dat din cap că nu.

— Ce mai face Manuela?

— Grasă cât un butoi, exact ca mă-sa.

— Și exact cum îți place ție.

Linares a încuviințat cu gravitate.

— Bănuiesc că nu-și mai amintește de mine, a îndrăznit Vargas.

— După nume nu, dar continuă să te numească *hijo de puta*. O zice cu drag.

Vargas i-a oferit o țigară prietenului său, dar acesta a refuzat.

— Ce s-a întâmplat cu noi, Linares?

Cel interpelat a dat din umeri.

— Spania e de vină. Probabil.

— Putea fi și mai rău. Puteam fi eu în sacul ăla.

— Toate la timpul lor.

18

A simțit că e urmărit fără să fi fost nevoit să se uite în urmă. După ce a dat colțul străzii și a luat-o pe Avenida de la Catedral, Fernandito a aruncat totuși o privire peste umăr, îndeajuns ca să-i vadă. Două siluete îl urmăreau încă de când părăsise sediul poliției. A grăbit pasul, calculând în așa fel încât să treacă pe sub porticuri, la adăpostul întunericului, până a ajuns de cealaltă parte a pieței. Acolo s-a oprit o clipă

sub marchiza unei cafenele închise la ora aceea și și-a dat seama că zbirii lui Hendaya nu îi pierduseră urma. În nici un caz nu putea să-i aducă până acasă la el sau, și mai rău, până la casa Aliciei, așa că s-a hotărât să-i târască după el de-a lungul unui traseu turistic nocturn prin Barcelona, în speranța că până la urmă aveau să se piardă de ghid, fie din cauza oboselii, fie dintr-un noroc chior care ar da peste el, fie pentru că i-ar veni ideea vreunei mișcări geniale.

A luat-o pe mijlocul străzii, pornind către PuertaFerrisa, la fel de vizibil ca o țintă într-un poligon de tragere. La ora aceea strada era pustie și Fernandito mergea fără grabă, intersectându-se uneori ba cu un petrecăreț, ba cu un paznic, dar și cu nelipsitele suflete pierdute care bântuiau, ca de obicei, străzile Barcelonei până spre dimineață. De fiecare dată când se uita în urmă, îi vedea pe cei doi câini de pradă ai lui Hendaya mereu la aceeași distanță, indiferent dacă el mergea mai repede sau mai încet.

Când a ajuns pe Ramblas, s-a gândit să o ia la fugă și să încerce să se piardă pe străduțele din Raval, dar și-a dat seama că o asemenea manevră l-ar trăda și că, ținând cont de fermitatea urmărilor lui, șansele de reușită erau minime. S-a hotărât să meargă mai departe pe Ramblas până la intrarea în piața Boquería. La porțile pieței se adunaseră o mulțime de furgonete. În lumina becurilor aprinse în interiorul pieței, nenumărați muncitori descărcau cutii și pregăteau standurile pentru a doua zi. Fără să stea pe gânduri, Fernandito s-a furișat printre stivele de cutii. Silueta lui s-a pierdut printre cele ale muncitorilor care mișunau pe intervale. De îndată ce a simțit că a scăpat de sub privirile urmărilor săi, a luat-o la fugă înspre ieșirea din spate. Sub cupola amplă a pieței spațiul acela imens se deschidea în fața lui ca o catedrală dedicată alimentelor, unde toate mirosurile și toate culorile din univers se adunau pentru a satisface uriașul apetit al orașului.

S-a strecurat printre munți de fructe și legume, grămezi de condimente și conserve, lăzi pline cu gheață și cu creaturi

gelatinoase, care încă se mai mișcau. A evitat hălci sângerânde atârând în cârlige și s-a ales cu înjurături și îmbrânceli venite din partea măcelarilor, muncitorilor și zarzavagiilor încălțați cu cizme de cauciuc. La celălalt capăt al pieței a nimerit peste o grămadă de lăzi de lemn goale. A dat fuga și s-a ascuns după o stivă de cutii, de unde a fixat cu privirea ieșirea din spate a pieței. Au trecut vreo treizeci de secunde fără ca urmăritorii lui să apară. Fernandito a tras adânc aer în piept și a zâmbit ușurat. Dar momentele sale de liniște n-au durat prea mult. Cei doi polițiști au apărut în fața porților pieței și s-au oprit să cerceteze locul. Fernandito s-a făcut una cu întunericul. S-a furișat rapid până la o străduță care mergea de-a lungul fostului spital Santa Cruz și dădea în strada Carmen.

A nimerit peste ea imediat ce a făcut colțul: păr blond, vopsit, fusta atât de strâmtă, încât părea să-i crape în orice clipă, și față de madonă vicioasă, cu buzele de un roșu infernal.

— Bună, drăguțule, a zis cocota. La ora asta n-ar trebui să-ți bei cacaoa cu lapte înainte de a merge la școală?

Fernandito s-a uitat la prostituată, dar mai ales la refugiul care promitea să se deschidă în gangul din spatele ei. Aspectul clădirii invita la orice, numai să intri nu. Un individ gălbejit făcea pe portarul, ocupând o gheretă de mărimea unui profesional.

— Cât? a îndrăznit Fernandito, dornic să dispară cât mai repede prin acel gang.

— Depinde ce vrei. Azi am o ofertă specială pentru ministranți și copii de țâță, că dacă e vorba numai de țâță...

— Bine, i-a tăiat-o scurt Fernandito.

Cocota a considerat oferta închisă și l-a luat de braț, târându-l după ea spre scări. După câțiva pași tânărul s-a oprit și a privit în urmă, poate atenționat de un radar special, pe care îl are orice netot, sau poate de miasmele ce veneau din interiorul clădirii. Temându-se să nu-și piardă clientul după o noapte în care bătuse trotuarul degeaba, târfa l-a tras cu putere și i-a șoptit la ureche, cu buze umede și cu o prozodie

demnă de o venerabilă matroană, cuvinte pe care i le insuflau mereu tinereii plăpânzi.

— Hai, tăurașule, că o să-ți ofer o excursie de vis, ca la sfârșit de an școlar, a promis ea.

Au trecut prin dreptul gheretei din care, fără să se oprească, au primit pachetul logistic, adică săpun, prezervative și alte materiale specifice. Fernandito a urmat-o pe acea Venus de închiriat fără să-și ia ochii de la intrarea în gang. După ce au urcat primele trepte și au ajuns pe holul de la etaj, acolo unde se deschidea un coridor întunecos, mărginit de camere mirosind a leșie, cocota s-a uitat destul de neliniștită la el.

— Te văd cam grăbit, a zis ea.

Fernandito a oftat și femeia i-a căutat privirea hăituită. Strada te obligă să-ți iei diploma în psihologie în ritm forțat, așa că experiența în domeniu o învățase că dacă un client nu intra în călduri numai la gândul că urma să i-o frece și închipuindu-și tufa dintre picioarele ei, atunci era de așteptat ca acesta să dea înapoi imediat ce va vedea cocina unde-și exercita meseria. Sau, și mai rău, va renunța înainte de a-și da jos chiloții și va pleca nesatisfăcut, dar și fără să plătească.

— Suflețel, la lucrurile astea graba strică treaba, mai ales la vârsta ta, când mulți își dau drumul imediat ce pun mânuțele pe lăptăria mea. Trebuie să le savurezi ca pe o prăjitură cu frișcă. Bucățică cu bucățică.

Fernandito a mormăit ceva ce cocota a luat drept capitulare în fața irezistibilelor ei farmece carnale. Încăperea se afla la capătul coridorului. Pe drum băiatul a avut ocazia să audă gemetele și scârțâiturile care răzbăteau prin uși. Ceva de pe chipul lui probabil că i-a trădat puținul bagaj cultural în domeniul feminității.

— E prima dată? a întrebat cocota, deschizând ușa și făcându-i loc să intre.

Speriat, Fernandito a dat aprobator din cap.

— Nu-ți face probleme, începătorii sunt specialitatea mea. Prin mâna mea au trecut jumătate din tinereii de condiție bună din Barcelona și pe toți i-am învățat cum să-și schimbe singuri scutecele. Intră odată.

Fernandito a aruncat o privire refugiului său temporar. Era mai rău decât se aștepta.

Camera etala un întreg catalog de mizerii și miasme, îmbibate în vopsea verde de pe pereți, scorjită de la tot soiul de umezeli cu origini incerte. Din dormitor treceai direct în baie – sau în ceea ce ar fi trebuit să fie o baie, dar nu era decât o chichineată cu closet fără capac, cu o chiuvetă de culoarea muștarului și o ferestruică prin care se strecura o lumină plumburie. Țevăria scotea o muzică stranie, făcută din bolboroseli și picurături, care îndemnau la orice altceva, numai la efuziuni sentimentale nu. Un lighean mare, aflat la picioarele patului, te ducea cu gândul la tot felul de ciudățenii despre care e mai bine nici să nu vorbim. Pe patul de fier era întinsă o saltea care fusese albă în urmă cu vreo cincisprezece ani și două perne ca vai de ele după câte văzuseră.

— Poate că ar fi mai bine să mă duc acasă, a zis Fernandito.

— Stai liniștit, băiețș, că de-acum începe partea frumoasă. Imediat ce-ți dai pantalonii jos, o să te crezi într-un apartament nupțial de la Ritz.

Cocota l-a împins pe Fernandito spre pat și aproape că l-a obligat să se așeze. Odată ce l-a simțit lipsit de apărare, femeia a îngenuncheat în fața lui și i-a zâmbit cu o tandrețe care a răzbătut prin machiaj și prin tristețea din ochii ei. Dar apoi a făcut un gest mercantil cât se poate de evident, spulberând toată poezia de joasă speță pe care Fernandito încercase să și-o imagineze cu orice preț. L-a privit lung și întrebător.

— Nu există rai fără muște, drăguțule, a zis apoi.

Fernandito a dat din cap că a înțeles. S-a scotocit prin buzunare și a scos portofelul. Ochii cocotei au scânteiat pofcioși. Băiatul a scos toți banii și i-a dat femeii fără să-i numere.

— Asta-i tot ce am. Ajunge?

Cocota a pus banii pe noptieră și l-a privit în ochi cu o gingășie studiată.

— Eu sunt Matilde, dar poți să-mi zici cum vrei.

— Cum îți zic ceilalți?

— Fiecare după cum îl taie capul. Târfă, curvă, boarfă – sau spun numele soției lor, al mamei lor... Odată un seminarist

cu muștrări de conștiință mi-a zis *mater*. Am crezut că vrea să spună mahăr și numai ce am aflat că *mater* înseamnă mamă în latină.

— Eu sunt Fernando, dar toată lumea îmi zice Fernandito.

— Ia zi, Fernandito, te-ai mai culcat vreodată cu o femeie?

El a dat din cap că da, dar nu a reușit să fie prea convingător. Semn rău.

— Știi ce trebuie să faci?

— Adevărul e că nu vreau decât să stau aici o vreme. Nu trebuie să facem nimic.

Matilde s-a încruntat. Țștia care o dădeau din colț în colț erau cei mai răi. Hotărâtă să pună lucrurile pe fâgașul lor, i-a desfăcut cureaua și s-a apucat să-i dea jos pantalonii. Fernandito a oprit-o.

— Nu-ți fie frică, suflețel.

— Nu de dumneata mi-e frică, Matilde, a zis Fernandito.

Ea a încetat să-l mai dezbrace și l-a fixat cu privirea.

— Te urmărește cineva?

Fernandito a dat aprobator din cap.

— Aha. Poliția?

— Cred că da.

Femeia s-a ridicat și s-a așezat lângă el.

— Sigur nu vrei să facem nimic?

— Aș prefera doar să stau aici o vreme. Dacă nu vă deranjează.

— Nu-ți place cum arăt?

— Nu am vrut să zic asta. Sunteți foarte atractivă.

Matilde a râs în sinea ei.

— Ai o fată care-ți place?

Fernandito nu i-a răspuns.

— Sunt convinsă că da. Hai, povestește-mi. Cum o cheamă pe prietena ta?

— Nu e prietena mea.

Matilde a continuat să-l privească întrebătoare.

— Se numește Alicia, a zis Fernandito.

Femeia și-a lăsat mâna pe coapsa lui.

— Pun pariu că știu să fac anumite lucruri de care Alicia aia a ta habar n-are.

Fernandito și-a dat seama că el nu avea habar ce lucruri știa sau nu știa să facă Alicia – și nu pentru că nu și-ar fi imaginat-o de nenumărate ori. Matilde se uita la el plină de curiozitate. S-a întins pe pat și i-a luat mâna. Când el a privit-o în bătaia becului anemic, care dădea pielii ei o nuanță gălbuie, și-a dat seama că Matilde era mult mai tânără decât crezuse și că probabil avea doar cu patru sau cinci ani mai mult decât el.

— Dacă vrei, te învăț cum să mângâi o fată.

Fernandito s-a înecat cu propria salivă.

— Știi și eu cum se face, a reușit să îngaime.

— Nici un bărbat nu știe cum trebuie mângâiată o fată, iubițel. Ascultă la mine. Până și cel mai versat are degete de șmirghel. Hai, întinde-te lângă mine.

Fernandito a șovăit.

— Dezbracă-mă. Încet. Cu cât dezbraci o fată mai lent, cu atât mai repede o cucerești. Închipuie-ți că sunt Alicia. Sunt sigură că și aduc puțin cu ea.

Ca un ou cu o castană, s-a gândit Fernandito. Dar chiar și așa, imaginea Aliciei întinsă pe pat în fața lui, cu brațele date în lături, i-a încețoșat privirea. A trebuit să strângă pumnul cât de tare a putut ca să nu mai tremure ca varga.

— Alicia nu trebuie să știe. De la mine cu siguranță nu o să afle. Hai, la treabă.

19

Ascunsă la colțul unde strada Hospital își încheia nefericitul nume, se înălța o clădire lugubră, care nu părea să fi văzut niciodată lumina soarelui. Intrarea era blocată de o poartă de fier și nu exista nici o firmă sau vreun alt indiciu care să te ajute să-ți dai seama ce se ascundea în interior. Mașina poliției a oprit în fața intrării. Vargas și Linares au coborât.

— Oare nefericitul ăla o mai fi pe-aici? a întrebat Vargas.

— Mă îndoiesc să aibă oferte de lucru cu nemiluita, a zis Linares, apăsând butonul soneriei.

Au așteptat cam un minut până când ușa s-a deschis spre interior. Un individ cu o înfățișare nenorocită le-a aruncat o privire de reptilă, apoi, deloc prietenos, le-a făcut semn să intre.

— Credeam că ați murit, a zis omul în loc de salut când l-a recunoscut pe Vargas.

— Și mie mi-a fost dor de tine, Braulio.

Veteranii îl cunoșteau bine pe Braulio, un homuncul cu mers greoi și pielea brăzdată de formol, asistentul și ordonanța medicului legist, sufletul damnat al aceluia loc. Gurile rele spuneau că își duce traiul în subteranele morgii, ridicând murdăria la rangul de artă, îmbătrânind urât la umbra unui prici plin cu ploșnițe și având un singur rând de haine, cel cu care se și angajase aici, în circumstanțe nefericite, atunci când împlinise șaisprezece ani.

— Legistul vă așteaptă.

Vargas și Linares l-au urmat prin hățișul de coridoare umede, scăldate într-un semiîntuneric verzui, care duceau în adâncurile morgii. Legenda spunea că Braulio ajunsese acolo în urmă cu treizeci de ani, după ce fusese lovit de un tramvai în fața pieței San Antonio în timp ce încerca să scape dintr-o mică încurcătură – a se înțelege tentativă de furt, al cărei obiect probabil că fusese vreo găină anemică sau, conform altei versiuni, un braț de țoale. Șoferul ambulanței, văzând grămada de membre adunate într-un ghem imposibil, l-a declarat mort pe loc și, după ce l-a încărcat în mașină ca pe un sac cu deșeuri, s-a oprit să bea câteva pahare de vin cu niște amici într-o tavernă din strada Comercio înainte de a preda învâlmășeala aceea de oase însângerate la morga poliției din cartierul Raval, pentru că îi era mai la îndemână decât morga de la spitalul Clínico. Când legistul de serviciu a dat să-l taie cu bisturiul, muribundul a făcut ochii cât cepele și a înviat pe loc. Întâmplarea a fost declarată o minune a

sistemului sanitar național și a avut parte de o largă reflectare în presa locală, mai ales pentru că era vară, iar zierele obișnuiau să publice tot soiul de curiozități și nebunii lipsite de importanță pentru a face față caniculei. „Un nefericit scapă ca prin miracol la un pas de moarte“, scrisese *El Noticiero Universal* pe prima pagină.

Dar faima și gloria lui Braulio au fost destul de efemere și în ton cu frivolitatea epocii, căci s-a aflat repede că sus-numitul era urât ca moartea și suferea de flatulență cronică din cauza intestinului său gros, care rămăsese adunat ca părul unei femei într-un coc, așa că a fost dat repede uitării și știrile despre el au fost înlocuite cu cele despre cupletisti și vedete ale fotbalului. După ce gustase din mierea succesului, sărmanului Braulio nu i-a căzut prea bine întoarcerea la cel mai adânc anonim. A încercat să-și ia viața mâncând o cantitate nemaipomenită de gogoși stricate, dar, într-un acces de misticism suferit în timp ce stătea pe veceu din cauza colicilor, a văzut o lumină mare și a înțeles că Dumnezeu, purtându-l pe nebănuitele sale căi, a vrut să-i ofere o viață plină de tenebre, pusă în slujba așa-zisului *rigor mortis* și urmărilor lui.

Anii au trecut, lumea s-a plictisit și din toate acestea polițiștii, dornici de legende, au brodat o povestioară romanțată și destul de complicată în jurul figurii lui Braulio, a încercărilor prin care trecuse și a miracolelor pe care le trăise, până s-a ajuns la varianta că, în drumul său întrerupt către lumea cealaltă, fusese adoptat de un suflet diabolic care refuza să coboare în infern, legendă care, fără îndoială, era mai pe gustul barcelonezilor din anii 1930, căci cu cât era ea mai asemănătoare cu viețile lor, cu atât o puteau înțelege mai bine.

— Tot fără iubită, Braulio? a întrebat Linares. Cred că izul ăsta al tău de cârnat stricat le atrage ca pe muște.

— Nu de femei duc eu lipsă, a zis Braulio, făcându-i cu ochiul și lăsând să se vadă o pleoapă obosită și vineție, ce semăna cu un petic. Și e foarte bine că toate sunt cât se poate de liniștite.

— Lasă tâmpeniile și adu cadavrul, Braulio, i-a cerut o voce din întuneric.

La auzul vocii, Braulio a tulit-o, iar Vargas a zărit silueta doctorului Andrés Manero, legist și vechi tovarăș de petreceri. Manero le-a ieșit în întâmpinare și a dat mâna cu ei.

— Unii oameni se mai întâlnesc pe la înmormântări, dar noi doi nici măcar acolo, a zis medicul. Numai la câte o autopsie și alte distracții de felul ăsta, despre care mai bine să nu vorbim.

— Semn că suntem în viață.

— Poate dumneata, Vargas, mai ales că pari sănătos tun. Cât a trecut de când ne-am văzut ultima dată?

— Să tot fie vreo cinci, șase ani.

Manero a dat din cap zâmbitor. Chiar și în lumina sepulcrală care plutea prin încăpere, Vargas tot a observat că prietenul său îmbătrânise mai mult decât ar fi fost cazul. După câteva clipe s-au auzit pașii târșiți ai lui Braulio, ce împingea targa pe rotile. Corpul fusese acoperit cu o pânză care se lipise de el și începea să fie semitransparentă din cauza umezelii. Manero s-a dus la targă și a îndepărtat bucata de pânză ce acoperea fața cadavrului. Pe chip nu i-a apărut nici o expresie nouă, doar a aruncat o privire scurtă către Vargas.

— Braulio, lasă-ne singuri.

Asistentul a ridicat din sprâncene, contrariat.

— Nu aveți nevoie de mine, domnule doctor?

— Nu.

— Eu credeam că o să...

— Ai crezut greșit. Du-te până afară și fumează o țigară.

Braulio s-a uitat cu ostilitate la Vargas, convins că din vina lui nu putea lua parte la petrecerea funestă. Vargas i-a făcut cu ochiul și i-a arătat ieșirea.

— La aer, Braulio, i-a cerut și Linares. Ai auzit ce-a zis legistul. Și fă și tu o baie fierbinte, toarnă niște leșie și freacă-te cu piatră ponce, poate mai dai jos din rapănul ăla de pe tine, că o dată pe an nu e în van. Uite, ți-am făcut cadou și o rimă.

Braulio, vizibil supărat, a dispărut șchiopătând și înjurând printre dinți. Odată scăpați de el, Manero a îndepărtat cu totul pânza de pe cadavru și a aprins șirul de lumini reglabile care atârnau din tavan. O lumină palidă, numai abur și gheață, a dezvăluit cadavrul. Linares s-a apropiat și după ce a examinat scurt trupul, a lăsat să-i scape un oftat.

— Doamne Dumnezeule...

Linares și-a mutat privirea și s-a dus lângă Vargas.

— E cine pare a fi?

Vargas i-a susținut privirea fără să-i răspundă.

— N-am cum să ascund așa ceva, a zis Linares.

— Înțeleg.

Linares a lăsat privirea în jos și a dat din cap, ca și cum nu ar fi avut de ales.

— Pot să mai fac ceva pentru tine? a întrebat.

— Ai putea să mă scapi de coadă.

— Nu înțeleg.

— Cineva știe despre ce vorbesc. Cineva dintre ai tăi.

Linares l-a țintuit cu privirea, iar zâmbetul i-a pierit de pe față.

— N-am pus pe nimeni să te urmărească.

— Atunci a făcut-o cineva mai de sus.

Linares a dat din cap că nu.

— Dacă ar fi fost cineva din sistem, aș fi știut, indiferent dacă era de la mine sau nu.

— E un individ tânăr și cam prostuț. Pirpiriu. Un începător. Se numește Rovira.

— Singurul Rovira de la biroul central lucrează la arhiva personalului, are șaiszeci de ani și atâtea gloanțe în picioare cât să-și deschidă un magazin de fierărie. Nenorocitul ăla nu și-ar putea urmări nici umbra chiar dacă l-ai plăti.

Vargas s-a încruntat. Pe chipul lui Linares se putea citi dezamăgirea.

— Fac eu de toate, Vargas, dar nu-mi înjunghii prietenul pe la spate, a zis el.

Vargas a dat să răspundă, dar Linares i-a făcut semn să tacă. Răul fusese făcut.

— Ai timp până mâine la amiază. Apoi va trebui să raportez mai departe. Asta va complica lucrurile, știi bine, a încheiat el, îndreptându-se spre ieșire. Noapte bună, doctore.

Ascuns în întunericul străduței care se întindea de-a lungul morgii, Braulio a urmărit silueta lui Linares pierzându-se în noapte. „Pun eu mâna pe tine, boule“, și-a zis. Mai devreme sau mai târziu toți acești îngâmfați care veniseră pe lume fără să fie nevoie de ei sfârșeau ca toți ceilalți: o grămadă de carne întinsă pe o masă de marmură, la dispoziția unui bisturiu bine ascuțit și a toanelor celui care știe cum să se ocupe de ea. Iar el aștepta, pregătit să le ofere tuturor un rămas-bun după merit. Nu era prima dată și nu avea să fie nici ultima. Cei care-și imaginau că moartea era ultima infamie a vieții se înșelau amarnic. O lungă listă de batjocuri și umilințe aștepta odată cu căderea cortinei, iar el, Braulio, era mereu acolo, gata să-și facă damblaua și să se asigure că fiecare trecea în eternitate exact așa cum merita. Pe Linares îl luase la ochi încă demult. Și nu-l putea uita nici pe amicul său, Vargas. Nimic nu păstrează memoria atât de vie cum o fac resentimentele.

— Am să-ți curăț carnea de pe oase ca de pe un jambon, iar din oscioare am să-mi fac un breloc, dobitocule, a murmurat Braulio. Mai repede decât îți imaginezi.

Obișnuit să se audă vorbind singur, dar fără să se plictisească vreodată de sine însuși, Braulio a surâs mulțumit și s-a hotărât să-și celebreze ingeniozitatea fumând o țigară, mai ales că așa avea să mai alunge și frigul care, la acea oră matinală, pusese stăpânire pe strada Hospital. Și-a pipăit buzunarele paltonului, moștenit de la un decedat cu înclinații perverse, ajuns pe mâinile lui în urmă cu o săptămână în niște condiții ce demonstau foarte clar că la sediul central încă mai există oameni care știu să-și facă meseria cât se poate de bine, niște adevărați artiști. Pachetul de țigări Celtas era gol. Braulio s-a scotocit prin buzunare, cu ochii la aburii care-i ieșeau din gură. Cu banii pe care avea să-i primească de la Hendaya după ce-i va spune ce văzuse în noaptea asta va putea să-și cumpere mai multe cartușe de Celtas, ba chiar și o sticlă cu lubrifiant

fin, parfumat, cum se găsea la magazinul lui Genaro Chinezul. Pentru că unii clienți meritau să fie tratați regește.

Sunetul unor pași apropiindu-se din întuneric l-a scos din visare. A mijit ochii și a întrezărit o siluetă care prindea tot mai mult contur pe măsură ce ieșea din ceață și se apropia de el. Braulio a făcut un pas înapoi și a dat cu spinarea de ușa de la intrare. Cel care se apropia nu părea să fie cu mult mai înalt decât el, însă transmitea un calm nemaiîntâlnit și o hotărâre care i-a electrizat cele patru fire de păr, câte mai avea pe ceafă. Individul s-a oprit în fața lui Braulio și i-a întins un pachet de țigări deschis.

— Dumneavoastră sunteți domnul *don* Braulio? l-a întrebat.

Nimeni nu i se mai adresase cu domnule sau cu *don* în toată viața lui, iar acum, când se întâmpla asta, lui Braulio nu-i plăcea deloc tonul cu care i se adresase străinul.

— Dar dumnevoastră cine sunteți? V-a trimis Hendaya?

Musafirul s-a mulțumit să zâmbească și a ridicat pachetul de țigări până în dreptul feței lui Braulio. Acesta a luat o țigară. Străinul a scos o brichetă cu benzină și a aprins-o.

— Mulțumesc, a șoptit Braulio.

— Nu e cazul. Spuneți-mi, domnule Braulio, cine e înăuntru?

— Grămezi de carne, cine să fie...

— Mă refer la cei vii.

Braulio a șovăit.

— Deci v-a trimis Hendaya, nu?

Străinul a continuat să zâmbească, țintuindu-l cu privirea.

— Legistul și un polițist din Madrid.

— Vargas?

Braulio a încuviințat.

— Cum îți se pare?

— Poftim?

— Țigara. Cum e?

— Extraordinară. De import?

— Ca tot ce e bun. Ai chei de aici, nu-i așa, *don* Braulio?

— Chei?

— De la morgă. Cred că o să am nevoie de ele.

— Hendaya nu mi-a zis că va trebui să dau cheile cuiva.

Străinul a ridicat din umeri.

— S-a schimbat planul, a zis el în timp ce-și punea fără grabă o pereche de mănuși.

— Ce faceți?

Strălucirea lamei a durat mai puțin de o clipită. Braulio a simțit că lama cuțitului – cel mai ascuțit frig de care avusese parte vreodată în nenorocita lui de viață – se afunda în măruntaiele lui. La început aproape că nu a simțit durere, doar percepția aceea atât de clară și slăbiciunea care-l învăluia pe măsură ce cuțitul îi pătrundea în abdomen. Apoi, după ce străinul i-a mai vârât o dată cuțitul în burtă până la plăsele și a tras cu putere în sus, Braulio a simțit cum frigul de mai înainte se transformă în foc. Un fier înroșit în foc și-a croit drum către inima lui. Sângele i-a umplut gâtulejul și i-a înecat țipetele în timp ce străinul îl târa în stradă și apoi îi lua cheile prinse la curea.

20

A străbătut holurile învăluite în întuneric până ce a dat de coridorul care ducea spre camera unde se făceau autopsiile. O lumină verzuie se strecura pe sub ușă. De acolo se puteau auzi vocile celor doi bărbați. Vorbeau ca doi prieteni vechi, glumeau, pentru ca munca să le fie mai ușoară, iar când tăceau, tăcerea nu era stânjenitoare. S-a ridicat pe vârfuri și s-a uitat înăuntru prin geamul colorat al ușii. A văzut silueta lui Vargas, așezat pe una dintre mesele de marmură, și pe cea a medicului legist, aplecat asupra cadavrului. L-a auzit pe medic descriind detaliat rezultatul autopsiei. Nu s-a putut abține să zâmbească atunci când legistul a vorbit îndelung despre ultimele clipe ale lui Lomana, remarcând finețea tăieturii, precizia cu care fuseseră secționate arterele și traheea aceluși nenorocit, care murise în genunchi, cu privirea cuprinsă

de panică și cu sângele inundându-i mâinile. Specialiștii își dau seama când un lucru e făcut așa cum trebuie.

Legistul a vorbit și despre faptul că îi vârase cuțitul în spate de mai multe ori, timp în care Lomana încercase în zadar să i se agațe de picioare atunci când îl împinsese spre piscină. Nu avea nici o picătură de apă în plămâni, a zis legistul. Numai sânge. Lomana se înecase cu propriul sânge înainte de a se scufunda în apa stătută. Legistul era un medic cu experiență, un profesionist care-și cunoștea meseria, și munca lui îi inspira respect și admirație. Nu erau mulți ca el. Tocmai de aceea a hotărât că pe el avea să-l lase în viață.

Vargas, vulpe bătrână, punea din când în când întrebări pline de perspicacitate, ce-i drept, dar era evident că înainta orbește și că, dincolo de detaliile agoniei finale a lui Lomana, nu prea avea ce să mai scoată din vizita lui la morgă. Ascultându-i, și-a zis că n-ar fi rău dacă s-ar retrage să se odihnească vreo câteva ore sau să găsească o târfă care să-i încălzească tălpile până în zori. Părea cât se poate de limpede că Vargas intrase pe o pistă moartă și că nu era obligatoriu să intervină. Până la urmă asta era și ordinul: să nu facă nici o mișcare decât dacă nu exista altă posibilitate. În sinea lui, regreta. Ar fi fost interesant să se confrunte cu bătrânul polițist și astfel să afle dacă încă mai avea chef să se agațe de viață. Preferații lui erau cei care încercau să se opună inevitabilului. Cât despre delicioasa Alicia, ei îi rezervase onoarea de a fi ultima pe listă. În cazul ei nu avea să se grăbească deloc, pentru a savura din plin acea recompensă a eforturilor lui. Știa că Alicia nu avea să-l dezamăgească.

A mai stat încă o jumătate de oră, până când legistul a tras concluziile autopsiei, după care i-a oferit lui Vargas un pahar de tărie dintr-o sticlă pe care o ținea în dulapul cu instrumente. Discuția a ajuns să fie una obișnuită între niște prieteni vechi ale căror drumuri se despărțiseră la un moment dat, amândoi făcând observații deloc originale despre trecerea timpului, despre cei dispăruți deja și alte banalități specifice vârstnicilor.

Plictisit, tocmai se hotărâse să dispară și să-i lase pe Vargas și pe legist să bată apa-n piuă, când a observat că polițistul a scos dintr-un buzunar o bucată de hârtie și a cercetat-o în bătaia luminilor care atârnau din tavan. Vocile celor doi s-au prefăcut în șoapte, așa că s-a văzut nevoit să-și lipească urechea de geamul ușii, în încercarea de a auzi ce murmurau cei doi.

Doctorul Manero a observat că ușa se mișca ușor.

— Braulio, dumneata ești?

Cum nu a primit nici un răspuns, legistul a pufnit și a dat din cap, ca și cum nu era nimic de făcut.

— Uneori, când nu-i dau voie să fie de față la autopsie, stă ascuns după ușă și trage cu urechea, a explicat Manero.

— Nu înțeleg cum îl mai suportați.

— Mi-am zis că tot mai bine e să stea aici decât să umble liber pe-afară. Măcar îl ținem sub control. Bună băutura, nu?

— Ce e? Lichid de îmbălsămare?

— Pe ăla îl țin pentru ocaziile în care trebuie să duc ceva la reuniunile de familie ale soției mele. Nu-mi spui nimic despre caz? Ce căuta nefericitul ăsta de Lomana într-o căsoaie din Vallvidrera?

Vargas a dat din umeri.

— Nu știu.

— Atunci poate îmi spui ceva despre cei vii. Ce cauți dumneata în Barcelona? Dacă-mi amintesc bine, ai jurat să nu te mai întorci vreodată aici.

— Un jurământ care nu se încalcă nu merită un asemenea nume.

— Și acolo ce ai? Te credeam mai degrabă un om de litere, a zis Manero, arătând spre bucata de hârtie pe care Vargas o ținea în mână.

— Habar n-am. O port cu mine de câteva zile și încă nu știu ce înseamnă.

— Pot să mă uit o clipă?

Vargas i-a întins foaia și legistul a examinat-o în timp ce savura păhărelul cu tărie.

— Mă gândeam că poate sunt numere de cont, a zis polițistul.

Legistul a clătinat din cap.

— Numerele de pe coloana din dreapta nu știu ce reprezintă, dar sunt aproape sigur că cele de pe coloana din stânga sunt certificate, a zis medicul.

— Certificate?

— De deces.

Vargas s-a uitat la el fără să înțeleagă. Manero a arătat către coloana de cifre din partea stângă.

— Observi numerotarea? E după vechiul sistem. De ani buni se folosește o numerotare nouă. Dar chiar și așa, se poate observa codul, numărul dosarului și numărul paginii. Cele din capăt se adaugă mai târziu, dar codurile astea tot noi le generăm – și încă în fiecare zi. Până și amicul vostru, Lomana, va primi unul pentru eternitate.

Vargas a dat băutura peste cap și s-a uitat din nou la listă, ca și cum ar fi fost un puzzle cu care se lupta de ani întregi și care ar fi început brusc să capete sens.

— Și cele de pe coloana din dreapta? Par să fie într-o oarecare succesiune, dar sistemul de numerotare e diferit. Ar putea fi tot certificate de deces?

Manero a mijit ochii și a ridicat din umeri.

— Așa par, dar nu sunt emise de departamentul meu.

Vargas a lăsat să-i scape un oftat.

— Te ajută cu ceva? l-a întrebat legistul.

Polițistul a făcut un gest afirmativ.

— Și unde pot afla pentru cine au fost eliberate certificatele de deces? a întrebat el.

— Cum unde? Acolo unde începe și sfârșește totul în viața asta: la Registrul de Stare Civilă.

21

Firul de lumină care se strecura prin ferestruica de la baie i-a dat de înțeles că veniseră zorii. Fernandito s-a ridicat în capul oaselor și a furișat o privire spre Matilde, care adormise lângă el. I-a mângâiat cu privirea trupul gol și a zâmbit. Ea a deschis ochii și l-a privit senină.

— Ce e, artistule? Te-ai mai liniștit?

— Or fi plecat oare? a întrebat băiatul.

Matilde s-a ridicat și și-a strâns hainele împrăștiate la picioarele patului.

— Ca să nu ai surprize, ieși prin luminator în străduța din spate. Te scoate în piață.

— Mulțumesc.

— Eu îți mulțumesc, ești o comoară de băiat. Te-ai simțit cât de cât bine?

Fernandito s-a îmbujorat la față și a dat din cap că da în timp ce se îmbrăca în semiîntuneric. Matilde s-a întins după pachetul de țigări de pe noptieră și și-a aprins o țigară. L-a urmărit pe Fernandito cum își pune hainele pe el în cea mai mare grabă, stânjeneala și graba lui fiind neschimbate, în ciuda lecției primite peste noapte. Odată îmbrăcat, băiatul a făcut un semn spre ferestruică.

— Pe acolo?

Matilde a încuviințat.

— Dar ai grijă să nu te duci de-a berbeleacul. Că vreau să mai vii întreg pe la mine. Pentru că o să mai vii, nu-i așa?

— Sigur, a mințit Fernandito. Imediat ce iau salariul.

Băiatul a scos capul pe ferestruică și a aruncat o privire spre curtea interioară în care dădea pasajul îngust despre care-i pomenise Matilde.

— Nu te baza pe scară, e cam șubredă. Mai bine sari, ești tânăr și poți.

— Mulțumesc și la revedere.

— La revedere, suflețel. Noroc.

— Noroc și ție, i-a răspuns Fernandito.

Când să se strecoare prin ferestruică, a auzit-o pe Matilde strigându-l.

— Fernando.

— Ce e?

— Ai grijă de ea. De iubita ta, am uitat cum o cheamă. Ai grijă de ea.

Imediat ce a ieșit de la morgă, Vargas a avut senzația că a revenit la viață după o lungă perioadă petrecută în purgatoriu. Se simțea reînsuflețit, atât datorită băuturii oferite de doctorul Manero, cât mai ales de faptul că aflase ce însemnau o parte din numerele de pe listă. Aproape că nu-i păsa că nu mai dormise de foarte multe ore. Trupul său simțea oboseala și ar fi fost cazul să țină cont de durerea de oase și de cap, numai că speranța aprinsă de acea scânteie de informație primită recent îi dădea puterea de a rămâne în picioare. S-a gândit o clipă să treacă pe la Alicia pentru a-i spune noutățile, dar cum nu era sigur că lista cu codurile certificatelor de deces adusă de Valls de la Madrid în călătoria lui secretă însemna o pistă reală, s-a hotărât să o verifice el mai întâi. A luat-o spre piața Medinaceli, o oază cu palmieri și grădini pierdută printre vile în ruină și printre cețurile ce veneau dinspre rada portului, acolo unde în curând aveau să se deschidă ușile de la birourile Registrului de Stare Civilă din Barcelona.

Pe drum Vargas s-a oprit la braseria Ambos Mundos din Plaza Real, unde serveau deja mâncare și cafea pentru toate păsările de noapte ce căutau ceva de ciugulit înainte de a se duce la culcare. S-a așezat la bar, i-a făcut semn barmanului cu fața numai favoriți și a cerut un sendviș cu jambon, o bere și o cafea mare cu un strop de coniac.

— Coniac mai am doar din ăsta scump, l-a avertizat barmanul.

— Atunci pune mai mult, i-a replicat Vargas.

— Dacă tot sărbătoriți ceva, cred că ar merge și o Romeo și Julieta la desert. Le primesc direct din Cuba. Tutun fin, din cel rulat de mulatre pe coapse.

— Nu zic nu.

Vargas auzise mereu că masa cea mai importantă a zilei e micul dejun, cel puțin până ce vine ora prânzului. Așa că dacă mai adăuga și o țigară de foi havaneză, lucrurile nu puteau să meargă altfel decât bine. Lăsând în urmă un norișor de fum din Caraibe, cu stomacul plin și cu mintea încinsă de speranță, a luat-o mai departe la picior. Cerul se făcuse chihlimburi și lumina vapoasă ce se prelingea pe zidurile caselor l-a făcut să-și spună că acea zi avea să fie una dintre acelea, atât de puține, în care va descoperi adevărul sau ceva care să se apropie suficient de mult de adevăr. Avea să fie o zi mare, cum o să spună peste ani un poet care urma să se chinuie prin locurile pe unde trecea acum polițistul.

La vreo cincizeci de metri în spatele lui și la adăpostul întunericului oferit de cornișele unei clădiri în ruină, următorul nu-și lua ochii de la Vargas. Cu țigara de foi între buze, cu burta plină și sufletul îmbătat de speranțe false, polițistul i s-a părut mai terminat ca oricând. Bruma de respect pe care ajunsese să o simtă față de el se evaporă ca pelicula de ceață de la picioarele lui, de pe caldarâm.

Și-a zis că el nu va ajunge niciodată într-un asemenea hal, că nu va permite niciodată ca băutura și plăcerile – închipuite sau nu – să-i întunece judecata și nici ca trupul să-i ajungă un sac de oase lipsite de bravură. Nu-i suporta pe bătrâni de când se știa. Dacă oamenii, odată ajunși la senectute, nu aveau suficientă demnitate ca să se arunce de la fereastră sau în fața metroului, atunci trebuia să se găsească cineva care, spre binele public, să le dea lovitura de grație și să-i tragă pe linie moartă ca pe niște câini râioși. Următorul a surâs, mulțumit de propriile gânduri. El o să fie veșnic tânăr, pentru că e mai inteligent decât toți ceilalți. Nu o să comită greșelile care făceau mereu ca un om cu potențial, cum era Vargas, să devină imaginea palidă a celui care ar fi putut fi. Exact ca tâmpitul de Lomana, care trăise toată viața ca vai de el și murise în genunchi, ținându-se cu mâinile de gâtleej, în timp

ce el urmărea cum îi plesneau capilarele, iar pupilele i se dilatau ca niște oglinzi negre. Altă zdreanță care nu a știut să se retragă la timp.

Nu îi era frică de Vargas. Nu se temea de ce ar fi putut sau credea el că ar putea să descopere. A trebuit să-și muște limba ca să nu izbucnească în răs. Încă puțină răbdare. Și când nu va mai avea de ce să-l urmărească, când cazul se va închide, va putea să se bucure în sfârșit de recompensă: Alicia. Ei doi, singuri, fără grabă, exact așa cum îi promisese maestrul. Cu tot timpul din lume și știința de a-i arăta acelei târfulițe de mucava că nu mai are nimic de învățat de la ea, o va trimite în hăul uitării, de unde nu ar fi trebuit să iasă niciodată, dar nu înainte de a-i arăta ce înseamnă cu adevărat durerea.

Când Alicia a deschis ochii, lumina zorilor pătrundea prin ferestre. Și-a întors privirea și și-a lăsat capul pe perna de pe canapea. Încă purta hainele din ziua dinainte, iar în gură avea gustul acela otrăvit, de migdale amare, pe care i-l lăsau pastilele luate cu alcool. Ceva îi bubuia în urechi. A întredeschis iarăși ochii și a văzut cutia cu pilule pe masă, lângă un pahar de vin alb călduț. A luat paharul și a dat vinul peste cap dintr-o înghițitură. Când a vrut să-și mai toarne un pahar, a observat că sticla e goală. Numai atunci când s-a îndreptat băjbâind către bucătărie, ca să caute altă sticlă de vin, și-a dat seama că bubuitul din tâmple nu avea de-a face nici cu pulsul ei, nici cu migrena îngrozitoare dată de pastile, ci venea dinspre ușa de la intrare. S-a sprijinit de un scaun din sufragerie și s-a frecat la ochi. O voce îi repeta numele cu insistență de cealaltă parte a ușii. S-a târât până în hol și a deschis. Fernandito, care arăta de parcă ar fi mers până la capătul lumii și înapoi, se uita la ea mai degrabă îngrijorat decât ușurat.

— Cât e ceasul? a întrebat Alicia.

— E devreme. Vă simțiți bine?

Alicia a dat din cap că da, cu ochii pe jumătate închiși, și s-a întors clătinându-se înspre canapea. Fernandito a închis

ușa și, înainte ca Alicia să se prăbușească, s-a repezit să o sprijine, ajutând-o să ajungă cu bine la canapea.

— Ce pastile luați? a întrebat Fernandito, uitându-se cu atenție la cutiuța cu medicamente.

— Aspirină.

— Or fi pentru cai.

— Ce cauți aici atât de devreme?

— Am fost aseară la vila El Pinar. Am multe de povestit.

Cu ochii închiși, Alicia și-a trecut mâna peste masă, căutând țigările. Fernandito le-a ascuns înainte ca ea să le găsească.

— Sunt numai urechi.

— N-aș zice. De ce nu faceți un duș până pregătesc eu cafeaua?

— Miros urât?

— Nu. Dar cred că v-ar prinde bine. Haideți, vă ajut.

Înainte ca Alicia să aibă timp să protesteze, Fernandito a ridicat-o de pe canapea, a condus-o până la baie, a așezat-o pe marginea căzii și a dat drumul la apă, verificându-i temperatura cu o mână, în timp ce cu cealaltă o susținea pe Alicia să nu cadă.

— Nu sunt un bebeluș, a zis Alicia.

— Uneori așa păreți. Haideți, în apă. Vă puteți dezbrăca sau vă ajut?

— Ai vrea tu.

Alicia l-a împins afară din baie și a închis ușa. A aruncat hainele de pe ea pe jos, una câte una, ca și cum și-ar fi schimbat pielea, apoi s-a privit în oglindă.

— Doamne ferește, a șoptit.

După câteva secunde șuvoiul de apă rece i-a mușcat pielea, aducând-o brusc în lumea celor vii. Fernandito, care era în bucătărie și tocmai umplea până sus o cafetieră, nu și-a putut reține un zâmbet când a auzit țipătul venit dinspre baie.

Cincisprezece minute mai târziu, Alicia, îmbrăcată într-un halat prea mare și cu părul prins într-un prosop, a ascultat relatarea lui Fernandito despre noaptea trecută. În timp ce

băiatul povestea, ea lua din când în când câte o înghițitură din cana de cafea pe care o ținea între palme. După ce Fernandito a spus tot ce avea de spus, a băut dintr-o singură înghițitură toată cafeaua din cană și apoi l-a privit drept în ochi.

— Nu trebuia să-ți riști pielea atât de mult, Fernandito.

— Asta zău că nu contează. Tipul ăla, Hendaya, habar nu are cine sunt. Însă sunt sigur că știe prea bine cine sunteți dumneavoastră. Așadar, nu eu sunt în pericol, ci dumneavoastră.

— Unde-ai fost după ce ai reușit să scapi de cei doi polițiști?

— Am găsit un soi de pensiune în spatele pieței Boquería și am stat acolo.

— Un soi de pensiune?

— Să lăsăm detaliile scârboase pe altă dată. Ce trebuie făcut acum?

Alicia s-a ridicat.

— Tu nu trebuie să faci nimic. Ai făcut deja destule.

— Cum adică nimic? După tot ce s-a întâmplat?

Ea s-a apropiat de Fernandito. Simțea ceva diferit la el, în felul în care o privea și în purtarea lui. A decis totuși să nu întindă coarda prea tare și să aștepte o ocazie mai potrivită.

— Așteaptă-l aici pe Vargas și spune-i tot ce mi-ai spus și mie. De-a fir a păr.

— Și dumneavoastră unde mergeți?

Alicia a scos din poșetă revolverul și i-a verificat încărcătorul. Văzând arma din mâna ei, Fernandito a căzut din nou în starea lui naturală de uluială.

— Ce...?

În timpul captivității sale, Mauricio Valls a început de la un moment dat să asocieze apariția luminii cu durerea. La adăpostul întunericului putea să-și imagineze că gratiile ruginite nu-l țineau prizonier și că zidurile nu secretau acea peliculă de umezeală care aluneca precum mierea peste

cimentul din celulă și forma o baltă gelatinoasă la picioarele lui. Și bezna îl ajuta mai ales să nu se vadă pe sine însuși.

Întinericul în care-și ducea zilele era rupt o dată pe zi, atunci când o fâșie de lumină apărea la capătul de sus al scărilor, iar Valls putea întrezări silueta aceea care-i aducea găleata cu apă murdară și o bucată de pâine pe care o devora în câteva secunde. Temnicerul se schimbase, dar năravurile ba. Noul lui paznic nu îl privea niciodată în ochi, nici nu-i adresa vreun cuvânt. Îi ignora cu desăvârșire întrebările, rugămintele, insultele sau blestemele. Îi lăsa mâncarea și apa lângă gratii și dispărea la fel de tăcut cum venea. Prima dată când noul temnicer coborâse la el, vomitase din cauza duhorii pe care o răspândeau celula și deținutul. De atunci, mai întotdeauna când venea, își acoperea gura și nasul cu o batistă și nu întârzia nici o clipă mai mult decât era necesar. Valls nu mai simțea duhoarea, așa cum abia mai simțea durerea din braț sau pulsația surdă a acelor linii purpurii care-i urcau de-a lungul ciotului ca o țesătură de vene negre. Îl lăsau să putrezească de viu, dar nu-i mai păsa.

Se gândea tot mai des că într-o bună zi nimeni nu avea să mai coboare treptele, că ușa aceea nu avea să se mai deschidă niciodată și că el o să trăiască în beznă puțină viață care îi mai rămăsese, simțind cum trupul îi putrezește încetul cu încetul, cum se autodevorează bucată cu bucată. Văzuse asta de multe ori în anii cât fusese la conducerea închisorii Montjuic. Dacă avea puțin noroc, nu o să dureze mai mult de câteva zile. Începuse să-și imagineze cât de slăbit o să fie, cum va începe să delireze după ce va trece de agonia inițială, provocată de foame, și nu va mai avea nici o legătură cu realitatea. Cel mai greu de suportat era absența apei. Poate că atunci când disperarea și nebunia aveau să muște din el cu tot mai multă putere și va începe să lingă zidurile care supurau zoaie, inima va înceta să-i mai bată. Unul din medicii pe care-i avusese în subordine cu douăzeci de ani în urmă, pe când era directorul închisorii, zicea mereu că Dumnezeu se milostivește

mai întâi de nemernici. Până și în astfel de cazuri viața era o curvă nesimțită. Și poate că în ultimul moment Dumnezeu avea să se milostivească și de el, iar infecția ce-și făcea loc prin venele lui îi va scurta partea cea mai grea a drumului.

Visa că murise deja și că se afla într-unul din sacii de lână în care erau băgate cadavrele la Montjuic, când a auzit ușa deschizându-se. Și-a revenit din torpoare și a simțit că are limba umflată și că-l doare. Și-a dus degetele la gură și și-a dat seama că gingiile îi sângerează și că, la cea mai mică atingere, dinții i se mișcă de parcă ar fi fost prinși în argilă moale, nu în os.

— Mi-e sete, a bâiguit. Apă, vă rog...

Niște pași mai grei se auzeau coborând treptele. Se obișnuise să se bazeze mai mult pe sunete decât pe lumină. Lumea se redusese la durere, la o descompunere lentă și la ecoul pașilor și țevăriei care bolborosea între ziduri. O lumină s-a aprins ca un fulger alb. Valls a urmărit cu urechile ciulite pașii care se apropiau. A întrezărit o siluetă la baza scării.

— Apă, vă rog, a implorat ministrul.

S-a târât până la gratii și a mijit ochii. O fâșie de lumină orbitoare i-a ars retina. O lanternă. Valls s-a dat înapoi și și-a acoperit ochii cu singura palmă care-i mai rămăsese. Și totuși a simțit cum raza de lumină umbla pe trupul lui acoperit de excremente, sânge uscat și zdrențe.

— Uită-te la mine, s-a auzit o voce.

Valls și-a lua palma de pe față și a deschis ochii extrem de încet. A durat ceva până când pupilele i s-au obișnuit cu lumina. Fața celui aflat de cealaltă parte a gratiilor era nouă, deși i se părea ciudat de familiară.

— Am zis să te uiți la mine.

Valls s-a supus. Odată demnitatea pierdută, era mult mai ușor să te supui decât să dai ordine. Vizitatorul s-a mai apropiat puțin și l-a cercetat cu privirea, plimbând raza lanternei pe trupul său sleit. Abia atunci și-a dat seama Valls de ce trăsăturile celui de dincolo de gratii i se păreau familiare.

— Hendaya? a îngăimat ministrul. Hendaya, dumneata ești?

Hendaya a încuviințat. Valls a simțit că se deschid cerurile și că respiră cu adevărat pentru prima dată după zile sau săptămâni întregi. Probabil că visa din nou. Uneori, la adăpostul întinericului, purta discuții cu oameni care veneau să-l salveze. Și-a concentrat privirea și a râs. Era Hendaya. În carne și oase.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, mulțumesc lui Dumnezeu, a suspinat ministrul. Sunt eu, Mauricio Valls. Ministrul Valls... Sunt eu...

A întins mâna către polițist, plângând de bucurie, fără să-i pese că îl vede așa, pe jumătate gol, mutilat și acoperit de jeg. Hendaya a făcut un pas în față.

— De cât timp sunt aici? a întrebat Valls.

Hendaya nu i-a răspuns.

— Mercedes, fiica mea, e bine?

Nici de data asta Hendaya nu i-a oferit vreun răspuns. Valls s-a ridicat cu greu, ținându-se de gratii, până a ajuns la nivelul privirii polițistului. Acesta se uita la el cu o privire golită de orice expresie. Oare visa iarăși?

— Hendaya?

Polițistul a scos o țigară și și-a aprins-o. Valls a savurat mirosul de tutun cu atâta intensitate, de parcă nu l-ar mai fi simțit de ani întregi. Era cel mai minunat parfum pe care-l simțise vreodată. A crezut că țigara era pentru el până când Hendaya a tras din ea un fum lung.

— Hendaya, scoate-mă de aici, a implorat ministrul.

Ochii polițistului scânteiau printre spiralele de fum ce urcau dintre degetele lui.

— Hendaya, e un ordin. Scoate-mă de aici.

Polițistul a surâs și a mai tras câteva fumuri.

— N-ai prieteni buni, a zis în cele din urmă.

— Unde e fiica mea? Ce i-ați făcut?

— Nimic, deocamdată.

Valls a auzit o voce țipând cu o disperare fără sfârșit și nu și-a dat seama că era propria lui voce. Hendaya a aruncat

țigara în interiorul celulei, la picioarele ministrului. Polițistul a rămas nepăsător atunci când Valls, văzându-l că urcă treptele, a început să strige și să izbească în gratii cu ultimele puteri, până când s-a prăbușit în genunchi, epuizat. Ușa din capul scărilor s-a închis ca un mormânt și bezna s-a lăsat peste el mai rece ca niciodată.

23

Printre multele ciudățenii pitite în inima Barcelonei există și locuri inexpugnabile, hăuri ascunse, peste care tronează, ca o provocare adresată celor mai îndărătnici, Registrul de Stare Civilă. Vargas a zărit de la depărtare fațada renovată, curățată de funingine, și a oftat. Atât uriașele ferestre acoperite, cât și întreaga înfățișare de mausoleu scăpat de sub control păreau să-i avertizeze pe nechibzuiți că ar fi mult mai bine să stea departe de locul acela. Dincolo de poarta care separa clădirea de restul lumii îl aștepta o tejghea în spatele căreia un omuleț cu privire de bufniță părea să contemple cum se scurge viața, fără să aibă de gând să-i dea binețe.

— Bună ziua, a zis Vargas pe un ton prietenos.

— Ar fi dacă ne-am afla în timpul programului cu publicul. După cum scrie pe afișul de afară, e de la unsprezece la unu, de marți până vineri. Astăzi este luni și e ora opt și treisprezece minute dimineața. Nu știți să citiți?

Vargas, sătul să se tot lupte cu mici tirani de teapa celui din fața sa, a renunțat la orice urmă de amabilitate și i-a vârat legitimația sub nas. Individul a înghițit în sec.

— Dumneata chiar trebuie să știi să citești.

Omulețul și-a înghițit toată saliva adunată în decurs de o lună și, odată cu ea, și proasta lui dispoziție.

— La ordinele dumneavoastră, domnule căpitan. Îmi cer scuze pentru neînțelegere. Cu ce vă pot fi de folos?

— Aș vrea să vorbesc cu șeful și sper să nu fie tot un tâmpit ca dumneata.

Individul s-a grăbit să pună mâna pe telefon și să o cheme pe o anume doamnă Luisa.

— Nu mă interesează, a șoptit la telefon. Spuneți-i să vină imediat.

A pus receptorul în furcă, și-a aranjat hainele și abia apoi a îndrăznit să se uite iarăși la Vargas.

— Secretara domnului director vine imediat, l-a anunțat el pe polițist.

Vargas s-a așezat pe o bancă de lemn, fără să-și ia ochii de la omuleț. După două minute a apărut o femeie scundă, cu părul prins, cu ochelari fără rame și o privire pătrunzătoare, care a ridicat din sprâncene și și-a dat seama imediat de cele petrecute acolo, fără să aibă nevoie de vreo explicație.

— Nu vă supărați pe Carmona, zău că nu merită. Sunt Luisa Alcaine. Cu ce vă pot ajuta?

— Numele meu este Vargas. Biroul Central al Poliției din Madrid. Aș vrea să compar niște coduri de certificate. E important.

— Să nu ziceți că e și urgent, că aici asta aduce ghinion. Ia să vedem numerele.

Polițistul i-a întins bucata de hârtie. *Doña* Luisa a aruncat o privire și a dat aprobator din cap.

— Cele de intrare sau cele de ieșire?

— Poftim?

— Astea corespund certificatelor de deces, iar astea, celor de naștere.

— Sunteți sigură?

— Întotdeauna sunt sigură. Nu vă luați după statura mea, sunt scundă numai pentru a induce în eroare.

Luisa avea un zâmbet de pisică înțeleaptă.

— Atunci aș vrea să le văd pe amândouă, dacă se poate.

— Orice se poate în prodigioasa lume a birocrăției spaniole. Fiți amabil și urmați-mă, domnule colonel, l-a invitat Luisa, ținând deschisă o ușă din spatele tejghelei.

— Doar căpitan.

— Păcat. După cât de tare l-ați speriat pe Carmona, am crezut că aveți un grad mai mare. Nu vi se dau gradele în funcție de statură?

— De ceva vreme eu mă tot împutinez. Uzura.

— Vă înțeleg foarte bine. Când m-am angajat aici, eram ca o balerină, iar acum... vedeți și dumneavoastră.

Vargas a urmat-o pe un culoar care părea nesfârșit.

— E doar impresia mea ori clădirea asta pare mai mare pe dinăuntru decât pe dinafară? a întrebat polițistul.

— Nu sunteți primul care observă asta. Crește puțin în fiecare noapte. Se zice că își ia energia de la funcționarii aflați în concediu fără plată și de la cei care vin să consulte dosare și îi prinde somnul acolo, în sală. Din câte văd eu, cu dumneavoastră nu va fi cazul.

La capătul culoarului Luisa s-a oprit în dreptul unei uși impunătoare, ca de catedrală. De pragul de sus cineva atârname o foaie de hârtie pe care scria:

*Voi, cei care vă aventurați dincolo de ușa asta,
Lăsați orice răbdare la intrare...*

Luisa a deschis ușa și i-a făcut cu ochiul polițistului.

— Bine ați venit în lumea fermecată a hârtiei cu timbru fiscal și a chitanțelor de două *pesetas*.

Sub o cupolă cu arcuri ogivale se înălța, într-o perspectivă florentină, o amețitoare îngrămădire de rafturi, scări și dosare, iar un șir de lămpi arunca o lumină prăfoasă, care atârna în aer ca o perdea scămoșată.

— Sfântă Fecioară, a murmurat Vargas. Cum se poate găsi ceva aici?

— Ideea e să nu poată fi găsit, dar cu pricepere și voință, plus mâna expertă a unei angajate, aici se poate găsi până și piatra filosofală. Ia să vedem lista.

Vargas a urmat-o pe Luisa până lângă un perete cu rafturi care se înălțau până la cer și erau burdușite cu dosare numerotate. Secretara a pocnit din degete și imediat au apărut doi angajați care păreau cât se poate de sânguincioși.

— Am nevoie de registrele de la secțiunile 1 până la 8B, din 1939 până în 1943, și de la 6C la 14, din aceeași perioadă.

Cei doi angajați s-au repezit să îndeplinească ordinul, iar Luisa l-a invitat pe Vargas să ia loc la unul dintre birourile din mijlocul sălii.

— 1939? a întrebat polițistul.

— Toate aceste înregistrări aparțin vechiului sistem de numerotare. Sistemul s-a schimbat în 1944, odată cu introducerea buletinului de identitate. Aveți noroc, pentru că multe dintre dosarele arhivate înainte de război s-au pierdut, dar cele dintre 1939 și 1944 au fost ordonate acum câțiva ani și se află toate în aceeași secțiune.

— Vreți să spuneți că toate acele certificate au fost eliberate la puțin timp după terminarea războiului?

Luiza a dat din cap că da.

— Scormoniți prin trecut, nu? a insinuat secretara. Vă admir curajul, deși nu știu dacă și prudența. Nu sunt mulți cei interesați sau dornici să scotocească pe aici.

În timp ce așteptau întorcerea angajaților cu registrele cerute, Luisa l-a cercetat pe Vargas cu o curiozitate de-a dreptul clinică.

— De cât timp nu ați mai pus geană pe geană?

Vargas și-a privit ceasul.

— Ceva mai mult de douăzeci și patru de ore.

— Să vă comand o cafea? Va dura ceva până vor aduce registrele.

După două ore și jumătate de scormonit prin oceanul de hârtii, Luisa și cei doi angajați au pus un maldăr de documente dinaintea lui Vargas, care abia se mai ținea pe picioare. Polițistul s-a uitat la dosare și a oftat.

— Vreți să faceți dumneavoastră onorurile, doamnă Luisa?

— Și nu numai atât.

În timp ce Vargas bea cea de-a treia ceașcă de cafea, Luisa le-a zis angajaților că pot să-și vadă de treburile lor, apoi a început să ordoneze dosarele în două teancuri care creșteau pe nesimțite.

— Nu vreți să știți ce caut aici? a întrebat-o Vargas.

— Ar trebui?

El a zâmbit. După un timp Luisa a oftat ușurată.

— Bun, cred că avem tot ce vă interesează. Să mai verificăm o dată lista. Ia să vedem.

Comparând codurile, a selecționat dosar după dosar. Vargas a observat că, pe măsură ce le examina, secretara se încrunta tot mai mult.

— Ce e? a întrebat-o polițistul.

— Sunteți sigur că numerele astea sunt corecte?

— Păi, altele nu am... De ce?

Luisa a ridicat ochii de pe dosare și s-a uitat mirată la el.

— Nimic. Doar că toți sunt copii.

— Copii?

— Da, sunt certificatele unor copii. Uitați.

Luisa a așezat registrele în fața lui Vargas și a început să compare codurile unul câte unul.

— Vedeți datele?

Vargas, călăuzit de secretară cu vârful creionului, a încercat să descifreze harababura aceea de cifre.

— Sunt pereche. Pentru fiecare certificat de deces există și unul de naștere. Au fost eliberate în aceeași zi, de același funcționar, din același departament și la aceeași oră.

— Cum v-ați dat seama?

— După numărul de control. Vedeți?

— Și ce înseamnă asta?

— Nu știu, a zis secretara.

— E normal ca același funcționar să elibereze două certificate simultan?

— Nu, cu atât mai mult cu cât ele țin de departamente diferite.

— Cum credeți că s-a întâmplat una ca asta?

— Nu e procedura obișnuită. Mai demult certificatele se eliberau pe zone. Toate acestea sunt eliberate de biroul central.

— Și așa ceva e neobișnuit?

— Destul de. Ba mai mult, dacă informațiile de aici sunt corecte, atunci toate certificatele au fost eliberate într-o singură zi.

— Iar așa ceva e chiar ciudat.

— Mai ciudat decât un câine verde. Dar ăsta-i numai începutul.

Vargas s-a uitat lung la ea.

— Toate decesele sunt înregistrate la Spitalul Militar. Câți copii mor la Spitalul Militar?

— Și nașterile?

— La spitalul Sagrado Corazón. Toate, fără nici o excepție.

— Ar putea fi vorba de o coincidență?

— Vă văd om cu frica lui Dumnezeu... Și uitați-vă și la vârsta copiilor. Merg tot în pereche, după cum vedeți.

Vargas a mijit ochii, dar epuizarea îi întuneca judecata.

— Pentru fiecare certificat de deces există și unul de naștere, i-a explicat Luisa.

— Nu înțeleg.

— Copiii. Fiecare s-a născut în aceeași zi cu unul dintre decedați.

— Aș putea să împrumut toate documentele astea?

— Originalele nu pot fi scoase de aici. Ar trebui să faceți o cerere ca să vi se facă copii după registre, ceea ce ar dura cel puțin o lună – și asta în cazul în care aș face uz de toate relațiile mele.

— Nu există o posibilitate mai rapidă?

— Și mai discretă?

— Exact.

— Dați-vă la o parte.

Timp de o jumătate de oră, Luisa, înarmată cu hârtie și stilou, a extras toate numele, datele și codurile certificatelor. Vargas urmărea scrisul ei curat și citeț, chinuindu-se să înțeleagă ce însemnau toate acele date. Abia într-un târziu, când privirea îi aluneca deja peste șirul nesfârșit de litere și numere, a observat numele pe care funcționara tocmai le scrisese.

— O clipă, i-a cerut el.

Luisa s-a dat la o parte. Vargas a căutat prin documente și a găsit ceea ce căuta.

— Mataix, a șoptit polițistul.

Luisa s-a aplecat asupra documentelor cercetate de Vargas.

— Două fetițe. Moarte în aceeași zi... Vă spune ceva? a întrebat secretara.

Privirea lui Vargas a coborât până în josul certificatelor.

— Asta ce e?

— Semnătura funcționarului care a emis certificatul.

Semnătura era impecabilă, curată și elegantă, semnătura cuiva obișnuit cu protocolul. Vargas a silabisit numele în gând și a simțit că-i îngheață sângele în vine.

24

Apartamentul avea mirosul Aliciei. În aer pluteau parfumul ei, prezența ei și mai ales acea aromă pe care o emana pielea ei. Fernandito avea impresia că trecuse o eternitate de când se așezase pe canapea, în compania aceluiași parfum și a unei neliniști care-l devora de viu. Alicia plecase abia de un sfert de oră, cu pistolul ei cu tot, dar așteptarea i se părea interminabilă. Cum nu mai putea sta nici o secundă nemișcat, Fernandito s-a ridicat și s-a dus să deschidă fereastra dinspre strada Aviñón, cu gândul să se învioneze puțin. Spera să aibă un pic de noroc și parfumul acela tulburător să se desprindă de el și să facă o altă victimă. A lăsat ca aerul rece să-i limpezească mintea, apoi a revenit în mijlocul camerei, hotărât să aștepte, exact așa cum îi ceruse Alicia. Și-a respectat nobila decizie cam cinci minute. Apoi a început să dea ocol sufrageriei, să citească titlurile cărților de pe rafturi, să-și treacă degetele peste piesele de mobilier, să observe obiecte de existență cărora nu-și dăduse seama cu ocazia vizitelor anterioare și să și-o imagineze pe Alicia urmând același traseu ca al lui și atingând aceleași lucruri. „Nu e bine ce faci, Fernandito“, s-a gândit. „Stai locului.“

Scaunele se fereau din drumul său. Când și-a dat seama că nu mai avea ce vedea în sufragerie, s-a aventurat pe un coridor la capătul căruia se aflau două uși. Una dintre ele dădea în baie, cealaltă probabil că ducea în dormitor. A simțit

cum pudoarea, ispita și rușinea făceau să îi ia foc obrazii, așa că, înainte de a ajunge la ușa băii, s-a întors în sufragerie. S-a așezat pe un scaun și s-a pus pe așteptat. Minute gelatinoase s-au scurs fără altă alinare în afară de ticăitul ceasului de perete. A înțeles că timpul trece întotdeauna cu o viteză inversă nevoii celui care-l trăiește.

S-a ridicat din nou și s-a oprit în fața ferestrelor. Nici urmă de Vargas. Lumea se desfășura, îndepărtată și banală, cu cinci etaje mai jos. Fără să știe prea bine cum, s-a trezit din nou pe hol. În fața ușii de la baie. A intrat și și-a văzut chipul în oglindă. Pe o poliță zăcea un ruj de buze deschis. L-a luat și s-a uitat cu atenție la el. Roșu ca sângele. L-a pus la loc și a ieșit îmbujorat. De cealaltă parte se afla ușa dormitorului. Din prag se putea vedea patul făcut. Alicia nu dormise acolo. I-au venit mii de idei și le-a sugrumat pe toate înainte de a pune stăpânire pe el.

A făcut câțiva pași în interiorul dormitorului și a contemplat patul. Și-a imaginat-o întinsă acolo și și-a mutat privirea. S-a întrebat câți bărbați or fi stat în patul acela, lângă ea, mângâindu-i trupul cu mâinile și cu buzele. S-a dus la dulap și l-a deschis. Hainele Aliciei se întrezăreau în semiîntuneric. Le-a atins cu vârfurile degetelor, apoi a închis ușile dulapului. În fața patului se afla o comodă de lemn. A deschis primul sertar și a dat peste un arsenal de piese vestimentare din mătase, perfect aranjate. Negru, roșu și alb. I-a luat ceva timp până să-și dea seama ce vedea: lenjeria intimă a Aliciei. A înghițit în sec. Degetele lui s-au oprit la doi centimetri de material. Și-a retras mâna ca și cum mătasea l-ar fi ars, apoi a închis sertarul.

— Ești un tâmpit, și-a zis.

Tâmpit sau nu, a deschis al doilea sertar. Conținea ciorapi de mătase și tot soiul de jartiere care l-au amețit cu totul. A scuturat din cap și a început să închidă încet sertarul. Exact în acel moment telefonul a început să sune cu asemenea furie, încât Fernandito a avut senzația că inima i-a sărit din piept, i-a ieșit pe gură și i s-a zdrobit de perete. A închis sertarul

brusc și s-a întors în goană în sufragerie, cu respirația tăiată. Telefonul făcea ca toți dracii, acuzator ca o alarmă de incendiu.

Fernandito s-a dus lângă telefon și s-a uitat la el, fără să știe ce să facă. Telefonul a sunat încontinuu un minut sau poate mai mult. Într-un târziu, când a ridicat receptorul, telefonul a încetat să mai sune. A lăsat receptorul să-i cadă din mână și a inspirat adânc. S-a așezat și a închis ochii. Ceva i se zbătea în piept. Era inima lui, care bătea ca nebuna și părea să i se fi oprit în gât. A râs de el însuși, consolându-se cu ideea că se comportă prosteste. Dacă l-ar fi văzut Alicia...

Nu era bun pentru o astfel de meserie, și-a zis. Cu cât accepta mai repede evidența, cu atât mai bine. Întâmplările din noaptea aceea și scurta lui experiență în serviciul Aliciei îi demonstraseră că nu avea ce căuta în lumea intrigilor, ci în cea a comerțului, la cheremul clienților. Imediat ce Alicia avea să se întoarcă, își va da demisia. Cât despre incursiunea lui prin lenjeria intimă a șefei sale, era mai bine să și-o ștergă din minte. Oameni cu mult mai multă stăpânire de sine își pierduseră capul pentru mult mai puțin, și-a zis el.

Aproape că-și venise cu totul în fire datorită acelor gânduri edificatoare, când telefonul a sunat din nou și de data aceasta, cu un gest reflex, a ridicat receptorul și a răspuns cu un firicel de voce.

— Cu cine vorbesc? a tunat vocea de la celălalt capăt al firului.

Era Vargas.

— Sunt Fernandito, a răspuns băiatul.

— Dă-mi-o pe Alicia.

— Domnișoara Alicia a plecat.

— Unde a plecat?

— Nu știu.

Vargas a înjurat în barbă.

— Și tu? Ce cauți acolo?

— Domnișoara Alicia mi-a ordonat să vă aștept și să vă spun ce s-a întâmplat în noaptea asta.

- Ce s-a întâmplat?
- Cred că e mai bine să vă spun personal. Unde sunteți?
- La Registrul de Stare Civilă. Ți-a zis Alicia când o să se întoarcă?
- Nu mi-a zis nimic. A luat un pistol și a plecat.
- Un pistol?
- Mă rog, de fapt era un revolver, din ăla cu butoiaș care...
- Știu de care, i-a tăiat Vargas vorba.
- O să treceți pe aici?
- În curând. Mai întâi trec pe la mine să fac un duș și să-mi schimb hainele, că put ca dracu'. Apoi vin acolo.
- Stau aici și vă aștept.
- Așa să faci. Și, Fernandito...
- Vă ascult.
- Să nu cumva să aflu că ai pus mâna pe ceva ce nu ai voie să pui.

Tramvaiul albastru înainta cu viteza melcului. Alicia ajunsese în stație și apucase să sară în vagon exact când vatmanul se pregătea să înceapă urcarea pe strada Tibidabo. Tramvaiul era plin ochi cu elevi, după toate aparențele de la un internat. Elevii erau însoțiți de doi preoți cu chipuri severe, ceea ce a făcut-o pe Alicia să-și spună că mergeau la templul de pe colină. Era singura femeie din tot vagonul. Imediat ce s-a așezat pe scaunul oferit de unul dintre elevi la indicația unui preot, larma puștanilor s-a stins până într-acolo încât li se auzeau mațele chiorăind – sau poate că erau hormonii ce dădeau năvală prin venele lor. Alicia s-a hotărât să se uite în jos și să se poarte de parcă ar fi călătorit singură în tot tramvaiul. Elevii, cărora nu le dădea mai mult de doisprezece, treisprezece ani, o priveau pe furiș, ca și cum nu ar mai fi văzut niciodată o asemenea ființă. Unul dintre ei, un puști cu părul roșu, cu obrazul plin de pistrui și exprimând mai multă imbecilitate decât era firesc la vârsta lui, stătea așezat chiar în fața ei și părea de-a dreptul hipnotizat de o asemenea prezență. Privirea îi rămăsese captivă într-un parcurs continuu de la

genunchii tinerei la față și înapoi. Alicia a ridicat privirea și s-a uitat în ochii băiatului câteva secunde. Sărmanul băiat a părut să se sufoce, iar atunci unul dintre preoți i-a ars una după ceafă.

— Manolito, sper să nu ne faci probleme, l-a avertizat clericul.

Restul drumului s-a desfășurat în tăcere, printre priviri furișe și râsete înfundate. „Spectacolul pletoric al adolescenței e cel mai eficient vaccin împotriva nostalgiei“, s-a gândit Alicia.

La capătul traseului a decis să rămână așezată, în timp ce preoții îi dădeau jos pe puștani, mânându-i din spate ca pe o turmă de porci. I-a urmărit cu privirea cum se îndreptau către stația de funicular, îmbrâncindu-se și râzând mitocănește. Cei mai înfierbântați întorceau capul să o mai vadă o dată în timp ce schimbau comentarii cu colegii lor. Alicia a așteptat până când preoții i-au băgat pe toți în stația funicularului, ca într-un coteț, și abia apoi s-a ridicat. A străbătut piațeta, cu privirea țintă la fațada vilei El Pinar, care trona pe delușorul din fața ei. Două mașini negre erau parcate în fața restaurantului La Venta, aflat la câțiva metri de stația de tramvai. Alicia îl știa bine, pentru că era unul dintre preferatele lui Leandro și nu o dată o invitase acolo ca să o învețe cum să mănânce ca o adevărată doamnă. „O domnișoară din lumea bună nu apucă tacâmurile, le mângâie.“ Alicia a băgat mâna în poșetă, a găsit revolverul și i-a îndepărtat piedica.

Imensa proprietate El Pinar avea două intrări. Cea principală, pe unde se putea intra cu mașina, era pe strada Manuel Arnús, la mai bine de o sută de metri de piațetă, urmând traseul care dădea ocol delușorului către nordul extrem al șoselei Aguas. Cea de-a doua intrare se găsea la câțiva pași de stația de tramvai. Era o poartă de fier dincolo de care se întindea o alee pietruită ce străbătea grădina. Alicia s-a dus direct la poartă și a verificat dacă, așa cum se aștepta, e închisă. A continuat să meargă de-a lungul zidului până la intrarea principală. Acolo se mai înălța o casă, probabil fosta locuință

a celor care pe vremuri aveau grijă de vilă. A intuit că acea casă era supravegheată. Dând ocol colinei, a observat că cel puțin un om supraveghea de sus clădirea și împrejurimile ei. Era foarte posibil ca Hendaya să aibă mai mulți oameni la pândă, în afara și în interiorul casei. S-a oprit la mijlocul drumului, într-un unghi din care nu putea fi văzută de la intrarea principală, și a cercetat zidul. Nu i-a luat mult până să-și dea seama de locul pe unde Fernandito se săltase peste zid noaptea trecută. La lumina zilei era impracticabil. Era limpede că are nevoie de ajutor. S-a întors în piațetă, acolo unde tramvaiul își începea coborârea. S-a îndreptat către La Venta și a intrat în restaurantul pustiu la acea oră, cu bucătăria închisă până mai târziu. S-a așezat pe unul dintre scaunele de la bar. Un chelner s-a ivit de după o perdea și s-a apropiat politicos de ea.

— Un pahar de vin alb, vă rog.

— Vreo preferință?

— Surprinde-mă.

Chelnerul a dat aprobator din cap și a turnat în pahar fără să se uite nici o clipă în ochii ei.

— Pot să dau un telefon?

— Bineînțeles, domnișoară. E acolo, la capătul tejghelei.

Alicia a așteptat până când chelnerul a dispărut după perdea, a luat o înghițitură de vin și s-a dus la telefon.

Fernandito stătea la fereastră, încercând să distingă silueta lui Vargas printre cea a trecătorilor de pe strada Aviñón, când telefonul a sunat din nou în spatele lui. A răspuns fără să mai șovăie.

— Unde ați fost? Nu trebuia să veniți deja?

— Cine să vină? a întrebat Alicia de la celălalt capăt al firului.

— Scuze, credeam că e căpitanul Vargas.

— A venit?

— A sunat și a spus că o să treacă pe aici.

— De cât timp a sunat?

— Cam de un sfert de oră. A spus că e la Registrul de Stare Civilă.

Alicia a tăcut câțva timp, o tăcere pe care Fernandito a pus-o pe seama mirării.

— Ți-a zis ce face acolo?

— Nu. Sunteți bine?

— Sunt bine, Fernandito. Când ajunge Vargas, mai întâi îi spui ce mi-ai spus și mie, apoi îi spui că-l aștept la restaurantul de lângă stația de funicular de pe Tibidabo.

— Asta e lângă El Pinar...

— Spune-i să se grăbească.

— Aveți nevoie de ajutor? Vreți să vin eu acolo?

— Nici să nu te gândești. Vreau să stai acolo până vine Vargas și să faci ce ți-am spus. M-ai înțeles?

— Da... Domnișoară Alicia?

Alicia închisese deja. Fernandito a rămas cu privirea pe receptor până când a observat ceva cu coada ochiului. Era sigur că văzuse prin fereastră o mișcare în camera lui Vargas, aflată de cealaltă parte a străzii. Și-a zis că polițistul urcase în cameră în timp ce el vorbea la telefon cu Alicia. S-a apropiat de fereastră, ca să se asigure că așa era, și atunci l-a văzut pe Vargas pe stradă, apropiindu-se de porticul de la Gran Café.

— Domnule căpitan! Domnule Vargas! a strigat băiatul.

Polițistul a dispărut înăuntru. Fernandito s-a uitat din nou la ferestrele de peste drum exact în momentul în care o siluetă trăgea perdelele. S-a gândit să formeze numărul pe care i-l dăduse Alicia, dar l-a cuprins brusc o neliniște adâncă. A părăsit apartamentul și a început să coboare scările din ce în ce mai repede.

Vargas a băgat cheia în ușa și și-a dat seama pe loc. Cheia intrase cu greutate, ca și cum mecanismul ar fi fost plin de praf, și atunci când a întors-o, încuietorea abia dacă a opus rezistență. Fusese forțată. Vargas a scos revolverul și a împins

ușa încet cu piciorul. Interiorul apartamentului – două camere despărțite de o perdea – era cufundat în penumbră. Perdelele erau trase. Își amintea că le lăsase deschise. Vargas a strâns ușor degetul pe trăgaci. O siluetă stătea nemișcată într-un colț. Polițistul a ridicat arma și a îndreptat-o către siluetă.

— Nu trageți, vă rog! Sunt eu!

Vargas a făcut câțiva pași, iar silueta a venit spre el cu brațele ridicate.

— Rovira? Ce naiba cauți aici? Era cât pe ce să-ți zbor creierii.

Tânărul pirpiriu, îmbrăcat în același palton jerpelit, îl privea tremurând.

— Lasă mâinile jos, i-a zis Vargas.

Rovira a dat din cap că a înțeles și s-a supus.

— Iertați-mă, domnule căpitan. Nu mai știam ce să fac. Am vrut să vă aștept jos, în stradă, dar sunt sigur că eram urmărit, așa că m-am gândit...

— Mai tacă-ți fleanca, Rovira. Ce tot vorbești?

Rovira a inspirat adânc și a dat din mâini ca și cum nu ar fi știut de unde să înceapă. Vargas a închis ușa și l-a condus la un fotoliu.

— Stai jos.

— Da, domnule.

Vargas a luat un scaun și s-a așezat în fața lui Rovira.

— Ia-o de la început.

Rovira a înghițit în sec.

— Am un mesaj de la comisarul Linares.

— Linares?

Rovira a făcut un gest afirmativ.

— El a fost cel care mi-a ordonat să vă urmăresc – pe dumneavoastră și pe domnișoara Alicia. Dar să știți că v-am ascultat ordinele și m-am ținut deoparte, ca să nu vă încurc. Iar celor de la comisariat le-am spus cât de puțin am putut, ca să pară că-mi îndeplinesc misiunea.

— Ce mesaj? l-a întrerupt Vargas.

— Când a ajuns la biroul central, comisarul Linares a primit un telefon. De la cineva din Madrid. Cineva foarte sus-pus. Mi-a cerut să vă spun că sunteți în pericol și că e mai bine să plecați din oraș. Atât dumneavoastră, cât și domnișoara Alicia. Mi-a zis să vă caut la morgă și să vă spun. Cei de la morgă mi-au zis că ați plecat la Registrul de Stare Civilă.

— Continuă.

— Ați găsit ceva interesant acolo? a întrebat Rovira.

— Nimic care să te privească pe tine. Altceva?

— Păi, m-am dus la Registrul de Stare Civilă, unde am aflat că tocmai plecașerăți și de acolo, așa că am venit aici într-un suflet, ca să vă aștept. Și mi-am dat seama că sunteți urmărit.

— Nu tu trebuia să faci asta?

— Mai e cineva în afară de mine.

— Cine?

— Nu știu.

— Și cum ai intrat aici?

— Am găsit ușa deschisă. Cred că au forțat încuietoearea. M-am asigurat că nu e nimeni înăuntru, am încuiat ușa și am tras perdelele, ca să nu vadă nimeni că sunt aici și vă aștept.

Vargas s-a uitat lung la el, fără să scoată o vorbă.

— Am făcut ceva rău? l-a întrebat temător Rovira.

— De ce nu m-a sunat Linares când eram la morgă?

— Domnul comisar mi-a zis că telefoanele de la biroul central ar putea fi ascultate.

— Atunci de ce nu a venit el însuși?

— E într-o ședință cu ofițerul ăla venit direct de la minister. Un anume Alaya sau așa ceva.

— Hendaya.

Rovira a dat aprobator din cap.

— Da, da.

Individul continua să tremure ca un cățeluș.

— Îmi dați un pahar cu apă, vă rog? a implorat el.

Vargas a șovăit o clipă. S-a dus la comodă, a luat carafa de sticlă pe jumătate plină și a turnat apă într-un pahar.

— Și domnișoara Alicia? l-a întrebat Rovira. Nu e cu dumneavoastră?

Vargas și-a dat seama că Rovira venise foarte aproape de el, iar când s-a întors cu paharul în mână, l-a găsit la o palmă distanță. Nu mai tremura și expresia aceea temătoare se transformase într-o mască impenetrabilă.

Nu a apucat să vadă lama cuțitului.

A simțit o împunsătură violentă într-o parte, ca și cum cineva i-ar fi lovit coastele cu un ciocan, și și-a dat seama că lama îi pătrunsese până în plămân. I s-a părut că Rovira zâmbește, iar când a scos arma l-a înjunghiat a doua oară. Cuțitul i s-a adâncit în gât și Vargas s-a clătinat. Privirea i s-a înțețoșat și el s-a sprijinit de comodă. Apoi a simțit lama cuțitului în stomac. S-a prăbușit pe jos. Întunericul se cernea peste el. În timp ce trupul îi era cuprins de convulsii, Rovira i-a luat arma, s-a uitat scurt la ea, apoi a aruncat-o pe covor.

— Tinichea, a zis el disprețuitor.

Vargas s-a cufundat în ochii aceia fără fund. Rovira a așteptat câteva secunde, apoi l-a mai înjunghiat de două ori în stomac, învărtind cuțitul în rană. Polițistul a scuipat sânge și a încercat să-l lovească pe Rovira sau cine o fi fost individul acela care îl făcea bucățele. Pumnii polițistului abia dacă i-au atins fața. Rovira a scos cuțitul din rană și i l-a arătat plin de sânge.

— Ticălosul dracului, a bâiguit Vargas.

— Uită-te la mine, bătrân tâmpit. Vreau să mori știind că față de Alicia nu o să am atâta milă. La ea va dura, cu ea îmi voi pune la bătaie toată priceperea, și îți jur că te va blestema pentru că i-ai înșelat așteptările.

Vargas a simțit că un frig năprasnic pune stăpânire pe el și-i paralizează corpul. Inima îi bătea cu rapiditate și abia dacă mai putea să respire. O pânză caldută și vâscoasă se întindea sub el. Ochii i s-au umplut de lacrimi și l-a cuprins o spaimă cum nu mai simțise vreodată. Asasinul și-a șters cuțitul de reverele paltonului și l-a pus de unde îl scosese. A rămas aplecat asupra lui Vargas, privindu-l în ochi, savurându-i agonia.

— Simți deja? l-a întrebat. Cum e?

Vargas a închis ochii și a văzut în minte chipul Aliciei. A murit cu zâmbetul pe buze, iar asta l-a făcut pe bărbatul pe care-l cunoscuse drept Rovira să înnebunească de ciudă, până într-acolo încât, deși știa că era deja mort, l-a lovit cu pumnii în față până și-a zdrelit degetele.

Fernandito auzea totul din prag. Urcase scările în fugă și când ajunsese în dreptul ușii lui Vargas, se oprise o clipă înainte să sune. Zgomotul loviturilor l-a făcut să încremenească. O voce gătuită înjura cu furie și se auzeau niște lovituri de pumn cumplite. Fernandito a încercat să împingă ușa, dar era încuiată. După câteva clipe loviturile au încetat și s-au auzit pași apropiindu-se de ușă. Frica a pus stăpânire pe el și a dat fuga să se ascundă la etajul de deasupra. S-a lipit de peretele holului dintre etaje. Niște pași coborau scările. Fernandito s-a uitat în jos printre etaje și a văzut un bărbat scund, îmbrăcat într-un palton negru. A mai așteptat câteva secunde, apoi a coborât neauzit până în dreptul ușii lui Vargas. Era întredeschisă. S-a uitat din prag și a văzut trupul polițistului întins pe o peliculă neagră ca o oglindă lichidă. Nu a știut despre ce e vorba până când a călcat pe ea. A alunecat și s-a prăbușit în genunchi lângă corpul întins pe jos. Vargas, alb ca o figurină din marmură, era mort. Preț de câteva clipe Fernandito nu a știut ce să facă. Apoi a văzut revolverul polițistului, l-a luat de pe podea și a țâșnit pe scări în jos.

26

Un giulgiu de nori venit dinspre mare acoperea cu rapiditate orașul Barcelona. Alicia, care stătea la bar, s-a întors când a auzit primul tunet. A contemplat întinderea întunecată ce înainta implacabil spre oraș. Un spasm electric a luminat vârtejul de nori, apoi, după câteva clipe, primele picături de ploaie au lovit în ferestrele restaurantului. Câteva minute mai

târziu, ploaia cu găleata și totul în jur s-a acoperit cu o negură cenușie, de nepătruns.

Însoțită de tunetele furtunii, Alicia a părăsit localul și s-a dus din nou la zidul de piatră care înconjura vila El Pinar. Perdeaua de apă ștergea contururile, îi ascundea mișcările ca un văl. Când a trecut prin fața intrării principale, abia a putut întrezări fațada casei. A dat din nou ocol proprietății și a escaladat zidul prin locul ales dinainte. A sărit de cealaltă parte și a aterizat pe un covor gros de frunze moarte, udate de ploaie, care i-au amortizat căderea. S-a strecurat printre copacii din grădină până în spatele vilei, unde a găsit ferestruica de la bucătărie despre care îi vorbise Fernandito. Ploaia se năpustea furioasă și curgea șiroaie pe pereții casei. Alicia s-a apropiat de ferestruică și a scrutat interiorul bucătăriei. A zărit petele întunecate de pe masa pe care Valentín Morgado murise sub privirile îngrozite ale lui Fernandito. Acum nu părea să fie nimeni înăuntru. Un tunet asurzitor a zguduit vila din temelii. Alicia a lovit geamul cu patul revolverului și cioburile de sticlă i-au căzut la picioare. O secundă mai târziu, se afla în bucătărie.

Fernandito se ținea după el. Necunoscutul înainta agale, parcă ieșit la plimbare, ca și cum nu el ar fi omorât cu sânge-rece un om în urmă cu câteva minute. Când primul fulger a luminat străzile, trecătorii au dat fuga să se adăpostească sub arcadele din Plaza Real. Ucigașul nu a grăbit pasul și nici nu a dat vreun semn că ar avea de gând să se adăpostească. A continuat să se îndrepte fără grabă spre Ramblas. Când a ajuns acolo, s-a oprit chiar pe marginea trotuarului. Fernandito s-a apropiat de necunoscut și și-a dat seama că are hainele ude learcă. Pentru o clipă a simțit dorința de a scoate din buzunar revolverul lui Vargas și de a-l împușca pe la spate. Ucigașul a continuat să stea acolo nemișcat, de parcă i-ar fi simțit prezența și l-ar fi așteptat. Apoi, brusc, și-a reluat drumul și a traversat Ramblas către strada Conde del Asalto, care ducea în centrul cartierului Raval.

Fernandito l-a lăsat să se îndepărteze puțin, apoi l-a urmat. L-a văzut luând-o la stânga și cotind-o pe strada Lancaster. Băiatul a alergat într-acolo și a ajuns la colțul străzii exact la timp ca să-l vadă pe necunoscut dispărând sub porticul unei clădirii de pe la jumătatea străzii. A așteptat câteva secunde, apoi s-a apropiat, lipit de zidurile caselor. Apa murdară ce cădea de pe cornișe îi stropea fața și i se prelingea pe sub gulerul hainei. S-a oprit în dreptul clădirii în care intrase asasinul. De la depărtare i se păruse că e intrarea în casa scărilor, dar acum a văzut că e de fapt intrarea în subsolul unui magazin. O poartă glisantă din tablă ruginită bloca accesul. O ușiță tăiată în poarta mare era închisă, însă destul de prost. O firmă spălăcită, atârnată deasupra porții, anunța:

FABRICĂ DE MANECHINE
HERMANOS CORTÉS
ARTICOLE DE CROITORIE
ȘI ATELIER DE CONFECȚII
Fondat în 1909

După toate aparențele, atelierul se închisese cu mulți ani în urmă și părea abandonat cu totul. Fernandito a șovăit. Totul îi spunea să plece de acolo cât mai repede și să caute ajutor. S-a întors până aproape de colțul străzii, însă acolo i-a răsărit în minte imaginea lui Vargas întins pe jos, cu fața golită de sânge, așa că s-a oprit. S-a întors la poarta atelierului de confecții. A forțat puțin ușița și a reușit să o deschidă câțiva centimetri.

Înăuntru domnea un întuneric absolut. A deschis ușița cu totul și niște dâre de lumină sepulcrală, filtrate de ploaie, au răzbătut dincolo de prag. S-a uitat în jur și ce a văzut i-a amintit de magazinele din copilăria lui. Tejghele de lemn, vitrine de sticlă și scaune căzute ici și colo. Totul era acoperit de ceea ce mai întâi a crezut că sunt bucăți de pânză străvezie,

pentru ca mai apoi să-și dea seama că de fapt erau pânze uriașe de păianjen. Două manechine fără haine se înălțau într-un colț, încremenite într-o îmbrățișare, ca și cum o insectă imensă le-ar fi târât până acolo pentru a le devora.

Fernandito a auzit un sunet metalic venind din interiorul magazinului. A mijit privirea și a observat că dincolo de tejgheaua acoperită de praf era o draperie care acoperea intrarea ce ducea în spatele magazinului. Draperia încă unduia ușor. S-a apropiat, parcă fără să respire, și a îndepărtat-o puțin. În fața lui s-a deschis un coridor lung. A văzut brusc cum lumina scade în spatele său și s-a întors exact când vântul – sau o mână străină – împingea ușița și o închidea încetul cu încetul.

Alicia a străbătut bucătăria, cu ochii țintă pe o ușă din spatele căreia se auzeau voci înăbușite de răpăitul ploii. A auzit pași și apoi un pocnet sec, ca al unei uși grele ce se închide. S-a oprit și a așteptat. S-a uitat în jur prin bucătărie. Sobele, cuptorul și grătarul păreau să nu fi fost folosite de foarte multă vreme. Pe pereți încă atârnavă tigăi, oale, cuțite și alte ustensile de bucătărie. Fierul căpătase nuanțe întunecate. O chiuvetă imensă de marmură era plină cu resturi. În mijlocul bucătăriei trona masa mare de lemn. Alicia a observat lanțurile și curelele prinse de picioarele mesei și petele de sânge uscat de pe tăblie. S-a întrebat ce or fi făcut cu cadavrul șoferului lui Sanchís și dacă soția acestuia, Victoria, mai trăia sau nu.

S-a dus la ușă și și-a lipit urechea de ea. Vocile păreau să vină din camera de alături. Era gata să deschidă puțin ușa, ca să arunce o privire, când a auzit din nou ceea ce la început i se păruse a fi răpăitul ploii în geamuri. De fapt era un păcănit metalic, ce părea să vină din interiorul casei. Și-a ținut respirația și l-a auzit din nou. Ceva sau cineva lovea într-un zid sau într-o țevă conectată la instalația din bucătărie. S-a apropiat până la golul unde mai demult trebuie să fi fost un lift de marfă și de acolo a putut auzi mult mai bine. Sunetele veneau de undeva de jos. Era ceva sub bucătărie.

Alicia a dat ocol încăperii, pipăind pereții și lovindu-i ușor cu degetele. Pereții păreau să nu aibă goluri. A observat într-un colț o ușiță metalică. A tras ivărul și a deschis-o. Dincolo de ușiță era o cămăruță de vreo șase metri pătrați, cu pereții plini de rafturi prăfuite – probabil o fostă cămară. De acolo păcănitul metalic se auzea mult mai bine. A făcut câțiva pași și a simțit dușumeaua vibrând ușor sub picioarele ei. Apoi a văzut: o linie întunecată, un soi de deschizătură verticală pe peretele din capătul cămării. S-a apropiat și a pipăit peretele. A împins cu ambele mâini și peretele s-a deschis. O duhoare intensă de animal, de putreziciune și de excremente a năvălit din interior. Alicia a simțit că i se face greață și și-a acoperit fața cu mâna.

Dinaintea ei se afla un tunel săpat în piatră, care cobora într-un unghi de patruzeci și cinci de grade. O scară cu trepte inegale se pierdea în beznă. Brusc, zgomotul a încetat. Alicia a mers până la prima treaptă și a ciulit urechile. I s-a părut că aude sunetul unei respirații. A ridicat revolverul și a mai coborât o treaptă.

Într-o parte, atârând de perete într-un cârlig metalic, se vedea un obiect lung. O lanternă. Alicia a luat-o și a aprins-o, rotindu-i capătul. O rază de lumină albă a străpuns beznă deasă și umedă care venea din adânc.

— Hendaya? Dumneata ești? Nu mă lăsați aici...

Vocea venea de la capătul tunelului. Era o voce spartă, aproape neomenească. Alicia a coborât treptele una câte una până când a zărit gratiile. A ridicat lanterna și a măturat interiorul celulei. Când și-a dat seama ce vede, i-a înghețat sângele în vene.

Părea un animal rănit, în zdrențe și plin de jeg. Părul slinos, încâlcit, și barba crescută în dezordine ascundeau o față gălbuie, plină de zgârieturi. Creatura aceea s-a târât până la gratii și a întins o mână imploratoare. Alicia a lăsat arma în jos și s-a uitat uluită la omul din fața ei. Prizonierul și-a sprijinit celălalt braț de gratii și fata și-a dat seama că îi lipsea o mână. Îi fusese tăiată cu brutalitate din încheietură și ciotul era acoperit cu smoală uscată. Pielea brațului îi era vineție. Alicia a reușit să-și învingă scârba și s-a apropiat de gratii.

— Valls? a întrebat ea, nevenindu-i să creadă. Sunteți Mauricio Valls?

Deținutul a deschis gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar tot ce i-a ieșit dintre buze a fost un geamăt cumplit. Alicia a cercetat cu privirea felul cum era închisă celula. Un lacăt de fier forjat unea capetele unui lanț petrecut pe după gratii. A auzit pași de-a lungul pereților și a înțeles că nu avea prea mult timp. De cealaltă parte a gratiilor, Valls se uita la ea cu ochii plini de deznădejde. Știa că nu are cum să-l scoată de acolo. Chiar dacă ar fi spart lacătul trăgând câteva focuri asupra lui, era convinsă că Hendaya lăsase cel puțin doi sau trei oameni care să păzească locul. Nu avea de ales, trebuia să-l lase acolo pe Valls și să se ducă după Vargas. Deținutul a părut să-i citească gândurile. A întins mâna și a încercat să o prindă, dar nu mai avea nici o putere.

— Nu mă lăsați aici, a zis pe un ton pe jumătate rugător, pe jumătate poruncitor.

— O să mă întorc cu ajutoare, a șoptit Alicia.

— Nu! a strigat Valls.

Alicia l-a prins de mână, învingându-și repulsia provocată de contactul cu acel sac de oase pe care cineva se hotărâse să-l lase să putrezească de viu în văgăuna aceea.

— Să nu spuneți nimănui că am fost aici.

— Dacă încerci să pleci, o să urlu, nenorocita dracului, și-o să sfârșești aici, cu mine, a amenințat-o Valls.

Alicia l-a privit în ochi și pentru o clipă a avut senzația că dinaintea ei se afla adevăratul Valls – sau puținul care mai rămăsese din el, ascuns în acest cadavru ambulant.

— Dacă faceți asta, n-o să vă mai vedeți niciodată fiica.

Valls s-a transformat brusc și toată furia și deznădejdea de pe chipul lui s-au evaporat într-o clipă.

— Am vorbit cu Mercedes și i-am promis că o să vă gălesc, a zis Alicia.

— Trăiește?

Alicia a dat din cap că da.

Valls și-a sprijinit fruntea de gratii și a început să plângă.

— Nu-i lăsa să o găsească și să-i facă rău, a implorat-o.

— Cine? Cine ar vrea să-i facă rău lui Mercedes?

— Te rog...

Alicia a auzit din nou pași deasupra tunelului și s-a îndepărtat de gratii. Valls s-a uitat la ea cu o privire plină de resemnare și de speranță.

— Fugi, a gemut el.

27

Fernandito nu și-a luat ochii de la ușa care se închidea încet, împinsă de vânt. Bezna a devenit densă în jurul lui. Siluetele manechinelor și vitrinele de sticlă au dispărut în semiîntuneric. Când prin deschizătura ușii nu mai răzbătea decât un fir palid de lumină, Fernandito a tras adânc aer în piept și și-a zis că nu degeaba îl urmărise pe individul acela până în bârlogul lui. Alicia se baza pe el. A strâns revolverul și și-a întors privirea spre coridorul întunecat care se pierdea înăuntrul atelierului.

— Nu mi-e frică, și-a zis.

Un zgomot ușor i-a ajuns la urechi. Ar fi putut jura că e râsul unui copil. Foarte aproape. La numai câțiva metri de unde se afla. A auzit pași venind spre el din întuneric și l-a cuprins panica. A ridicat arma în dreptul ochilor și, fără să știe prea bine ce face, a apăsat pe trăgaci. O detunătură asurzitoare i-a lovit timpanele și brațele i-au zburat în sus, ca și cum cineva i-ar fi tras una peste încheieturi. Un fulger de pucioasă a luminat locul pentru o miime de secundă, suficient ca Fernandito să-l vadă. Venea spre el cu cuțitul în mână, cu privirea scânteietoare, cu fața ascunsă de ceea ce i s-a părut a fi o mască de piele.

Fernandito a mai tras o dată și încă o dată, până ce a scăpat revolverul din mâini și a căzut pe spate. O clipă a crezut că silueta aceea diabolică se afla lângă el și că, înainte de a-și recăpăta suflul, avea să simtă pe piele răceala lamei. S-a târât înapoi cât de repede a putut, iar după ce a reușit să-și recapete

echilibrul, s-a repezit la ușiță, a deschis-o dintr-o lovitură și a căzut pe brânci în strada înghețată. A sărit în picioare și a luat-o la fugă ca dracul de tămâie, fără să se uite înapoi.

Toți îi ziceau Bernal. Nu era numele lui adevărat, dar nu se chinuse niciodată să-i corecteze. La ordinul lui Hendaya, ajunsese de numai câteva zile în vila aceea care-ți făcea părul măciucă, dar văzuse deja destul. Suficient pentru a-și da seama că, cu cât torționarul acela și șleahța lui de măcelari știa mai puține despre el, cu atât mai bine. În mai puțin de două luni urma să se pensioneze și să aibă o pensie de mizerie, drept recompensă pentru o întreagă viață pierdută în Corpul Superior de Poliție. Așa stând lucrurile, visul său măreț era acela de a muri singur și uitat, într-o cameră întunecoasă și plină de umezeală dintr-o pensiune de pe strada Joaquín Costa. Decât să mai facă pe eroul în folosul tuturor acelor copii falnici trimiși direct de la conducerea statului, prefera să moară ca o târfă bătrână. Veneau noii centurioni, toți după chipul și asemănarea șefului, toți gata să curețe străzile Barcelonei de nenorociți și de comuniști de doi bani, care abia mai puteau să urineze din picioare după ce-și petrecuseră jumătate de viață prin ascunzători sau între zidurile unor închisori pline ochi. Există epoci în care e preferabil să mori uitat decât în plină glorie.

De astfel de gânduri era cuprins falsul nostru Bernal când a deschis ușa bucătăriei. Hendaya insista ca fiecare să-și facă rondul prin casă, iar el executa ordinele fără să crâcnească. Asta era specialitatea lui. A fost de ajuns să facă doar câțiva pași ca să-și dea seama că aici ceva nu e în regulă. Un curent de aer rece i-a mângâiat fața. S-a uitat spre celălalt capăt al bucătăriei. Lumina unui fulger a evidențiat conturul geamului spart. S-a dus în colț și s-a aplecat spre cioburile împrăștiate pe jos. Urme de pași se pierdeau în praf. Urme ușoare, tălpi de pantof cu toc. O femeie. Falsul Bernal a cântărit situația. S-a ridicat și s-a dus în cămară. A împins peretele din capăt și a deschis intrarea în tunel. A coborât câteva trepte, până

când duhoarea care urca spre el l-a avertizat că ar fi mai bine să stea locului. S-a întors și, înainte de a închide gura de acces, a observat lanterna care atârna în cârligul de pe perete. Se balansa ușor. Polițistul a închis ușa din perete și a revenit în bucătărie. A aruncat o privire rapidă de jur împrejur și, după ce s-a gândit câteva secunde, a șters urmele cu piciorul și a ascuns cioburile într-un colț întunecat. Nu avea să fie el cel care să-l informeze pe Hendaya despre faptul că le făcuse cineva o vizită neașteptată. Nefericitul care îi dăduse ultima dată știri proaste lui Hendaya sfârșise cu mandibula dislocată. Și era unul dintre oamenii săi de încredere. El nici nu conta. Cu puțin noroc, peste șapte săptămâni avea să primească o medalie de onoare pe care se gândea să o folosească pentru a-și asigura serviciile unei târfe de lux cu care să ajungă în ceruri și, dacă avea să supraviețuiască traseului, urma să aibă la dispoziție o întreagă bătrânețe cenușie și blestemată pentru a uita ce văzuse în ultimele zile la El Pinar și pentru a se convinge că tot ce făcuse în numele datoriei ținea de acel Bernal fals și nu de el, cel adevărat, care nu fusese și nu avea să fie niciodată așa.

Ascunsă în grădină, de cealaltă parte a ferestrei, Alicia l-a văzut pe polițist străbătând atent bucătăria, verificând intrarea în tunel și apoi – lucru de neînțeles – ștergând urmele lăsate de ea. Polițistul s-a mai uitat o dată prin bucătărie, după care s-a îndreptat spre ușă. Profitând de ploaia care încă mai curgea ca la potop și fără să știe sigur dacă polițistul acela avea sau nu de gând să-și anunțe superiorii despre cele văzute, Alicia a decis să străbată grădina în fugă, să coboare printr-o parte a colinei și să escaladeze zidul. În cele șaiszeci de secunde cât i-a luat ca să ajungă până la zid, s-a așteptat mereu să se trezească cu un glonț între omoplați, un glonț care, din fericire, nu a venit. A sărit în stradă și a alergat până în piață, unde tramvaiul albastru aștepta să-și înceapă coborârea în plină furtună. A urcat din mers și, fără să țină cont de privirea reprobatoare a taxatorului, s-a trântit pe un scaun, udă leoarcă și tremurând, fără să știe dacă de frig sau de ușurare.

L-a găsit în ploaie, chircit pe treptele de la intrare. Alicia a trecut prin bălțile care acopereau strada Aviñón și s-a oprit în fața lui. A știut-o înainte ca Fernandito să-i spună ceva. Îi văzuse lacrimile când și-a ridicat privirea spre ea.

— Unde e Vargas? a întrebat Alicia.

Fernandito și-a lăsat capul în piept.

— Nu vă duceți sus, i-a șoptit.

Alicia a urcat treptele din două în două, fără să țină cont de durerea care-i înțepa șoldul și-i învinețea toată partea aceea de trup până sub coaste. Când a ajuns la etajul al patrulea, s-a oprit în fața ușii întredeschise de la apartamentul lui Vargas. În aer plutea un miros dulceag, metalic. A împins ușa și a văzut trupul întins pe jos, în sufragerie, pe o peliculă ce lucea întunecat. A invadat-o un frig care i-a tăiat respirația și a trebuit să se sprijine de canatul ușii. Cu picioarele tremurându-i, s-a apropiat de cadavru. Vargas avea ochii deschiși. Fața lui, pe care cu greu i-a recunoscut-o, era o mască de ceară distrusă de lovituri. A îngenuncheat lângă el. L-a mângâiat pe obraz. Era rece. Lacrimi de furie i-au încețoșat privirea și tânăra a încercat să-și înfrâneze gemetele.

Lângă cadavru era un scaun răsturnat. Alicia l-a ridicat, s-a așezat și a contemplat corpul în tăcere. Focul din șold își croia drum prin oasele ei. A început să-și lovească tare cu pumnul vechea rană, durerea a orbit-o câteva secunde și tânăra a fost cât pe ce să se prăbușească de pe scaun. A continuat să se lovească până când Fernandito, care urmărise toată scena din prag, i-a prins mâinile și a oprit-o. A strâns-o în brațe până a imobilizat-o. A lăsat-o să urle de durere până a rămas aproape fără suflare.

— Nu sunteți de vină, îi tot repeta Fernandito.

Când Alicia s-a oprit din tremurat, Fernandito a acoperit cadavrul cu o pătură găsită pe un fotoliu.

— Caută-l prin buzunare, i-a cerut Alicia.

Băiatul a cotrobăit prin buzunarele paltonului și ale sacoului. I-a găsit portofelul, câteva monede, o bucată de hârtie cu o listă de cifre și o carte de vizită pe care scria:

María Luisa Alcaine
Secretar adjunct
Direcția Arhivelor și Documentelor

Registrul de Stare Civilă Barcelona

I-a dat toate lucrurile pe care le găsisese și Alicia le-a examinat. A păstrat bucata de hârtie și cartea de vizită. I-a înapoiat celelalte obiecte, spunându-i să le pună de unde le luase. Tânăra nu-și mai lua privirea de la silueta lui Vargas, care se ghicea sub pătură. Fernandito a mai așteptat câteva minute, după care s-a apropiat de ea.

— Nu putem rămâne aici, a zis.

Alicia l-a privit de parcă nu ar fi înțeles nimic sau nu ar fi putut să-l audă.

— Dați-mi mâna.

Ea a refuzat ajutorul lui și a încercat să se ridice singură. Fernandito i-a văzut rictusul de durere de pe chip. A cuprins-o pe Alicia de mijloc și a ajutat-o să se ridice. Odată în picioare, Alicia a făcut câțiva pași, încercând să-și ascundă șchiopătatul.

— Pot singură, a zis.

Tonul ei căpătase o răceală de gheață. Privirea îi era impenetrabilă și pe chipul ei nu se ghicea nici o emoție, nici măcar atunci când s-a întors pentru ultima dată spre Vargas. „A încuiat ușa și a aruncat cheile“, și-a zis Fernandito.

— Să mergem, a spus Alicia și a luat-o șchiopătând spre ieșire.

Fernandito a ținut-o de braț și a condus-o până la scări.

S-au așezat la Gran Café, într-un colț, la o masă din fundul cafenelei. Fernandito a comandat două căni de cafea cu lapte și un pahar de coniac, din care a turnat într-una din căni, apoi i-a întins-o Aliciei.

— Beți asta. O să vă încălziți.

Alicia a luat cana și a început să soarbă încet. Ploaia continua să bată în ferestre. Șiroaiele ascundeau pătura cenușie ce coborâse peste oraș. Imediat ce Alicia a prins iarăși culoare în obraji, Fernandito i-a povestit tot ce se întâmplase.

— Nu trebuia să te duci după el până acolo, a zis ea.

— Nu voiam să-mi scape, a replicat Fernandito.

— Ești sigur că e mort?

— Nu știu. Am tras de câteva ori în el cu revolverul căpitanului Vargas. Era la cel mult doi metri de mine. Totul s-a petrecut pe întuneric...

Alicia și-a așezat palma peste palma lui Fernandito și i-a zâmbit stins.

— Sunt bine, a mințit el.

— Mai ai arma?

Fernandito a dat din cap că nu.

— Am scăpat-o din mâini când am fugit. Ce-o să facem acum?

Câteva clipe Alicia nu a spus nimic, ci a rămas cu privirea fixată pe ferestre. Simțea durerea din șold pulsându-i în ritmul inimii.

— Nu ar fi cazul să luați o pastilă din aia? a întrebat Fernandito.

— După.

— După ce?

Alicia l-a privit în ochi.

— Vreau să mai faci ceva pentru mine.

Fernandito a dat aprobator din cap.

— Orice.

Ea s-a căutat prin buzunare, a scos o cheie și i-a întins-o.

— Ia cheia asta. E de la apartamentul meu.

— Nu înțeleg.

— Vreau să te duci la mine. Înainte de a intra, asigură-te că nu e nimeni înăuntru. Dacă ușa e deschisă sau dacă îți se pare că încuietoarea a fost forțată, dispari imediat de acolo și nu te oprești din alergat până nu ajungi la tine acasă.

— Nu veniți cu mine?

— Odată ajuns în sufragerie, caută sub canapea. Vei găsi o cutie cu tot felul de hârtii. În cutie e un plic cu un carnetel înăuntru. Pe plic scrie „Isabella“. Ai înțeles?

Fernandito a făcut semn că da.

— Isabella.

— Vreau să iei cutia aia și să o duci cu tine. Ascunde-o. Ascunde-o undeva unde să nu o poată găsi nimeni. Poți să faci asta pentru mine?

— Da. Nu vă faceți griji. Dar...

— Nici un „dar“. Dacă mi se întâmplă ceva rău...

— Nu spuneți asta.

— Dacă mi se întâmplă ceva rău, a insistat Alicia, nu te poți duce nici măcar la poliție. Dacă nu vin eu după cutie, așteaptă câteva zile și apoi du-o la librăria Sempere & Fiii, pe strada Santa Ana. Știi unde e?

— Da, știu...

— Înainte de a intra, asigură-te că nimeni nu supraveghează librăria. Dacă ceva îți stârnește cea mai mică suspiciune, treci mai departe și așteaptă un moment mai prielnic. Când vei fi în librărie, întreabă de Fermín Romero de Torres. Spune numele.

— Fermín Romero de Torres.

— Să nu ai încredere în nimeni altcineva. Nu poți avea încredere în nimeni altcineva.

— Mă speriați, domnișoară Alicia.

— Dacă mi se întâmplă ceva rău, dă-i cutia aceea cu documente. Spune-i că vii din partea mea. Povestește-i ce s-a întâmplat. Spune-i că printre documentele din cutie se găsește și jurnalul mamei lui Daniel, Isabella Gispert.

— Cine e Daniel?

— Spune-i lui Fermín că trebuie să le citească el mai întâi și apoi să decidă dacă i le arată sau nu lui Daniel. Să hotărască el.

Fernandito a dat din cap că a înțeles. Alicia a zâmbit cu tristețe. L-a apucat de mână și i-a strâns-o cu putere. El i-a dus mâna la buze și i-a sărutat-o.

— Îmi pare rău că te-am băgat în toată povestea, Fernandito. Și acum te-am mai făcut responsabil și pentru asta... Nu aveam nici un drept să fac așa ceva.

— Mă bucur că mi-ai încredințat misiunea. N-o să vă dezamăgesc.

— Știu... Încă ceva și gata. Dacă nu mă mai întorc...

— O să vă întoarceți.

— Dacă nu mă mai întorc, să nu mă cauți nici prin spitale, nici la poliție – nicăieri. Va trebui să uiți că m-ai cunoscut vreodată. Șterge-mă din memorie.

— Nu o să vă uit niciodată, domnișoară Alicia. Așa sunt eu, tâmpit...

Ea s-a ridicat. Era limpede că durerea nu-i dădea pace nici o clipă, dar i-a zâmbit lui Fernandito ca și cum ar fi fost vorba doar despre un neajuns trecător.

— Vă duceți să-l căutați pe bărbatul acela necunoscut, nu-i așa?

Alicia nu a răspuns.

— Cine e? a întrebat Fernandito.

În fața ochilor i-a apărut descrierea făcută de Fernandito asasinului lui Vargas.

— Își zice Rovira, a zis ea. Dar nu știu cine e.

— Oricine ar fi e extrem de periculos, dacă mai e încă viu.

Fernandito s-a ridicat și el, gata să o însoțească. Alicia l-a oprit și i-a făcut semn să stea locului.

— Tot ce vreau de la tine e să te duci la mine acasă și să faci ce ți-am zis.

— Dar...

— Nu mai comenta. Vreau să juri că vei face exact ce ți-am zis.

Fernandito a scos un oftat adânc.

— Jur.

Alicia i-a oferit unul din acele zâmbete devastatoare ale ei care îl făcuseră de atâtea ori pe Fernandito să-și piardă până și puțină minte cu care-l înzestrase Dumnezeu, apoi s-a îndreptat șchiopătând spre ieșire. Băiatul a văzut-o pierzându-se în

ploaie, mai fragilă ca niciodată. A așteptat până a dispărut în susul străzii, după care a lăsat pe masă câteva monede, a ieșit și a traversat strada ca să ajungă exact în fața casei Aliciei. În curte s-a întâlnit cu portăreasa Jesusa, mătușa lui, care încerca să ștergă bălțile de ploaie cu un teu de lemn la capătul căruia pusese o cârpă. Văzând că are o cheie în mână, Jesusa s-a încruntat. Fernandito și-a dat seama că portăreasa, născută pentru bârfă și dotată cu o privire de vultur când era vorba de orice nu o privea, văzuse scena de la Gran Café, inclusiv momentul când el îi sărutase mâna Aliciei.

— Tot nu ți-ai băgat mințile-n cap, Fernandito?

— Nu e ce pare, mătușă.

— Despre ce pare mai bine nici să nu vorbesc, dar cum nu ai altă mătușă în afară de mine și cum sunt singura din familie cu capul pe umeri, mă văd obligată să-ți spun ce ți-am mai spus de mii de ori.

— Că domnișoara Alicia nu-i de nasul meu, a zis Fernandito, cunoscând foarte bine placa mătușii lui.

— Și că într-o bună zi o să-ți frângă inima, cum se spune la radio, a adăugat Jesusa.

Ziua aceea trecuse deja cu mulți ani în urmă, dar Fernandito a preferat să nu mai toarne gaz pe foc. Jesusa a venit lângă el, i-a zâmbit cu tandrețe și l-a ciupit de obraji, de parcă băiatul ar fi avut tot zece ani.

— Tot ce vreau e să nu suferi. Iar domnișoara Alicia, la care știi că țin ca și cum ar fi din familia noastră, e o bombă ambulantă: atunci când te aștepți mai puțin, va exploda și-i va nenoroci pe toți cei de lângă ea. Să mă ierte Dumnezeu pentru vorbele astea.

— Știu, mătușă. O știu prea bine. Nu-ți face griji, că știu ce fac.

— Așa a zis și unchiul tău în ziua în care s-a înecat.

Fernandito a sărutat-o pe frunte și a început să urce scările. A intrat în apartamentul Aliciei, a lăsat ușa întredeschisă și a urmat instrucțiunile primite de la ea. Sub canapeaua din salon a găsit cutia despre care îi vorbise tânăra. A deschis-o și a

aruncat o privire teancului de documente, printre care a văzut și plicul pe care scria:

Isabella

Nu a îndrăznit să-l deschidă. A închis cutia, întrebându-se cine o fi acel Fermín Romero de Torres care merita încrederea totală a Aliciei, omul care pentru ea părea a fi ultima soluție. Ținând cont de vârtejul evenimentelor, Fernandito bănuia că în viața Aliciei existau mulți oameni de care habar nu avea și care jucau un rol mult mai important el.

„Doar nu ai crezut că ești tu unicul...”

A luat cutia și s-a îndreptat spre ușă. Înainte de a ieși, a contemplat pentru ultima dată apartamentul Aliciei, convins că nu avea să mai pună vreodată piciorul acolo. Când a ajuns în holul parterului, a văzut că mătușa lui încă mătura apa de ploaie care se infiltrasese sub portal. S-a oprit o clipă ca fulgerat.

— Lașule, și-a zis încet. Nu trebuia să o lași să meargă acolo. Jesusa s-a oprit din măturat și l-a privit intrigată.

— Ce ai zis, comoara mea?

Fernandito a scos un oftat.

— Mătușă, pot să te rog ceva? a întrebat-o.

— Bineînțeles. Ia să aud ce vrea gurița ta.

— Vreau să ascunzi cutia asta undeva unde să nu o poată găsi nimeni. E foarte important. Să nu spui nimănui că e la tine. Nici măcar poliției, dacă va fi cazul. Nimănui.

Jesusa s-a întunecat la față. A aruncat o privire spre cutie și și-a făcut cruce.

— Of, of, of... În ce necazuri te-ai băgat?

— Nimic care să nu se poată rezolva.

— Așa zicea mereu și unchiul tău.

— Știu, lasă asta. Mă ajuți sau nu? E foarte important.

Jesusa a dat din cap cu solemnitate că da.

— Mă întorc repede.

— Juri?

— Sigur.

A ieșit în stradă, încercând să scape cât mai repede de privirea îngrijorată a mătușii lui, și a înfruntat ploaia, cuprins de o teamă atât de puternică, încât nici nu mai simțea cum frigul îl pătrundea până la oase. Parcurgând drumul care putea foarte bine să fie ultimul din scurta lui viață, Fernandito și-a zis că, datorită Aliciei, învățase cel puțin două lucruri bune de știut pentru toată viața, asta dacă avea să apuce să le spună și altora. Primul era minciuna. Al doilea, pe care încă îl simțea mușcând în carne vie, era că jurămintele semănau puțin cu inimile: odată rupt unul, celelalte nu mai contau.

28

Alicia s-a oprit la colțul străzii Lancaster și timp de câteva minute a ținut sub observație fosta fabrică de manechine. Ușița pe care se strecurase Fernandito era încă întredeschisă. Clădirea unde se afla atelierul era o dărăpănătură din piatră, cu un singur etaj și cu acoperișul spart. Ferestrele de la etaj erau bătute în scânduri și aveau pervazul plin de mucegai. O firdă pentru cabluri, acum spartă, era prinsă de fațadă și un fir de telefon ieșea din găurile date în zidul casei. Dacă nu țineai cont de acele detalii, casa părea abandonată cu totul, așa cum erau majoritatea atelierelor industriale rămase în acea zona a cartierului Raval.

Alicia s-a apropiat, mergând lipită de zidul clădirii, ca să nu poată fi văzută de la intrare. Din cauza furtunii, pe stradă nu era nici țipenie, așa că a putut scoate liniștită revolverul, după care s-a dus la ușița și a îndreptat arma spre interiorul casei. A împins ușița până ce a deschis-o larg și a scrutat tunelul de lumină care străbătea holul. A intrat ținând arma în dreptul ochilor și strângând-o în mâini. Un curent de aer slab venea din interior, aducând un iz de canalizare veche și de încă ceva, ce Aliciei i s-a părut a fi combustibil, poate kerosen.

Holul dădea în ceea ce trebuie să fi fost zona comercială a atelierului. O tejghea, mai multe vitrine de sticlă goale și câteva manechine învăluite într-o pânză albă tronau asupra locului. Alicia a dat ocol tejghelei, pentru a ajunge la intrarea în spatele magazinului, care se făcea printr-o perdea cu mărgelile de lemn. Când a dat să îndepărteze perdeaua, a lovit cu piciorul un obiect metalic. S-a uitat rapid la dușumea fără să lase în jos revolverul și a văzut arma lui Vargas. A luat-o și a pus-o în buzunarul stâng al hainei. A pătruns printre șirurile de mărgelile de lemn și s-a trezit în fața unui coridor care se pierdea în interiorul clădirii. În aer încă se mai simțea mirosul de praf de pușcă. Câteva reflexe slabe de lumină pâlpâiau pe tavan. Alicia a pipăit pereții până a dat peste un întrerupător. L-a apăsat și a aprins o ghirlandă de becuri slabe, înșirate pe un cablu de-a lungul coridorului. Lumina lor stinsă, roșiatică, a scos la iveală un alt coridor, unul îngust, care cobora ușor. Pe perete, la câțiva metri de la intrare, se vedeau niște pete întunecate, ca și cum o rafală de vopsea roșiatică ar fi lovit acel perete. Era clar că măcar unul dintre gloanțele trase de Fernandito își atinsese ținta. Poate mai multe. Urmele de sânge se pierdeau de-a lungul coridorului. Puțin mai încolo a găsit cuțitul cu care Rovira încercase să-l atace pe Fernandito. Lama era plină de sânge și Alicia și-a dat seama că era sângele lui Vargas. A continuat să înainteze și nu s-a oprit decât când a zărit o lumină fantomatică ce venea de la capătul coridorului.

— Rovira? a zis ea.

S-a auzit ceva târându-se prin întuneric și o umbră a apărut în fundul coridorului. Alicia a încercat să înghită, dar avea gura uscată. Nici nu-și dăduse seama că de când intrase în clădire, nu mai simțea nici frigul, nici durerea din șold. Simțea numai frică.

A parcurs repede distanța care o separa de capătul coridorului, fără să-i pese de zgomotul făcut de pantofii săi pe dușumeaua umedă și vâscoasă.

— Rovira, știu că ești rănit. Hai să discutăm.

Și-a simțit tonul vocii: era fragil și temător, dar măcar o ajuta să se ghideze după ecoul vorbelor ei. La capătul coridorului

Alicia s-a oprit. Acolo se deschidea o cameră largă, cu tavanul înalt. A văzut bancuri de lucru părgănite, ustensile și mașini industriale. Un luminator amplasat în celălalt capăt al atelierului proiecta o lumină fantasmagorică.

Atârnau în sfori prinse de tavan și asta le conferea aspectul unor spânzurați suspendați la jumătate de metru de pământ. Bărbați, femei și copii, manechine îmbrăcate după moda altor vremuri se legănau în penumbră ca niște suflete captive într-un purgatoriu secret. Erau zeci de manechine. Unele aveau chipuri zâmbitoare și priviri de sticlă, altele erau fără cap. Alicia își simțea inima zvâcnindu-i în gât. A tras adânc aer în piept și a pătruns prin hățișul de manechine suspendate. Mâini fără viață i-au mângâiat fața și părul în timp ce înainta lent. Figurile suspendate se agitau la trecerea ei.

Manechinele de lemn răsunau când le atingea și ecoul se împrăștia prin hală. În urma lui persista un duduț ușor, ca de motor. Mirosul de kerosen se simțea tot mai puternic pe măsură ce Alicia înainta către capătul halei. A lăsat în urmă pădurea de manechine suspendate și a zărit o mașinărie care vibra și împrăștia aburi. Un generator. Într-o parte a generatorului se înălța o grămadă de piese dispartate. Capete, mâini și torsuri dezmembrate se învălmășeau într-un morman care i-a adus în minte trupurile claipe peste grămadă văzute pe străzi după bombardamentele aeriene din timpul războiului.

— Rovira, a zis din nou, mai mult pentru a-și auzi vocea decât în speranța unui răspuns.

Era convinsă că o urmărește din vreun ungher întunecat. A scrutat hala, încercând să ghicească ce erau contururile ce se întrezăreau în penumbră. Nu a observat nici o mișcare. Dincolo de mormanul de piese dispartate mai mult se ghicea decât se vedea o ușă pe sub care treceau niște cabluri conectate la generator. Canatul ușii lăsa să se întrevadă un dreptunghi de lumină slabă. Alicia s-a rugat ca dincolo de acea ușă să se afle cadavrul lui Rovira, întins pe jos. S-a dus la ușă și a deschis-o cu o lovitură de picior.

29

Încăperea era dreptunghiulară, iar mirosul de umezeală și pereții întunecați, fără ferestre, îi dădeau aspectul unei cripte. De tavan atârnav din loc în loc becuri fără abajur, care aruncau o lumină gălbuie și scoteau un zumzet ușor și scânteietor, ca și cum un roi de insecte ar fi înaintat de-a lungul pereților. Alicia a parcurs cu privirea fiecare centimetru din cameră și abia apoi a intrat. Nu se vedea nici urmă de Rovira.

Un pat de fier ocupa unul din colțurile încăperii. Pe el erau întinse două pături ce țineau loc de așternut, iar o ladă de lemn era folosită pe post de noptieră. Pe ladă se aflau un telefon negru, câteva lumânări și un borcan de sticlă plin cu monede. Sub pat se vedeau o valiză veche, o pereche de pantofi și o găleată. Lângă pat era un garderob mare, din lemn strunjit, o piesă de mobilier de epocă, pe care te-ai fi așteptat să o găsești mai degrabă într-o vilă burgheză, nu într-o fostă fabrică. Ușile sale erau aproape închise, dar între ele exista o deschizătură de câțiva centimetri. Alicia s-a apropiat încetul cu încetul, gata să tragă toate gloanțele din revolver. Pentru o clipă și l-a imaginat pe Rovira rânjind în întunericul garderobului și așteptând ca ea să deschidă neatentă ușile.

A strâns revolverul între palme și a lovit ușile cu piciorul, iar acestea, s-au deschis încet izbindu-se de marginile garderobului. Înăuntru nu era nimeni. O duzină de umerase goale atârnav pe o bară. În partea de jos a garderobului a găsit o cutie pe care scria un singur cuvânt:

SALGADO

A tras de cutie și conținutul ei i s-a împrăștiat la picioare. Bijuterii, ceasuri și alte obiecte de valoare. Teancuri de bancnote care păreau ieșite din uz, toate legate cu sfoară. Lingouri de aur turnate în grabă, stângaci. Alicia a îngenuncheat, s-a uitat atentă la comoara aceea, o mică avere, și a bănuit că

trebuia să fie tezaurul pe care Sebastián Salgado, fostul deținut de la închisoarea Montjuic și primul suspect în cazul dispariției lui Mauricio Valls, îl ascunsese la bagajele de mână din Gara de Nord și visase să și-l recupereze douăzeci de ani mai târziu, atunci când ministrul îl grațiase. Salgado nu a mai reușit niciodată să intre în posesia acelei averi obținute prin crime și escrocherii. Când a deschis dulăpiorul, a găsit valiza goală și a murit cu rușinea de a fi devenit un hoț furat. Cineva i-o luase înainte. Cineva care știa de existența averii și de scrisorile anonime primite de Valls ani la rând. Cineva care trăgea sforile acelei povești cu mult înainte ca ministrul să dispară.

Luminile au pâlpâit o clipă și Alicia s-a întors speriată. Atunci a văzut. Ocupa un perete întreg, de la podea până la tavan. S-a apropiat încet și când și-a dat seama ce avea în fața ochilor, a simțit că o lasă genunchii și și-a lăsat brațele să-i cadă pe lângă corp.

Era un mozaic format din zeci, poate sute de fotografii, tăieturi din ziare și scurte însemnări. Fusese confecționat cu o precizie extraordinară și cu o dăruire de bijutier. Toate imaginile, fără nici o excepție, erau cu Alicia. A văzut instantanee din perioada în care abia intrase în cadrul unității speciale așezate lângă fotografii și mai vechi, de pe vremea când era o fetiță de la orfelinatul Patronato Ribas. Colecția includea și zeci de fotografii făcute de la distanță, în care apărea pe străzi din Madrid sau din Barcelona, la intrarea în hotelul Palace, stând într-o cafenea și citind, coborând treptele Bibliotecii Naționale, făcând cumpărături în magazinele din capitală, ba chiar plimbându-se pe lângă Palacio de Cristal în parcul Retiro. În una dintre fotografii părea să se vadă ușa camerei ei din hotelul Hispania.

A văzut tăieturi din ziare unde se scria despre cazuri la rezolvarea cărora ajutase, dar unde, firește, nu erau menționate niciodată numele ei sau unitatea din care făcea parte, meritele fiind atribuite poliției sau jandarmeriei. La baza mozaicului se afla o măsură aranjată ca un altar, unde a recunoscut tot

soiul de obiecte de care se folosise cândva: meniuri de restaurant pe care le consultase, șervețele pe care își notase ceva, însemnări scrise de mâna ei, un pahar de vin cu urme de la rujul ei, un muc de țigară, cotorul biletului ei de tren de la Madrid la Barcelona...

Pe un colț al mesei stătea o cutie de sticlă în interiorul căreia, expuse ca niște relicve, se aflau piese din lenjeria ei intimă, dispărute într-o noapte când cineva sau ceva îi pătrunsesese în casă în timp ce ea se afla sub efectul calmantelor. O pereche de ciorapi de-ai ei era întinsă pe masă, prinsă în piuneze. Lângă ciorapi se afla cartea lui Víctor Mataix din seria *Labirintul spiritelor*, sustrasă tot din casa ei. A cuprins-o o nevoie imperioasă de a fugi din acel loc de coșmar.

Nici nu și-a dat seama când o siluetă aflată de cealaltă parte a ușii s-a ridicat lent din mormanul de manechine dezmembrate și s-a apropiat de ea.

30

Când a înțeles ce se întâmplă în spatele ei, era deja prea târziu. A auzit o respirație întretăiată și s-a întors, dar nu a mai avut timp să tragă. O lovitură puternică i-a zguduit măruntaiele. Împunsătura i-a tăiat respirația și a făcut-o să cadă în genunchi. Abia atunci l-a văzut în lumină și și-a dat seama de ce nu-l văzuse încă de când intrase. O mască albă îi acoperea fața. Era complet dezbrăcat și ținea în mână un soi de șurubelniță cu mâner de lemn și cu vârful ascuțit.

Alicia a încercat să-l împuște, dar Rovira a lovit-o în mână cu șurubelnița. Revolverul i s-a rostogolit pe dușumea. Bărbatul a prins-o de gât și a târât-o până la pat. A aruncat-o pe saltea și s-a așezat pe picioarele ei, imobilizând-o. I-a apucat mâna dreaptă, pe care o înțepase cu șurubelnița, și s-a aplecat să o lege cu sârmă de vergelele de fier ale patului. În timp ce făcea toate aceste gesturi, masca i-a alunecat ușor în jos și Alicia a văzut fața spartă a lui Rovira la câțiva centimetri de

fața ei. Avea ochii sticloși și pielea de pe o parte a feței îi era arsă de la împușcătură. O ureche îi sângera și el zâmbea ca un copil gata să smulgă aripile unei insecte, pentru a se bucura de agonia ei.

— Cine ești? a întrebat Alicia.

Rovira a privit-o lung, savurând fiecare clipă.

— Te crezi atât de deșteaptă și încă nu ți-ai dat seama cine sunt? Sunt tu. Tot ce ar fi trebuit să fii tu. La început te-am admirat. Dar mai apoi mi-am dat seama că ești slabă și că nu mai am nimic de învățat de la tine. Sunt mai bun decât tine. Tu n-ai fi ajuns niciodată atât de bună ca mine...

Rovira lăsase șurubelnița pe pat. Alicia și-a zis că dacă i-ar distra atenția o secundă, poate că ar reuși să apuce șurubelnița cu mâna stângă, încă nelegată, și să i-o înfigă în gât sau în ochi.

— Nu-mi face rău! l-a implorat ea. Fac tot ce-mi ceri...

Rovira a izbucnit în râs.

— Dragă, ce vreau eu e tocmai să-ți fac rău. Mult rău. Merit asta...

A prins-o de păr și și-a trecut limba peste fața și buzele ei. Alicia a închis ochii, pipăind pătura în căutarea șurubelniței. Palmele lui Rovira i-au mângâiat torsul, apoi au coborât până la vechea ei rană. Alicia tocmai reușise să atingă șurubelnița cu vârful degetelor, când Rovira i-a șoptit la ureche:

— Deschide ochii, târfă. Vreau să văd ce față o să faci când vei simți durerea.

Alicia a deschis ochii, știind ce urma să se întâmple și rugându-se să leșine după prima lovitură. Rovira s-a îndreptat de spinare, a ridicat pumnul și l-a abătut cu toată forța asupra rănii ei. Alicia a scos un urlet asurzitor. Rovira, încă-perea, lumina, frigul din măruntaie, toate s-au șters dintr-odată. A rămas numai durerea străbătându-i oasele ca un curent electric, care a făcut-o să nu mai știe cine era și unde se afla.

Când Alicia și-a încordat tot trupul și și-a dat ochii peste cap, Rovira a început să râdă. I-a ridicat fusta până mai sus de cicatricea care i se întindea pe tot șoldul ca o pânză de

păianjen neagră și și-a trecut degetele peste pielea ei. S-a aplecat și a sărutat-o pe rană, apoi a lovit-o de mai multe ori, până când și-a zdrelit pumnul în oasele șoldului. Într-un târziu, când Alicia nu mai scotea nici un sunet, s-a oprit. Trupul ei, ce se cufunda tot mai adânc într-un hău de agonie și întuneric, era scuturat de convulsii. Rovira a luat șurubelnița și a urmărit cu vârful ei rețeaua de capilare întunecate care se întrezăreau sub pielea palidă de pe șoldul Aliciei.

— Uită-te la mine, i-a cerut el. Sunt înlocuitorul tău. Și voi fi mult mai bun decât tine. Începând de acum, eu voi fi favoritul.

Alicia s-a uitat la el sfidătoare. Rovira i-a făcut cu ochiul.

— Asta e Alicia mea, i-a zis.

A murit zâmbind. Nici nu și-a dat seama când Alicia a scos revolverul din buzunarul hainei. Exact când Rovira începuse să o împungă cu șurubelnița în rană, Alicia i-a pus arma sub bărbie.

— Deșteaptă fată, a șoptit el.

După o clipă fața lui Rovira a explodat într-un nor de oase și sânge. A doua împușcătură l-a aruncat înapoi. Trupul lui gol a căzut pe spate, la picioarele patului, cu o gaură încă fumegândă în piept și cu mâna strângând în continuare șurubelnița. Alicia a lăsat revolverul jos și și-a dezlegat mâna dreaptă. Adrenalina o făcuse să nu simtă durerea, dar știa că nu va dura prea mult și că atunci când durerea va reveni, mai devreme sau mai târziu, își va pierde cunoștința. Trebuia să iasă de acolo cât mai repede.

A reușit să se așeze pe pat în capul oaselor. A încercat să se ridice, dar a trebuit să aștepte câteva minute, pentru că picioarele nu o mai ascultau și tot trupul îi era cuprins de o slăbiciune cum nu mai simțise vreodată. I s-a făcut frig. Foarte frig. Până la urmă a izbutit să se ridice, tremurând ca varga, și a rămas în picioare, sprijinindu-se de perete. Trupul și hainele îi erau pătate cu sângele lui Rovira. Nu-și simțea mâna dreaptă, ci doar o pulsație surdă. S-a uitat cu luare-aminte la

rana pe care Rovira i-o făcuse cu șurubelnița. Nu arăta bine deloc.

În acel moment telefonul de lângă pat a început să sune. Alicia și-a înăbușit un țipăt de groază.

L-a lăsat să sune aproape un minut, uitându-se la el de parcă ar fi fost o bombă ce putea exploda în orice clipă. Până la urmă a ridicat receptorul și l-a lipit de ureche. A ascultat, ținându-și respirația. Pe fir s-a lăsat o tăcere îndelungă. Dincolo de foșnetul liniei telefonice, undeva departe se auzea o respirație calmă.

— Ești acolo? a zis vocea.

Alicia a simțit cum receptorul îi tremură în mână.

Era vocea lui Leandro.

A scăpat telefonul. S-a îndreptat spre ușă, clătinându-se. S-a oprit în dreptul sanctuarului făcut de Rovira. Furia i-a dat suficientă forță cât să se ducă în hală, să ia unul din bidoanele de kerosen de lângă generator și să-l golească pe jos. Pelicula de lichid vâcos s-a împrăștiat prin încăpere, înconjurând cadavrul lui Rovira și întinzând o oglindă neagră, din care se înălțau volute irizate de abur. Când a trecut pe lângă generator, a smuls unul dintre cabluri și l-a lăsat pe jos. În timp ce se îndrepta către coridorul ce ducea spre ieșire, trecând printre manechinele suspendate de tavan, a auzit scurtcircuitul din urma ei. Un val de aer iscat brusc a zgâlțâit manechinele din jur atunci când kerosenul a luat foc. O strălucire de chihlimbar a însoțit-o cât timp a străbătut coridorul. A înaintat poticnindu-se și sprijinindu-se de pereți, ca să nu cadă. Niciodată nu-i mai fusese atât de frig.

S-a rugat și lui Dumnezeu, și diavolului să nu o lase să moară acolo, să ajungă cu bine la capătul luminos al coridorului. Drumul i s-a părut nesfârșit. Avea impresia că urcă prin măruntaiele unei bestii care o înghițise și că se chinuia să ajungă între fălcile ei tocmai pentru a nu fi devorată. Căldura care venea pe coridor din spatele ei nu reușea să alunge frigul ce o învăluia. Nu s-a oprit până nu a străbătut holul de la intrare și a ieșit în stradă. A inspirat adânc și a simțit picăturile

de ploaie atingându-i pielea. Pe stradă o siluetă se apropia în mare grabă.

S-a lăsat să cadă în brațele lui Fernandito, iar el a îmbrățișat-o. A reușit să-i zâmbească, dar băiatul o privea îngrozit. Alicia și-a dus mâna la burtă, locul unde simțise prima lovitură. Sângele cald i se scurgea printre degete și ploaia îl spăla. Nu mai simțea nici o durere, doar frig, un frig care-i șoptea să nu se mai împotrivescă să închidă pleoapele și să se lase în voia unui somn etern, plin de pace și adevăr. S-a uitat în ochii lui Fernandito și i-a zâmbit.

— Nu mă lăsa să mor aici, a bâiguit ea.

31

Furtuna alungase oamenii de pe străzi, lăsând librăria orfană de clienți. Și pentru că ploaia nu dădea semne că ar avea de gând să se oprească, Fermín a decis să-și dedice restul zilei treburilor administrative și unei intense activități contemplative. Nepăsător la izbucnirile luminoase ale fulgerelor și la răpăitul ploii ce părea hotărâtă să facă țandări vitrina librăriei, bărbatul a deschis radioul. Cu o infinită lentoare, de parcă ar fi fost vorba de cifrul unui seif, a rotit butonul de acord fin până când s-a auzit muzica unei orchestre atacând începutul de la *Siboney*. Încă de la primele bătăi de timpan, Fermín s-a lăsat învăluit de ritmul caraibian și s-a hotărât să restaureze o ediție în șase volume a romanului *Misterele Parisului* de Eugène Sue, bazându-se și pe ajutorul lui Daniel.

— Pe muzica asta dansam eu cu mulatra mea la Tropicana, în Havana, pe când eram tinerel și încă mai dădeam ca lumea din șolduri. Ce amintiri îmi trezește... Dacă în loc de înfățișarea asta de cuceritor, aș fi avut talent la literatură, aș fi scris *Misterele din Havana*, a zis Fermín.

— A câștigat Eros și a pierdut Parnasul, a observat Bea.

Fermín s-a dus spre ea cu brațele deschise, în pași de dans și unduindu-se pe ritmul melodiei.

— Domniță Bea, vino să-ți arăt pașii de bază ai dansului popular, că bărbățelul tău, aici de față, se mișcă de parcă ar purta saboți de ciment și habar n-ai ce înseamnă frenezia unui *tempo* afro-cubanez. Să înnebunești, nu alta...

Bea s-a văzut nevoită să se refugieze în depozit, pentru a încheia bilanțul contabil al zilei și a pune un pic de distanță între ea și efuziunile muzicale ale lui Fermín.

— Auzi, uneori soția ta e mai plictisitoare decât statisticile de la cadastrul municipal.

— Mie-mi spui? a zis Daniel.

— Aud tot ce vorbiți, i-a avertizat Bea din depozit.

Cei doi bărbați erau cât se poate de veseli și chiar atunci pe caldarâmul ud s-a auzit un scrâșnet de frâne. Au văzut un taxi ce oprise în plină ploaie în fața vitrinei cu Sempere & Fiii. Un fulger a brăzdat cerul și pentru o clipă mașina a părut o caleașcă din plumb topit fumegând în ploaie.

— Vorba bătrânilor, taximetrist trebuia să mă fac, a zis Fermín.

Apoi lucrurile au început să se deruleze cu o repeziciune catastrofală. Un băiat ud learcă, având întipărită pe față o groază nemărginită, a coborât din taxi și, văzând plăcuța cu anunțul „ÎNCHIS“, a început să lovească cu pumnii în geam. Fermín și Daniel au schimbat niște priviri.

— Și să mai zică cineva că în țara asta oamenii nu vor să cumpere cărți.

Daniel s-a dus la ușă și a deschis-o. Tânărul, care părea gata să leșine, și-a dus o mână la piept, a inspirat adânc și a întrebat, aproape strigând:

— Care dintre dumneavoastră este Fermín Romero de Torres?

Fermín a ridicat mâna.

— Eu sunt, ăsta mai musculos.

Fernandito s-a repezit la Fermín, l-a apucat de braț și a încercat să-l tragă după el.

— Am nevoie de dumneata, a zis Fernandito.

— Uite cum stă treaba, băiețăș. Nu te supăra, dar am mai auzit asta de multe ori și încă din partea unor femei superbe – și tot am rezistat.

— E vorba de Alicia, a îngăimat Fernandito. Cred că e pe moarte...

Fața lui Fermín s-a făcut albă ca ceara. I-a aruncat lui Daniel o privire plină de îngrijorare, apoi, fără un cuvânt, s-a lăsat dus în stradă și urcat în taxi, care a demarat în trombă.

Bea, care urmărise întreaga scenă din pragul depozitului, s-a uitat perplexă la Daniel.

— Ce-a fost asta?

Soțul ei a oftat gânditor.

— Vești rele, a zis el în șoaptă.

Imediat ce s-a trezit în mașină, Fermín a fost luat în vizor de taximetrist:

— Numai ăsta mai lipsea! Și acum unde mergem?

Fermín a încercat să-și facă o idee despre locul în care nimerise. I-au trebuit câteva secunde bune până să-și dea seama că silueta care zăcea întinsă pe bancheta din spate, cu pielea albă ca ceara și cu privirea pierdută, era Alicia. Fernandito îi sprijinea capul în mâini și se chinuia să-și înăbușe panica și lacrimile.

— Dumneata dă-i bătaie, i-a zis Fermín taximetristului.

— Unde?

— Deocamdată ține-o drept înainte. Și bagă mare.

Fermín a căutat privirea lui Fernandito.

— N-am știut ce să fac, a îngăimat băiatul. Nu m-a lăsat s-o duc la spital sau la vreun doctor și...

Alicia, într-un moment de luciditate, s-a uitat lung la Fermín și i-a zâmbit cu drag.

— Fermín, dumneata încerci mereu să mă salvezi.

Auzindu-i vocea pierită, lui Fermín i s-a strâns stomacul de durere, cu tot cu măruntaiele dimprejur, ceea ce, ținând cont de faptul că la micul dejun mâncase o pungă întreagă de turtă dulce, s-a dovedit a fi de trei ori mai dureros. Alicia

oscila între luciditate și leșin, așa că Fermín s-a hotărât să afle amănunte de la băiat.

— Hei, tu! Cum te numești?

— Fernandito.

— Pot să știu și eu ce s-a întâmplat?

Fernandito i-a făcut o descriere a celor întâmplate în ultimele douăzeci și patru de ore, una atât de exhaustivă și de confuză, încât Fermín a fost nevoit să-l întrerupă, zicându-și că totuși era mai bine să treacă la lucruri concrete. A palpat burta Aliciei și și-a cercetat degetele pline de sânge.

— Timonier, i-a zis Fermín taximetristului. La spitalul Nuestra Señora del Mar. Zboară.

— Mai bine luați un balon. La ce trafic e...

— Dacă nu ajungem acolo în zece minute, îți dau foc la răgălie. Pe cuvântul meu.

Taximetristul a pufnit și a apăsat accelerația. Privirea lui bănuitoare s-a întâlnit în oglinda retrovizoare cu privirea lui Fermín.

— Auziți, nu sunteți ăla pe care l-am mai dus eu o dată? Nu era cât pe ce să-mi muriți în taxi acum mai mulți ani?

— Poate de la duhoarea pe care-o emani, altfel nu văd de ce aș muri în mașina asta. Mai bine mă arunc de pe podul din Vallcarca cu *La regenta*¹ legată de gât.

— Din partea mea...

— Nu vă mai certați! a izbucnit Fernandito. O pierdem pe domnișoara Alicia.

— Tuimamamăsii! a înjurat taximetristul, strecurându-se prin traficul de pe Vía Layetana către Barceloneta.

Fermín a scos o batistă din buzunar și i-a întins-o lui Fernandito.

— Pune batista în geam, i-a cerut el.

Fernandito a făcut ce i s-a cerut. Fermín a ridicat cu grijă bluza Aliciei și a văzut gaura făcută de șurubelniță în burta ei. Sângele șiroia.

1. Roman scris de Leopoldo Alas Clarín și publicat în două volume, în 1884 și 1885.

— Isuse Cristoase, Sfântă Fecioară Maria și tu, Sfinte Petru...

Și-a apăsat palma peste rană și s-a uitat cum stăteau lucrurile în trafic. Taximetristul, în ciuda bombănelilor lui neconținute, făcea un adevărat slalom printre mașini, autobuze și trecători, înaintând cu o viteză amețitoare. Fermín a simțit cum micul dejun îi urcă până în gât.

— Ideea era să ajungem vii la spital, dacă se poate. Avem un muribund aici și dumneata ești gata să ne omori pe toți.

— Magii fie cu noi. Dacă nici așa nu e bine, atunci treci dumneata la volan, a zis taximetristul. Cum mai stă treaba acolo, în spate?

— S-ar putea și mai bine.

Fermín a mângâiat-o pe Alicia pe față și a încercat să o readucă în simțiri lovind-o ușor cu palma. Fata a deschis ochii. Avea corneea inundată de sânge de pe urma loviturilor.

— Acum nu ai voie să dormi, Alicia. Fă un efort și rămâi trează. Fă-o pentru mine. Dacă vrei, îți spun niște bancuri porcoase sau îți cânt șlagăre de Antonio Machín.

Alicia a zâmbit stins. Cel puțin încă mai auzea.

— Gândește-te la generalisim îmbrăcat în costum de vânătoare, cu șapcă cu cozoroc și cu cizme, că mie imaginea asta îmi provoacă mereu coșmaruri și nu mă lasă să dorm.

— Mi-e frig, a zis Alicia cu un fir de voce.

— Ajungem imediat...

Fernandito se uita stupefiat la ea.

— E numai vina mea. Repeta întruna să nu o duc la nici un spital și mi s-a făcut frică, a zis băiatul. Mi-a spus că o vor căuta cu siguranță prin spitale...

— Ori la spital, ori la cimitir, i-a tăiat-o scurt Fermín.

Fernandito a încasat replica dură ca pe un pumn. Fermín și-a amintit că de fapt lângă el nu era decât un puștan și, aproape sigur, era cel mai speriat dintre toți cei aflați în taxi.

— Nu-ți bate capul, Fernando. Ai făcut ce trebuia. În astfel de momente oricui i se face un nod marinăresc în chiloți.

Fernandito a suspinat, plin de remușcări.

— Dacă i se întâmplă ceva domnișoarei Alicia, eu mor... Ea l-a luat de mână și i-a strâns-o fără vlagă.

— Și dacă o găsește omul ăla... Hendaya? a șoptit Fernandito.

— N-o s-o găsească nici mă-sa care a făcut-o, a zis Fermín. Am eu grijă de asta.

Alicia, cu ochii întredeschiși, se chinuia să urmărească discuția.

— Unde mergem? a întrebat ea.

— La Can Solé, acolo unde fac niște creveți cu usturoi de te scoală și din morți. O să vezi.

— Să nu mă duci la spital, Fermín...

— Dar cine a zis ceva de spital? Oricine știe că tocmai acolo mor oamenii. Conform statisticilor, spitalele sunt cele mai periculoase locuri din lume. Stai liniștită, că n-aș duce la spital nici o turmă de pașachine.

Încercând să evite traficul care încremenise pe Vía Layetana, taximetriful intrase pe sensul opus. Fermín a văzut cum un autobuz a trecut la doi centimetri de geamul mașinii.

— Tată, tu ești? s-a auzit vocea Aliciei. Tată, nu mă lăsa... Fernandito s-a uitat îngrozit la Fermín.

— N-o băga în seamă, flăcău. Un pic de delir, niște halucinații... ceva absolut obișnuit la temperamentul spaniolesc. Șefu', cum merge treaba acolo, în față?

— Sau ajungem toți în viață, sau murim toți pe drum, a zis taximetriful.

— Așa-mi place. Spirit de echipă.

Fermín a observat că se apropiau în viteză de Paseo Colón. În fața lor se înălța un zid de tramvaie, mașini și oameni. Taximetriful a strâns volanul cu putere și a înjurat printre dinți. Fermín s-a rugat la zeița Fortuna sau la care dintre ele o fi fost de gardă în acele clipe, apoi i-a zâmbit stins lui Fernandito.

— Ține-te bine, băiețaș.

Niciodată un obiect pe patru roți nu a reușit să străbată traficul din Paseo Colón cu o asemenea îndrăzneală. Șoferul și-a atras un cor de claxoane, înjurături și blesteme. Odată ieșit din Paseo Colón, taximetristul a luat-o spre Barceloneta, unde a intrat pe o străduță îngustă ca un tunel de canalizare și a fost cât pe ce să spulbere o duzină de motociclete parcate pe trotuar.

— Un adevărat toreador, a declarat Fermín.

Până la urmă au văzut și plaja, cu apele Mediteranei colorate în purpură. Taxiul a intrat pe poarta principală și s-a oprit în fața câtorva ambulanțe, scoțând un huruit mecanic profund, ca și cum ar fi capitulat și și-ar aștepta rândul la dezmembrări. Un vâl de aburi se înălța de sub capotă.

— Sunteți un artist pursânge, a zis Fermín, bătându-l pe șofer pe umăr. Fernandito, ia numărul mașinii și adresa campionului nostru, ca să-i trimitem de Crăciun un coș plin cu jambon și dulciuri.

— Îmi ajunge să știu că nu o să mai urcați niciodată în taxiul meu.

Douăzeci de secunde mai târziu, o armată de infirmieri a scos-o pe Alicia din mașină, a pus-o pe o targă și a dus-o direct la blocul operator, în timp ce Fermín alerga în pas cu ei, continuând să apese rana cu palma.

— O să fie nevoie de hectolitri întregi de sânge, i-a avertizat el pe infirmieri. De la mine puteți lua cât vreți, pentru că, deși par numai piele și os, rezervele mele naturale sunt mai mari decât toate apele din Aiguestortes¹.

— Sunteți rudă cu pacienta? l-a întrebat un portar, oprindu-l la intrarea în blocul operator.

— Tată nerecunoscător, cu rol de a cincea roată la căruță, a zis Fermín.

— Cum adică? Ce înseamnă asta?

1. Aiguestortes i Estany de Sant Maurici, singurul parc național din Catalonia, cu o rețea extinsă de izvoare și lacuri.

— Asta înseamnă că dacă nu te dai din calea mea, o să mă văd obligat să-ți catapultez scrotul direct în gât cu o lovitură de genunchi. Acum ai înțeles?

Portarul s-a dat la o parte și Fermín a însoțit-o pe Alicia până când au apucat-o de brațe și tânăra a aterizat, străvezie ca un spectru, direct pe masa de operație. Asistentele au început să-i taie hainele cu foarfecele și trupul zvelt al Aliciei, plin de vânătăi, zgârieturi și tăieturi, a rămas expus în plină lumină, dând la iveală rana din care sângele șiroia fără încetare. Fermín a remarcat pata întunecată care se întindea pe unul dintre șoldurile ei ca o pânză care ar fi vrut să o devoreze. A strâns pumnii ca să nu-i tremure mâinile.

Alicia îl căuta cu ochii împăienjeniți de lacrimi și cu un zâmbet stins pe buze. Fermín s-a rugat de Scaraoțchi să nu o ia încă la el.

— Ce grupă sangvină aveți? a întrebat o voce de lângă el.

Fermín, susținând privirea Aliciei, și-a întins unul dintre brațe.

— Zero negativ, universal valabil, de la mama lui!

32

În anii aceia știința încă nu reușise să răspundă la întrebarea de ce în spitale timpul trece în zbor. Odată ce Fermín a dat cam un butoi de sânge, după cum a estimat el din ochi, l-a luat pe Fernandito și s-au așezat într-o sală de așteptare cu vedere spre plajă. De la ferestre se putea admira citadela de maghernițe din Somorrostro, înghesuită între mare și cerul plin de nori plumburii. Mai încolo se înălța mozaicul de cruci, îngeri și mausolee din cimitirul din Pueblo Nuevo, amintindu-le cu cruzime celor care așteptau cumiți la rând, înșirați pe scaunele special concepute pentru a provoca dureri de spinare, că în curând vor face și ei parte din clientelă. Fernandito contempla întreaga priveliște cu ochi de condamnat, în timp ce Fermín, mai prozaic, devora un sendviș imens

cu șuncă, pe care-l cumpărase de la cafenea, udându-l din belșug cu bere Moritz.

— Nu înțeleg cum puteți mânca acum, a zis Fernandito.

— După ce am donat optzeci la sută din zestrea mea sangvinică, lăsându-mi probabil ficații uscați ca iasca, am nevoie să-mi revin. Ca Prometeu, dar fără vulturoi.

— Prometeu?

— Mai citește și tu, Fernandito, că adolescența nu înseamnă doar să ți-o freci ca un macac. În plus, cum eu sunt un om de acțiune, am metabolismul ridicat și în fiecare săptămână trebuie să ingurgitez de trei ori greutatea mea – și numai potoale grase – dacă vreau să îmi mențin într-o formă perfectă minunăția asta de corp.

— Domnișoara Alicia aproape că nu mănâncă, a îndrăznit să zică Fernandito. Cu băutul e altceva...

— Fiecare cu gusturile lui, a declarat Fermín. Mie, de pildă, de la război încoace mi-e foame întruna. Ești tânăr, n-ai cum să înțelegi.

Fernandito s-a mulțumit să asiste resemnat la acest festin culinar. După o vreme un individ cu înfățișare de avocat a apărut cu un dosar în ușa sălii de așteptare și și-a dres glasul pentru a-și face simțită prezența.

— Dumneavoastră sunteți rudele pacientei?

Fernandito a strecurat o privire spre Fermín, care și-a lăsat mâna pe umărul lui, dându-i astfel de înțeles că de-acum înainte el va fi purtătorul de cuvânt exclusiv.

— Termenul „rude“ nu reflectă cu exactitate ce ne leagă de ea, a zis Fermín, scuturându-și haina de firimiturile de pâine.

— Dar ce cuvânt ați folosi dumneavoastră, dacă mi-e permis să întreb?

Fernandito credea că începuse să se cam priceapă la arta de a îmbrobodi pe cineva, dar asta numai până când a fost martor la recitalul oferit de maestrul Fermín Romero de Torres în timp ce Alicia se prăbușea lent în adâncurile tenebroase ale chirurgiei. Imediat ce individul s-a prezentat ca

fiind directorul adjunct al spitalului, dând de înțeles foarte limpede că avea de gând să se informeze asupra celor petrecute și să ceară niște documente, Fermín i-a servit o poveste atât de trasă de păr, încât a părut absolut credibilă. A început prin a se prezenta drept omul de încredere al guvernatorului civil al Barcelonei, copilul preferat al regimului din acea zonă.

— Discreția totală va părea prea puțin când veți auzi ce am să-i spun Excelenței Voastre, a declamat Fermín.

— Rănile suferite de domnișoară sunt extrem de grave și au fost provocate prin violență. Sunt obligat prin lege să anunț poliția...

— V-aș recomanda să nu o faceți dacă nu cumva doriți ca, începând de mâine-diminează, să vă treziți asistent la dispensarul comunal aflat în spatele abatorului din Castellfollit.

— Nu înțeleg.

— E simplu. Luați loc și băgați la cap.

Fermín a urzit o poveste în care Alicia, numită fictiv Violeta LeBlanc, era o escortă de lux ale cărei servicii fuseseră cerute de guvernator și de câțiva prieteni de-ai lui de la Ministerul Muncii la o petrecere organizată pe banii sindicatului Vertical.

— Știți și dumneavoastră cum merg lucrurile astea. Câteva păhărele de coniac, niște lenjerie intimă vaporosă și dau cu toții în mintea copiilor. Masculul iberic e mascul feroce, cu atât mai mult când vine de pe coasta mediteraneană.

Fermín a mărturisit că în timpul unor ghidușii cu caracter câmpenesc-erotic, marele guvernator s-a cam pierdut cu firea și așa se face că dulcea Violeta a fost grav rănită.

— Faza e că târfulițele astea noi nu mai au nici un fel de rezistență, a conchis Fermín.

— Dar...

— Fie vorba între noi, cred că nu are rost să ne gândim ce scandal s-ar isca dacă ar răsufla ceva din toată povestea asta. Gândiți-vă că domnul guvernator are o soție minunată, opt copii, e vicepreședinte la cinci bănci și acționar majoritar la trei firme de construcții, unde este asociat cu gineri, veri primari și rude din cele mai bune familii ale extraordinarei noastre administrații, așa cum o cere iubita noastră patrie.

— Înțeleg, dar legea e lege, așa că, pe răspunderea mea, mă văd dator...

— Dumneavoastră îi sunteți dator Spaniei și prestigiului conducătorilor ei, la fel ca și mine și ajutorul meu, Miguelito, aici de față, care stă acolo și pare că a făcut pe el de frică, dar așa cum îl vedeți, să știți că e nici mai mult, nici mai puțin decât finul marchizului de Villaverde în persoană. Nu-i așa, Miguelito?

Fernandito a dat aprobator din cap de mai multe ori.

— Și ce să fac eu? a protestat directorul adjunct.

— Uitați, eu în astfel de cazuri – și credeți-mă că am ceva experiență – completez mereu toate documentele cu nume luate din cărțile eminentului nostru Ramón María del Valle Inclán, fiind demonstrat faptul că o asemenea pană plină de finețe nu prea prinde lista de lecturi obligatorii din cadrul Biroului Central al Poliției, așa că nimeni nu va băga de seamă.

— Dar cum credeți că aș putea face o asemenea nebunie?

— Lăsați hârțogăria în seama mea. Dumneavoastră gândiți-vă la atențiile generoase pe care le veți primi pentru că v-ați făcut datoria cu atâta curaj. Așa se salvează Spania, câte puțin în fiecare zi. Nu e ca în Roma. Aici trădătorii sunt retribuiți.

Directorul adjunct, aproape vânător la față și dând impresia că tensiunea îi ajunsese la un nivel incredibil, a scuturat din cap și a adoptat o expresie de indignare cât se poate de elocventă.

— Pot să știu și eu cum te numești dumneata?

— Raimundo Lulio, sluga dumneavoastră și a Spaniei, a răspuns Fermín.

— E o rușine ce se întâmplă.

Fermín s-a uitat adânc în ochii lui și a dat din cap că e de acord.

— Exact. Dar nu știți că noi, spaniolii, ascundem sub covor lucrurile rușinoase?

A trecut o oră, iar Fermín și Fernandito încă mai așteptau rezultatul operației. La insistențele lui Fermín, băiatul băuse

o cană de cacao fierbinte, așa că acum era ceva mai liniștit și revenea încet-încet la viață.

— Chiar credeți că directorul adjunct a luat de bune spusele dumneavoastră? Nu vi se pare că ați exagerat cu toate detaliile alea atât de grotești?

— Fernandito, important e că am semănat îndoiala în sufletul lui. Când vine vorba să minți, nu trebuie să te gândești la plauzibilitatea minciunii, ci la lăcomia, orgoliul și prostia celui care te ascultă. Nimeni nu minte pe nimeni, oamenii se mint singuri. Un mincinos cu ștaif le servește tâmpiștilor exact ce vor să audă. Asta-i tot secretul.

— Îmi sugerați ceva de-a dreptul îngrozitor.

Fermín a ridicat din umeri.

— Depinde de perspectivă. În lumea asta, care nu e altceva decât un vodevil plin de frumuseți îmbrăcate în mătase, falsitatea e lanțul care face mașinăria să funcționeze. Oamenii, fie de frică, din interes sau din prostie, se obișnuiesc atât de mult să mintă și să repete minciunile celorlalți, încât ajung să mintă chiar și atunci când cred că spun adevărul. Asta-i boala vremurilor noastre. Omul sincer și onest se află în pragul extincției, ca plesiozaurul sau cupletele, dacă or fi existat cu adevărat cândva și nu or fi fost ceva de genul unicornului.

— Nu sunt de acord cu ce-mi spuneți. Cei mai mulți oameni sunt decenti și buni. Problema e că un singur măr putred le face de nemâncat și pe celelalte. Sunt sigur de asta.

Fermín l-a lovit prietenește cu palma peste genunchi.

— Zici asta pentru că încă ai caș la gură și ești cam prostuț. Când ești tânăr, vezi lumea așa cum ar trebui să fie, iar când ești bătrân, o vezi așa cum e în realitate. Până la urmă o să-ți treacă.

Mâhnit, Fernandito și-a lăsat capul în piept. În timp ce băiatul se lupta cu mizele fatalismului, Fermín a dat roată cu privirea și a zărit două infirmiere cu uniformă strâmtă și înfățișare agreabilă, ce se apropiau de ei. Constituția lor armonioasă și unduirea din mers i-au provocat o gânditură plăcută în zonele de jos ale sufletului. În lipsă de o îndeletnicire mai

bună cu care să-și omoare timpul, le-a radiografiat cu ochi de expert. Una dintre ele, ce părea începătoare și cu cel mult nouăsprezece ani la purtător, i-a aruncat o privire în treacăt și a râs, dându-i de înțeles foarte clar că un freacă-menta ca el nu o să pună mâna pe o asemenea bucățică nici într-o mie de ani. Cealaltă, care părea ceva mai obișnuită cu oamenii ce-și așteptau rândul cumiți pe coridor, l-a privit reprobatore.

— Porc, a șoptit Fernandito.

— Of, of, ce hrană delicioasă li se pregătește viermilor! a zis Fermín.

— Nu înțeleg cum vă puteți gândi la asemenea lucruri în timp ce domnișoara Alicia se zbate între viață și moarte.

— Folosești mereu expresii comune sau ai învățat lexicul de la telejurnal? i-a răspuns consilierul bibliografic al librăriei Sempere & Fiii.

A urmat o tăcere îndelungată, până când Fermín, care începuse să tragă cu ochiul pe sub bandajul obținut de pe urma donării de sânge, a observat că Fernandito îl privea pe furiș, nemaiîndrăznind să deschidă gura.

— Ce mai e? l-a întrebat el. Vrei la pipi?

— Mă întrebam dacă o cunoașteți de mult pe domnișoara Alicia.

— Se poate spune că suntem prieteni vechi.

— Dar înainte ea nu v-a pomenit niciodată, a remarcat Fernandito.

— Probabil pentru că au trecut vreo douăzeci de ani de când nu ne-am mai văzut și fiecare dintre noi îl credea mort pe celălalt.

Băiatul, uluit, nu-și mai lua ochii de la el.

— Și tu? Un alt tâmpit îndrăgostit, căzut în plasa reginei, sau pur și simplu un binefăcător?

Fernandito a rămas pe gânduri câteva clipe.

— Cred că mai degrabă prima variantă.

— Nu trebuie să te rușinezi, așa e viața. Primul pas spre cunoașterea de sine e să înveți să deosebești motivul pentru

care cineva face anumite lucruri de motivul pentru care spune că le face. După ce ai învățat asta, scapi rapid de propria imbecilitate.

— Vorbiți ca din cărți.

— Dacă ar putea vorbi cărțile, nu ar mai fi atâția surzi pe lumea asta. Ce trebuie să începi tu să faci, Fernandito, e să nu-i mai lași pe alții să-ți spună ce și cum, să nu-ți mai scrie nimeni dialogurile. Folosește-ți capul pe care Dumnezeu ți l-a pus pe umeri și fă-ți propria poveste, pentru că viața e plină de șarlatani gata să-ți împuie mintea cu prostiile lor, ca să stea ei mai departe cocoțați bine mersi pe măgăruș și cu un morcov în loc de sabie. Înțelegi?

— Nu prea.

— Asta e. Dar, în fine, dacă tot te văd ceva mai liniștit, o să te rog să-mi mai spui încă o dată tot ce s-a întâmplat. De data asta ia-o de la început, cronologic, și fără să faci apel la recursuri avangardiste. Crezi că poți?

— Pot încerca.

— Atunci dă-i drumul.

De data asta Fernandito nu a lăsat nici un amănunt pe dinafară. Fermín l-a ascultat uimit, atent la piesele din puzzle-ul pe care începea să și-l construiască în minte pe baza ipotezelor și speculațiilor.

— Și unde se găsește acum cutia cu documentele și cu jurnalul Isabellei?

— Am lăsat-o în grija mătușii mele, Jesusa. E portăreasa clădirii unde locuiește domnișoara Alicia. E de încredere.

— Nu mă îndoiesc, dar ar fi bine să găsim o ascunzătoare mai sigură. Oricine a citit o carte polițistă știe că portăreșele imobilelor au multe merite, dar discreția nu e unul dintre ele.

— Cum credeți.

— Și vreau să-ți cer ca tot ce mi-ai spus să rămână între noi. Domnul Daniel Sempere, de exemplu, nu trebuie să afle nimic.

— Am înțeles. Cum vreți dumneavoastră.

— Așa-mi place. Auzi, ai niște bani la tine?

— Cred că am ceva mărunțiș...

Fermín a întins palma.

— Trebuie să dau un telefon.

Daniel a răspuns după primul țârâit.

— Pentru Dumnezeu, Fermín, unde ai dispărut?

— La Hospital del Mar.

— Ce cauți la spital? Ce s-a întâmplat?

— Cineva a încercat să o omoare pe Alicia.

— Ce? Cine? De ce?

— Te rog să te liniștești, Daniel.

— Cum să mă liniștesc?

— Bea e acolo?

— Bineînțeles, dar...

— Dă-mi-o la telefon.

O pauză, glasuri discutând, apoi în receptor s-a auzit vocea senină a lui Bea.

— Te ascult, Fermín.

— Nu am timp să intru în detalii, dar ideea e că Alicia a fost pe punctul de a muri. Acum e la chirurgie și așteptăm să ni se spună în ce stare e.

— Așteptăm?

— Da, eu, plus un tinerel pe nume Fernandito, care pare să lucreze pentru Alicia. Un soi de subaltern și om bun la toate. Îmi dau seama cum sună toate astea, dar răbdare.

— Cu ce te pot ajuta, Fermín?

— Deocamdată pe ăștia de la spital i-am dus cu vorba, dar tare mă tem că nu mai putem rămâne mult timp aici. Dacă Alicia scapă cu viață, nu cred că spitalul e un loc sigur. S-ar putea să vină cineva care să încerce să ducă lucrurile până la capăt.

— Și ce propui?

— Să o ducem într-un loc unde să nu poată fi găsită imediat ce va fi posibil.

Bea a tăcut secunde în șir.

— Ne gândim la același lucru?

— Mințile luminate se întâlnesc întotdeauna în ideile mărețe.

— Și cum ai de gând să o scoți din spital și să o duci până acolo?

— Deja am început să lucrez la o strategie.

— Domnul să ne aibă în pază!

— Ceva mai multă încredere n-ar strica.

— Ce trebuie să fac?

— Să apelezi la serviciile doctorului Soldevila, a zis Fermín.

— Doctorul Soldevila e pensionat și nu mai profesează de cel puțin doi ani. Nu ar fi mai bine...?

— Trebuie să fie cineva de încredere, a intervenit Fermín.

În plus, Soldevila e o eminență în materie, știe tot. Sunt sigur că va fi încântat să afle că îi cer ajutorul.

— Ultima dată când l-am auzit vorbind despre dumneata, zicea că ești un nerușinat, că e sătul până peste cap de tine și de obiceiul tău de a le ciupi de fund pe asistente și că nu mai vrea să te vadă nici în poze.

— Apă chioară. De fapt mă apreciază foarte mult.

— Dacă zici tu... Mai avem nevoie și de altceva?

— Alimente pentru cel puțin o săptămână, potrivite pentru cineva care a fost înjunghiat în burtă și abia a supraviețuit, ca să nu mai pomenesc și de rana de la mână, plus o lovitură care l-ar fi pus la pământ până și pe un halterofil basc.

— Dumnezeule... a șoptit Bea.

— Bea, concentrează-te. Alimente. Cred că doctorul va ști ce i se poate da de mâncare.

— N-o să-i placă deloc povestea asta.

— Pune-ți la bătaie farmecul și puterea de convingere, i-a sugerat Fermín.

— Ce să-ți povestesc! Cred că ar mai fi nevoie de haine curate și de alte lucruri de felul ăsta.

— Lucruri de felul ăsta. Mă bazez pe priceperea ta. Daniel mai e pe-acolo?

— Cu urechile ciulite. Să-i zic să vină la voi?

— Nu. Să stea liniștit și să nu se piardă cu firea. Vă sun iar când am noutăți.

— Așteptăm.

— Eu am zis-o întotdeauna: dacă vrei ca lucrurile să iasă bine, pune o femeie la conducere.

— Nu mă peria, Fermín, că nu e cazul. Altceva?

— Fiți cu ochii-n patru. Nu m-ar mira ca librăria să fie supravegheată.

— Asta mai lipsea! Am înțeles. Fermín?

— Ordonăți.

— Ești sigur că femeia asta e de încredere?

— Alicia?

— Da, dacă ăsta o fi numele ei adevărat...

— Este.

— Și toate celelalte? Sunt și ele adevărate?

Fermín a oftat adânc.

— Hai să-i dăm o șansă. Faci asta pentru mine, Bea?

— Bineînțeles, Fermín. Cum vrei dumneata.

Fermín a pus receptorul în furcă și s-a întors în sala de așteptare. Fernandito, agitat, îl urmărea cu privirea.

— Cu cine ați vorbit?

— Cu bunul-simț.

Fermín s-a așezat și s-a uitat lung la băiatul acela pe care începea să-l îndrăgească, pentru că îi amintea foarte tare de vremurile uceniciei lui Daniel.

— Ești un băiat de ispravă, Fernandito. Alicia o să fie mândră de tine.

— Dacă scapă cu viață.

— Va scăpa. Eu am mai văzut-o revenind din morți și odată ce-ai învățat șpilul, nu-l mai uiți. Vorbesc din experiență proprie. Să revii la viață seamănă puțin cu mersul pe bicicletă sau cu îndemânarea de a scoate sutienul unei fete folosindu-te de o singură mână. Toată chestia e să știi cum.

Fernandito a zâmbit amar.

— Și asta cum se face?

— Să nu-mi spui că nu știi să mergi pe bicicletă.

— Mă refer la scosul sutienului cu o singură mână, a precizat Fernandito.

Fermín l-a bătut cu palma peste genunchi și i-a făcut cu ochiul.

— Noi doi va trebui să stăm mult de vorbă...

Înainte ca Fermín să-i predea prima lecție din cursul său intensiv de adevăruri despre viață, destinul a vrut ca medicul chirurg să apară în prag și, scoțând un suspin de ușurare, să se prăbușească epuizat pe un scaun.

33

Chirurgul era genul de bărbat tânăr care, înainte de a împlini treizeci de ani, începe să-și piardă părul de la atâta gândit. Era înalt și slab, cu fața ascuțită și o privire inteligentă, care iscodea în jur din dosul unor ochelari supranumiți în epocă Truman, în onoarea președintelui american care avea slăbiciunea de a arunca bombe atomice de mărimea unei vaci peste Imperiul Soarelui Răsare.

— Am reușit să o stabilizăm, să-i coasem rana și să oprim hemoragia. Deocamdată nu sunt semne de infecție, dar, pentru orice eventualitate, îi dăm și antibiotice. Rana e mai adâncă decât părea. A scăpat ca prin minune cu artera femurală netăiată, dar, oricum, sutura a fost extrem de complicată și la început nu făcea față. O să reziste dacă îi scade inflamația, dacă nu apare vreo infecție și dacă avem puțin noroc. Cum vrea Dumnezeu.

— Dar se va face bine, domnule doctor?

Chirurgul a ridicat din umeri.

— Totul depinde de felul cum vor evolua lucrurile în următoarele patruzeci și opt de ore. Pacienta e tânără, inima ei e puternică. Cineva mai slab nu ar fi supraviețuit operației, dar asta nu înseamnă că a scăpat cu totul, nici vorbă. Și dacă apare vreo infecție...

Fermín a făcut semn că înțelege, rumegând noile informații. Doctorul se uita la el cu ochii plini de curiozitate chirurgicală.

— Pot să vă întreb ce e cu rana pe care pacienta o are la șoldul drept?

— Un accident din copilărie. În timpul războiului.

— Aha... Cred că-i provoacă dureri îngrozitoare.

— E obișnuită să sufere, deși uneori, da, suferința îi afectează caracterul.

— Dacă scapă cu viață, aș putea s-o ajut. Azi există metode de reconstrucție care acum douăzeci de ani erau de neimaginat și poate că i-aș mai alina durerea. Nimeni nu ar trebui să îndure toată viața un asemenea chin.

— O să-i spun asta Violetei imediat ce se va trezi.

— Violeta? a întrebat chirurgul.

— Pacienta, a precizat Fermín.

Chirurgul, care nu-și pierduse părul de pomană, l-a privit pieziș.

— Uitați, nu e problema mea și nu mă interesează ce poveste i-ați servit tontului de Coll. Tot ce știu e că cineva a bătut-o și aproape că a omorât-o pe femeia asta. Oricine a făcut...

— Știu, l-a întrerupt Fermín. Credeți-mă că știu asta foarte bine. Când considerați că o putem lua de aici?

Chirurgul a ridicat din sprâncene, peste măsură de surprins.

— Să o luați de aici? În cel mai bun caz pacienta va avea nevoie de cel puțin o lună de repaus absolut. Violeta – sau cum s-o fi numind – nu iese de aici. Numai dacă nu cumva vreți s-o omorâți cu tot dinadinsul. Și v-o spun cât se poate de serios.

Fermín l-a scrutat cu privirea pe chirurg.

— Dar să o mutăm în altă parte?

— Acea altă parte ar trebui să fie tot un spital. Dar nu aș recomanda mutarea ei.

Fermín a dat din cap cu gravitate.

— Mulțumesc, domnule doctor.

— Nu e cazul. Peste câteva ore, dacă totul merge bine, o s-o mutăm sus, într-un salon. Până atunci nu o puteți vedea. V-o spun ca să știți, poate faceți o plimbare. Sau poate aveți și alte treburi de rezolvat, înțelegeți... Deocamdată, după cum

v-am spus, pacienta e stabilă, iar prognosticul e întru câtva optimist.

— Întru câtva?

Chirurgul a surâs enigmatic.

— Dacă vrei opinia mea personală, nu cea de chirurg, așa zice că fata asta refuză să moară. Există oameni care supraviețuiesc numai din ură.

Fermín a încuviințat.

— Așa sunt femeile. Le intră ceva în cap și...

Fermín a așteptat până chirurgul a dispărut din vedere, apoi a cercetat cu privirea coridorul. Fernandito a venit lângă el. Două siluete îmbrăcate în uniforme ce nu aveau nimic în comun cu cele medicale înaintau lent către ei dinspre celălalt capăt al coridorului.

— Ce zici? Țștia sunt sticleți sau mi se pare mie?

— Ce? a întrebat Fernandito.

— Polițiști. Nu citești benzi desenate sau ce?

— Acum, că ați zis, chiar par a fi...

Fermín a pufnit și l-a împins pe Fernandito înapoi în sala de așteptare.

— Credeți că administratorul a anunțat poliția? a întrebat băiatul.

— Povestea asta o să fie mai complicată decât mă așteptam. N-avem timp de pierdut. Fernandito, trebuie să-mi dai o mână de ajutor.

— Vă dau și două dacă e cazul. Ordoñați.

— Vreau să te întorci la librăria Sempere & Fiii și să vorbești cu Bea.

— Cine e Bea?

— Soția lui Daniel.

— Și cum știu...?

— Nu ai cum să greșești. E cea mai deșteaptă din branșă, ba mai mult, e și o frumusețe pe cinste, dar e luată, să nu care cumva să te dai la ea.

— Și ce să-i spun?

— Că va trebui să facem gambitul damei mai devreme decât era prevăzut.

— Gambitul damei?

— O să înțeleagă ea. Și să-l trimită pe Daniel să-l anunțe pe Isaac.

— Isaac? Care Isaac?

Fermín pufni, exasperat de mintea înceată a lui Fernandito.

— Isaac Monturiol e bine? Inventatorul submarinului. Isaac și gata! Vrei să-ți scriu toate astea?

— Nu, am băgat la cap.

— Atunci ia-ți picioarele la spinare, că deja suntem în întârziere.

— Și dumneata? Unde mergi?

Fermín i-a făcut cu ochiul.

— Nu poți câștiga un război fără infanterie...

34

Când Fermín a ieșit din spital și a pornit-o spre Somorrostro, furtuna se îndepărtase deja. Vântul bătea dinspre răsărit și împingea valurile, care se spărgeau de țărnișă la câțiva metri de citadela de cocioabe întinsă cât vedeai cu ochii de-a lungul cimitirului Pueblo Nuevo. Până și morții aveau parte de un loc mai bun decât toată liota aceea de suflete fără nume care își făceau veacul la marginea mării, și-a zis Fermín.

Un cor de priviri bănuitoare l-a întâmpinat de îndată ce a intrat pe prima străduță mărginită de cocioabe. Copii zdrențăroși, matahale de femei cu fața plină de jeg și bărbați îmbătrâniți înainte de vreme îi urmăreau fiecare pas. După puțin timp i-au ieșit înainte patru tineri amenințători, care i-au blocat trecerea și l-au înconjurat.

— Te-ai pierdut, gagiule¹?

— Îl caut pe Armando, a zis Fermín, fără să dea vreun semn de neliniște sau de teamă.

1. În original *payo*, apelativ cu care țiganii spanioli îi desemnează pe cei ce nu aparțin etniei lor.

Unul dintre tineri avea pe față o cicatrice care i se întindea de la frunte până la obraz. A făcut un pas înainte, rânjind amenințător, și l-a privit în ochi, plin de neîncredere. Fermín i-a înfruntat privirea.

— Armando, a mai zis el o dată. Sunt prieten cu el.

Tânărul l-a măsurat pe Fermín, pe care ar fi putut să-l facă arșice dintr-o lovitură, și până la urmă a zâmbit.

— Nu ești tu ăla mortu'? l-a întrebat.

— M-am răzgândit în ultima clipă, i-a răspuns Fermín.

— E pe plajă, i-a indicat tânărul, făcând un gest cu capul.

Fermín a dat și el din cap în semn de mulțumire și tinerii i-au făcut loc să treacă. A mai mers pe străduță vreo sută de metri, fără ca prezența lui să mai suscite vreun interes. Dru-meagul o cotea spre mare și Fermín a auzit voci și râsete de copii venind de pe plajă. A luat-o într-acolo și după puțin timp și-a dat seama ce îi strânsese pe copii grămadă pe plajă.

Furtuna făcuse ca un cargobot vechi să eșueze la câțiva metri de plajă. Nava se înclinase spre babord, iar chila și elicele i se ițeau din apă. Valurile măturaseră o bună parte din încărcătura cargobotului și obiectele pluteau la suprafața mării. Un stol de pescăruși dădea ocol peste locul naufragiului, timp în care echipajul încerca să salveze ce se mai putea salva, spre amuzamentul total al copiilor. În depărtare se înălța o pădure de coșuri și fabrici sub cerul încărcat de nori în mișcare, ce duceau cu ei ecoul tunetelor și strălucirea furtunii.

— Fermín, a zis o voce gravă, dar prietenoasă de lângă el.

S-a întors și l-a văzut pe Armando, prințul țiganilor, domnul acestei lumi uitate. Purta un costum negru impecabil și își ținea pantofii de lac în mână. Își suflecuse manșetele pantalonilor, ca să poată merge prin nisipul umed și să se uite la copiii care se jucau prin valuri. A făcut un semn către cargobotul eșuat și a dat din cap.

— Nenorocirea unora e îndestularea altora, a zis el. Ce te aduce prin locurile astea, prietene? Nenorocirea ori îndestularea?

— Deznădejdea.

— Nu-i niciodată un sfetnic bun.

— Dar e foarte convingătoare.

Armando a încuviințat zâmbind. Și-a aprins o țigară și i-a oferit una și lui Fermín, dar acesta a refuzat.

— Am auzit că ai dat o tură pe la Hospital del Mar, a zis Armando.

— Ai ochi pretutindeni.

— Bănuiesc că dumneata ai nevoie de mâini, nu de ochi.

Cu ce te pot ajuta?

— Să salvez o viață.

— A dumitale?

— Asta deja ți-o datorez, Armando. Ce mă face să vin la dumneata este o viață pe care ar fi trebuit să o salvez cu mulți ani în urmă. Destinul a lăsat-o în mâinile mele și eu am dat greș.

— Destinul ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi înșine, Fermín. Nu cred că ai greșit față de cineva. Însă îmi dau seama că e grabă mare. Vreau detalii.

— Poate fi complicat. Și periculos.

— Știu că nu m-ai fi insultat apelând la mine dacă ar fi fost floare la ureche. Cum se numește?

— Alicia.

— O dragoste?

— O datorie.

Hendaya s-a lăsat într-un genunchi lângă corp și a dat la o parte pătura care-l acoperea.

— El e? a întrebat.

Neprimind nici un răspuns, s-a întors. Linares privea cadavrul lui Vargas ca și cum tocmai i-ar fi tras cineva un pumn în față.

— E sau nu e el? a insistat Hendaya.

Linares a dat din cap că da, închizând ochii o clipă. Hendaya a tras pătura peste fața polițistului mort, apoi s-a ridicat în picioare. A dat ocol fără grabă sufrageriei, uitându-se în treacăt la haine și la obiectele împrăștiate în jur. În afară de Linares,

acolo mai erau doi dintre oamenii lui, care așteptau răbdători și tăcuți.

— Am înțeles că înainte de a se întoarce acasă, Vargas s-a întâlnit cu dumneavoastră la morgă, a zis Hendaya. Îmi puteți spune de ce?

— Căpitanul Vargas a găsit un cadavru în noaptea anterioară și m-a chemat să constat.

— V-a spus în ce circumstanțe a găsit cadavrul?

— În cursul unei investigații legate de cazul la care lucra. Nu mi-a dat detalii despre caz.

— Și nici nu l-ați întrebat?

— Știam că Vargas îmi va oferi detalii la momentul oportun.

— Atât de mare încredere aveți în el? a vrut să afle Hendaya.

— Ca în mine însumi, a răspuns Linares.

— Interesantă analogie. Nimic nu se compară cu niște prieteni buni la biroul central. Și ați reușit să identificați cadavrul?

Linares a șovăit câteva clipe.

— Vargas bănuia că ar fi vorba despre un anume Ricardo Lomana. Probabil că vă sună cunoscut. Coleg de-al dumneavoastră, parcă.

— De-al meu nu. Dar da, îmi sună cunoscut. Și ați transmis informațiile instituțiilor abilitate?

— Nu.

— Cum așa?

— Așteptam confirmarea din partea medicului legist.

— Dar aveți de gând să le transmiteți.

— Firește.

— Firește. Între timp ați pomenit cuiva de la comisariat despre bănuielile lui Vargas asupra identității lui Lomana?

— Nu.

— Nu? a insistat Hendaya. Nici unui subaltern?

— Nu.

— Mai știe și altcineva despre cadavru în afară de legist, de ajutoarele lui, de judecător și de polițiștii care v-au însoțit când a fost ridicat cadavrul?

— Nu. Ce vrei să insinuați?

Hendaya i-a făcut cu ochiul.

— Nimic. Vă cred. Și știți unde s-a dus Vargas după ce a plecat de la morgă?

Linares a dat din cap că nu.

— La Registrul de Stare Civilă, a zis Hendaya.

Linares a ridicat din sprâncene.

— Nu știati?

— Nu, a zis Linares. De unde să știu?

— Nu v-a zis Vargas?

— Nu.

— Sigur? Nu v-a sunat Vargas de la registru să vă întrebe ceva?

Linares i-a susținut privirea. Hendaya zâmbea, savurând din plin jocul.

— Nu.

— Vă spune ceva numele de Rovira?

— E un nume destul de comun.

— Dar la comisariat?

— Cred că avem pe cineva cu numele ăsta. Lucrează la arhive și urmează să se pensioneze.

— V-a întrebat cineva despre el recent?

Linares a negat din nou.

— Pot să știu și eu despre ce vorbim?

— Despre o crimă, prietene Linares. O crimă comisă împotriva unui om de-al nostru – și încă unul dintre cei mai buni. Cine ar fi putut face una ca asta?

— Un profesionist, bineînțeles.

— Sunteți sigur? Mie mi se pare mai degrabă opera unui găinar.

— Găinar?

Hendaya a dat din cap cu convingere.

— Cartierul ăsta e o pacoste și numai Dumnezeu știe cât de nebuni sunt catalanii ăștia oricând gata să fure până și chiloții mamei lor, aflată pe patul de moarte. Au chestia asta în sânge.

— Nici un găinar dintr-o mie nu ar fi avut vreo șansă în fața lui Vargas, a zis Linares. Și știți asta la fel de bine ca mine. Asta nu e o treabă făcută de un amator.

Hendaya l-a privit lung, cu un aer senin.

— Ce spui, Linares? Există și găinari profesioniști. Tipi duri, fără nici un scrupul. O știi prea bine. Iar amicul dumitale Vargas, hai s-o recunoaștem, nu mai era în cea mai bună formă. Anii trec, n-ai ce-i face.

— Asta va stabili ancheta.

— Din păcate, nu va fi nici o anchetă.

— Pentru că o ziceți dumneavoastră? a aruncat Linares.

Hendaya a zâmbit satisfăcut.

— Nu, nu pentru că o zic eu. Eu sunt un nimeni. Dar dacă vă cunoașteți interesul, atunci e mai bine să nu așteptați să v-o spună altcineva.

Linares a strâns din dinți.

— N-am să accept așa ceva. Indiferent că vine din partea dumneavoastră sau a oricui altcuiva.

— Aveți o carieră frumoasă, Linares. Hai să nu ne îmbătăm cu apă rece. Nu ați fi ajuns unde sunteți dacă ați fi stat să vă jucați de-a Roberto Alcázar y Pedrín¹. Eroii mor pe drum. E păcat să faceți pe prostul tocmai acum, la nici doi pași de o pensie de aur. Lucrurile se schimbă. Și știți că vă spun toate astea spre binele dumneavoastră.

Linares i-a aruncat o privire plină de dispreț.

— Ceea ce știu foarte bine e că sunteți un fiu de curvă și nu-mi pasă nici cât negru sub unghie pentru cine lucrați, a zis el. Chestiunea asta nu va rămâne așa. Nu aveți decât să sunați unde vreți.

Hendaya a dat din umeri. Linares i-a întors spatele și a ieșit. Hendaya s-a uitat la unul dintre oamenii săi și a făcut un semn afirmativ. Polițistul a plecat pe urmele lui Linares.

1. Roberto Alcázar y Pedrín este eroul omonim în cea mai longevivă serie de benzi desenate din Spania, ce a apărut săptămânal din 1941 până în 1976.

Celălalt polițist s-a apropiat de Hendaya și s-a uitat întrebător la el.

— Noutăți despre târfa aia?

— La fabrica de manechine s-a găsit un singur corp. Nici urmă de ea. Am inspectat și apartamentul de peste drum. Nimic. Nici un vecin care să o fi observat – iar portăreasa ne-a asigurat că ultima dată a văzut-o ieri, când a plecat de-acasă.

— Spune adevărul?

— Cred că da, dar dacă vreți, o putem strânge puțin cu ușa.

— Nu e cazul. Vreau să periați toate spitalele și dispensarele. Dacă s-a internat, sigur a făcut-o sub un nume fals. Nu poate fi departe.

— Și dacă sună de la Madrid?

— Nu scoți o vorbă până nu o găsim. Să tulburăm apele cât mai puțin posibil.

— Da, domnule.

35

A fost cel mai frumos vis din viața ei. Alicia s-a trezit într-o încăpere cu pereți albi și miros de camfor. Rumoarea blândă a unor voci îndepărtate ajungea până la ea, apoi se îndepărta iar, ca o maree de șoapte. Înainte de orice, și-a dat seama că nu o mai doare nimic. Pentru prima dată după douăzeci de ani, nu suferea de durere. Îi dispăruse complet, luând cu ea și lumea aceea în care trăise aproape toată viața. În locul ei, a dat peste un spațiu unde lumina răzbătea prin aerul ca un lichid vâscos și se ciocnea de firele de praf ce pluteau prin încăpere, stârnind scânteii irizate. Alicia a început să râdă. Respira și își simțea trupul liniștit. Nu o mai dureau oasele și spiritul ei părea să se fi eliberat în sfârșit de cleștele acela metalic care o strânsese dintotdeauna. Chipul unui înger s-a aplecat spre ea și a privit-o în ochi. Îngerul era foarte înalt, îmbrăcat în halat alb, și nu avea aripi. Iar dacă tot nu avea

aripi, aproape că nu avea nici păr, în schimb ținea o seringă în mână și când ea l-a întrebat dacă e moartă și dacă acela e infernul, îngerul a zâmbit și i-a zis că depinde de perspectivă, dar că nu ar trebui să-și facă probleme. A simțit o înțepătură ușoară și un șuvoi de fericire lichidă i s-a împrăștiat prin vene, dându-i o senzație liniștitoare de pace deplină. După plecarea îngerului a apărut un drăcușor numai piele și os, cu un nas cât toate zilele, un nas care i-ar fi inspirat lui Molière și mai multe comedii, iar lui Cervantes, alte aventuri memorabile.

— Alicia, mergem acasă, a zis drăcușorul cu o voce ciudat de familiară.

Era însoțit de un spirit cu părul negru ca pana corbului și trăsături atât de armonioase, încât Alicia s-a simțit invadată de dorința de a-l săruta pe buze, de a-și trece degetele prin părul acela de poveste și de a se îndrăgosti pe loc de el, chiar dacă ar fi fost numai pentru câteva clipe, dar suficient cât să-și spună că e trează și că fericirea îi ieșise în cale când se aștepta mai puțin.

— Pot să vă mângâi? a întrebat ea.

Prințul întunecat, pentru că trebuia să fie cel puțin prinț, s-a uitat întrebător la drăcușor. Acesta a făcut un semn prin care îi dădea de înțeles să nu o bage în seamă.

— Asta-i din cauza sângelui meu, care-i circulă chiar acum prin vene. De-aia și-a pierdut momentan orice rușine și probabil că și mințile. Să nu ții cont de ce spune.

Prințul a făcut un semn și s-au înfățișat câțiva pitici, doar că nu erau pitici și toți purtau haine albe. Cei patru au ridicat-o din pat cu cearșaf cu tot și au așezat-o pe o targă cu roțile. Prințul a luat-o de mână și i-a strâns-o. Asta ar fi cu siguranță un tată pe cinste, și-a zis Alicia. Strângerea aceea de mână, atingerea aceea catifelată, o demonstra cu vârf și îndesat.

— V-ar plăcea să aveți un copil? l-a întrebat ea.

— Am șaptesprezece, inimioara mea, a zis prințul.

— Alicia, te rog, culcă-te, că mă faci de rușine, i-a cerut drăcușorul.

Dar ea nu a adormit. De mână cu cavalerul ei și întinsă pe acea targă fermecată, a continuat să viseze și să străbată

nenumărate coridoare învăluite în ghirlande de lumini albe. Au luat ascensoare, au străbătut tuneluri și încăperi pline de văicăreli, până când Alicia a simțit aerul răcindu-se în jurul ei, iar în locul tavanelor spălăcite a apărut o boltă de nori pe care soarele de bumbac îi făcea trandafirii. Drăcușorul a acoperit-o cu o pătură, iar piticii, urmând instrucțiunile prințului, au așezat-o într-un vehicul care nu arăta deloc ca în basme, căci nu era nici tras de cai, nu avea nici ornamente de cupru, ci doar un mesaj sibilinic scris pe o parte:

MEZELURI
LA PONDEROSA
Vânzări angro
și livrări la domiciliu

Prințul tocmai închidea portiera faetonului, când Alicia a auzit voci și una dintre ele le cerea să stea pe loc și îi amenința. Timp de câteva minute a rămas singură, în timp ce scutierii ei se luptau cu o bandă de hoți, iar aerul s-a umplut de zgomotul inconfundabil al loviturilor de pumn și al ciomăgeli. Atunci când s-a întors la ea, drăcușorul avea părul vraieste, o buză spartă și un zâmbet victorios. Vehiculul a luat-o din loc, iar Alicia a avut ciudata senzație că în jurul ei mirosea a șuncă ieftină.

Drumul i s-a părut fără sfârșit. Au parcurs bulevarde și străzi, purtați de o hartă labirintică, iar când ușile s-au deschis și piticii – care între timp crescuseră, iar acum păreau la fel de înalți ca majoritatea oamenilor – au scos targa, Alicia a observat că faetonul se transformase ca prin minune într-o furgonetă și că se aflau pe o stradă îngustă și întunecată, care se pierdea în beznă. Drăcușorul, care a dobândit brusc trăsăturile inconfundabile ale lui Fermín, i-a zis că în curând avea să fie la adăpost. Au purtat-o până în fața unei porți mari din stejar strunjit, iar în cadrul porții a apărut un bărbat cu părul rar, care s-a uitat cu ochii lui scrutători într-o parte și în cealaltă a străzii, apoi a șoptit „Intrați“.

— Eu aici îmi iau la revedere, a zis prințul.

— Dă-mi măcar un sărut, a șoptit Alicia.

Fermín și-a dat ochii peste cap și l-a îndemnat pe nobilul cavalier:

— Pup-o odată, că altfel nu mai terminăm în vecii vecilor.

Prințul Armando a sărutat-o cu întreaga lui întunecime. Avea buze de scorțișoară și era evident că știe cum trebuie sărutată o femeie: atent, cu multă artă dobândită în îndelungata lui experiență, de care era mândru. Alicia s-a abandonat unui fior care i-a zguduit anumite părți ale trupului de care uitase, apoi a închis ochii, strivindu-și lacrimile.

— Mulțumesc, a murmurat ea.

— Nu-mi vine să cred, a zis Fermín. Parcă n-ar avea nici cincisprezece ani. Bine măcar că tatăl ei nu-i aici să o vadă.

Ușa imensă s-a închis cu niște zgomote de mecanism de orologiu. Au parcurs un coridor lung, ca de palat, plin cu fresce reprezentând creaturi fabuloase, pe care opaițul purtat de paznicul aceluia loc le făcea să prindă viață și apoi le lăsa în urmă, învăluite iarăși în beznă. Aerul mirosea a hârtie și întreaga atmosferă era îmbibată de magie, iar atunci când coridorul s-a sfârșit sub o cupolă uriașă, Alicia a observat cea mai prodigioasă structură pe care-i fusese dat să o vadă vreodată – sau de care poate că-și amintea în vis.

Un labirint amezător urca spre o imensă cupolă de sticlă. Lumina lunii, despăcată în mii de lamele, se prăbușea din înalțuri, profilând geometria imposibilă a unei vrăji concepute cu ajutorul tuturor cărților, al tuturor poveștilor și al tuturor visurilor din lume. Alicia a recunoscut locul care-i apăruse de atâtea ori în vis și a întins mâinile să-l atingă, temându-se ca nu cumva să dispară sub ochii ei. Lângă ea au apărut Daniel și Bea.

— Unde sunt? Ce loc e ăsta?

Isaac Monfort, paznicul care le deschisese ușa și pe care Alicia l-a recunoscut după atâția ani, a îngenuncheat lângă ea și a mângâiat-o pe față.

— Alicia, bine ai revenit în Cimitirul Cărților Uitate.

36

Valls începea să creadă că imaginația îi jucase feste. Imaginile se ștergeau treptat și nu mai știa sigur dacă nu cumva o visase pe femeia aceea care coborâse scările, se lipise de gratiile celulei lui și îl întrebase dacă el e ministrul Valls. Ajunsese să se îndoiască și de asta. Poate visase. Poate nici el nu era altceva decât o scursură putrezind într-o celulă din închisoarea Montjuic și, în delirul lui, ajunsese să se creadă un temnicer și nu cine e în realitate. De undeva i-a răsărit în minte un caz asemănător. Omul se numea Mitjans. În vremea Republicii fusese un dramaturg faimos, iar Valls îl disprețuise profund pentru că avusese parte de ceea ce își dorea și el, dar nu era în stare să obțină prin meritele proprii. Mitjans, asemenea atâtor alora care făcuseră obiectul invidiei ministrului, își sfârșise zilele la Montjuic, în celula cu numărul 19, fără să mai știe cine era.

Dar amintirile îl făceau pe Valls să știe prea bine cine e. Și, așa cum îi zisese cândva blestematul de David Martín, suntem ceea ce ne amintim. De aceea știa că femeia aceea, oricine ar fi ea, fusese acolo și într-o zi ea – sau cineva ca ea – avea să revină și să-l scoată de acolo. Pentru că el nu era ca Mitjans, nici ca toți nenorociții ăia care muriseră cât timp fusese directorul închisorii. El, Mauricio Valls, nu avea să moară în acel loc. Îi datora asta fiicei lui, Mercedes, pentru că numai imaginea ei îl ținuse în viață în tot acest timp. Poate că de aceea, de fiecare dată când auzea deschizându-se ușița subteranei și niște pași coborând în penumbră, ridica privirea, plin de speranță. Pentru că aceea putea fi ziua cea mare.

Trebuia să fie dimineață. Învățase să distingă orele zilei în funcție de cât de frig era. Și-a dat seama că e vorba despre ceva deosebit, pentru că în zorii zilei nu venea niciodată nimeni la el. A auzit ușa și apoi pași apăsați. Lipsiți de grabă. O siluetă a apărut din beznă. Ducea o tavă ce emana cele mai delicioase

arome pe care le simțise vreodată. Hendaya a lăsat jos tava și a aprins o lumânare pe care a pus-o pe un sfeșnic.

— Bună ziua, domnule ministru, a anunțat el. Ți-am adus micul dejun.

Hendaya a apropiat tava de gratiile celulei și a ridicat capacul unei farfurii. Mirajul avea aspectul unui biftec succulent, scăldat în sos de piper, cu garnitură de cartofi copti la cuptor și legume prăjite. Valls a simțit cum îi lasă gura apă și a auzit cum îi chiorăie mațele de poftă.

— În sânge, a zis Hendaya. Exact așa cum îți place.

Pe tavă se mai aflau un coșuleț cu chifle proaspete, tacâmuri de argint și șervețele de pânză. Băutura, un excelent vin de Rioja, aștepta într-un pahar din sticlă de Murano.

— Astăzi este o zi mare, domnule ministru. Meriți toate astea.

Hendaya a strecurat tava pe sub gratii. Valls s-a repezit la bucata de carne, fără să mai țină cont nici de tacâmuri, nici de șervețele. Mușcând din ea cu gura lui știrbă, a început să o devoreze cu o ferocitate de care nu se credea capabil. A înfulecat biftecul, cartofii, pâinea. A lins farfuria până când a lăsat-o ca spălată și a dat pe gât vinul delicios fără să lase nici o picătură în pahar. Hendaya îl urmărea calm, zâmbind prietenos și savurând o țigară.

— Vreau să-mi cer scuze pentru desert. L-am comandat, dar nu mi l-au adus.

Valls a pus tava deoparte, s-a prins cu mâna de gratii și l-a țintuit cu privirea pe Hendaya.

— Pari cam surprins, domnule ministru. Nu-mi dau seama dacă din pricina meniului deosebit sau pentru că așteptai pe altcineva.

Plăcerile festinului băteau în retragere. Valls s-a prăbușit din nou într-un colț al celulei. Hendaya a mai stat acolo câteva minute, frunzărind un ziar și fumându-și țigara până la capăt. Într-un târziu a aruncat chiștocul pe jos și a împăturit ziarul. Văzând că Valls stă cu ochii țintă la ziar, i-a zis:

— Poate ai chef să citești câte ceva. Un om de litere ca tine trebuie să fi dus dorul lecturii.

— Te rog! l-a implorat Valls.

— Cum să nu! a zis Hendaya, apropiindu-se de gratii.

Cu o expresie rugătoare, Valls a întins singura mână pe care o mai avea.

— Astăzi chiar sunt niște vești bune. Și, ca să fiu sincer, abia acum, în zori, după ce am citit ziarul, mi-am zis că meriți un omagiu cum scrie la carte.

Hendaya a aruncat ziarul în celulă printre gratii și a luat-o pe trepte în sus.

— E al tău. Și lumânarea la fel.

Valls s-a repezit la ziar. Cum Hendaya îl aruncase în celulă, paginile se amestecaseră între ele și i-a luat ceva timp până să le pună în ordine cu o singură mână. După ce a reușit, a apropiat lumânarea și și-a lăsat privirea să alunece peste prima pagină.

La început n-a fost în stare să descifreze literele. Trecuse atâta timp de când ochii lui nu mai văzuseră altceva decât obscuritatea celulei. Totuși a recunoscut imediat fotografia de pe prima pagină. Era făcută în palatul El Pardo, în fața unei imense picturi murale, în care apărea îmbrăcat în costumul lui bleumarin cu dungi albe, comandat la Londra în urmă cu trei ani. Aceea era ultima fotografie oficială distribuită de ministerul condus de Valls. Cuvintele s-au întrupat lent, ca și cum s-ar fi oglindit sub ape.

Ultima oră

A plecat dintre noi un mare spaniol

**MINISTRUL
MAURICIO VALLS
A MURIT
ÎNTR-UN ACCIDENT DE MAȘINĂ**

Generalisimul decretează trei zile de doliu național.

**„A fost o lumină strălucitoare pe firmamentul
noii Spanii mari și libere, renăscută mai glorioasă
ca oricând din cenușa războiului. A întruchipat cele mai
înalte idealuri ale Mișcării și a dus cultura și literele
spaniole pe cele mai înalte culmi.“**

(comunicat de presă, Madrid, 9 ianuarie 1960)

În această dimineață întreaga Spanie s-a trezit tulburată de vestea incomensurabilei pierderi a unuia dintre fiii ei preferați, *don* Mauricio Valls y Echevarría, ministrul Educației Naționale. Tragedia a avut loc în această dimineață, după o ședință de la El Pardo, la care au luat parte și alți miniștri ai cabinetului și care a durat până la cele mai înaintate ore ale nopții, când mașina cu care domnul ministru se îndrepta spre

reședința sa, însoțit de șoferul și garda lui de corp, s-a ciocnit de o altă mașină la kilometrul patru de pe șoseaua Somosaguas. Din primele informații reiese că accidentul s-a petrecut ca urmare a faptului că o cisternă ce venea din sens opus a avut o explozie la un cauciuc și șoferul a pierdut controlul volanului, intrând pe contrasens și lovind mașina ministrului, aflată în plină viteză. În acel moment cisterna era plină cu combustibil, iar impactul a provocat o explozie uriașă, care i-a alertat pe locuitorii din zonă. Aceștia au anunțat imediat accidentul. Ministrul Valls și escorta lui au murit pe loc.

Șoferul cisternei, Rosendo M.S., cu domiciliul în Alcobendas, a murit înainte ca echipa de prim ajutor să-l poată reanima. Din cauza proporțiilor imense ale incendiului, corpul domnului ministru și cel al gărzii lui de corp au fost carbonizate.

Guvernul a convocat pentru azi o întrunire de urgență, iar șeful statului a anunțat că va transmite la amiază un comunicat oficial de la palatul El Pardo.

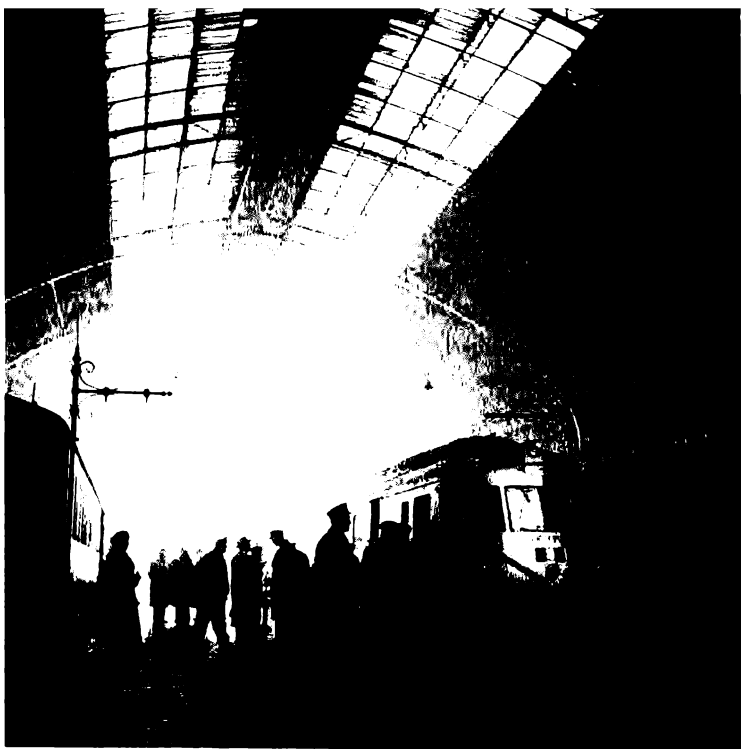
Mauricio Valls avea cincizeci și nouă de ani, din care mai bine de douăzeci de ani i-a dedicat regimului. Disparația lui îndoliază pe vecie literatura și literele spaniole, atât în ce privește munca lui în fruntea ministerului, cât și distinsa lui carieră de editor, scriitor și academician. Înalți demnitari, reprezentanți ai tuturor instituțiilor publice, s-au înfățișat în această dimineață la minister pentru a-și exprima profundul regret pentru cele întâmplate, precum și admirația și respectul pe care *don* Mauricio le stârnea tuturor celor care l-au cunoscut.

În urma lui *don* Mauricio Valls rămân soția și fiica lui. Surse guvernamentale afirmă că toți cei care vor să aducă un ultim omagiu acestui spaniol universal o pot face la priveghiul deschis publicului, începând cu ora cinci din această după-amiază, la palatul Oriente. Conducerea și redacția publicației noastre țin să-și exprime profunda suferință și tristețe provocate de dispariția lui *don* Mauricio Valls, o imagine vie a celor mai înalte valori la care poate aspira un cetățean al patriei noastre.

Trăiască Franco! Sus Spania! *Don* Mauricio Valls: la datorie!

AGNUS DEI

Ianuarie 1960

Victoria Sanchís s-a trezit între așternuturi de olandă călcate și parfumate cu lavandă. Era îmbrăcată într-o pijama de mătase care îi venea perfect. Și-a dus mâna la față și a simțit că pielea îi mirosea a săruri de baie și că avea părul curat, deși nu-și amintea să și-l fi spălat. De fapt nu-și amintea nimic.

S-a ridicat în capul oaselor, s-a sprijinit cu spatele de căpătâiul îmbrăcat în catifea și a încercat să-și dea seama unde se află. Patul mare, cu perne ce te îmbiau la somn, trona în mijlocul unui dormitor vast, decorat cu eleganță și opulență. O lumină blândă se strecura prin ferestrele acoperite cu perdele albe, dezvăluind o comodă pe care se găsea o vază cu flori proaspete. Apoi a văzut într-o latură a încăperii un birou și o masuță de toaletă așezată în fața unei oglinzi. Pereții erau îmbrăcați cu tapet decorativ și tablouri în acuarelă cu scene pastorale, înrămate pompos. A dat la o parte cearșaful de pe ea și s-a așezat pe marginea patului. Covorul de la picioarele ei avea culori pastelate, fiind asortat până în cel mai mic detaliu cu restul încăperii. Camera era amenajată cu mult gust de un cunoscător rafinat, emanând o atmosferă plăcută și, în același timp, impersonală. Victoria s-a întrebat dacă acela o fi infernul.

A închis ochii și a încercat să-și aducă aminte cum ajunsese acolo. Ultimul lucru de care-și amintea era vila El Pinar. Imaginile i-au venit în minte încetul cu încetul. Bucătăria. Avea mâinile și picioarele legate cu sârmă de un scaun. Hendaya se apleca spre ea și îi puneă întrebări. Ea îl scuipa în față. Un pumn zdravăn o trântea la pământ. Unul dintre oamenii lui Hendaya o ridica cu scaun cu tot. Ceilalți doi îl aduceau pe Morgado și îl legau de o masă. Hendaya o întreba din nou.

Ea tăcea cu îndărătnicie. Apoi polițistul lua un pistol și îi făcea țândări genunchiul lui Morgado cu un glonț tras de aproape. Urletele șoferului îi sfâșiau sufletul. Niciodată nu mai auzise un om urlând de durere în felul acela. Hendaya, calm, o întreba din nou. Ea amuțise și tremura îngrozită. Hendaya ridica din umeri, dădea ocol mesei și lipea țeava armei de celălalt genunchi al șoferului. Unul dintre oamenii căpitanului o ținea de cap, ca să nu-și poată lua ochii de la șofer. „Uite ce se întâmplă cu cei care mă fut la icre, curvă ce ești!” Hendaya apăsa pe trăgaci. Un nor de sânge și oscioare îi stropea fața. Corpul lui Morgado era cuprins de convulsii, ca și cum ar fi fost străbătut de un curent de înaltă tensiune, dar nu mai scotea nici un sunet. Victoria închidea ochii. După puțin timp a urmat a treia împușcătură.

Brusc, a cuprins-o greața și a sărit din pat. O ușă întredeschisă dădea spre baie. S-a prăbușit în genunchi în fața vasului de toaletă și a vomitat fiere. Reprizele de vomă s-au succedat până când nu a mai putut scuipa nici măcar o picătură de salivă și a rămas pe jos, sprijinită de perete și scâncind. S-a uitat în jur. Baia, superbă, din marmură trandafirie, era încălzită plăcut. Dintr-o boxă încastrată în perete se revărsa murmurul unei orchestre interpretând o variantă siropoasă a unui adagio de Bach.

Victoria și-a recăpătat suflul și s-a ridicat în picioare, sprijinindu-se de perete. Capul îi vâjâia. S-a dus la chiuvetă și a lăsat apa să curgă. S-a spălat pe față și și-a clătit gura până ce a îndepărtat gustul acru. S-a șters cu un prosop catifelat și pufos, pe care l-a lăsat să-i cadă la picioare. S-a întors clătîându-se în dormitor și s-a lăsat să cadă pe pat. A încercat să-și șteargă din minte imaginile, dar fața stropită cu sânge a lui Hendaya părea întipărită cu fierul roșu pe retina ei. Victoria a contemplat ciudatul loc în care se trezise. Nu știa de cât timp se afla acolo. Dacă acela era infernul – și de ce nu ar fi fost? –, atunci avea aspectul unui hotel de lux. După puțin timp a adormit din nou, rugându-se să nu se mai trezească niciodată.

2

Când a deschis din nou ochii, soarele ce trecea prin perdele a orbit-o. Mirosea a cafea. Victoria s-a ridicat și a găsit la picioarele patului un halat de mătase asortat cu pijamaua ei și o pereche de papuci de casă. A auzit o voce de cealaltă parte a unei uși care părea să dea într-o altă încăpere a apartamentului. S-a apropiat de ușă și a ascultat. Un clinchet suav de linguriță învârtită într-o ceașcă de porțelan. Victoria a deschis ușa.

Un hol mic ducea la o încăpere ovală, în mijlocul căreia se afla o masă pregătită pentru două persoane, cu un mic dejun complet: o carafă cu suc de portocale, un coș cu produse de patiserie, mai multe feluri de dulceață, frișcă, unt, omletă cu șuncă prăjită, ciuperci sotate, ceai, cafea, lapte și cubulețe de zahăr de două culori. Din toate se înălța o aromă îmbietoare și Victoria a început să saliveze involuntar.

La masă era așezat un bărbat de vârstă medie, de statură medie, cu o chelie medie și o înfățișare absolut mediocră. Când a văzut-o intrând, s-a ridicat curtenitor, i-a zâmbit afabil și i-a oferit scaunul din fața lui. Purta un costum negru din trei piese și avea paloarea inșilor care își duc viața în spatele unor uși închise. Dacă ar fi trecut pe lângă el pe stradă, abia dacă l-ar fi băgat în seamă ori l-ar fi luat drept un funcționar public de rang mediu sau, poate, drept un notar din provincie venit în capitală ca să viziteze muzeul Prado și să meargă la teatru.

Numai dacă îl priveai cu atenție, îi remarcai ochii limpezi, pătrunzători și albaștri. Privirea lui părea să fie absorbită de un calcul perpetuu și bărbatul se uita la Victoria aproape fără să clipească, cu ochii măriți de lentilele prinse într-o ramă de baga prea mare, ceea ce îi conferea un aer ușor feminin.

— Bună dimineața, Ariadna, i-a zis el. Ia loc, te rog.

Victoria s-a uitat în jur. A luat un sfeșnic de pe un raft și a început să-l agite amenințător. Fără să o bage în seamă,

bărbatul a ridicat capacul unei tăvi și a savurat mirosul de mâncare.

— Miroase extraordinar. Sunt sigur că ți-e foame.

Victoria a continuat să țină sfeșnicul ridicat, deși bărbatul nu dădea nici un semn că ar avea de gând să se apropie de ea.

— Nu cred că o să ai nevoie de el, Ariadna, a zis el calm.

— Numele meu nu este Ariadna. Numele meu este Victoria.

Victoria Sanchís.

— Ia loc, te rog. Aici ești în siguranță, nu ai de ce să te temi.

Victoria s-a pierdut în privirea hipnotică a bărbatului. A simțit din nou aromele îmbietoare ale micului dejun. A înțeles că durerea cumplită de stomac nu era altceva decât foame. A pus sfeșnicul înapoi pe raft. S-a apropiat foarte încet de masă. S-a așezat fără să-și ia ochii de la bărbatul din fața ei, care a așteptat până când ea a luat loc, apoi i-a turnat o ceașcă de cafea cu lapte.

— Să-mi spui cât zahăr vrei. Mie îmi place foarte dulce, deși medicul spune că nu-mi face bine.

Ea l-a urmărit cum îi prepara cafeaua.

— De ce mi-ați zis Ariadna?

— Pentru că e numele tău adevărat. Ariadna Mataix. Nu-i așa? Dar dacă preferi, pot să-ți zic Victoria. Eu sunt Leandro.

Bărbatul s-a ridicat puțin și i-a întins mâna. Victoria nu i-a strâns-o. Leandro s-a așezat înapoi, la fel de cordial.

— Omletă? Am gustat și nu e otrăvită. Sper.

Victoria ar fi vrut ca bărbatul să nu-i mai zâmbească în felul acela, care o făcea să se simtă vinovată pentru că nu răspundea cum s-ar fi convenit amabilității lui remarcabile.

— Era o glumă. Firește că nimic de aici nu e otrăvit. Omletă cu șuncă?

Victoria s-a trezit încuviințând fără voia ei. Leandro a zâmbit satisfăcut și a servit-o, presărând puțină sare și puțin piper peste omleta aburindă. Amfitrionul ei avea gesturi de maestru bucătar.

— Dacă vrei orice altceva, putem comanda. Aici au o bucătărie excelentă.

— E foarte bine, mulțumesc.

Aproape că i-a venit să-și muște limba după acel „mulțumesc”. Mulțumesc pentru ce? Și cui?

— Cornurile cu ciocolată sunt minunate. Gustă. Cele mai bune din oraș.

— Unde mă aflu?

— Suntem în hotelul Palace.

Victoria s-a încruntat.

— În Madrid?

Leandro a dat din cap că da și i-a întins coșul cu produse de patiserie. Ea a șovăit.

— Sunt proaspete. Ia măcar unul, că dacă nu, o să le mănânc eu pe toate. Și sunt la regim.

Victoria a întins mâna ca să ia un corn cu ciocolată și abia atunci a observat urmele de înțepături de pe antebraț.

— A trebuit să te sedăm. Îmi pare rău. După toate cele întâmplate la El Pinar...

Victoria și-a retras brusc mâna.

— Cum am ajuns aici? Cine ești dumneata?

— Sunt prietenul tău, Ariadna. Nu te teme. Aici ești în siguranță. Omul acela, Hendaya, nu va mai putea să-ți facă nici un rău. Nimeni nu va mai putea să-ți facă rău vreodată. Ai cuvântul meu.

— Și Ignacio, soțul meu, unde este? Ce i-ați făcut?

Leandro s-a uitat la ea cu tandrețe și a zâmbit ușor.

— Haide, mai întâi trebuie să mănânci ceva, ca să îți refaci puterile. Apoi am să-ți povestesc tot ce s-a întâmplat și îți voi răspunde la toate întrebările. Pe cuvântul meu. Ai încredere în mine și liniștește-te.

Leandro avea o voce mieroasă și tot ce spunea suna cât se poate de liniștitor. Își alegea cuvintele așa cum un parfumier alege cele mai potrivite mirosmi pentru o combinație perfectă. În pofida voinței ei, Victoria și-a dat seama că se simțea tot mai liniștită și că groaza care o paralizase dispărea treptat.

Mâncarea caldă și delicioasă, căldura plăcută emanând din calorifere și prezența senină, relaxată și paternă a lui Leandro îi induceau o stare de tihnă și de lipsă de griji. „Doamne, ce bine ar fi ca toate astea să fie reale!”

— Am avut dreptate sau nu? În privința cornurilor, vreau să zic.

Victoria a încuviințat cu timiditate. Leandro și-a șters buzele cu șervetul, l-a împăturit cu grijă și a apăsat butonul unei sonerii de pe masă. Imediat s-a deschis o ușă și a apărut un chelner, care a strâns masa fără să se uite nici o clipă la Victoria și fără să scoată vreun cuvânt. Când au rămas din nou singuri, Leandro a luat o expresie extrem de mâhnită, și-a împreunat mâinile în poală și și-a lăsat privirea în pământ.

— Mă tem că am vești proaste, Ariadna. Soțul tău, Ignacio, a murit. Îmi pare foarte rău. Am ajuns prea târziu.

Ariadna a simțit cum ochii i s-au umplut de lacrimi. Erau lacrimi de furie, pentru că știa că Ignacio era mort fără să mai fie nevoie să i-o spună cineva. Și-a strâns buzele și s-a uitat la Leandro, care părea să-i măsoare stăpânirea de sine.

— Spuneți-mi adevărul, a reușit ea să îngaime.

Leandro a încuviințat de mai multe ori.

— Nu va fi ușor, dar te rog să mă ascuți până la capăt. Apoi vei putea să mă întrebi tot ce vrei. Dar înainte de toate vreau să vezi ceva.

Leandro s-a ridicat și a luat un ziar de pe o măsuță de ceai așezată într-un colț al salonului. S-a întors la masă și i l-a întins Victoriei.

— Deschide-l.

Ea a luat ziarul fără să înțeleagă nimic. L-a desfăcut și s-a uitat la prima pagină.

MINISTRUL
MAURICIO VALLS
A MURIT ÎNTR-UN ACCIDENT
DE MAȘINĂ

Victoria nu a reușit să-și rețină un țipăt înăbușit. A scăpat ziarul din mâini și a început să suspine și să geamă incontrollabil. Leandro s-a apropiat de ea cu multă delicatețe și a strâns-o ușor în brațe. Victoria, tremurând ca un copil, s-a lăsat îmbrățișată și s-a refugiat în brațele celui străin. Leandro a lăsat-o să-și sprijine capul de umărul lui și a mângâiat-o pe păr, în timp ce ea dădea frâu liber lacrimilor și durerii acumulate de-a lungul întregii vieți.

3

— Îl urmăream pe Valls de câțva timp. Am început investigația după ce într-un raport al comisiei de bunuri și valori întocmit de Banca Națională au apărut date cu privire la niște nereguli în tranzacțiile efectuate de așa-numitul Consorțiu Financiar de Regrupare Națională, pe care-l condusesse Miguel Ángel Ubach, tatăl tău... sau, mai bine zis, omul care se dădea drept tatăl tău. Bănuiam de mai multă vreme că acel consorțiu nu era altceva decât o perdea de fum sub tutela guvernului, în spatele căreia toate bunurile expropriate sau pur și simplu furate în timpul războiului și în perioada imediat următoare erau împărțite între câțiva indivizi. Războiul, ca toate războaiele, a ruinat țara și a îmbogățit câțiva oameni, care oricum erau bogați și înainte de război. De asta se fac războaiele. În cazul nostru consorțiul a fost folosit și pentru a răsplăti favoruri, trădări, servicii, precum și pentru a cumpăra tăceri și complicități. Pentru mulți a fost un mijloc de ascensiune. Printre aceștia s-a numărat și Mauricio Valls. Știm ce a făcut Valls, Ariadna. Ce v-a făcut ție și familiei tale. Dar nu e suficient. Avem nevoie de ajutorul tău ca să ducem cazul acesta la bun sfârșit.

— De ce? Valls e mort.

— Pentru a face dreptate. Valls e mort, da, dar sute de oameni cărora le-a distrus viața încă mai trăiesc și oamenii aceștia merită să li se facă dreptate.

Victoria se uita neîncrezătoare la el.

— Asta e ceea ce vrei? Dreptate?

— Vrem adevărul.

— Și, mai exact, cine sunteți voi?

— Un grup de cetățeni care au jurat să-și slujească patria, pentru a face din Spania un loc mai drept, mai onest și mai liber.

Victoria a izbucnit în râs. Leandro a contemplat-o cu gravitate.

— Nu mă aștept să mă crezi. Deocamdată. Dar o să-ți demonstrez că noi suntem cei care încearcă să schimbe lucrurile din interiorul regimului, pentru că nu există o altă modalitate de a le schimba. Ca să împrăștiăm țara asta și să o înapoiem cetățenilor ei. Suntem cei care ne riscăm viața pentru ca tot ce vi s-a întâmplat ție și surorii tale, ce li s-a întâmplat părinților tăi, să nu se mai întâmple niciodată, iar cei care au comis astfel de crime să plătească pentru ele și adevărul să iasă la iveală, pentru că fără adevăr nu există dreptate și fără dreptate nu există pace. Milităm pentru schimbare și progres. Vrem să anihilăm un stat care nu le servește decât câtorva, cei care s-au folosit de instituții pentru a-și asigura privilegiile pe spinarea celor ce muncesc și trăiesc în sărăcie. Facem asta nu pentru că am fi niște eroi, ci pentru că odată și-odată cineva tot trebuie să o facă. Și ne-am găsit s-o facem noi, pentru că alții nu mai sunt. De aceea avem nevoie de ajutorul tău. Pentru că dacă ne unim forțele, atunci chiar e posibil să reușim.

S-au privit lung în tăcere.

— Și dacă refuz să vă ajut?

Leandro a ridicat din umeri.

— Nimeni nu te poate obliga. Dacă hotărăști să nu ni te alături, dacă decizi că nu-ți pasă că altor oameni, care au avut același destin ca al tău, li s-ar putea face dreptate, n-o să fiu eu acela care să te oblighe să faci ce nu vrei. Decizia îți aparține. Valls e mort. Pentru un om aflat în situația ta cel mai simplu ar fi să dea totul uitării și să înceapă o viață nouă. Poate că dacă aș fi în locul tău, și eu aș face la fel. Cine știe? Dar cred

că tu nu ești un astfel de om. Cred că în adâncul tău nu te interesează răzbunarea, ci dreptatea și adevărul. La fel de mult cât ne interesează și pe noi – sau, poate, chiar mai mult. Cred că vrei ca vinovații să plătească pentru crimele lor, iar victimele să-și poată recupera viața și să aibă certitudinea că oamenii care au murit pentru ei nu au murit degeaba. Dar decizia îți aparține. Nu te oblig la nimic. Ușa e acolo. Poți să pleci de aici când vrei. Singurul motiv pentru care te-am adus în acest loc este pentru că aici ești în siguranță. Aici îți putem oferi protecție cât timp încercăm să rezolvăm problema până la capăt. Depinde de tine.

Victoria s-a uitat spre ușa salonului. Leandro și-a mai turnat o ceașcă de cafea, a adăugat cinci cubulețe de zahăr și a băut foarte liniștit.

— Când o să vrei, o mașină te va lua și te va duce unde dorești. Nu o să mă mai vezi niciodată și nici nu o să mai auzi de noi. Trebuie doar să-mi ceri asta.

Victoria a simțit cum i se strânge stomacul.

— Nu trebuie să te hotărăști pe loc. Știu prin ce ai trecut și cât ești de tulburată. Știu că nu ai încredere în mine, că nu ai încredere în nimeni. E întru totul de înțeles. Nici eu nu aș avea dacă aș fi în locul tău. Dar nu ai nimic de pierdut dacă ne oferi o șansă. O zi în plus. Câteva ore. Poți să pleci în orice clipă fără să trebuiască să dai vreo explicație. Dar sper și te rog să n-o faci. Dă-ne șansa de a-i ajuta pe alții.

Victoria și-a dat seama că mâinile îi tremurau. Leandro i-a zâmbit cu o delicatețe nesfârșită.

— Te rog...

La un moment dat, printre lacrimi, ea a dat din cap că da.

4

Timp de o oră și jumătate Leandro a reconstituit ceea ce reușise să afle.

— De multă vreme încerc să pun faptele cap la cap. Acum o să-ți fac un rezumat la ceea ce știm – sau credem că știm.

O să vezi că există lacune și sunt sigur că ne înșelăm în privința câtorva lucruri. Sau a mai multora. Aici începe rolul tău. Dacă ești de acord, o să-ți spun ce cred eu că s-a întâmplat, iar tu o să mă corectezi acolo unde nu am dreptate. De acord?

Vocea lui Leandro era învăluitoare și te prindea în mreje. Victoria a simțit nevoia să închidă ochii și să trăiască puțin în îmbrățișarea acelei voci, în zona catifelată a cuvintelor care dobândeau un sens fără să conteze semnificația lor.

— De acord, a zis ea. Voi încerca.

Bărbatul i-a zâmbit cu atâta recunoștință și căldură, încât a făcut-o să se simtă în siguranță și la adăpost de tot ce se întâmpla dincolo de pereții aceluia salon. Puțin câte puțin, fără grabă, i-a spus o poveste pe care o știa mult prea bine. Totul începuse când ea era încă o fetiță, atunci când tatăl ei, Víctor Mataix, l-a cunoscut pe Miguel Ángel Ubach, un bancher cu multă putere, a cărui soție îi citise cărțile, ea fiind și cea care și-a îndemnat soțul să îl angajeze pe Mataix ca să-i scrie o presupusă biografie în schimbul unei sume de bani considerabile.

Tatăl ei avea mari probleme financiare, așa că a acceptat propunerea. După terminarea războiului bancherul și soția lui au venit într-o zi pe neașteptate în vizită la casa soților Mataix, lângă șoseaua Las Aguas, în Vallvidrera. Doamna Ubach, mult mai tânără decât soțul ei, era genul de frumusețe care se vede numai în reviste. Nu voia să-și distrugă superbul ei trup aducând pe lume un copil, deși îi plăceau copiii – sau cel puțin ideea de a avea un copil, chiar dacă l-ar fi crescut servitoarele, firește –, îi plăceau aproape la fel de mult ca pisicile pisicoase sau cocteilul Vodka Martini. Familia Ubach și-a petrecut ziua la familia Mataix. De câteva luni ea avea și o surioară, Sonia. La plecare doamna Ubach le-a sărutat pe fetițe și a zis că sunt o comoară. După câteva zile niște bărbați înarmați au venit la casa lor din Vallvidrera. L-au reținut pe tatăl ei, apoi l-au dus și l-au închis la Montjuic, iar pe cele două fetițe le-au luat cu ei, lăsând-o pe mamă în plata Domnului, căci au crezut că e moartă, deși ea era doar rănită.

— E corect până acum? a întrebat Leandro.

Victoria a dat din cap că da, ștergându-și lacrimile mânioase.

În noaptea aceea au fost separate și ea nu a mai văzut-o niciodată pe Sonia. I s-a spus că dacă vrea ca sora ei să rămână în viață, atunci trebuie să uite de părinții lor, care erau niște criminali, și că de acum încolo numele ei nu va mai fi Ariadna Mataix, ci Victoria Ubach. I s-a spus că noii ei părinți erau *don Miguel Ángel Ubach* și soția acestuia, *Federica*, și că era extrem de norocoasă. Avea să locuiască laolaltă cu ei în cea mai frumoasă casă din Barcelona, într-o vilă numită *El Pinar*. Acolo va avea la dispoziție servitori și i se va îndeplini orice dorință. Ariadna avea zece ani.

— Începând de aici, povestea devine destul de confuză, a avertizat-o Leandro.

I-a spus că reușise să afle că *Víctor Mataix* fusese împușcat în închisoarea *Montjuic*, la fel ca atâția alții, la ordinul directorului din vremea aceea, *Mauricio Valls*, chiar dacă în raportul oficial se spunea că se sinucisese. Leandro credea că *Valls* i-o vânduse pe Ariadna lui *Ubach* în schimbul unor favoruri care să-i faciliteze ascensiunea în cadrul regimului și al unui pachet de acțiuni la o bancă deschisă recent, care-și constituise capitalul imediat după război punând mâna pe bunurile a sute de oameni ce zăceau în pușcării, expropriindu-i sau ucigându-i de-a dreptul.

— Știi ce s-a ales de mama ta?

Victoria, strângând din buze, a dat din cap că da.

Leandro a zis că, din câte au reușit ei să afle, a doua zi după răpirea soțului și fiicelor, mama ei, *Susana*, a reușit să își strângă destule puteri cât să ajungă la poliție și să facă greșeala de a dezvălui cele întâmplate. A fost reținută pe loc și închisă la casa de nebuni din *Horta*, unde a fost izolată într-o cameră, ținută sub supraveghere strictă și supusă la electroșocuri timp de cinci ani, până când s-a luat hotărârea să fie abandonată pe un teren viran de la marginea Barcelonei, pentru că deja nu-și mai amintea nici cum o cheamă.

— Sau cel puțin așa credeau ei.

Leandro i-a zis că Susana a supraviețuit în Barcelona cerșind pe străzi, dormind sub cerul liber, mâncând din gunoaie și sperând neconținut că într-o bună zi își va putea recupera fetițele. Speranța aceea a ținut-o în viață. După câțiva ani Susana a găsit la gunoi, pe o străduță din cartierul Raval, un ziar unde apărea o fotografie cu Mauricio Valls și familia lui. Pe atunci nu mai era de mult directorul închisorii, ci devenise deja un om de bază al regimului. În fotografie, alături de Valls, apărea și o fetiță, Mercedes.

— Mercedes nu era nimeni altcineva decât sora ta mai mică, Sonia. Mama ta a recunoscut-o, pentru că Sonia avea un semn din naștere.

— Un semn în formă de stea la baza gâtului, s-a trezit spunând Victoria.

Leandro a zâmbit, dând aprobator din cap.

— Soția lui Valls suferea de o boală cronică și boala aceea o împiedica să aibă copii. Valls s-a hotărât să o ia pe sora ta și să o crească de parcă ar fi fost fiica lui. A numit-o Mercedes, în amintirea mamei lui. Furând dintr-o parte și din alta, Susana a reușit să adune suficienți bani încât să-și cumpere un bilet de tren până la Madrid, iar odată ajunsă acolo, a spionat luni întregi fiecare curte de școală, hotărâtă să o găsească pe sora ta. Între timp își crease o identitate nouă. Închiriase o cămăruță sordidă la o pensiune de pe strada Chueca și muncea noaptea la un atelier de croitorie. În timpul zilei lua la rând școlile din Madrid. Și când aproape că-și pierduse orice speranță, a găsit-o. A văzut-o de la depărtare și a știut că e ea. A început să meargă acolo zilnic. Se apropia de gardul școlii și încerca să-i atragă atenția. A reușit de mai multe ori să schimbe câteva vorbe cu ea. Nu voia să o sperie. Când și-a dat seama că Mercedes... că Sonia nu-și mai amintea de ea, mama ta a fost pe punctul de a-și lua viața. Dar a reușit să treacă peste asta. Se ducea la școală în fiecare zi, sperând că o s-o vadă fie și numai pentru câteva secunde sau că fetița se va apropia de gard și vor vorbi puțin. Într-o zi s-a hotărât să-i dezvăluie adevărul. A fost prinsă de oamenii din garda de corp a lui

Valls în timp ce stătea de vorbă cu sora ta în curtea școlii. I-au zburat creierii în fața micuței. Vrei să ne oprim puțin?

Victoria a făcut semn că nu.

Leandro și-a continuat povestea, spunându-i cum credea el că fusese viața Victoriei în colivia de aur de la El Pinar. La un moment dat Miguel Ángel Ubach a fost chemat de generallisim și numit în fruntea unui grup de bancheri și industriași care îi finanțaseră armata, urmând ca bancherul să gândească noua structură economică a statului. Ubach a părăsit Barcelona și s-a mutat împreună cu familia la Madrid, într-o casă uriașă, care ei nu i-a plăcut niciodată și din care a fugit, dispărând câteva luni, până când a fost găsită, în circumstanțe destul de ciudate, pe o plajă dintr-un sat, San Feliu de Guíxols, aflat la vreo sută de kilometri de Barcelona.

— Asta este una dintre marile lacune din reconstituirea noastră, a zis Leandro. Nimeni nu știe unde ai fost în lunile acelea și nici cu cine. Știm doar că la puțin timp după întoarcerea ta la Madrid, casa familiei Ubach a fost distrusă de un incendiu puternic, arzând, practic, până la temelii într-o noapte din anul 1948. În acel incendiu bancherul și soția lui și-au pierdut viața.

Leandro s-a uitat în ochii ei, dar Victoria nu și-a dezlipit buzele.

— Știi că e extrem de dureros să vorbim despre astea, dar e important să știm ce s-a întâmplat în acele câteva luni cât ai fost dată dispărută.

Ea a strâns și mai tare din buze și Leandro a dat răbdător din cap.

— Nu trebuie neapărat să aflăm azi.

Leandro și-a continuat relatarea.

Orfană și moștenitoare a unei averi uriașe, Victoria a ajuns sub tutela unui tânăr avocat pe nume Ignacio Sanchís, cel care fusese numit executorul testamentar al familiei Ubach. Sanchís era un ins sclipitor, pe care Ubach îl luase sub protecția lui încă de când avocatul era foarte tânăr. Era orfan și își făcuse studiile grație unei burse oferite de Fundația Ubach. Circulau

zvonuri cum că de fapt tânărul era fiul nelegitim al banche-
rului, fructul unei relații ilicite cu o cunoscută actriță din
epocă.

Micuța Victoria a simțit mereu o atracție specială pentru
Ignacio. Amândoi trăiau înconjurați de luxul și privilegiile
cumpărate de imperiul Ubach, dar cu toate acestea erau singuri
pe lume. Ignacio Sanchís venea adesea acasă la ei și discuta
probleme financiare cu bancherul în grădina casei. Victoria
îi urmărea prin fereastra de la mansarda ei. Într-o zi în care
l-a surprins făcând baie în piscina lor, Sanchís i-a mărturisit
că nu-și cunoscuse niciodată părinții și că fusese crescut
într-un orfelinat din La Navata. Din acea zi, de fiecare dată
când Sanchís venea la ei acasă, Victoria nu se mai ascundea,
ci, dimpotrivă, cobora să-l salute.

Doamnei Ubach nu-i plăcea deloc de Ignacio și îi inter-
zisesese Victoriei să stea de vorbă cu el. Era un coate-goale,
zicea ea. Marea doamnă își alunga plictiseala întâlnindu-se
cu amanți de douăzeci de ani în hoteluri de lux din Madrid
sau dormind dusă în dormitorul ei de la etajul al doilea. Nu
a aflat niciodată că Victoria și tânărul avocat se împrieteni-
seră, că făceau schimb de cărți și că îi unea o complicitate
pe care nimeni din lumea asta nu ar fi bănuț-o și pe care
nici măcar domnul Ubach nu și-ar fi putut-o imagina.

— Într-o zi i-am spus că noi doi eram la fel, a mărturisit
Victoria.

După tragica moarte a soților Ubach în incendiul care le-a
făcut casa scrum, Ignacio Sanchís a devenit tutorele ei legal
până când a împlinit optsprezece ani, iar după aceea, soțul ei.
Firește că au existat tot soiul de zvonuri. Unii au calificat
căsătoria lor drept cea mai tare afacere de budoar a secolului.
Victoria a zâmbit amar la auzul acestor vorbe.

— Pentru tine Ignacio Sanchís nu a fost niciodată un soț,
cel puțin nu așa cum își imagina toată lumea, a zis Leandro.
Era un om bun. Aflase adevărul și s-a însurat cu tine ca să te
protejeze.

— Eu îl iubeam.

— Și el pe tine. Și-a dat viața pentru tine.

Victoria s-a adâncit într-o tăcere îndelungată.

— Timp de mai mulți ani ai încercat să-ți faci dreptate cu ajutorul lui Ignacio și al lui Valentín Morgado, care fusese în pușcărie împreună cu tatăl tău, iar ulterior fusese angajat de Ignacio ca șofer al familiei. Ați urzit împreună un plan pentru a-i întinde o capcană lui Valls și ați reușit să-l capturați. Dar nu știați că vă supraveghea cineva. Cineva care nu putea să lase adevărul să iasă la iveală.

— De aceea l-au omorât pe Valls?

Leandro a încuviințat.

— Hendaya? a întrebat Victoria.

El a dat din cap că nu.

— Hendaya e doar un pion. Noi îl căutăm pe cel care trage sforile.

— Și cine e acela? a întrebat Victoria.

— Eu cred că tu știi cine e.

Victoria, confuză, a dat încet din cap în semn că nu știe.

— S-ar putea să nu-ți dai seama acum.

— Dacă aș fi știut, aș fi sfârșit în aceeași celulă cu Valls.

— Poate că împreună vom reuși să aflăm. Cu sprijinul tău și cu resursele noastre. Tu ai avut deja parte de destulă suferință și ai riscat mult. Acum e rândul nostru. Pentru că tu și sora ta nu sunteți singurele, știi? Sunt mult mai mulți. Mulți care nici măcar nu au habar că viața lor e o minciună, că li s-a furat totul...

Ea a încuviințat.

— Cum v-ați dat seama? Cum ați ajuns la concluzia că voi două nu ați fost singurele care ați pățit așa ceva?

— Am făcut rost de o listă cu numere de înregistrare. Coduri de certificate de naștere și de deces falsificate de Valls.

— Cui le aparțineau? a întrebat Leandro.

— Copiilor deținuților din castelul Montjuic, închiși după război, pe când Valls era directorul închisorii. Toți, dați dispăruți. Înainte de orice, Valls îi băga la închisoare pe părinți și apoi îi ucidea. După aceea copiii rămâneau în grija lui. Emitea un

certificat de deces odată cu un unul de naștere fals, cu o nouă identitate pentru copii, după care îi vindea familiilor bine plasate în cadrul regimului, pretinzând în schimb trafic de influență, bani și putere. Era un plan perfect, pentru că odată ce noii părinți luau copilul furat, deveneau complici și erau obligați să păstreze tăcerea pentru totdeauna.

— Știi câte cazuri de felul acesta au existat?

— Nu. Ignacio bănuia că au fost câteva sute.

— Vorbim despre o operațiune complexă. Valls nu ar fi putut face totul de unul singur...

— Ignacio credea că avea un complice. Unul sau mai mulți.

— De acord. Mai mult, aș îndrăzni să spun că până și Valls a fost o simplă verigă în întreg lanțul acesta. Avea posibilitatea, ocazia și dorința de a acționa. Dar mi-e greu să cred că ar fi putut urzi o acțiune de o asemenea complexitate.

— Așa zicea și Ignacio.

— Altcineva, cineva pe care încă nu l-am descoperit, e creierul întregii operațiuni.

— Mâna neagră, a zis Victoria.

— Poftim?

Ea a zâmbit ușor.

— E dintr-o poveste pe care mi-o spunea tata când eram mică. Mâna neagră. Răul care stă mereu în umbră și trage sforile...

— Trebuie să ne ajuți să-l găsim, Ariadna.

— Deci credeți că Hendaya acționează la ordinele unui asociat de-al lui Valls?

— Da, cel mai probabil.

— Asta înseamnă că trebuie să fie cineva din interiorul regimului. Cineva cu multă putere.

Leandro a dat aprobator din cap.

— Tocmai de aceea e foarte important să nu ne grăbim, să acționăm cu toată prudența. Pentru a pune mâna pe el, trebuie mai întâi să știm tot adevărul, cu nume, date și amănunte, să descoperim cine mai știe de caz și cine mai e implicat. Numai găsindu-i pe toți cei implicați, vom putea ajunge la creierul operațiunii.

— Și eu ce pot să fac?

— Să mă ajuți să reconstitui povestea ta, așa cum ți-am spus. Sunt convins că dacă punem toate piesele cap la cap, îl vom găsi pe cel care trage sforile. Până nu se va întâmpla asta, nu vei fi în siguranță. De aceea trebuie să rămâi aici și să ne permiți să te ajutăm. Vrei să faci asta?

Victoria a șovăit, dar până la urmă a dat din cap că da. Leandro s-a aplecat spre ea și i-a luat palmele între ale lui.

— Vreau să știi că îți sunt recunoscător pentru voința și curajul de care dai dovadă. Fără tine, fără toată zbaterea și suferința ta, nimic din ce vrem noi să facem nu ar fi posibil.

— Vreau doar să se facă dreptate. Nimic altceva. Toată viața am crezut că vreau să mă răzbun. Dar răzbunarea nu există. Singurul lucru care contează e adevărul.

Leandro a sărutat-o pe frunte. A fost un sărut patern, protector, plin de noblețe, care a făcut-o să se simtă mai puțin singură, chiar dacă numai pentru o clipă.

— Cred că astăzi am făcut deja destule. Trebuie să te odihnești. Ne așteaptă o misiune grea.

— Plecați? a întrebat Victoria.

— Nu te teme. Voi fi foarte aproape. Și să știi că ești păzită și apărată. Te rog să ne dai voie să încuiem ușa asta. Nu pentru a te ține închisă aici, ci pentru a împiedica pe oricine ar vrea să intre. Ești de acord?

— Da.

— Dacă ai nevoie de ceva, de orice, trebuie doar să apeși pe butonul soneriei și cineva va veni imediat. Orice ar fi.

— Mi-ar plăcea să am ceva de citit. Ați putea să-mi aduceți câteva dintre cărțile tatălui meu?

— Firește. O să dau ordin să-ți fie aduse aici. Acum ar fi bine să încerci să te odihnești, să dormi puțin.

— Nu știi dacă voi putea să dorm.

— Dacă vrei, te ajutăm...

— Să mă sedați din nou?

— Doar ca să te ajutăm. Te vei simți mai bine. Dar numai dacă vrei.

— Bine.

— O să revin mâine-dimineață. Vom reconstitui încetul cu încetul tot ce s-a întâmplat.

— Cât timp va trebui să rămân aici?

— Nu mult. Câteva zile. Maximum o săptămână. Până când vom ști cine se află în spatele operațiunii. Atâta timp cât vinovatul nu e încă arestat, nu vei fi în siguranță nicăieri. Hendaya și oamenii lui te caută. Am reușit să te salvăm din El Pinar, dar Hendaya nu va renunța. Nu renunță niciodată.

— Cum s-a întâmplat...? Nu-mi mai amintesc.

— Erai în stare de șoc. Doi dintre oamenii noștri și-au pierdut viața ca să te scoată de acolo.

— Și Valls?

— Prea târziu. Acum nu te mai gândești la asta. Odihnește-te, Ariadna.

— Ariadna, a repetat ea. Mulțumesc.

— Eu îți mulțumesc, a replicat Leandro, îndreptându-se către ușă.

Imediat ce a rămas singură, a invadat-o o senzație de deznădejde și de pustietate pe care nu reușea să și-o explice. În toată încăperea nu exista nici măcar un ceas, iar când s-a dus la ferestre și a tras perdelele, a observat că geamurile ferecate erau acoperite pe dinafară cu hârtie albă translucidă, prin care trecea lumina, dar care te împiedica să vezi în exterior.

A început să dea ture prin cameră, încercând să reziste tentației de a apăsa butonul soneriei pe care Leandro o lăsase pe masă. Într-un târziu, sătulă să tot umble prin cameră din colț în colț, s-a dus în dormitor. S-a așezat la măsuța de toaletă și s-a privit în oglindă. Și-a zâmbit.

— Adevărul, s-a trezit ea șoptind.

5

Leandro, aflat de cealaltă parte a oglinzii, a studiat cu meticulozitate chipul ei palid și mâhnit. Ariadna emana parfumul sufletelor distruse, pierdute de-a lungul drumului, deși ele

cred că se îndreaptă spre un țel. Întotdeauna fusese fascinat de faptul că, dacă știai să citești limbajul privirilor și al trecerii timpului, puteai ghici pe un chip trăsături ce dăinuiau din copilărie și puteai savura momentul în care lumea își înfipsea în el săgeata ei înveninată, făcând ca spiritul să-i îmbătrânească. Oamenii erau ca marionetele sau ca orice jucărie cu arc: toți aveau un mecanism ascuns care făcea să li se miște firele și să se deplaseze încotro dorea cel care le mișca. Plăcerea – sau, poate, doar fundamentul ei – venea tocmai din pasiunea pusă în joc, din dorința aceea tulbure căreia mai devreme sau mai târziu aveau să i se supună, să-l binecuvânteze și să-i ofere sufletul în schimbul unui simplu zâmbet aprobator și al unei priviri încurajatoare.

Așezat lângă el, Hendaya îl urmărea îngândurat.

— Cred că ne pierdem timpul, domnule, a zis. Dați-mi o oră și scot totul de la ea.

— Ai avut deja destule ore la dispoziție. Nu totul se face cu măcelărire. Tu vezi-ți de treaba ta, că eu îmi văd de a mea.

— Da, domnule.

După puțin timp a apărut și medicul. Leandro îl alesese cu mare grijă. Avea acel aspect binevoitor de doctor de dispensar ajuns la șazeci de ani, afabil, cu ochelari și mustăți de înțelept, aducând mai degrabă cu un unchiaș sau cu un bunic bun ca pâinea caldă, dinaintea căruia s-ar dezbrăca fără nici o rușine până și măicuțele, l-ar lăsa să-și plimbe palmele calde prin locurile lor rușinoase, timp în care și-ar ridica privirile spre cer și ar șopti: „Ce mâini aveți, domnule doctor!“

Firește că nu era medic de profesie, dar nimeni nu ar fi zis asta văzându-l în costumul lui cenușiu, cu trusa lui medicală și cu mersul lui greoi de veteran. Era chimist – și încă unul dintre cei mai buni. Leandro l-a urmărit cum o ajuta pe Ariadna să se întindă în pat, cum îi dezgolea brațul și îi căuta vena. Seringa era mică, iar acul, atât de subțire, încât nici nu l-a simțit. Leandro a zâmbit în sinea lui văzând cum Ariadna se înmuia ca o cârpă, iar trupul ei își pierdea orice urmă de încordare. După câteva secunde căzuse deja în somnul acela

chimic care avea să o facă să zacă în pat cel puțin șaisprezece ore, poate și mai mult, ținând cont de faptul că era o femeie cu o constituție destul de firavă. Avea să plutească într-un somn fără vise, într-o stare de suspendare și de plăcere absolută, care avea să-și înfigă ghearele încetul cu încetul în măruntaiele ei, în venele ei, în creierul ei. Zi după zi.

— Chestia asta n-o omoară? a întrebat Hendaya.

— Dacă doza e potrivită, nu o omoară, a zis Leandro. Cel puțin deocamdată.

Medicul și-a pus instrumentele la loc în trusă, a învelit-o pe Ariadna și a ieșit din dormitor. Când a trecut prin dreptul oglinzii, a făcut un semn scurt, dar reverențios, dând de înțeles că el și-a terminat treaba. Leandro auzea în spatele său respirația agitată a lui Hendaya.

— Mai e ceva? a întrebat Leandro.

— Nu, domnule.

— În cazul acesta îți mulțumesc că mi-ai adus-o sănătoasă. Și cu asta misiunea ta aici s-a încheiat. Întoarce-te la Barcelona și găsește-o pe Alicia Gris.

— Probabil că e moartă, domnule...

Leandro s-a întors spre Hendaya.

— Alicia trăiește.

— Cu tot respectul, domnule, dar de unde știți asta?

Leandro s-a uitat la el ca la o bovină care înțelege atâta cât poate.

— Pur și simplu știu.

6

Alicia a deschis ochii în lumina palidă a lumânărilor. Primul lucru de care și-a dat seama a fost că-i era prea sete ca să fie moartă. Apoi a văzut un bărbat cu părul și barba cărunte, care stătea lângă ea și o privea din spatele unor ochelari mici și rotunzi. Trăsăturile lui îi aminteau vag de chipul lui Dumnezeu, așa cum apărea în manualele de catehism din anii ei de orfelinat.

— Sunteți din cer? a întrebat Alicia.

— Nu vă faceți iluzii. Sunt din Matadepera.

Doctorul Soldevila a prins-o de încheietură și i-a luat pulsul, uitându-se la ceas.

— Cum vă simțiți? a întrebat-o.

— Mi-e foarte sete.

— Îmi închipui, a zis Soldevila, fără să dea de înțeles că ar avea de gând să-i ofere ceva de băut.

— Unde mă aflu?

— Bună întrebare.

Medicul a îndepărtat așternutul și Alicia i-a simțit palmele pe pelvis.

— Simțiți apăsarea?

Ea a făcut semn că da.

— Vă doare?

— Mi-e sete.

— Știu, știu. Dar va trebui să mai așteptați.

Înainte de a o înveli iar, doctorul Soldevila și-a lăsat privirea să alunece de-a lungul cicatricii negre care i se întindea pe șold. Alicia a văzut în ochii medicului groaza pe care încercase în zadar să și-o ascundă.

— O să vă dau ceva și pentru asta, dar trebuie să luați cu mare grijă. Sunteți încă foarte slăbită.

— M-am obișnuit cu durerea, domnule doctor.

Medicul a scos un oftat adânc și a învelit-o.

— Voi muri?

— Astăzi nu. Știu că sună prostește, dar încercați să vă relaxați și să vă odihniți.

— Ca și cum aș fi în vacanță.

— Ceva de genul acesta. Încercați măcar.

Doctorul Soldevila s-a ridicat și Alicia l-a auzit spunând ceva în șoaptă. Niște pași s-au apropiat și în jurul patului au apărut mai multe chipuri. I-a recunoscut pe Fermín, pe Daniel și pe Bea. Mai era și un bărbat cu părul rar și cu o privire de vultur, pe care avea senzația că-l cunoaște de-o viață, deși nu reușea să-l identifice. Fermín șușotea cu medicul Soldevila.

Daniel avea pe buze un zâmbet de ușurare. Bea, aflată lângă el, se uita direct în ochii ei cu o expresie bănuitoare.

— E a doua oară când ești cât pe ce să dai ortul popii și adevărul e că m-am cam săturat să tot văd asta. Ai o față de mort, e drept, dar în rest ești frumoasă ca un trandafir. Cum te simți?

— Mi-e sete.

— Nu-mi dau seama cum vine asta după ce ai înghițit optzeci la sută din sângele meu.

— Până nu trece complet efectul anesteziei, nu puteți bea nimic, a zis doctorul Soldevila.

— Asta-i floare la ureche, a zis Fermín. Stați să vedeți. Anestezia dispare așa cum dispar anii de seminarist: mișcând puțin din părțile rușinoase.

Doctorul Soldevila i-a aruncat o privire acidă.

— Încercați să nu obosiți pacienta spunând grozăvii, dacă nu vă cer prea mult.

— O să tac ca un mormânt, a declarat Fermín, închinându-se în același timp, pentru a fi mai convingător.

Medicul Soldevila a pufnit în barbă.

— Revin mâine-dimineață. Până atunci e mai bine să faceți cu schimbul. La cel mai mic semn de febră, inflamație sau infecție, veniți imediat după mine. La orice oră. Cine o să stea primul de veghe? Oricare, numai dumneata nu, Fermín, chiar dacă ești gata să te oferi.

Bea a făcut un pas în față.

— Stau eu, a zis pe un ton care nu mai lăsa loc de discuții. Fermín, l-am lăsat pe Julián cu Sofía, dar nu pot sta liniștită, fiindcă știu că face cu ea ce vrea. Așa că am sunat-o pe Bernarda să vină să stea ea cu copilul. Puteți dormi la noi în dormitor. Am lăsat pe comodă așternuturi curate și, oricum, Bernarda știe unde să găsească tot ce îi trebuie. Daniel va dormi pe canapea.

Daniel i-a aruncat o privire soției sale, dar nu a îndrăznit să deschidă gura.

— Fii liniștită. Am să-l fac pe odor să doarmă ca un pârș. O picătură de coniac cu miere strecurată în sticla cu lapte e mană cerească.

— Să nu care cumva să îndrăznești să-i dai copilului alcool! Și nici să nu te prind că-i vorbești de politică, pentru că după aia repetă totul, cuvânt cu cuvânt.

— La ordinul dumneavoastră. Prohibiția informativă intră în vigoare *sine die*.

— Bea, nu uitați de injecția cu antibiotice. Din patru în patru ore, a zis medicul.

Fermín i-a adresat Aliciei un zâmbet pierit.

— Nu trebuie să te temi, fiindcă deși astăzi *doña* Bea face puțin pe sergentul, să știi că la injecții are mâna mai ușoară decât un înger. Cum tatăl ei e diabetic, chiar dacă nu are nimic dulce în el, ea are un asemenea dar al înțepării, încât o invidiază până și țânțarul-panteră de Nil¹ sau cum s-or fi numind gângăniile de pe-acolo. A învățat de mică, pentru că nimeni din familie nu avea curajul necesar, iar acum ne înțeapă pe toți, inclusiv pe mine, și gândește-te că eu sunt un pacient dificil, pentru că am niște fese de oțel și orice ac se rupe când mi le întăresc.

— Fermín! a intervenit Bea.

Cel interpelat a salutat militărește și i-a făcut cu ochiul Aliciei.

— Bine, draga mea vampiriță. Rămâi pe mâini bune. Încearcă să nu muști pe nimeni. Eu o să revin mâine. Ascultă de doamna Bea și, dacă poți, fă cumva și nu mai muri.

— Voi face tot posibilul. Mulțumesc pentru tot, Fermín. Din nou.

— Nu-mi mai aminti. Hai, Daniel, degeaba faci fața asta, că tot nu ajută la o cicatrizare mai rapidă.

Fermín a plecat, târându-l pe Daniel după el.

— Bun, deci totul e clar, a zis doctorul. Întrebarea mea e cum se iese de aici?

— Vă conduc eu, s-a oferit paznicul.

Au rămas singure. Bea și-a adus un scaun și s-a așezat lângă Alicia. S-au privit în tăcere. Alicia a îndrăznit să mijească

1. Greșeală voluntară a autorului: de fapt e vorba despre țânțarul-tigru.

un zâmbet plin de recunoștință. Bea, cu o expresie impene-trabilă, nu-și lua ochii de la ea. După puțin timp paznicul a apărut în pragul încăperii și a cântărit situația.

— *Doña* Beatriz, dacă aveți nevoie de ceva, orice, știți unde mă găsiți. V-am lăsat pe policioară niște pături și medicamen-tele cu instrucțiunile domnului doctor.

— Mulțumesc, Isaac. Noapte bună.

— Noapte bună. Noapte bună, Alicia, a zis paznicul.

Pașii lui s-au îndepărtat pe coridor.

— Se pare că toți cei de pe-aici mă cunosc, a zis Alicia.

— Așa e, toți par să vă cunoască. Păcat că nimeni nu știe cine sunteți dumneavoastră de fapt.

Alicia a dat aprobator din cap, oferindu-i încă un zâmbet slab, dar Bea nu i-a răspuns nici acum. O tăcere lungă și grea s-a instalat între cele două femei. Alicia s-a uitat pe pereții acoperiți de sus până jos cu cărți. Simțea că Bea continua să o țintuiască cu privirea.

— Pot să știu și eu de ce râdeți?

— Prostii. Am visat mai devreme că sărutam un bărbat foarte frumos și nu știu cine era.

— Aveți obiceiul să sărutați străini sau vi se întâmplă numai sub anestezie?

Folosise un ton tăios ca un cuțit și imediat ce vorbele i-au ieșit din gură, Bea a regretat.

— Îmi pare rău, a murmurat ea.

— Nu trebuie să vă pară rău. Merit toate astea, a zis Alicia.

— Au rămas ceva mai mult de trei ore până la următoarea injecție. Poate că ar fi bine să încercați să dormiți puțin, așa cum v-a sfătuit și medicul.

— Nu cred că pot. Mi se face frică.

— Credeam că nu vă e frică de nimic.

— Disimulez foarte bine.

Bea era cât pe ce să spună ceva, dar și-a înghițit vorbele la timp.

— Bea?

— Ce?

— Știu că nu am dreptul să vă cer iertare, dar...

— Lăsați asta acum. Nu aveți de ce să-mi cereți iertare.

— Dar dacă v-aș cere, m-ați ierta?

— Amicul dumneavoastră, Fermín, obișnuiește să spună că cine vrea să ceară iertare, să se ducă la confesional sau să-și cumpere un câine. De data asta – și bine că nu mă aude – trebuie să-i dau dreptate.

— Fermín e un om înțelept.

— Din când în când. Dar să nu-i spuneți dacă nu vreți să vă împuie capul. Acum culcați-vă.

— Pot să vă țin de mână? a întrebat Alicia.

Bea a șovăit o clipă, dar până la urmă a acceptat palma Aliciei. Au tăcut mult timp. Alicia a închis ochii și respirația i s-a liniștit. Bea nu-și lua ochii de la ființa aceasta ciudată, care-i inspira în același timp teamă și compasiune. Imediat ce ajunsese acolo, în timp ce Alicia încă mai delira, medicul o examinase și Bea îl ajutase să o dezbrace. Încă avea în minte imaginea acelei răni îngrozitoare care-i mușca din șold.

— Daniel e un bărbat norocos, a șoptit Alicia.

— Mă luați peste picior?

— Sunteți măritată și pe deasupra și mamă. N-aș îndrăzni niciodată să fac asta.

— Credeam că ați adormit, a zis Bea.

— Și eu.

— Vă doare?

— Vă referiți la cicatrice?

Bea nu a răspuns. Alicia a continuat să țină ochii închiși.

— Puțin, a răspuns. Anestezia a alungat durerea.

— Cum v-ați procopsit cu ea?

— S-a întâmplat în anii războiului. În timpul bombardamentelor.

— Îmi pare rău.

Alicia a dat din umeri.

— Mă ajută să alung претендентii.

— Îmi închipui că aveți o mulțime.

— Nici unul care să merite. Bărbații cei mai buni se îndrăgostesc de femei ca dumneavoastră. Pe mine mă vor doar pentru fanteziile lor.

— Dacă urmăriți să mă faceți să-mi fie milă de dumneavoastră, sunteți pe drumul cel bun.

Alicia a zâmbit.

— Să nu credeți că nu au fantezii și cu mine, a zis Bea, râzând în sinea ei.

— Sunt convinsă.

— Oare de ce sunt atât de tâmpiți uneori? a întrebat Bea.

— Bărbații? Cine știe? Poate pentru că natura e o femeie, chiar dacă una crudă, și îi tâmpește din naștere. Dar unii nu sunt chiar de aruncat.

— Așa zice și Bernarda, a spus Bea.

— Dar Daniel al dumneavoastră?

Bea și-a ascuțit privirea.

— Ce e cu Daniel al meu?

— Nimic. Pare un băiat bun. Un suflet nevinovat.

— Are și el părțile lui întunecate, să nu vă închipuiți că nu.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu mama lui? Cu Isabella?

— Ce știți dumneavoastră despre Isabella?

— Foarte puține.

— Fără anestezie mințeați mult mai convingător.

— Pot avea încredere în dumneavoastră?

— Nu cred că aveți de ales. Întrebarea este dacă eu pot avea încredere în dumneavoastră.

— Vă îndoiiți de mine?

— Total.

— Sunt câteva chestiuni legate de Isabella, de trecutul ei... a început Alicia. Cred că Daniel are dreptul să le știe, dar nu-mi dau seama dacă, în definitiv, nu ar fi cumva mai bine să nu le afle niciodată.

— Alicia?

A deschis ochii și a văzut fața lui Bea la o palmă de a ei. A simțit-o cum o strânge cu putere de mână.

— Da.

— Vreau să vă cer ceva. Și nu o să v-o cer de două ori.

— Orice.

— Să nu cumva să-i faceți rău lui Daniel sau familiei mele.

Alicia a înfruntat privirea aceea atât de pătrunzătoare, încât simțea că-și pierde respirația.

— Vreau să jurați.

Alicia a înghițit în sec.

— Vă jur.

Bea a dat din cap mulțumită și s-a lăsat pe spate în scaun.

Alicia a observat că acum își ferea privirea.

— Bea?

— Ce mai e?

— E ceva... În noaptea aceea, când l-am însoțit pe Daniel până la el acasă...

— Tăceți din gură și dormiți.

7

Furtuna din ziua trecută zugrăvise Barcelona în acel albastru electric de care te puteai bucura numai în anumite dimineți de iarnă. Soarele alungase norii și aerul era plin de o lumină limpede, o lumină lichidă, numai bună de îmbuteliat. Domnul Sempere se trezise plin de optimism și, ignorând sfaturile medicului, băuse o cafea neagră cu gust dumnezeiesc, ce făcuse să-i clocotească sângele în vene, după care hotărâse cu de la sine putere că ziua aceea avea să fie una memorabilă.

— Astăzi o să facem mai multe parale decât cabaretul El Molino în postul Paștelui, a zis el. O să vedeți.

În timp ce lua de pe ușa librăriei anunțul cu „ÎNCHIS“, a observat că Fermín și Daniel șușoteau ceva într-un colț.

— Și voi ce mai puneți la cale?

Cei doi s-au întors spre el și l-au privit ca doi nătărăi, fiecare având privirea aceea stupidă ce trădează un complot în plină desfășurare. Arătau de parcă nu ar mai fi dormit de o săptămână și, dacă memoria nu-i juca feste librarului, erau îmbrăcați exact la fel ca în ziua trecută.

— Ziceam că, cu fiecare zi care trece, dumneavoastră păreți tot mai tânăr și mai în formă, a zis Fermín. Cred că fetișcanele numai bune de iubit sunt gata să vă cadă la picioare.

Înainte ca bătrânul librar să apuce să răspundă, s-a auzit clinchetul clopoțelului de la ușă. Un domn cu ochi albaștri, îmbrăcat impecabil, s-a apropiat de teyghea și a zâmbit cu blândețe.

— Bună ziua, domnule. Cu ce vă putem ajuta?

Clientul a început să-și scoată tacticos mânușile.

— Mă întrebam dacă ați putea să-mi răspundeți la câteva întrebări, a zis Hendaya. Sunt de la poliție.

Librarul s-a încruntat și i-a aruncat o privire lui Daniel, care se făcuse mai palid ca hârtia pe care se tipăreau operele complete ale clasicilor literaturii universale.

— Vă ascult.

Hendaya a surâs amabil, a scos o fotografie și a pus-o pe teyghea.

— Vă rog să vă apropiați și să aruncați o privire, dacă sunteți atât de amabili.

Cei trei s-au adunat la teyghea și au cercetat fotografia cu privirea. În fotografie apărea Alicia Gris, cu vreo cinci ani mai tânără, zâmbitoare și mimând un aer atât de nevinovat, încât nu ar fi păcălit nici un copil.

— O recunoașteți cumva pe domnișoara asta?

Domnul Sempere a luat fotografia în mână și s-a uitat la ea cu atenție. A ridicat din umeri, i-a dat-o lui Daniel, iar acesta a făcut același gest. Ultimul care a examinat fotografia a fost Fermín, cel care, după ce a ridicat-o și a privit-o în lumină, de parcă ar fi fost vorba despre o bancnotă falsă, a dat din cap că nu și i-a întins-o lui Hendaya.

— Îmi pare rău, dar nu cred că o cunoaștem pe domnișoara, a zis librarul.

— Trebuie spus că are o față cam de curviștină, dar nu cred să o fi văzut vreodată, a adăugat Fermín.

— Nu? Sunteți siguri?

Cei trei au negat la unison.

— Nu sunteți siguri sau nu ați văzut-o?

— Da și nu, a răspuns Daniel.

— Mda.

— Se poate ști cine este? a intervenit librarul.

Hendaya a pus fotografia la loc.

— Numele ei este Alicia Gris și e urmărită de justiție. Din câte știm, în ultimele zile a comis trei crime. Cea mai recentă chiar ieri, când i-a căzut victimă un căpitan de poliție pe nume Vargas. E extrem de periculoasă și probabil că umblă înarmată. În ultima vreme a fost văzută prin cartier, iar unii locuitori din zonă afirmă că au zărit-o intrând în librărie. Una dintre angajatele de la patiseria de la colț a declarat că a văzut-o în compania unui angajat al acestei librării.

— N-o fi văzut bine, a răspuns domnul Sempere.

— Tot ce se poate. Mai lucrează cineva la librărie în afară de dumneavoastră, cei prezenți aici?

— Nora mea.

— Poate o fi văzut-o ea?

— Am s-o întreb.

— Dacă dumneavoastră sau nora vă amintiți ceva legat de domnișoara în cauză, vă rog să sunați la numărul ăsta de telefon. La orice oră. Pentru Hendaya.

— Așa vom face.

Polițistul a încuviințat cu amabilitate și s-a îndreptat spre ieșire.

— Vă mulțumesc pentru ajutor. Vă doresc o zi bună.

Au rămas toți trei în spatele tejghelei, urmărind cu privirea cum Hendaya a traversat strada fără grabă, apoi s-a oprit în fața cafenelei de peste drum. Atunci s-a apropiat de el un individ îmbrăcat cu un palton negru și cei doi au discutat ceva timp de un minut. Bărbatul cu palton negru a dat din cap că a înțeles și Hendaya a luat-o în jos pe stradă. Celălalt a aruncat o privire spre librărie, după care a intrat în cafenea. S-a așezat la o masă de lângă fereastră și a rămas acolo, la pândă.

— Pot să știu și eu ce se întâmplă? a întrebat domnul Sempere.

— E cam complicat, a răspuns Fermín.

Chiar atunci librarul a văzut-o pe nepoata lui, Sofía, care se întorcea din parc cu Julián, zâmbind cu gura până la urechi.

— Cine era mândrețea asta de bărbat care a ieșit din librărie? a întrebat ea din prag. Ce e? A murit cineva?

Consiliul de familie a avut loc în depozitul librăriei. Fermín a preluat frâiele discuției fără să stea pe gânduri.

— Sofía, știi prea bine că voi, adolescenții, vă țineți creierul înțelenit, așteptând să scadă cutremurul hormonal, dar dacă armăsarul ăsta focos ce a dat o raită pe la librărie sau mai știi eu ce alt individ, folosind orice pretext, vine și te întreabă dacă ai văzut-o, o cunoști, ai auzit sau ai cea mai vagă idee despre existența domnișoarei Alicia Gris, dumneata trebuie să minți cu nonșalanța ta napolitană cu care te-a înzestrat Dumnezeu și să spui că nu, nu ai văzut-o nici în tablou, și să faci o față mai acră decât o varză murată, așa cum face vecina noastră, Merceditas, că dacă nu faci cum îți spun, îți jur că, deși nu-ți sunt tată și nici tutore legal, te duc la mănăstire și-o să mai ieși de acolo numai când Gil Robles o să ți se pară o culme a frumuseții. Ai băgat la cap?

Sofía, răvășită, a dat din cap că da.

— Acum du-te după teighea și găsește-ți ceva de făcut.

Odată scăpați de Sofía, domnul Sempere i-a luat în vizor pe Daniel și Fermín.

— Încă aștept să-mi spuneți și mie ce naiba se întâmplă.

— Ați luat deja pastilele de tensiune?

— Da, cu cafea.

— Ce idee bună! Mai rămâne să înmuiți în cafea un cartuș de dinamită ca și cum ar fi un pișcot și zburăm cu toții până la colțul străzii.

— Nu schimba subiectul, Fermín.

Cel interpelat i-a făcut un semn lui Daniel.

— Lasă chestiunea asta în seama mea. Dumneata ieși în fața librăriei și poartă-te ca și cum ai fi eu.

— Cum adică?

— Adică nu face pe tâmpitul. Bobociei ăștia ne supraveghează librăria, așteptând să facem o mișcare greșită.

— Mă gândeam să mă duc să o înlocuiesc pe Bea...

— S-o înlocuiești? a întrebat domnul Sempere. Cum adică?

— Multe și mărunte, a intervenit Fermín. Daniel, dumneata rămâi aici. Mă duc eu, că tot am experiență în chestiunile ce țin de strategia militară și știu să mă fofilez ca un țipar. Haideți, la treabă. Să nu dăm impresia că punem ceva la cale.

Daniel a tras fără nici un chef draperia care separa depozitul de librărie și i-a lăsat singuri.

— Ei bine, poți să-mi spui până la urmă ce mama naibii se întâmplă? a întrebat domnul Sempere.

Fermín i-a adresat un zâmbet nevinovat.

— Vreți o bomboană Sugus?

8

Lui Daniel ziua i s-a părut lungă cât una de post. Și-a omorât timpul așteptând-o pe Bea să se întoarcă și lăsându-l pe tatăl lui să servească clienții. Fermín o ștersese imediat după ce îi servise bătrânului librar un hibrid format din minciuni monumentale și jumătăți de mărturisiri, cu scopul de a scăpa de insistențele lui măcar pentru câteva ore.

— E important să ne comportăm mai normal ca oricând, Daniel, i-a zis Fermín înainte de a se strecura prin ferestruica depozitului ce dădea în piața bisericii Santa Ana, pentru a nu fi văzut de agentul pus de Hendaya să supravegheze librăria.

— Dar când am fost noi normali?

— Nu mă lua acum cu existențialisme. Imediat ce n-o să mai fie pândaci prin zonă, mă fofilez și o înlocuiesc pe Bea.

Până la urmă, în jurul amiezii, când Daniel începea deja să albească și-și rodea unghiile până la sânge, a apărut și Bea.

— Fermín mi-a spus totul, a zis ea.

— A ajuns cu bine?

— S-a oprit pe drum să cumpere niște vin alb și câteva prăjiturile care l-au cucerit cu numele lor. Cică se cheamă „pârțuri de călugăriță“.

— Vin alb?

— Pentru Alicia. Doctorul Soldevila i-a confiscat sticla.

— Ea cum se mai simte?

— Bine. Doctorul a zis că e încă foarte slăbită, dar că nu a apărut nici o infecție și nu are febră.

— A mai spus și altceva?

— Despre ce?

— De ce am senzația că toată lumea îmi ascunde ceva?

Bea l-a mângâiat pe față.

— Nimeni nu-ți ascunde nimic, Daniel. Julián?

— La grădiniță. L-a dus Sofia.

— După-amiază îl iau eu. Trebuie să păstrăm toate aparențele unei vieți normale. Dar tatăl tău?

— În spate, trage o țigară.

Bea a coborât vocea.

— Ce i-ați zis?

— I-a împuiat capul Fermín cu unul dintre poemele lui epice.

— Mda. Mă duc la piață să cumpăr niște lucruri. Vrei ceva?

— O viață normală.

După-amiază bătrânul Sempere l-a lăsat singur în librărie. Bea încă nu se întorsese, așa că Daniel, îngrijorat și întors pe dos, pentru că se simțea în continuare mințit, se hotărâse să urce în dormitor, sub pretextul că voia să tragă un pui de somn. De zile întregi bănuia că Alicia și Fermín îi ascundeau ceva. Iar acum, din câte se părea, li se alăturase și Bea. Timp de două ore și-a bătut capul cu problema asta, făcându-și singur rău, otrăvindu-și sufletul. Știa din experiență că în astfel de cazuri cel mai bine e să faci pe prostul, să te prefaci că nu-ți dai seama de nimic. La urma urmei, chiar asta era și rolul ce i se oferea mereu. Nimeni nu se aștepta ca blândul Daniel, sărmanul orfan și adolescentul perpetuu, cu conștiința curată, să-și dea seama de vreun lucru. Pentru așa ceva existau ceilalți, care păreau să răspundă mereu în locul lui, ba uneori să și întrebe în locul lui. Nimeni nu părea să-și fi dat

seama că trecuseră ani buni de când nu mai era un puștan în pantaloni scurți. Uneori până și Julián se uita la el pieziș și râdea, de parcă tatăl lui s-ar fi născut ca să mai fie un tont pe lume și ca să aibă cine să se uite cu ochii cât cepele când ceilalți îi dezvăluiau tot soiul de mistere.

„Și eu aș râde de mine dacă aș putea“, și-a zis Daniel. Nu trecuse multă vreme de când fusese în stare să se ia singur peste picior, să se lase prins în jocurile lui Fermín și să întru-chipeze pe eternul neghiob luat sub aripa donquijotescului său înger păzitor. Rolul acesta îi venise ca o mânășă. Cu dragă inimă ar fi continuat să rămână același Daniel pe care-l știa toată lumea, nu acel Daniel care în zori, în timp ce Bea și Julián încă dormeau, cobora din pat în vârful picioarelor, se ducea în depozit, dădea la o parte vechiul radiator, care nu mai funcționa de mult, și împingea o placă de rigips.

Acolo, pe fundul unei lăzi, sub două teancuri de cărți vechi și pline de praf, își ținea dosarul plin cu tăieturi din articole despre Mauricio Valls, pe care le sustrăsese din secția de periodice de la biblioteca Ateneo. Viața publică a ministrului era reflectată în paginile acelea an de an. Învățase pe de rost fiecare articol, fiecare știre. Ultima, cea despre moartea lui într-un accident de mașină, era și cea mai dureroasă.

Valls, omul care-i răpise mama, scăpase de răzbunarea lui.

Daniel ura din răspuseri chipul acela care se lăsase fotografiat cu atâta plăcere. Ajunsese la concluzia că nu știi cu adevărat cine ești până nu înveți să urăști. Iar atunci când urăști efectiv, când te lași cuprins de furia aceea care te arde pe dinăuntru și care, încetul cu încetul, face scrum puținele lucruri bune pe care credeai că te bazezi, atunci urăști în taină. Daniel a zâmbit cu amărăciune. Nimeni nu-l credea capabil să aibă secrete. Nu avusese niciodată. Nici măcar în copilărie, atunci când a avea secrete era o adevărată artă și o formă de a păstra lumea și pustiul din ea în echilibru. Nici Fermín și nici măcar Bea nu bănuiau că ținea ascuns dosarul acela din care-și hrănea bezna ce-i cuprinsese sufletul după ce aflase că

marele Mauricio Valls, omul neîntinat al regimului, îi otrăvise mama. Așa au fost vremurile, îi ziceau ceilalți. Nimeni nu putea ști ce se întâmplase cu adevărat. Dar Daniel lăsase bănuielile în urmă și acum trăia într-o lume a certitudinilor.

Și cea mai rea dintre toate, cea mai greu de acceptat, era certitudinea că niciodată nu se va face dreptate.

Niciodată nu va veni ziua aceea la care visase și care-i întunecase sufletul, ziua când avea să-l întâlnească pe Mauricio Valls și să-l privească în ochi în așa fel încât ministrul să citească în privirea lui toată ura pe care o acumulase. Apoi ar lua arma cumpărată de la contrabandistul acela care-și vindea marfa în Can Tunis, armă pe care o păstra pe fundul lăzii, învelită într-o cârpă. Era o armă veche, de pe vremea războiului, dar gloanțele erau noi și contrabandistul îl învățase cum s-o folosească.

— Mai întâi îl împuști în picioare, sub genunchi. Și aștepți. O să vezi cum începe să se târască. Apoi îi tragi un glonț în burtă. Și aștepți. Se va încovoia de durere. Apoi îi tragi un glonț în partea dreaptă a pieptului. Și aștepți. Aștepți până când plămâni i se umplu cu sânge și se va îneca în propria mizerie. Abia atunci, când va părea mort, îi tragi în cap cele trei gloanțe rămase. Unul în ceafă, unul în tâmplă și unul sub bărbie. Apoi arunci arma în râul Besós, lângă plajă, ca să fie dusă de curenți în larg.

Și poate că atunci curenții vor duce pentru totdeauna cu ei furia și durerea din sufletul lui.

— Daniel?

A ridicat privirea și a văzut-o pe Bea. Nu o auzise intrând.

— Daniel, te simți bine?

El a dat din cap că da.

— Ești palid. Sigur te simți bine?

— Perfect. Poate puțin obosit, că n-am prea dormit. Dar nimic altceva.

Daniel a afișat zâmbetul lui blând, dobândit în anii de colegiu și pentru care era cunoscut în tot cartierul. Blândul Daniel Sempere, ginerele la care visa orice mamă. Bărbatul cu inimă curată.

— Ți-am cumpărat niște portocale. Numai să nu dea Fermín peste ele, că le mănâncă dintr-o îmbucătură, cum a făcut ultima dată.

— Mulțumesc.

— Daniel, ce e? N-ai de gând să-mi spui? E vorba de Alicia? Sau de polițistul ăla?

— Nu-i nimic. Sunt doar puțin îngrijorat. E firesc. Dar am scăpat noi și din chestii mult mai grave. Vom ieși cu bine și din asta.

Daniel nu a fost niciodată în stare să o mintă. Bea l-a privit în ochi. De câteva luni o speria ce vedea în ochii aceia. S-a apropiat de el și l-a îmbrățișat. Daniel a lăsat-o să îl cuprindă cu brațele, dar nu a zis nimic, ca și cum nici n-ar fi fost acolo. Bea și-a retras mâinile încet. A lăsat punga cu cumpărături pe masă și s-a uitat în pământ.

— Mă duc să-l iau pe Julián.

— Mă găsești aici.

9

Aveau să treacă patru zile până când Alicia să se poată da jos din pat fără ajutor. De când ajunsese în locul acesta, timpul părea să fi încrămenit. Cea mai mare parte a zilei și-o petrecea suspendată între luciditate și somn, fără să iasă din încăperea în care o instalaseră. În apropierea patului se afla un vas de metal în care Isaac turna jăratice tot la câteva ore. Camera era învăluită într-o penumbră blândă, sfâșiată pe alocuri de pâl-pâirea unei lumânări sau de lumina slabă a unei lămpi cu petrol. Pastilele prescrise de doctorul Soldevila pentru alina-rea durerilor o cufundau într-o stare de torpoare gelatinoasă din care ieșea uneori și atunci îl găsea pe Daniel sau pe Fermín stând de veghe la căpătâiul ei. Bani nu aduc fericirea, asta-i drept, dar chimia ne apropie de ea.

Atunci când reușea să-și dea seama cine este și unde se află, încerca să spună câteva cuvinte. La majoritatea întrebărilor ei primea răspuns încă înainte de a apuca să le formuleze. Nu,

nimeni nu avea să o găsească acolo. Nu, atât de temuta infecție nu a apărut și doctorul Soldevila zicea că Alicia se însănătoșea conform așteptărilor, chiar dacă era în continuare foarte slăbită. Da, Fernandito era sănătos și în afara oricărui pericol. Domnul Sempere îl angajase cu jumătate de normă pentru a face livrări la domiciliu și pentru a aduce cărțile cumpărate de la particulari. Întreba adesea de ea, deși, după cum zisese Fermín, adevărul era că o făcea mai rar de când o întâlnise pe Sofia în librărie și reușise să depășească ceea ce părea imposibil de depășit: propriul record de ineptie. Alicia s-a bucurat pentru el. Dacă tot e să sufere, atunci măcar să sufere pentru cineva care merita.

— Așa e el, sărmanul, i se aprind repede călcâiele, i-a zis Fermín. Va suferi groaznic toată viața.

— Cel incapabil de iubire suferă și mai mult, a răspuns Alicia.

— Cred că pastilele astea îți afectează cerebelul, Alicia. Mai lipsește numai să pui mâna pe o chitară și să începi să cânti cântece religioase, că atunci chiar o să-i cer spițerului nostru să-ți reducă doza până la nivelul unei aspirine pentru copii.

— Nu-mi lua și puțina bucurie care mi-a mai rămas.

— Doamne Dumnezeule, dar vicioasă te-ai mai făcut!

Virtuțile viciului erau subevaluate. Alicia ducea dorul paharelor de vin alb, al țigărilor de import și al unui spațiu numai al ei. Medicamentele o făceau suficient de buimacă încât să suporte trecerea zilelor în compania acestor oameni binevoitori, care făcuseră totul pentru a-i salva viața și care păreau mai îngrijați pentru ea decât era ea însăși. Uneori, când se adâncea în acel balsam chimic, își zicea că ar fi mai bine să meargă până la capăt și să rămână pentru totdeauna acolo, într-o letargie perpetuă. Dar mai devreme sau mai târziu se trezea din nou și-și amintea că numai cei care și-au încheiat toate socotelile au dreptul să moară.

De mai multe ori, revenind din tenebrele somnului chimic, îl găsisse pe Fermín stând gânditor pe un scaun, lângă patul ei.

— Cât e ceasul, Fermín?

— E ora vrăjitoarelor. Adică ceasul vostru preferat.

— Dumneata nu dormi niciodată?

— Niciodată nu m-am dat în vânt după siestă. Mă definește insomnia ridicată la rangul de artă. O să am timp să tot dorm după ce-o să mor.

O exaspera amestecul de tandrețe și supărare cu care Fermín se uita la ea.

— Încă nu m-ați iertat, Fermín?

— Amintește-mi că trebuie să te iert, pentru că acum nu mai știu de ce.

Alicia a oftat.

— Pentru că v-am lăsat să credeți că am murit în noaptea aceea din timpul războiului. Că v-am făcut să vă simțiți vinovat crezând că ne-ați dezamăgit – pe mine și pe părinții mei. Că am revenit la Barcelona și când dumneata m-ai recunoscut în Estación de Francia, m-am prefăcut că nu vă cunosc, făcându-vă să credeți că ați luat-o razna, că ați început să vedeți fantome...

— A, de asta?

Fermín i-a zâmbit acru, însă ochii îi străluceau, plini de lacrimi, în lumina lumânărilor.

— Așadar, mă iertați?

— Mă mai gândesc.

— Am nevoie să mă iertați. Nu vreau să mor cu greutatea asta pe suflet.

S-au privit în tăcere.

— Ești o actriță groaznică.

— Sunt o actriță excelentă. Numai că din cauza prostiilor ăstora de medicamente cu care mă umflă doctorul, mi-am uitat rolul.

— Să știi că nu-mi pare rău deloc.

— Nu vreau să vă fie milă de mine, Fermín. Nici dumitale și nici altcuiva.

— Preferi să stârnești frică.

Alicia a zâmbit, dezvelindu-și dinții.

— Dar nu mi-e nici frică, a zis el.

— Pentru că mă cunoașteți foarte puțin.

— Îmi plăceai mai mult înainte, atunci când o făceai pe obidita moartă de foame.

— Deci mă iertați?

— Ce mai contează?

— Nu-mi place să știu că din cauza mea jucați rolul de înger păzitor pentru Daniel și familia lui.

— Sunt consilier bibliografic la librăria Sempere & Fiii. Atributele îngerești mi le inventezi dumneata.

— Sigur nu credeți că dacă ați salva un om decent, ați salva lumea – sau cel puțin ați face-o ceva mai bună?

— Cine ți-a spus că ești un om decent?

— Mă refeream la familia Sempere.

— Dragă Alicia, până la urmă dumneata nu faci același lucru?

— Fermín, eu nu cred că există pe lumea asta ceva decent și care să merite salvat.

— Nici dumneata nu crezi ce spui. De fapt ți-e teamă să recunoști că există cu adevărat.

— Iar dumneavoastră, invers.

Fermín a scos un mormăit și și-a adâncit mâna în buzunarul hainei, căutând niște dulciuri.

— Mai bine să nu cădem în dulcegării, a zis el. Dă-i înainte cu nihilismul, că eu îi dau cu bomboanele Sugus.

— Două valori sigure.

— Oriunde ar fi.

— Haideți, dați-mi un sărut de noapte bună, Fermín.

— Ce tot o ții așa cu săruturile?

— Pe obraz.

Fermín a șovăit, dar până la urmă s-a aplecat și i-a atins fruntea cu buzele.

— Dar culcă-te odată, sucub ce ești!

Alicia a închis ochii și a zâmbit.

— Vă iubesc mult, Fermín.

Când l-a auzit plângând, a întins mâna până a găsit-o pe a lui și așa, mână în mână, au dormit amândoi la lumina unei lumânări ce se consuma în tăcere.

10

De două-trei ori pe zi Isaac Monfort, paznicul locului, îi aducea pe o tavă un pahar cu lapte, felii de pâine prăjită unse cu dulceață și unt, dar și câteva fructe sau dulciuri de la patiseria Escribá, de unde le cumpăra și pentru el în fiecare duminică, pentru că și Isaac avea slăbiciunile lui, pe lângă literatură și în ciuda vieții de pustnic, mai ales când acele slăbiciuni conțineau semințe de pin și frișcă. După nenumărate rugăminți, Isaac a început să-i aducă și câte un ziar mai vechi, deși doctorul Soldevila nu vedea asta cu ochi buni. Așa se face că Alicia a citit tot ce se publicase în presă despre moartea lui Mauricio Valls și a simțit cum sângele îi clocotește din nou în vene. „Asta te-a salvat, Alicia“, s-a gândit ea.

Isaac era un omuleț cu un aspect feroce, dar cu un suflet blând, în care încolțise afecțiunea pentru Alicia și îi era foarte greu să și-o ascundă. Spunea că îi amintește de fiica lui moartă. Nuria, așa se numea. Avea mereu la el două fotografii cu ea: într-una se vedea o femeie cu un chip enigmatic și o privire tristă, iar în cealaltă apărea o fetiță zâmbitoare îmbrățișând un bărbat. Alicia și-a dat seama cu greu că bărbatul acela era Isaac, doar că mai tânăr cu câteva decenii.

— S-a prăpădit înainte de a apuca să știe cât de mult țineam la ea, zicea Isaac.

Uneori, când îi aducea tava cu mâncare, în timp ce Alicia se chinuia să guste puțin din toate, Isaac cădea în hăul amintirilor și începea să-i vorbească despre fiica lui, Nuria, și despre remușcărilor care-l măcinau. Alicia îl asculta. Bănuia că bătrânul nu mai povestise nimănui ce avea pe suflet și că destinul i-o scosese în cale pe străina asta care semăna cu tot ce iubise el mai mult vreodată, pentru ca acum, când deja era prea târziu, când nu mai avea nici un rost, să-și găsească alinarea încercând să o salveze și arătându-i o afecțiune neobișnuită pentru el. Uneori, când vorbea despre fata lui, bătrânul începea să plângă, copleșit de amintiri. Atunci se

retrăgea și dispărea pentru câteva ore. Durerea adevărată se trăiește în singurătate. Alicia se simțea ușurată când Isaac își ascundea tristețea infinită în cine știe ce cotlon, pentru că singura durere pe care nu învățase să o tolereze era aceea de la vederea unui bătrân plângând.

Stăteau la căpătâiul ei și o vegheau cu schimbul. Lui Daniel îi plăcea să-i citească pagini din cărți pe care le lua din labirint, mai ales cărți de un anume Julián Carax, pentru care simțea o atracție specială. Scriitura lui Carax o făcea pe Alicia să se gândească la muzică și la prăjituri cu ciocolată. Momentele pe care le petrecea zilnic în compania lui Daniel, ascultându-l cum citește din Carax, o ajutau să se piardă într-o pădure de cuvinte și imagini de unde revenea întotdeauna cu părere de rău. Cartea ei preferată era un roman scurt intitulat *Nimeni* și ultimul fragment îi plăcea atât de mult, încât îl învățase pe de rost și ajunsese să și-l șoptească noaptea, când se chinuia să adoarmă:

Războiul l-a făcut să se îmbogățească și iubirea l-a făcut să piardă totul. Îi fusese scris să nu se nască pentru a fi fericit și să nu poată savura niciodată fructul pe care acea primăvară târzie i-l sădise în inimă. Atunci și-a dat seama că avea să-și petreacă restul zilelor în toamna perpetuă a singurătății, fără nimeni în preajmă și fără altă amintire decât un dor nesfârșit și o remușcare veșnică, și că atunci când cineva avea să întrebe cine înălțase casa aceea și cine locuise în ea înainte să cadă în ruină, oamenii care-l cunoscuseră și care știau ce destin blestemat avusese își vor lăsa privirile în jos și vor spune cu o voce joasă, rugându-se ca vorba lor să fie luată de vânt: nimeni.

A înțeles repede că nu putea să vorbească despre Julián Carax aproape cu nimeni, cu atât mai puțin cu Isaac Monfort. Se părea că familia Sempere avusese unele legături cu Carax, așa că Alicia a considerat că ar fi mai bine să nu scormonească printre umbrele familiei. În special Isaac nu putea auzi numele

scriitorului fără să se facă vânăt de furie, pentru că, după spusele lui Daniel, fiica bătrânului, Nuria, fusese îndrăgostită de Carax. Bătrânul era convins că toate nenorocirile care se abătuseră asupra sărmanei lui fiice și o duseseră la o moarte tragică fuseseră provocate de Carax, un individ ciudat care, cum a aflat ea, încercase o dată să dea foc tuturor exemplarelor existente din cărțile lui și că el, Isaac, dacă nu ar fi jurat să-și facă datoria de paznic cu orice preț, i-ar fi dat bucuros o mână de ajutor.

— Nu încerca să pomenești de Carax de față cu Isaac, i-a zis Daniel. Și, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred că e mai bine să nu vorbești cu nimeni despre el.

Dintre ei toți, singura care o lua așa cum era, fără să se plângă de ceva sau să pice de somn, era soția lui Daniel. Bea o îmbăia, o îmbrăca, o pieptăna, îi dădea medicamentele și îi transmitea din priviri că trebuia să respecte înțelegerea tacită pe care se baza relația lor. Bea avea să o îngrijească, să o ajute să se însănătoșească, pentru ca, imediat ce va fi posibil, Alicia să dispară pentru totdeauna din viața lor înainte de a apuca să le facă rău.

Bea, femeia care și-ar fi dorit să fie Alicia, deși simțea, cu fiecare zi petrecută în preajma ei, că nu avea să fie niciodată. Bea, cea care vorbea puțin și punea întrebări și mai puține, dar care o înțelegea cel mai bine. Alicia nu se omorâse niciodată după îmbrățișări și efuziuni sentimentale, dar simțise de mai multe ori impulsul de a o îmbrățișa. Din fericire, reușea să se controleze în ultima clipă. Era suficient să-i arunce o privire ca să-și dea seama că aceea nu era o scenă domestică din *Mujercitas*¹ și că amândouă aveau o misiune de îndeplinit.

— Cred că în curând veți scăpa de mine, zicea Alicia.

Dar Bea nu mușca momeala. Nu se plângea niciodată. Nu-i reproșa niciodată nimic. Îi schimba pansamentele cu o grijă

1. Cel mai probabil, autorul se referă la romanul *Little Women*, scris de Louisa May Alcott (1832-1888) și publicat în Spania cu titlul *Mujercitas* (*Fetișcanele*).

infinită. Pe rana ei veche îi aplica un unguent preparat de farmacistul de încredere al doctorului Soldevila, care-i calma durerile fără să-i otrăvească sângele. De fiecare dată când îi aplica unguentul, nu-i arăta nici milă, nici înțelegere. Era singura persoană, în afară de Leandro, în privirea căreia nu citise groază sau rețineră când o văzuse dezbrăcată și putuse să-și dea seama că rana din timpul războiului îi distrusese, practic, o întreagă parte a trupului.

Micuțul Julián era singurul subiect despre care puteau discuta fără tensiune și ascunzișuri. Conversațiile lor cele mai lungi și mai prietenoase aveau loc atunci când Bea o spăla cu săpun și turna peste ea carafe cu apă încălzită de Isaac într-un cuptor aflat într-o încăpere care-i servea de birou, bucătărie și dormitor. Bea își adora țâncul cu o devoțiune de care Alicia știa că nici măcar nu s-ar putea apropia, darmită să o mai și înțeleagă.

— Ieri mi-a dat de înțeles că atunci când va fi mare, vrea să se însoare cu dumneavoastră.

— Bănuiesc că i-ați atras atenția, ca o mamă bună ce sunteți, că pe lumea asta există fete rele, cu care e mai bine să nu se încurce.

— Cred că dumneavoastră sunteți regina lor.

— Așa mi-au spus toate potențialele mele soacre. Și pe bună dreptate.

— În cazuri ca acesta să ai dreptate contează cel mai puțin. Trăiesc înconjurată de bărbați și știu deja de ceva vreme că toți sunt imuni la logică. Singurul lucru din care învață câte ceva, și nici din acela cu toții, este legea gravitației. Până nu dau cu capul de grindă, nu se trezesc.

— Maxima asta sună a Fermín.

— Totul se ia. Și au trecut ani întregi de când îl tot aud scăpând perle de înțelepciune.

— Și ce mai zice Julián?

— Mai nou zice că vrea să se facă romancier.

— Precoce.

— Nici nu vă puteți închipui...

— O să mai faceți?

— Copii? Nu știu. Mi-ar plăcea ca Julián să nu crească singur. Să aibă o surioară...

— Încă o femeie în familie.

— Fermín zice că asta ar ajuta la scăderea excesului de testosteron, care tâmpește complet întregul clan. Mai puțin al lui, despre care zice că nu poate fi diluat nici cu acid.

— Dar Daniel? El ce zice?

Bea a tăcut îndelung, apoi a dat din umeri.

— Daniel spune tot mai puține pe zi ce trece.

Săptămânile se scurgeau și Alicia simțea că începe să-și recapete forțele. Doctorul Soldevila o examina de două ori pe zi. Lui Soldevila nu-i plăcea să vorbească și puținele cuvinte pe care le folosea erau pentru uzul celorlalți. Uneori Alicia îl surprindea uitându-se pe furiș la ea, ca și cum s-ar fi întreat cine e creatura aceea – dar nu părea deloc sigur că ar vrea să știe răspunsul.

— Aveți multe urme de la răni mai vechi. Unele grave. Ar trebui să vă gândiți serios să vă schimbați obiceiurile.

— Nu vă temeți pentru mine, domnule doctor. Am mai multe vieți decât o pisică.

— Nu sunt veterinar, dar cunosc teoria conform căreia o pisică are șapte vieți. Numai că dumneavoastră aproape că vi le-ați consumat.

— Una să mai am și mi-e de ajuns.

— Am o vagă bănuială că nu o s-o dedicați operelor de caritate.

— Depinde de perspectivă.

— Nici nu știu ce mă îngrijorează mai mult: sănătatea sau sufletul dumneavoastră.

— Deci nu sunteți doar medic, mai sunteți și preot. Ați fi o partidă extrem de avantajoasă.

— La vârsta mea diferența dintre medicină și confesional nu mai e atât de evidentă. Și totuși cred că sunt mult prea tânăr pentru dumneata. Cum e cu durerea? Cea din șold, vreau să zic.

— Unguentul are efect.

— Dar nu la fel cu ce luați înainte, așa-i?

- Nu, a recunoscut Alicia.
- La ce doză ați ajuns?
- Patru sute de miligrame. Uneori mai mult.
- Doamne ferește! Nu puteți continua să luați medicamentul ăla. Știți asta, nu?
- Dați-mi un motiv.
- Întrebați-vă ficatul, dacă încă mai puteți sta de vorbă cu el.
- Dacă nu mi-ați fi confiscat vinul alb, v-aș fi invitat la un pahar și am fi stat de vorbă cu el.
- Sunteți incorigibilă.
- Cu asta suntem toți trei de acord.

Deși unii o considerau mai mult sau mai puțin moartă, Alicia știa că scăpase din purgatoriu, chiar dacă numai cu o învoire pentru un sfârșit de săptămână. O știa pentru că începea să-și redobândească viziunea întunecată asupra lumii și să nu-i mai pese de scenele emoționante, pline de drăgălășenii, din ultimele zile. Vălul întunecat din vremurile de demult se lăsa iarăși peste lucruri și durerea din șold, care o străpungea până la os, îi amintea că era timpul să-și încheie rolul de Damă cu Camelii.

Zilele își reluseră ritmul lor obișnuit, iar orele scurse cu recuperarea asta a ei aveau iz de timp pierdut. Cel mai șocat dintre toți părea Fermín, cel care făcea ba pe bocitoarea înainte de vreme, ba pe telepatul de serviciu.

— Țin să îți amintesc că răzbunarea e mai savuroasă când e servită rece, cum a zis deja poetul, psalmodia Fermín, ghicindu-i starea de spirit proastă.

— Cred că a confundat răzbunarea cu supa cremă de usturoi¹, pentru că de obicei poeziile sunt muritori de foame și nu au nici cea mai vagă idee despre gastronomie.

1. În original *ajoblanco*, o supă foarte populară în Andaluzia, care se mănâncă rece. Are ca ingrediente de bază usturoiul, pâinea, sămburii de migdale măcinați și uleiul.

— Spune-mi că nu ai de gând să faci nici o prostie.

— Nu am de gând să fac nici o prostie.

— Vreau să mă asigur de asta.

— Chemați un notar și facem actele.

— Îmi ajunge Daniel, cu proaspetele lui înclinații criminale. Nu mai vreau acum și altele. Ți vine să crezi că am găsit un pistol pe care-l ținea ascuns? Sfântă Fecioară! Când te gândești că până acum două zile încă avea caș la gură, iar acum ascunde pușcoace de parcă ar fi membru FAI¹!

— Ce-ați făcut cu pistolul? a întrebat Alicia cu un zâmbet care i-a făcut pielea de găină lui Fermín.

— Ce puteam face? L-am ascuns la loc. Unde să nu-l poată găsi nimeni, bineînțeles.

— Aduceți-mi-l mie, a șoptit Alicia pe un ton mios.

— Nici vorbă! Doar te cunosc prea bine. Nu ți-aș aduce nici un pistol cu apă, pentru că ai fi în stare să-l umpli cu acid sulfuric.

— Habar n-aveți ce sunt în stare să fac, i-a tăiat-o Alicia. Fermín s-a uitat la ea consternat.

— Încep să-mi închipui, domnișoară crocodil.

Alicia a afișat din nou zâmbetul ei nevinovat.

— Nici dumneata, nici Daniel nu știți să folosiți o armă. Mai bine dați-mi-o mie înainte să vă răniți cu ea.

— Ca să rănești dumneata pe cineva, nu?

— Hai să zicem că nu voi răni nici un om care nu ar merita-o.

— A, bine. Dacă e așa, atunci îți aduc și o mitralieră, plus câteva grenade. Preferi un calibru anume?

— Vorbesc serios, Fermín.

— Tocmai. Ce trebuie să faci dumneata acum e să te însănătoșești.

— Singurul lucru care m-ar pune pe picioare ar fi să fac ce trebuie să fac. De asemenea, numai făcând asta voi fi sigură

1. Federación Anarquista Ibérica, grupare anarhistă de extremă stângă, fondată în 1927 în Valencia.

că veți fi cu toții în afara oricărui pericol. Și știți foarte bine că e așa.

— Alicia, îmi pare rău că spun asta, dar cu cât te ascult mai mult, cu atât îmi plac mai puțin tonul și subiectul dumitale.

— Aduceți-mi arma. Dacă nu, fac eu rost de una.

— Ca să mori din nou într-un taxi, dar de data asta să mori de-a binelea? Sau prăbușită într-un gang? Sau într-o celulă, ucisă de mâinile unor măcelari care te-ar face bucățele numai ca să se distreze?

— De asta vă faceți griji? Că o să mă schingiuiască sau că o să mă omoare?

— Da, recunosc că mi-a trecut prin cap. Uite, fie vorba între noi – și nu o lua personal –, m-am săturat până peste cap să te tot văd murind ba ici, ba colo. Cum să aduc eu copii pe lume și cum să fiu un tată decent dacă nu sunt în stare să mențin în viață primul copil de care m-am făcut responsabil?

— Nu mai sunt un copil și nici nu sunteți responsabil pentru mine, Fermín. Mai mult, sunteți un adevărat as când vine vorba să îmi salvați viața. Deja ați făcut-o de două ori.

— Ulciorul nu merge de trei ori la apă.

— Nu va exista o a treia oară.

— Și nu va exista nici arma. Vreau să o distrug chiar azi. O s-o zdrobesc și-o să arunc resturile în port, ca să le mănânce peștii sanitari, ăia care se văd plutind la suprafața apei cu burțile umflate de la atâtea lături.

— Nici măcar dumneata, Fermín, nu poți opri inevitabilul.

— E una dintre specialitățile mele. Cealaltă e dansul din buric. Cu asta, basta. Și poți să te uiți cât vrei la mine cu privirea aia de tigră, că nu mi-e frică. Eu nu sunt Fernandito sau vreun alt pământău cu care faci ce vrei dacă îi arăți o jartieră.

— Fermín, numai dumneata mă poți ajuta. Cu atât mai mult cu cât acum avem același sânge în vene.

— Dacă îi dai înainte așa, sângele ăsta o să te țină exact cât pe un purceluș la abator.

— Nu mai fiți așa! Ajutați-mă să plec din Barcelona și faceți-mi rost de o armă. Restul rămâne în seama mea. Știți

că de fapt așa ar fi cel mai convenabil pentru toți. Bea mi-ar da dreptate.

— Atunci cere-i ei o armă, să vedem ce zice.

— Bea nu are încredere în mine.

— Oare de ce?

— Pierdem timp prețios, Fermín. Ce ziceți?

— Să te duci naibii – și nu zic „dracului“, pentru că acolo mergi fluierând.

— Nu se vorbește așa cu o domnișoară.

— Ai dintr-o domnișoară exact cât am eu dintr-un jucător de pelotă. Mai bine trage o dușcă și întoarce-te la sicriul tău, ca să tragi un pui de somn înainte să mai faci ceva rău.

Când Fermín se sătura de discuții în contradictoriu, o lăsa singură. Alicia ciugulea ceva la cină împreună cu Isaac, asculta poveștile paznicului despre Nuria și, imediat ce el pleca, își turna un pahar de vin alb (cu câteva zile în urmă descoperise ungherul unde Isaac ascundea sticlele pe care i le confisca doctorul) și ieșea din cameră. Străbătea coridorul până ajungea sub bolta uriașă, iar acolo, în lumina nocturnă ce cădea în cascadă din înaltul cupolei, contempla mirajul infinitului labirint de cărți.

Apoi, ajutată de un felinar, se adâncea prin coridoare și tuneluri. Înainta șchiopătând prin structura ca de catedrală, trecând prin încăperi, bifurcații și punți care duceau la camere ascunse, cu scări în spirală și pasarele susținute de arcade și contraforți. De-a lungul drumului mângâia sutele de mii de cărți care-și așteptau cititorul. Uneori adormea pe câte un scaun găsit prin camerele pe unde umbla. În fiecare noapte alegea alt traseu.

Cimitirul Cărților Uitate avea o geometrie specifică și era aproape imposibil să treci de două ori prin aceleași locuri. Se rătăcise de mai multe ori prin el și îi luase ceva până să-și dea seama pe unde trebuia să coboare spre ieșire. Într-o noapte, când zorii zilei începeau să licărească în înalt, Alicia a ajuns pe culmile labirintului, adică exact acolo unde căzuse prin cupola spartă în acea noapte a bombardamentelor aeriene din

1938. Uitându-se în jos, a zărit la baza labirintului silueta pirpirie a lui Isaac Monfort. Când a ajuns și ea jos, paznicul era tot acolo.

— Credeam că numai eu am insomnii, a zis el.

— Somnul e pentru visători.

— Am făcut un ceai de mușețel, mă ajută să dorm. Vreți o ceașcă?

— Dacă punem câteva picături de ceva în ea.

— N-am decât un coniac atât de vechi, încât m-aș teme și să desfund țevile cu el.

— Nu fac nazuri.

— Dar ce-o să zică doctorul Soldevila?

— Ce spun toți medicii: ce nu te omoară, te îngrașă.

— N-ar fi rău să vă îngrășați puțin.

— Am în plan.

L-a urmat pe paznic până la camera lui și s-a așezat la masă, în timp ce Isaac prepara două cești cu ceai în care, după ce a mirosit sticla de coniac, a turnat câteva picături.

— Nu e rău deloc, a zis Alicia, savurându-și cocteilul.

Au băut ceaiul în liniște și pace, ca doi vechi prieteni care nu au nevoie de cuvinte pentru a se bucura că sunt împreună.

— Arătați bine, a zis Isaac într-un târziu. Asta înseamnă că o să ne părăsiți în curând.

— Stând aici nu fac bine nimănui, Isaac.

— Locul ăsta nu e chiar așa de rău.

— Dacă nu aș avea de rezolvat anumite chestiuni, nici un alt loc din lume nu mi s-ar părea mai bun.

— Sunteți bine-venită oricând, deși ceva îmi spune că, odată plecată de-aici, nu o să vă mai întoarceți niciodată.

Alicia a zâmbit, dar n-a zis nimic.

— O să aveți nevoie de haine noi și de altele asemenea, a zis bătrânul paznic. Fermín susține că apartamentul dumneavoastră e supravegheat, așa că nu cred că ar fi o idee bună să luați ceva de-acolo. Am aici niște haine de la Nuria, s-ar putea să vă vină.

— N-aș vrea să...

— Ar fi o onoare pentru mine să acceptați lucruri de la fata mea. Și cred că și Nuriei i-ar fi plăcut să le știe la dumneavoastră. În plus, din câte îmi dau seama, păreți să aveți cam aceeași talie.

Isaac s-a dus la un dulap și a scos o valiză pe care a târât-o până la masă. A deschis-o și Alicia a aruncat o privire. În valiză erau haine, pantofi, cărți și alte obiecte, a căror vedere i-a provocat o tristețe profundă. Chiar dacă nu apucase să o cunoască pe Nuria Monfort, începuse să se obișnuiască cu prezența ei, o prezență care dădea farmec acelui loc, și să-l asculte pe tatăl ei vorbind despre ea ca și cum i-ar fi fost încă alături. Având sub ochi valiza aceea în care se găsea tot ce mai rămăsese de pe urma unei vieți, păstrată de bătrânul paznic în încercarea de a salva amintirea fiicei lui moarte, Alicia nu a găsit nimic potrivit de zis. A izbutit doar să facă un gest cum că e de acord.

— Sunt de calitate, a zis Alicia, care era expertă în hainele de firmă și simțea materialele cu atenția unui orb.

— Nuria mea își cheltuia toți banii pe cărți și haine, biata de ea. Maică-sa îi spunea mereu că seamănă cu o actriță. Dacă ați fi văzut-o... Era o bucurie.

Alicia și-a ales câteva haine din valiză și a remarcat ceva printre ele. Părea o figurină albă, lungă de vreo zece centimetri. A luat-o și a cercetat-o cu privirea în lumina lămpii. Figurina era din ghips glazurat și reprezenta un înger cu aripile întinse.

— Au trecut mulți ani de când nu am mai văzut figurina asta, a zis Isaac. Nu știam că Nuria a păstrat-o. A fost una dintre jucăriile ei preferate din copilărie. Îmi amintesc exact ziua în care am cumpărat-o din Santa Lucía, chiar de lângă catedrală.

Torsul figurinei era înțepat pe alocuri și părea să fie gol pe dinăuntru. Când și-a trecut un deget peste el, s-a deschis o ușiță și Alicia a observat că înăuntru exista un compartiment secret.

— Îi plăcea să lase mesaje secrete în interiorul îngerășului. Îl ascundea prin casă și eu trebuia să-l gălesc. Era un joc în care ne lăsam prinși amândoi.

— E minunat, a zis Alicia.

— Luați-l.

— Nu, în nici un caz...

— Vă rog. De mult nu mai are nici un mesaj. Știu că-i veți da viață din nou.

Așa se face că, pentru prima dată în viață, Alicia a început să doarmă împreună cu un îngerăș protector, pe care-l ruga să facă tot posibilul să plece de acolo cât mai curând, să lase odată în pace sufletele acelea nevinovate și să se aventureze pe drumul care-o aștepta și care ducea în inima tenebrelor.

— Acolo nu mă vei putea însoți, i-a șoptit Alicia îngerășului.

11

Leandro se prezenta punctual, la ora opt și jumătate, în fiecare dimineață. O aștepta în salon cu micul dejun abia gătit și o vază în care erau mereu flori proaspete. Când ajungea, Ariadna Mataix era deja trezită de o oră. Medicul era cel care avea misiunea de a o trezi și de-acum, lăsând la o parte formalitățile, intra în dormitor fără să mai bată la ușă. Întotdeauna venea însoțit de o infirmieră, căreia Ariadna încă nu-i auzise glasul. Mai întâi era injecția de dimineață, cea care o ajuta să deschidă ochii și să-și dea seama cine e. Apoi infirmiera o ajuta să se ridice, o dezbrăca, o ducea la baie și o ținea zece minute sub duș. O îmbrăca în haine care i se păreau cunoscute și avea impresia că și le cumpărase ea însăși cândva. Niciodată nu i se dădeau aceleași haine. În timp ce doctorul îi lua pulsul și tensiunea, infirmiera o piep-tăna și o machia, pentru că Leandro ținea neapărat să fie frumoasă și prezentabilă. Când se așeza la masă cu el, deja știa pe ce lume se află.

— Ai dormit bine?

— Ce-mi dați?

— Un sedativ ușor, ți-am mai spus. Dacă vrei, îi spun doctorului să nu ți-l mai administreze.

— Nu, nu, vă rog.

— Cum dorești. Vrei să mănânci ceva?

— Nu mi-e foame.

— Măcar puțin suc de portocale.

Uneori Ariadna vomita tot ce mânca sau era cuprinsă de o greață atât de puternică, încât pur și simplu leșina. Când se întâmpla asta, Leandro apăsa butonul soneriei și în câteva secunde apărea cineva care o ridica și o spăla din nou. În asemenea cazuri doctorul îi mai făcea o injecție, inducându-i o stare de liniște de gheață, care îi plăcea atât de mult, încât uneori simțea nevoia să simuleze leșinul numai pentru a primi o doză. Pierduse șirul zilelor. Măsura timpul numai după injecții, după perioada dintre balsamul unui somn fără vise și trezire. Slăbise și hainele cădeau de pe ea. Când se vedea goală în oglinda din baie, se întreba cine era femeia aceea. Nu își dorea altceva decât ca Leandro să pună capăt întâlnirii, pentru ca medicul să apară cu trusa lui magică și cu poțiunea uitării. Acele clipe, când simțea cum sângele îi ia foc, erau cele mai apropiate de fericire din toate clipele pe care-și amintea să le fi trăit.

— Cum te simți în dimineața asta, Ariadna?

— Bine.

— M-am gândit că astăzi am putea vorbi despre lunile în care ai fost dată dispărută, dacă ești de acord.

— Am vorbit despre asta și ieri. Și-am mai vorbit într-o altă zi.

— Da, dar cred că, încetul cu încetul, încep să apară detalii noi. Așa e memoria. Îi place să ne joace feste.

— Ce vrei să știți?

— Mi-ar plăcea să ne întoarcem la ziua când ai fugit de acasă. Ți-o amintești?

— Sunt obosită.

— Rezistă puțin. În curând va veni doctorul și o să-ți dea un întăritor, ca să te simți mai bine.

— Mi-ar putea da acum?

— Mai întâi vorbim, apoi îți vei primi medicamentul.

Ariadna a fost de acord. Jocul acesta se repeta zilnic. Nici nu-și mai amintea ce-i spusese sau ce nu-i spusese. Dar nici

nu-i păsa. Nu mai avea nici un sens să încerce să-i ascundă ceva. Toți erau morți. Iar ea nu avea să mai iasă vreodată de acolo.

— Era cu o zi înainte de ziua mea de naștere, a început Ariadna. Familia Ubach a organizat o petrecere în cinstea mea. Erau invitate toate colegile mele de clasă.

— Prietenele tale?

— Nu erau prietenele mele. Era o tovărășie cumpărată, așa cum era totul în casa aceea.

— Și în acea noapte te-ai hotărât să fugi?

— Da.

— Dar te-a ajutat cineva, nu?

— Da.

— Povestește-mi despre omul ăla. David Martín, corect?

— David.

— Cum l-ai cunoscut?

— David fusese prieten cu tatăl meu. Lucraseră împreună.

— Au scris și vreo carte împreună?

— Seriale radiofonice. Unul dintre ele se numea *Orhideea de gheață*. Era un serial cu mistere plasat în Barcelona secolului al nouăsprezecelea. Tata nu mă lăsa să-l ascult, zicea că nu e pentru copii, dar eu nu țineam cont de ce-mi spunea și-l ascultam la radioul din salonul casei noastre din Vallvidrera. Cu sonorul dat încet de tot.

— Conform informațiilor mele, David Martín a fost închis în 1939, spre sfârșitul războiului, după ce a încercat să treacă frontiera pentru a se întoarce în Barcelona. A fost închis o vreme la castelul Montjuic, împreună cu tatăl tău, după care, la sfârșitul anului 1941, a fost declarat mort. Tu vorbești despre anul 1948, adică despre o perioadă când era mort de câțiva ani. Ești sigură că bărbatul care te-a ajutat să fugi de-acasă a fost David Martín?

— El a fost.

— Nu putea fi altcineva, care să se fi dat drept David? La urma urmei, trecuseră atâția ani de când nu îl mai văzuseși.

— El a fost.

— Bine. Cum l-ai reîntâlnit?

— *Doña* Manuela, guvernanta mea, obișnuia să mă ducă în fiecare sâmbătă în parcul Retiro, la Palacio de Cristal, locul meu preferat.

— Și al meu. Acolo l-ai întâlnit pe Martín?

— Da. L-am văzut de mai multe ori. De la depărtare.

— Crezi că a fost o întâmplare?

— Nu.

— Când ai vorbit prima dată cu el?

— *Doña* Manuela avea mereu la ea în poșetă o sticlă cu lichior de anason, așa că uneori mai ațipea.

— Și atunci David venea la tine?

— Da.

— Și ce-ți spunea?

— Nu-mi mai amintesc.

— Știu că e greu, Ariadna. Fă un efort.

— Vreau medicamentul.

— Mai întâi vreau să aud ce-ți spunea Martín.

— Îmi vorbea despre tata. Despre perioada în care fuseseră amândoi în închisoare. Tata îi vorbise despre noi două. Despre ce se întâmplase. Cred că făcuseră un soi de pact, o înțelegere. Cel care avea să iasă primul din pușcărie trebuia să ajute familia celuilalt.

— Dar David Martín nu avea familie.

— Existau oameni la care ținea.

— Ți-a spus cum a reușit să scape din închisoare?

— Valls a dat ordin ca doi dintre oamenii lui să-l ducă într-o casă de lângă parcul Güell și să-l omoare. Acolo omoarau oameni și-i îngropau în grădină.

— Și ce s-a întâmplat?

— David mi-a spus că mai era cineva acolo, în casă, cineva care l-a ajutat să fugă.

— Un complice?

— El îi zicea protectorul.

— Protectorul?

— Avea un nume străin. Italian. Îmi amintesc că îl chema exact ca pe un compozitor celebru care le plăcea părinților mei.

— Îți amintești numele?

— Corelli. Se numea Andreas Corelli.

— Acest nume nu apare în nici un raport primit de mine.

— Pentru că nu există.

— Nu înțeleg.

— David era bolnav. Își imagina chestii. Oameni.

— Vrei să spui că David Martín și-l imaginase pe acel Andreas Corelli?

— Da.

— De unde știi?

— Pentru că știu. David își pierduse în pușcărie până și puțină minte cu care intrase. Era foarte bolnav și nu-și dădea seama.

— Mereu îi zici David.

— Am fost prieteni.

— Amanți?

— Prieteni.

— Și ce ți-a spus în ziua aceea?

— Că de trei ani de zile încerca să-l întâlnească pe Mauricio Valls.

— Ca să se răzbune pe el?

— Valls omorâse pe cineva la care el ținuse foarte mult.

— Isabella.

— Da, Isabella.

— Ți-a spus cum credea că o ucisese Valls?

— O otrăvisese.

— Și de ce a venit la tine?

— Ca să-și țină promisiunea făcută tatălui meu.

— Doar pentru asta?

— Și pentru că se gândea că dacă i-aș fi înlesnit accesul în casa părinților mei, mai devreme sau mai târziu Mauricio Valls ar fi trecut pe-acolo, iar David l-ar fi ucis. Valls venea des la familia Ubach. Făceau afaceri împreună. Acțiuni la bancă. Altfel era imposibil să ajungi la Valls, pentru că umbla mereu cu gărzi de corp după el.

— Dar nu s-a întâmplat cum ar fi vrut el.

— Nu.

— De ce?

— I-am spus că dacă ar încerca să facă una ca asta, l-ar omorî.

— Bănuiesc că asta o știa și el. Trebuie să mai fi fost și altceva.

— Altceva?

— Ceva ce i-ai spus ca să-l faci să-și schimbe planurile.

— Am nevoie de medicament. Vă rog.

— Spune-mi ce i-ai zis lui David Martín ca să-l faci să renunțe la idee, să abandoneze planul pentru care venise la Madrid ca să se răzbune pe Valls și să-l faci să te ajute să fugi.

— Vă rog...

— Încă puțin, Ariadna. Apoi îți vei primi medicamentul și te vei putea odihni.

— I-am spus adevărul. Că eram însărcinată.

— Nu înțeleg. Însărcinată? Cu cine?

— Cu Ubach.

— Cu tatăl tău?

— Nu era tatăl meu.

— Miguel Ángel Ubach, bancherul. Omul care te adoptase.

— Omul care mă cumpărase.

— Cum s-a întâmplat?

— Noaptea venea adesea băut la mine în cameră. Îmi spunea că soția lui nu-l iubea, că avea amanți, că nu-i mai lega nimic. Începea să plângă. Apoi mă obliga. După ce obosea, zicea că e numai vina mea, că eu îl provoc, că sunt o curvă, la fel ca mama. Mă lovea și mă asigura că dacă spun lucrurile astea cuiva, o s-o omoare pe sora mea, pentru că el știa unde e și ar fi fost de ajuns să dea un singur telefon ca s-o îngroape de vie.

— Și ce-a făcut David Martín când a auzit asta?

— A furat o mașină și m-a scos de-acolo. Am nevoie de medicament, vă rog...

— Bineînțeles. Imediat. Mulțumesc, Ariadna. Mulțumesc pentru sinceritatea ta.

12

— Ce zi e azi?

— Marți.

— Dar și ieri a fost marți.

— Era o altă zi de marți. Povestește-mi despre fuga ta cu David Martín.

— David avea o mașină. O furase și o ținea într-un garaj din Carabanchel. În ziua cu pricina mi-a spus că sâmbăta următoare la amiază, la ora douăsprezece, o să mă aștepte cu mașina la una din intrările parcului. După ce *doña* Manuela avea să ațipească, eu trebuia să alerg într-un suflet și să mă întâlnesc cu el la intrarea dinspre Puerta de Alcalá.

— Și ai făcut-o?

— Ne-am urcat în mașină și am stat ascunși în garaj până la miezul nopții.

— Poliția a acuzat-o pe guvernantă de complicitate la răpire. Au interogat-o timp de patruzeci și opt de ore, apoi a fost găsită într-un șanț de lângă șoseaua care duce la Burgos. Îi rupseseră picioarele și brațele și avea un glonț în ceafă.

— Sper că nu vă așteptați să-mi fie milă.

— Ea știa că Ubach te abuza?

— A fost singura din casă căreia i-am spus.

— Și ce-a zis?

— Să tac. Și că oamenii importanți au nevoile lor speciale și, treptat, aveam să-mi dau seama că Ubach mă iubea foarte mult.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

— David și cu mine am plecat împreună cu mașina și am mers toată noaptea.

— În ce direcție ați pornit-o?

— Am umblat haihui câteva zile. Așteptam să se înnopteze și apoi mergeam pe șosele județene sau pe drumuri de țară. Când ne opream la benzinărie, David mă puneă să mă întind pe bancheta din spate și mă acoperea cu o pătură, ca să nu

mă vadă nimeni. Uneori adormeam și când mă trezeam, îl auzeam vorbind ca și cum ar fi fost cineva pe scaunul din dreapta lui.

— Acel Corelli?

— Da.

— Și nu ți se făcea frică?

— Mi se făcea milă.

— Unde te-a dus?

— Într-un loc din Pirinei unde stătuse ascuns câteva zile când s-a întors în Spania, la sfârșitul războiului. Locul se numește Bolvir. E foarte aproape de un sat numit Puigcerdá, chiar lângă granița cu Franța. Acolo era o clădire părăsită, pe timpul războiului fusese spital. La Torre del Remei, parcă așa îi zicea. Am stat acolo câteva săptămâni.

— Ți-a spus de ce alesese locul acela?

— A zis că era un loc sigur. În apropiere trăia un prieten de-al lui David, un scriitor, Alfons Brosel, care-l ajutase să treacă granița când fugise din țară, și el ne-a dat de mâncare și haine. Dacă nu ar fi fost el, am fi murit de foame și de frig.

— Cred că Martín a ales locul acela din alte motive.

— Satul acela îi trezea amintiri. David nu mi-a spus niciodată ce i se întâmplase acolo, dar mi-am dat seama că avea o semnificație aparte pentru el. David trăia în trecut. Când a venit iarna, Alfons ne-a sfătuit să plecăm și ne-a dat niște bani ca să ne putem continua drumul. Oamenii din sat începuseră deja să șuşotească. David ştia un loc pe coastă unde un alt prieten vechi de-al lui, un bărbat bogat, Pedro Vidal, avea o casă în care David credea că ne-am putea ascunde, cel puțin până începea vara. David cunoştea bine locul și casa. Cred că mai fusese acolo și înainte.

— Ăla era satul unde te-au găsit după câteva luni? San Feliu de Guíxols?

— Casa era la vreo doi kilometri de sat, într-un loc numit S'Agaró, aproape de golful San Pol.

— Știi locul.

— Casa se afla între stânci, într-un loc numit Camino de Ronda. Pe timpul iernii nu stătea nimeni acolo. Era un soi de

cartier rezidențial cu vile de vacanță de-ale bogătaşilor din Barcelona și Girona.

— Acolo v-ați petrecut iarna?

— Da. Până a venit primăvara.

— Când te-au găsit, erai singură. Martín nu era cu tine. Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Dacă vrei, facem o pauză. Pot să-i spun doctorului să-ți dea ceva.

— Vreau să plec de-aici.

— Am mai vorbit despre asta, Ariadna. Aici ești în siguranță. Apărată.

— Cine ești dumneata?

— Eu sunt Leandro. Știi doar. Prietenul tău.

— Eu nu am prieteni.

— Ești agitată. Cred că pentru astăzi ajunge. Odihnește-te. Am să-i spun doctorului să vină la tine.

În acel apartament din hotelul Palace era întotdeauna marți.

— Arăți foarte bine în dimineața asta, Ariadna.

— Mă doare foarte tare capul.

— Vremea e de vină. E din cauza presiunii scăzute. Mi se întâmplă și mie. Ia asta și o să-ți treacă.

— Ce e?

— O simplă aspirină. Nimic altceva. Apropo, am verificat ce mi-ai spus despre casa din S'Agaró. Într-adevăr, era proprietatea lui *don* Pedro Vidal, care făcea parte din una dintre familiile cele mai săltate din Barcelona. Din câte am reușit să aflăm, fusese un fel de maestru pentru David Martín. Din raportul poliției reiese că David Martín l-a ucis în casa lui din Pedralbes în 1930, pentru că Vidal se căsătorise cu femeia pe care Martín o iubea, o anume Cristina.

— Asta e o minciună. Vidal s-a sinucis.

— Așa ți-a spus David Martín? Se pare că în adâncul lui era un om extrem de răzbunător. Valls, Vidal... Oamenii fac multe nebunii din gelozie.

— Isabella era femeia pe care o iubea David.

— Mi-ai mai spus-o. Dar ceva nu se potrivește cu documentele pe care le deținem noi. Ce-l lega de Isabella?

— A fost discipola lui.

— Nu știam că romancierii au discipoli.

— Isabella era foarte încăpățânată.

— Martín ți-a zis asta?

— David vorbea mult despre ea. De fapt asta-l ținea în viață.

— Dar Isabella era moartă de aproape zece ani.

— Uneori uita. De aceea se întorsese acolo.

— La casa din S'Agaró?

— David mai stătuse acolo. Cu ea.

— Știi în ce perioadă?

— Chiar înainte de izbucnirea războiului. Înainte de a fi nevoit să fugă în Franța.

— Crezi că ăsta a fost motivul pentru care s-a întors în Spania, deși știa că e dat în urmărire? Pentru Isabella?

— Cred că da.

— Povestește-mi despre perioada petrecută de voi acolo. Ce făceați?

— David era deja foarte bolnav. Când ne-am instalat în casă, abia dacă mai distingea între ce era real și ce credea că vede sau aude. Casa îi trezea foarte multe amintiri. După părerea mea, se întorsese ca să moară acolo.

— Deci David Martín e mort?

— Dumneavoastră ce credeți?

— Spune-mi adevărul. Ce ai făcut în toate lunile acelea?

— L-am îngrijit.

— Credeam că el era cel care trebuia să aibă grijă de tine.

— David nu mai putea să aibă grijă de nimeni, cu atât mai puțin de el însuși.

— Ariadna, l-ai ucis pe David Martín?

13

— Nu se scursesese nici o lună de când stăteam în casa aceea, când David a început să se simtă tot mai rău. Ieșisem să caut ceva de mâncare. Niște țărani din zonă veneau în fiecare dimineață până lângă plajă, la Taberna del Mar, cu o căruță cu alimente. La început David fusese cel care se ducea acolo sau în sat ca să facă rost de mâncare, dar la un moment dat nu a mai fost în stare să iasă din casă. Avea dureri de cap cumplite, febră, grețuri... Bântuia prin casă aproape noapte de noapte. Credea că urma să vină Corelli după el.

— L-ai văzut vreodată pe acel Corelli?

— Corelli nu exista. Era ceva ce trăia numai în închipuirea lui David.

— Cum poți fi atât de sigură?

— Vidal construisese un debarcader de lemn care înainta până în mare, pornind de la golfulețul de lângă casă. David se ducea adeseori la debarcader, se așeza la capătul lui și se uita la mare. Acolo purta conversațiile lui imaginare cu Corelli. Uneori mă duceam și eu și mă așezam lângă el, pe debarcader. David nici nu-și dădea seama că sunt acolo. Vorbea cu Corelli, așa cum făcuse și când fugiserăm din Madrid. Apoi ieșea din transă și îmi zâmbea. Într-o zi ne-a prins ploaia și când l-am luat de mână ca să mergem în casă, el m-a îmbrățișat plângând și mi-a zis Isabella. Începând din ziua aceea nu m-a mai recunoscut și a trăit ultimele două luni din viață convins că locuia cu Isabella.

— Bănuiesc că a fost ceva foarte dur pentru tine.

— Nu. Lunile în care am avut grijă de el au fost cele mai fericite și cele mai triste din viața mea.

— Cum a murit David Martín, Ariadna?

— Într-o noapte l-am întrebat cine era Corelli și de ce se temea atât de tare de el. Mi-a zis că era un suflet negru – chiar astea au fost cuvintele lui. David semnase un contract cu el

ca să scrie o carte, dar nu respectase înțelegerea și distrusese cartea înainte de a pune Corelli mâna pe ea.

— Ce fel de carte?

— Nu știu prea bine. Un soi de text religios sau ceva asemănător. David îi zicea *Lux Aeterna*.

— Înseamnă că David credea că de fapt Corelli voia să se răzbune pe el.

— Da.

— Cum, Ariadna?

— Ce mai contează? Nu are nimic de-a face cu Valls sau cu oricine altcineva.

— Totul are legătură, Ariadna. Ajută-mă, te rog.

— David era convins că acel copil pe care-l purtam în pânțele era cineva pe care el îl cunoscuse și-l pierduse.

— Ți-a spus despre cine era vorba?

— Îi zicea Cristina. Dar aproape că nu vorbea despre ea. Însă de fiecare dată când o făcea, vocea îi era gătuită de remușcare și vinovăție.

— Cristina era soția lui Pedro Vidal. Poliția l-a acuzat și de moartea ei. S-a spus că o înecase în lacul Puigcerdá, nu departe de casa din Pirinei unde ați stat.

— Minciuni.

— Tot ce se poate. Dar dacă zici că atunci când vorbea despre ea, se simțea vinovat...

— David era un om bun.

— Dar tu însăși ai spus că-și pierduse complet mințile, că-și imagina lucruri și persoane care nu existau, că era convins că tu erai fosta lui discipolă, Isabella, moartă în urmă cu zece ani... Nu ți-era frică pentru viața ta? Pentru copilul tău?

— Nu.

— Să nu-mi spui acum că nu ți-a venit să-l lași în casă și să fugi de-acolo.

— Nu.

— Bine. Ce s-a întâmplat mai departe?

14

— Cred că era pe la sfârșitul lui martie. De câteva zile David se simțea mai bine. Găsise o bărcuță de lemn într-un adăpost, la picioarele promontoriului, și aproape în fiecare dimineață, devreme de tot, ieșea cu ea în larg. Eu eram deja în luna a șaptea și îmi petreceam zilele citind. Casa avea o bibliotecă imensă și se găseau în ea exemplare din aproape toate cărțile publicate de scriitorul preferat al lui David, un autor de care nu mai auzisem până atunci, un anume Julián Carax. Seara aprindeam focul în șemineul din salon și îi citeam cu voce tare. I-am citit toate cărțile lui Carax. Ultimele două săptămâni le-am petrecut în compania celui din urmă roman scris de Carax, *Umbra vântului*.

— N-am auzit de el.

— Aproape nimeni nu-l știe. Unii cred că da, dar de fapt nu e așa. Am terminat cartea la o oră târzie din noapte. M-am dus să mă culc și după două ore am început să simt primele contracții.

— Dar mai aveai încă două luni...

— Am simțit o durere cumplită, ca și cum cineva m-ar fi înjunghiat în burtă. M-a cuprins panica. L-am strigat pe David. Când a dat la o parte așternutul, ca să mă ia în brațe și să mă ducă la medic, cearșaful era plin de sânge...

— Îmi pare rău.

— Tuturor le pare rău.

— Ai fost la medic?

— Nu.

— Și copilul?

— Era o fetiță. S-a născut moartă.

— Îmi pare foarte rău, Ariadna. Poate că ar fi mai bine să ne oprim puțin și să-l chem pe doctor să-ți dea ceva.

— Nu. Nu vreau să ne oprim acum.

— Bine. Ce s-a întâmplat mai departe?

— David...

— Nu te grăbi, povestește în ritmul tău.

— David a luat cadavrul în brațe și a început să scâncească exact ca un animal rănit. Fetița avea pielea vineție și părea o păpușă stricată. Am vrut să mă ridic și să-i strâng pe amândoi în brațe, dar eram mult prea slăbită. În zori, când începuse să se lumineze de ziuă, David a luat fetița, s-a uitat la mine pentru ultima dată și m-a rugat să-l iert. Apoi a ieșit din casă. M-am târât la fereastră. L-am văzut coborând treptele printre stânci până la debarcader. Barca de lemn era amarată la capătul debarcaderului. A urcat în barcă ținând în brațe fetița înfășurată în niște cârpe, apoi a început să vâslească, îndreptându-se spre largul mării și uitându-se încontinuu în direcția mea. Am ridicat mâna, sperând că o să mă vadă, că o să se întoarcă. A continuat să vâslească până a ajuns la vreo sută de metri de coastă. Soarele se ridicase deja pe cer și marea părea un lac de foc. L-am văzut pe David ridicându-se și luând ceva de pe fundul bărcii. A început să lovească în chilă. Nu a durat mai mult de câteva minute până s-a scufundat. David a stat acolo, încremenit, cu fetița în brațe și privind spre mine, până când marea i-a înghițit pentru totdeauna.

— Ce ai făcut apoi?

— Pierdusem mult sânge și eram extrem de slăbită. Am avut febră câteva zile, credeam că totul fusese un coșmar și că David avea să intre pe ușă în orice clipă. Apoi, după ce am fost în stare să mă ridic și să umblu, m-am dus în fiecare zi pe plajă. Așteptam.

— Așteptai?

— Să se întoarcă. Poate credeți că eram la fel de nebună ca David.

— Nu. În nici un caz nu cred asta.

— Țăranii aceia care veneau zilnic cu căruța lor m-au văzut și m-au întrebat dacă eram în regulă, apoi mi-au dat ceva de mâncare. Mi-au zis că nu arătam bine deloc și s-au oferit să mă ducă la spitalul San Feliu. Probabil că ei au fost cei care au alertat jandarmeria. O patrulă m-a găsit dormind pe plajă și așa am ajuns la spital. Aveam hipotermie, un început de

bronșită și o hemoragie internă care, dacă nu aș fi fost internată în spital, m-ar fi ucis în mai puțin de douăsprezece ore. Nu le-am spus cine eram, dar nici nu le-a fost greu să afle. Existau fotografiile cu mine în toate secțiile de poliție și la toate unitățile militare. Așa că m-au internat și am stat două săptămâni în spital.

— Părinții tăi nu au venit să te vadă?

— Nu erau părinții mei.

— Voiam să zic familia Ubach.

— Nu. După ce am fost externată, doi polițiști m-au dus cu o ambulanță la vila familiei Ubach, în Madrid.

— Ce ți-au zis ei?

— Doamna, pentru că așa pretindea să-i spun, m-a scuipat în față și mi-a zis că sunt o curvă nerecunoscătoare. Ubach m-a chemat în biroul lui. În tot timpul cât am stat acolo, nu s-a uitat nici măcar o singură dată la mine. Mi-a spus că urma să fiu trimisă la un internat de pe lângă El Escorial și că voi avea voie să vin acasă câteva zile pe an, de sărbătorile de iarnă, dar numai dacă o să mă port frumos. În ziua următoare m-au dus acolo.

— Cât ai stat la internat?

— Trei săptămâni.

— De ce atât de puțin?

— Conducerea internatului a aflat că îi spuseseam tot ce se întâmplase colegei mele de cameră, Ana María.

— Ce anume i-ai spus?

— Totul.

— Inclusiv despre copiii răpiți?

— Totul.

— Și te-a crezut?

— Da. I se întâmplase și ei ceva asemănător. Aproape toate fetele din internat aveau o poveste asemănătoare.

— Și ce s-a întâmplat?

— După câteva zile au găsit-o spânzurată în podul internatului. Avea șaisprezece ani.

— Sinucidere?

— Dumneavoastră ce credeți?

— Și ție ce ți-au făcut?

— M-au dus înapoi la familia Ubach.

— Și...?

— Ubach mi-a tras una și m-a închis în camera mea. Mi-a zis că dacă am să mai spun minciuni despre el, o să mă bage într-o casă de nebuni unde să-mi petrec tot restul vieții.

— Și tu ce i-ai zis?

— Nimic. În aceeași noapte, în timp ce ei dormeau, m-am furișat pe fereastră afară din dormitor și am încuiat cu cheia camera de la etajul al doilea unde dormeau ei. Apoi am coborât la bucătărie și am dat drumul la gaz. În pivniță se aflau canistre cu kerosen pentru generatorul de curent. Am turnat kerosen în fiecare cameră de la parter, pe jos și pe pereți. După aceea am dat foc draperiilor și am ieșit în grădină.

— Nu ai fugit?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că voiam să-i văd arzând.

— Înțeleg.

— Nu cred că înțelegeți. Dar v-am spus tot adevărul. Acum spuneți-mi dumneavoastră un singur lucru.

— Firește.

— Unde este sora mea?

15

— Acum pe sora ta o cheamă Mercedes și se află într-un loc sigur.

— Ca ăsta?

— Nu.

— Vreau să o văd.

— În curând. Dar până atunci hai să vorbim despre soțul tău, Ignacio Sanchís. Nu pot să înțeleg de ce Miguel Ángel Ubach, care se bucura de serviciile celor mai bune cabinete de avocatură din țară, s-a hotărât să numească drept executor

testamentar un tânăr, e drept că promițător, dar cu extrem de puțină experiență. Știi cumva de ce?

— Nu este evident?

— Nu.

— Ignacio era copilul lui Ubach. L-a făcut cu o dansatoare de la Paralelo, unde mergea în tinerețile lui. Fata se numea Dolores Ribas. Cum doamna nu voia să facă copii, ca să nu-și strice frumusețea, Ubach a ținut secretă toată povestea. I-a plătit studiile, i-a oferit tot soiul de oportunități și a făcut în așa fel încât să fie angajat de un cabinet de avocatură, iar mai apoi a apelat la serviciile aceluia cabinet.

— Sanchís știa? Știa că Ubach era tatăl lui adevărat?

— Bineînțeles.

— De asta s-a însurat cu tine?

— S-a căsătorit cu mine ca să mă protejeze. Era singurul meu prieten. A fost un bărbat onest și decent. Nu am mai cunoscut pe nimeni ca el.

— Să înțeleg că a fost o căsătorie de conveniență?

— A fost cea mai adevărată căsătorie din lume, dar dacă vă referiți la ceva anume, atunci da, pentru că el nu m-a atins niciodată.

— Când ai început să urzești planurile de răzbunare?

— Ignacio avea acces la toate documentele familiei Ubach și și-a dat seama că era ceva în neregulă cu Valls. A fost ideea lui. Cercetând povestea vieții adevăratului meu tată, Víctor Mataix, am găsit date despre unii dintre tovarășii lui de închiisoare, de la David Martín la Sebastián Salgado sau la Morgado, pe care de altfel l-a și angajat ca șofer personal și gardă de corp. Dar am mai vorbit despre astea, nu?

— Nu contează. Tot a lui a fost și ideea de a se folosi de fantoma lui David Martín pentru a-l speria pe Valls?

— A fost ideea mea.

— Cine scria scrisorile pe care i le trimiteați lui Valls?

— Eu.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat în noiembrie 1956 la Círculo de Bellas Artes de Madrid?

— Scrisorile nu au dat rezultatul așteptat. Ideea era să îl speriem tot mai tare pe Valls și să-l facem să creadă că exista un complot împotriva lui, organizat de David Martín, care voia să se răzbune pe el și să scoată la iveală întregul adevăr despre trecutul său.

— În ce scop?

— Speram să facă un pas greșit și să revină la Barcelona pentru a da ochii cu David.

— Ceea ce ați și reușit.

— Da, dar numai după ce am pus mai multă presiune pe Valls.

— Te referi la presupusa tentativă de asasinat din 1956?

— Printre altele.

— Cine a acționat?

— Morgado. Nu se puna problema să-l omorâm pe Valls, ci doar să-l speriem, să-i dăm de înțeles că nu era în siguranță și că nu avea să fie niciodată până când nu venea personal în Barcelona, ca să-l distrugă pe David Martín odată pentru totdeauna.

— Dar nu avea cum să-l găsească, pentru că omul era deja mort.

— Exact.

— Ce alte lucruri ați făcut ca să puneți mai multă presiune pe el, cum ziceai mai înainte?

— Ignacio l-a mituit pe unul dintre oamenii aflați în serviciul lui Valls și i-a cerut să lase în biroul acestuia o carte scrisă de tata, *Ariadna și Prințul Stacojiu*, chiar în noaptea balului mascat de la Villa Mercedes. În carte se găsea o listă cu toate certificatele falsificate pe care le găsiserăm până atunci. Asta i-a pus capac. Nu a mai rezistat.

— De ce nu v-ați dus niciodată la poliție sau la presă?

— Nu mă faceți să râd.

— Aș vrea să ne întoarcem la listă.

— V-am spus deja tot ce știu. De ce e atât de importantă lista asta pentru dumneavoastră?

— Ca să putem merge până la capăt. Ca să putem face dreptate. Ca să punem mâna pe adevăratul arhitect al acestui coșmar, pe care tu și mulți alții l-ați trăit pe viu.

— La complicele lui Valls?

— Da. De asta tot insist.

— Ce vrei să știi?

— Te rog să faci un efort și să încerci să-ți amintești. Spuneai că lista era formată numai din numere, fără numele nici unui copil. Corect?

— Da, doar din numere.

— Îți amintești câte?

— Trebuie să fi fost vreo patruzeci.

— Cum ați făcut rost de toate acele numere? Ce v-a făcut să vă gândiți că existau mai multe cazuri de copii furati și de părinți asasinați din ordinul lui Valls?

— Morgado. După ce Valentín a intrat în serviciul nostru, ne-a spus că auzise de familii întregi care dispăruseră. Mulți dintre foștii lui tovarăși de închisoare muriseră la Montjuic. Soțiile și copiii lor dispăruseră fără urmă. Ignacio l-a rugat să-i facă o listă cu nume, apoi a apelat la avocatul Brians pentru ca acesta să afle, cât mai discret posibil, ce se întâmplase cu toți acei oameni. Cel mai simplu a fost să găsească certificatele de deces. Observând că majoritatea erau emise în aceeași zi, a intrat la bănuieli și a început să consulte certificatele de naștere emise la aceeași dată.

— Deștept, domnul avocat Brians! Nu oricui i-ar fi trecut prin cap să facă asta...

— Descoperirea ne-a făcut să ne gândim că dacă Valls făcuse într-adevăr ceea ce părea să fi făcut în acele cazuri, atunci puteau să existe mult mai multe. În alte închisori. În sânul familiilor din alte zone ale țării. Puteau fi sute de cazuri. Poate chiar mii.

— Ați mai povestit cuiva despre bănuielile astea ale voastre?

— Nu.

— Și nu ați făcut și alte cercetări în afara acestor cazuri?

— Ignacio avea de gând să investigheze. Dar a fost reținut.

— Și ce s-a întâmplat cu lista originală?

— A rămas la omul acela, la Hendaya.

— Există copii după listă?

Victoria a dat din cap că nu.

— Nu ați făcut – tu sau soțul tău – nici măcar o singură copie? Pentru orice eventualitate.

— Singurele pe care le-am făcut erau în casă. Hendaya le-a găsit și le-a distrus pe loc. Știa că așa era cel mai bine. Nu-l interesa cu adevărat decât să afle unde îl ascunseserăm pe Valls.

— Ești sigură?

— Absolut sigură. V-am mai spus-o de câteva ori.

— Știi, știi. Și totuși, nu știu de ce, nu-mi vine să te cred. M-ai mințit, Ariadna? Spune-mi adevărul.

— Eu v-am spus tot adevărul. Nu știu dacă și dumneavoastră ați făcut la fel.

Privirea lui Leandro, până atunci lipsită de orice expresie, s-a oprit asupra ei ca și cum abia atunci i-ar fi simțit prezența. Bărbatul a zâmbit ușor și s-a aplecat în față.

— Nu știu ce vrei să spui, Ariadna.

Ea a simțit că ochii i se umplu de lacrimi. Cuvintele i-au tâșnit din gură înainte de a-și da seama că le rostește.

— Cred că știți foarte bine. Dumneavoastră ați fost în mașina aceea, nu-i așa? Atunci când l-au arestat pe tata și ne-au răpit pe mine și pe sora mea. Dumneavoastră erați complicele lui Valls... Mâna neagră.

Leandro s-a uitat la ea plin de tristețe.

— Cred că mă confunzi cu altcineva, Ariadna.

— De ce? a întrebat ea cu un fir de voce.

Leandro s-a ridicat și s-a dus lângă ea.

— Ai fost foarte curajoasă, Ariadna. Îți mulțumesc pentru ajutor. Nu-ți face griji pentru nimic. Pentru mine a fost un privilegiu să te cunosc.

Ariadna și-a ridicat privirea și a văzut zâmbetul lui Leandro, tot numai pace și milostenie. Ar fi vrut să se piardă în acel

zâmbet și să nu se mai trezească niciodată. Leandro s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte.

Avea buzele reci.

În noaptea aceea, în timp ce poziunea magică a doctorului își croia drum prin venele ei pentru ultima dată, Ariadna l-a visat pe Prințul Stacojiu din poveștile pe care tatăl ei le scrisese pentru ea.

Trecuseră mulți ani și abia își mai amintea chipurile părinților sau al surorii ei. Le mai vedea doar în vise. Niște vise care o aduceau mereu înapoi, la ziua în care acei oameni au venit să-l aresteze pe tatăl ei, să le răpească pe ea și pe sora ei și să o lase pe maică-sa, aproape moartă, în casa din Vallvidrera.

În acea noapte a auzit din nou în vis motorul mașinii apropiindu-se printre copaci. A auzit ecoul vocii tatălui ei răsunând în grădină. S-a dus la fereastră și a văzut mașina neagră a Prințului Stacojiu oprindu-se lângă fântână. Portiera mașinii s-a deschis și lumina s-a preschimbât în întuneric.

Ariadna a simțit atingerea unor buze de gheață și o voce șoptită a ajuns până la ea ca o otravă sângerând din pereți. A vrut să alerge și să se ascundă în dulap împreună cu sora ei, dar privirea Prințului Stacojiu vedea totul și știa totul. Ghemuită în beznă, auzea cum pașii arhitectului tuturor coșmarurilor se apropiau cu lentoare.

16

L-a precedat un iz înțepător de apă de colonie și de tutun. Valls i-a auzit pașii coborând treptele, dar nu a vrut să-i dea satisfacție. Când ai pierdut bătălia, ultima redută este indiferența.

— Știi că nu dormi, a zis Hendaya într-un târziu. Nu mă obliga să-ți torn în cap o găleată cu apă rece.

Valls a deschis ochii în penumbră. Fumul țigării se înălța printre umbre, închipuind figuri efemere în aer. Strălucirea jarului se regăsea în ochii lui Hendaya.

— Ce vrei?

— Mă gândeam că am putea sta de vorbă.

— Nu am nimic de spus.

— Ai chef de o țigară? Se zice că fumatul scurtează viața.

Valls a dat din umeri. Hendaya a zâmbit, a aprins o țigară și i-a întins-o printre gratii. Valls a luat-o cu o mână tremurătoare și a tras un fum lung.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Despre listă, a zis Hendaya.

— Nu știi despre ce listă vorbești.

— Cea pe care ai găsit-o într-o carte la tine acasă, în birou.

Lista pe care ai avut-o la tine în noaptea când te-au capturat. Cea care conținea codurile numerice ale unor certificate de deces și de naștere. Știi prea bine ce listă.

— Nu o mai am. Asta caută Leandro? Că pentru el lucrezi, nu?

Hendaya s-a așezat pe trepte, ca de obicei, și s-a uitat la Valls lipsit de orice interes.

— Ai făcut vreo copie?

Valls a negat.

— Ești sigur? Gândește-te bine.

— Poate că am făcut una.

— Și unde e?

— O avea Vicente. Garda mea de corp. Înainte să ajungem la Barcelona, ne-am oprit într-o benzinărie. I-am zis lui Vicente să cumpere un caiet și să copieze numerele de pe listă pentru el, în caz că se întâmpla ceva și ar fi trebuit să ne despărțim. Știa pe cineva de încredere în oraș și avea de gând să-i ceară să găsească respectivele certificate și să le distrugă după ce am fi scăpat de Martín și am fi aflat cui îi mai dezvăluise toate acele informații.

— Și unde e acum copia asta?

— Nu știu. O avea Vicente la el. Nu știu ce au făcut cu cadavrul lui.

— Mai există vreo altă copie în afară de cea de la Vicente?

— Nu.

— De data asta ești sigur?

— Da.

— Știi bine că dacă mă minți sau îmi ascunzi ceva, o să te țin aici în vecii vecilor.

— Nu mint.

Hendaya a dat din cap că a înțeles și s-a adâncit într-o tăcere îndelungă. Valls s-a temut că va pleca și-l va lăsa din nou singur alte douăsprezece ore – sau mai mult. Ajunsesse în punctul în care scurtele vizite ale lui Hendaya erau singura lui alinare.

— De ce nu m-ați omorât deja?

Hendaya a zâmbit ca și cum ar fi așteptat întrebarea, pentru care avea pregătit un răspuns perfect.

— Pentru că nu meriți.

— Atât de mult mă urăște Leandro?

— Domnul Montalvo nu urăște pe nimeni.

— Și ce ar trebui să fac ca să merit să mor?

Hendaya l-a privit cu un licăr de curiozitate.

— Din experiența mea, cei care strigă sus și tare că își doresc să moară, atunci când le vine rândul și încep să vadă colții lupului, se înmoaie brusc și cerșesc iertare ca niște fetițe.

— Urechile.

— Ce?

— Proverbul e cu *urechile* lupului. Nu cu colții.

— Mereu uit că avem drept oaspete un important om de litere.

— Asta sunt? Unul dintre *oaspeții* lui Leandro?

— Nu mai ești nimic. Și când lupul va veni după tine – pentru că va veni –, atunci o să-i vezi colții, nu urechile.

— Sunt pregătit.

— Te înțeleg. Să nu crezi că nu mă gândesc la situația ta și la tot ce se întâmplă.

— Un măcelar milos.

— Râde ciob de oală spartă. După cum vezi, mă pricep și eu la zicători. Îți propun un târg. Între noi doi. Dacă te porți frumos și mă ajuți, o să teucid chiar eu. Nu vei suferi. Un glonț în ceafă. Nici nu o să-ți dai seama. Ce zici?

— Ce am de făcut?

— Apropie-te. Vreau să-ți arăt ceva.

Valls s-a lipit de gratiile celulei. Hendaya căuta ceva prin buzunarele hainei și pentru o clipă Valls s-a rugat să scoată un revolver și să-i zboare creierii pe loc. Dar el a scos o fotografie.

— Știi că a mai fost cineva aici. Nu te obosești să negi. Vreau să te uiți bine la poză și să-mi spui dacă asta e persoana pe care ai văzut-o.

Hendaya i-a arătat fotografia. Valls a dat din cap aprobator.

— Cine e?

— Se numea Alicia Gris.

— Se numea? E moartă?

— Da, chiar dacă încă nu o știe, a zis Hendaya, punând fotografia la loc în buzunar.

— Mi-o poți da mie?

Hendaya, uimit, a înălțat din sprâncene.

— Nu te credeam un sentimental.

— Te rog.

— Ți-e dor de o femeie, nu-i așa?

Hendaya a zâmbit cu mărinimie și a aruncat plin de dispreț fotografia în interiorul celulei.

— A ta să fie. Adevărul e că, în felul ei, fata asta e o frumusețe. Acum vei putea să te uiți la ea în fiecare noapte și să ți-o freci cu ambele mâini. Pardon, cu una.

Valls s-a uitat la Hendaya cu chipul golit de orice expresie.

— Continuă să te porți frumos și să acumulezi puncte. O să stric pe tine un glonț expandabil, ca dar de despărțire și ca recompensă pentru toate serviciile aduse patriei.

Valls a așteptat până când Hendaya a dispărut în sus pe trepte, apoi a îngenuncheat și a luat de jos fotografia.

Ariadna a simțit că sosise ziua în care avea să moară. A știut-o imediat ce s-a trezit în acel apartament din hotelul Palace de cum a deschis ochii și a văzut că, în timp ce ea

dormea, unul dintre oamenii lui Leandro intrase și îi lăsase pe birou un pachet legat cu o fundă. A dat așternutul la o parte și s-a dus clătinându-se spre masă. Era o cutie mare, albă, și avea gravată pe ea cu litere aurite marca PERTEGAZ. Sub fundă a găsit un plic pe care numele ei apărea scris de mână. L-a deschis și a dat peste un dreptunghi de hârtie unde scria următoarele:

Dragă Ariadna,

Astăzi este ziua când în sfârșit te vei putea alătura surorii tale. M-am gândit că vei vrea să fii frumoasă și să sărbătorești cum se cuvine faptul că, iată, până la urmă se va face dreptate și că de acum încolo nu va trebui să te mai temi niciodată de nimeni și de nimic. Sper să-ți placă. Le-am ales chiar eu pentru tine.

*Cu afecțiune,
Leandro*

Ariadna și-a trecut degetele peste marginile cutiei înainte de a o deschide. Pentru o clipă și-a imaginat un șarpe veninos târându-se înăuntru gata să sară și s-o muște de gât imediat ce avea să ridice capacul. A zâmbit. Interiorul cutiei era învelit în hârtie fină și lucioasă. A îndepărtat cartonul de protecție și a găsit un set complet de lenjerie intimă din mătase albă, cu tot cu ciorapi. Sub lenjeria intimă se afla o rochie de lână de culoarea fildeșului, pantofi și poșetă asortate. Și un batic. Leandro o trimitea la moarte îmbrăcată ca o fecioară.

S-a spălat singură, fără ajutorul infirmierelor. Apoi, fără grabă, s-a îmbrăcat cu hainele pe care Leandro i le alesese pentru ultima ei zi de viață și s-a privit în oglindă. Îi mai lipsea numai sarcofagul alb și un crucifix în mână. S-a pus pe așteptat, întrebându-se câte fecioare îmbrăcate în alb fuseseră purificate în acea celulă de lux înaintea ei, câte cutii cu cele mai bune articole de la Pertegaz comandase Leandro pentru a-și lua adio de la fetele sale după ce le sărutase patern pe frunte.

Nu a avut mult de așteptat. Nu trecuse nici o jumătate de oră, când a auzit cheia răsucindu-se în ușa. Mecanismul a cedat cu ușurință și blândul doctor, cu aspectul lui afabil de etern medic de familie, a apărut cu zâmbetul său cald și plin de compasiune, de care nu se despărțea niciodată, așa cum nu se despărțea nici de trusa lui fermecată.

— Bună dimineața, Ariadna. Cum te simți astăzi?

— Foarte bine, domnule doctor. Mulțumesc.

El s-a apropiat pas cu pas și și-a lăsat trusa pe masă.

— Sunteți foarte frumoasă și elegantă. Am înțeles că astăzi este o zi cu adevărat mare pentru dumneavoastră.

— Da. Astăzi am să mă alătur din nou familiei mele.

— Ce bine! Familia e cel mai important lucru din viața asta. Domnul Leandro m-a rugat să vă transmit părerile sale de rău că nu poate veni să vă salute personal. O problemă urgentă l-a obligat să plece pentru o vreme. Am să-i spun că ați fost superbă.

— Mulțumesc.

— Ce ziceți de un tonic, ca să prindeți un pic de putere?

Ariadna a întins ascultătoare brațul. Doctorul a zâmbit, a deschis trusa neagră și a scos o fâșie de piele pe care a întins-o pe masă. Ariadna a recunoscut duzina de sticlute numerotate, prinse cu elastic, și cilindrul metalic al seringii. Doctorul s-a aplecat spre ea și a prins-o de braț cu delicatețe.

— Permiteți?

A început să-i maseze pielea plină de înțepături și de vânătăi provocate de nenumăratele injecții. În timp ce-i cerceta exteriorul antebrațului, încheietura mâinii, spațiul dintre nodurile degetelor, lovindu-i ușor pielea cu vârful degetului său, doctorul nu s-a oprit din zâmbit. Ariadna l-a privit în ochi și și-a ridicat rochia, lăsându-și coapsele la vedere. Avea și acolo urme de înțepături, dar mai puține.

— Dacă vreți, puteți să-mi faceți injecția aici.

Doctorul a mimat o modestie infinită și, plin de jenă, a dat din cap aprobator.

— Mulțumesc. Cred că ar fi mai bine.

L-a urmărit cu privirea în timp ce prepara injecția. Alesese sticluța cu numărul nouă. Până atunci nu-l mai văzuse nici-odată alegând acea sticluță. Odată injecția preparată, doctorul a căutat un loc pe interiorul coapsei stângi, chiar deasupra ciorapului de mătase nou-nouț.

— La început s-ar putea să vă doară puțin. Și să vă ia cu frig. Dar va dura numai câteva secunde.

Ariadna l-a văzut pe doctor mijindu-și ochii și apropiind seringă de piele. În momentul în care vârful acului a ajuns la un centimetru de coapsa ei, Ariadna a zis:

— Astăzi nu m-ați dat cu vata cu spirt, domnule doctor.

Bărbatul, surprins, a ridicat scurt privirea spre ea și a zâmbit confuz.

— Aveți copii, domnule doctor?

— Două fete, Domnul să le aibă în pază. Nașul lor e domnul Leandro.

S-a întâmpilat în mai puțin de o secundă. Înainte ca doctorul să-și sfârșească vorbele și să își reia treaba, Ariadna l-a prins de mână cu putere și i-a înfipt seringă în gât. Privirea bunului doctor s-a umplut de perplexitate. Brațele i-au căzut pe lângă corp și bărbatul a început să tremure, cu seringă vârâtă în gât. Soluția din cilindrul de metal s-a colorat în roșul sângelui său. Ariadna s-a uitat în ochii doctorului și a împins pistonul seringii, golindu-i conținutul în jugulară. Doctorul a deschis gura, dar fără să scoată vreun sunet, și s-a prăbușit în genunchi. Ea și-a reluat locul pe scaun și s-a uitat la el cum moare. A durat între două și trei minute.

Atunci s-a aplecat spre doctor, i-a scos seringă din gât și a șters-o de sânge folosindu-se de reverul hainei lui. A pus-o înapoi în casoleta metalică, a prins sticluța cu numărul nouă la locul ei și a împăturit fâșia de piele. A îngenuncheat lângă doctor, l-a căutat prin buzunare și a găsit un portofel din care a scos o duzină de bancnote de o sută de *pesetas*. A îmbrăcat eleganta haină de la costum și și-a pus pălăria perfect asortată. A luat mănunchiul de chei lăsat de doctor pe masă, fâșia

cu sticlute și seringă și le-a pus pe toate în poșeta albă. Și-a legat baticul alb și, cu poșeta sub braț, a deschis ușa și a ieșit din dormitor.

Salonul era pustiu. O vază cu trandafiri albi zăcea pe masa unde luase de atâtea ori micul dejun în compania lui Leandro. S-a dus la ușă. Era încuiată. A încercat pe rând cheile doctorului până când a dat peste una care s-a potrivit. Coridorul vast, cu covor pe jos și mărginit de șiruri de tablouri și statui, te ducea cu gândul la o navă de croazieră luxoasă. Nu se vedea nici țipenie. În aer pluteau sunetul unei muzici de fond și zgomotul unui aspirator dintr-o cameră apropiată. Ariadna înainta încet. A trecut prin fața unei uși deschise, în pragul căreia se afla un cărucior cu articole de curățenie, și a văzut o cameristă care schimba prosoapele din cameră. În holul liftului s-a întâlnit cu o pereche vârstnică, doi bătrâni îmbrăcați la patru ace care și-au întrerupt discuția imediat ce au văzut-o.

— Bună dimineața, le-a zis Ariadna.

Cei doi s-au mărginit să dea ușor din cap și și-au îngropat privirile în pământ. Au așteptat în tăcere. Când în sfârșit s-au deschis ușile liftului, domnul a lăsat-o pe Ariadna să intre, ceea ce i-a atras o privire de gheață din partea însoțitoarei lui. Liftul a început să coboare. Doamna se uita pe furiș la Ariadna, măsurând-o din cap până-n picioare și evaluând cu aviditate hainele de pe ea. Ariadna i-a adresat un zâmbet politicos, iar doamna i-a răspuns cu unul rece și tăios.

— Semănați cu Evita, a zis doamna.

Tonul dur dădea limpede de înțeles că nu îi făcuse un compliment. Ariadna s-a mulțumit să plece ochii cu modestie. Când ușile s-au deschis în holul de la parter, perechea nu s-a mișcat până când Ariadna nu a ieșit din lift.

— Probabil că e o târfă de lux, a șoptit domnul în urma ei.

Holul hotelului era plin de lume. Ariadna a observat un *boutique* cu articole de lux și s-a refugiat acolo. Încă de la intrare, o vânzătoare plină de râvnă a cântărit-o din priviri și, după ce și-a dat seama cam cât costau hainele de pe ea, i-a zâmbit ca și cum ar fi fost prietene de-o viață. După cinci

minute Ariadna părăsea magazinul purtând niște ochelari de soare care-i acopereau jumătate de față și având buzele date cu cel mai strident roșu pe care-l găsisese. Drumul de la fecioară la curtezană de lux era doar o chestiune de câteva accesorii.

Astfel gătită, a coborât treptele care duceau spre ieșire, timp în care și-a pus mânușile și a simțit privirile tuturor, de la turiști la personalul hotelului, radiografiindu-i trupul centimetru cu centimetru. „Încet“, și-a zis ea. S-a oprit în fața ieșirii, iar portarul i-a deschis ușa, aruncându-i o privire plină de pofte și de complicitate.

— Un taxi, frumoaso?

18

Experiența de o viață dedicată medicinei îl învățase pe doctorul Soldevila că boala cel mai greu de tratat este obișnuința. În seara aceea, ca în toate serile de când avusese blestemata idee de a închide cabinetul și de a se lăsa pradă celei de-a doua dintre cele mai ucigătoare plăgi cunoscute de omenire, adică ieșirea la pensie, doctorul a ieșit pe balconul apartamentului său din strada Puertaferriosa numai pentru a-și da seama că ziua, ca aproape întreaga lume, abia își mai trăgea sufletul.

Străzile erau deja luminate, iar cerul strălucea în același trandafiriu întâlnit la binecuvântatele cocteiluri de la barul Boadas, băuturi cu care doctorul își mai premia ficatul pentru o viață întreagă în care fusese dat ca exemplu. Sosise momentul. Soldevila și-a pus paltonul și fularul, și-a luat trusa medicală și, la adăpostul pălăriei lui de domn adevărat din Barcelona, a pornit-o spre întâlnirea zilnică cu acel neobișnuit spirit numit Alicia Gris, pe care intrigile lui Fermín și ale familiei Sempere i-l scosese în cale. Un spirit pentru care simțea o curiozitate infinită și o slăbiciune ce-l făcea să uite, în lungile lui nopți de insomnie, că se scurseseră treizeci de ani de când nu mai pusese mâna pe o femeie perfect sănătoasă.

În timp ce cobora pe Ramblas, neatent la viermuiala orașului, doctorul întorcea pe toate părțile certitudinea că, din fericire pentru ea și din nefericire pentru el, domnișoara Gris se însănătoșise cu o rapiditate pe care nu o punea pe seama priceperii lui medicale, ci pe aceea a malițiozității ce curgea prin venele acelei creaturi a întunericului. Și, cu tot regretul, știa că în curând Alicia nu va mai avea nevoie de serviciile lui.

Mai exista varianta de a încerca să o convingă să treacă din când în când pe la el, pentru a face ceea ce în breasla lui se numea „un control de rutină“, dar știa foarte bine că o asemenea încercare ar fi fost la fel de inutilă precum aceea de a-i cere unui tigru bengalez, după ce i-ai dat drumul din cușcă, să se întoarcă în fiecare duminică dimineața, înainte de liturghie, ca să-și bea bolul cu lapte. Probabil că era mai bine pentru toți – mai puțin pentru Alicia însăși – să dispară cât mai repede din viețile lor. Era suficient să se uite în ochii ei pentru a pune acel diagnostic și a-și da seama că era cel mai exact din câte pusese vreodată în îndelungata lui carieră.

Atât de mare era mâhnirea care-l stăpânea pe bătrânul doctor la ideea că va trebui să se despartă de cea care cu siguranță avea să fie ultimul lui pacient, încât atunci când a intrat în tunelul de ceață de pe strada Arco del Teatro, nici măcar nu și-a dat seama că printre umbrele care treceau pe lângă el exista una care răspândea un miros aparte de apă de colonie și țigări de import.

În ultima săptămână, sătul ca Fermín să se prezinte zilnic la el acasă la prânz și să-i spună neconținut bancuri porcoase, învățase să găsească acea poartă, de existența căreia trebuise să jure că nu avea să spună nimănui, nici măcar Sfântului Duh. „Mai bine vă duceți singur, domnule doctor“, i-au zis. Din motive de siguranță, adăugau cei din familia Sempere, pe care niciodată nu i-ar fi crezut în stare să se implice în asemenea intrigi bizantine. Puteai să-ți petreci toată viața umblând prin măruntaiele oamenilor, pentru ca până la urmă să-ți dai seama că nu știi mai nimic despre ei. Viața, ca și apendicita, era un mister.

Așa, pierdut în gândurile lui și cuprins de dorința de a pătrunde iarăși în casa aceea misterioasă, căreia toți îi ziceau Cimitirul Cărților Uitate, doctorul Soldevila a pus piciorul pe treapta vechiului palat și a ridicat mânerul în formă de drăcușor, pregătindu-se să bată în poartă. Dar nu a apucat să bată nici măcar o dată, pentru că umbra care-l urmărise încă de când ieșise din casă s-a materializat lângă el și i-a lipit țeava pistolului de tâmplă.

— Bună seara, domnule doctor, a zis Hendaya.

Isaac se uita la Alicia cu un dram de gelozie. Fără să fie înclinat spre ușurătate, de câteva zile își dăduse seama, cu destulă îngrijorare, că în ultimele săptămâni lăsase să crească în sufletul său ceva mult prea asemănător cu dragostea față de tânăra aceasta. De vină era numai rugina adunată odată cu anii. Prezența Aliciei pe durata acestor săptămâni îl făcuse să se întrebe încă o dată dacă fusese o alegere bună să trăiască acolo, singur printre cărți. Asistând la însănătoșirea și revenirea la viață a Aliciei, Isaac simțise cum amintirea fiicei sale, Nuria, o amintire care nu numai că nu se ștersese odată cu trecerea timpului, ci se făcuse tot mai puternică, îi reînvia acum în suflet, iar sosirea Aliciei în aceste locuri nu făcuse altceva decât să-i deschidă iarăși răni pe care nici măcar nu știa că le mai are.

— De ce vă uitați așa la mine, Isaac?

— Pentru că sunt un bătrân prost.

Alicia a zâmbit. Isaac observase că atunci când zâmbea, tânăra își dezvelea dinții și căpăta un aer răutăcios.

— Un prost care îmbătrânește sau un bătrân care se prosteste?

— Nu râdeți de mine, Alicia, chiar dacă o merit.

Tânăra s-a uitat la el cu mult drag și bătrânul paznic a trebuit să-și ferească privirea. Când Alicia scăpa de aura ei întunecată, fie și numai pentru o clipă, îi amintea atât de mult de Nuria, încât simțea că se îneacă și i se tăia respirația.

— Ce aveți acolo?

Isaac i-a arătat cutiuța de lemn.

— E pentru mine?

— Cadoul meu de despărțire.

— Deja vreți să scăpați de mine?

— Eu nu.

— Dar de ce credeți că o să plec în curând?

— Mă înșel?

Alicia nu i-a răspuns, ci a întins mâna și i-a acceptat darul.

— Deschideți-o.

Înăuntru a găsit un stilou cu mâner de mahon și cu peniță suflată în aur, iar alături, o sticlură cu cerneală albastră, care lucea în bătaia lămpii.

— A fost al Nuriei?

Isaac a dat din cap că da.

— E cadoul pe care i l-am făcut când a împlinit optsprezece ani.

Alicia a examinat penița, o adevărată bijuterie.

— Au trecut mulți ani de când nimeni n-a mai scris cu el, a zis paznicul.

— De ce nu-l folosiți dumneavoastră?

— Eu n-am ce să scriu.

Alicia se pregătea să-l contrazică, dar chiar atunci au răsunat prin încăperile palatului două bătăi scurte. După o pauză de cinci secunde, au urmat alte două.

— Doctorul, a zis Alicia. A învățat codul.

Isaac a făcut semn că da și s-a ridicat.

— Cine zicea că pe calul bătrân greu îl înveți în ham?

Paznicul a luat una dintre lămpi și s-a îndreptat spre galeria care ducea la intrarea în palat.

— Încercați-l, a zis el. Aveți hârtie acolo.

Cu lampa în mână, Isaac a străbătut lungul coridor curbat care ducea la intrare. Se folosea de lampă numai când primea pe cineva. Când era singur, nu avea nevoie de nici o lumină. Cunoștea locul acela ca pe propriile buzunare și îi plăcea să-i străbată măruntaiele învăluit în penumbra perpetuă ce plutea înăuntrul lui. S-a oprit în fața porții imense, a lăsat lampa jos,

a apucat manivela și, folosindu-se de ambele mâini, a început să pună în mișcare mecanismul de deschidere. În ultimul timp trebuia să depună tot mai mult efort pentru a deschide poarta și simțea o apăsare în piept, ceea ce înainte nu i se întâmpla. Poate că zilele lui de paznic erau numărate.

Angrenajul porții, aproape la fel de vechi ca locul acela, era format dintr-un sistem complicat de arcuri, pârghii, scripeți și roți dințate și dura cam zece-cincisprezece secunde până se punea în mișcare. În sfârșit, odată ce a descuiat, Isaac a tras de mânerul care acționa sistemul de contragreutăți ce permitea deschiderea imensei porți de stejar la cea mai slabă atingere. A ridicat lampa ca să-l întâmpine pe doctor și s-a tras puțin într-o parte, ca să-i facă loc să intre. Silueta doctorului Soldevila a apărut în prag.

— Punctual ca de obicei, domnule doctor, a zis Isaac.

O secundă mai târziu, doctorul s-a prăbușit înăuntru și o siluetă înaltă și ascuțită a apărut în cadrul porții.

— Cine...?

Hendaya a îndreptat revolverul spre el și l-a împins pe doctor cu piciorul.

— Închide poarta.

Alicia a înmuiat penița în cerneală și a lăsat-o să alunece pe hârtie, trăgând o linie de un albastru strălucitor. Și-a scris numele și a urmărit cum cerneala se usucă încetul cu încetul. Plăcerea de a se afla dinaintea unei pagini albe, care la început mirosea întotdeauna a mister și promisiune, a dispărut ca prin farmec. Imediat ce începea să scrie primele cuvinte, își dădea seama că în scris, ca și în viață, distanța dintre intenții și rezultate mergea mână în mână cu inocența cu care erau comise unele și acceptate celelalte. Se pregătea să scrie o frază pe care și-o amintea dintr-una din cărțile ei preferate, dar s-a oprit și a aruncat o privire spre poartă. A lăsat stiloul pe foaie și a ciulit urechile.

Și-a dat seama imediat că acolo ceva nu era în regulă. Nu se auzea murmurul obișnuit al conversației dintre Isaac și

doctorul Soldevila, nici ecoul slab al pașilor lor înceți, iar tăcerea otrăvită pe care o simțea în aer i-a electrizat părul de pe ceafă. A privit în jurul ei și și-a blestemat soarta. Mereu crezuse că o să moară altfel.

19

În orice alte condiții Hendaya i-ar fi lichidat dintr-un singur foc pe cei doi bătrâni imediat după ce ar fi pătruns în interiorul palatului, dar acum nu voia să o alerteze pe Alicia. Doctorul Soldevila rămăsese practic inconștient după lovitura primită în ceafă. Hendaya știa din experiență că cel puțin o jumătate de oră nu mai trebuia să-și facă griji în privința lui.

— Unde e? l-a întrebat în șoaptă pe paznic.

— Ce?

L-a lovit cu patul revolverului în față și s-a auzit un zgomot de oase pârâind. Isaac a căzut în genunchi, apoi pe o parte. Gemea. Hendaya s-a aplecat, l-a prins de gât și l-a ridicat.

— Unde e? l-a întrebat din nou.

Nasul bătrânului sângera abundant. Hendaya i-a pus arma sub bărbie și l-a țintuit cu privirea. Isaac l-a scuipat în față. „Un tip curajos“, s-a gândit Hendaya.

— Termină, moșulică! Nu e cazul să te dai în spectacol, că ți-a trecut vremea. Unde-i Alicia Gris?

— Nu știu despre ce vorbiți.

Hendaya a zâmbit.

— Vrei să-ți rup picioarele, moșulică? La vârsta ta o fractură de femur nu se mai vindecă...

Isaac nu și-a dezlipit buzele. Hendaya l-a apucat de ceafă și l-a târât după el. Au străbătut un coridor lung, care făcea o curbă ușoară, la sfârșitul căreia se zărea un firicel de lumină. Pereții erau acoperiți cu fresce reprezentând scene fantastice. Hendaya s-a întrebat ce fel de loc e acela. La capătul coridorului s-a trezit sub o cupolă uriașă, care se înălța la infinit. Priveliștea neașteptată l-a făcut să lase arma în jos și să dea drumul bătrânului paznic, care a căzut ca mort.

I s-a părut că are în față o vedenie, o apariție ca de vis, plutind într-o lumină spectrală. Un vast labirint se înălța într-o nebunie de tuneluri, pasarele, arcade și punți, încolăcindu-se în jurul lui însuși. Structura părea să iasă din pământ, să se înalțe într-o geometrie imposibilă și să ajungă până la imensa cupolă de sticlă opacă de sub acoperiș. Hendaya a zâmbit în sinea lui. Așadar, ascuns printre tenebrele unui vechi palat din Barcelona, exista un oraș interzis al cărților și al cuvintelor, un oraș căruia, după ce avea s-o facă bucățele pe delicioasa Alicia Gris, avea să-i dea foc din temelii. Era ziua lui norocoasă.

Isaac se târa pe dușumea, lăsând urme însângerate. Ar fi vrut să strige, dar nu reușea să scoată decât un geamăt stins și făcea eforturi să rămână conștient. A auzit pașii lui Hendaya apropiindu-se din nou de el și a simțit cum îl apăsa cu talpa între umeri, lipindu-l de podea.

— Stai cuminte, moșulică.

Hendaya l-a prins de încheietură și l-a târât până la una dintre coloanele care susțineau bolta. Trei țevi subțiri coborau de sus, prinse în zid cu coliere de fier. Hendaya a scos o pereche de cătușe, a prins una de o țevă și cealaltă a închis-o pe încheietura mâinii lui Isaac, strângând-o până la carne. Paznicul a scos un țipăt înăbușit.

— Alicia nu mai e aici, a îngăimat Isaac. Vă pierdeți timpul de pomană...

Hendaya nu l-a mai băgat în seamă pe bătrân și a scrutat penumbrele. Într-un colț se zărea cadrul unei uși prin care se prelingea lumina pâlpâitoare a unei lumânări. Polițistul, strângând revolverul cu ambele mâini, s-a deplasat de-a lungul peretelui până lângă ușă. Neliniștea din ochii bătrânului i-a confirmat că era pe drumul cel bun.

A deschis ușa, ținând arma ridicată. În mijlocul încăperii se afla un pat cu așternutul răvășit, iar lângă perete, o comodă plină cu medicamente și ustensile. Hendaya a cercetat cu privirea ungherele și zonele întunecate înainte de a intra în cameră. Aerul mirosea a spirt medicinal, a ceară și încă a ceva dulce, un miros de prăjituri care l-a făcut să saliveze. Lângă pat, pe o măsuță, zăcea o lumânare aprinsă. Hendaya s-a

apropiat și a văzut o sticlă cu cerneală și câteva coli de hârtie. Pe prima foaie, cu o caligrafie înclinată și vioaie, scria:

Alicia

Hendaya a surâs și s-a întors în pragul ușii. S-a uitat la paznicul care continua să se lupte cu cătușele prinse de conductă. A observat ceva mai departe, la intrarea în labirintul de cărți, o ușoară zbatere de umbre, ca și cum o picătură de ploaie ar fi căzut pe suprafața unui lac, tulburându-i nemișcarea apelor. Când a trecut pe lângă Isaac, a luat lampa de jos fără să-i mai arunce vreo privire paznicului. Avea destul timp să termine socotelile cu el.

Când a ajuns la baza uriașei structuri, Hendaya s-a oprit ca să contemple bazilica aceea de cărți ce se înălța în fața lui, apoi a scuipat într-o parte. S-a asigurat că încărcătorul armei e plin și că are cartuș pe țevă, după care s-a adâncit în labirint, lăsându-se condus de parfumul Aliciei și de ecoul pașilor ei.

20

Tunelul descria o ușoară curbă ascendentă, ce ducea în centrul structurii și se îngusta cu fiecare pas făcut de Hendaya. Pereții erau burdușiți cu cărți de la podea până sub acoperiș. În jur se înălța o încregătură de elemente arhitecturale formate din exemplare rare, învelite în piele, pe cotorul cărora încă se mai puteau descifra titluri în zeci de limbi. După câțva timp bărbatul a ajuns pe o platformă octogonală, în centrul căreia se găsea o masă unde zăceau cărți deschise, suporturi pentru citit și o lampă ce împrăștia o lumină ușoară, aurită. Mai multe coridoare se deschideau în toate direcțiile. Unele coborau, altele urcau de-a lungul structurii. Hendaya s-a oprit să asculte vuietul labirintului, un soi de scârțâit de lemn vechi

și de hârtie ce părea să se miște încontinuu, aproape insesizabil. S-a hotărât să o apuce pe unul dintre coridoarele care coborau, gândindu-se că Alicia încerca să iasă din clădire pe o altă ușă, cu speranța că Hendaya o să întârzie cât mai mult în labirint și astfel ea o să aibă timp să fugă. Asta ar fi făcut el dacă ar fi fost în locul ei. Dar chiar înainte de a intra pe coridor, a văzut. O carte atârna pe unul dintre rafturi, ca și cum cineva ar fi scos-o din rând și ar fi lăsat-o așa, gata să cadă. Hendaya s-a apropiat și a citit titlul de pe copertă:

ALICE ÎN ȚARA OGLIȚILOR
Lewis Carroll

— Fetița are chef de joacă? a întrebat el cu voce tare.

Vorbele i s-au pierdut în hățișul de tuneluri și săli și nu au primit nici un răspuns. Hendaya a împins cartea la locul ei și a mers mai departe prin coridorul ce se făcea tot mai abrupt și avea trepte cam din cinci în cinci pași. Pe măsură ce se afunda în labirint, avea senzația că înaintează prin măruntaiele unei creaturi legendare, un leviatan de cuvinte ce era perfect conștient de prezența lui și de fiecare pas pe care-l făcea. A ridicat lampa cât de mult i-a permis tavanul și a continuat să înainteze. După zece pași s-a oprit brusc atunci când a dat peste un înger cu o privire canină. Cu o fracțiune de secundă înainte de a trage în el, a observat că avea chipul de ceară și că ținea între mâinile lui mari ca niște clești o carte despre care nu auzise niciodată:

PARADISUL PIERDUT
John Milton

Îngerul păzea intrarea într-o altă sală ovală, de două ori mai mare decât cea dinainte. Încăperea era mărginită de vitrine, rafturi curbate și nișe, toate pline cu cărți. Hendaya a pufnit.

— Alicia? a zis el. Termină cu copilăriile și arată-te. Vreau să vorbim. Ca de la profesionist la profesionist.

A traversat încăperea și s-a oprit în prag ca să tragă cu urechea la zgomotele care veneau dinspre coridoarele ce se deschideau în față. Chiar la jumătatea curbei, acolo unde întunericul se rărea, o carte ieșea iarăși din raft pe unul dintre coridoare. Hendaya a strâns din dinți. Dacă târfa lui Leandro avea de gând să se joace de-a șoarecele și pisica, urma să aibă parte de surpriza vieții ei.

— O să vezi tu, și-a zis Hendaya, mergând mai departe pe coridorul a cărui pantă se făcea tot mai abruptă.

Nu s-a mai deranjat să vadă ce carte alesese Alicia în drumul ei către inima labirintului. Timp de vreo douăzeci de minute Hendaya a escaladat imensa structură. În drumul său a dat peste saloane și galerii suspendate între arcuri și pasarele de la înălțimea cărora a putut observa că urcase mai sus decât își imaginase. Silueta lui Isaac încătușat de conductă i se părea deja extrem de mică. Dar când s-a uitat spre cupolă, și-a dat seama că labirintul continua să se înalțe și să se încolăcească într-un desen tot mai complicat. De fiecare dată când avea impresia că pierduse urma Aliciei, zărea câte o carte ieșită din raft la intrarea într-un nou tunel, care-l conducea într-o altă sală, de unde drumul se ramifica în nenumărate arabescuri.

Arhitectura labirintului se modifica pe măsură ce se apropia de cupolă. Complexitatea tot mai alambicată a structurii profita de arcade și de gurile de aerisire pentru a-și lua porția rarefiată de raze de lumină vapoasă. Un miraj de oglinzi paralele se juca cu bezna ce plutea înăuntru. Fiecare nouă sală în care ajungea era tot mai plină de statui, tablouri și artefacte pe care îi venea din ce în ce mai greu să le identifice. Unele statui păreau un soi de golemi neterminați, altele erau făcute din hârtie sau din ghips și atârnav de tavan ori erau îngropate în ziduri, ca niște creaturi ascunse într-un sarcofag făcut din cărți. O ușoară senzație de amețală și de neliniște a pus stăpânire pe Hendaya, mai ales când și-a dat seama că revolverul îi aluneca din palmele pline de transpirație.

— Alicia, dacă nu ieși la iveală, o să dau foc grămezii ăsteia de gunoi și-o să mă delectez privind cum arzi de vie. Asta vrei?

A auzit un zgomot în spatele lui și s-a întors. Un obiect, care la început i s-a părut a fi o minge sau o sferă de mărimea unui pumn, se rostogolea pe trepte în jos dintr-un tunel. S-a aplecat și l-a prins. Era capul unei păpuși cu un zâmbet destul de înfiorător și cu ochi de sticlă. După o clipă aerul s-a umplut de clinchetul metalic al unei melodii ce te ducea cu gândul la un cântec de leagăn.

— Curva dracului, a bombănit polițistul.

S-a repezit pe trepte în sus, cu sângele zvâcnindu-i în tâmple. Sunetul muzicii l-a condus până într-o sală rotundă, la capătul căreia începea o galerie străbătută de o rază de lumină puternică. La extremitatea galeriei se vedea geamul cupolei și Hendaya și-a dat seama că ajunsese în vârf. Muzica venea de-acolo, de la capătul sălii. De o parte și de alta a intrării se aflau perechi de figurine albe îngropate în cărți, ca niște corpuri mumificate și lăsate în voia sorții. Dușumeaua era plină cu cărți deschise, peste care Hendaya a călcat în drumul său către peretele opus al sălii. Acolo se vedea un dulăpior încastrat în zid, care avea aspectul unei racle. Muzica venea dinăuntru dulăpiorului. Hendaya a deschis încet ușa.

Pe fundul dulăpiorului zăcea o cutiuță muzicală învelită în cioburi de oglindă. În interiorul cutiuței un înger cu aripile desfăcute se rotea într-un ritm hipnotic. Sunetul a scăzut pe măsură ce cheița se rotea tot mai rar. Îngerul a încremenit la jumătatea mișcării. Atunci a văzut-o, oglindită într-unul din cioburile de pe cutiuța muzicală.

Una dintre statuetele care, atunci când intrase în sală, i se păruseră un soi de cadavre de ghips se mișcase. Hendaya a simțit cum i se ridică părul pe ceafă. S-a întors brusc și a tras de trei ori în figurina decupată din beznă de razele de lumină. Învelișul de hârtie și ghips s-a spulberat, lăsând în aer un nor de praf. Polițistul a coborât puțin arma și a mijit ochii. Atunci a simțit o mișcare ușoară chiar lângă el. S-a întors și, când a pus degetul pe trăgaci, a recunoscut strălucirea unei priviri întunecate și pătrunzătoare, care-l țintuia din beznă.

Vârful peniței i-a străpuns corneea și apoi creierul până ce s-a înfipt în osul craniului. Hendaya s-a prăbușit pe loc, ca

o marionetă căreia tocmai i s-au tăiat firele. Trupul i-a rămas întins peste cărți, tremurând. Alicia s-a aplecat spre Hendaya, i-a luat arma pe care încă o mai strângea în mână, după care, împingându-l cu picioarele, i-a rostogolit trupul până la marginea galeriei. Apoi l-a împins peste margine cu vârful piciorului și l-a văzut cum se prăbușește în gol, încă viu, până când s-a zdrobit de marmura de jos cu un bufnet înfundat.

21

Isaac a văzut-o ieșind din labirint. Șchiopăta ușor și ducea un pistol în mână cu atâta dezinvoltură, încât i-a înghețat sângele în vine. A văzut-o apropiindu-se de locul unde trupul lui Hendaya se izbise de marmura de pe jos. Era desculță, dar nu a ezitat nici o clipă să calce în balta de sânge ce se lățea în jurul corpului inert. S-a aplecat asupra lui Hendaya și l-a căutat prin buzunare. A scos un portofel și s-a uitat prin el. A luat un teanc de bancnote, iar restul l-a lăsat să cadă pe podea. L-a căutat în buzunarele hainei, a găsit niște chei și le-a luat. După ce a contemplat câteva secunde cadavrul, total lipsită de emoție, Alicia a pus mâna pe ceva ce ieșea din fața lui Hendaya și a tras cu putere. Isaac a recunoscut stiloul pe care i-l dăruise în urmă cu o oră.

Alicia s-a apropiat de el. S-a lăsat într-un genunchi și i-a desfăcut cătușele. Isaac, care nici măcar nu-și dăduse seama că avea ochii plini de lacrimi și tremura, i-a căutat privirea. Alicia s-a uitat la el cu o privire golită de orice expresie, ca și cum ar fi vrut să-i arate adevărata ei față aceluia biet bătrân visător care se încăpățănase să vadă în ea reîncarnarea fiicei lui pierdute. Apoi a șters stiloul de poala cămășii ei de noapte și i l-a întins lui Isaac.

— Eu nu voi putea fi niciodată ca ea, Isaac.

Paznicul și-a șters lacrimile, incapabil să mai spună ceva. Alicia i-a dat mâna și l-a ajutat să se ridice. Apoi a intrat în micuța baie aflată lângă dormitorul paznicului. Isaac a auzit apa curgând.

După puțin timp a apărut clătînându-se și doctorul Soldevila. Isaac i-a făcut un semn cu mâna și doctorul a venit lângă el.

— Ce s-a întâmplat? Cine era omul ăla?

Isaac a făcut un semn din cap în direcția mormanului de oase de pe jos, aflat la vreo douăzeci de metri de ei.

— Doamne Dumnezeule! a șoptit doctorul. Și domnișoara...?

Alicia a ieșit din baie învelită într-un prosop. Au văzut-o intrând în camera lui Isaac. Doctorul i-a adresat paznicului o privire întrebătoare. Acesta a ridicat din umeri. Soldevila s-a dus până la ușă și s-a uitat înapoi. Alicia îmbrăcase câteva haine de-ale Nuriei Monfort.

— Vă simțiți bine? a întrebat doctorul.

— Foarte bine, a zis Alicia fără să-și mute privirea din oglindă.

Doctorul Soldevila și-a ținut în frâu uimirea, s-a așezat pe un scaun și a studiat-o în tăcere în timp ce ea căuta printr-o trusă veche de-a fiicei lui Isaac și își alegea câteva produse cosmetice. S-a machiat cum scrie la carte, conturându-și cu multă precizie buzele și ochii și recompunând personajul ce se potrivea mult mai bine cu acțiunile ei decât acel biet trup invalid de care se obișnuise să aibă grijă în ultimele săptămâni. Când s-a văzut în oglindă, Alicia și-a făcut cu ochiul.

— Imediat ce plec, vă rog să-l anunțați pe Fermín. Spuneți-i că trebuie să facă să dispară cadavrul. Să se ducă la taxidermistul din Plaza Real și să-i spună că vine din partea mea. El are substanțele necesare.

Alicia s-a ridicat, a făcut o piruetă, studiindu-se în oglindă, și, după ce a pus într-o poșetă neagră arma și banii luați de la Hendaya, s-a îndreptat spre ușă.

— Cine ești dumneata? a întrebat-o doctorul Soldevila când a trecut prin fața lui.

— Diavolul, i-a răspuns Alicia.

22

Din momentul când Fermín l-a văzut pe doctor intrând pe ușa librăriei, a înțeles că lucrurile începuseră să se precipite. Soldevila purta pe față semnele evidente ale unei lovituri aplicate cu profesionalism. Daniel și Bea, care stăteau în spatele tejghelei și lucrau la balanța contabilă a lunii, au rămas cu gura căscată, apoi au sărit să-l ajute pe medic.

— Ce s-a întâmplat, domnule doctor?

Doctorul Soldevila a scos un oftat atât de adânc, încât a părut un balon ciuruit, apoi și-a lăsat capul în jos, peste măsură de mâhnit.

— Daniel, scoate sticla de coniac ieftin pe care tatăl tău o ține ascunsă în spatele cărților din colecția Formación del Espíritu Nacional, a zis Fermín.

Bea l-a condus pe doctor la un scaun și l-a ajutat să se așeze.

— Vă simțiți bine? Cine v-a făcut asta?

— Da – și nu știu prea bine, a răspuns Soldevila. În ordinea în care am răspuns.

— Și Alicia? a întrebat Bea.

— Nu mi-aș face griji pentru ea. Adevărul e...

Fermín a suspinat.

— Și-a luat zborul? a vrut el să afle.

— Învăluită într-un nor de pucioasă, i-a răspuns doctorul.

Daniel i-a întins un pahar cu coniac și doctorul l-a luat fără să stea pe gânduri. L-a dat pe gât dintr-o dușcă și a așteptat ca licoarea să-și facă datoria.

— Încă unul, vă rog.

— Și Isaac? a întrebat Fermín.

— A rămas cam gânditor.

Fermín s-a aplecat spre doctor, s-a uitat în ochii acestuia și i-a zis:

— Ia s-auzim, eminentă, și, dacă se poate, fără introduceri.

După ce și-a sfârșit relatarea, doctorul a mai cerut un pahar de coniac drept întăritor. Bea, Daniel și Fermín și-au turnat

și ei gânditori. După ce s-a scurs perioada de tăcere prudentă, Daniel a declarat ședința deschisă.

— Unde o fi plecat?

— Bănuiesc că s-a dus să pună lucrurile la punct, a răspuns Fermín.

— Domniile Voastre, vorbiți, vă rog, creștinește, că la facultate nu ni s-a predat materia asta despre misterele familiei Sempere, a zis doctorul.

— Știu că nu pare așa, dar credeți-mă că vă fac un bine spunându-vă să vă duceți acasă, să vă faceți un mușchi de vită cât o pălărie și să ne lăsați pe noi să descâlcim toată țărășenia, l-a sfătuit Fermín.

Doctorul a dat aprobator din cap.

— Trebuie să mă aștept și la alți pistolari? a zis el. Întreb și eu așa, ca să fiu pregătit.

— Deocamdată cred că nu, i-a răspuns Fermín. Dar poate că ar fi mai bine să dispăreți o vreme din oraș, să zicem vreo două săptămâni la stațiunea balneară din Mongat, în compania unei văduve vesele, ca să scăpați de pietrele de la rinichi sau de orice alt corpuscul care ar putea să vă blocheze canalele urinare.

— Pentru prima dată trebuie să recunosc că e o idee bună, a zis doctorul.

— Daniel, ești atât de bun să-l însoțești pe domnul doctor până la el acasă și să te asiguri că ajunge întreg? a întrebat Fermín.

— De ce eu? a protestat Daniel. Iarăși vreți să scăpați de mine?

— Dacă vrei, îl trimit pe fiul tău, pe Julián, dar cred că pentru această misiune e mai indicat cineva care a trecut prin prima comuniune.

Daniel a acceptat, bombănind nemulțumit. Fermín a observat că Bea îi fixa cu privirea mărunțelul lui Adam, însă deocamdată a preferat s-o ignore. Înainte ca doctorul să plece, l-a mai servit cu un pahar de coniac și, văzând că mai rămăsese puțin pe fundul sticlei, a golit-o el. După plecarea doctorului și a

lui Daniel, Fermín s-a prăbușit pe un scaun și și-a dus mâinile la față.

— Și cum rămâne cu taxidermistul și dispariția cadavrului despre care vorbea doctorul? a întrebat Bea.

— O treabă urâtă, dar care, din nefericire, trebuie făcută, a zis Fermín. Unul dintre cele două lucruri insuportabile la Alicia este că nu obișnuiește să se abată de la țintă.

— Și al doilea?

— Că nu iartă. În toate zilele astea v-a spus dumneavoastră ceva? Ceva din care să ghiciți ce avea de gând? Gândiți-vă bine.

Bea a șovăit puțin, dar până la urmă a făcut semn că nu. Fermín s-a ridicat, dând încet din cap. Și-a luat haina din cuier, pregătit să înfrunte o seară de iarnă care nu promitea nimic bun.

— Păi, cred că e mai bine să mă duc la taxidermist. Mai văd eu ce idei îmi vin pe drum...

— Fermín? a zis Bea înainte ca el să ajungă la ușă.

Bărbatul s-a oprit, dar nu s-a întors spre ea.

— Există ceva despre care Alicia nu ne-a spus nimic, nu-i așa?

— Bănuiesc că despre multe nu ne-a spus ea nimic, *doña* Bea. Și cred că a făcut-o spre binele nostru.

— Dar e ceva legat de Daniel. Ceva ce îi poate face foarte mult rău.

Abia acum Fermín s-a întors spre ea și i-a zâmbit întristat.

— Păi, tocmai de asta stăm noi pe lângă el, nu? Ca să împiedicăm să se întâmple așa ceva.

Bea l-a țintuit cu privirea.

— Fii cu băgare de seamă, Fermín.

L-a văzut ieșind în albastrul unui crepuscul care amenința cu lapoviță. A rămas să contemple trecătorii care mișunau pe strada Santa Ana, înfășurați în paltoane și cu fețele ascunse în fulare. Ceva îi spunea că iarna, iarna adevărată, tocmai căzuse pe neaunțate peste ei. Și că de data asta avea să lase urme adânci.

23

Fernandito zăcea întins în patul din dormitorul său, cu privirea pierdută pe geamul luminatorului. Camera – sau, mai exact, cămăruța – avea un perete comun cu spălătoria și asta-l făcea pe tânăr să-și amintească permanent de scenele cu submarine pe care le vedea la matineele de la cinematograful Capitol, atâta doar că încăperea lui era mai lugubră și mai puțin primitoare. Totuși în acea după-amiază, grație virtuților unor mișcări de trupe hormonale interpretate de el drept spirituale și mistice, Fernandito se simțea în al nouălea cer. Iubirea, cu „I“ mare și fustă strâmtă, îi bătuse la ușă. Practic, nici nu bătuse la ușă, ci mai degrabă trecuse mai departe, însă Fernandito era convins că destinul, la fel ca durerea de măsele, nu te lasă în pace până nu îți pune în cărcă o nouă problemă. Cu atât mai mult când e vorba de iubire.

Epifania cu ajutorul căreia reușise să exorcizeze pentru totdeauna fantasma perfidei Alicia, cu farmecele ei stranii care îl vrăjiseră în adolescență, avusese loc cu câteva zile în urmă. O iubire, fie ea și ratată, duce la alta. Așa ziceau și boierourile, care, deși conțineau mai multă dulcegărie decât o cutie cu frișcă, aveau mai mereu dreptate în tot ce ținea de știința iubirii. Iubirea lui nebună și visătoare pentru domnișoara Alicia îl făcuse, după o serie de surprize și pericole, să intre în legătură cu familia Sempere și să obțină o slujbă bună, oferită cu mărinimie de bătrânul librar. Iar de acolo până la paradis a mai fost nevoie doar de o ocazie.

S-a întâmplat într-o dimineață, când s-a prezentat la librărie pentru a începe livrările către clienți. O ființă tulburător de frumoasă și cu un accent neobișnuit se fâțâia prin librărie. Din discuțiile membrilor familiei Sempere a aflat că răspundea la numele de Sofía și, din vorbă în vorbă, Fernandito a mai aflat și că era nepoata librarului Sempere, verișoara lui Daniel. Se pare că mama lui Daniel, Isabella, era de origine italiană, iar Sofía, născută la Napoli, locuia la ei pe timpul cât

studia la Universitatea din Barcelona, perfecționându-și astfel și spaniola. Firește, toate acestea nu erau decât detalii tehnice.

Optzeci și cinci la sută din creierul lui Fernandito, ca să nu mai pomenim de mădulare mai puțin importante, se concentra asupra contemplării și adorării Sofiei. Tânăra avea, probabil, în jur de nouăsprezece ani – poate cu unul mai mult sau mai puțin. Mama Natură, în cruzimea ei infinită față de băieții numai buni de însurat, o dotase cu un set de protuberanțe, niște sinuozități și un mers legănat care, doar la simpla lor vedere, îi induceau lui Fernandito o stare apropiată de stopul cardio-respirator. Ochii ei, forma buzelor, dinții aceia albi și limba rozalie care se întrezărea atunci când zâmbea îl înnebuneau pe sărmanul băiat până într-acolo încât era în stare să-și petreacă ore întregi imaginându-și degetele lui mângâind buzele ei renaștentiste și coborând de-a lungul gâtului alb către acea vale a minunilor, amplificată de puloverele de lână strâmte pe care le purta tânăra și care demonștrau, fără doar și poate, că italienii fuseseră întotdeauna niște maștri ai arhitecturii.

Fernandito a închis ochii, a ignorat zgomotul radioului venind dinspre sufragerie și țipetele din vecini și și-a imaginat-o pe Sofia întinsă languros pe un pat de trandafiri – sau orice altă plantă, numai petale să aibă – și oferindu-i-se în cea mai fragedă primăvară, pentru ca el, cu gesturi hotărâte și experte în toate tipurile de închizători, fermoare și alte mistere ale eternului feminin, să o despoaie cu sărutări și cu câteva mușcăături ușoare, pentru ca apoi să-și înfunde fața în acea vale a perfecțiunii pe care zeii au amplasat-o între buri-cul și coapsele oricărei femei. Fernandito a adormit cu imaginea aceea în gând, convins de faptul că dacă Dumnezeu nostru cel milostiv l-ar fi trăsmit atunci, pe loc, pentru că era atât de pervers, ar fi murit împăcat.

Dar în loc de fulgerul purificator, s-a auzit telefonul. Niște pași ca de uriaș au răsunat pe coridor și ușa cămăruței s-a dat brusc la o parte pentru a face loc siluetei corpolente a tatălui său, care, numai în tricou și chiloți și cu un sendviș cu cârnat în mână, i-a zis:

— Scoală-te, năpastă, că e pentru tine.

Smuls fără milă din paradis, Fernandito s-a târât până la capătul coridorului. Acolo, într-un holișor, telefonul zăcea sub un Crist din plastic cumpărat de mama lui de la Montserrat, căruia, dacă apăsa un buton, i se aprindeau luminițe în ochi, dându-le o strălucire supranaturală, fapt ce îi stârnise ani de zile coșmaruri lui Fernandito. Imediat ce a pus mâna pe receptor, fratele său, Fulgencio, a și scos capul să vadă despre ce e vorba, pentru ca mai apoi să-l poată lua peste picior, asta fiind marele lui talent.

— Fernandito? a întrebat vocea de la capătul firului.

— În persoană.

— Sunt Alicia.

Inima era gata să-i sară din piept.

— Poți vorbi? a întrebat ea.

Fernandito a aruncat cu un papuc după Fulgencio, obligându-l să se refugieze în cameră.

— Da. Sunteți bine? Unde sunteți?

— Ascultă-mă bine, Fernandito. Va trebui să dispar o vreme.

— Nu-mi sună a bine.

— Am nevoie să faci ceva pentru mine. E important.

— Orice.

— Mai ai cutia cu documentele, aia pe care ți-am zis să o iei din apartamentul meu?

— Da, e pusă bine.

— Vreau să iei din ea un caiet cu foi scrise de mână. Pe coperta lui scrie *Isabella*.

— Știu care e. Să nu credeți cumva că l-am deschis.

— Știu că nu ai fi făcut așa ceva. Ce vreau eu să te rog este să i-l dai lui Daniel Sempere. Nimănui altcuiva. M-ai înțeles?

— Da...

— Spune-i că eu ți-am zis să i-l dai. Că îi aparține – lui și nimănui altcuiva.

— Da, domnișoară Alicia. Unde sunteți?

— Nu contează.

— Sunteți în pericol?

— Nu-ți mai face griji pentru mine, Fernandito.

— Cum să nu-mi fac...?

— Mulțumesc pentru tot.

— Asta sună a despărțire.

— Amândoi știm că numai oamenii sentimentali își iau la revedere.

— Iar dumneavoastră nu ați putea fi niciodată o sentimentală. Chiar dacă ați vrea.

— Ești un prieten extraordinar, Fernandito. Și un om foarte bun. Sofía e o femeie norocoasă.

Fernandito s-a făcut roșu ca para focului.

— Dar de unde știți...?

— Mă bucur că ai întâlnit în sfârșit pe cineva care te merită.

— Nimeni nu va fi niciodată ca dumneavoastră, domnișoară Alicia.

— Faci ce te-am rugat?

— Fiți fără grijă.

— Mi-ești foarte drag, Fernandito. Ține la tine cheile apartamentului meu. De acum înainte e casa ta. Să fii fericit. Și uită-mă.

Înainte ca el să apuce să mai spună ceva, Alicia a închis telefonul. Fernandito a înghițit în sec și, ștergându-și lacrimile, a pus și el receptorul în furcă.

24

Alicia a ieșit din cabina telefonică. Taxiul o aștepta la câțiva metri. Șoferul, gânditor, deschisese geamul și trăgea cu sete dintr-o țigară. Când a văzut-o apropiindu-se, s-a pregătit să o arunce.

— Mergem? a zis el.

— Încă puțin. Terminați-vă țigara.

— Peste zece minute se închide, a zis taximetristul.

— Peste zece minute nu vom mai fi aici, i-a replicat Alicia.

A luat-o la deal prin imensa pădure de monumente, cruci, îngeri și gargui, care acoperea întreaga latură a colinei.

Crepusul coborâse peste cimitirul Montjuic un giulgiu de nori roșii. O perdea subțire de lapoviță, purtată de briză într-o parte și-ntr-alta, întindea la picioarele ei un vâl de stropi de cristal. Alicia a luat-o pe o potecă și a urcat câteva trepte de piatră care duceau la o galerie plină cu morminte și figuri spectrale sculptate. Acolo, în bătaia luminii venite de pe Mediterana, se înălța o piatră funerară ușor înclinată într-o parte.

ISABELLA SEMPERE
1917 - 1939

Alicia a îngenuncheat lângă mormânt și a pus mâna pe piatra funerară. Și-a amintit de chipul văzut în fotografiile din casa domnului Sempere și de portretul păstrat de avocatul Briens, reprezentând-o pe vechea lui clientă și, foarte probabil, iubirea lui nemărturisită. Și-a amintit de cuvintele scrise de Isabella în caiet și a simțit că, deși nu o cunoscuse personal, niciodată nu se mai simțise atât de apropiată de cineva ca de femeia aceea ale cărei oseminte zăceau la picioarele ei.

— Poate că ar fi fost mai bine ca Daniel să nu afle niciodată adevărul, să nu-l găsească niciodată pe Valls, să nu-și poată duce la bun sfârșit răzburarea după care tânjește. Dar eu nu pot hotărî în numele lui, a zis Alicia. Iartă-mă.

Alicia și-a descheiat paltonul luat dintre hainele bătrânului paznic și a scos figurina primită în dar de la el. S-a uitat la îngerașul cu aripi desfăcute, cumpărat cu ani în urmă de Isaac dintr-un târg de Crăciun pentru fiica lui, care obișnuia să ascundă în interiorul îngerașului mesaje secrete destinate tatălui ei. A deschis ușița și a mai citit o dată ce scrisese pe bucățica de hârtie în drum spre cimitir.

Mauricio Valls
El Pinar
Strada Manuel Arnús
Barcelona

A împăturit bucăţica de hârtie şi a vârât-o în golul din interiorul îngerăşului. A închis uşiţa şi a pus îngerăşul la picioarele pietrei funerare, printre ghivecele cu flori uscate.

— Să hotărască destinul, a murmurat ea.

Când a revenit la taxi, şoferul o aştepta sprijinit de maşină. I-a deschis portiera şi s-a aşezat la volan. A scrutat-o în oglinda retrovizoare. Alicia părea absorbită de gânduri. Şoferul a văzut-o deschizând poşeta şi scoţând o sticlută cu pastile albe. Tânăra a luat un pumn de pastile şi le-a mestecat. Şoferul a ridicat de pe scaunul de lângă el o ploscă cu apă şi i-a întins-o. Alicia a băut. Abia apoi a ridicat privirea.

— Unde doriţi, a spus taximetristul.

Alicia i-a arătat un teanc de bancnote.

— Acolo sunt cel puţin patru sute de *pesetas*, a remarcat el.

— Şase sute, a precizat Alicia. Sunt ai tăi dacă ajungem la Madrid până în zori.

25

Fernandito s-a oprit de cealaltă parte a străzii şi s-a uitat la Daniel prin vitrina librăriei. Imediat ce ieşise din casă, începuse să ningă şi străzile erau aproape pustii. L-a urmărit cu privirea pe Daniel câteva minute, până când a fost convins că era singur în librărie. Când Daniel s-a dus la uşă ca să pună plăcuţa cu „Închis“, Fernandito a ieşit din întuneric şi s-a postat în faţa lui, având pe chip un zâmbet îngheţat. Daniel l-a privit surprins şi i-a deschis uşa.

— Fernandito. Dacă o cauţi pe Sofia, să ştii că în noaptea asta a rămas în casa unei prietene din Sarría, ca să termine nu ştiu ce temă...

— Nu. Pe dumneavoastră vă caut.

— Pe mine?

Băiatul a dat din cap că da.

— Intră.

— Sunteţi singur?

Daniel i-a aruncat o privire uimită. Fernandito a intrat în librărie și a așteptat până când Sempere a închis ușa.

— Te ascult.

— V-am adus ceva din partea domnișoarei Alicia.

— Știi unde este?

— Nu.

— Despre ce e vorba?

Fernandito a șovăit puțin, apoi a scos din interiorul hainei ceva ce părea a fi un caiet de școală. I l-a întins. Daniel l-a luat, amuzat de aparenta aură de mister a întregii scene. Imediat ce a citit cuvântul scris pe coperta caietului, zâmbetul i s-a șters de pe chip.

— Bine... a zis Fernandito. Eu plec. Noapte bună, *don* Daniel.

Daniel a dat aprobator din cap, fără să ridice privirea din caiet. După ce Fernandito a ieșit din librărie, a stins luminile și s-a refugiat în depozit. S-a așezat la vechiul birou, care fusese al bunicului său, a aprins veioza și a ținut ochii închiși câteva secunde. A simțit că îi crește pulsul și că mâinile îi tremură.

Clopotele catedralei răsunau în depărtare când Daniel a deschis caietul și a început să citească.

CAIETUL ISABELLEI

1939

Numele meu este Isabella Gispert și m-am născut în Barcelona în anul 1917. Am douăzeci și doi de ani și știu că niciodată nu voi împlini douăzeci și trei. Scriu aceste rânduri știind sigur că mi-au mai rămas doar câteva zile de viață și că în curând o să mă despart de cei cărora le datorez cel mai mult pe lumea asta: fiul meu, Daniel, și soțul meu, Juan Sempere, cel mai bun dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut, cel care mi-a dăruit încredere, iubire și devotament într-o asemenea măsură, încât am să mor fără să apuc să le fi meritat. Scriu pentru mine despre secrete care nu-mi aparțin, știind că nimeni nu va citi vreodată aceste rânduri. Scriu pentru a nu uita și pentru a mă agăța de viață. Singura mea ambiție este să reușesc să înțeleg cine am fost și de ce am făcut ce am făcut, atâta timp cât mai am puterea să fac asta, înainte ca mintea, pe care mi-o simt deja slăbită, să mi se întunece definitiv. Scriu chiar dacă mă doare, pentru că numai durerea și ceea ce am pierdut mă mai țin în viață și mă fac să mă tem de moarte. Scriu pentru a spune acestor pagini ceea ce nu le pot mărturisi celor pe care-i iubesc cel mai mult, pentru că nu vreau să-i fac să sufere și nici să le pun viața în primejdie. Scriu convinsă că atâta timp cât voi fi capabilă să-mi amintesc, voi fi cu ei o clipă în plus...

1

Deși imaginea trupului meu răsfrântă în oglinda din dormitor mă face să-mi fie greu să accept, totuși odată, cu mult timp în urmă, am fost o fetiță. Familia mea avea o băcănie chiar lângă biserica Santa María del Mar. Noi trăiam într-o locuință din spatele magazinului. Aveam și un patio de unde se vedea turla bisericii. Când eram mică, îmi plăcea să-mi imaginez că era un castel fermecat ce se plimba prin Barcelona

în fiecare noapte și se întorcea numai în zori, pentru a dormi la soare. Tatăl meu aparținea unei vechi familii de comercianți barcelonezi, Gispert, iar mama provenea din familia Ferratini, un neam de marinari și pescari napolitani. Eu am moștenit firea bunicii din partea mamei, o femeie cu un temperament destul de vulcanic, poreclită Vezuviu. Eram trei surori, chiar dacă tata spunea mereu că are două fete și o măgăriță. L-am iubit foarte mult pe tata, în ciuda faptului că l-am făcut atât de nefericit. Era un om bun, care se pricepea mai bine la alimente decât la copii. Duhovnicul familiei obișnuia să spună că toți venim pe lume cu un scop și că al meu era acela de a întoarce vorba. Surorile mele, amândouă mai mari decât mine, erau mai ascultătoare. Aveau în minte ideea clară că obiectivul lor era acela de a face o partidă bună și de a ajunge cât mai sus, conform uzanțelor sociale specifice epocii. Eu, spre nenorocirea sărmanilor mei părinți, m-am revoltat încă de la vârsta de opt ani, când am susținut sus și tare că nu o să mă mărit niciodată, că n-o să-mi pun un șorț de bucătărie nici în fața unui pluton de execuție și că vreau să fiu scriitoare sau căpitan de submarin (o vreme, din cauza lui Jules Verne, nu m-am putut hotărî). Tatăl meu dădea vina pe surorile Brontë, și pe bună dreptate, pentru că vorbeam mereu cu venerație despre ele. El credea că mă refer la un grup de măicuțe libertariene care-și făceau veacul pe lângă Santa Madrona după ce-și pierduseră mințile în timpul Săptămânii Negre¹, iar acum zăceau cât era ziua de lungă, fumau halucinogene și după miezul nopții dansau îmbrățișate. „Așa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă am fi dus-o la colegiul terezienelor“, bombănea tata. Mărturisesc că nu am fost fiica pe care și-ar fi dorit-o părinții mei, nici tânăra la care lumea s-ar fi așteptat. De fapt ar trebui să spun că nu am vrut să fiu. Mereu m-am opus tuturor: părinților,

1. În original *Semana Trágica*. Sub această denumire a rămas în istorie perioada cuprinsă între 26 iulie și 2 august 1909, când guvernul spaniol a declanșat o serie de represalii împotriva societății civile în Barcelona și în mai multe localități din Catalonia.

învățătorilor și, după ce au obosit cu toții să se mai ia de mine, am început să mă opun mie însămi.

Nu-mi plăcea să mă joc cu fetele: specialitatea mea era decapitarea păpușilor cu praștia. Preferam să mă joc cu băieții, îi manevrăm după pofta inimii, dar, mai devreme sau mai târziu, își dădeau seama că nu se puteau pune cu mine, așa că a trebuit să învăț să mă descurc singură. Cred că de atunci am rămas cu senzația că sunt mereu în altă parte și altfel decât ceilalți. În privința asta semănam cu mama, care zicea că orice am face, până la urmă tot singuri suntem, mai ales noi, femeile. Mama era o ființă melancolică și cu ea m-am înțeles bine, poate și pentru că era singura din familie care îmi ținea partea. A murit când eram încă o fetiță. Tata s-a recăsătorit cu o văduvă din Valladolid care nu m-a suportat niciodată, iar când eram numai noi două, îmi zicea „destrăbălată“.

Abia după ce a murit mama, mi-am dat seama cât de mult țineam la ea. Poate de asta am început să frecventez biblioteca universității, unde ea, înainte de a muri, îmi făcuse un abonament fără ca tata să știe, pentru că el era convins că nu trebuia să studiez altceva decât catehismul și să nu citesc decât viețile sfinților. Mama mea vitregă detesta cărțile. O deranja până și vederea lor și le arunca prin dulapuri, ca să nu strice aranjamentul din casă.

Acolo, la bibliotecă, viața mea s-a schimbat radical. Nu m-am atins niciodată de catehism și singura viață de sfânt pe care am citit-o cu pasiune a fost cea a Sfintei Tereza, care-mi stârnise interesul cu căderile ei misterioase în extaz, puse de mine pe seama unor gesturi de nemărturisit, pe care nu îndrăznesc să le încredințez nici măcar acestor pagini. La bibliotecă am citit tot ce mi se permitea să citesc și mai ales ceea ce unii spuneau că nu ar trebui să citesc. Doña Lorena, o bibliotecară înțeleaptă pe care o vedeam în fiecare după-amiază, îmi dădea câte un teanc de cărți, spunând: „Astea sunt cărți pe care orice domnișoară ar trebui să le citească, chiar dacă nimeni nu vrea asta“. Doña Lorena zicea că nivelul de barbarie al unei societăți se măsoară prin distanța pe care încearcă să o pună între femei

și cărți. „Nimic nu-l sperie mai mult pe un ticălos decât o femeie care știe să citească, să scrie și își mai arată și genunchii.“ În timpul războiului au băgat-o la pușcărie și au zis că s-a spânzurat în celulă.

Am știut dintotdeauna că o să vreau să trăiesc printre cărți și am început să visez că într-o bună zi și poveștile mele ar putea fi adunate într-o carte. Cărțile m-au învățat să gândesc, să simt și să trăiesc o mulțime de vieți. Nu mi-e rușine să recunosc că la un moment dat au început să-mi placă și băieții, exact așa cum prezisese doña Lorena. Îmi plăceau chiar prea mult. Acum, în paginile astea, o pot mărturisi și pot râde de felul cum îmi tremurau picioarele când trecea pe lângă mine câte unul dintre tinerii care descărcau mărfuri pe străzile din Borne și mă privea cu nesaț, zâmbindu-mi, asudat și cu pielea lui arsă de soare, despre care îmi închipuiam că trebuie să aibă gust de sare. „Ei, ce ți-aș mai face eu, frumoaso!“, mi-a spus odată unul dintre ei înainte ca tata să mă închidă în casă pentru o săptămână, timp în care nu am făcut altceva decât să visez la ce mi-ar fi făcut acel tânăr puternic și să mă simt puțin ca Sfânta Tereza.

Adevărul e că băieții de vârsta mea nu mă interesau, cu atât mai mult cu cât și ei mă evitau, pentru că nu se puteau pune cu mine, învingându-mă numai atunci când se întreceau cine urinează mai departe. Mie, ca aproape tuturor fetelor de vârsta mea, fie că o recunosc sau nu, îmi plăceau băieții mai mari, mai ales cei care intrau perfect în categoria definită de toate mamele din lume drept cei care „nu-s de tine“. Nu știam să mă aranjez, nici să mă folosesc de atuurile mele – cel puțin la început –, însă nu a trecut mult până să-mi dau seama când le plăcea de mine. Cei mai mulți băieți s-au dovedit a fi exact pe dos decât cei din cărți: erau simpli și îi citeam din prima. Bănuiesc că niciodată n-am fost ceea ce se cheamă o fată cuminte. Nu are rost să mă mint singură. Cine vrea să fie cuminte din proprie inițiativă? Eu nu. Pe băieții care-mi plăceau îi îngheșuiam prin ganguri și îi obligam să mă sărute. Cum cei mai mulți făceau pe ei de frică sau habar nu aveau cum să înceapă,

ii sărutam eu. Aventurile mele au ajuns la urechile preotului paroh, care, fără să mai stea pe gânduri, a zis că e cazul să mă exorcizeze, pentru că etalam semne clare că eram posedată. Mama mea vitregă a făcut o criză de nervi care a ținut-o o lună, considerând că o făcusem de rușine. După întâmplarea aceea a zis că o să ajung dansatoare de cabaret, dacă nu cumva o să cad direct în „cloacă“, vorba ei favorită. „Și-atunci n-o să te mai iubească nimeni, destrăbălată ce ești!“ Tata, nemaștiind ce să se facă cu mine, a tras sforile ca să fiu primită la un internat religios extrem de dur, dar reputația mea mi-a luat-o înainte, așa că imediat ce s-a aflat că e vorba de mine, cei de acolo au refuzat categoric să mă primească, ca nu cumva să le contaminez și pe celelalte fete din internat. Scriu toate acestea fără să mă îmbujorez la față, convinsă că dacă am păcătuit cu ceva în adolescență, a fost pur și simplu pentru că eram prea inocentă. Am zdrobit câteva inimi, dar niciodată din răutate, și pe atunci încă mai credeam că nimeni nu o va zdrobi vreodată pe a mea.

Mama mea vitregă, adoratoare a Fecioarei din Lourdes, nu-și pierduse speranțele și se ruga necontenit ca într-o bună zi să-mi vină mintea la cap sau să mă calce un tramvai, ca să scape odată de mine. Salvarea mea, după părerea preotului, era să-mi canalizez instinctele tulburi într-o sfântă direcție catolică și apostolică. S-a urzit un plan de urgență pentru a fi măritată, cu sau fără voia mea, cu Vicentet, băiatul unor cofetari din capătul străzii Flassaders, ceea ce, în ochii părinților mei, era o partidă bună. Vicentet avea un suflet ușor și bun ca zahărul pudră, era cald și proaspăt ca brișele coapte de maică-sa. L-aș fi mâncat cu fulgi cu tot într-o singură dimineață și bietul de el știa prea bine asta, însă familiile noastre erau convinse că prin căsătoria noastră ar fi împușcat doi iepuri dintr-un foc. Pe de o parte l-ar fi văzut însurat pe flăcău, iar pe de altă parte ar fi pus-o cu botul pe labe pe neastâmpărata de Isabella.

Vicentet, binecuvântat fie între toți cofetarii, mă adora de-a dreptul. Mă considera cea mai frumoasă și mai pură ființă din univers, sărmanul de el, iar când treceam pe lângă el, se uita

la mine cu o privire de miel înjunghiat, visând la nunta noastră de la Las Siete Puertas și la un tur al orașului la bordul vaporeșului Las Golondrinas, până la digul portului și înapoi. Bineînțeles că l-am făcut cât se poate de nefericit. Din nenorocire pentru toți cei asemenea lui Vicentet – și nu sunt puțini –, inima unei fete e ca un depozit de explozibil în bătaia ucigătoare a soarelui. Bietul Vicentet, câte a mai îndurat din cauza mea! Până la urmă am aflat că s-a căsătorit cu o verișoară de gradul al doilea din Ripoll, care s-ar fi măritat și cu statuia soldatului necunoscut, numai să nu ajungă la mănăstire. Continuă să trăiască împreună și să aducă pe lume prunci și briose. Bine că a scăpat.

E ușor de ghicit că mi-am văzut de drum și am sfârșit prin a face lucrul de care părinții mei se temeau chiar mai mult decât de posibilitatea ca bunica Vezuviu să se mute la ei. Cum aveam mintea otrăvită de cărți, se temeau ca nu cumva să mă îndrăgostesc de creatura cea mai josnică de pe lumea asta, ființa cea mai perfidă, crudă și răuvoitoare care a călcat vreodată pământul și al cărei principal scop în viață, dincolo de a-și satisface vanitatea nesfârșită, e acela de a-i face nefericiți pe toți cei care comit eroarea de a-l iubi: un scriitor. Și, dacă tot a venit vorba, nu de un poet – varietate despre care tata credea că reprezintă, mai mult sau mai puțin, exact ceea ce el numea un visător inofensiv, ce putea fi convins până la urmă să-și ia o slujbă la o băcănie și să lase scrisul poeziilor pentru ziua de duminică, după ce s-ar fi întors de la biserică –, nu de un poet mă îndrăgostisem eu, ci de cel mai prost exemplar al speciei: de un romancier. Romancierii erau fără leac și tata n-ar fi vrut să-i vadă nici în infern.

Unicul scriitor în carne și oase din lumea mea era un ins destul de extravagant – asta ca să fiu elegantă –, care apărea din când în când prin zonă. Am aflat că trăia într-o casă apropiată de patiseria familiei lui Vicentet, pe strada Flassaders, o locuință cu o faimă proastă, pentru că, după cum șușoteau toate babele și toți angajații de la cartea funciară, plus un

paznic bârfitor care știa tot ce mișcă în cartier, locuința era blestemată, iar chiriașul era cam într-o ureche. Numele lui era David Martín.

Nu-l văzusem niciodată, pentru că se zicea că ieșea numai noaptea și frecventa doar locuri nepotrivite pentru oamenii decenti și cu atât mai mult pentru domnișoare. Nu mă consideram nici una, nici alta, așa că am pus la cale un plan prin care destinele noastre să se ciocnească precum două trenuri scăpate de sub control. David Martín, singurul romancier viu pe o rază de cinci străzi în jurul casei mele, încă nu știa, dar în curând viața lui avea să se schimbe radical. În bine. Paradisul sau infernul urma să-i scoată în cale exact ceea ce îi trebuia pentru a-i da sens vieții pe care și-o irosea: o discipolă, marea Isabella.

2

Povestea despre felul cum am ajuns discipola oficială a lui David Martín e lungă și complicată. Cunoscându-l, nu m-aș mira ca David însuși să fi scris ceva despre mine, vreo poveste în care sunt convinsă că personajul meu nu ar fi chiar o eroină. Important este că, în ciuda opoziției lui încăpățănate, am reușit să-i pătrund în casă, în viața lui ciudată și în mintea lui, care era o casă blestemată în sine. Poate că așa a vrut destinul sau poate că de fapt David Martín era un suflet zbuciumat și, fără s-o știe, avea mai multă nevoie de mine decât aveam eu de el. „Suflete rătăcite ce se întâlnesc în miez de noapte“, am scris eu pe atunci într-un poem atât de melodramatic, încât proaspătul meu maestru a zis că are un înalt grad de risc pentru diabetici. Așa era el.

De multe ori m-am gândit că David Martín a fost primul prieten adevărat din viața mea după doña Lorena. Avea aproape de două ori vârsta mea și uneori mi se părea că trăise o sută de vieți înainte de a mă cunoaște, însă chiar și atunci când prezența mea îl incomoda sau când ne certam prosteste, mă simțeam atât de apropiată de el, încât, chiar și împotriva voinței

mele, înțelegeam că lucrurile stăteau exact așa cum spusese el odată în glumă: „Cine se aseamănă, se adună“. Asemenea mulțor oameni puternici, dar timizi, David prefera să afișeze masca cinismului și intransigenței și, în ciuda multelor observații pe care mi le făcea (nu mai multe decât îi făceam eu lui, ca să fim corecți) și a încercărilor de a disimula, cu mine întotdeauna s-a arătat răbdător și extrem de generos.

David Martín m-a învățat foarte multe lucruri: să creez o frază ca lumea, să îmi imaginez limbajul și toate artificiile sale ca pe un soi de orchestră desfășurată în fața unei pagini goale, să analizez un text și să înțeleg cum a fost construit și de ce... M-a învățat să citesc și să scriu din nou, dar de data asta fiind conștientă ce fac, de ce și pentru ce o fac. Și mai ales cum. Îmi repeta neobosit că în literatură există o singură temă adevărată: nu ce se povestește, ci cum se povestește. Restul, spunea el, sunt arabescuri. Mi-a mai spus și că meseria de scriitor trebuie învățată, dar nimeni nu o poate preda. „Cine nu înțelege principiul ăsta ar fi mai bine să se lase de scris și să se apuce de altceva, că sunt atâtea de făcut pe lumea asta.“ Susținea că eu aveam șanse mai mici de a fi o adevărată scriitoare „decât avea Spania să ajungă o țară rezonabilă“, dar așa era el, un pesimist înăscut – sau ceea ce el numea „un realist informat“ –, așa că eu, fidelă mie însămi, l-am contrazis.

M-a învățat să mă accept așa cum sunt, să judec lucrurile cu mintea mea, ba chiar să-mi placă de mine cât de cât. În perioada aceea, cât am trăit în casa vrăjită, ne-am împrietenit foarte tare. Martín era un om singuratic, dădea foc oricărei punți de legătură între el și lume fără să-și dea seama – sau poate că o făcea deliberat, gândindu-se că nimic bun nu i-ar putea lega. Avea sufletul distrus, făcut cioburi, încă din copilărie și niciodată nu a reușit să și-l recompună. Am început prin a mă preface că-l detest, apoi i-am ascuns cât de mult îl admir și am sfârșit prin a mă strădui să nu observe că mi-era milă de el, pentru că asta l-ar fi înfuriat cumplit. Cu cât se chinuia mai mult să mă îndepărteze de el – căci mereu a încercat

asta –, cu atât mă simțea mai aproape. Așa că am renunțat să-l mai contrazic din orice, vrând de fapt să-l protejiez. Ironia prieteniei noastre e că am intrat în viața lui ca discipolă și ca perturbatoare, dar de fapt a fost ca și cum el m-ar fi așteptat dintotdeauna. Ca să-l salvez, poate, de el însuși sau de tot ce ținea captiv înăuntrul său, de acel ceva care îi devora viața.

Te îndrăgostești cu adevărat numai atunci când nu-ți dai seama că ți se întâmplă. M-am îndrăgostit de bărbatul acela distrus și profund nefericit cu mult înainte de a-mi fi trecut prin cap că mi-ar putea plăcea. El, care mă citea ca pe o carte deschisă, se temea pentru mine. I-a venit ideea să mă angajez la librăria Sempere & Fiii, unde era client fidel de când se știa pe lume. Și tot a lui a fost ideea ca Juan, soțul meu de mai târziu, pe atunci Sempere „fiul“, să-mi facă curte. În acele vremuri Juan era la fel de timid pe cât putea fi David de grosolan. Erau la fel de diferiți ca ziua și noaptea și cred că niciodată expresia asta nu a fost mai potrivită, pentru că în inima lui David era mereu noapte.

Încă de pe atunci începusem să-mi dau seama că niciodată nu voi fi scriitoare și nici măcar căpitan de submarin și că surorile Brontë trebuiau să mai aștepte până să se arate o candidată mai demnă de moștenirea lor. Tot atunci mi-am dat seama și că David Martín era bolnav. Înăuntrul lui se căscase un hău și, după ce o viață întreagă luptase ca să-și păstreze demnitatea, când am apărut eu în viața lui, David a început să renunțe la lupta cu sine însuși și să-și piardă mințile, ca și cum astea ar fi fost un pumn de nisip ce i se scurgea printre degete. Orice om normal și-ar fi luat tălpășița, dar eu deja prinsesem gustul de a mă contrazice pe mine însămi.

Mai târziu s-au spus multe lucruri despre David Martín și i s-au pus în cărcă niște crime îngrozitoare. Eu – și cred că nimeni nu l-a cunoscut atât de bine ca mine – sunt convinsă că singurele crime pe care le-a comis au fost cele îndreptate împotriva lui însuși. De aceea l-am ajutat să fugă din Barcelona după ce poliția l-a acuzat că îi omorâse pe protectorul său,

Pedro Vidal, și pe soția acestuia, Cristina, de care credea că e îndrăgostit, în felul acela stupid și fatal în care bărbații își imaginează că iubesc o femeie, pentru că nu sunt capabili să o deosebească de o fantasmă. De aceea m-am rugat să nu se mai întoarcă niciodată în Barcelona, să-și găsească liniștea într-un loc îndepărtat, iar eu să-l pot uita sau, odată cu trecerea timpului, să mă conving că l-am uitat. Dar Dumnezeu ne ascultă rugăciunile numai atunci când îi cerem ceva ce nu ne e necesar.

Următorii patru ani mi i-am petrecut încercând să-l uit pe David Martín și, de la un moment dat, crezând că reușisem. Renunșasem la visul de a scrie: preferam să trăiesc realitatea între cărți și cuvinte. Lucram la librăria Sempere & Fiii, iar Juan, în urma morții bunicului său, devenise și el „domnul Sempere”. Logodna noastră a fost așa cum erau toate logodnele înainte de război, cu o curte făcută în limite rezonabile, atingeri pe obraz, plimbări de duminică după-amiaza și săruturi furate pe lângă chioșcurile montate de sărbătoarea Gracia, când nu era nici un cunoscut prin preajmă. Nu s-a lăsat cu tremurături, dar nici nu era cazul. Nu poți să trăiești toată viața ca și cum ai avea tot paisprezece ani.

Juan nu a întârziat să mă ceară în căsătorie. Tata i-a acceptat propunerea în trei minute, mulțumindu-i din răspuțeri Sfintei Rita, patroana spirituală a lucrurilor imposibile, și având în minte imaginea greu de crezut cu fiica sa îmbrăcată toată în alb, înclinându-se în fața preotului și ascultând cu sfințenie. Barcelona, oraș al minunilor. Când i-am spus da, am făcut-o convinsă că nu aveam să cunosc niciodată un om mai bun, că nu-l meritam și că învășasem să-l iubesc nu numai cu inima, dar și cu mintea. Da-ul meu nu a fost al unei fetișcane. Mă simțeam de-a dreptul înțeleaptă. Mama ar fi fost mândră de mine. Până la urmă toate acele cărți își dovediseră utilitatea. Am acceptat să mă mărit cu el, convinsă că tot ce-mi doream mai mult în viață era să-l fac fericit și să formăm o familie. Iar o vreme chiar am ajuns să cred că așa va fi. Continuam să fiu teribil de naivă...

3

Speranțele și le fac oamenii, dar destinul e în mâna diavolului. Nunta urma să aibă loc la biserica Santa Ana, în piațeta din spatele librăriei. Invitațiile fuseseră trimise, masa pregătită, florile cumpărate și mașina care trebuia să o ducă pe mireasă la biserică fusese închiriată. Îmi repetam zilnic cât de bucuroasă sunt și că în sfârșit o să fiu și eu cu adevărat fericită. Îmi amintesc o zi de vineri din martie, cu o lună înainte de nuntă, când am rămas singură în librărie, pentru că Juan plecase la Tiana ca să ducă un pachet unui client important. Am auzit clopoțelul de la ușă și când am ridicat privirea, l-am văzut. Se schimbase foarte puțin.

David Martín era genul de bărbat care nu îmbătrânește sau care îmbătrânește doar pe dinăuntru. Oricine i-ar fi putut spune în glumă că făcuse un pact cu diavolul. Oricine în afară de mine, pentru că eu știam că, în nebunia lui, el era convins că într-adevăr așa era, chiar dacă diavolul său personal era un personaj imaginar care trăia în debaraua creierului său și răspundea la numele de Andreas Corelli, un editor parizian și un individ atât de sinistru, încât părea să fi ieșit de sub pana lui David. În mintea lui, David era convins că acel Corelli îi oferise un contract ca să scrie o carte blestemată, un text fondator al unei religii pline de fanatism, furie și distrugere, al cărei scop era să incendieze întreaga lume odată pentru totdeauna. Astfel de nebunii apăsau pe umerii lui și el credea din tot sufletul că diabolicul editor îl urmărea pentru că el, geniu și făptură, nu avusese o idee mai bună decât să-l trădeze, să nu respecte contractul și să distrugă în ultimul moment acel Malleus maleficarum, poate pentru că bunătatea luminoasă a insuportabilei lui discipole îl făcuse să vadă lumina și să-și dea seama cât de greșite erau țelurile lui. Iar eu mă vedeam numai bună pentru așa ceva – eu, marea Isabella, care, dacă voiam, puteam fi mai necredincioasă decât Toma – și crezusem că parfumul farmecelor mele din tinerețe și faptul că stătuse o

vreme departe de Barcelona (unde era căutat de poliție) vor fi suficiente pentru a-i scoate gârgăunii din cap. Mi-a fost de-ajuns să mă uit în ochii lui ca să-mi dau seama că cei patru ani în care vagabondase Dumnezeu știe pe unde nu îl însănătoșiseră deloc. În momentul când mi-a zâmbit și mi-a spus că-i fusese dor de mine, am izbucnit în plâns și mi-am blestemat soarta. Iar când m-a mângâiat pe obraz, am înțeles că eram în continuare îndrăgostită de acest Dorian Grey personal, țicnitul meu drag și singurul bărbat căruia i-aș fi permis – și mi-am dorit – să facă ce ar fi vrut cu mine.

Nu-mi mai amintesc ce ne-am spus. Momentele acelea sunt încă încețoșate în mintea mea. Tot ce-mi închipuisem în anii lui de absență mi-a căzut deodată în cap, iar când am reușit să-mi vin cât de cât în fire, nu am putut face altceva decât să încropesc un bilețel pentru Juan și să îl las lângă casa de marcat:

Trebuie să plec. Iartă-mă, iubirea mea.

Isabella

Știam că poliția continua să-l caute, nu trecea o lună fără ca vreun polițist să calce prin librărie și să întrebe dacă aveam vești despre fugar. Am ieșit din librărie ținându-l pe David de braț și l-am dus direct la Gara de Nord. Părea să fie fericit că se întorsese în Barcelona și se uita în jur cu nostalgia unui muribund și cu inocența unui copil. În schimb, eu eram moartă de frică și nu mă gândeam la altceva decât unde l-aș putea ascunde. L-am întrebat dacă știa vreun loc unde să nu-l găsească nimeni, unde să nu-i dea nimănui prin cap să-l caute.

„Sala de consiliu a primăriei“, a zis el.

„Vorbesc serios, David.“

Mereu am avut idei mărețe, iar în ziua aceea am avut una de-a dreptul genială. David îmi povestise cândva că fostul său maestru și prieten, don Pedro Vidal, avea o casă pe malul mării, într-un loc retras de pe Costa Brava, numit S'Agaró. În vremurile

ei bune, casa fusese un cuibușor de nebunii¹, o adevărată instituție a burgheziei catalane, un loc numai bun să duci domnișoare, amante și orice alte candidate la dragostea fără obligații, pentru ca nărăvașii domni de familie bună să-și astâmpere pornirile fără să păteze imaculata onoare a acelor familii.

Vidal, care avea mai multe locuințe de acest gen chiar în Barcelona, deci îi erau mai la îndemână, îi oferise lui David de mai multe ori cuibușorul acela de pe malul mării, pentru că amfitrionul și verișorii lui se duceau acolo numai vara și chiar și atunci doar pentru câteva săptămâni. Cheia era mereu ascunsă sub o piatră, lângă ușa de la intrare. Cu banii pe care i-am luat de la librărie am cumpărat două bilete până la Girona, iar de acolo, încă două până la San Feliu de Guíxols, o localitate aflată la vreo doi kilometri de golful San Pol, unde se găsea și enclava S'Agaró. David nu s-a opus nici o clipă. În timpul călătoriei și-a rezemat capul pe umărul meu și a dormit.

„Sunt ani de când n-am mai dormit“, a zis el.

Am ajuns cu chiu, cu vai, pe înserat. Am preferat să nu luăm un taxi din gară, ci să facem drumul până la casă pe jos, la adăpostul întunericului. Cheia era la locul ei. Casa nu mai fusese locuită de ani întregi. Am deschis larg toate ferestrele și așa le-am lăsat până când zorii au coborât peste promontoriu. David dormise toată noaptea, ca un copil, și când soarele l-a mângâiat pe față, s-a trezit și a venit lângă mine. M-a îmbrățișat cu putere și când l-am întrebat de ce se întorsese, a zis că își dăduse seama că mă iubea.

„Nu ai voie să mă iubești“, i-am zis.

După ani lungi de inactivitate, bunica Vezuviu a ieșit din mine, așa că am început să țip la el, să-mi vărs toată furia, toată tristețea și tot dorul cu care mă lăsase. I-am spus că lucrul cel mai rău care mi se întâmplase în viață a fost să-l întâlnesc, că îl uram, că nu voiam să-l mai văd vreodată și că speram să rămână pentru totdeauna în casa aceea și să putrezească acolo.

1. În original *picadero*, o casă sau un apartament destinat special amorurilor ilicite.

David dădea din cap și își lăsase privirea în jos. Cred că atunci am început să-l sărut, pentru că mereu trebuia să sărut eu prima, și într-o secundă mi-am aruncat în aer întreaga viață. Preotul din copilăria mea se înșelase. Nu venisem pe lume pentru a întoarce vorba, ci pentru a săvârși greșeli. În dimineața aceea, în brațele lui David, am săvârșit cea mai mare dintre toate greșelile pe care le-aș fi putut săvârși.

4

Nu-ți dai seama cât de goală ți-e viața până nu începi să trăiești cu adevărat. Uneori viața – nu zilele care au trecut pe lângă tine – înseamnă o singură clipă, o zi, o săptămână, o lună. Știi că ești plin de viață pentru că doare, pentru că dintr-odată totul contează și pentru că atunci când momentul acela atât de scurt se stinge, restul vieții tale se transformă în amintirea aceluia moment, la care vei tot încerca degeaba să te întorci cât timp vei mai avea suflare în tine. Eu mi-am trăit momentul în săptămânile petrecute împreună cu David în casa aceea de pe malul mării. Ar trebui să spun, împreună cu David și cu umbrele dinăuntru lui, care conviețuiau cu noi, dar pe atunci nu-mi păsa deloc de ele. L-aș fi urmat și în infern dacă mi-ar fi cerut-o. Și cred că, în felul meu, chiar asta am făcut.

La picioarele promontoriului era o magazie cu câteva bărci cu vâsle, iar din dreptul ei pornea un debarcader de lemn care intra în mare. Aproape în fiecare dimineață, în zori, David se așeza la capătul debarcaderului ca să vadă răsăritul. Uneori îl însoțeam și făceam baie într-o mică lagună de lângă promontoriu. Era luna martie și apa era încă rece, așa că ne scâldam puțin, după care dădeam fuga în casă și ne așezam în fața focului din șemineu. Făceam plimbări lungi pe drumeagul care dădea ocol promontoriului și ducea până la o plajă pustie, căreia localnicii îi ziceau Sa Conca. În păduricea din spatele plajei își făceau veacul niște țigani de la care David cumpăra mâncare. Când ne întorceam în casă, se apuca să gătească și apoi cinam, timp în care ascultam vreunul din vechile discuri

rămase de pe urma lui Vidal. În multe nopți, după ce soarele apunea, vântul dinspre munți se pornea să bată cu putere, agitând copacii și izbind obloanele. Ne vedeam obligați să închidem ferestrele și să aprindem lumânări prin toată casa. Eu așezam câteva pături în fața șemineului și îl luam pe David de mână, pentru că, deși era de două ori mai în vârstă decât mine și trăise ceea ce eu nici nu puteam să-mi imaginez, mereu s-a arătat timid față de mine și eu trebuia să fiu cea care îi îndruma mâinile ca să mă dezbrace încet, așa cum îmi plăcea. Poate că ar trebui să-mi fie rușine de cuvintele astea și de amintirile astea, dar nu mi-a mai rămas nici urmă de pudoare sau de rușine. Amintirea acelor nopți, mâinile și buzele lui explorându-mi pielea, fericirea și plăcerea pe care le-am trăit între pereții aceia sunt, alături de venirea pe lume a lui Daniel, a anilor cât l-am avut în preajmă și l-am văzut crescând, cea mai minunată amintire din câte am.

Acum știu că adevăratul meu scop în viață, pe care nimeni, nici măcar eu, nu l-ar fi putut prevedea, a fost acela de a-l concepe pe fiul meu, Daniel, în acele săptămâni petrecute împreună cu David. Mai știu și că lumea m-ar judeca și m-ar condamna fără să stea pe gânduri pentru că l-am iubit pe bărbatul acela, pentru că am făcut un copil ilegitim și pentru că am mințit. Pedepsa, meritată sau nu, nu s-a lăsat așteptată. În viața asta fericirea se plătește chiar și atunci când e vorba doar de o clipă din ea.

Într-o dimineață, când David era la debarcader, m-am îmbrăcat și m-am dus până în capătul golfului San Pol, la un local numit Taberna del Mar. De acolo l-am sunat pe Juan. Trecuseră două săptămâni și jumătate de când dispărașem.

„Unde ești? Ești bine, ești în siguranță?” m-a întrebat el.

„Da.”

„O să te întorci?”

„Nu știu. Nu mai știu nimic, Juan.”

„Eu te iubesc la fel de mult, Isabella. Te voi iubi mereu. Indiferent dacă te întorci sau nu.”

„Nu mă întrebi dacă și eu te iubesc pe tine?”

„Nu ești obligată să-mi dai nici un fel de explicații dacă nu vrei. Eu o să te aștept. Mereu.”

Cuvintele lui s-au înfipt ca un pumnal în sufletul meu și încă mai plângeam atunci când am ajuns la casă. David mă aștepta în prag și m-a îmbrățișat.

„Nu mai pot să stau cu tine, David.”

„Știu.”

Două zile mai târziu, unul dintre Țiganii de pe plajă a venit să ne anunțe că niște jandarmi întrebaseră de un bărbat și o fată care fuseseră văzuți în zonă. Aveau o fotografie cu David și au zis că e căutat pentru crimă. A urmat ultima noastră noapte împreună. În dimineața următoare, când m-am trezit învelită în pături, lângă șemineu, David plecase. Lăsase un bilețel unde scrisese că se întoarce la Barcelona, că eu trebuie să mă căsătoresc cu Juan Sempere și că se bucură pentru noi. În noaptea dinainte îi mărturisisem că Juan mă ceruse de soție și că eu acceptasem. Nici în ziua de azi nu-mi dau seama de ce i-am spus toate astea. Poate pentru a-l îndepărta de mine sau poate, dimpotrivă, fiindcă mă așteptam să mă roage să descindem împreună în infern. El a hotărât pentru mine. Când i-am spus că nu are voie să mă iubească, m-a crezut.

Am știut că nu avea nici un rost să-l aștept. Că nu o să se întoarcă niciodată, nici la lăsarea serii și nici în ziua următoare. Am făcut curățenie în casă, am acoperit iarăși mobilele cu cearșafuri și am ferecat toate ferestrele. Am lăsat cheia la locul ei, sub piatra din zid, și am pornit spre gară.

Imediat ce m-am urcat în tren, în gara din San Feliu, am știut că port în pânțele un copil, copilul lui. Juan, pe care-l sunasem din gară înainte de plecarea trenului, a venit să mă ia. M-a îmbrățișat și nu m-a întrebat unde fusesem. Nu îndrăzneam să-l privesc în ochi.

„Nu merit să mă iubești”, i-am zis.

„Nu spune tâmpenii.”

Am fost lașă și mi-a fost foarte frică. Pentru mine, pentru copilul pe care-l purtam în mine. După o săptămână, în ziua

stabilită, m-am cununat cu Juan Sempere la biserica Santa Ana. Noaptea nunții am petrecut-o la pensiunea España. În dimineața următoare, când m-am trezit, l-am auzit pe Juan plângând în baie. Ce frumoasă ar fi viața dacă am fi în stare să-i iubim pe cei care merită.

Daniel Sempere Gispert, copilul meu, s-a născut după nouă luni.

5

Niciodată nu am înțeles prea bine de ce se hotărâse David să se întoarcă la Barcelona în timpul ultimelor zile de război. În dimineața când a dispărut din casa din S'Agaró, am crezut că nu o să-l mai revăd niciodată. Când s-a născut Daniel, am lăsat în urmă fata care fusesem și amintirea timpului petrecut împreună cu David. În toți anii din urmă am trăit numai pentru Daniel, pentru a fi o mamă așa cum trebuia să fiu și pentru a-l feri de lumea pe care învățasem să o privesc prin ochii lui David. O lume a tenebrelor, a resentimentelor și invidiei, plină de meschinărie și ură. O lume în care totul este fals și toți oamenii mint. O lume care nu merita să supraviețuiască, dar în care intrase fiul meu, așa că trebuia să-l apăr. N-am vrut ca David să afle vreodată de existența lui Daniel. În ziua în care s-a născut Daniel am jurat să nu-i spun niciodată cine era tatăl lui, pentru că adevărul lui tată, bărbatul care i-a dedicat viața și l-a crescut alături de mine, Juan Sempere, era cel mai bun tată posibil. Știam că dacă într-o zi Daniel o să afle sau o să bănuiască adevărul, nu m-ar ierta niciodată. Și chiar dacă l-ar fi descoperit, tot nu mi-ar părea rău că nu i-am spus. David Martín nu ar fi trebuit să se întoarcă niciodată în Barcelona. În adâncul sufletului meu cred că a făcut-o pentru că bănuia care era adevărul. Poate că aceasta a fost adevărata pedeapsă pe care ne-o rezervase demonul dinăuntru său. Imediat ce a trecut granița, ne-a condamnat pe amândoi la moarte.

A fost reținut în urmă cu câteva luni, când a trecut Pirineii, a fost adus la Barcelona, iar dosarul împotriva lui a fost deschis

din nou. I s-au mai adăugat acuzațiile de subversiune, trădare de țară și nici nu mai știu ce alte tâmpenii, după care a fost trimis la închisoarea Modelo, la un loc cu alte câteva mii de deținuți. În zilele acestea oamenii sunt omorâți și băgați la închisoare pe scară industrială în toate marile orașe din Spania, dar mai ales în Barcelona. A răbufnit dorința de răzbunare, de revanșă, de anihilare a dușmanului, marea noastră vocație națională. După cum era de așteptat, noii și înflăcărații cruciați ai regimului ies ca șobolanii și dau fuga să ocupe poziții în noua ordine și să urce cât mai sus pe noua scară socială. Mulți dintre ei au trecut linia frontului și au schimbat tabăra o dată sau de mai multe ori, mânați de propriile interese. Oricine a trăit cu ochii deschiși un război nu mai poate crede că noi, oamenii, le suntem superiori animalelor.

S-ar fi zis că lucrurile nu puteau să se înrăutățească și mai tare, dar nu există scală capabilă să măsoare cât rău face meschinăria când are frâiele în mâini. Imediat a apărut la orizont un personaj care părea să se fi născut pentru a întruchipa spiritul timpului și al locului. Îmi închipui că mai sunt destui ca el în grămada asta de gunoaie care iese la suprafață când apele sunt agitate. Numele lui este Mauricio Valls și, asemenea tuturor oamenilor mari în vremuri mici, e un neicanimeni.

6

Bănuiesc că va veni o zi în care toate ziarele din țara asta se vor întrece în a-l preamări pe don Mauricio Valls și îi vor elogia realizările în cele patru colțuri ale lumii. Solul nostru e tare fertil când vine vorba de indivizi de teapa lui, care atunci când ajung pe culmile puterii, au mereu pe lângă ei un grup de lingăi gata să se repeadă ca să prindă din zbor resturile pe care le lasă să cadă de la masa lor. Deocamdată, până când va sosi și momentul acela, Mauricio Valls e doar unul dintre cei mulți, un aspirant cu anumite avantaje. În ultimele luni am aflat multe despre el. Știu că a început ca unul dintre amatorii

de discuții literare de cafea. Un om mediocru, fără talent și fără știința meseriei, dar care, așa cum se întâmplă mereu, compensa neajunsurile printr-un orgoliu infinit și o dorință neostoită de celebritate. Dându-și seama că prin propriile merite nu va reuși niciodată să facă avere și nici să ajungă faimos, a ales să se ridice prin nepotisme și să se înconjoare de o clică formată din alți indivizi asemenea lui, ce se ridică în slăvi între ei și îi exclud pe toți cei pe care-i invidiază.

Da, scriu plină de răutate și de resentimente și mi-e rușine s-o recunosc, dar zău că nu-mi mai pasă dacă vorbele mele sunt juste sau nu, dacă judec la rece sau dacă furia și durerea care mă ard pe dinăuntru îmi întunecă mintea. În aceste ultime luni am învățat să urăsc și mă îngrozește gândul că voi muri cu inima amară.

I-am auzit numele pentru prima dată la puțin timp după ce David fusese prins și arestat. Pe atunci Mauricio Valls era un cățeluș al noului regim, un adept fidel care își făcuse un nume căsătorindu-se cu fiica unui afacerist bogat, susținător al taberei naționaliste. La început Valls își dorise să fie scriitor, dar a fost cu adevărat inspirat doar atunci când a sedus-o și pe urmă a dus-o la altar pe o sărmană nefericită, care se născuse cu o boală ce-i măcina oasele și o obligase încă din adolescență să stea într-un cărucior cu roțile. O moștenitoare imposibil de măritat, o ocazie imposibil de ratat.

Valls își imaginase, probabil, că mișcarea asta inteligentă avea să-l propulseze pe culmile Parnasului național, într-un post important de la Academie sau într-unul de prestigiu din zona artelor și culturii spaniole. Când și-a făcut calculele, a uitat că mai erau mulți asemenea lui, dintre cei care, atunci când s-a văzut clar care tabără va câștiga războiul, au început să apară ca ciupercile după ploaie și s-au pus la coadă, așteptând să le vină și lor rândul la recompensă.

Când a sosit și ziua mult așteptată a împărțirii prăzii de război și a recompenselor, Valls și-a primit-o pe a lui, numai că a fost însoțită de o lecție despre regulile jocului. Regimul nu avea nevoie de poeți, ci de temniceri și inchizitori. Așa că, fără

să vrea, s-a trezit numit într-un post care i se părea nedemn și mult sub potențialul lui intelectual: cel de director al închisorii de la castelul Montjuic. Firește că un om ca Valls nu dă cu piciorul nici unei oportunități, iar el chiar a știut cum să profite de acea întorsătură neașteptată a destinului și a acumulat merite, pregătindu-și viitoarea ascensiune și, concomitent, arestându-i sau exterminându-i pe toți cei aflați pe lista lui neagră, adversari reali ori închipuiți, sau, dacă nu, dispunând de ei după bunul lui plac. Nu pot să-mi dau seama cum a ajuns David Martín pe lista aceea, chiar dacă, firește, nu a fost singurul. Din cine știe ce motiv, Valls făcuse o obsesie bolnăvicioasă pentru el.

Imediat ce i-a ajuns la urechi că David Martín fusese închis la Modelo, a cerut să fie transferat la închisoarea Montjuic și nu s-a lăsat până nu l-a văzut într-o celulă a închisorii pe care o conducea. Soțul meu, Juan, cunoștea un tânăr avocat, un client al librăriei noastre, pe care-l chema Fernando Brians. M-am dus la el ca să-mi spună ce aş putea face pentru a-l ajuta pe David. Economiiile noastre erau ca și inexistente, dar Brians, un om cu adevărat bun și care în aceste ultime luni ne-a devenit un prieten loial, ne-a ajutat fără să ne ceară bani. Avocatul avea câteva cunoștințe la închisoarea Montjuic, în special un gardian de acolo, un anume Bebo, de la care a aflat că Valls avea niște planuri în legătură cu David. Îi cunoștea opera și chiar dacă repeta de câte ori avea ocazia că Martín e „cel mai slab scriitor din lume”, încerca să-l convingă să scrie sau să rescrie un teanc de pagini pe care Valls să le semneze cu numele lui, în speranța că astfel o să obțină mult doritul prestigiu de scriitor, ajutat și de noua lui poziție în cadrul regimului. Îmi pot imagina foarte ușor ce trebuie să-i fi răspuns David.

Brians s-a străduit cât a putut, dar acuzațiile aduse lui David erau prea grave și tot ce ne mai rămânea de făcut era să apelăm la clemența lui Valls pentru ca deținutului să i se îmbunătățească condițiile de care ne imaginam că are parte. Fără să țin cont de sfatul lui Brians, m-am dus eu însămi la Valls. Acum știu că am făcut o greșală, o greșală extrem de gravă. Pentru că

Valls a văzut în mine un alt bun de care David Martín, obiectul urii lui, se bucurase, iar asta a fost de ajuns ca să devin ținta lăcomiei sale.

Valls, la fel ca mulți alții aflați în situații asemănătoare, învățase repede să profite de pe urma familiilor care aveau membri deținuți la castelul Montjuic. Brians mi-a spus mereu să fiu cu băgare de seamă. Juan, care intuia că relația mea cu David Martín trecea dincolo de simpla prietenie, nu vedea cu ochi buni vizitele mele la castelul Montjuic. „Gândește-te la copilul tău“, îmi spunea el. Și avea dreptate, dar am fost egoistă. Eram gata să fac orice, numai să-l scot pe David de acolo. Nu se mai puneau problema demnității. Dacă supraviețuiești unui război civil, nu-ți mai rămâne nici urmă de demnitate. Greșeala mea a fost că nu mi-am dat seama că Valls nu-și dorea nici să mă posede, nici să mă umilească. Voia să mă distrugă, pentru că înțelesese că numai așa l-ar putea îmblânzi pe David și l-ar putea răni cu adevărat.

Toată truda mea, toată naivitatea persuasiunii mele, toate s-au întors împotriva noastră. Nu a contat că l-am înălțat în slăvi, că i-am dat de înțeles că-l respectam și mă temeam de el, că m-am umilit rugându-l să fie îngăduitor cu David. N-am făcut altceva decât să torn gaz peste focul pe care Valls îl purta în el. Acum știu că prin încercarea mea de a-l salva pe David, nu am făcut altceva decât să-l condamnez la moarte.

Când am înțeles asta, era deja prea târziu. Valls, sătul de slujba lui, de sine însuși și de lentoarea cu care gloria înainta spre el, începuse să-și umple timpul cu închipuiri. Una dintre ele a fost aceea că era îndrăgostit de mine. M-am silit să cred că dacă reușeam să-l conving că închipuirea lui s-ar putea să prindă viață, atunci poate că ar arăta îndurare față de David. Dar s-a săturat și de mine. Disperată, l-am amenințat că voi da totul în vileag, că le voi spune tuturor cine era el de fapt și până unde se întindea meschinăria lui. Valls a râs de mine și de naivitatea mea, dar s-a hotărât să-mi dea o lecție. Ca să-l rănească pe David, ca să-i dea lovitura de grație.

În urmă cu o săptămână și jumătate Valls mi-a dat întâlnire la Café de la Ópera, în Ramblas. M-am dus la întâlnire fără să spun nimănui, nici măcar soțului meu. M-am dus convinsă că era ultima ocazie pe care o mai aveam. Am dat greș. În aceeași noapte am știut că ceva nu era în regulă. O greată cumplită m-a trezit peste noapte. Am văzut în oglindă că aveam ochii galbeni și că eram plină de pete pe gât și pe piept. În zori am început să vomit sânge. Și atunci au început și durerile. O durere rece, ca de cuțit care-ți pătrunde în măruntaie și-și croiește drum pe-acolo. Aveam febră și nu puteam să mănânc și să beau nimic. Părul îmi cădea în smocuri. Mușchii mi se încordau ca niște cabluri, făcându-mă să urlu de durere. Îmi sângerau ochii, pielea și gura.

Doctorii și spitalele nu m-au putut ajuta. Juan crede că am luat un virus și că mai există speranță. Nu acceptă ideea de a mă pierde, iar eu nu accept ideea de a-i lăsa singuri pe el și pe fiul meu, Daniel, față de care am greșit ca mamă, punând dorința mea, jindul meu de a-l salva pe cel pe care m-am încapățânat să-l văd drept iubirea vieții mele, mai presus de datoria mea.

Știi că în acea seară, la Café de la Ópera, Mauricio Valls m-a otrăvit. Știi că a făcut asta pentru a-l răni pe David. Știi că mi-au mai rămas numai câteva zile de viață. Totul s-a petrecut atât de repede! Singurele mele alinări sunt doza de laudanum care-mi potolește durerea din măruntaie și caietul acesta în care îmi mărturisesc păcatele și greșelile. Brians vine zilnic să mă vadă și știe că scriu aici pentru a mă menține în viață, pentru a mai domoli focul care mă devorează. I-am cerut ca după moartea mea să distrugă aceste pagini fără să le citească. Nimeni nu trebuie să citească ce am scris aici. Nimeni nu trebuie să știe adevărul, pentru că am învățat că în lumea asta adevărul face numai rău și că Dumnezeu îi iubește și îi ajută pe cei care mint.

Nu mai am către cine să-mi înalț rugăciunile. Toate ființele în care am crezut m-au părăsit. Uneori nici nu mai știu cine sunt și trebuie să recitesc pagini din caiet ca să-mi dau seama ce se întâmplă cu mine. Voi scrie până la sfârșit. Pentru a-mi

aminti. Pentru a încerca să supraviețuiesc. Mi-ar plăcea să-l pot strânge în brațe pe fiul meu, Daniel, și să-l fac să înțeleagă că, orice s-ar întâmpla, n-am să-l părăsesc niciodată. Că voi fi mereu cu el. Că îl iubesc foarte mult. Doamne Dumnezeule, iartă-mă. N-am știut ce fac. Nu vreau să mor. Doamne, mai dă-mi o zi de viață, ca să-l țin în brațe pe Daniel și să-i spun cât de mult îl iubesc...

În acea dimineață, ca în atâtea altele, Fermín ieșise să se plimbe pe străzile pustii ale unei Barcelone învăluite în chi-ciură. Remigio, paznicul de noapte din cartier, îl știa deja foarte bine și, când trecea pe lângă el, îl întreba întotdeauna cum mai stă cu insomnia. Învățase cuvântul dintr-o emisiune radiofonică pentru femei pe care o asculta în secret, pentru că simțea că suferă și el de mai toate neajunsurile descrise în emisiune, inclusiv de acela descris printr-un alt cuvânt greu de înțeles, menopauză, despre care credea că trece dacă îți freci părțile rușinoase cu piatră ponce.

— De ce să-i spună insomnie când de fapt vor să spună conștiință?

— Dar știu că sunteți un adevărat mistic, Fermín! Dacă aș avea eu o femeie cum aveți dumneavoastră, una care să mă aștepte caldă în așternut, cu dragă inimă aș sta treaz toată noaptea. Și îmbrăcați-vă mai gros, că iarna asta o fi venit ea mai târziu, dar a venit chită.

După vreo oră în care a umblat fără rost prin vântul tăios ce purta lapovița pe străzi, și-a zis că ar fi mai bine să se întoarcă la librărie. Avea treburi restante și se obișnuise să se bucure de momentele de singurătate din librărie înainte ca să răsară soarele sau ca Daniel să coboare și să deschidă. A intrat pe coridorul albastru închipuit de strada Santa Ana și a văzut de la depărtare sclipirea luminoasă a vitrinei. S-a apropiat încet, ascultând ecoul propriilor pași, și s-a oprit la câțiva metri de librărie, adăpostindu-se de vânt sub un portic. Prea devreme totuși, chiar și pentru Daniel, și-a zis el în gând. Poate că până la urmă chestia cu conștiința se va dovedi contagioasă.

Încă nu se hotărâse dacă să se ducă direct acasă și s-o trezească pe Bernarda cu o viguroasă demonstrație de virilitate

iberică sau să intre în librărie și să-l întrerupă pe Daniel din ceea ce făcea (mai ales pentru a se asigura că nu umbla cu arme de foc sau cu obiecte tăioase), când l-a văzut pe prietenul său ieșind în stradă. Fermín s-a lipit de portic până când a simțit că mânerul ușii îi intră în rinichi și a observat că Daniel închide librăria cu cheia și o pornește spre Puerta del Ángel. Avea pe el numai cămașa și ducea ceva sub braț, o carte sau un caiet. Fermín a oftat din greu. Toate astea nu erau semne bune. Bernarda mai avea de așteptat, ca să-și dea seama cât de grea e viața.

Timp de o jumătate de oră l-a urmat prin hățișul de străduțe care coborau spre port. Nu a trebuit să fie foarte atent, nici să se ascundă prea tare, pentru că Daniel părea complet absorbit de gândurile lui și nu și-ar fi dat seama că e urmărit de cineva nici dacă ar fi fost vorba de un grup de dansatoare de step. Fermín, tremurând de frig și regretând că-și căptușise paltonul cu presa sportivă, care era poroasă și, la o adică, nu te puteai baza pe ea, în loc să fi folosit ediția de duminică din *La Vanguardia*, era tot mai tentat să-și strige prietenul. Dar s-a gândit că e mai bine să n-o facă. Daniel înainta ca în transă, imun la lapoviță.

Până la urmă a apărut și promenada Colón, iar dincolo de ea, încrengătura fantasmatică de depozite și catarge cuprinse de pâcla ce luase în stăpânire dana portului. Daniel a străbătut promenada și a dat ocol unor tramvaie oprite în așteptarea dimineții. A luat-o prin pasajele înguste dintre depozite, printre magazii cât niște catedrale, care adăposteau tot soiul de mărfuri, până a ajuns la capătul cheiului, acolo unde câțiva pescari își pregăteau plasele și celelalte ustensile pentru a ieși în larg și făcuseră un foc într-un butoi de tablă, ca să se mai încălzească. Daniel s-a apropiat de pescari, iar ei s-au dat la o parte. Probabil citiseră pe fața lui că nu avea chef de vorbă. Fermín a grăbit pasul și l-a văzut pe Daniel aruncând în foc caietul pe care-l ținuse sub braț.

S-a dus lângă prietenul său și i-a zâmbit ușor din cealaltă parte a butoiului. Ochii lui Daniel străluceau în bătaia focului.

— Dacă vrei neapărat să te alegi cu o pneumonie, te anunț că Polul Nord e exact în direcția opusă, a zis Fermín.

Daniel nu i-a luat în seamă vorbele și a continuat să contemple flăcările care devorau paginile ce se îndoiau la colțuri, ca și cum o mână invizibilă le-ar fi întors una câte una.

— Cred că Bea e îngrijorată, Daniel. Hai să ne întoarcem.

Daniel a ridicat privirea și s-a uitat la Fermín cu chipul lipsit de orice expresie, de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată până atunci.

— Daniel?

— Unde e? a întrebat Daniel pe un ton rece, fără nici o inflexiune.

— Poftim?

— Pistolul. Ce-ai făcut cu el, Fermín?

— L-am donat la Surorile de Caritate.

Un surâs înghețat a înflorit pe buzele lui Daniel. Fermín, simțind că niciodată nu fusese atât de aproape de a-și pierde prietenul, s-a apropiat de el și l-a cuprins cu brațul.

— Hai acasă, Daniel. Te rog.

Până la urmă el a acceptat și s-au întors acasă într-o tăcere absolută.

Se făcuse dimineață în toată puterea cuvântului atunci când Bea a auzit ușa de la apartament deschizându-se și apoi pașii lui Daniel pe hol. Stătea de ore bune într-un fotoliu din sufragerie, învelită cu o pătură. Silueta lui Daniel a apărut pe coridor. Nu i-a dat nici o clipă de înțeles că ar fi văzut-o. A trecut pe lângă ea și s-a dus către camera lui Julián, aflată în partea din spate a casei, spre piațeta Santa Ana. Bea s-a ridicat și l-a urmat. L-a găsit pe Daniel în pragul camerei, uitându-se la micuțul care dormea liniștit. Bea i-a pus mâna pe spate.

— Unde ai fost? a șoptit ea.

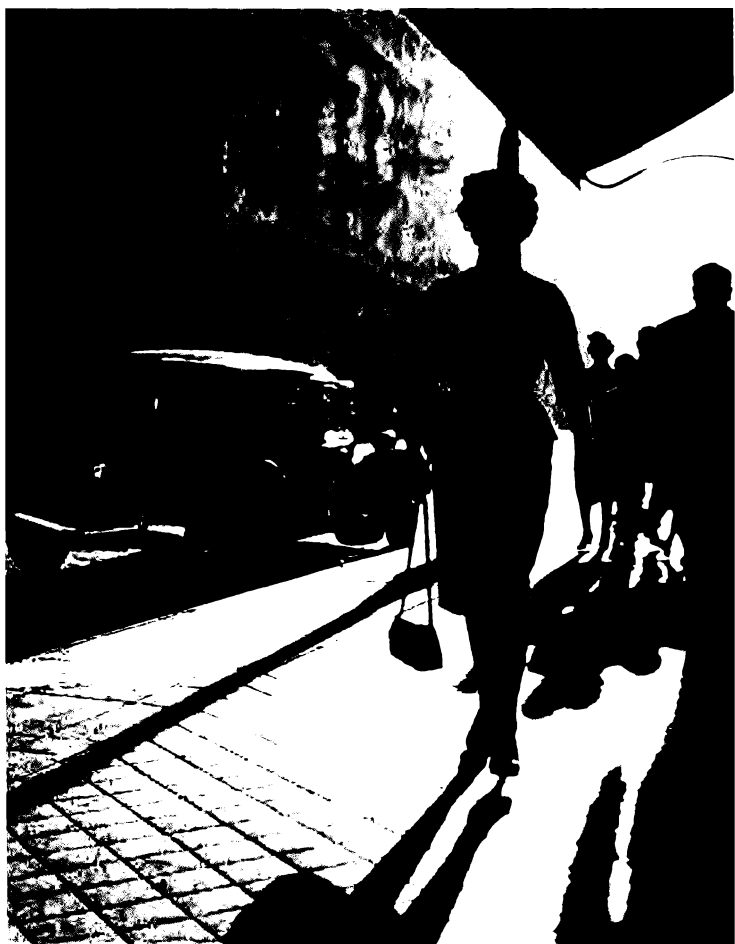
Daniel s-a întors și a privit-o în ochi.

— Când o să se sfârșească toate astea, Daniel? a murmurat Bea.

— În curând, i-a răspuns el. În curând.

ELIBEREAZĂ-MĂ

Madrid,
ianuarie 1960

În zorii cenușii, de plumb, Ariadna a intrat pe lunga potecă flancată de chiparoși. Ducea în mână un buchet de trandafiri roșii, cumpărat de pe drum, de la intrarea într-un cimitir. Liniștea era deplină. Nu se auzea nici o pasăre, nici o adiere de vânt nu îndrăznea să atingă covorul de frunze care acoperea dalele. Însoțită numai de foșnetul pașilor ei, Ariadna a străbătut poteca până ce a ajuns la o poartă de fier forjat pe care scria:

VILLA MERCEDES

Palatul lui Mauricio Valls se înălța dincolo de o Arcadie de grădini și pâlcuri de copaci. Turnulețe și mansarde împungeau cerul de cenușă. Ariadna, o arătare albă în întuneric, a cercetat vila profilată printre statui, garduri vii și fântâni. I s-a părut o creatură monstruoasă, ce se târâse, rănită de moarte, până în acel colț de pădure. Poarta era întredeschisă. Ariadna a pășit în grădină.

Îndreptându-se spre vilă, a observat o cale ferată care dădea ocol proprietății. Un tren în miniatură, cu o locomotivă cu aburi și două vagoane, stătea abandonat între arbuști. A continuat să străbată poteca pietruită care ducea la clădirea principală. Fântânile arteziene erau lipsite de apă, îngerii lor de piatră și madonele de marmură aveau pete negre. Crengile copacilor aveau o mulțime de crisalide albe care eclozaseră și acum păreau niște morminte miniaturale țesute din fir de zahăr. Un grup de păianjeni atârnav în aer, prinși de pânza lor. Ariadna a trecut podul suspendat ce traversa imensa

piscină ovală. Apa verzuie, acoperită cu un strat subțire de alge strălucitoare, era plină de păsărele moarte, ce păreau să fi căzut din cer ca o ploaie blestemată. În depărtare se vedeau garajul gol și dependențele cufundate în întuneric.

Ariadna a urcat treptele care duceau la intrarea în vilă. A bătut de trei ori în ușă, apoi și-a dat seama că nu era încuiată. A întors capul și a privit îndelung grădina, savurând părăginirea locului. După căderea împăratului și a acoliților săi, servitorii abandonaseră palatul. Ariadna a împins ușa și a intrat în casa ce mirosea deja a mausoleu și a uitare definitivă. O penumbră de catifea învăluia rețeaua de coridoare și scări ce se deschidea dinaintea ei. A stat acolo o vreme, nemișcată – un spectru alb la porțile purgatoriului –, contemplând spendoarea apusă cu care Mauricio Valls își împăunase zilele de glorie.

La urechi i-a ajuns o tânguie slabă și îndepărtată, venind de la etaj și aducând cu scâncetul unui animal pe moarte. A urcat scara fără grabă. Pereții încă mai etalau contururile tablourilor furate. De ambele părți ale scării zăceau pedestale goale, păstrând urmele statuetelor și ale busturilor, acum dispărute și ele. Când a ajuns la etaj, s-a oprit și a auzit din nou niște gemete. Și-a dat seama că veneau dintr-o încăpere de la capătul coridorului. A înaintat lent către cameră. Ușa era întredeschisă. Duhoarea care venea din interior a izbit-o în față.

Ariadna a străbătut bezna din cameră și s-a apropiat de un pat cu baldachin ce părea un car funebru. Tot soiul de mașinării și ustensile zăceau într-o parte a patului, deconectate și îngrămădite la perete. Covorul era plin de mizerie și de tuburi cu oxigen abandonate. Pășind cu atenție printre ele, Ariadna s-a dus lângă pat și a ridicat vâlul. A văzut acolo un chip desfigurat, ca și cum oasele i-ar fi fost de gelatină, iar rezistența pielii și durerea i-ar fi redesenat anatomia. Ochii injectați și bulbucăți de pe fața scheletică se uitau bănuitori la Ariadna. Scâncetul acela gutural, pe jumătate sufocare, pe jumătate plâns, i-a ieșit din nou din gât. Soția lui Valls își pierduse părul, unghiile și majoritatea dinților.

Ariadna a privit-o fără urmă de milă. S-a așezat pe marginea patului și s-a aplecat spre ea.

— Unde e sora mea? a întrebat-o.

Soția lui Valls a încercat să articuleze câteva cuvinte. În ciuda duhorii pe care o simțea, Ariadna și-a apropiat urechea de buzele ei.

— Ucide-mă, a implorat-o soția lui Valls.

2

Ascunsă în casa păpușilor, Mercedes o văzuse încă de când intrase pe poarta vilei. Era îmbrăcată toată în alb, un alb spectral, și înainta fără grabă, ținând în mână un buchet de trandafiri. Mercedes a zâmbit. O aștepta de zile întregi. O visase de multe ori. Moartea, îmbrăcată de la Pertegaz, venise în sfârșit la Villa Mercedes înainte ca infernul să o înghită și să nu mai rămână în urma ei decât pustiul, un loc unde iarba nu avea să mai crească niciodată și vântul nu avea să mai adie.

Se așezase pe pervazul uneia dintre ferestrele casei cu păpuși, locul unde trăia de când servitorii părăsiseră casa, la puțin timp după ce se aflase știrea că tatăl ei murise. La început, *doña Mariana*, secretara tatălui ei, încercase să-i oprească, însă la căderea serii au venit niște oameni îmbrăcați în negru care au târât-o afară din casă. Mercedes a auzit împușcături în spatele garajului. Nu s-a dus să vadă ce se întâmplase. În mai multe nopți au tot venit oameni și au luat tablourile, statuile, mobilierul, hainele, argintăria și tot ce au vrut ei. Veneau mereu la crepuscul, ca o haită înfometată. Au luat și mașinile și au spart zidurile casei, căutând în van comori ascunse. Apoi, când nu mai rămăsese nimic de furat, au dispărut și nu s-au mai întors niciodată.

Într-una din zile au apărut două mașini de poliție. Printre polițiști se aflau și câțiva oameni pe care-și amintea că-i văzuse în garda de corp a tatălui ei. Pentru o clipă s-a gândit să le iasă în întâmpinare și să le spună ce se întâmplase, dar când

a văzut că se îndreptau spre biroul din turn al ministrului, ca să facă totul praf, s-a ascuns din nou printre păpuși. Acolo, printre sutele de figurine privind în gol, nu a găsit-o nimeni. Pe stăpâna casei au lăsat-o în voia sortii după ce au deconectat aparatele care îi prelungeau suferința. Trecuseră câteva zile de când urla, dar încă nu murise. Cel puțin până atunci.

În ziua aceea moartea venise în vizită la Villa Mercedes și în curând fata avea să fie stăpână absolută peste ruinele casei. Știa că o mințiseră cu toții. Știa că tatăl ei era în viață undeva, la adăpost, și că, imediat ce va putea, o să se întoarcă lângă ea. Știa pentru că așa îi promisese Alicia. Îi promisese că-i va găsi tatăl.

Văzând cum moartea urcă treptele spre ușă și intră în casă, au cuprins-o îndoielile. Poate se înșelase. Poate că silueta aceea albă despre care crezuse că e moartea nu era altcineva decât Alicia, care venise după ea ca să o ducă la tatăl ei. Numai așa se explica totul. Știa că Alicia nu avea să o părăsească niciodată.

A ieșit din casa păpușilor și s-a îndreptat spre vilă. Când a intrat, a auzit pași la etaj și a luat-o la fugă pe scări, ajungând sus exact la timp ca să o vadă intrând în camera doamnei. Duhoarea de pe coridor era cumplită. Și-a acoperit gura și nasul cu mâna și s-a dus până în pragul ușii. Silueta în alb stătea aplecată deasupra patului ca un înger. Mercedes și-a ținut respirația. Silueta albă a luat o pernă, a pus-o pe fața doamnei și a ținut-o așa, apăsând-o cu forță, iar trupul doamnei a fost străbătut de convulsii până când a rămas inert.

Silueta s-a întors foarte lent spre ea și Mercedes s-a simțit cuprinsă de un frig cum nu mai simțise niciodată. Se înșelase. Nu era Alicia. Moartea îmbrăcată în alb s-a apropiat încet de ea și i-a zâmbit. I-a întins un trandafir roșu, pe care Mercedes l-a luat cu mâini tremurătoare, apoi a întrebat-o:

— Știi cine sunt?

Mercedes a dat din cap că da. Moartea a strâns-o în brațe cu o tandrețe nesfârșită. Tânăra s-a lăsat îmbrățișată, chinându-se să-și rețină lacrimile.

— Șșșșșșșșt, a șoptit moartea. De acum nimeni nu o să ne mai despărță vreodată. Nimeni nu o să ne mai facă rău. Vom fi mereu împreună. Cu mama și cu tata. Împreună pe vecie. Tu și cu mine...

3

Alicia s-a trezit întinsă pe bancheta din spate a taxiului. S-a ridicat și și-a dat seama că era singură în mașină. Geamurile erau aburite. A șters cu mânăca unul dintre geamuri și a observat că mașina era oprită într-o benzinărie. Un bec proiecta o lumină gălbuie, care tremura de fiecare dată când pe șosea treceau camioane în plină viteză. Zorii plumburii puseseră stăpânire pe tot cerul. Alicia s-a frecat la ochi și a coborât geamul. Un val de aer rece i-a alungat brusc toropeala. A simțit o împunsătură dureroasă în partea dreaptă. A gemut ușor și și-a dus mâna la șold. După puțin timp împunsătura s-a transformat într-o durere surdă, un avertisment pentru ce avea să urmeze. Cel mai înțelept lucru ar fi fost să ia una sau două pastile înainte ca durerea să se întetească, dar voia să rămână concentrată. Nu avea de ales. După câteva minute taximetrul a ieșit din barul benzinăriei ducând două pahare de carton și o pungă cu pete de grăsime. I-a făcut semn cu mâna și a dat ocol mașinii fără să se grăbească nici o clipă.

— Bună dimineața, a zis după ce s-a așezat la volan. E un frig de crapă pietrele. Am cumpărat ceva de mâncare. E drept că e cam grasă, mai nimic dintr-un meniu mediteranean, dar măcar e caldă. Cafea cu lapte și niște gogoși, că mi-a plăcut cum arătau. Le-am zis să pună în cafea un strop de coniac, ca să ne mai ridicăm moralul.

— Mulțumesc. Să-mi spuneți cât vă datorez.

— E inclus în prețul călătoriei. Meniu complet. Haideți, gustați măcar. O să vă facă bine.

Au mâncat în tăcere în interiorul mașinii. Aliciei nu-i era foame, dar știa că micul dejun o să-i prindă bine. De fiecare

dată când trecea câte un camion de mare tonaj, oglinda retrovizoare tremura și toată mașina vibra ușor.

— Unde suntem?

— La zece kilometri de Madrid. Am aflat de la niște distribuitori că pe aproape toate șoselele care intră în capitală dinspre est sunt filtre ale jandarmeriei, așa că mă gândeam că am putea să facem un ocol și să intrăm în Madrid pe la Casa de Campo sau pe la Moncloa, a zis taximetristul.

— De ce am face așa ceva?

— Nu știu. Mi-am zis că un taxi cu numere de Barcelona care intră în Madrid la ora șapte dimineața ar atrage atenția. Din cauza culorii lui, firește, nu de altceva. Și nu vă supărați, dar dumneavoastră și cu mine suntem o pereche destul de neobișnuită. Însă facem cum doriți.

Alicia a băut dintr-o înghițitură restul de cafea. Coniacul a ars-o pe gât ca benzina, dar i-a mai încălzit oasele. Taximetristul se uita la ea pe furiș. Până în acele momente Alicia nu-i dăduse cine știe ce atenție. Era mai tânăr decât părea, cu părul roșcat și pielea palidă. Purta niște ochelari cu puntea prinsă cu bandă izolatoare și privirea lui mai păstra ceva adolescentin.

— Cum vă cheamă?

— Pe mine?

— Nu. Vorbeam cu mașina.

— Ernesto. Mă numesc Ernesto.

— Aveți încredere în mine, Ernesto?

— Pot avea?

— Până la un punct, da.

— Îhî. Vă deranjează dacă vă întreb ceva personal? a zis șoferul. Dacă nu vreți, nu-mi răspundeți.

— Dați-i drumul.

— Asta aveam de gând. Ceva mai devreme, când am ieșit din Guadalajara, într-o curbă destul de periculoasă, v-au căzut pe banchetă lucrurile din poșetă. Dormeați și nu am vrut să vă trezesc, așa că am pus totul la loc...

Alicia a scos un oftat și a dat din cap că înțelege.

— Și ați văzut că am un pistol.

— Așa e. Și nu părea un pistol cu apă, chiar dacă nu mă pricep prea bine la din astea.

— Dacă credeți că e mai bine pentru dumneavoastră, puteți să mă lăsați aici. Vă plătesc cât ne-am înțeles și vorbesc cu unul dintre camionagii să mă ducă până la Madrid. Sunt convinsă că unul tot o să mă ia.

— Nu mă îndoiesc de asta, dar n-aș fi eu liniștit.

— Nu vă faceți griji pentru mine. Mă descurc.

— Nu, vă dați seama că mai degrabă îmi fac griji pentru camionagii. Vă duc eu, așa cum ne-am înțeles, n-are rost să mai discutăm despre asta.

Ernesto a pornit motorul și a pus mâinile pe volan.

— Încotro?

Au găsit orașul îngropat în ceață. Valuri de ceață se târau printre turnurile și cupolele cornișelor de pe Gran Vía. Pânze de aburi metalici măturau caldarâmul și ascundeau mașinile și autobuzele, ale căror faruri abia dacă reușeau să împrăștie puțin negura. Înaintau lent, bară la bară, iar trecătorii păreau niște spectre congelate pe trotuar.

Când au trecut prin fața hotelului Hispania, locuința ei oficială din ultimii ani, Alicia a ridicat privirea și s-a uitat spre ferestrele de la camerele ei. Au străbătut centrul orașului acoperiți cu giulgiul acela de semiîntuneric până când le-a apărut în fața ochilor silueta podului Neptuno.

— Și acum? a întrebat Ernesto.

— Mergeți până pe Lope de Vega, faceți dreapta, după care o luați pe prima stradă, pe Duque de Medinaceli, l-a îndrumat Alicia.

— Nu ziceați că vreți la Palace?

— Mergem prin spate. Pe intrarea de serviciu.

Taximetristul a făcut semn că a înțeles și i-a urmat indicațiile. Străzile erau aproape pustii. Hotelul Palace ocupa un întreg bloc de formă trapezoidală, părând un oraș în sine. Șoferul a dat ocol zonei până când au ajuns la un colț de stradă

unde Alicia i-a cerut să oprească, exact în spatele unei camionete din care câțiva muncitori descărcau lăzi cu pâine, fructe și alte alimente.

Ernesto și-a lăsat capul într-o parte și a aruncat o privire spre fațada monumentală a hotelului.

— Pofțiți. Aveți aici banii promiși, a zis Alicia.

Șoferul s-a întors și a văzut teancul de bancnote din mâna Aliciei.

— Nu vrei să vă aștept?

Alicia nu i-a răspuns.

— Sper că reveniți.

— Luați banii.

Taximetristul a rămas pe gânduri.

— Mă faceți să pierd vremea. Luați banii.

Ernesto a luat teancul de bancnote.

— Numărați-i.

— Am încredere.

— Cum doriți.

Ernesto a văzut-o cum scoate ceva din poșetă și îl pune în buzunarul interior al jachetei. Putea pune pariu că nu era vorba de un ruj.

— Nu-mi place deloc chestia asta. Mai bine plecăm.

— Dumneata chiar o să pleci, Ernesto. După ce cobor din mașină, te întorci la Barcelona și uiți că m-ai văzut vreodată.

Șoferul a simțit cum i se strânge stomacul. Alicia i-a pus o mână pe umăr, l-a strâns afectuos și a coborât din taxi. După câteva secunde, Ernesto a văzut-o dispărând în interiorul hotelului.

4

Dependințele hotelului vibrau de forfota pregătirii micului dejun. O armată de bucătari, ajutoare de bucătari, ospătari și chelneri intrau și ieșeau din bucătărie și de pe coridoare ducând cărucioare și tăvi. Alicia a străbătut colcăiala aceea scaldată în arome de cafea și de alte delicii, nepăsătoare la

unele priviri mirate, dar mult prea prinse cu treburile lor pentru a pierde timpul cu cineva ce părea a fi un turist rătăcit sau, cel mai probabil, o curtezană de lux părăsind discret locul de muncă. Printre regulile oricărui hotel de lux se numără și aceea de a închide ochii la ce se petrece, iar Alicia s-a folosit din plin de acea regulă până a reușit să ajungă în zona lifturilor de serviciu. A urcat în primul, împreună cu o cameristă care ducea prosoape și săpunuri și o măsură cu privirea de sus până jos, cu un amestec de curiozitate și invidie. Alicia i-a zâmbit prietenește, dându-i de înțeles că amândouă se află în aceeași barcă.

— Atât de devreme? a întrebat-o camerista.

— Cine se scoală de dimineață departe ajunge.

Camerista a dat din cap aprobator, cu multă timiditate. A coborât la etajul al patrulea. După ce ușile liftului s-au închis, Alicia a scos mănunchiul de chei din poșetă și a ales-o pe cea aurie, primită de la Leandro în urmă cu câțiva ani. „E o cheie universală. Poți deschide toate camerele din hotel. Inclusiv pe a mea. Folosește-o cum trebuie. Nu intra niciodată într-un loc unde nu știi ce te așteaptă.“

Liftul de serviciu și-a deschis ușile în dreptul unui hol mic, unde se aflau dulapurile cu articole și ustensile de curățenie. Alicia a ieșit din lift, s-a dus fără grabă la ușa care dădea în coridorul principal și a deschis-o câțiva centimetri. Apartamentul lui Leandro se afla pe unul dintre colțurile suspendate deasupra pieței Neptuno. Alicia a ieșit pe coridor și a pornit-o către apartament. S-a întâlnit cu un turist care se întorcea în camera lui, probabil după ce luase micul dejun, și care i-a zâmbit amabil. Alicia i-a zâmbit și ea. Când a dat colțul pe coridor, a văzut ușa de la apartamentul lui Leandro. Nu se vedea nici urmă de gardă de corp prin preajmă. Leandro nu suporta un asemenea ceremonial, îl interesau mai mult discreția și absența oricărei melodrame. Dar Alicia știa foarte bine că cel puțin doi dintre oamenii lui se aflau undeva în apropiere – poate în camera de alături. Sau poate că se îndreptau

spre apartament chiar în acele clipe. Și-a zis că avea la dispoziție cinci-zece minute, asta în cel mai bun caz.

S-a oprit în fața ușii apartamentului. S-a uitat într-o parte și în cealaltă a coridorului. A băgat cheia în broască și a rotit-o ușor. Ușa s-a deschis și Alicia s-a strecurat înăuntru. A închis-o în urma ei și a rămas câteva secunde cu spatele lipit de ea. Un antreu mic dădea într-un coridor ce ducea la salonul oval aflat sub cupola unuia dintre turnuri. Leandro locuia acolo de când îl știa. S-a furișat în salon cu mâna pe armă. Salonul era cufundat în penumbră. Ușa dormitorului era întredeschisă și proiecta un unghi de lumină. Alicia a auzit zgomotul făcut de un jet de apă și un fluierat pe care-l cunoștea foarte bine. A străbătut salonul și a deschis larg ușa dormitorului. În capătul lui a văzut patul gol și răvășit. În stânga se vedea ușa deschisă de la baie. Un val de aburi mirosind a săpun ieșea din interior. Alicia s-a oprit în prag.

Leandro se bărbiera atent în fața oglinzii, cu spatele la ea. Purta un halat de baie stacojiu și papuci de casă asortați. Cada de baie, din care se înălțau aburi, era plină cu apă. La radio se auzea o melodie pe care Leandro o fredona. Alicia și-a încrucișat în oglindă privirea cu a lui Leandro, iar el i-a zâmbit cald, fără să pară deloc surprins.

— Te așteptam de câteva zile. Ai văzut că le-am spus oamenilor mei să dispară din peisaj.

— Mulțumesc.

Leandro s-a întors spre ea și și-a șters spuma de pe față cu un prosop.

— Am făcut-o pentru binele tău. Știi că niciodată nu ți-a plăcut să lucrezi în echipă. Ai luat micul dejun? Ți comand ceva?

Alicia a negat. A scos pistolul și l-a ațintit spre stomacul lui. Leandro a stors câteva picături de aftershave și și-a masat fața cu palmele.

— Bănuiesc că e arma bietului Hendaya. Un plan bine pus la punct. Îmi închipui că nu are rost să te întreb unde îi putem găsi cadavrul. Spun asta gândindu-mă în primul rând la soția lui și la copii.

- Încercați într-o conservă cu mâncare pentru pisici.
- Cât de puțin te interesează familia, Alicia! Ne așezăm?
- Stăm bine aici.

Leandro s-a sprijinit de măsuța de toaletă.

- Cum vrei. Tu hotărăști.

Alicia a șovăit câteva secunde. Cel mai simplu ar fi fost să tragă chiar acum. Să golească încărcătorul și să încerce să scape cu viață de acolo. Cu puțin noroc, ar ajunge până la scara de serviciu. Cine știe, poate chiar ar apuca să vadă holul hotelului înainte să fie împușcată. Ca întotdeauna, Leandro părea să-i citească gândurile și i-a adresat o privire plină de înțelegere și de iubire paternă, dar dezaprobatoare.

— Nu ar fi trebuit să te rupi de mine, a zis el. Nu știi ce tare m-a rănit trădarea ta.

- Nu v-am trădat niciodată.

— Zău așa, Alicia! Știi prea bine că ai fost mereu preferata mea. Capodopera mea. Noi doi suntem făcuți unul pentru altul. Formăm o echipă imbatabilă.

- De asta l-ai pus pe nemernicul ăla să mă omoare?

- Rovira?

- Țsta era numele lui?

— Uneori. Teoretic, ar fi trebuit să-ți ia locul. L-am trimis să mai învețe câte ceva de la tine și să te apere. Te admira foarte mult. Te urmărea de doi ani de zile. Fiecare dosar. Fiecare caz. Spunea că ești cea mai bună. Firește că m-am înșelat crezând că ar putea să te înlocuiască. Acum îmi dau seama foarte bine că nimeni nu ar fi capabil să-ți ia locul.

- Nici Lomana?

— Ricardo nu și-a dat seama niciodată ce așteptam de la el. Începuse să emită judecăți de valoare și să scotocească pe unde nu trebuia, refuzând să accepte că nu voiam de la el nimic altceva decât forță brută. N-a mai știut care-i sunt obligațiile. Și în meseria noastră, când se întâmplă așa ceva, nimeni nu supraviețuiește.

- Și obligațiile dumneavoastră care sunt?

Leandro a scuturat din cap.

— De ce nu te întorci la mine, Alicia? Cine o să mai aibă grijă de tine așa cum am avut eu? Te cunosc ca și cum ai fi carne din carnea mea. E suficient să mă uit la tine ca să-mi dau seama că exact în momentul ăsta durerea te mănâncă de vie, dar nu ai luat nici o pastilă, ca să-ți păstrezi mintea limpede. Mă uit în ochii tăi și văd că ți-e frică. Frică de mine. Și asta mă doare. Mă doare foarte mult...

— Dacă vreți o pastilă sau tot recipientul, vi le ofer cu plăcere.

Leandro a zâmbit cu tristețe, dând din cap încet, dezaprobat.

— Recunosc că am greșit. Și îți cer iertare. Asta vrei? Pot să mă pun și în genunchi dacă trebuie. Nu mi-e rușine. Trădarea ta m-a durut atât de tare, încât m-a orbit. Tocmai pe mine, care ți-am spus mereu că nu trebuie să iei decizii mânat de resentimente, de durere sau de teamă. După cum vezi, Alicia, până la urmă sunt și eu om.

— Ar trebui să plâng?

Leandro a surâs malițios.

— Chiar nu-ți dai seama că de fapt suntem la fel? Unde crezi tu că o să-ți fie mai bine decât lângă mine? Am planuri mari pentru noi. În ultimele săptămâni m-am tot gândit și am înțeles de ce vrei să te retragi. Ba mai mult, mi-am dat seama că și eu vreau să mă retrag. M-am săturat până peste cap să rezolv problemele unor tâmpiți și incompetenți. Tu și cu mine suntem făcuți pentru alt gen de probleme.

— A, da?

— Bineînțeles. Credeai că o să ne ocupăm mereu de mizeriile celorlalți? S-a terminat cu asta. Am țeluri mult mai importante. Am să ies și eu din povestea asta. Și am nevoie de tine, să-mi fii alături, să mă însoțești. Nu pot face nimic fără tine. Știi la ce mă refer, nu?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— La politică. Lucrurile se vor schimba în țara asta. Mai devreme sau mai târziu. Generalul Franco nu va trăi veșnic. E nevoie de sânge proaspăt. De oameni cu idei. Oameni care înțeleg realitatea și știu să profite de ea.

— Așa ca dumneavoastră.

— Ca tine și ca mine. Noi doi, împreună, putem să facem lucruri mărețe pentru poporul ăsta.

— Cum ar fi să ucidem oameni nevinovați și să le furăm copiii, pentru ca mai apoi să-i vindem?

Leandro a pufnit și chipul i s-a umplut de nemulțumire.

— Nu fi naivă, Alicia! Erau alte vremuri.

— A fost ideea dumneavoastră sau a lui Valls?

— Mai contează?

— Pentru mine, da.

— Nu a fost ideea nimănui. Lucrurile s-au întâmplat pur și simplu. Lui Ubach și soției lui i-au căzut cu tronc fetițele familiei Mataix. Valls a mirosit imediat oportunitatea. Și au mai fost și alții. A fost o epocă a oportunităților. Și nu există ofertă fără cerere. Eu n-am făcut decât ce trebuia să fac și am vrut să mă asigur că Valls n-o să scape lucrurile de sub control.

— Se pare că nu a mers.

— Valls e un om lacom. Din nefericire, oamenii lacomi nu-și dau seama când e cazul să nu mai abuzeze de poziția lor și forțează lucrurile până când le scapă din mână. De aceea, mai devreme sau mai târziu, cad ca muștele.

— Să înțeleg că mai trăiește?

— Alicia... Ce vrei de la mine?

— Adevărul.

Leandro a râs scurt.

— Adevărul? Amândoi știm că așa ceva nu există. Adevărul e un acord prin care naivilor li se permite să nu dea piept cu realitatea.

— Nu am venit aici ca să-mi serviți citate.

Privirea lui Leandro s-a întunecat.

— Nu. Ai venit ca să scotocești unde nu-ți fierbe oala. Ca întotdeauna. Să complici totul. Pentru că ăsta e stilul tău. De aceea m-ai abandonat. De aceea m-ai trădat. Și de aceea vii acum la mine ca să-mi vorbești despre adevăr. Pentru că vrei să-ți spun că da, ești mai bună ca mine, ești deasupra tuturor acestor lucruri.

— Nu sunt mai bună ca nimeni.

— Evident că ești. De aceea ai fost mereu preferata mea. De aceea vreau să fii din nou lângă mine. Pentru că țara asta are nevoie de oameni ca tine și ca mine. Oameni capabili să țină lucrurile sub control. Oameni care știu să mențină țara pe linia de plutire și să păstreze pacea, pentru ca nu cumva totul să devină din nou un sac plin cu șobolani care trăiesc numai pentru a-și hrăni ura, invidia și supărările meschine, niște șobolani care se mănâncă de vii între ei. Știi că am dreptate. Că, deși se aruncă mereu vina pe noi, fără noi poporul ăsta s-ar duce de râpă. Nu-i așa?

Leandro s-a uitat lung la ea și, văzând că nu primește nici un răspuns, s-a îndreptat spre cada de baie. S-a întors cu spatele la Alicia și și-a dat jos halatul. Alicia i-a privit trupul gol, alb ca burta unui pește. Leandro a intrat în apă încetul cu încetul, sprijinindu-se de bara aurită prinsă de peretele din marmură. Odată întins cu totul în apă și cu fața învăluită în aburi, a deschis ochii și a privit-o cu o urmă de melancolie.

— Totul ar fi trebuit să fie altfel, Alicia, dar suntem copiii vremurilor noastre. În fond, aproape că e mai bine așa. Am știut dintotdeauna că tu vei fi.

Alicia a coborât pistolul.

— Ce mai aștepți?

— N-am să vă ucid.

— Și atunci de ce ai venit?

— Nu știu.

— Știi prea bine.

Leandro a întins mâna spre un receptor prins de peretele băii. Alicia a îndreptat iarăși arma spre el.

— Ce faceți?

— Știi cum merg treburile astea, Alicia... Centrala. Da. Faceți-mi legătura cu Ministerul de Interne. Gil de Partera. Da. Leandro Montalvo. Aștept. Mulțumesc.

— Închideți imediat. Vă rog.

— Nu pot face asta. Misiunea noastră nu a fost niciodată aceea de a-l salva pe Valls. Misiunea noastră era de a-l găsi și

de a-l reduce la tăcere, pentru ca nu cumva toată povestea asta tristă să iasă la lumină. Și din nou a fost cât pe ce să o ducem la bun sfârșit. Dar tu nu m-ai ascultat. Așa că acum, împotriva voinței mele, va trebui să ordon moartea tuturor celor pe care i-ai implicat în aventura ta. Moartea lui Daniel Sempere, a soției lui, a întregii familii Sempere, inclusiv a țicnitului ăluia care lucrează pentru ei, în fine, a tuturor celor cărora tu, în cruciada ta de răscumpărare a păcatelor, mânăta de o idee stupidă, le-ai spus ceea ce ei nu ar fi trebuit să afle niciodată. Tu ai vrut să fie așa. Din fericire, ne-ai condus la fiecare dintre ei. Ca întotdeauna, ești cea mai bună, chiar și atunci când nu o vrei. Centrala? Da, doamnă. Domnule ministru? Și eu. Așa este. Am vești...

A fost suficientă o singură împușcătură. Receptorul i-a scăpat din mână și a căzut pe jos, lângă cadă. Leandro a lăsat capul într-o parte și i-a aruncat o privire otrăvită de dragoste și dor. Un norișor stacojiu se împrăștia prin apă, acoperindu-i treptat conturul trupului. Alicia a rămas nemișcată, urmărind cum viața se scurge din Leandro cu fiecare bătaie tot mai slabă a inimii, până când pupilele i s-au dilatat, iar zâmbetul ușor batjocoritor i-a înghețat pe chip.

— Te voi aștepta, a șoptit Leandro. Nu întârzia.

Peste o clipă, trupul i-a alunecat și Leandro Montalvo a dispărut sub apa însângerată, cu ochii larg deschiși.

5

Alicia a luat receptorul de jos și l-a dus la ureche. Telefonul nu era conectat. Leandro nu sunase pe nimeni. A scos flaconul, a luat două pastile, le-a mestecat și le-a înghițit cu o gură de coniac scump dintr-o sticlă pe care Leandro o ținea într-un dulăpior din salon. Înainte de a ieși din apartament, a șters cu grijă arma lui Hendaya și a lăsat-o să cadă pe covor.

Drumul până la holul de serviciu i s-a părut nesfârșit. Două dintre lifturi urcau, așa că s-a hotărât să coboare pe scări cât

de repede putea. A străbătut din nou hățișul de coridoare din jurul bucătăriei hotelului până când a ajuns în holul care ducea la ieșire, așteptându-se ca în orice clipă să simtă un glonț în spate care să o facă să cadă pe brânci și să moară ca un șobolan în subsolul de la Palace, la curtea Prințului Stacojju. Când a ajuns în stradă, o adiere de lapoviță i-a atins fața. S-a oprit o clipă să-și recapete suflarea și l-a văzut pe taximetrist așteptând-o îngrijorat lângă mașina aflată în același loc unde coborâse din ea. Imediat ce a observat-o, Ernesto a dat fuga la ea și, fără să spună vreun cuvânt, a luat-o de braț și a condus-o la taxi. A așezat-o pe scaunul de lângă șofer și s-a grăbit să-și ocupe locul la volan.

Când au pornit către șoseaua San Jerónimo, în depărtare se auzeau deja sirenele mașinilor de poliție. Au trecut prin fața intrării principale a hotelului Palace și Ernesto a apucat să vadă cel puțin trei mașini negre oprite la intrarea în hotel și mai mulți bărbați care dădeau buzna pe ușă, îmbrâncind pe oricine le ieșea în cale. Taximetristul a continuat să conducă foarte calm, a pornit farurile de ceață și s-a adâncit în traficul care curgea înspre Recoletas. Odată ajunși acolo, pierduți într-un roi de mașini, autobuze și tramvaie care se târau prin ceață, Ernesto a răsuflat ușurat și a îndrăznit să se uite la Alicia. Tânăra avea fața brăzdată de lacrimi și buzele îi tremurau.

— Mulțumesc că m-ați așteptat.

— Vă simțiți bine?

Alicia nu i-a răspuns.

— Mergem acasă? a întrebat Ernesto.

Ea a clătinat din cap.

— Încă nu. Mai avem de făcut o oprire, ultima...

6

Mașina a tras în dreptul porții din fier forjat. Ernesto a oprit motorul și s-a uitat cu luare-aminte la Villa Mercedes, care se ivea printre copaci. Alicia contempla și ea casa, fără

să spună un cuvânt. Au stat așa o vreme, lăsându-se pătrunși de liniștea ce învăluia locul acela.

— Nu pare să fie cineva pe-aici, a zis taximetrulul.

Alicia a deschis portiera.

— Să vin și eu? a întrebat Ernesto.

— Așteptați-mă aici.

— Nu plec nicăieri.

Alicia a coborât din mașină și s-a dus spre poartă. Înainte de a intra, s-a întors și l-a privit pe Ernesto, care i-a zâmbit stins și i-a făcut semn cu mâna, mort de frică. Ea s-a strecurat printre zăbrelele porții și a luat-o prin grădină spre casă. La un moment dat a zărit printre copaci trenulețul cu aburi. A străbătut parcul cu statui. Nu se auzea decât zgomotul pașilor ei printre frunzele moarte. În drumul ei către casă nu a văzut alte semne de viață în afară de o pădure de păianjeni negri, ce pluteau atârnați de frunzele din copaci sau îi treceau pe la picioare.

Când a ajuns în dreptul scării, a văzut că ușa casei era întredeschisă și s-a oprit. S-a uitat în jurul ei și a observat că garajul era gol. Villa Mercedes emana un aer neliniștitor, de dezolare și părăsire, ca și cum toți cei care locuiseră acolo ar fi plecat în miez de noapte, fugind de un blestem. A urcat treptele încet, a trecut pragul și a pătruns în vestibul.

— Mercedes? a zis ea.

Ecoul glasului i s-a pierdut într-un labirint de saloane și coridoare pustii. Și de o parte, și de cealaltă se deschidea un evantai de holuri întunecoase. Alicia s-a apropiat de porticul unui imens salon de dans, înăuntrul căruia zăceau frunze uscate, aduse de vânt. Perdelele fluturau și gângăniile din grădină se furișaseră înăuntru pe fereastră, iar acum mișunau pe dalele de marmură albă.

— Mercedes? a zis din nou.

Și din nou vocea i s-a pierdut prin cotloanele casei. A simțit mirosul dulceag care cobora de la etaj și a luat-o pe scări în sus. Duhoarea a condus-o până la încăperea din capătul coridorului. A intrat în cameră, dar s-a oprit în mijlocul ei.

Un vâl de păianjeni negri forfotea pe cadavrul doamnei Valls. Începuseră să o devoreze.

Alicia a dat fuga înapoi pe coridor, a deschis una dintre ferestrele care dădeau în curte și a inspirat cu nesaț aerul proaspăt. Uitându-se de-a lungul galeriei, a observat că toate ferestrele dinspre curte erau închise, în afară de una, aflată la colțul etajului al doilea. S-a dus iarăși la scara principală și a urcat. S-a trezit în fața unui coridor lung, cufundat în semi-întuneric. În capătul lui se putea vedea o ușă dublă, albă, întredeschisă.

— Mercedes? Sunt eu, Alicia. Ești aici?

A înaintat încet, scrutând fiecare contur ce se ițea printre draperiile și umbrele care ascundeau ușile înșirate de ambele părți ale coridorului. Odată ajunsă la capătul acestuia, a pus mâna pe ușă și a așteptat.

— Mercedes?

A împins încet ușa.

Pereții zugrăviți în azuriu erau acoperiți cu desene inspirate din legende și basme. Un castel, o caleașcă, o prințesă și tot soiul de creaturi fabuloase împânzeau un cer plin cu stele încrustate în tavanul de argint. Alicia și-a dat seama că se afla într-o cameră de joacă, într-un paradis pentru copiii privilegiați, unde aceștia puteau găsi orice jucărie și-ar fi dorit. Cele două surori așteptau în capătul încăperii.

Patul era alb și tăblia lui de lemn era sculptată în formă de înger cu aripile desfăcute și cu o privire care îmbrățișa încăperea cu o devoțiune nesfârșită. Ariadna și Mercedes erau îmbrăcate în alb, se țineau de mână, întinse pe pat, și fiecare strângea la piept câte un trandafir roșu. O casoletă metalică cu o seringă și câteva sticlute zăcea pe noptieră, lângă Ariadna.

Alicia a simțit că o lasă picioarele și a trebuit să se sprijine de un scaun. Nu a știut niciodată cât timp a rămas acolo – poate un minut, poate o oră. Tot ce și-a putut aminti mai apoi a fost că, după ce a coborât la parter, pașii au dus-o din nou în imensul salon de dans. S-a dus la șemineu. A găsit o cutie cu chibrituri lungi. A aprins unul și a început să dea foc

tuturor perdelelor și cuverturilor din salon. Când flăcările au început să trosnească, a părăsit pentru totdeauna acea casă a morții. A străbătut grădina fără să-și întoarcă privirea, în timp ce Villa Mercedes ardea și o vâlvătaie neagră se înălța spre cer.

IN PARADISUM

Barcelona,
februarie 1960

În fiecare duminică de când rămăsese văduv, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, Juan Sempere se trezea devreme, își făcea o cafea tare, se îmbrăca în costum și-și punea pălăria lui de domn din Barcelona, după care mergea la biserica Santa Ana. Librarul nu fusese niciodată un om religios și nici nu credea că va fi vreodată, cel puțin atâta timp cât Alexandre Dumas nu avea parte, *ex cathedra*, de o sărbătoare în calendar. Îi plăcea să stea în ultima bancă și să asculte slujba în liniște. Se ridica și se așeza după cum o cerea preotul, dar nu participa la cor, nu se ruga și nici nu se împărtășea. De când murise Isabella, el și cerurile chiar nu mai aveau ce să-și spună și, oricum, nici înainte nu se înțeleseseră prea bine.

Preotul, care era la curent cu credința lui Juan – sau mai degrabă cu necredința lui –, îi dădea mereu binețe, amintindu-i că aceea era casa lui, indiferent de ce credea el. „Fiecare are felul lui de a crede“, îi zicea. „Dar să nu spuneți că eu am zis asta, că altfel superiorii mei mă trimit să fac pe misionarul și parcă văd că mă mănâncă un șarpe anaconda.“ De fiecare dată librarul îi răspundea că el chiar nu crede în nimic, dar că în biserică se simte mai aproape de Isabella, poate și pentru că acolo se cununaseră și tot acolo avusese loc și slujba ei de înmormântare, numai că între cele două evenimente se scurseseră cinci ani, iar anii aceia fuseseră singurii fericiți din întreaga lui viață.

Ca întotdeauna, și în dimineața aceea de duminică Juan Sempere s-a așezat în ultima bancă, pregătit să asculte predica și să vadă cum chefliii din cartier, o liotă de păcătoși, femei cu frică de Dumnezeu, oameni singuri, insomniaci, optimiști, oameni care nu mai așteptau nimic de la viață, toți se reuneau

să-l roage pe Dumnezeu pentru ca, în tăcerea Lui infinită, să-și amintească de ei și de viața lor efemeră. Vedea respirația ieșind din gura preotului și desenând în aer rugăciuni de aburi. Mulțimea se înghesuia în jurul singurei sobe cu gaz pe care și-o permitea bugetul parohiei și care, în ciuda sprijinului oferit de fecioare și sfinți, nu reușea să facă minuni.

Preotul tocmai se pregătea de împărtașanie, gata să bea din vinul pe care, la cât de frig era, nu l-ar fi refuzat nici el, când Juan Sempere a văzut cu coada ochiului o umbră alunecând de-a lungul băncii și așezându-se lângă el. A întors capul și l-a văzut pe fiul său, Daniel, pe care nu-l mai văzuse într-o biserică de la nunta sa. Mai lipsea să-l vadă intrând pe Fermín cu o carte de rugăciuni în mână pentru a-și spune că de fapt deșteptătorul îi jucase feste și că toate astea nu erau altceva decât o parte dintr-un somn liniștit dintr-o duminică de iarnă.

— Toate bune? a întrebat Juan.

Daniel a încuviințat cu un zâmbet larg și și-a îndreptat privirea către preotul care începuse să împartă ostia, în timp ce organistul, un profesor de muzică ce era client al librăriei și cânta pe la bisericile din cartier, făcea și el tot ce putea.

— Dacă ne gândim câte crime săvârșește împotriva lui *don* Johann Sebastian Bach în dimineața asta, maestrul Clemente trebuie să aibă degetele înghețate, a zis Juan Sempere.

Daniel s-a mulțumit să încuviințeze din nou, fără să scoată o vorbă. Sempere a cercetat chipul fiului său, care în ultimele zile se cufundase tot mai tare în sine însuși. Daniel purta în adânc o lume de absențe și tăceri la care el, tatăl lui, nu reușise niciodată să acceadă. Își amintea tot mai des de acea dimineață din urmă cu cincisprezece ani când se trezise țipând, pentru că nu mai reușea să-și amintească fața mamei lui. În acea dimineață librarul îl dusesese pentru prima dată la Cimitirul Cărților Uitate, poate cu speranța că locul acela, cu tot ce însemna el, avea să acopere pustiul lăsat în viețile lor de dispariția Isabellei. Îl văzuse crescând și transformându-se într-un bărbat, căsătorindu-se și dând lumii un copil, cu toate astea în fiecare dimineață se trezea temându-se pentru el și

dorindu-și ca Isabella să-i fi fost alături, pentru a-i spune toate lucrurile pe care el nu îndrăznise niciodată să i le spună. Nici un tată nu-și vede copiii bătrâni, în ochii săi vor fi mereu aceiași copii care cândva se uitau la el cu venerație, convinși că deține răspunsurile la toate tainele universului.

Totuși în dimineața aceea, în lumina blândă a unei biserici uitate de Dumnezeu și de lume, librarul l-a privit cu atenție pe fiul său și a observat pentru prima dată că timpul începuse să treacă și pentru el și că niciodată nu-l va mai vedea pe copilul care trăia numai pentru a-și aminti chipul mamei lui, o mamă ce nu avea să se mai întoarcă vreodată. Sempere și-a căutat cuvintele prin care să-i spună că îl înțelege, că nu e singur, dar întunecimea aceea care-i învăluia fiul ca o umbră otrăvită l-a făcut să-i fie teamă. Daniel s-a întors spre tatăl său și Sempere i-a citit în privire o deznădejde și o furie cum nu mai văzuse nici măcar în ochii bătrânilor care nu mai aveau nimic de așteptat de la viață.

— Daniel... a șoptit bătrânul Sempere.

Fiul său l-a îmbrățișat, făcându-l să tacă și ținându-l strâns, ca și cum s-ar fi temut să nu i-l smulgă cineva din brațe. Librarul nu îi putea vedea fața, dar știa că fiul său plânge în tăcere. Și pentru prima dată de când Isabella îi părăsise, s-a rugat pentru el.

2

Cu puțin înainte de amiază, autobuzul i-a lăsat la intrarea în cimitirul Montjuic. Daniel l-a luat pe Julián în brațe și a lăsat-o pe Bea să coboare înaintea lor. Până atunci nu-l mai duseseră niciodată pe fiul lor în acel loc. Un soare cu dinți sfâșiasse norii și cerul proiecta un albastru metalic, care contrasta cu priveliștea din jur. Au intrat pe poarta ce ducea la orașul morților și au început urcușul. Drumeagul care suia de-a lungul colinei înconjura partea veche a cimitirului, datând de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, și era flancat de mausolee și morminte cu o arhitectură dramatică, plină de

îngerii și spectre extravagante, dispuse alandala, întru gloria familiilor bogate din oraș.

Bea detestase mereu acest oraș al morților. Nu suporta să viziteze locul ăsta, unde nu vedea nimic altceva decât o preamărire a morții și o încercare disperată de a-i convinge pe vizitatorii îngroziți că spița și numele bun dăinuiau chiar și după moarte. Ura ideea că o armată de arhitecți, sculptori și meșteri își vânduseră talentul pentru a construi o necropolă somptuoasă și pentru a o burduși cu statui ce reprezentau spirite ale morții aplecându-se să sărute pe frunte copiii dispăruți înainte să fi fost inventată penicilina, fete ca niște spectre, cu fețele captive într-o melancolie eternă, și îngeri neconsolați ce zăceau pe marmura funerară, plângând dispariția cine știe cărui indian¹ sângeros care dobândise avere și respect pe seama sclavilor și a zahărului însângerat din Caraibe. În Barcelona până și moartea purta haine de gală. Bea nu suporta locul ăsta, dar nu i-ar fi putut-o spune niciodată lui Daniel.

Micuțul Julián privea carnavalul acela dantesc cu ochii cât cepele. Făcea neîncetat semne spre statui și spre structurile labirintice ale monumentelor funerare, cu un amestec de groază și uimire.

— Sunt doar niște statui, Julián, i-a zis maică-sa. Nu pot să-ți facă nimic, pentru că aici nu e nimic.

Imediat ce a rostit aceste cuvinte, a regretat. Daniel nu a lăsat să se vadă că le auzise. De când se întorsese acasă în zori, fără să spună unde fusese, abia dacă deschisese gura. Se întinsese tăcut în pat, lângă ea, dar nu reușise să doarmă nici măcar un minut.

După ce se luminase de ziuă, Bea l-a întrebat ce se întâmplă cu el, însă Daniel s-a mulțumit să o privească îndelung, fără să spună o vorbă. Apoi i-a smuls hainele de pe ea. A posedat-o cu forța, fără să se uite în ochii ei, ținându-i brațele cu o mână deasupra capului, în timp ce cu cealaltă îi desfăcea picioarele.

1. Vezi nota de la p. 388.

— Daniel, mă doare. Oprește-te, te rog. Oprește-te!

Daniel nu a ținut cont de protestele ei și a pătruns-o cu o furie pe care Bea nu-și amintea să o mai fi simțit la el până când ea a reușit să-și elibereze mâinile și și-a înfipt unghiile în spinarea lui. Daniel a gemut de durere și Bea, adunându-și toată puterile, l-a împins într-o parte. Imediat ce l-a dat jos de pe ea, a sărit din pat și și-a învelit trupul într-un capot. Îi venea să țipe la el și și-a stăpânit cu greu lacrimile. Daniel se ghemuise în pat și evita să se uite la ea. Bea a inspirat adânc.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva, Daniel. Niciodată. Ai înțeles? Uită-te la mine și răspunde-mi.

El a ridicat privirea spre ea și a dat din cap că a înțeles. Bea s-a închis în baie și a rămas acolo până când l-a auzit ieșind pe ușă. Daniel s-a întors după o oră. Cumpărase un buchet de flori.

— Nu vreau flori.

— Mă gândeam să mă duc la mormântul mamei, a zis Daniel.

Așezat la masă, cu o ceșcuță de lapte în mână, micuțul Julián își privea părinții și își dădea seama că aici ceva nu e în regulă. Puteai să ascunzi realitatea de oricine, dar nu și de Julián, s-a gândit Bea.

— Atunci mergem și noi cu tine, a zis ea.

— Nu e nevoie.

— Am zis că mergem cu tine.

Când au ajuns la poalele colinei, acolo unde se deschidea o terasă naturală ce dădea spre mare, Bea s-a oprit. Știa că Daniel voia să fie singur. El a vrut să i-l dea pe Julián, dar micuțul nu s-a dezlipit din brațele tatălui său.

— Ia-l cu tine, a zis Bea. Eu vă aștept aici.

3

Daniel a ingenuncheat lângă cruce și a pus florile pe mormânt. Și-a trecut degetele peste literele gravate în piatră:

ISABELLA SEMPERE 1917 - 1939

A stat cu ochii închiși până când Julián a început să bolborosească în limba aceea a lui de neînțeles, așa cum făcea de fiecare dată când ținea neapărat să spună ceva.

— Ce e, Julián?

Fiul său a arătat cu mâna în partea de jos a crucii. Printre câteva flori uscate, lângă o vază de sticlă, Daniel a găsit o figurină. Părea o statueta de ghips. Era sigur că nu o văzuse acolo ultima dată când fusese la mormântul mamei lui. A luat-o și a studiat-o cu atenție. Era un îngerăș.

Julián, fascinat de figurină, s-a aplecat și a încercat să i-o smulgă din mână. Figurina a căzut pe placa de marmură și s-a spart în două. Imediat Daniel a observat ceva ieșind dintre cele două jumătăți. O bucățică de hârtie împăturită. L-a lăsat pe Julián din brațe și a luat hârtia. A desfăcut-o și a recunoscut scrisul Aliciei Gris.

*Mauricio Valls
El Pinar
Strada Manuel Arnús
Barcelona*

Julián îl privea foarte atent. Daniel a pus bilețelul în buzunar și i-a oferit fiului său un zâmbet care nu a părut să-l convingă pe băiat, pentru că a continuat să-l privească exact așa cum o făcea când avea febră și se întindea pe canapea. Daniel a pus un trandafir alb pe cruce și l-a luat iar în brațe pe Julián.

Bea îi aștepta la poalele colinei. Când au ajuns lângă ea, Daniel a îmbrățișat-o tăcut. Ar fi vrut să-și ceară iertare pentru cele întâmplate în dimineața aceea și pentru tot, dar nu-și găsea cuvintele. Bea i-a prins privirea.

— Te simți bine, Daniel?

El s-a ascuns după zâmbetul acela care nu-l convinsese nici pe Julián, deci cu atât mai puțin ar fi putut-o convinge pe Bea.

— Te iubesc, i-a zis.

În noaptea aceea, după ce l-au culcat pe Julián, au făcut dragoste fără grabă, într-o lumină blândă. Daniel i-a sărutat întreg trupul ca și cum s-ar fi temut că nu va mai putea face asta niciodată. Apoi, în timp ce stăteau îmbrățișați sub pătură, Bea i-a șoptit la ureche:

— Mi-ar plăcea să mai avem un copil. O fetiță. Ție ți-ar plăcea?

Daniel a făcut semn că da și a sărutat-o pe frunte. A continuat să o mângâie până când Bea a adormit. A așteptat până când respirația ei regulată și profundă i-a dat de înțeles că doarme adânc. S-a ridicat cu grijă, și-a luat hainele și s-a îmbrăcat în sufragerie. Înainte de a ieși, s-a oprit în dreptul camerei lui Julián și a întredeschis ușa. Micuțul dormea liniștit, ținând în brațe un crocodil de pluș de două ori mai mare decât el, primit cadou de la Fermín. Julián îl botezase Carlitos și nu voia nicidecum să doarmă fără el, în ciuda eforturilor mamei lui de a-l înlocui cu o jucărie mai pe măsura micuțului. S-a stăpânit cu greu să intre în cameră ca să-și sărute fiul. Julián avea somnul ușor și detecta imediat mișcările făcute prin casă de părinții lui. Când a închis ușa casei, s-a întrebat dacă avea să-l mai vadă vreodată.

4

A prins la fix tramvaiul de noapte care pleca din piața Cataluña. În vagon nu erau mai mult de cinci-șase călători ce stăteau ghemuiți din cauza frigului, cu ochii închiși, străini de lume și bălângănindu-se în ritmul tramvaiului. Nimeni nu-și va aminti că l-a văzut acolo.

Timp de o jumătate de oră tramvaiul a străbătut orașul aproape lipsit de trafic. Trecea fără să oprească în stațiile goale, lăsând în urmă, de-a lungul firelor de deasupra, un șir de

scânteii albastre și un miros de electricitate și de lemn ars. Din când în când câte un călător revenea la viață, se ducea clătinându-se până la ușa din spate și cobora încă înainte ca tramvaiul să oprească de tot. Când a început ultima parte a arcușului, de la intersecția străzii Balmes cu Vía Augusta până la bulevardul Tibidabo, în afară de el, în tramvai nu se mai aflau decât un taxator somnoros, care picotea pe scaunul său din față, și vatmanul, un omuleț legat de lumea înconjurătoare printr-o țigară din care ieșeau fuioare de fum gălbui, mirosind a benzină.

Odată ajuns la capătul de linie, vatmanul a celebrat momentul scoțând un vălătuc de fum și sunând de zor din clopoțel. Daniel a coborât și a lăsat în urmă sfera de lumină chihlimbarie care învăluia tramvaiul. În față se întindea bulevardul Tibidabo, cu vilele și palatele sale înșirate la poalele colinei. În vârf se întrezărea conturul vilei El Pinar, o santinelă tăcută păzind orașul. Daniel a simțit cum îi crește pulsul. Și-a strâns paltonul pe lângă trup și a luat-o la picior.

Când a trecut prin fața casei de la numărul 32, a ridicat privirea către fosta locuință a familiei Aldaya și l-au năpădit amintirile. În casa aceea imensă și veche prinsese viață, o viață pe care aproape că o pierduse apoi în urmă cu o veșnicie, adică acum câțiva ani. Era sigur că dacă Fermín i-ar fi fost alături, ar fi încropit imediat o istorie ironică despre felul cum bulevardul acela părea să-i scrie destinul și i-ar fi zis că numai un tâmpit ar fi în stare de ceea ce avea el acum în minte în vreme ce soția sa și copilul lor dormeau o ultimă noapte liniștită. Poate că ar fi fost mai bine să-l fi luat cu el pe Fermín. Prietenul său ar fi făcut totul pentru a-l opri și l-ar fi împiedicat să comită o asemenea nebunie. Fermín ar fi nimerit între el și datoria lui, care poate că nu era decât o întunecată dorință de răzbunare. De aceea știa că în noaptea asta trebuia să-și înfrunte singur destinul.

Ajungând la piațeta care încorona bulevardul, Daniel s-a făcut una cu întunericul și a luat-o pe străduța ce ocolea colina în vârful căreia se înălța silueta întunecată și colțuroasă a vilei

El Pinar. De la depărtare, casa părea suspendată în cer. Doar atunci când ajungeai mai aproape de ea, îți dădeai seama că era cât o catedrală. Domeniul propriu-zis, un deal împădurit, era înconjurat de un zid care mergea de-a lungul străzii, iar la intrarea principală se afla o anexă dotată cu un mic turnuleț. Poarta din fier forjat data din vremuri în care fierăria era încă o artă. Mai la vale exista o a doua intrare, un portic de piatră săpat în zid, având un buiandrug pe care scria numele vilei, iar dincolo de portic se zărea o scară labirintică ce traversa grădina. Poarta de acolo părea la fel de solidă ca și cea de la intrarea principală. Daniel a înțeles că nu-i rămânea altceva de făcut decât să sară peste zid și să ajungă la casă străbătând pâlcul de copaci și având grijă să nu fie văzut. S-a întrebat dacă înăuntru vor fi fiind câini sau paznici ascunși. De unde stătea el, casa nu părea să fie luminată în nici un colțișor. Vila El Pinar emana un aer funebru, de singurătate și pustiu.

După ce a mers câteva minute de-a lungul zidului, s-a hotărât să-l escaladeze printr-un loc unde copacii erau mai deși. Pietrele din zid erau umede și alunecoase și a trebuit să încerce de mai multe ori până să reușească să sară de partea cealaltă. Imediat ce a aterizat pe covorul din ace de pin și crengi rupte, a simțit cum temperatura din jurul său scade brusc, de parcă ar fi intrat într-o pivniță. A urcat colina prudent, oprindu-se la fiecare pas ca să ciulească urechile, dar nu auzea decât vântul susurând printre frunze. După puțin timp a dat peste o alee pietruită care pornea de la intrare și ducea până la esplanada ce dădea ocol casei. A mers pe ea până când dinaintea ochilor i s-a înălțat fațada casei. S-a uitat de jur împrejur. Totul era învăluit în liniște și într-o penumbra densă. Dacă mai era cineva în acele locuri, nu avea nici o intenție să-și facă simțită prezența.

Clădirea era cufundată în întuneric, cu toate ferestrele în beznă, iar singurele zgomote ce se auzeau erau cel făcut de pașii săi și de vântul șuierând ușor printre copaci. Chiar și în lumina slabă a lunii, se vedea clar că vila El Pinar era lăsată în paragină de ani buni. Nedumerit, Daniel a cercetat atent

cu privirea fațada clădirii. Se aștepta să găsească paznici, câini sau, oricum, niște oameni înarmați. Poate că în sinea lui își dorise ca locuința să fie păzită. Să fie acolo cineva care ar fi putut sau ar fi vrut să-l rețină. Dar nu era nimeni.

S-a dus la una dintre ferestre și și-a lipit fața de sticla crăpată. Beznă – asta era tot ce se vedea în interior. A ocolit clădirea până a ajuns la un patio ce dădea într-o galerie de sticlă. A scrutat cu privirea interiorul galeriei, dar nu a remarcat nici o lumină, nici o mișcare. A luat o piatră și a spart un ochi de geam de la o ușă. Și-a vârât mâna prin spărtură și a deschis ușa. Mirosul casei l-a învăluit ca un spirit străvechi și răuvoitor ce-l așteptase cu nerăbdare. A făcut câțiva pași și și-a dat seama că tremura ca varga și că încă mai strângea piatra în mână. Nu a aruncat-o.

Galeria dădea într-o încăpere dreptunghiulară, care în vremurile ei bune trebuie să fi fost o sufragerie de gală. A străbătut-o și a ajuns la un salon cu ferestre imense, împodobite cu arabescuri, prin care se putea vedea toată Barcelona, acum parcă mai îndepărtată ca oricând. A continuat să exploreze casa, având senzația că se află în interiorul unei epave scufundate. Mobilierul era acoperit cu un giulgiu de ceață alburie, pereții erau întunecați, draperiile, deșirate sau căzute pe dușumea. În mijlocul salonului a dat peste un atrium interior ce se înălța până la tavanul spart, prin care pătrundeau câteva raze de lumină ca niște săbii de abur. A auzit o zbatere de aripi și o forfotă. Într-o parte se afla o scară de marmură somptuoasă, căreia i-ar fi stat mai bine într-un teatru decât într-o reședință particulară. Lângă scară se înălța o capelă micuță. Chipul lui Cristos crucificat se întrezărea în penumbră, brăzdat de lacrimi însângerate și având o privire acuzatoare. Mai încolo, după câteva uși închise, se distingea o ușă mare, care părea să deschidă calea spre interiorul casei. Daniel s-a oprit în dreptul ei. Un ușor curent de aer i-a mângâiat obraji și a adus cu el un miros. Ceară.

A înaintat câțiva pași de-a lungul unui coridor până a ajuns la o scară cu un aspect mai normal, despre care și-a zis că,

probabil, fusese destinată servitorilor. La câțiva metri mai încolo se deschidea o sală uriașă, în mijlocul căreia se aflau câteva scaune răsturnate și o masă. Tânărul a înțeles că nimerise în fosta bucătărie. De aici venea mirosul de ceară. O luminiță pâlpâitoare dezvăluia slab pereții. Daniel a observat că pe masă se întinsese o pată neagră, care dăduse pe de lături, stropind dușumeaua cu o baltă de beznă lichidă. Sânge.

— Cine e? s-a auzit o voce pe un ton aproape mai speriat decât era Daniel.

El s-a oprit și s-a ascuns în beznă. A auzit pași apropiindu-se încet.

— Cine e?

Daniel a strâns piatra în palmă și și-a ținut respirația. O siluetă cu o lumânare într-o mână și un obiect strălucitor în cealaltă se apropia de el. S-a oprit brusc, ca și cum ar fi intuit prezența lui Daniel. Acesta s-a uitat la umbra individului. Umbra ținea un pistol în mână și mâna îi tremura. A mai făcut câțiva pași și Daniel a văzut mâna care ținea pistolul trecând pragul dincolo de care se ascunsese el.

Frica i s-a transformat în furie și, înainte să-și dea seama ce face, a sărit asupra individului și l-a lovit cu putere în plină figură. A auzit un zgomot de oase rupte și un urlet. Arma a căzut pe jos. Daniel a continuat să lovească din toate puterile, descărcându-și asupra aceluia individ întreaga ură dinăuntrul lui. L-a lovit cu pumnii goi în față și în stomac. Individul încerca să-și apere fața și țipa neconținut, ca un animal cuprins de panică. Lumânarea căzută pe jos făcuse un cerc de ceară care acum luase foc. Lumina aceea slabă l-a ajutat să vadă chipul îngrozit al unui bărbat cu o constituție destul de fragilă. Surprins, Daniel a încetat să-l lovească. Bărbatul, care respira întretăiat și avea fața plină de sânge, îl privea uluit. Daniel a luat pistolul și i-a pus țeava între ochi. Bărbatul a scos un geamăt prelung.

— Nu mă omorî, te rog... a implorat el.

— Unde e Valls?

Bărbatul continua să nu înțeleagă nimic.

— Unde e Valls? a repetat Daniel, dându-și seama că vorbea pe un ton pe care nu și-l recunoștea, extrem de rece și plin de ură.

— Cine e Valls? a îngăimat bărbatul.

Daniel s-a pregătit să-l lovească cu patul pistolului în față și omul a închis ochii, tremurând. Abia atunci Daniel a înțeles că lovise un bătrân. S-a dat înapoi și s-a lipit cu spatele de perete. A inspirat adânc, încercând să-și recapete stăpânirea de sine. Bătrânul se făcuse ghem și suspina.

— Cine sunteți? a reușit să spună Daniel după ce a oftat adânc. Nu vreau să vă ucid. Vreau doar să știu cine sunteți și unde e Valls.

— Paznicul, a murmurat bătrânul. Sunt paznicul.

— Ce faceți aici?

— Mi-au zis că se vor întoarce. Să-i dau de mâncare și să-i aștept să se întoarcă.

— Cui să-i dați de mâncare?

Bătrânul a ridicat din umeri.

— Lui Valls?

— Nu știu cum îl cheamă. Mi-au lăsat pistolul ăsta și mi-au ordonat ca, dacă nu se întorc în decurs de trei zile, să-l ucid și să-l arunc în puț. Dar eu nu sunt un criminal...

— Când v-au zis asta?

— Nu mai știu. Acum câteva zile.

— Și cine v-a zis că se vor întoarce?

— Un căpitan de poliție. Nu mi-a zis cum îl cheamă. Mi-a dat niște bani. Vi-i dau pe toți.

Daniel a dat din cap că nu.

— Unde e omul ăsta? Valls.

— Jos, i-a zis bătrânul, arătându-i o ușă de fier aflată într-un colț al bucătăriei.

— Dați-mi cheile.

— Deci ați venit să-l omorâți.

— Cheile.

Bătrânul s-a căutat prin buzunare și i-a întins o legătură de chei.

— Ei v-au trimis? Polițiștii? Am făcut tot ce mi-au zis, dar de omorât nu pot să-l omor...

— Cum vă cheamă?

— Manuel. Manuel Requejo.

— Plecați acasă.

— Nu am casă... Stau într-o cocioabă din spatele casei, în pădure.

— Plecați de-aici.

Bătrânul a dat aprobator din cap. S-a ridicat cu greu și s-a sprijinit de masă ca să se poată ține pe picioare.

— Nu vreau să vă fac nici un rău, l-a asigurat Daniel. V-am luat drept altcineva.

Bătrânul i-a evitat privirea și s-a dus șontâcând spre ieșire.

— Îi faceți o favoare, a zis el.

5

Ușa de fier dădea într-o cămăruță cu rafturi pline cu cutii de conserve. Pe peretele din capătul încăperii se vedea o spăr-tură, iar prin ea, un tunel săpat în piatră, care cobora destul de abrupt. Imediat ce Daniel a pus piciorul în prag, l-a izbit duhoarea ce urca din subsol. Era un miros de animal, de excremente, sânge și frică. Și-a acoperit fața cu mâna și a ciulit urechile. A observat o lanternă atârnată de zid. A aprins-o și a îndreptat fasciculul de lumină către intrarea în tunel. O scară tăiată în piatră se pierdea într-un hău de întuneric.

A coborât încet. Zidurile erau umede și pietrele, alunecoase. Tocmai își zicea că, probabil, coborâse vreo zece metri, când a văzut că treptele se sfârșeau. Tunelul se lățea, căpătând dimensiunile unei camere. Duhoarea era atât de intensă, încât îți amorțea simțurile. Măturând întunericul cu raza de lumină, a văzut gratiile care despărțeau în două încăperea săpată în piatră. Tot mai contrariat, a plimbat lumina lanternei prin interiorul celulei. Era goală. Abia când a auzit zgomotul unei respirații greoaie și după ce a văzut un ghem de umbre conturând o siluetă scheletică, ce se târa spre raza de lumină,

și-a dat seama că se înșelase. Era ceva în celulă și a acceptat cu greu că acel ceva era om.

Ochi arși de beznă, ochi acoperiți cu o peliculă alburie, care păreau să nu mai vadă. Ochii aceia îl căutau. Silueta, niște zdrențe atârând pe un sac de oase pline de sânge uscat, de jeg și de urină, s-a agățat de una dintre gratii și a încercat să se ridice. Avea o singură mână. În locul celeilalte avea un ciot supurând, ars în foc. Creatura aceea s-a lipit de gratii de parcă ar fi vrut să-l miroasă. A zâmbit brusc și Daniel a înțeles că văzuse pistolul din mâna lui.

Daniel a încercat pe rând cheile până a dat peste cea care se potrivea. A deschis celula. Creatura îl urmărea, părând să aștepte cu nerăbdare. Daniel a văzut că din bărbatul pe care îl urâse zi de zi în ultimii ani rămăsese doar o umbră. Nu mai avea nimic din aspectul său impunător, din înfățișarea lui demnă, din prezența lui copleșitoare. Cineva sau ceva smulsese din el tot ce se poate smulge dintr-un om, lăsându-i doar o cumplită nevoie de beznă și uitare. Daniel a ridicat pistolul și l-a îndreptat către fața creaturii. Valls a izbucnit în râs, plin de bucurie.

— Tu mi-ai omorât mama.

Valls a încuviințat de mai multe ori și i-a îmbrățișat genunchii. Apoi, cu singura mână pe care o mai avea, a căutat arma și și-a dus-o la frunte.

— Te rog, te rog! l-a implorat printre lacrimi.

Daniel a strâns degetul pe trăgaci. Valls a închis ochii și s-a lipit cu fața de țeava pistolului.

— Uită-te la mine, *hijo de puta*¹.

Valls a deschis ochii.

— Spune-mi de ce.

Valls a zâmbit fără să înțeleagă. Pierduse mai mulți dinți și gingiile îi sângerau. Daniel i-a împins capul într-o parte și a simțit voma urcându-i în gât. A închis ochii și și-a invocat în minte imaginea fiului său, Julián, dormind liniștit în camera

1. Fiu de curvă (sp.).

lui. A îndepărtat arma și i-a deschis tamburul. A aruncat gloanțele pe pământul băltind și i-a dat un brânci lui Valls.

Valls l-a urmărit cu privirea, mai întâi surprins, apoi panicat, după care a început să adune gloanțele de pe jos și să i le întindă cu o mână tremurătoare. Daniel a aruncat arma într-un ungher al celulei și l-a apucat pe Valls de gât. O rază de speranță a apărut în ochii acestuia. Daniel l-a strâns cu putere și l-a târât afară din celulă, apoi în sus pe trepte. A deschis ușa de la bucătărie cu o lovitură de picior și a ieșit, fără să-i dea drumul nici o clipă lui Valls, care se lăsa târât, clătinându-se. Nu s-a mai uitat la el și nici nu i-a mai adresat vreun cuvânt. L-a târât prin grădină până la poarta de fier. Odată ajunși acolo, a căutat în mănunchiul de chei pe cea care deschidea poarta.

Valls începuse să geamă îngrozit. Daniel i-a făcut vânt în stradă. A căzut la pământ și Daniel l-a obligat să se ridice în picioare. Valls a făcut câțiva pași și s-a oprit. Daniel i-a tras un picior, obligându-l să meargă mai departe. L-a dus în șuturi până în piațeta unde aștepta deja un tramvai albastru. Se făcea ziuă. Pe cer se întindea o pânză roșiatică ce acoperea Barcelona și incendia marea îndepărtată. Valls a îngenuncheat implorator în fața lui Daniel.

— Ești liber, a zis Daniel. Dispari de aici.

Don Mauricio Valls, lumina epocii sale, a luat-o șchiopătând la vale, pe bulevard. Daniel a rămas nemișcat până când silueta acestuia a fost înghițită de cenușiul zorilor. Apoi s-a refugiat în tramvaiul gol, care aștepta. S-a așezat pe unul dintre locurile din spate. Și-a sprijinit fruntea de geam și a închis ochii. După puțin timp somnul l-a învins și, când l-a trezit taxatorul, un soare puternic împrăștia norii și Barcelona era plină de prospețime.

— Unde mergeți, șefu'? l-a întrebat taxatorul.

— Acasă, a zis Daniel. Mă duc acasă.

Tramvaiul a început să coboare panta și Daniel și-a lăsat privirea să alunece până la capătul de jos al bulevardului, simțind că nu mai avea nici o urmă de ură în suflet și că,

pentru prima dată după mulți ani, se trezise cu o amintire ce avea să-l însoțească pentru tot restul vieții: chipul mamei lui, o fată pe care deja o depășise ca vârstă.

— Isabella, a șoptit Daniel pentru sine. Ce mult mi-ar fi plăcut să te cunosc.

6

Se spune că a fost văzut la gura de metrou, că a coborât scările, căutând tunelul, ca și cum ar fi vrut să se întoarcă în infern. Se spune că oamenii, alungați de duhoarea emanată de trupul acela acoperit cu zdrențe, s-au dat la o parte din calea lui, prefăcându-se că nu-l văd. Se spune că a urcat într-un tren și s-a refugiat într-un colț al vagonului. Nimeni nu s-a apropiat de el, nimeni nu s-a uitat la el și nimeni nu a vrut mai apoi să accepte că îl văzuse.

Se spune că bărbatul acela invizibil plângea și țipa în metrou, implorând în van să vină cineva și să-l omoare, dar nimeni nu a vrut nici măcar să schimbe o privire cu un asemenea gunoi. Se spune că a umblat toată ziua cu metroul, schimbând trenurile, așteptând pe peron să vină altul în care să urce și să se lase purtat prin hățișul de tuneluri din labirintul subteran al Barcelonei, schimbând tren după tren după tren – și nu era nici unul care să-l ducă undeva.

Se spune că în după-amiaza aceea, când unul dintre trenuri a tras la capăt de linie, cerșetorul a refuzat să coboare și nu a ascultat ordinele controlorului și ale șefului de stație, așa că aceștia au chemat poliția. Imediat ce au urcat în vagon, polițiștii i-au cerut cerșetorului să se dea jos, dar acesta nu li s-a supus nici lor. Atunci unul dintre polițiști s-a apropiat de el, acoperindu-și fața cu mâna. L-a atins ușor cu țeava pistolului. Se spune că în acel moment cerșetorul a căzut fără suflare, iar zdrențele de pe el s-au rupt, lăsând la vedere ceea ce părea a fi un cadavru intrat deja în descompunere.

În loc de orice act de identitate, strângea în pumn o fotografie în care apărea o tânără necunoscută. Unul dintre

polițiști a luat fotografia Aliciei Gris și a păstrat-o ani în șir în dulăpiorul său de la sediul poliției, ferm convins că fata aceea nu era altcineva decât moartea, care-și lăsase cartea de vizită în mâna aceluia biet nefericit înainte de a-l trimite la osânda veșnică.

Cadavrul a fost preluat de cei de la serviciile funerare ale orașului și transportat în locul unde sfârșeau toți cei nedoriți, trupurile lipsite de identitate și sufletele părăsite pe care orașul le lăsa în urmă noapte de noapte. În amurg doi lucrători l-au vârat într-un sac de lână purtând mirosul sutelor de trupuri ce făcuseră ultimul lor drum înăuntrul său și l-au aruncat în partea din spate a camionului. Au urcat pe vechiul drum spre castelul Montjuic, ce străjuia deasupra mării ca de foc și a miilor de siluete de îngeri și spirite din orașul morților, care păreau să-și fi dat întâlnire pentru a-l acoperi cu insulte pe ultimul său drum, către groapa comună, acolo unde, într-o altă viață, cerșetorul, omul invizibil, trimisese atâția inși de ale căror nume nici măcar nu-și mai amintea.

Ajunși la marginea gropii – un hău nesfârșit, plin de trupuri acoperite cu var –, cei doi lucrători au deschis sacul și l-au aruncat pe *don* Mauricio Valls printre cadavre. Se spune că a căzut cu fața în sus, cu ochii deschiși, iar lucrătorii au văzut, înainte de a se îndepărta de groapa comună, cum o pasăre neagră a coborât pe cadavru și a început să-i ciugulească ochii, în timp ce în depărtare răsuna dangătul tuturor clopotelor din Barcelona.

BARCELONA

23 aprilie 1960

Sosise și ziua mult așteptată.

Puțin înainte de lăsatul zorilor, Fermín se trezise în călduri. S-a avântat atât de tare, încât a lăsat-o pe Bernarda epuizată pentru o săptămână, grație unui acces de erotism matinal care a mutat mobilele din dormitor și a atras protestele vehemente ale vecinilor.

— E de la luna plină, a încercat Fermín să se explice în fața vecinei când a văzut-o în spălător prin geamul luminatului. Nu știu ce se întâmplă, dar pur și simplu mă transform.

— Așa o fi, numai că în loc de lup, vă transformați în porc. Poate vă controlați totuși, că pe aici stau și copii care încă nu au fost nici la prima comuniune.

Ca întotdeauna după ce Fermín ceda chemării monei, îl cuprindea o foame de tigru. Și-a făcut o omletă din patru ouă cu șuncă și cașcaval, pe care a înfulecat-o cu o jumătate de pâine și un strop de șampanie. Odată sătul, a mai tras o dușcă și s-a îmbrăcat cu hainele potrivite pentru a face față unei zile ce se anunța complicată.

— De ce te-ai îmbrăcat ca un scafandru? l-a întrebat Bernarda din pragul bucătăriei.

— Din prudență. De fapt e un treni vechi, căptușit cu exemplare din *ABC*, iar prin astea nu trece nici apa sfințită. Pun ei ceva în cerneala tipografică. Și se pare că o să-i tragă o ploaie ca lumea.

— Astăzi, de Sant Jordi?

— Nebănuite sunt căile Domnului, dar de obicei ți-o trage de câte ori poate, a replicat Fermín.

— Fără blasfemii în casa asta, Fermín.

— Iartă-mă, iubirea mea. Iau imediat pastila contra agnosticului și-o să-mi treacă.

Fermín nu mințea. Se anunțase că, exact în cea mai importantă zi pentru Barcelona, toate dezastrele biblice aveau să se năpustească asupra acestui oraș al cărților și al trandafirilor. Toți experții – Serviciul Național de Meteorologie, Radio Barcelona, *La Vanguardia* și Jandarmeria – păreau să se fi înțeles între ei. Ultima picătură la diluviul ce avea să vină o adăugase faimoasa ghicitoare Madame Carmanyola. Ghicitoarea era celebră pentru două lucruri: mai întâi pentru înfățișarea ei de nimfetă rudimentară, prin care încerca să ascundă faptul că în realitate nu era altcineva decât un domn vânjos din Cornellá pe nume Cucufate Brotolí, dedat unei feminități grosolane după ce toată viața fusese un modest notar și apoi își dăduse în sfârșit seama că i se potrivea mult mai bine să se îmbrace ca o târfă și să-și miște șoldurile în ritm senzual de flamenco, iar în al doilea rând pentru infailibilele sale pronosticuri meteorologice. Dincolo de calitățile și instrumentele fiecăruia, ideea era că se pusese cu toții de acord. Ziua de Sant Jordi avea să fie una în care să nu scoți nici un câine afară.

— Păi, atunci ar fi mai bine să nu scoți nasul din casă, l-a sfătuit Bernarda.

— Nici nu se pune problema. Doar nu degeaba *don Miguel de Cervantes* și colegul său, *William Shakespeare*, au murit în aceeași zi, adică în 23 aprilie. Dacă amândoi au dat colțul, cu o asemenea precizie, în aceeași zi, noi, librarii, nu ne putem lăsa mai prejos. Astăzi o să aducem la un loc cărți și cititori chiar dacă generalul *Espartero* ar trage cu tunurile din castelul Montjuic.

— Măcar o să-mi aduci un trandafir?

— O să-ți aduc o caleașcă plină cu cei mai proaspeți și mai mirositori trandafiri, bobocelul meu.

— Și dă-i unul și doamnei Bea, că știi cum e Daniel. Sigur uită.

— După ce ani de zile i-am tot schimbat băiatului proverbialele scutece, ar fi culmea să uit tocmai astăzi un detaliu strategic de o asemenea anvergură.

— Ai griją să nu te facă ploaia ciuciulete.

— Dacă mă plouă, am să mă întorc mai fecund și mai fertil.

— Doamne Dumnezeu, o să ajungem în iad.

— Măcar să ajungem satisfăcuți ca la carte.

După o serie de săruturi, ciupituri de fund și alte giugiuleli, Fermín a ieșit în stradă convins că în ultimul moment avea să se producă o minune și soarele va străluci ca într-un tablou de Sorolla.

I-a furat din mers ziarul portăresei, pentru că era bârfitoare și fascistă, și a citit că previziunile meteorologice erau aceleași. Se anunțau trăsnete, tunete, fulgere, furtună cu bucăți de gheață de mărimea unor castane, plus un uragan gata să împrăștie prin aer cel puțin un milion de cărți și de trandafiri, care aveau să amerizeze și să formeze o insulă, Barataria, hăt departe, acolo unde orizontul își pierde numele său dulce.

— Mai vedem noi, și-a zis Fermín, donând ziarul unui amărât făcut una cu scaunul pe care dormea dus lângă chioșcul din Canaletas.

Fermín nu era singurul care simțea așa. Barcelonezul e o ființă care nu pierde nici o ocazie de a contrazice clasici precum harta presiunii atmosferice sau logica aristotelică. În dimineața aceea, în ciuda cerului de culoarea trâmbițelor morții, toți librarii din oraș s-au trezit devreme, pregătiți să își instaleze pe stradă tarabele cu cărți și, dacă era cazul, să facă față tuturor tornadelor și taifunurilor din lume. Văzând desfășurarea de *esprit de corps* pe Ramblas, Fermín a simțit că în ziua aceea optimiștii aveau să învingă.

— Așa-mi place. Cu două perechi de coaie. Poate să toarne cu găleata, noi nu ne mișcăm de-aici.

Nici florarii, cu oceanul lor de trandafiri roșii, nu s-au lăsat mai prejos. Fix la ora nouă străzile din centrul Barcelonei erau împodobite pentru marea sărbătoare a cărților, în speranța că profețiile amenințătoare nu aveau să-i sperie pe îndrăgostiți, pe cititori și pe toți acei gură-cască ce se adunau în fiecare

23 aprilie¹, începând din anul 1930, pentru a participa, conform părerii lui Fermín, la cea mai mare sărbătoare din universul cunoscut. Iar la nouă și douăzeci și patru de minute s-a produs, contrar așteptărilor, minunea cea mare.

2

Un soare saharian a sfâșiat perdelele și jaluzelele dormitorului și s-a năpustit asupra lui Daniel. El a deschis ochii și nu i-a venit să creadă. A văzut lângă el spatele gol al lui Bea și a început să-l lingă de sus în jos, făcând-o să se trezească râzând și să se întoarcă brusc spre el. Daniel a strâns-o în brațe și a sărutat-o încet pe buze, ca și cum ar fi vrut să o bea. A dat așternutul la o parte și s-a uitat încântat la trupul ei, mângâind-o pe pânțele cu vârful degetelor, până când Bea i-a prins mâna între coapse și i-a lins buzele cu poftă.

— E Sant Jordi. O să întârziem.

— Sunt sigur că Fermín a deschis deja.

— Cincisprezece minute, a acceptat Bea.

— Treizeci, a cerut Daniel.

Până la urmă au fost patruzeci și cinci – mai mult sau mai puțin.

Pe la jumătatea dimineții străzile începuseră să fie tot mai animate. Un soare de catifea și un cer de un albastru fosforescent tapițau orașul în timp ce mii de barcelonezi ieșeau să se plimbe printre sutele de tarabe cu cărți care invadaseră trotuarele și zonele pietonale. Bătrânul Sempere hotărâse că taraba lor trebuia să fie exact în fața librăriei, în mijlocul străzii Santa Ana. Mai multe mese încărcate cu cărți străluceau la soare. În spatele meselor, servind clienții, împachetând cărți sau uitându-se pur și simplu la trecători, se afla întreaga echipă Sempere. Fermín, primul pe baricade, își dăduse jos

1. Sărbătoarea Cărții în Barcelona, organizată de Sant Jordi (Sfântul Gheorghe), patronul spiritual al Cataloniei.

trenciul și rămăsese numai în cămașă. Imediat lângă el se afla Daniel, apoi venea Bea, care ținea socotelile.

— Și cum rămâne cu potopul promis? a întrebat Daniel, ocupându-și locul.

— E în drum spre Tunisia, că acolo e mai mare nevoie de el. Dar, Daniel, ce-i cu fața asta a ta de fustangiu? Se vede că primăvara te face să-ți pierzi capul...

Domnul Sempere și *don* Anacleto, care le dădea întotdeauna un pic de ajutor, deși când era vorba de împachetat cărți avea două mâini stângi, se așezaseră pe scaune și îi sfătuiau pe cei indeciși. Sofia îi îmbrobodea pe tinerii care se apropiau să o privească și până la urmă plecau cu câte o carte cumpărată. Lipit de ea, Fernandito era nebun de gelozie, dar și trufaș. Până și ceasornicarul cartierului, *don* Federico, însoțit de intermitenta sa pereche, Merceditas, venise să-și ofere sprijinul.

Dar, fără îndoială, cel mai mult și mai mult se bucura micuțul Julián, care nu-și mai lua ochii de la spectacolul oferit de trecătorii cu cărți și flori în brațe. Urcat pe o ladă, lângă mama lui, o ajuta să numere monedele, timp în care părea hotărât să dea gata rezerva de bomboane Sugus din buzunarul tren-ciului lui Fermín. La un moment dat Daniel s-a uitat la micuț și i-a zâmbit. Trecuse mult timp de când Julián nu-l mai văzuse pe tatăl său atât de binedispus. Poate că umbra aceea de tristețe care-l însoțise atâta vreme avea să dispară, precum norii amenințători de care toată lumea vorbea, dar nimeni nu-i văzuse. Uneori, când zeii sunt neatenți, iar destinul rătăcește drumul, chiar și oamenii buni încep să aibă puțin noroc în viață.

3

Se îmbrăcase în negru din cap până-n picioare și avea privirea ascunsă în spatele unor ochelari de soare în care se reflecta imaginea străzii Santa Ana, acum plină de lume. Alicia a făcut câțiva pași pe stradă, apoi s-a ascuns sub un

portic. De acolo a urmărit pe furiș cum membrii familiei Sempere vindeau cărți, stăteau de vorbă cu trecătorii și se bucurau de ziua aceea într-un mod în care ea știa că nu se va putea bucura niciodată.

A zâmbit văzându-l pe Fermín cum le lua cărțile cumpărătorilor neatenți și le înlocuia cu altele, pe Daniel și pe Bea mângâindu-se pe ascuns și privind-se într-un fel care o umplea de gelozie, deși știa foarte bine că nu are nici o justificare, pe Fernandito fermecat de Sofía lui și pe bătrânul Sempere uitându-se mulțumit la familia și prietenii săi. I-ar fi plăcut să se ducă la ei și să-i salute. Să le spună că nu mai aveau de ce să se teamă și să le mulțumească pentru că îi fuseseră alături, chiar dacă pentru puțină vreme. I-ar fi plăcut, mai mult decât orice, să fie unul dintre ei, dar știa că trebuie să se considere norocoasă și numai pentru simplul fapt că avea să-i poarte în amintire. Era gata să plece, când a simțit o privire care a oprit timpul în loc.

Micuțul Julián o fixa, cu un zâmbet trist pe chip, de parcă i-ar fi citit gândurile. Băiețelul a ridicat mâna și a salutat-o în semn de adio. Alicia l-a salutat și ea. O clipă mai târziu dispăruse.

— Pe cine saluți, dragul meu? l-a întrebat Bea, urmărind privirea fiului ei ațintită asupra mulțimii.

Julián a întors capul spre mama lui și a luat-o de mână. Fermín, care se apropiase pentru a da iama în rezerva de Sugus, despre care credea cu naivitate că încă mai e în trenchi, a găsit doar niște buzunare goale. S-a întors spre Julián, pregătit să-l facă cu ou și cu oțet, dar l-a văzut gesticulând și i-a urmărit privirea captivată.

Alicia.

A simțit-o chiar și în absența ei, fără să fi fost nevoie s-o vadă, și a mulțumit cerului – sau cine o fi fost cel care mutase norii amenințători pe alte meleaguri – pentru că i-o aducea din nou aproape. Poate că până la urmă Bernarda avea dreptate când zicea că în lumea asta mizerabilă unele lucruri sfârșesc uneori așa cum trebuie să sfârșească.

Și-a luat treniul și s-a aplecat spre Bea, care tocmai încasase banii de pe câteva cărți de *sir* Arthur Conan Doyle, cumpărate de un tânăr cu lentilele ochelarilor cât niște funduri de borcan.

— Auziți, șefa, puștiulică m-a lăsat fără muniție și simt cum mi-a scăzut glicemia mai ceva ca după un discurs ținut de La Pasionaria¹. Ținând cont de faptul că toți cei de aici, mai puțin prostuța de Merceditas, sunt supracalificați în meseria asta, dau o fugă să văd dacă găsesc o cofetărie mai acătării, ca să-mi împrăpățez forțele, și, cu un drum, îi cumpăr și Bernardei niște flori.

— Am pus deoparte trandafiri la florăria de lângă biserică, i-a zis Bea.

— Nu îți scapă nimic...

Bea s-a încruntat văzându-l cât de grăbit pleacă.

— Unde se duce Fermín? a întrebat Daniel.

— Numai Dumnezeu știe...

4

A găsit-o la capătul cheiului, așezată pe o valiză. Fuma în bătaia soarelui și urmărea cum echipajul încărca lazi și cufere pe o navă de croazieră care colora în alb apele portului. Fermín s-a așezat lângă ea. Au tăcut o vreme, bucurându-se unul de prezența celuilalt fără să aibă nevoie de cuvinte.

— Ce valiză mare, a zis el într-un târziu. Credeam că dumneata ești singura femeie din lume care știe să călătorească cu bagaj puțin.

— E mai simplu să lași în urmă niște amintiri neplăcute decât niște pantofi buni.

— Cum eu nu am decât o singură pereche...

— Sunteți un ascet.

1. Dolores Ibárruri (1895-1989), supranumită La Pasionaria, fost om politic spaniol, secretar general al Partidului Comunist din Spania.

— Cine ți-a făcut bagajul? Fernandito? Șmecherul naibii, a și învățat să tacă chitic.

— L-am pus să jure că nu va spune nimănui.

— Cum l-ai convins? Un sărut cu limba?

— Fernandito o are pe Sofia pentru sărutat și e foarte bine că e așa. I-am dat cheile apartamentului meu, ca să locuiască acolo.

— Hai să ținem informația asta departe de urechile domnului Sempere, tutorele legal al fetei.

— O idee excelentă.

Alicia l-a privit. Fermín s-a pierdut în ochii aceia felini, adânci și insondabili. Un puț de întuneric. Ea l-a apucat de o mână și i-a sărutat-o.

— Unde ai dispărut? a întrebat Fermín.

— Pe ici, pe colo. Am legat firele.

— În jurul cărui gât?

Alicia i-a oferit un zâmbet de gheață.

— A trebuit să rezolv niște lucruri. Să duc poveștile la bun sfârșit. Mi-am făcut meseria.

— Credeam că te-ai retras.

— Am vrut doar să-mi las biroul curat și ordonat, a zis ea. Nu-mi place să fac lucrurile pe jumătate.

— Și nu aveai de gând să-ți iei rămas-bun?

— Știți că nu-mi plac despărțirile, Fermín.

— N-ar fi fost rău să fi știut și eu că ești întreagă și în viață.

— V-ați îndoit cumva?

— Am avut momentele mele de slăbiciune. E din cauza vârstei. Pe măsură ce lupul își arată colții, ești tot mai fricos. I se mai spune și chibzuială.

— Aveam de gând să vă trimit o ilustrată.

— De unde?

— Încă nu m-am hotărât.

— Am impresia că vaporul ăsta nu merge pe Costa del Sol. Alicia a negat.

— Nu. Ceva mai departe.

— Mă gândeam eu. La cât e de mare... Pot să te întreb ceva?

— Dacă nu are legătură cu destinația mea.

— Familia Sempere e în siguranță? Daniel, Bea, bunicul, Julián?

— Acum da.

— Și în ce infern a trebuit să cobori ca să fii sigură că nevinovații pot trăi în liniște – sau măcar într-o ignoranță netulburată?

— În nici unul care să nu-mi fi ieșit în cale, Fermín.

— Tare bine miroso țigările astea! Par scumpe. Firește. Mereu ți-au plăcut lucrurile frumoase și fine. Eu sunt mai din topor și militez pentru strânsul curelei.

— Vreți una?

— De ce nu? Dacă nu am Sugus, ceva tot trebuie să-i dau bestiei din mine. N-am mai fumat din vremea războiului, când îmi făceam țigări din chiștoace și buruieni pișate. Bănuiesc că de atunci lucrurile s-au mai îmbunătățit.

Alicia a aprins o țigară și i-a întins-o. Fermín a admirat urma de ruj roșu de pe filtru, apoi a tras un fum zdravăn.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Chiar vreți să știți?

— Sufăr de când mă știu de mania de a afla adevărul. Habar n-ai câte probleme îți poate aduce atitudinea asta, mai ales dacă mă gândesc cât de liniștiți trăiesc toți proștii.

— E o poveste lungă și eu trebuie să prind un vapor.

— Ceva timp tot trebuie să mai găsești ca să iluminezi un biet prost ca mine înainte de a ridica ancora.

— Chiar vreți să vă spun?

— Așa sunt eu.

Timp de o oră Alicia i-a povestit tot ce-și amintea, începând cu viața de la orfelinat și continuând cu cea de pe străzi, până a ajuns să lucreze sub comanda lui Leandro Montalvo. I-a povestit despre misiunile avute de-a lungul anilor, cum începuse să creadă că-și pierduse sufletul pe parcurs, fără să bănuiască nici o clipă că de fapt continuase să-l poarte ascuns

adânc în ea, și cum a renunțat până la urmă să mai lucreze pentru Leandro.

— Cazul Valls trebuia să fie pașaportul meu spre libertate, ultima mea misiune.

— Dar nu există așa ceva, corect?

— Nu, bineînțeles că nu. Fiecare e liber doar în măsura în care nu știe adevărul.

Alicia i-a povestit despre întâlnirea cu Gil de Partera de la hotelul Palace, despre misiunea pe care o primise, cum îi băgaseră pe gât un coleg, pe căpitanul Vargas, și cum de fapt misiunea ei era de a face o investigație care nu ducea nicăieri.

— Greșeala mea a fost că nu mi-am dat seama că misiunea era o înșelătorie. De la bun început. Pentru că în realitate nimeni nu voia să-l salveze pe Valls. Își făcuse prea mulți dușmani. Făcuse prea multe prostii. Încălcase regulile jocului abuzând de privilegiile sale și își pusese complicii în pericol. Când crimele lui l-au ajuns din urmă, a fost lăsat singur. Valls era de părere că exista un complot împotriva lui și nu era prea departe de adevăr. Dar făcuse să curgă atâta sânge, încât nu mai știa pe unde să scoată cămașa. Ani în șir a crezut că fantomele din trecutul său se întorseseră pentru a se răzbuna. Salgado și Prizonierul Cerului, David Martín, și atâția alții. Dar nu i-a trecut nici o clipă prin minte că de fapt cei care voiau cu adevărat să-l distrugă erau tocmai cei pe care-i credea prietenii și protectorii săi. Când ești la putere, nimeni nu te înjunghie în față, ci pe la spate, în timp ce te îmbrățișează. Nimeni dintre cei de la vârf nu voia să-l salveze și nici să-l găsească. Tot ce voiau ei era să se asigure că o să dispară și că urmele a tot ce făcuse aveau să fie șterse pentru totdeauna. Erau prea mulți oameni implicați. Vargas și cu mine am fost niște simple instrumente. Tocmai de aceea la sfârșit trebuia să dispărem și noi.

— Numai că Alicia mea are mai multe vieți decât o pisică și a știut încă o dată cum să-și bată joc de doamna cu coasa.

— Am scăpat ca prin urechile acului. Cred că mi-am cheltuit toate viețile pe care le mai aveam, Fermín. A venit momentul să ies și eu din scenă.

— Pot să-ți spun că-mi vei lipsi?

— Dacă deveniți sentimental, vă arunc în apă.

Vaporul a emis un semnal sonor și ecoul lui s-a împrăștiat în tot portul. Alicia s-a ridicat.

— Pot să-ți duc eu valiza? Promit să rămân pe țarm. Vapoarele îmi trezesc amintiri neplăcute.

A condus-o până la pasarelă, pe care urcau ultimii pasageri. Alicia i-a arătat biletul contramaistrului și, grație unui bacșiș gras, acesta i-a spus unui mus să ducă bagajul în cabina doamnei.

— O să te mai întorci cândva la Barcelona? Orașul ăsta e fermecat, să știi. Ți se bagă pe sub piele și nu mai scapi de el...

— Va trebui să aveți grijă de el în locul meu, Fermín. Și de Bea, de Daniel, de bătrânul Sempere, de Bernarda, de Fernandito, de Sofía, dar mai ales să aveți grijă de dumneavoastră și de micuțul Julián, că el e cel care într-o bună zi o să ne facă nemuritori pe toți.

— Asta-mi place. Chestia cu nemuritorii – mai ales acum, când încep să scârțâi din toate încheieturile.

Alicia l-a îmbrățișat strâns și l-a sărutat pe obraz. Fermín a știut că plângea, așa că s-a ferit să se uite în ochii ei. Nu se făcea să-și piardă amândoi demnitatea tocmai acum, după ce scăpaseră ca prin minune.

— Nici să nu vă gândiți să rămâneți pe chei ca să fluturați batista în semn de adio, l-a avertizat Alicia.

— Stai liniștită.

Fermín și-a coborât privirea și a auzit pașii Aliciei îndepărtându-se în sus, pe pasarelă. S-a întors fără să ridice privirea din pământ și a pornit-o agale la drum, cu mâinile în buzunare.

L-a întâlnit la capătul cheiului. Daniel stătea pe bordură, cu picioarele atârându-i deasupra apei. Au schimbat o privire și Fermín a oftat adânc. S-a așezat lângă Daniel.

— Mă gândeam că am reușit să mă fac pierdut, a zis Fermín.

— De vină e apa de colonie cu care te dai. O simți și din mormânt. Ce ți-a spus?

— Alicia? Povești care nu te lasă să dormi.

— Poate ai chef să mi le spui și mie.

— Altă dată. Am experiență în domeniul insomniei, așa că nu le recomand.

Daniel a ridicat din umeri.

— Cred că sfatul ăsta vine prea târziu, a zis el.

Ecoul semnalului sonor al navei de croazieră a inundat portul. Daniel a făcut un semn cu capul către vaporul care începuse să se îndepărteze încet de chei.

— Cele de genul ăsta pleacă în America.

Fermín a dat aprobator din cap.

— Îți mai amintești cum stăteam aici cu ani în urmă și eram ferm hotărâți să îndreptăm lucrurile pe lumea asta?

— Asta era pe vremea când mai credeam că lumea poate fi îndreptată.

— Eu încă o mai cred.

— Pentru că încă mai ai caș la gură, chiar dacă te bărbierești.

Au rămas acolo, contemplând nava de croazieră ce tăia Barcelona oglindită în apele portului și transformând cel mai frumos miraj din lume într-o spumă albă. Fermín și-a mutat privirea de la vapor abia după ce pupa acestuia, însoțită de un stol de pescăruși, s-a pierdut în negura ce învăluia rada portului. Daniel, gânditor, îl urmărea cu privirea.

— Te simți bine, Fermín?

— Ca un taur de rasă.

— Mie mi se pare că nu te-am văzut niciodată atât de trist.

— Înseamnă că e cazul să îți pui ochelari.

Daniel nu a insistat.

— Ce zici? a spus el. Ne ducem și noi încet? Te invit la un vin spumos la El Xampanyet.

— Mulțumesc, Daniel, dar astăzi mai că-mi vine să zic nu.

— Ai uitat? Avem toată viața înaintea!

Fermín a zâmbit, iar Daniel și-a dat seama pentru prima dată că vechiului său prieten nu-i mai rămăsese pe cap nici un fir de păr care să nu fie cărunt.

— Așa ți se pare ție, Daniel. Eu mai am doar amintirile.

Daniel l-a strâns prietenește de braț și l-a lăsat singur cu amintirile și cu conștiința lui.

— Nu sta prea mult, i-a zis el.

1964

De fiecare dată când fiul său, Nicolás, îl întreba cum ajunge cineva un bun ziarist, Sergio Vilajuana îi răspundea mereu cu aceeași maximă:

— Un ziarist bun e ca un elefant: are nas bun, urechi bune și mai ales nu uită niciodată.

— Dar colții?

— De ei trebuie să ai grijă, fiindcă întotdeauna se găsește câte unul care are chef să ți-i smulgă.

Ca de obicei, și în acea dimineață Vilajuana și-a dus fiul mai mic la școală, apoi s-a îndreptat spre redacția ziarului *La Vanguardia*. Drumul îl ajuta să-și pună ordine în gânduri înainte de a se adânci în jungla redacției și de a parcurge știrile zilei. Când a ajuns la sediul ziarului, pe strada Pelayo, i-a ieșit în întâmpinare Jenaro, un om bun la toate, care încerca cu disperare de mai bine de cincisprezece ani să-l convingă pe directorul ziarului să-i dea o rubrică la secția de sport, pentru ca astfel să-și poată împlini visul său de o viață, adică să poată călca în loja prezidențială a echipei Barcelona.

— Asta se va întâmpla după ce vei învăța să citești și să scrii, Jenaro, că minuni nu se mai petrec nici la Fátima, și deocamdată, dacă nu te apuci să dai cu mopul, n-o să te lase în lojă nici la un meci de juniori, îi spunea mereu Mariano Carolo, directorul ziarului.

Imediat ce l-a văzut intrând pe ușă, Jenaro s-a apropiat de el, cu chipul plin de îngrijorare.

— Domnule Vilajuana, a venit cenzorul de la minister și vă așteaptă... a șoptit el.

— Iar? Oamenii ăștia nu au nimic altceva mai bun de făcut?

Vilajuana a scrutat din prag sala redacției până ce a văzut silueta inconfundabilă a cenzorului său favorit, un individ cu părul pomădat și cu o piele verzuie ca o pară, așteptând lângă biroul său.

— A, era să uit, aveți un colet, a zis Jenaro. Nu cred să fie o bombă, pentru că l-am scăpat pe jos și văd că suntem întregi cu toții.

Vilajuana a luat coletul, apoi s-a răsucit pe călcâie, hotărât să scape de vizita cenzorului, o piață rea ce încerca de câteva săptămâni să-l prindă *in fraganti* ca să-i ceară explicații pentru un articol cu frații Marx, despre care el, cenzorul, avea convingerea că era o apologie a masoneriei internaționale.

S-a dus la o cafenea dosită undeva prin întunecimea *de profundis* de pe strada Tallers, o cafenea poreclită „La Duhoare“ de ziariști, dansatoare de cabaret și de toată fauna din partea de nord a cartierului Raval care-și făcea veacul în localul acela. A cerut o cafea și s-a refugiat la o masă cât mai retrasă, care nu fusese atinsă niciodată de vreo rază de soare. S-a uitat atent la colet. Era un plic burdușit, legat cu scotch, pe care scria numele său și adresa redacției ziarului *La Vanguardia*. Ștampila poștei, pe jumătate ștearsă de nenumăratele mâini prin care trecuse, era din Statele Unite ale Americii. La expeditor era scris doar atât:

A. G.

Lângă nume era un desen identic cu scara în spirală care apărea pe coperta tuturor romanelor lui Víctor Mataix din seria *Labirintul spiritelor*. A deschis plicul și a scos un teanc de documente legat cu o sfoară. Sub nod a văzut o cartolină cu antetul hotelului Algonquin din New York, pe care scria:

Un ziarist priceput va ști să găsească povestea care trebuie spusă...

Vilajuana s-a încruntat și a desfăcut nodul. A întins pe masă teancul de hârtii și a încercat să înțeleagă ceva din încâlceala de liste, tăieturi din ziare, fotografii și însemnări scrise de mână. I-au trebuit câteva minute până să-și dea seama la ce se uită.

— Dumnezeu, a șoptit.

După-amiază Vilajuana a anunțat că se procopsise cu un virus extrem de periculos și contagios, care-ți transforma sistemul digestiv într-un câmp minat, așa că, pentru a nu-i face pe toți membrii redacției să stea încontinuu la coadă la toaletă, se hotărâse să nu apară la birou toată săptămâna. Când a venit și ziua de joi, Mariano Carolo, directorul ziarului, căruia ceva nu-i mirosea a bine, s-a prezentat acasă la Vilajuana, ținând în mână un sul de hârtie igienică.

— Un om prevenit face cât doi, a zis directorul.

Vilajuana a oftat și l-a lăsat să intre. Directorul s-a dus țintă în salon. S-a apropiat de un perete plin cu hârtii și le-a examinat sumar.

— E ceea ce pare? a întrebat.

— Aș zice că e doar începutul.

— Și cine-i sursa?

— N-aș ști să-ți spun.

— Aha. Dar măcar e de încredere?

— Cred că da.

— Bănuiesc că-ți dai seama că dacă publicăm așa ceva, ne vor închide ziarul, noi doi vom sfârși predând spaniola în Cerro Muriano, iar dragul nostru proprietar va fi silit să se autoexileze într-o țară cât mai muntoasă și mai inaccesibilă.

— Îmi asum răspunderea.

Carolo s-a frecat cu o mână pe stomac și i-a aruncat o privire temătoare. De când era directorul ziarului, făcea ulcer până și în somn.

— Când mă gândesc cât de bine mi-era ca Noël Coward al Cataloniei, a murmurat directorul.

— Adevărul e că nu știu ce să fac, a zis Vilajuana.

— Știi cum să mergi mai departe?

— Da, am o pistă.

— Am să le zic că pregătești o serie de reportaje despre realizările secrete, dar extraordinare, ale generalisimului ca scenarist, o latură a sa extrem de puțin explorată.

— Nu știe Hollywoodul ce a pierdut.

— Țasta da titlu de prima pagină. Ține-mă la curent. Ai două săptămâni.

Vilajuana și-a petrecut restul săptămânii analizând fiecare document și punându-l unde îi era locul într-o diagramă în formă de copac. Când se uita la copac, își zicea că e doar unul printre atâția alții și că dincolo de pereții casei îl așteaptă o întreagă pădure. După ce a parcurs toate documentele și și-a dat seama de toate implicațiile, s-a întrebat dacă să urmeze sau nu pista.

Alicia îi pusese la îndemână aproape toate piesele puzzle-ului. De aici încolo totul depindea de el. Două nopți albe l-au făcut să se hotărască. Prima oprire a fost la Registrul de Stare Civilă, un edificiu lugubru înălțat lângă port, ce adăpostea un purgatoriu de arhive și birocați care ajunseseră să se contopească într-o simbioză perfectă. Și-a petrecut acolo mai multe zile, scormonind printr-un munte de dosare, dar nu a găsit nimic. Începuse să creadă că pista sugerată de Alicia era falsă, dar în a cincea zi a dat peste un om de serviciu bătrân, care trăia lipit de un aparat de radio și asculta cu smerenie meciurile de fotbal și emisiunile cu sfaturi pentru îndrăgostiți în timp ce-și făcea veacul într-o magherniță plină cu cârpe de spălat pe jos și tot soiul de alte ustensile. Noii angajați îi ziceau Matusalem, pentru că era singurul care supraviețuise repetatelor epurări administrative. Acești noi centurioni, mai ferchezuiți și mai școliți decât predecesorii lor, erau de două ori mai greu de abordat și nici unul dintre ei nu a știut să-i explice de ce, în ciuda tuturor eforturilor, nu reușea să găsească registrele cu certificatele de deces și de naștere din Barcelona de dinainte de 1944.

„Asta era înainte de schimbarea sistemului de înregistrare“, a fost singurul răspuns pe care a reușit să-l primească.

Lui Matusalem, care făcea în așa fel încât să dea cu mopul pe la picioarele ziaristului ori de câte ori acesta încerca să scoțească prin dosare și prin cutiile cu fișele de emiteră a certificatelor, i s-a făcut până la urmă milă de el.

— Ce tot căutați, omul lui Dumnezeu?

— Încep să cred că umblu după Sfântul Giulgiu.

Grație bacșișului și a complicității tacite între toți cei ostracizați, Matusalem i-a zis că de fapt ziaristul nu ar trebui să caute hârtii, ci o persoană anume.

— *Doña María Luisa*. În vremurile de dinainte ea era cea care organiza hârțiile în instituția asta. Ce să mai zic...

Încercările de a o găsi pe numita *María Luisa* s-au izbit de același zid.

— Persoana respectivă s-a pensionat, l-a informat noul director al instituției pe un ton din care reieșea că un om înțelept ar fi pus armele în cui și s-ar fi dus la plimbare prin Barceloneta.

I-a luat două săptămâni ca să o găsească. *María Luisa Alcaine* locuia aproape de Plaza Real, într-un apartament micuț, la ultimul etaj al unui bloc fără lift și fără vreo speranță că ar putea avea așa ceva vreodată, înconjurată de porumbare, de terase începute și lăsate în plata Domnului și de cutii pline cu hârtii, stivuite până la tavan. Anii de după pensionare nu fuseseră foarte blânzi cu ea. Atunci când i-a deschis ușa, ziaristul a avut impresia că are în față o femeie foarte bătrână.

— *Doña María Luisa Alcaine*?

— Cine ești dumneata?

Vilajuana se așteptase la această întrebare, așa că își pregătise un răspuns care îl asigura că acea ușa nu avea să-i fie trântită în nas, fie și numai preț de câteva secunde.

— Numele meu este Sergio Vilajuana. Sunt ziarist la *La Vanguardia*. Vin din partea unei prietene de-a unui vechi cunoscut de-al dumneavoastră. Un anume căpitan Vargas. Vă mai amintiți de el?

Doña María Luisa a suspinat adânc, s-a întors și a lăsat ușa deschisă în urma ei. Femeia trăia singură în vizuina aia, prăpădindu-se încet de cancer sau de uitare. Fuma sudând țigările, de parcă ar fi fost artificii de San Juan, și când tușea, părea să-și scuipe sufletul din ea.

— Acum ce mai contează? s-a justificat ea. Luați loc. Dacă aveți unde.

În după-amiaza aceea María Luisa i-a povestit că în urmă cu mulți ani, pe când ea era secretară șefă la Registrul de Stare Civilă, a trecut pragul instituției un căpitan de poliție pe nume Vargas.

— Un bărbat adevărat, cum nu mai găsești acum.

Vargas i-a arătat o listă cu coduri de certificate de naștere și de deces care păreau să aibă legătură unele cu altele. Aceeași listă pe care Vilajuana o primise în colet, dactilografiată cu grijă.

— Așadar, vă amintiți de el?

— Bineînțeles că-mi amintesc.

— Știți unde aș putea găsi registrele cu acele certificate emise înainte de 1944?

Luisa și-a aprins altă țigară, a tras un fum atât de adânc, încât Vilajuana a fost convins că o va ucide pe loc, apoi, ieșind dintr-un nor de fum ce lăsa impresia că în interiorul ei se produsese o explozie, i-a făcut semn să o urmeze.

— Ajutați-mă, i-a zis, arătând spre o stivă de cutii ce se înălța într-un colț al bucătăriei. Sunt cele două de jos de tot. Le-am adus la mine ca să evit să fie distruse. Mă gândeam că Vargas va veni după ele într-o bună zi și, cu puțin noroc, și după mine. Dar cum au trecut deja patru ani, mă gândesc că dragul meu căpitan mi-a luat-o înainte în cursa spre paradis.

María Luisa i-a zis că imediat după ce Vargas plecase de la Registrul de Stare Civilă, ea începuse să pună lucrurile cap la cap. Cercetând certificatele, a găsit tot mai multe coduri emise în aceeași zi și era evident că în multe dintre cazuri nu fusese urmată procedura legală.

— Sute de copii. Furați de lângă părinții lor, care probabil că au fost uciși sau băgați în pușcărie pe viață. Și în cutiile

astea se află numai documentele pe care am reușit să le găesc în câteva zile. Am adus acasă cât am apucat, pentru că imediat ce au început să mă întrebe de căpitan, mi-am dat seama că până acolo mi-a fost. Asta e tot ce am reușit să salvez. La o săptămână după ce Vargas a umblat prin registre, s-a zis că a avut loc un incendiu la arhivă. Nu a mai rămas nimic dinainte de 1944. După două zile m-au concediat, acuzându-mă că incendiul ar fi avut loc din cauza mea. Vă dați seama ce mi-ar fi făcut dacă ar fi știut că am adus acasă documentele astea. Dar au crezut că toată arhiva fusese distrusă în incendiu. Trecutul nu dispăre, oricât se chinuie tâmpiții să-l uite și șarlatanii să-l falsifice, pentru ca mai apoi să ni-l vândă ca și cum ar fi ceva nou.

— Ce ați făcut în toți anii ăștia?

— Am murit încet. Așa sunt omorâți oamenii decenti în țara asta: încetul cu încetul. Moartea fără suferință le este rezervată nemernicilor. Oamenilor de felul meu li se asigură o moarte prin uitare, ni se închid toate ușile, ni se arată încontinuu că de fapt nu existăm. Doi ani am vândut lozuri în plic la metrou, până când au aflat și m-au dat afară și de acolo. Nu am reușit să mă mai angajez nicăieri. De atunci trăiesc din mila vecinilor.

— Nu aveți familie?

— Am un copil, dar i-au băgat în cap că maică-sa e o comunistă de rahat și de atunci nu l-am mai văzut.

María Luisa se uita la el cu un surâs enigmatic.

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, *doña* María Luisa?

— Să spuneți adevărul.

Vilajuana a scos un oftat.

— Ca să fiu sincer cu dumneavoastră, nu știu dacă voi fi în stare să fac asta.

— Aveți copii?

— Patru.

Vilajuana s-a pierdut în privirea muribundeii din fața lui. Nu avea unde să se ascundă.

— Faceți-o pentru ei. Spuneți adevărul pentru ei. Când și cum veți putea. Dar nu ne lăsați pradă uitării. Deja suntem mulți. Cineva trebuie să vorbească și în numele nostru.

Vilajuana a încuviințat. María Luisa i-a întins mâna și el i-a strâns-o.

— Voi face tot ce pot, a zis el.

În noaptea aceea, în timp ce-i întindea pijamaua, Nicolás l-a fixat cu privirea, simțind că gândurile tatălui său bântuiau prin cine știe ce punct al geografiei celeste.

— Tată?

— Spune.

— O întrebare de elefanți.

— S-auzim.

— De ce te-ai făcut ziarist? Mama zice că bunicul ar fi vrut să te faci altceva.

— Bunicul tău a vrut să mă fac avocat.

— Și nu te-ai luat după el.

— Există momente – dar astea nu trebuie să te afecteze pe tine, nici acum și nici în viitorul apropiat, să fii sigur de asta –, există momente când e bine să nu ascuți de părinți.

— De ce?

— Pentru că unii părinți – dar nu e cazul meu – greșesc atunci când cred că ei știu ce e mai bine pentru copiii lor.

— Eu voiam să zic... de ce ai vrut să te faci ziarist.

Vilajuana a dat din umeri.

— Pentru salariul uriaș și pentru programul de lucru fix.

Nicolás a izbucnit în râs.

— Nu, serios! Spune-mi de ce.

— Nu știu, Nico. A trecut mult de când am luat hotărârea asta. Uneori, după ce anii trec, ceea ce la început ți se părea cât se poate de clar nu mai e chiar așa.

— Dar elefantul nu uită. Nici cu prețul colților.

— Bănuiesc că nu.

— Și atunci?

Învins, Vilajuana a dat aprobator din cap.

- Ca să spun adevărul. De asta m-am făcut ziarist.
Nicolás, gânditor, păru să-i cântărească răspunsul solemn.
— Și ce e adevărul?
Vilajuana a stins lumina și l-a sărutat pe copil pe frunte.
— Mai bine întreab-o pe maică-ta.

O poveste nu are început și nici sfârșit, doar căi de acces.

O poveste e un nesfârșit labirint de cuvinte, imagini și spirite care uneltesc pentru a ne dezvălui adevărul invizibil despre noi înșine. Până la urmă o poveste nu este altceva decât o conversație între cel care povestește și cel care ascultă, iar un povestitor poate povesti numai atât cât îl țin puterile și un cititor poate citi numai cât are scris pe suflet.

Aceasta e regula de aur care susține întregul artificiu de hârtie și cerneală, pentru că atunci când se sting luminile, când muzica tace și fotoliile rămân goale, tot ce contează e mirajul întipărit în teatrul imaginației pe care orice cititor îl are în mintea sa. Asta, plus speranța oricărui povestitor: că cititorul și-a deschis inima pentru vreunul dintre oamenii de hârtie și i-a dat ceva din el însuși ca să-l facă nemuritor, chiar dacă numai pentru câteva minute.

Odată spuse toate acestea, cu o solemnitate mai mare decât e cazul, ar fi mai bine să aterizăm în pagină și să-l rugăm pe prietenul nostru, cititorul, să ne însoțească pe drumul final al acestei povești și să ne ajute să descoperim lucrul cel mai greu de descoperit pentru un biet povestitor captiv în propriul său labirint: ieșirea.

Prefață la

Labirintul spiritelor

(*Cimitirul Cărților Uitate*, volumul al IV-lea),

de Julián Carax.

Éditions de la Lumière, Paris, 1992.

Ediție îngrijită de Émile de Rosiers Castellaine.

CARTEA LUI JULIÁN

Am știut dintotdeauna că într-o bună zi voi scrie această poveste. Istoria familiei mele și a Barcelonei fermecate, plină de cărți, amintiri și secrete, în care m-am născut și care m-a urmărit toată viața, chiar dacă eram conștient de faptul că, probabil, nu era altceva decât încă un vis de hârtie.

Tatăl meu, Daniel Sempere, a încercat să o scrie înaintea mea și aproape că și-a pierdut tinerețile în încercarea asta. Ani în șir, după miezul nopții, tata se furișa în vârful picioarelor imediat ce se convingea că mama se lăsase deja pradă brațelor lui Morfeu, cobora în librărie și se închidea în depozit, unde stătea la lumina unei lămpi. Înarmat cu un stilou cumpărat de la piață, se lupta cu teancul de sute de pagini până se lumina de ziuă.

Mama nu i-a reproșat asta niciodată și a preferat să simuleze că nu-și dă seama, așa cum se simulează atâtea lucruri într-o căsnicie pentru a o menține pe linia de plutire. Era îngrijorată de obsesia lui aproape la fel de mult ca mine, care începeam să mă tem că tata o luase razna la fel ca Don Quijote, dar invers, nu de la atâta citit, ci de la atâta scris. Mama știa foarte bine că tata trebuia să treacă prin chinul acela de unul singur, nu pentru că ar fi avut ambiții literare, ci pentru că lupta cu cuvintele era modalitatea lui de a descoperi cine e cu adevărat și de a încerca să recupereze memoria și spiritul mamei lui, pe care o pierduse la vârsta de cinci ani.

Îmi amintesc de o noapte în care m-am trezit brusc înainte de venirea zorilor. Inima îmi bătea cu putere și am simțit că nu-mi mai ajunge aerul. Visasem că tata se risipea într-o ceață și că îl pierdeam pentru totdeauna. Nu visam asta pentru

prima dată. Am sărit din pat și am coborât în fugă în librărie. L-am găsit în depozit, încă într-o formă solidă, având la picioare un munte de foi de hârtie făcute cocoloș. Degetele îi erau pătate cu cerneală și avea ochii înroșiți. Așezase pe birou vechea fotografie cu Isabella la vârsta de nouăsprezece ani, portretul acela pe care știam cu toții că-l purta mereu la el, îngrozit de ideea că i-ar uita cumva chipul.

— Nu pot, a șoptit el. Nu pot să-i redau viața.

Mi-am înghițit lacrimile și l-am privit în ochi.

— Am s-o fac eu pentru tine, i-am zis. Țiți promit.

Tata, care obișnuia să zâmbescă atunci când mă lăsam cuprins de accese de seriozitate, m-a îmbrățișat. După ce mi-a dat drumul, văzând că nu aveam de gând să mă mișc din loc, mi-a întins stiloul.

— Vei avea nevoie de asta. Eu nu mai știu nici cu ce parte scrie...

M-am uitat la ustensila aceea rudimentară și am dat încet din cap că nu.

— Eu o să scriu la mașină, am declarat. La o mașină Underwood, alegerea profesioniștilor.

Faza cu „alegerea profesioniștilor“ o văzusem într-o reclamă dintr-un ziar și mă impresionase. Eram convins că e suficient să dispui de o asemenea măgăoaie, mare și grea cât o locomotivă cu aburi, pentru a face trecerea de la un scriitor de duminică la unul profesionist. Intențiile mele declarate i-au luat prin surprindere pe părinții mei.

— Ce, acum vrei să te faci scriitor profesionist? Cu Underwood și mai știu eu ce?

„Dacă tot veni vorba, adăugați un birou la ultimul etaj al unui zgârie-nori, un Martini în mână și în poală o muză cu buzele de un roșu violent, îmbrăcată în lenjerie fină“, a propus emisfera stângă a creierului meu. Pe atunci cam așa îmi imaginam eu scriitorii profesioniști, cel puțin pe cei care scriau toate acele romane polițiste ce-mi alungau somnul și mă țineau cu sufletul la gură. Dar, dincolo de speranțele mele, nu mi-a scăpat ușoara ironie care răzbătea din tonul amabil al

tatălui meu. Dacă avea de gând să-mi pună la îndoială vocația, atunci scandalul era asigurat.

— Da, i-am replicat eu sec. Ca Julián Carax.

„Acum să te văd“, mi-am zis în gând.

Tata a ridicat din sprâncene. Lovitura îl năucise.

— Și de unde știi tu cu ce scrie Carax – ca să nu mai zic de unde știi cine e?

Am așizat privirea aceea misterioasă pe care o inventasem ca să dau de înțeles că știam mai multe decât își imagina oricine.

— Știi o grămadă, am insinuat eu.

La noi în casă numele lui Julián Carax fusese rostit întotdeauna în șoaptă și cu ușile închise, însoțit de priviri ascunse și fără să fie lăsat vreodată la îndemâna copiilor, de parcă ar fi fost vorba de unul dintre acele medicamente pe a cărui etichetă apare un craniu cu două oase încrucișate. Habar n-aveau bieții mei părinți că eu încă de la opt ani descoperisem că în sertarul de sus al dulapului din sufragerie, la care ajungeam cu ajutorul unui scaun și al unei cutii de lemn, stăteau ascunse după două cutii de biscuiți Camprodón (pe care le-am înfulecat în întregime) și o sticlă cu muscat – din pricina căreia la nouă ani era să intru în comă alcoolică – mai multe romane de Julián Carax, reeditate de un prieten de familie, *don* Gustavo Barceló.

Până să împlinesc zece ani, le-am citit pe toate de două ori și, chiar dacă nu le-am înțeles prea bine, am rămas marcat de proza aceea limpede ce îmi incendiase închipuirea cu imagini, lumi și personaje pe care nu aveam să le mai uit vreodată. Ajuns în acel punct de intoxicație a simțurilor, mi-a fost clar că dorința mea cea mai mare era să învăț să fac ceea ce făcea Carax și să devin succesorul lui cel mai priceput în arta de a spune o poveste. Dar intuiam că, pentru a reuși, mai întâi trebuia să aflu cine era și de ce părinții mei doriseră să nu știu nimic despre el.

Din fericire, unchiul meu de împrumut, Fermín Romero de Torres, nu împărtășea politicile informative ale părinților

mei. La vremea aceea Fermín nu mai lucra la librărie. Venea des pe la noi, dar păstra întotdeauna o aură de mister când cineva aducea vorba despre noua lui slujbă și nici el, nici vreunul dintre membrii familiei mele nu păreau să aibă curajul de a limpezi lucrurile. Indiferent de natura noii sale munci, de un lucru puteam fi siguri: avea timp berechet pentru citit. Printre lecturile sale recente se numărau mai multe studii de antropologie, de pe urma cărora ajunsese să formuleze teorii speculative aplicate, o activitate care, conform spuselor lui, îl ajuta la combaterea colicilor nefritice și îi ușura eliminarea pe cale urinară a pietrelor lui de la rinichi, mari cât un sâmbure de moșmon japonez (*sic*).

Conform uneia dintre acele teorii ciudate, datele acumulate de medicina legală de-a lungul a câtorva sute de ani demonstau fără echivoc că, după milenii de așa-zisă evoluție, omenirea nu reușise mare lucru în afară de faptul că mai eliminase din părul de pe corp și că perfecționase chiloții și uneltele de silex. Pornind de la această premisă, se dezvolta, cumva inexplicabil, a doua parte a teoriei, care susținea ceva de genul că evoluția asta de doi bani nu a reușit să observe faptul că, cu cât te străduiești mai tare să-i ascunzi ceva unui copil, cu atât el va fi mai decis să găsească ce-i ascunzi, fie că e vorba de dulciuri sau de o ilustrată cu fete nerușinate arătându-și farmecele.

— Și e foarte bine că e așa, pentru că dacă dorința asta arzătoare de a afla lucruri noi va dispărea, iar tinerii se vor mulțumi cu tot soiul de mizerii în ambalaje sclipitoare, vândute de șarlatanii zilei, fie că e vorba de un aparat electrocasnic miniatural sau de un pisoar de jucărie, și vor deveni incapabili să înțeleagă ceva aflat mai sus de șezutul lor, atunci vom regresa la epoca troglodiților.

— E cam apocaliptic ce spuneți, ziceam eu râzând și făcând uz de un cuvânt învățat tot de la Fermín, a cărui utilizare îmi aducea de fiecare dată o recompensă sub forma unei bomboane Sugus.

— Așa-mi place, zicea Fermín. Cât timp pe lume vor mai fi puștani care știu să folosească o busolă, mai există speranță.

Poate de vină a fost influența nefastă a lui Fermín sau, poate, agerimea dobândită de pe urma lecturii atâtor romane polițiste, pe care le devoram ca pe drajeuri, oricum, cert este că misterul din jurul lui Julián Carax și a faptului că părinții mă botezaseră tocmai cu prenumele lui a început curând să se risipească, datorită capacității mele de a pune lucrurile cap la cap, de a surprinde discuții secrete, de a-mi băga nasul unde nu-mi fierbe oala și mai ales de a citi toate paginile scrise de tata și despre care el credea că ajungeau la coșul de gunoi. Iar acolo unde puterea mea de detecție și deducție nu răzbătea, ajungeau Fermín și notele lui informative, care îmi dădeau indirect cheile necesare pentru a rezolva misterul și a face legătura corectă între diversele fragmente ale poveștii.

În dimineața aceea, de parcă nu ar fi avut și-așa destule pe cap, tata a primit două vești: prima era că fiul său de zece ani, adică eu, voia să se facă scriitor *profesionist*, iar a doua, că descifrasem anumite secrete pe care el se chinuise mereu să le ascundă de mine din vremuri imemorabile, cred că mai degrabă din pudoare decât din vreun alt motiv. Spre lauda lui, trebuie să recunosc că a încasat totul destul de bine și, în loc să țipe la mine și să mă amenințe că mă trimite la internat sau că mă pune să muncesc într-o carieră de piatră, bietul de el nu a făcut altceva decât să mă privească lung.

— Credeam că vrei să fii librar, ca mine, ca tatăl meu, ca bunicul, ca aproape tot neamul Sempere de când se știe...

Profitând de faptul că-l luasem prin surprindere, mi-am zis că era momentul să-mi clarific poziția.

— Eu am să mă fac scriitor. Romancier. Ca să sar calul. Parcă așa se spune, nu?

Ultima parte am zis-o mai mult în glumă, dar cuvintele mele nu au părut să-l distreze deloc pe tata. Și-a încrucișat brațele, s-a lăsat pe spate în scaun și m-a privit cu luare-aminte. Cățelușul își arăta colții și asta nu-i plăcea deloc. „Bun venit în lumea paternității“, i-am zis în gând. „Ca să vezi ce pățești dacă faci copii.“

— Mama ta mi-a zis mereu că vei fi scriitor, dar credeam că o spune numai ca să mă necăjească.

Cu atât mai bine pentru mine. Dacă mama s-ar înșela vreodată asupra unui lucru, atunci acela avea să fie momentul Judecății de Apoi și sunt sigur că s-ar întâmpla exact de ziua Sfinților Inocenți. Dar pentru că se născuse alergic la resemnare, tata continua să-și mențină postura dojenitoare și m-am temut că urma să înceapă un discurs descurajator.

— Când eram de vârsta ta, și eu am crezut că am stofă de scriitor, a zis el.

Vedeam cum se apropie, ca un meteorit cuprins de flăcări. Dacă nu îl dezarmam rapid, tata avea să-mi țină o predică despre pericolul de a-ți dedica viața literaturii, adică cuiva care, așa cum auzisem de atâtea ori din gura câte unui autor mort de foame care călca pragul librăriei și pe care trebuia întotdeauna măcar să-l crezi, dacă nu și să-l inviți la masă, simțea pentru fideliile ei discipoli același devotament pe care îl simte o călugăriță insectă pentru partenerul ei. Înainte ca tata să apuce să se aprindă, am aruncat o privire melodramatică asupra cocoloașelor de hârtie împrăștiate pe jos, după care m-am uitat la el fără să spun nimic.

— După cum zice Fermín, numai înțelepții greșesc, s-a văzut silit să spună tata.

Atunci mi-am dat seama că aici contraargumentul meu putea funcționa și ca un soi de punte de legătură cu premisa principală, aceea că noi, cei din neamul Sempere, nu eram hărăziți scrisului și că poți sluji foarte bine literatura ca librar, fără a te expune eșecului total și întunecimii. Și pentru că în adâncul meu bănuiam că bietul tata are mai multă dreptate decât un sfânt, am trecut la atac. Într-un duel retoric nu trebuie să cedezi niciodată inițiativa, cu atât mai puțin când oponentul e în avantaj.

— Cred că Fermín voia să spună că numai înțelepții, atunci când greșesc, își recunosc greșeala, pe când tâmpiții greșesc încontinuu, dar nu o recunosc niciodată și au mereu impresia că dreptatea e de partea lor. Fermín zice că asta e principiul arhimedic al imbecilităților comunicante.

— A, da?

— Da. După părerea lui, un imbecil e un animal care nu știe sau nu poate să-și schimbe concepțiile, am forțat eu nota.

— Văd că ești expert în filosofia și știința lui Fermín.

— Dar nu are dreptate?

— Ce are cu siguranță e plăcerea nemăsurată de a spune vrute și nevrute.

— Adică?

— Adică de a-și băga nasul unde nu-i fierbe oala.

— Înseamnă că și-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala și atunci când mi-a zis că demult ar fi trebuit să-mi arăți ceva.

Tata a rămas descumpănit câteva clipe. Orice pericol de a-mi ține o predică dispăruse, iar acum se clătina, fără să știe de unde avea să vină următoarea lovitură.

— Ce a zis?

— Ceva de cărți. Și de morți.

— Morți?

— A zis ceva despre un cimitir. Faza cu morții am pus-o de la mine.

De fapt în mintea mea toată povestea avea legătură cu Carax, cel care, după câte credeam eu, amesteca frecvent noțiunea de carte cu cea de moarte. Tata rămăsese pe gânduri. Ochii i-au scânteiat, așa cum se întâmpla de fiecare dată când îi venea o idee.

— S-ar putea ca în cazul ăsta chiar să aibă dreptate, a zis el.

Începeam să simt parfumul îmbătător al victoriei apropiindu-se tot mai mult.

— Bine, du-te sus și îmbracă-te, mi-a spus tata. Dar să n-o trezești pe maică-ta.

— Mergem undeva?

— E secret. O să-ți arăt ceva ce mi-a schimbat viața și poate că o va schimba și pe a ta.

Mi-am dat seama că inițiativa nu-mi mai aparținea și că se întorsese roata.

— La ora asta?

Tata a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul.

— Există lucruri care se pot vedea numai pe întuneric.

2

În dimineața aceea tata m-a dus pentru prima dată la Cimitirul Cărților Uitate. Era toamna anului 1966 și burnița umpluse Ramblas de mici ochiuri de apă, care străluceau ca niște lacrimi de cupru sub pașii noștri. Ceața pe care o visasem de atâtea ori ne învăluia, dar s-a ridicat când am ajuns pe strada Arco del Teatro. În fața noastră s-a deschis un tunel întunecat din care, după puțin timp, a răsărit un palat cu ziduri de piatră înnegrită. Tata a bătut într-o poartă cu un mâner în formă de drăcușor. Spre surprinderea mea, cel care ne-a deschis nu a fost altul decât Fermín Romero de Torres, care a zâmbit malițios când m-a văzut.

— Era vremea, a zis. De la atâtea mister și prefăcătorie, era să fac ulcer.

— Deci aici lucrați acum, domnule Fermín? l-am întrebat eu cam intrigat. Asta e o librărie?

— Ceva de genul ăsta, deși stă cam prost la secțiunea de benzi desenate... Haideți, intrați.

Fermín ne-a condus de-a lungul unei galerii curbe, pe zidurile căreia se vedea fresce cu îngeri și creaturi de basm. Nu are rost să vă mai spun că eu eram deja în transă. Și habar n-aveam că minunățiile de-abia începuseră.

Galeria ne-a purtat pașii până la intrarea sub o cupolă imensă, care se înălța la nesfârșit, într-o cascadă de lumină înfricoșătoare. M-am uitat în sus și, ca prin minune, în fața ochilor mei a apărut o structură labirintică. Turnul se înălța într-o spirală infinită, semănând cu un recif pe care ar fi naufragiat toate bibliotecile lumii. Am înaintat încet, cu gura căscată, către castelul acela construit din toate cărțile scrise vreodată. Am avut senzația că intrasem într-una dintre cărțile lui Carax și m-am temut că, dacă voi avea îndrăzneala de a merge mai departe, clipa aceea avea să se prefacă în pulbere, iar eu mă

voi trezi în camera mea. Tata a apărut lângă mine. M-am uitat la el și l-am luat de mână, chiar dacă numai pentru a mă convinge că eram treaz și că locul acela exista cu adevărat. Tata a zâmbit.

— Bine ai venit la Cimitirul Cărților Uitate, Julián.

Mi-a luat ceva timp până să îmi vin în fire și să mă supun iarăși legii gravitației. Văzându-mă mai liniștit, tata mi-a șoptit din întuneric:

— Julián, locul acesta e o taină, un sanctuar. Fiecare carte, fiecare tom pe care-l vezi are suflet. Sufletul celui care a scris-o și sufletul celor care au citit-o, au trăit și au visat cu ea. De fiecare dată când o carte ajunge în mâinile altcuiva, de fiecare dată când altcineva își lasă privirea să alunece pe paginile ei, un spirit crește și se face tot mai puternic. Când bunicul tău m-a adus aici, cu mulți ani în urmă, locul acesta era deja foarte vechi. Poate că e la fel de vechi ca orașul însuși. Nimeni nu știe exact de când există sau cine l-a creat. O să-ți spun ce mi-a spus și mie bunicul tău. Când pierde o bibliotecă sau când se închide o librărie, când o carte dispăre în noianul uitării, cei care știm de existența acestui loc, paznicii lui, facem tot ce trebuie pentru ca ea să ajungă aici. În locul acesta cărțile de care nu-și mai amintește nimeni, cărțile pierdute în negura timpului, continuă să trăiască, așteptând ca într-o bună zi să ajungă din nou în mâinile unui nou cititor, ale unui nou spirit. La librăria noastră vindem cărți noi și cumpărăm cărți vechi, dar în realitate cărțile nu au stăpân. Fiecare carte de aici a fost cel mai bun prieten al cuiva. Acum ne mai are doar pe noi, Julián. Vei putea păstra secretul acesta?

Mi-am lăsat privirea să se piardă în imensitatea aceluia loc și în lumina lui fermecată. Am dat din cap că da și tata a zâmbit. Fermín mi-a adus un pahar cu apă și s-a uitat lung la mine.

— Știe puștiulică regulile? a întrebat.

— Asta urma să-i spun, a zis tata.

Apoi mi-a spus toate regulile și obligațiile pe care trebuia să le accepte oricine intra în confreria secretă a Cimitirului

Cărților Uitate, vorbindu-mi și despre privilegiul de a adopta o carte și de a deveni protectorul ei pe viață.

Ascultându-l, începusem să mă întreb dacă nu cumva avea și un alt motiv pentru care alesese exact acea zi pentru a-mi dinamita privirea și mintea cu tot ce vedeam în jurul meu. Poate că tata făcea de fapt o ultimă încercare și, prezentându-mi orașul acela populat de sute de mii de cărți abandonate, deci de vieți, idei și universuri uitate, nu urmărea altceva decât să-mi arate o metaforă a viitorului care mă aștepta dacă aveam să continui să cred cu încăpățânare că într-o bună zi îmi voi putea câștiga traiul din literatură. În caz că asta urmărise, vederea labirintului a avut asupra mea un efect opus. Dacă până atunci vocația mea fusese într-o câtva un soi de vis infantil, începând din acea zi mi s-a întipărit definitiv în inimă. Și nimic din ce mi-ar fi spus tata sau oricine altcineva nu mi-ar fi putut schimba țelurile.

Probabil că destinul a ales pentru mine.

În lunga mea peregrinare prin tunelurile labirintului, am ales o carte intitulată *Tunica stacojie*, un roman aparținând unei serii numite *Orașul blestemaților*, scrisă de un anume David Martín, un autor de care nu mai auzisem niciodată. Sau poate ar trebui să spun că de fapt cartea m-a ales pe mine, pentru că atunci când i-am văzut coperta, am avut ciudata senzație că romanul acela mă aștepta de ceva timp, ca și cum ar fi știut că în dimineața aceea o să dau peste el.

După ce am ieșit într-un final din labirint, tata a văzut ce carte țineam în mână și s-a făcut palid la față. Pentru o clipă am crezut că o să pice lat.

— Unde-ai găsit cartea asta? a reușit el să îngaime.

— Pe o masă, într-una din săli... Era așezată în picioare, ca și cum cineva ar fi lăsat-o acolo anume ca s-o găsească eu.

Fermín și tata au schimbat o privire impenetrabilă.

— Nu e bine? am întrebat. Să aleg alta?

Tata a dat din cap că nu.

— Destinul, a șoptit Fermín.

Am zâmbit exaltat. Exact la asta mă gândisem și eu, chiar dacă nu știam prea bine de ce.

Mi-am petrecut restul săptămânii în transă, citind aventurile povestite de David Martín și savurând fiecare scenă ca și cum aș fi contemplat un tablou imens, unde, cu cât mă uitam mai mult, descopeream tot mai multe detalii și contururi. Tata s-a adâncit și el în propria-i visare, numai că neliniștile lui păreau a fi de orice altă natură, numai literare nu.

Așa cum li se întâmplă multor bărbați, tata începuse să simtă că nu mai e tânăr și asta îl făcea să revină tot mai des la imagini din copilărie, să caute răspunsuri la niște întrebări pe care încă nu le înțelegea foarte bine.

— Ce se-ntâmplă cu tata? am întrebat-o pe mama.

— Nimic. Crește.

— Încă nu a crescut destul?

Mama a oftat înțelegătoare.

— Așa sunteți voi, bărbații.

— Eu am să cresc repede, ca să nu-ți fac probleme.

Mama a zâmbit.

— Nu e nici o grabă, Julián. Lasă viața să-și vadă de drumul ei.

În timpul uneia dintre misterioasele lui călătorii spre centrul buricului său, tata s-a întors de la poștă cu un pachet primit din Paris. În pachet era o carte intitulată *Îngerul din cețuri*. Orice lucru care pomenea de îngeri și de neguri avea tot ce-i trebuia pentru a-mi stârni interesul, așa că m-am hotărât să aflu mai multe, fie și numai pentru a-mi da seama de ce făcuse tata fața aceea după ce deschisese pachetul și văzuse cartea. Din cercetările mele a reieșit că romanul fusese scris de un anume Boris Laurent, care, după cum aveam să aflu mai târziu, nu era altceva decât un pseudonim al lui Julián Carax. Cartea venise cu un autograf care a făcut-o pe mama să plângă – și nu era o femeie care să plângă cu una, cu două –, iar pe tata l-a convins definitiv că destinul ne avea pe toți la mână și ne ținea de ceva ce tata nu a vrut să precizeze, dar

eu am înțeles imediat că era vorba de o zonă extrem de sensibilă.

Dincolo de toate, trebuie să mărturisesc că eu am fost cel mai surprins. Din cine știe ce motive, fusesem dintotdeauna convins că Julián Carax murise în vremuri imemorabile (adică într-o epocă istorică ce cuprindea tot ce se întâmplase înainte de nașterea mea). Mereu m-am gândit la Carax ca la una dintre multele fantome ale trecutului ivite brusc în acel palat fermecat care era memoria oficială a familiei mele. Când mi-am dat seama că Julián Carax trăia și scria bine mersi la Paris, am avut o epifanie.

Mângâind paginile *Îngerului din cețuri*, am înțeles dintr-odată ce aveam de făcut. Așa s-a născut planul ce trebuia să mă facă să-mi duc la împlinire destinul, acel destin care se hotărâse în sfârșit să facă și vizite la domiciliu, pentru ca mai apoi, după mulți ani, să lumineze această carte.

3

Viața a trecut în zbor printre revelații și himere, cum îi e obiceiul, fără să ne dea prea multă atenție tuturor celor care călătorim atârând de dârlogul ei. M-am bucurat de două copilării: una destul de convențională, dacă o fi existând așa ceva, vizibilă pentru toți cei din jurul meu, și alta imaginară, de care știam doar eu. Mi-am făcut câțiva prieteni foarte buni – și când spun asta, mă gândesc mai ales la câteva cărți. Ca elev mă plictiseam cumplit și am căpătat obiceiul de a-mi petrece orele de la școala iezuită având capul în nori, obicei pe care încă-l mai am. Am avut norocul să dau peste câțiva profesori buni, ce s-au arătat răbdători și au înțeles că nu aveau de ce să mă pedepsească sau să se poarte urât cu mine doar pentru simplul motiv că eram altfel decât ceilalți. De ce nu ar fi avut loc în lumea asta mare și câte un Julián Sempere?

Probabil că, citind între cei patru pereți ai librăriei, mergând la bibliotecă sau ascultându-l pe Fermín, care avea mereu de

oferit câte o teorie, un sfat sau o bruftuluială, am învățat mai multe despre lume decât în toți anii de școală.

— La școală mi se zice că sunt cam ciudat, i-am mărturisit lui Fermín într-o zi.

— Asta e de bine. Să-ți faci griji abia când vor începe să-ți spună că ești normal.

De bine, de rău, nimeni nu m-a acuzat vreodată că aș fi normal.

Bănuiesc că adolescența mea e ceva mai interesantă din punct de vedere biografic, fie și numai prin faptul că am trăit-o în cea mai mare parte în afara capului meu. Visurile mele de hârtie și ambițiile mele de a deveni un războinic al stiloului și de a nu cădea pe câmpul de luptă căpătau tot mai multă forță. Moderate, e drept, de o anumită doză de realism, dobândită pe măsură ce timpul trecea și-mi dădeam seama tot mai bine cum funcționau angrenajele lumii. Pe la jumătatea drumului înțelesesem deja că visurile mele erau destul de imposibile, dar și că dacă renunțam la ele înainte de a intra în ring, nu aveam cum să câștig vreodată lupta.

Continuam să fiu convins că într-o bună zi zeei din Parnas o să se milostivească de mine și o să-mi dea voie să învăț să spun o poveste. Până atunci adunam materiale și așteptam ziua în care aveam să-mi deschid propria fabrică de vise și coșmaruri. Am adunat încetul cu încetul, cu mai multă sau mai puțină pricepere, dar cu sârguință, tot ce am găsit despre familia mea, despre multele ei secrete și despre nenumăratele ițe ce formau micul univers al celor din neamul Sempere, un imaginar pe care m-am trezit botezându-l *Saga Cimitirului Cărților Uitate*.

Pe atunci, dincolo de îndârjirea mea de a afla tot ce se putea afla despre familia mea, inclusiv ceea ce nu trebuia să se afle, mai aveam două mari pasiuni: una magică și celestă, adică cititul, și alta pământeană și previzibilă, adică iubirile juvenile.

În ceea ce privește ambițiile literare, succesele mele erau de la invizibile la inexistente. În acea perioadă am început să scriu cel puțin o sută de romane execrabile, care au pierit toate înainte de vreme, plus câteva sute de povestiri, piese de teatru, seriale radiofonice, ba chiar și poezii, pe care nu le arătam nimănui, spre binele tuturor. Îmi ajungea să le citesc eu și să-mi dau seama cât de mult mai aveam de învățat și cât de puțin progresasem, în ciuda poftei și entuziasmului cu care le scriam. Citeam și reciteam romanele lui Carax și alte mii de cărți împrumutate din librăria tatălui meu. Încercam să le demontez ca și cum ar fi fost un aparat de radio sau motorul unui Rolls-Royce, în speranța că astfel o să-mi dau seama cum erau construite, cum și de ce funcționau.

Citiseam într-un ziar un reportaj despre niște ingineri din Japonia care practicau ceva numit *ingineria inversă*. Se pare că japonezii aceia meseriași demontau o mașinărie până la ultima piesă, analizau funcția fiecăreia dintre ele, dinamica întregului și structura internă a mașinăriei în chestiune, pentru ca astfel să deducă algoritmul care o făcea să funcționeze. Mama avea un frate care era inginer în Germania, așa că s-a grăbit să-mi spună că în genele mele ar trebui să existe ceva care să mă ajute să procedez la fel cu o carte sau cu o poveste.

Cu fiecare zi care trecea, eram tot mai convins că literatura bună nu avea nici o legătură – sau aproape nici una – cu himere triviale cum ar fi „inspirația” sau „să ai ceva de spus”, ci cu ingineria limbajului, cu arhitectura narațiunii, cu coloritul texturii, cu timbrul și tonurile structurii, cu cadrul imaginilor și cu muzica pe care o putea închipui o orchestră de cuvinte.

Cea de-a doua ocupație a mea – deși poate că ar trebui să spun prima – ținea mai mult de comedie, dacă nu de-a dreptul de farsă. La un moment dat nu trecea o săptămână fără să mă îndrăgostesc, ceea ce acum, cu experiența unei vieți în spate, nu recomand nimănui. Mă îndrăgosteam de o privire, de o voce și mai ales de ceea ce era strâns lipit de rochiile acelea de lână fină purtate de tinerele din vremea mea.

— Tu nu ești îndrăgostit, ești în călduri, puneă Fermín lucrurile la punct. La vârsta ta e chimic imposibil să faci diferența. Mama Natură apelează la astfel de șmecherii pentru a popula planeta, de asta bagă hormoni și prostie cât încape în venele tinerilor, ca să aibă cine să se înmulțească precum iepurii și să li se ofere ofrandă bancherilor, popilor și revoluționarilor, ce au nevoie de visători și de alți dăunători de teapă lor pentru a nu lăsa lumea să evolueze, pentru a păstra lucrurile așa cum sunt.

— Dar ce legătura au toate astea cu suferințele inimii, Fermín?

— Nu mă lua cu bolerouri, că la mine nu ține. Inima e un organ care pompează sânge, nu sonete. Dacă ai noroc, ceva din sistemul ăsta de irigații îți ajunge și la creier, dar de cele mai multe ori se blochează la pânțece, iar în cazul tău, la părțile rușinoase, care, dacă nu ești atent, îți vor ține loc de cortex până vei face și tu douăzeci și cinci de primăveri. Ține-ți coaiele departe de timonă dacă vrei să ajungi teafăr în port. Dacă nu ții cont de asta, viața o să treacă pe lângă tine și nu o să faci nimic cu ea.

— Amin.

Orele mele libere mi le petreceam cu amoruri la adăpostul întunericului de sub porticuri, cu explorări mai mult sau mai puțin norocoase ale zonelor de sub bluze și fuste în ultimele rânduri de la cinema, cu petreceri în La Paloma și plimbări pe chei, de mână cu *innamoras* de sfârșit de săptămână. Nu mai intru în detalii, pentru că nu mi s-a întâmplat nimic demn de remarcat până la șaptesprezece ani, când am dat peste o fată pe nume Valentina. Orice navigator care se respectă are propriul aisberg. Al meu era Valentina. Era cu trei ani mai mare decât mine (dar părea să fie cu zece când venea vorba de lucruri practice) și câteva luni de zile m-a făcut să sufăr de catatonie.

Am cunoscut-o într-o seară de toamnă, când m-am adăpostit de ploaie în vechea librărie Francesca de pe Paseo de Gracia. Am văzut-o din spate și ceva m-a făcut să mă apropiu

și să mă uit la ea dintr-o parte. Frunzărea un roman de Julián Carax, *Umbra vântului*, și dacă am îndrăznit să mă duc la ea și să deschid gura, a fost numai pentru că pe vremea aceea mă simțeam indestructibil.

— Am citit și eu cartea asta, am zis, demonstrând un nivel de inteligență care îi dădea dreptate totală lui Fermín, cu teoriile sale privind circulația sângelui.

S-a uitat la mine cu niște ochi verzi ca smaraldul, care tăiau ca niște cuțite, și a clipit atât de încet, încât am avut senzația că timpul se oprise în loc.

— Bravo ție, a zis ea.

A pus volumul înapoi pe raft, s-a întors și a luat-o spre ieșire. Am rămas acolo câteva secunde, amețit. Când am reușit să mă mișc, am luat cartea de pe raft, am dus-o la casă, am plătit și am țâșnit afară din librărie, cu speranța că aisbergul meu nu fusese înghițit de ape pentru totdeauna.

Cerul căpătase culoarea oțelului și picăturile de apă care cădeau din cer erau cât niște perle. Am ajuns-o în timp ce aștepta la semafor ca să traverseze strada Rosellón, fără să-i pese de ploaie.

— Ar trebui să chem poliția? m-a întrebat, continuând să se uite drept înainte.

— Sper că nu, am zis eu. Numele meu este Julián.

Valentina a pufnit. S-a întors spre mine și m-a țintuit din nou cu privirea ei ascuțită. Am zâmbit ca un cretin și i-am întins cartea. A ridicat o sprânceană și, după o clipă de șovăială, a acceptat-o.

— Încă un Julián? E o frăție sau ce?

— Părinții mei, prieteni cu autorul acestei cărți, mi-au pus numele în onoarea lui. E cea mai bună carte pe care am citit-o vreodată.

Așa cum se întâmplă în astfel de cazuri, destinul meu a ținut de scenografie. Un fulger a argintat fațadele caselor de pe Paseo de Gracia și norii posomorâți s-au întins peste oraș. Semaforul s-a făcut verde. Înainte ca Valentina să apuce să mă trimită la plimbare sau să cheme un polițist, mi-am jucat ultima carte.

— Zece minute. O cafea. Dacă după zece minute îți dai seama că nu e nimic de capul meu, o să dispar și n-o să mă mai vezi niciodată. Îți promit.

Valentina m-a privit, codindu-se și încercând să-și ascundă zâmbetul. Ploaia poartă toată vina.

— Bine, a zis ea.

Și când mă gândesc că până atunci fusesem absolut convins că viața mea se schimbase în ziua când mă hotărâsem să devin romancier...

Valentina locuia singură într-o mansardă de pe strada Provenza. De acolo se putea contempla întreaga Barcelonă, ceea ce eu am făcut destul de rar, preferând să o contemplu pe Valentina în diferite etape de goliciune, la care încercam să o supun cât de des puteam. Mama ei era olandeză, iar taică-său fusese un avocat barcelonez atât de cunoscut, încât până și eu auzisem de el. După ce avocatul a murit, mama Valentinei a preferat să se întoarcă în țara natală, însă fiica ei, deja majoră, a decis să rămână la Barcelona. Vorbea cinci limbi străine și lucra pentru cabinetul de avocatură fondat de tatăl ei, traducând acte juridice și minute ale unor procese de milioane de dolari pentru firme de prestigiu și familii care își aveau loja asigurată la Liceo¹ de patru generații încoace. Când am întrebat-o ce vrea să facă în viață, mi-a aruncat privirea aceea care mă dezarma și mi-a zis: „Să călătoresc“.

Valentina a fost primul om căruia i-am dat voie să citească modestele mele încercări literare. Avea obiceiul de a-și păstra bunătatea și căldura pentru partea mai prozaică a relației noastre. Când își exprima părerea despre elucubrațiile mele, obișnuia să spună că, în afară de prenume, nu moștenisem nimic de la Carax. Nu i-am luat-o în nume de rău, pentru că în sinea mea eram de acord cu ea. Poate de aceea, crezând cu tărie că nimeni de pe lumea asta nu mi-ar putea înțelege mai bine planul pe care-l elaboram de ani buni, într-o zi în care

1. Renumit teatru de operă din Barcelona, inaugurat în 1847.

mă simțeam cu adevărat pregătit să încasez lovituri i-am spus că aveam de gând să fac ceva imediat ce voi împlini optsprezece ani.

— Sper că nu vrei să mă ceri de nevastă, a zis Valentina.

Bănuiesc că începusem să remarc oportunitățile pe care mi le oferea destinul, pentru că toate scenele importante din relația mea cu Valentina s-au desfășurat cu ploaia bătându-mi în față sau în ferestre. Nici atunci nu a fost altfel.

— Ce ai de gând să faci? m-a întrebat ea în cele din urmă.

— Să scriu povestea familiei mele.

Eram împreună de aproape un an – dacă șirul acela de după-amiezi petrecute în patul din mansarda ei dintre nori însemna să fim împreună – și chiar dacă-i știam pielea pe de rost, încă nu învățasem să-i descifrez tăcerile.

— Și...? a întrebat ea.

— Ți se pare puțin?

— Toată lumea are o familie. Și orice familie are o poveste.

Cu Valentina trebuia să lupți pentru orice. Pentru orice voiai să obții. Mi-a întors spatele și atunci, vorbind cu acel superb spate gol, am formulat pentru prima dată cu voce tare planul pe care îl aveam în minte de ani de zile. Nu a fost un expozeu nemaipomenit, dar aveam nevoie să-l rostesc clar și răspicat ca să cred cu adevărat în planul meu.

Aveam începutul: un titlu. *Cimitirul Cărților Uitate*. Câțiva ani purtasem după mine un caiet cu foi veline, pe coperta căruia scrisesem cu litere îngroșate și cu o caligrafie pompoasă:

*Cimitirul
Cărților Uitate
Un roman în patru volume
de
Julián Sempere*

Într-o zi Fermín m-a surprins cu stiloul în mână, vrăjit de prima pagină albă din caiet. S-a uitat la copertă și, după ce a

scos un sunet ce s-ar putea descrie drept un amestec de grohăit și pârț, a zis:

— Nefericiți sunt cei ale căror vise sunt făurite din hârtie și cerneală, pentru că al lor este purgatoriul vanității și dezluziei.

— Dacă tot veni vorba, sunteți atât de bun, Excelență, să-mi traduceți pe limba mea aforismul acesta atât de răsunător? l-am întrebat.

— Asta-i din cauză că prostia mă duce cu gândul la Biblie, a zis Fermín. La poezie te duce pe tine. Lucrează la semantică.

După calculele mele, acel *magnum opus*, produsul imaginației mele înfierbântate și juvenile, urma să aibă niște dimensiuni diabolice și o greutate de cel puțin cincisprezece kilograme. În mintea mea povestea avea să fie împărțită în patru volume legate între ele, care ar juca rolul de uși de intrare în labirintul poveștilor. Pe măsură ce cititorul s-ar adânci în paginile cărții, ar simți cum narațiunea s-ar asambla ca o păpușă rusească, pentru că fiecare intrigă și fiecare personaj ar duce la altul, iar acesta la altul și tot așa, succesiv.

— Zici că sunt instrucțiuni de asamblare pentru piesele de Lego sau pentru trenulețele electrice.

Așa era dulcea mea Valentina: mereu extrem de prozaică.

— E drept că are ceva de Lego, am recunoscut eu.

Am încercat să rostesc toată acea zgomotoasă declarație de intenții fără să roșesc, pentru că nu era alta decât cea pe care o scrisesem la șaisprezece ani, convins că respectiva declarație însemna că deja făcusem jumătate din treabă. Faptul că nu făcusem altceva decât să copiez din *Umbra vântului*, romanul pe care i-l dădusem cadou Valentinei în seara când ne-am cunoscut, nu mai conta.

— Dar nu a făcut Carax așa ceva înaintea ta? a întrebat Valentina.

— Totul a fost făcut de cineva înainte, am zis eu. Cel puțin lucrurile care merită făcute. Șmecheria e să încerci să le faci puțin mai bine.

— Și aici intri tu în scenă, modest de nu se mai poate, ca orice tânăr.

Pentru că deja mă obișnuisem cu gălețile de apă rece pe care mi le turna în cap adorabilul meu aisberg, am continuat să-mi expun planul cu încrâncenarea unui soldat care sare din tranșee și o ia la goană, țipând ca din gură de șarpe, direct către cuibul de mitraliere.

Conform planului meu infailibil, povestea centrală din primul volum trebuia să fie aceea a unui cititor – în cazul de față tatăl meu – și a felului cum descoperă el în copilărie lumea cărților, iar asta îl face să descopere și viața prin intermediul unui roman ciudat, scris de un autor necunoscut și care conține un mister imposibil de descoperit de cei cu caș la gură. Toate acestea erau suficiente pentru a construi dintr-un foc un roman care să combine toate genurile existente și viitoare.

— Și, în același timp, ar putea să vindece și răcelile obișnuite, ba chiar și gripa, a comentat Valentina.

Al doilea volum, îmbibat zdravăn cu o atmosferă morbidă și sinistă și destinat mai ales cititorilor care știu ce vor, urma să relateze macabrele aventuri ale unui romancier blestemat, David Martín, și să descrie la persoana întâi cum scriitorul își pierde mințile, târându-l pe cititor în infernul nebuniei lui și ajungând un narator mai puțin credibil decât prințul tenebrelor, care nu va întârzia nici el să apară în carte. Sau poate că nu, pentru că totul era un joc în care cititorul trebuia să completeze puzzle-ul și să decidă ce fel de carte citește.

— Și dacă nimeni nu intră în joc și tu rămâi cu ochii-n soare?

— Nu contează, oricum merită efortul, am zis eu. Tot se va găsi cineva care să intre în joc.

— E limpede că scrisul e ceva merit optimiștilor, a decretat Valentina.

Al treilea volum, presupunând că cititorul supraviețuise primelor două și nu preferase să urce într-un tren care să-l ducă la un final fericit, avea să-l scoată temporar pe cititor din infern cu ajutorul istoriei unui personaj, protagonistul prin excelență, vocea conștiinței oficiale a întregii construcții,

adică unchiul meu adoptiv, Fermín Romero de Torres. Povestea lui avea să arate, într-un spirit picaresc, cum a ajuns el ceea ce era, iar nenumăratele lui aventuri în cei mai întunecați ani ai secolului al douăzecilea ar trasa liniile care conectează toate părțile labirintului.

— Volumul ăsta măcar va fi distractiv.

— Fermín salvatorul, am zis eu.

— Și cum se va sfârși monstruozitatea asta de roman?

— Cu focuri de artificii, o orchestră cât mai mare, toată recuzita, plus mașinăria duduind la putere maximă.

Al patrulea volum, îngrozitor de mare și făcând constant trimiteri la cele trei de dinaintea lui, avea să-l conducă pe cititor în miezul misterului, dezvăluindu-i toate enigmele cu ajutorul îngerului meu favorit din negură, Alicia Gris. Povestea urma să fie populată cu ticăloși și eroi și să conțină mii de tuneluri prin intermediul cărora cititorul putea să exploreze intriga caleidoscopică, ce ar semăna cu nebunia de perspective descoperite de mine alături de tata în inima Cimitirului Cărților Uitate.

— Și tu nu apari deloc? a întrebat Valentina.

— Doar la final – și foarte puțin.

— Câtă modestie.

Am înțeles din tonul ei la ce trebuia să mă aștept.

— Ce nu pricep eu este de ce tot vorbești atâta despre povestea asta în loc să o scrii.

În ultimii ani îmi pusesem și eu aceeași întrebare de cel puțin trei mii de ori.

— Pentru că faptul că vorbesc despre ea mă ajută să mi-o imaginez mai bine. Și mai ales pentru că nu știu cum s-o scriu. De asta mi-am făcut un plan.

Valentina s-a întors spre mine și m-a privit fără să înțeleagă.

— Am crezut că ăsta era planul.

— Asta a fost doar ceea ce mi-aș fi dorit. Planul e altul.

— Care?

— Ca Julián Carax să scrie cartea în locul meu, am mărturisit eu.

Valentina s-a uitat la mine îndelung, cu privirea aceea care-ți făcea potecă în suflet.

— Și de ce ar face el una ca asta?

— Pentru că de fapt e și povestea lui și a familiei sale.

— Credeam că Julián Carax e la Paris.

Am dat din cap că așa era. Valentina a mijit ochii. Rece și inteligentă, adorata mea Valentina!

— Deci planul tău este să te duci la Paris, să-l găsești pe Carax, presupunând că încă mai trăiește, și să-l convingi să scrie în numele tău un roman de trei mii de pagini bazat pe povestea asta care pare atât de importantă pentru tine.

— Cam așa ceva, am recunoscut eu.

I-am zâmbit, pregătit să-i încasez loviturile. Avea să-mi spună că eram un visător, un inconștient sau un prostuț. Eram gata să încasez orice lovitură, mai puțin una, la care nu mă așteptam și pe care, firește, o meritam din plin.

— Ești un laș.

S-a ridicat, și-a luat hainele și s-a îmbrăcat lângă fereastră. Apoi, fără să se uite la mine, și-a aprins o țigară și și-a lăsat privirea să se piardă prin ploaie peste acoperișurile din Ensanche.

— Aș vrea să rămân singură, mi-a zis.

După cinci zile am urcat din nou treptele care duceau la mansarda Valentinei și am găsit ușa deschisă, locuința pustie și un scaun lângă fereastră, iar pe scaun, un plic cu numele meu pe el. L-am deschis. Înăuntrul plicului am găsit douăzeci de mii de franci francezi și un bilețel:

Bon voyage et bonne chance

V.

Când am ieșit în stradă, tocmai începea să plouă.

Trei săptămâni mai târziu, într-o seară când cititorii și clienții fideli ai librăriei se adunaseră pentru a sărbători apariția primului roman al unui bun prieten de familie,

profesorul Albuquerque, s-a întâmplat ceea ce multă lume aștepta demult să se întâmple, ceva ce avea să schimbe istoria țării – sau cel puțin să o aducă în prezent.

Se apropia ora închiderii când *don* Federico, ceasornicarul cartierului, a intrat valvârtej în librărie, ducând în brațe ceva ce până la urmă s-a dovedit a fi un televizor portabil cumpărat din Andorra. L-a pus pe teighea și ne-a privit cu gravitate.

— Repede, a zis. Am nevoie de o priză.

— Dumneata și toți cei din țara asta, că altfel nu mai ajungem nicăieri, a glumit Fermín.

Ceva din atitudinea lui *don* Federico a lăsat să se înțeleagă că nu făcea glume proaste. Profesorul Albuquerque, bănuind deja despre ce era vorba, l-a ajutat să bage televizorul în priză, iar ceasornicarul l-a deschis imediat. A apărut o imagine cenușie, ce proiecta o lumină pâlpâitoare printre rafturi.

Bunicul meu, alarmat de zarva din librărie, a răsărit din depozit și s-a uitat pe rând la noi, cu un aer întrebător. Fermín a dat din umeri.

— Anunțați-i pe toți, a zis *don* Federico.

În timp ce el mișca antena pentru a regla imaginea, noi, toți cei prezenți în librărie, ne-am adunat în fața televizorului, de parcă am fi participat la liturghie. Fermín și profesorul Albuquerque au început să aducă scaune. După puțin timp părinții mei, bunicul, Fermín, *don* Anacleto (care, întorcându-se de la plimbarea lui de seară și văzând lumina ciudată din librărie, s-a gândit că ne prinsese și pe noi moda *ye-ye*¹ și a intrat să tragă cu ochiul), Fernandito și Sofía, Mercedesitas și toți cei care participaseră la lansarea cărții profesorului Albuquerque au umplut acea sală de cinematograf improvizată, așteptând fără să știe prea bine ce.

— Oare apuc să fac un pipi și să cumpăr niște popcorn? a întrebat Fermín.

1. Stil de muzică foarte popular în Franța, Italia și Spania în anii 1960.

— Dacă aş fi în locul dumatăle, mi-aş pune pofta-n cui, a zis profesorul Albuquerque. Mi se pare că o să fie ceva de să te dea pe spate.

Într-un târziu, tot învârtind antena, *don Federico* a făcut să apară în locul ecranului cenuşiu un dreptunghi lugubru, plin cu glorioase şi catifelate imagini în alb-negru, aşa cum transmitea televiziunea spaniolă în acea epocă. Pe ecran a apărut chipul răvăşit al unui individ ce părea o încrucişare între un procurator roman şi *Mighty Mouse*. *Don Federico* a dat volumul mai tare.

— Franco a murit, a anunţat printre suspine Arias Navarro, pe atunci preşedinte al guvernului.

Din cer sau de cine ştie unde s-a prăbuşit o tăcere de o greutate imposibil de cântărit. Dacă ceasul de perete ar mai fi funcţionat, cu siguranţă că pendula ar fi încremenit în mişcare. Ceea ce urmează s-a întâmplat, mai mult sau mai puţin, în acelaşi timp.

Merceditas a izbucnit în plâns. Bunicul s-a făcut palid ca o bezea, crezând, probabil, că dintr-o clipă într-alta tancurile vor începe să ruleze pe bulevardul Diagonal şi că va izbucni un nou război. *Don Anacleto*, cel atât de deprins cu rapsodia şi cu stihul, a rămas mut, imaginându-şi mănăstiri incendiate şi alte festivităţi similare. Părinţii mei s-au uitat confuzi unul la altul. Profesorul Albuquerque, care era nefumător, a cerut o ţigară de la ceasornicar şi a început s-o fumeze. *Fernandito* şi *Sofía*, străini de tulburarea generală, şi-au zâmbit ca şi cum s-ar fi întors pe tărâmul lor de basm şi au continuat să se mângâie pe furia. Câţiva dintre cei care participaseră la lansarea romanului şi-au făcut cruce şi au plecat îngroziţi.

Am căutat cu privirea vreun adult care să-şi fi păstrat cumpătul şi am dat peste *Fermín*. El continua să asculte discursul preşedintelui guvernului cu un interes moderat şi un calm absolut. M-am strecurat lângă el.

— Uită-te la el, a zis *Fermín*, pare să nu fi omorât în viaţa lui o muscă, dar aşa cum îl vezi, mic şi plângăcios, asta a semnat mai multe condamnări la moarte decât *Attila*.

— Și ce-o să se întâmple acum? l-am întrebat îngrijorat.

Fermín mi-a zâmbit senin și m-a bătut prietenește cu palma pe spate. Mi-a dat o bomboană Sugus, a luat și el una cu lămâie și a început să plescăie de plăcere.

— Stai liniștit, că n-o să se întâmple mare lucru. Niște ciorovăieli, un pic de comicărie și fățarnicie cât încape, dar numai pentru o vreme și nimic serios. Dacă avem ghinion, s-ar putea ca vreunui mârlan să-i alunece mâna pe unde nu trebuie, dar cine ține frâiele nu o să permită ca lucrurile să se ducă de râpă. N-ar da bine la socoteală. Hărmălaie mare, asta da, și pe ici, pe colo câte unul care o să-și arate colții, doar că o să fie cam paradiți. Se vor doborî toate recordurile la proba olimpică de schimbare de pălărie, adică aceeași Mărie, dar cu altă pălărie, și mulți eroi se vor arăta după război. Cum se întâmplă mereu în astfel de cazuri. O să fie ca o constipație lungă. Greu, e drept, dar te scremi ce te scremi și până la urmă tot dai afară din tine ce nu s-a metabolizat între timp. Și sângele nu va curge gărlă, o să vezi. Pentru simplul motiv că nimănui nu-i convine. Până la urmă toate astea nu sunt altceva decât o piață de interese mai bine sau mai prost mascate, destinată consumului proștilor. Dincolo de sforării, singurul lucru care contează e cine comandă, cine are cheile seifului și cum împarte banii celorlalți. În drumul lor spre pradă, se vor spăla cu totul pe mâini – și chiar de asta e nevoie acum. Vor apărea alți ticăloși, alți comandanți, și o puzderie de naivi lipsiți de memorie vor ieși în stradă, gata să creadă ce vor sau au nevoie să audă. Îl vor urma orbește pe fluierașul de serviciu din Hameln care îi va peria cel mai tare și le va promite marea cu sarea. Asta e și alta nu-i, Julianito, cu mărețiile și nimicniciile ei, și, oricât ar conta sau n-ar conta, tot e ceva. Sunt și dintre cei care se prind la timp și o șterg cât mai departe, ca Alicia noastră, și mai sunt și cei ca noi, care rămânem cu picioarele în noroi, că oricum nu am avea un loc mai bun unde să mergem. Dar încă nu e vremea marelui circ, deocamdată vin doar paiatele, mai e până să intre și trapeziștii în arenă. Probabil e cel mai bun lucru

care ni s-ar fi putut întâmpla tuturor. Eu sunt mulțumit și mă bucur.

— Și de unde știți că Alicia a plecat cât mai departe?

Fermín a zâmbit șmecherește.

— *Touché.*

— Ce nu mi-ați spus?

Fermín m-a luat de braț și m-a dus într-un colț.

— O să-ți spun altă dată. Astăzi e zi de doliu național.

— Dar...

M-a lăsat cu vorbele în aer și s-a întors printre ceilalți, aflați încă sub efectul morții celui care fusese șeful statului în ultimele patru decenii.

— Propui un toast? a întrebat *don* Anacleto.

Fermín a dat din cap că nu.

— Nu toastez pentru moartea nimănui, a zis el. Habar n-am ce faceți voi, dar eu mă duc acasă, la Bernarda, și, cu ajutorul lui Dumnezeu, poate mai fac un copil. V-aș sfătui să faceți și voi la fel, în măsura în care vă permite logistica. Iar dacă nu, atunci citiți o carte bună, cum e cea a prietenului nostru, Alburquerque. Mâine o să fie o altă zi.

Și a venit și ziua următoare și apoi alta și așa s-au scurs câteva luni de zile, timp în care Fermín făcea ce făcea și evita să-mi povestească ce știa despre Alicia. Până la urmă mi-am dat seama că avea să-mi spună tot ce trebuia să-mi spună, dar numai la momentul potrivit sau când îi va veni lui cheful, așa că am apelat la francii lăsați de Valentina și mi-am cumpărat un bilet de tren pentru Paris. Era în 1976 și eu împlinisem nouăsprezece ani.

Părinții mei nu știau adevăratul scop al călătoriei, dar mama bănuia care îmi erau intențiile, deși le zisesem că aveam chef să văd lumea. Ei niciodată nu am fost în stare să îi ascund adevărul, pentru că, după cum îi spusese o dată tatălui meu, la ea nu mergea cu secrete. Mama știa de aventura mea cu Valentina și de ambițiile mele, pe care mi le încuraja mereu, chiar și în clipele negre când juram să renunț, din lipsă de talent și de curaj.

— Nimeni nu câștigă înainte de a pierde, m-a asigurat ea.

Eram convins că tata era supărat, numai că nu voia să-mi spună. Nu vedea cu ochi buni călătoria mea la Paris. După părerea lui, venise vremea să-mi bag mințile-n cap și să fac ceea ce trebuia să fac. Dacă voiam să fiu scriitor, atunci era cazul să mă apuc serios de scris. La fel și dacă voiam să fiu librar sau dresor de peruși sau orice altceva.

Habar n-aveam cum aș fi putut să-i explic că voiam să merg la Paris ca să-l întâlnesc pe Carax, pentru că știam și eu că așa ceva era lipsit de sens. Nu aveam nici un argument pentru a-mi susține ideea, pur și simplu simțeam că asta trebuia să fac. Ca să nu fie obligat să vină cu mine la gară, a zis că trebuia să mergă la Vic, unde urma să întâlnească un distins coleg, domnul Costa, cel mai în vârstă din breaslă și, probabil, cel mai priceput pe zona de carte veche. La Estación de Francia am dat peste mama, care stătea așezată pe o bancă.

— Ți-am cumpărat o pereche de mănuși, mi-a zis. Am auzit că la Paris e un frig de crapă pietrele.

Am strâns-o în brațe.

— Și tu crezi că greșesc?

Mama a dat din cap că nu.

— Fiecare trebuie să comită propriile greșeli, nu pe ale altora. Fă ce trebuie să faci și întoarce-te repede. Sau când o să poți.

Parisul era o altă lume. Bugetul meu subțire mi-a permis să închiriez o mansardă de mărimea unei scrumiere într-o clădire de la colțul străzii Soufflot, un edificiu ce părea echivalentul arhitectural al unui solo de Paganini. La picioarele turnului meu de control se întindea Place du Panthéon. De acolo vedeam tot Cartierul Latin, acoperișul Sorbonei și celălalt mal al Senei.

Cred că am închiriat mansarda aceea pentru că îmi amintea de Valentina. Când am văzut pentru prima dată marea de mansarde și de coșuri de fum din jurul meu, m-am simțit cel mai norocos om de pe planetă. În primele zile nu am făcut

altceva decât să străbat lumea aceea burdușită cu cafenele, librării și străzi pline de palate, muzee și oameni ce emanau un aer de libertate care l-a lăsat mască pe un sărman novice ca mine, venit din Epoca de Piatră și cu o mulțime de gărgăuni în cap.

Orașul Luminilor a fost îngăduitor cu mine. În plimbările mele bezmetice am intrat în vorbă, folosind franceza mea de baltă și dând la greu din mâini, cu tineri, bătrâni și ființe de pe altă lume. Nu au lipsit nici frumusețile în fustă scurtă care s-au distrat pe seama mea și mi-au zis că, în ciuda faptului că eram necopt, le păream *très adorable*. În curând aveam să cred că universul, care nu era altceva decât o mică parte a Parisului, era plin de Valentine. În a doua săptămână a mea de parizian adoptat, m-am ținut după una dintre ele și am convins-o, fără prea mari eforturi, să vină să admire priveliștea din mansarda mea boemă. Nu a durat mult până să-mi dau seama că Parisul nu semăna deloc cu Barcelona și că acolo regulile jocului erau cu totul altele.

— Fermín, nici nu știi ce ai pierdut nevorbind franțuzește...

— *Qui est Fermín?*

Mi-a trebuit o vreme până să mă scutur de vraja și mirajul Parisului. Datorită uneia dintre Valentinele mele, Pascale, o roșcată ce se tunde și umbla ca Jean Seberg, m-am angajat chelner cu jumătate de normă. Lucram până la amiază într-o cafenea situată în fața universității, numită *Le Comptoir du Panthéon*, unde mâncam gratis când ieșeam din tură. Patronul, un domn binevoitor, care nu reușea să înțeleagă cum e posibil ca un spaniol să nu se dedice luptelor cu tauri sau muzicii flamenco, m-a întrebat dacă venisem la Paris pentru a studia, pentru ca mai apoi să mă bucur de avere și glorie, sau pentru a-mi perfecționa franceza, deși pentru asta trebuia mai întâi să-mi fac o operație pe cord deschis și un transplant de creier.

— Am venit în căutarea unui bărbat, i-am dezvăluit eu patronului meu.

— Când mă gândesc că aş fi băgat mâna în foc că îţi plac domnişoarele! Deja se vede că Franco a murit... Nici nu s-a răcit bine dictatorul, că voi, spaniolii, v-aţi şi făcut bisexuali. Foarte bine. Viaţa trebuie trăită, că nu are decât două zile. *Vive la différence!*

Discuţia mi-a amintit că venisem la Paris cu un scop anume şi nu pentru a fugi de mine însumi. Aşa că în ziua următoare am început să-l caut pe Julián Carax. Am început să bat toate librăriile care luminau trotuarele de pe bulevardul Saint-Germain, întrebând de el. Pascale, cu care rămăsesem în relaţii foarte bune, chiar dacă mi-a spus verde-n faţă că noi doi nu aveam nici un viitor în aşternuturi (se pare că eram *trop doux* pentru gusturile ei), era corector la o editură şi cunoştea destul de multă lume din breasla literaţilor. În fiecare vineri mergea la un cenaclu care se ţinea la o cafenea din cartier, frecventată de scriitori, traducători, editori, librari şi toată fauna şi flora din jungla cărţilor şi din împrejurimile ei. Clienţii se schimbau săptămânal, dar regula de a fuma şi a bea mai mult decât era cazul rămânea valabilă mereu, ca şi certurile ce porneau de la cărţi şi idei, precum şi saltul la beregata celuilalt ca şi cum ţi-ar fi fost viaţa în joc. Eu în general ascultam şi mă scufundam într-o fumăraie halucinoasă în timp ce încercam să-mi strecor mâna pe sub fusta lui Pascale, care considera că o asemenea atitudine e *gauche*, *bourgeois* şi proprie neciopliţilor.

Acolo am avut norocul să întâlnesc câţiva traducători de-ai lui Carax, aflaţi în oraş pentru a participa la un simpozion dedicat traducerilor, care se ţinea la Sorbona. O romancieră engleză, Lucia Hargreaves, care crescuse în Mallorca şi se întorsese la Londra din dragoste, mi-a spus că trecuse mult timp de când nu mai ştia nimic despre Carax. Traducătorul său în germană, Herr Peter Schwarzenbeld, un domn din Zürich care prefera zone geografice cu temperaturi mai blânde şi umbla prin Paris cu o bicicletă pliabilă, mi-a spus că el bănuia că Julián Carax se dedica acum în întregime compunerii de sonate pentru pian şi că îşi luase alt nume. Traducătorul

său în italiană, *signor* Bruno Arpaiani, mi-a dezvăluit că de ani buni circula zvonul că urma să apară un nou roman de Carax, dar el nu credea una ca asta. Așadar, nimeni nu știa nimic cert despre locul unde se afla Julián Carax și nici ce se întâmplase cu el în ultimii ani.

Într-una din acele seri de cenaclu am întâlnit din întâmplare un domn cu o minte extrem de ascuțită, François Maspero, fost librar și editor, acum un excelent traducător de romane. Maspero fusese mentorul lui Pascale după sosirea acesteia la Paris și într-o zi m-a invitat la o cafea la Les Deux Magots, oferindu-mi astfel ocazia de a-i prezenta, în linii mari, planul meu.

— Un plan foarte ambițios, tinere, și complicat peste măsură, dar...

După câteva zile m-am întâlnit cu *monsieur* Maspero în cartier. Mi-a zis că voia să mă prezinte unei domnișoare nemțoaice imperturbabile și cu mintea brici, care trăia ba la Paris, ba la Berlin, vorbea mai multe limbi străine decât eram eu în stare să număr și se dedicase trup și suflet descoperirii de bijuterii și ciudățenii literare, pe care reușea să le publice la diverse edituri europene. Se numea Michi Strausmann.

— S-ar putea ca ea să știe ceva despre Carax...

Pascale, după ce mi-a mărturisit că visează să ajungă precum *Fräulein* Strausmann, m-a pus în gardă că domnișoara nu avea nimic dintr-o mimoză, așa că era mai bine să nu încerc să mă dau la ea. *Monsieur* Maspero a făcut în așa fel încât să ne întâlnim toți patru la o cafenea din cartierul Le Marais, nu departe de fosta casă a lui Victor Hugo.

— *Fräulein* Strausmann e expertă în opera lui Carax, a zis Maspero. Acum spune-i ce mi-ai spus și mie.

Ceea ce am și făcut. Drept răspuns am primit o privire de gheață care ar fi dezumflat și cel mai perfect sufleu.

— Sunteți tâmpit? m-a întrebat ea într-o spaniolă impecabilă.

— Cu acte în regulă, am admis eu.

După un moment, walkiria noastră s-a mai împlânzit și a recunoscut că fusese prea dură cu mine. Mi-a mai spus și că,

din păcate, asemenea tuturor, nici ea nu mai știa nimic de Carax.

— A trecut ceva timp de când Julián nu mai scrie, mi-a zis. Și nici nu răspunde la scrisori. Ți urez succes, dar...

— Știți cumva vreo adresă la care aș putea să-i scriu?

Fräulein Strausmann a negat.

— Încearcă-ți norocul la Currygan și Coliccio. Acolo îi scriam eu și de acolo i-am pierdut urma de ani buni.

Pascale mi-a explicat că *madame* Currygan și Tomaso Coliccio fuseseră agenții literari ai lui Carax mai bine de douăzeci și cinci de ani și mi-a promis că va aranja să mă întâlnesc cu ei.

Madame Currygan avea birourile pe strada Rennes. Cei din branșă spuneau că, odată cu trecerea anilor, biroul ei se transformase într-o superbă grădină de orhidee, iar Pascale m-a sfătuit să-i duc și eu una în dar. Pascale era prietenă cu fetele din așa-numita Brigadă Currygan, un redutabil cvartet de experte în literatură de diverse naționalități, care lucrau pentru *madame*, așa că a reușit să-mi obțină o întâlnire cu agenta literară a lui Carax.

M-am prezentat la biroul ei cu un ghiveci în mână. Membrele Brigăzii Currygan (Hilde, Claudia, Norma și Tonya) m-au luat drept băiatul de la livrări al florăriei din colțul străzii. Dar a fost suficient să deschid gura pentru ca identitatea să-mi fie dezvăluită. După ce s-au lămurit cum stăteau lucrurile, m-au condus la *madame* Currygan. De cum am intrat, am văzut o vitrină cu operele complete ale lui Julián Carax și o grădină botanică bine întreținută. *Madame* Currygan m-a ascultat răbdătoare, savurând o țigară, cu fumul căreia a umplut biroul de norișori.

— Adevărul este că l-am auzit de câteva ori pe Julián vorbind despre Daniel și Bea, a zis ea. Dar e foarte mult de atunci. A trecut deja multă vreme de când nu mai știu nimic de Julián. Înainte venea des pe la mine, dar acum...

— Bolnav?

— Cred că se poate spune și așa.

— De ce suferă?

— De melancolie.

— Poate că *signor* Coliccio știe mai multe despre el.

— Mă îndoiesc. Vorbesc săptămânal cu Tomaso despre chestiuni ce țin de munca noastră și, din câte mi-a zis, nici el nu mai știe nimic de Julián de vreo trei ani de zile. Dar puteți încerca. Să-mi spuneți și mie dacă aflați ceva.

Asociațul ei, *signor* Tomaso, locuia pe Sena, într-o casă plutitoare plină de cărți, ancorată la o jumătate de kilometru de Île de la Cité, împreună cu soția lui, Elaine, care era editoare, ea fiind cea care m-a așteptat pe chei cu un zâmbet plin de căldură.

— Tu trebuie să fii tânărul din Barcelona, mi-a zis.

— În carne și oase.

— Vino la bord. Tomaso citește un manuscris incredibil de prost, așa că se va bucura că-l întrerupi.

Signor Coliccio avea înfățișarea unui lup de mare și purta chipiu de căpitan de vapor. Avea părul cărunt, dar își păstrase ceva jucăuș în privire. După ce m-a ascultat, a rămas o vreme pe gânduri, apoi mi-a spus:

— Uite cum stă treaba, tinere. Există două lucruri aproape imposibil de găsit în Paris. Unul este o pizza decentă. Celălalt este Julián Carax.

— Să spunem că sunt gata să renunț la pizza și să mă mulțumesc cu Julián Carax, am zis.

— Să nu renunți niciodată la o pizza bună, m-a sfătuit el. Ce te face să crezi că Julián, presupunând că mai e în viață, va accepta să stea de vorbă cu tine?

— De ce să nu mai fie în viață?

Signor Tomaso mi-a adresat o privire plină de tristețe.

— Pentru că oamenii mor – mai ales cei care ar merita cu adevărat să trăiască. Probabil că Dumnezeu trebuie să le facă loc nemernicilor și se distrează împânzind lumea cu ei...

— Sunt nevoit să cred că Julián Carax e viu, am replicat eu.

Tomaso Coliccio a zâmbit.

— Vorbește cu Rosiers.

Émile de Rosiers fusese vreme îndelungată editorul lui Julián Carax. Poet și scriitor de duminică, Rosiers se impusese ca editor de succes la diverse edituri pariziene. De-a lungul anilor publicase atât în spaniolă, cât și în franceză, în traducere proprie, mai mulți autori spanioli interziși de regim sau care trăiau în exil, plus câțiva autori notabili din America Latină. *Signor* Tomaso mi-a spus că nu cu mult timp în urmă Rosiers fusese numit directorul unei edituri mici, dar ini-moase, Éditions de la Lumière. Sediul editurii nu era departe de locul unde mă aflam, așa că m-am dus acolo.

Émile de Rosiers avea foarte puțin timp liber, dar a avut amabilitatea de a mă invita să mâncăm la o cafenea din apropierea editurii, pe strada Dragon, și de a-mi asculta povestea.

— Îmi place ideea cărții, a zis el, poate din amabilitate, poate din interes. *Cimitirul Cărților Uitate* e un titlu foarte bun.

— Asta-i tot ce am, i-am mărturisit. Pentru tot restul am nevoie de *monsieur* Carax.

— Din câte știu, Julián s-a retras. Acum câțiva ani a publicat un roman sub pseudonim, dar nu la mine, ci la o altă editură, iar de atunci, nimic. Tăcere absolută.

— Credeți că se mai află în Paris?

— M-aș mira. Am auzit recent ceva despre el. Luna trecută m-am întâlnit cu fosta lui editoare din Olanda, prietena mea, Nelleke, și ea mi-a zis că nu mai știu cine îi spusese la Amsterdam că Julián Carax luase un vapor spre America în urmă cu doi ani și că murise în timpul călătoriei. După câteva zile altcineva i-a spus că de fapt Carax încheiase călătoria cu bine și că acum scria sub pseudonim scenarii pentru seriale de televiziune. Poți alege versiunea care-ți place mai mult.

Probabil că Rosiers mi-a citit disperarea de pe chip, pentru că eram deja sătul ca zi de zi să dau numai peste drumuri înfundate.

— Vrei un sfat? m-a întrebat el.

— Vă rog.

— E un sfat practic și e singurul pe care-l dau tuturor autorilor aflați la început de drum și care vor să afle ce trebuie să facă. Dacă vrei să fii scriitor, atunci scrie. Dacă ai o poveste de spus, atunci spune-o. Sau măcar încearcă.

— Dacă pentru a fi scriitor ar fi suficient să ai o poveste, toți oamenii ar fi romancieri.

— Imaginează-ți ce oroare! O lume plină de romancieri. Sfârșitul lumii, a glumit Rosiers.

— Probabil că ultimul lucru de care are nevoie lumea e încă un scriitor.

— Lasă lumea să hotărască asta, m-a sfătuit Rosiers. Și dacă nu te bagă în seamă, nu-ți face griji. E mai bine pentru tine – sau cel puțin așa spun toate statisticile. Dacă într-o zi vei reuși să pui pe hârtie ceva asemănător planului pe care mi l-ai prezentat, caută-mă. S-ar putea să mă intereseze.

— Și până atunci?

— Până atunci ia-ți gândul de la Carax.

— Un Sempere nu uită niciodată. E o boală congenitală.

— Dacă e așa, te compătimesc.

— Atunci faceți un act caritabil.

Rosiers a șovăit.

— Julián avea un prieten bun. Cred că era cel mai bun prieten al lui. Se numea Jean-Raymond Planaux. Nu avea nici o legătură cu lumea noastră mizerabilă. Un individ inteligent și cu capul pe umeri. Dacă știe cineva ceva despre Julián, atunci el e acela.

— Unde îl pot găsi?

— În catacombe.

De acolo ar fi trebuit să încep. Fiind vorba de Carax, era clar că, dacă pe lumea asta mai exista vreo speranță de a-l găsi, atunci trebuia să străbat o scenografie ce părea luată din cărțile sale: catacombele Parisului.

Jean-Raymond de Planaux Flavieu era un individ robust și la prima vedere înfățișarea lui te intimida, dar apoi îți dădea

seama imediat că e un om amabil și glumeț. Lucra la firma care administra catacombele Parisului și răspundea de întreținerea lor, de exploatarea lor turistică și de tot ce ținea de acea zonă extremă.

— Bine ai venit în lumea morții, fecioraș, mi-a zis el, strângându-mi mâna de mi-au pârâit oasele. Cu ce te pot ajuta?

— Mă întrebam dacă m-ați putea ajuta să găesc un prieten de-al dumneavoastră.

— E viu? a zis el râzând. Nu prea le mai am eu pe astea cu viața.

— Julián Carax.

Imediat ce am rostit numele acela, *monsieur* Planaux s-a încruntat, și-a pierdut toată amabilitatea și s-a aplecat asupra mea cu un aer amenințător, obligându-mă să mă refugiez într-un colț.

— Cine naiba ești?

— Julián Sempere. Părinții mei mi-au pus numele în onoarea lui *monsieur* Carax.

— Pentru mine e ca și cum te-ar fi botezat cu numele celui care a inventat veceul public.

Îmi intrase frica în oase și am încercat să fac un pas în spate. Dar un zid, probabil legat de catacombe, îmi tăia calea. M-am gândit că o să rămân acolo pe vecie, una cu zidul, printre o sută de mii de cranii.

— Părinții mei, Daniel și Bea, l-au cunoscut pe Carax, am zis eu, încercând un ton împăciuitor.

Privirea lui Planaux m-a tăiat feliuțe timp de câteva secunde. După calculele mele, probabilitatea să mă facă arșice era cam de cincizeci la sută. Restul de cincizeci la sută se dovedea total incert.

— Ești fiul lui Beatriz și al lui Daniel?

Am încuviințat.

— De la librăria Sempere?

Am încuviințat din nou.

— Demonstrează-mi.

Timp de aproape o oră am repetat ceea ce le spuseseam agenților literari și editorului lui Carax. Planaux m-a ascultat

cu mare atenție și, pe măsură ce mă adânceam în poveste, mi s-a părut că tristețea îl cuprinde tot mai tare. Când am tăcut, Planaux a scos un trabuc din haină, l-a aprins și a emis un nor de fum care amenința să îngroape tot Parisul.

— Știi cum l-am cunoscut pe Julián?

Am dat din cap că nu.

— În anii mei de început am lucrat împreună la o editură destul de obscură. Asta se întâmpla înainte să-mi dau seama că sectorul morții are mult mai mult viitor decât literatura. Mă ocupam cu vânzarea și încercam să plasez mizeriile pe care le publicam de obicei. Pe Carax îl plăteau ca să scrie povestiri de groază pentru editura noastră. Numai eu știu câte trabucuri am fumat noi în cafeneaua de la parterul editurii până târziu în noapte, în timp ce ochii ni se scurgeau după fete numai bune de iubit. Ce vremuri! Să nu îmbătrânești, nu fi prost, că bătrânețea nu aduce nici noblețe, nici înțelepciune, nici un căcat pe băț care să merite. Cred că asta e o expresie de pe la voi, am auzit-o cândva la Julián și mi s-a părut extrem de ilustrativă.

— Știți unde l-aș putea găsi?

Planaux a ridicat din umeri.

— Julián a plecat demult din Paris.

— Știți unde?

— Nu mi-a zis.

— Dar bănuiești, nu?

— Ești încăpățânat ca un catâr.

— Unde? am insistat eu.

— Unde se ascunde cineva la bătrânețe?

— Nu știu.

— Atunci nu o să-l găsești niciodată pe Julián.

— În amintiri? am încercat eu marea cu degetul.

Planaux s-a uitat la mine cu o privire atinsă de melancolie.

— Vreți să spuneți că s-a întors la Barcelona? l-am întrebat.

— Nu la Barcelona, ci la ceea ce iubea.

— Nu înțeleg.

— Nici el nu a înțeles. Cel puțin câțiva ani. Lui i-a luat o viață până să-și dea seama ce iubise cel mai mult.

Ani de zile ascultasem povești despre Carax, iar acum mă simțeam la fel de pierdut ca în ziua în care ajunsese la Paris.

— Dacă ești cine pretinzi că ești, atunci ar trebui să știi despre ce e vorba, a zis Planaux. Și dacă o să spui „literatura“, îți sucesc gâtul cât ai zice pește, deși nu cred că poți fi atât de tâmpit.

Am înghițit în sec.

— Cred că știi la ce vă referiți. Sau, mai exact, la cine.

— Atunci înseamnă că știi și ce ai de făcut.

În seara aceea mi-am luat rămas-bun de la Paris, de la Pascale, de la efemera mea carieră de chelner, de la cuibușorul meu dintre nori, și am luat-o încetișor către Gara Austerlitz. Cu banii pe care-i mai aveam, mi-am cumpărat un bilet la clasa a treia și m-am întors la Barcelona cu un tren de noapte. Am ajuns în zori, după ce supraviețuisem călătoriei datorită unei perechi de pensionari din Lyon care fuseseră în vizită la fiica lor și, în timp ce îmi ascultau povestea, au împărțit cu mine bucatele delicioase cumpărate în aceeași seară din piața de pe strada Mouffetard. „*Bonne chance*“, mi-au zis înainte să coboare. „*Cherchez la femme...*“

Odată întors acasă, timp de câteva zile totul mi s-a părut mic, închis și cenușiu. Luminile Parisului mi se întipăriseră în minte și lumea se făcuse brusc mare și îndepărtată.

— Ce, deja ai văzut *Emmanuelle*? a întrebat Fermín.

— Un scenariu perfect, am zis.

— Era de așteptat. Cred că Billy Wilder și compania își smulg părul din cap. Și ia zi, ai găsit Fantoma de la Operă?

Fermín mi-a zâmbit diabolic. Trebuia să-mi dau seama că știa foarte bine ce căutasem eu la Paris.

— Nu chiar, i-am mărturisit.

— Deci n-ai de gând să-mi spui nimic interesant?

— Credeam că dumneata trebuie să-mi spui ceva interesant. Ți amintești?

— Mai întâi rezolvă misterul și dup-ai-a mai vedem.

— Mi se pare nedrept.

— Bine ai venit pe planeta Terra, a zis Fermín. Hai, impresionează-mă. Spune ceva în franceză. *Bonjour* și *oh là là* nu se pun.

— *Cherchez la femme*, am zis.

Fermín s-a încruntat.

— Deviza clasică a oricărei intrigi care se respectă... a spus el.

— *Voilà*.

Mormântul Nuriei Monfort se afla în partea veche a cimitirului Montjuic, nu departe de cel al Isabellei, pe un promontoriu înconjurat de copaci, de unde se vedea marea. Acolo, într-o seară de vară din 1977, după ce bătusem în van toate ungherele unei Barcelone ce începea să se piardă în timp, l-am întâlnit pe Julián Carax. Lăsase un buchet de flori sprijinit de cruce și se așezase pe o bancă de lângă mormânt. A stat acolo vreo oră, vorbind singur. Nu am îndrăznit să-l întrerup.

L-am găsit din nou în același loc în ziua următoare și apoi în următoarea și tot așa, timp de câteva zile. Julián Carax înțelesese mult prea târziu că ceea ce iubea cel mai mult pe lume, femeia care își dăduse viața pentru el, nu-i mai putea auzi vocea. Mergea la cimitir în fiecare zi, se așeza lângă mormânt și stătea de vorbă cu ea, petrecându-și astfel în compania ei viața care-i mai rămăsese de trăit.

El a fost cel care a venit la mine într-o zi și m-a privit în tăcere. Pielea pe care și-o pierduse în incendiu îi crescuse la loc, făcând ca fața să-i arate fără vârstă și complet lipsită de expresie, o față pe care și-o ascundea sub o barbă stufoasă și o pălărie cu boruri largi.

— Cine ești dumneata? m-a întrebat pe un ton lipsit de orice urmă de ostilitate.

— Numele meu este Julián Sempere. Părinții mei sunt Daniel și Bea.

A dat încet din cap.

— Sunt bine?

— Da.

— Știi că dumneata ești aici?

— Nu știe nimeni.

— Și pot să te întreb de ce ești aici?

Cum aș fi putut să-i explic?

— Îmi dați voie să vă invit la o cafea?

— Nu beau cafea, mi-a zis el. Dar poți să mă inviți la o înghețată.

Cred că a citit stupoarea de pe chipul meu.

— Când eram tânăr, aproape că nu exista înghețată. Am descoperit-o acum, târziu, ca pe atâtea alte lucruri...

Așa se face că, în timp ce înserarea de vară se lăsa lent, după ce visasem la momentul acela încă de când eram copil și după ce bântuisem prin Paris și Barcelona încercând să dau de el, am sfârșit prin a sta la aceeași masă cu Julián Carax într-o cofetărie din Plaza Real, acolo unde l-am invitat la o înghețată de căpșune la cornet. Două cupe de înghețată. Eu mi-am comandat o limonadă, pentru că simțeam deja apăsarea acelei călduri umede care sufocă Barcelona ca un blestem în serile de vară.

— Ce pot face pentru dumneata, domnule Sempere?

— Dacă vă spun, veți crede că sunt un tâmpit.

— Am senzația că mă cauți de ceva vreme, așa că, dacă până la urmă tot m-ai întâlnit, te-aș considera tâmpit numai dacă nu mi-ai spune.

Ca să mai prind puteri, am băut dintr-o înghițitură jumătate din limonadă, apoi i-am expus planul meu. M-a ascultat atent, fără să pară deloc dezinteresat sau dezaprobator.

— Foarte ingenios, a conchis el după ce i-am zis tot ce aveam de zis.

— Nu vă bateți joc de mine.

— N-aș face așa ceva. Ți-am spus ce cred.

— Și ce mai credeți?

— Că povestea asta trebuie să o scrii dumneata. Îți aparține.

Am clătinat încet din cap.

— Nu știi cum să o scriu. Nu sunt scriitor.

— Cumpără-ți o Underwood.

— Habar n-aveam că reclama asta a apărut și în Franța.

— A apărut peste tot. Nu te încrede în reclame. Ți-ar fi bună și o mașină de scris Olivetti.

Am zâmbit. Cel puțin aveam amândoi simțul umorului.

— Dă-mi voie să-ți arăt ceva, mi-a zis Carax.

— Cum să scriu?

— Asta va trebui să înveți singur, mi-a răspuns. Meseria de scriitor trebuie învățată, dar nimeni nu o poate preda. Ziua când vei înțelege ce înseamnă asta va fi ziua în care vei începe să înveți meseria de scriitor.

Și-a deschiat sacoul negru din pânză de in și a scos un obiect strălucitor. L-a pus pe masă și l-a împins către mine.

— Ia-l, mi-a zis.

Era cel mai minunat stilou pe care-l văzusem vreodată, regele stilourilor Montblanc. Avea penița din aur și platină și dacă aș mai fi fost copil, aș fi fost convins că de sub ea puteau ieși numai capodopere.

— Se zice că i-a aparținut lui Victor Hugo, chiar dacă eu aș interpreta asta doar ca pe o metaforă.

— Existau deja stilouri pe vremea lui Victor Hugo? l-am întrebat.

— Primul toc cu rezervor l-a patentat un român, Petrache Poenaru, în 1827, dar s-a comercializat pe scară largă abia la sfârșitul anilor optzeci din secolul al nouăsprezecelea.

— Deci i-ar fi putut aparține lui Victor Hugo.

— Dacă ții neapărat... Să zicem că din mâinile lui *monsieur* Hugo a trecut în nu mai puțin ilustrele mâini – de care nu mai avem motive să ne îndoim – ale lui Daniel Sempere, un bun prieten de-al meu. La un moment dat a ajuns și la mine și de atunci l-am tot păstrat, sperând ca într-o bună zi cineva – cineva ca dumneata – să vină după el. Era și vremea.

Am refuzat energic, împingând stiloul spre mâinile lui.

— În nici un caz! Nu-l pot accepta. E al dumneavoastră.

— Un stilou nu e al nimănu. E un spirit liber care stă cu cineva atâta timp cât acel cineva are nevoie de el.

— Asta spunea un personaj într-unul din romanele dumneavoastră.

— Mi se atrage mereu atenția că mă repet. E o boală de care suferă toți romancierii.

— N-am suferit niciodată de boala asta. Semn că nu sunt scriitor.

— Toate la rândul lor. Ia-l.

— Nu.

Carax a dat din umeri și a pus stiloul la loc în buzunar.

— Asta înseamnă că încă nu ești pregătit. Un stilou e ca o pisică, îl urmează numai pe cel care îl poate hrăni. Și așa cum vine, așa și pleacă.

— Ce ziceți de propunerea mea?

Carax a luat o ultimă linguriță de înghețată.

— Facem așa. Scriem împreună. Dumneata vii cu forța tinereții, iar eu, cu șmecheriile mele de câine bătrân.

Am încremenit.

— Vorbiți serios?

S-a ridicat de la masă și m-a bătut pe umăr.

— Mulțumesc pentru înghețată. Următoarea o dau eu.

Și a venit și următoarea înghețată, și multe altele. Carax comanda întotdeauna o înghețată de căpșune cu două cupe, indiferent dacă era vară sau iarnă, dar nu mânca niciodată cornetul. Eu îi duceam paginile pe care le scrisesem, iar el se uita peste ele, sublinia, tăia și rescia.

— Nu sunt sigur că începutul ăsta e cel care ar trebui să fie, ziceam eu.

— O poveste nu are nici început, nici sfârșit, numai porți de intrare.

La fiecare din întâlnirile noastre, Carax citea cu mare atenție noile pagini aduse de mine. Scotea stiloul și făcea însemnări, de care mai apoi se folosea pentru a-mi explica, extrem de răbdător, ce făcusem rău – asta însemnând aproape tot ce

scriam. Îmi arăta punct cu punct ce nu mergea, îmi spunea din ce motive și mă lămurea cum puteam să îndrept ce nu era scris bine. Analiza lui era extraordinar de meticuloasă. Pe lângă fiecare greșeală pe care eram convins că o comiseseam, îmi mai arăta încă cincisprezece de care habar n-aveam. Demonta fiecare cuvânt, fiecare frază, fiecare paragraf, apoi reconstruia totul ca un bijutier ce se folosește de o lupă. Făcea totul fără urmă de condescendență, de parcă ar fi fost un inginer care îi explica unui învățăcel cum funcționează un motor cu combustie internă sau unul cu aburi. Uneori se îndoia de răsturnările de situație și de ideile pe care eu le consideram singurele bune din ziua aceea, pentru că de cele mai multe ori erau copiate din cărțile lui.

— Nu încerca să mă imiți. Imitarea altui autor e o cârjă. Te ajută să înțelegi și să-ți găsești propria voce, dar e specifică începătorilor.

— Și eu ce sunt?

Nu am știut niciodată unde-și petrecea nopțile sau restul timpului în care nu eram împreună. Nu mi-a spus-o vreodată, iar eu n-am îndrăznit să-l întreb. Ne întâlneam întotdeauna în cafenele și baruri din partea veche a orașului. Singura condiție era ca acolo să aibă înghețată de căpșune. Sunt sigur că se ducea în fiecare după-amiază la întâlnirea cu Nuria Monfort. Când a citit pentru prima dată fragmentul în care ea apare ca personaj, a zâmbit cu o tristețe care încă mă urmărește. Julián Carax își pierduse glandele lacrimale în incendiul care-l desfigurase și nu putea plânge, dar în toată viața mea n-am mai cunoscut pe nimeni care să jelească atât de intens pe cineva.

Vreau să cred că am devenit prieteni buni. Cel puțin eu n-am avut nicicând unul mai bun și nici nu cred că voi avea vreodată. Poate de dragul părinților mei, poate pentru că ritualul acela straniu de a reconstrui trecutul îl ajuta să se împace cu durerea că viața i se scursese sau poate pur și simplu fiindcă vedea în mine ceva din el însuși, cert e că mi-a fost alături și mi-a călăuzit pașii și stiloul în toți anii cât a

durat scrierea celor patru romane, corectând, tăind și rescriind până la sfârșit.

— A scrie înseamnă a rescrie, îmi amintea el încontinuu. Scrii pentru tine și rescrii pentru ceilalți.

Firește că exista viață și în afara ficțiunii. S-au întâmplat destule în acei ani în care am rescris și iar am rescris fiecare pagină a ciclului meu de romane. Fidel promisiunii de a nu călca pe urmele tatălui meu (căci, la urma urmei, el și mama se descurcau perfect cu librăria), m-am angajat la o agenție de publicitate care, prin jocul destinului, avea sediul pe bulevardul Tibidabo, la numărul 32, în vechea casă a familiei Aldaya, acolo unde părinții mei mă concepuseră într-o îndepărtată noapte cu furtună din anul 1955.

Realizările mele în domeniul atât de aparte al publicității nu mi s-au părut niciodată demne de reținut, dar, spre surprinderea mea, salariul îmi creștea lună de lună, iar contribuția mea la elaborarea sloganelor și imaginilor publicitare sporea neconținut. Anii treceau, iar eu lăsam în urma mea tot mai multe reclame de televiziune, radio și presă scrisă, ridicând în slăvi mașini scumpe care-i făceau să saliveze pe promițătorii directori executivi, bănci mereu interesate să transforme în realitate visurile micilor capi de gospodărie, electrocasnice care îți asigurau fericirea, parfumuri care promiteau o viață de desfrâu carnal și tot soiul de alte produse ce se vindeau în draci în acea Spanie care, odată scăpată de vechiul regim – sau cel puțin de cenzorii cei mai vizibili –, se moderniza cu viteza banilor și se dezvolta în ritmul unui indice bursier ce făcea ca Alpii să pară niște biete delușoare. Când a aflat cât câștigam, tata m-a întrebat dacă salariul meu era legal.

— Legal, da. Etic... asta e altă poveste.

Fermín nu avea nici o rezervă la vederea prosperității mele, ci se arăta de-a dreptul încântat.

— Atâta timp cât nu ți-o iei în cap, fă cât de mulți bani poți acum, cât ești tânăr, că asta-i vârsta la care ai nevoie de ei. Iar un holtei de aur ca tine face ravagii. Când mă gândesc

ce fete trebuie să se învârtă prin lumea aia a voastră, a publicității, unde totul e frumos și strălucitor... Mi-ar fi plăcut și mie să am parte de toate astea în vremea aia de rahat de după război, când până și fecioarele purtau mustață. Tu dă-i înainte. Bucură-te acum, cât mai poți, testează-ți limitele, înțelege ce vreau să zic, fă toate nebuniile posibile și amintește-ți să sari la timp din tren, pentru că anumite slujbe sunt numai pentru tineri și după treizeci de ani e nebunie curată să mai faci umbră pe-acolo, asta dacă nu cumva vei fi chiar tu acționarul principal al șandramalei, lucru de care mă îndoiesc, pentru că amândoi știm foarte bine că ai de dus la bun sfârșit niște chestii literare prost plătite.

În sinea mea mi-era rușine de ce făceam și de salariul obscen de mare pe care-l primeam pentru ce făceam. Sau poate că doar îmi plăcea să cred asta. Cert este că acceptam bucuros salariul meu astronomic, pe care-l făceam praf imediat ce îmi intra în cont.

— Nu e nimic rușinos în ce faci, mă încuraja Carax. Dimpotrivă, e o profesie ce pretinde istețime și oferă oportunități care, dacă vei ști să te folosești de ele, îți vor permite să-ți cumperi libertatea și ceva timp, pentru ca, după ce te vei retrage, să poți deveni cine ești cu adevărat.

— Și cine sunt eu cu adevărat? Creatorul reclamelor la sucuri, carduri de credit și mașini de lux?

— Vei fi cine crezi că ești.

De fapt mă interesa mai puțin cine eram decât cine credea Carax că eram sau aș fi putut fi. Continuam să lucrez la cartea noastră, cum îmi plăcea mie să-i spun. Proiectul acela devenise a doua mea viață, o lume la porțile căreia îmi dădeam jos masca cu care umblam peste tot, luam în schimb stiloul, mașina de scris Underwood sau ce-o mai fi fost și mă adânceam într-o poveste care pentru mine era cu mult mai reală decât existența mea prosperă de zi cu zi.

Anii aceia ne-au schimbat viața tuturor – într-o măsură mai mare sau mai mică. La câțiva timp după ce Alicia Gris

fusese musafirul lui, Isaac Monfort anunțase că a sosit momentul să se retragă și îi propusese lui Fermín, devenit recent tată, să fie el păzitorul Cimitirului Cărților Uitate.

— A venit vremea să punem un impertinent la cârmă, a zis Isaac.

Fermín i-a propus Bernardei să se mute la parterul unei case lipite de Cimitirul Cărților Uitate, iar ea a acceptat. Fermín a construit acolo o ușiță secretă, care ducea la tunelurile palatului plin de cărți, iar în fostele încăperi ale lui Isaac și-a făcut noul său birou.

Profitând de faptul că pe vremea aceea eu concepeam reclamele unei cunoscute firme japoneze de electronice, i-am făcut cadou lui Fermín un televizor color uriaș, de tipul acela care începea să fie numit „gama superioară“. Fermín, care până nu demult considerase televiziunea drept Antihristul, își revizuiuse opinia când aflase că acolo se transmiteau filme de Orson Welles – „Ăsta chiar se pricepe, șmecherul naibii!“ – și mai ales cu Kim Novak, ale cărei sutiene cu picățele continuau să-i hrănească încrederea în viitorul umanității.

Părinții mei, după câțiva ani de certuri în care ajunsesem să cred că relația lor era în cădere liberă, au reușit să depășească hopurile căsniciei lor, hopuri despre care nici unul dintre ei nu a vrut să mă lămurească, și, spre surprinderea tuturor, m-au cadorisit cu o soră, pe care au botezat-o Isabella. Bătrânul Sempere, bunicul meu, a apucat să o țină pe micuță în brațe cu câteva zile înainte să facă un infarct fatal în timp ce încerca să ridice o ladă cu operele complete ale lui Alexandre Dumas. L-am îngropat lângă bunica Isabella și i-am pus în sicriu un exemplar din *Contele de Monte-Cristo*. După dispariția bunicului, tata a îmbătrânit brusc și nu a mai fost niciodată omul pe care-l știam cu toții. „Credeam că tata va trăi veșnic“, mi-a zis într-o zi, când l-am găsit ascunzându-și lacrimile în depositul librăriei.

Fernandito și Sofia s-au căsătorit, așa cum se aștepta toată lumea, și s-au mutat în fostul apartament al Aliciei Gris, pe strada Aviñón, acolo unde, cu mult înainte de nuntă, Fernandito

se culcase pe ascuns cu Sofía și se folosise de tot ce învățase cândva de la Matilde. După o vreme Sofía și-a deschis propria ei librărie, una mică, specializată în cărți pentru copii, și a numit-o Micuța Sempere. Fernandito s-a angajat la un lanț de magazine, unde a ajuns până la urmă directorul departamentului de librării.

În 1981, la puțin timp după eșecul loviturii de stat, când Spania a fost pe punctul de a regresa direct în Epoca de Piatră sau în ceva și mai rău, Sergio Vilajuana a publicat în *La Vanguardia* o serie de reportaje despre sutele de copii furăți de lângă părinții lor, de obicei foști deținuți politici asasinați în primii ani de după război în închisorile din Barcelona pentru a șterge urmele. Scandalul iscat atunci a redeschis o rană de care mulți nici nu știau, în vreme ce alții voiau să o ascundă. Reportajele sale, care au dus la o serie de anchete, unele dintre ele continuând și în ziua de azi și generând un ocean de acte și documente, denunțuri și acțiuni civile ori penale, i-au încurajat pe mulți să adune informații și mărturiile despre cei mai întunecați ani din istoria țării, până atunci adânc îngropați în tăcere.

Probabil că prietenul nostru, cititorul, se întreabă dacă în timp ce se petreceau toate astea, inefabilul Julián Sempere nu făcea altceva decât să se dedice ziua industriei publicitare, iar noaptea imaculatei fecioare a literaturii. Nu chiar. Procesul de scriere a celor patru romane, cu sprijinul lui Carax, s-a transformat dintr-o evadare în paradis într-un monstru care a început să devoreze ființa cea mai apropiată de el – adică pe mine. Monstrul pe care-l invitase în viața mea, de unde nu a mai vrut să plece, s-a văzut nevoit să învețe să conviețuiască cu alte fantasma de-ale mele. În onoarea celui alt bunic al meu, David Martín, m-am apropiat și eu de hăul pe care orice scriitor îl poartă în el și am sfârșit atârând în gol și agățându-mă cu disperare de margine.

În 1981 Valentina a scăpat de tenebrele ei și mi-a apărut din nou în față, ca într-o scenă pe care Julián Carax ar fi semnat-o fără să stea pe gânduri. S-a întâmplat într-o după-amiază,

când aveam senzația că mi se lichefiase creierul și că începea să mi se scurgă prin urechi. Mă refugiaseam în librăria Francesca, locul păcatului original, și mă învârteam printre mesele cu noutăți, când, brusc, am văzut-o. Am încremenit, transformat în statuie de sare, până ce ea și-a schimbat direcția privirii și m-a observat. A zâmbit, iar eu am luat-o la fugă.

M-a ajuns în dreptul semaforului de pe strada Rosellón. Îmi cumpărase o carte și, după ce am acceptat-o fără ca măcar să mă uit ce carte era, Valentina m-a prins de braț.

— Zece minute? m-a întrebat.

Și, bineînțeles, ploaia nu a întârziat să vină. Dar asta a contat cel mai puțin. După trei luni de întâlniri pe ascuns într-o altă mansardă închiriată de ea, de unde se vedea nordul orașului, ne-am mutat împreună – mai exact, Valentina s-a mutat la mine, pentru că pe atunci aveam deja un apartament superb în Sarriá, mult prea mare pentru un om singur, dar uneori și prea strâmt. De data aceasta Valentina a rămas cu mine doi ani, trei luni și o zi. E adevărat că, pe lângă faptul că mi-a frânt inima, mi-a oferit și cel mai frumos dar de pe lume: o fetiță.

În august 1982 am botezat-o Alicia Sempere. În anul următor, Valentina, după câteva dispariții și reveniri din care nu am înțeles nimic, a plecat din nou, de data asta pentru totdeauna. Am rămas cu Alicia, dar nu m-am simțit niciodată singur, pentru că micuța mi-a salvat viața, făcându-mă să înțeleg că nimic din ce făceam nu avea vreun sens dacă nu era pentru ea. În toți anii cât am lucrat la cele patru cărți blestimate, chiar dacă uneori scriam numai pentru a scăpa odată de corvoadă, Alicia mi-a fost mereu alături și mi-a redat ceva în care învățasem să nu mai cred: inspirația.

Am avut parte de câteva relații efemere, proiecte de mame adoptive pentru Alicia și suflete generoase pe care sfârșeam mereu prin a le alunga. Fetița mea îmi spunea că nu-i place să fiu singur, iar eu îi răspundeam că nu sunt singur.

— Te am pe tine, îi ziceam.

O aveam pe ea, dar și o întregă galerie de umbre captive între realitate și ficțiune. În 1991, convins că dacă nu terminam

odată, că dacă nu săream din tren, aveam să pierd și puținul adevăr ce-l mai purtam în suflet, am renunțat definitiv la cariera mea de făuritor de reclame de lux și tot restul anului mi l-am dedicat încheierii ciclului de romane.

Era o perioadă în care nu mai puteam să mă prefac că nu văd cât de rău se simțea Julián Carax. Mă obișnuisem să cred că nu avea vârstă și că nu i se putea întâmpla nimic rău. Începusem să mă gândesc la el ca la un tată, ca la cineva care nu o să te părăsească niciodată. *Credeam că va trăi veșnic.*

Julián Carax nu mai comanda înghețată în timpul întâlnirilor noastre. Când îi ceream sfatul, abia dacă mai făcea mici corecturi sau tăia câteva cuvinte. Îmi zicea că de acum puteam zbura singur, că îmi câștigasem dreptul la o Underwood și că nu mai aveam nevoie de el. Deși mi-a trebuit mult timp până s-o recunosc, n-am mai putut continua să mă mint și am fost nevoit să accept că tristețea lui cumplită revenise și îl copleșise din nou, decisă să îl distrugă.

Într-o noapte am visat că dispărea în ceață. Încă înainte de venirea zorilor, m-am dus să îl caut. Am bătut neobosit toate locurile unde ne întâlniserăm în toți acei ani. În dimineața zilei de 25 septembrie 1991 l-am găsit întins peste mormântul Nuriei Monfort. În mână ținea un toc în care se aflau stiloul ce-i aparținuse tatălui meu și un bilețel:

Julián,

Sunt mândru că am fost prietenul tău și că am învățat atâtea de la tine.

Regret că nu-ți pot fi alături atunci când vei triumfa și vei reuși ceea ce eu nu am fost niciodată capabil să fac și nici nu am știut cum, dar mă alină certitudinea că, deși acum nu o să crezi, tu nu mai ai nevoie de mine – și de fapt nici nu ai avut nevoie vreodată. Mă duc să mă reîntâlnesc cu femeia pe care nu ar fi trebuit să o părăsesc niciodată. Ai grijă de părinții tăi și de toate personajele din povestea noastră. Spune lumii istoria

noastră și nu uita niciodată că existăm atâta timp cât cineva își amintește de noi.

Prietenul tău,
JULIÁN CARAX

În aceeași zi am aflat că spațiul de lângă mormântul Nuriei Monfort era al primăriei din Barcelona. Lăcomia instituțiilor spaniole nu se stinge niciodată, așa că am ajuns cât ai clipi la o sumă astronomică, pe care am plătit-o pe loc, cheltuind în sfârșit pentru ceva bun o parte din banii obținuți din povestea cu mașinile sport și reclamele la șampania de sărbători, mai pline de dansatoare decât subconștientul lui Busby Berkeley¹.

Înmormântarea lui Julián Carax, maestrul meu, a avut loc într-o sâmbătă, la sfârșitul lunii septembrie. Am mers însoțit de fiica mea, Alicia, cea care, văzând cele două morminte alăturate, m-a strâns de mână și mi-a zis să nu fiu supărat, fiindcă de acum încolo prietenul meu nu va mai fi niciodată singur.

Mi-e greu să vorbesc despre Carax. Uneori mă întreb dacă nu cumva am în mine ceva din celălalt bunic al meu, nefericitul David Martín, și dacă nu cumva l-am inventat, așa cum David l-a inventat pe *monsieur* Corelli ca să poată povesti ceea ce nu s-a petrecut niciodată. După două săptămâni de la înmormântare, i-am anunțat în scris pe *signor* Coliccio și pe *madame* Currygan de moartea lui Carax. În scrisoare îi rugam să anunțe, la libera lor alegere, pe prietenul său Jean-Raymond și pe oricine altcineva mai considerau ei că ar fi nimerit. Mi-a răspuns *madame* Currygan, mulțumindu-mi pentru scrisoare și spunându-mi că Julián îi scrisese, cu puțin timp înainte de a muri, despre manuscrisul la care lucraserăm

1. Busby Berkeley (1895-1976), pe numele său adevărat Berkeley William Enos, a fost un faimos regizor și coregraf muzical american.

împreună în toți acei ani. M-a rugat să i-l trimit atunci când va fi definitivat. Carax mă învățase că o carte nu are sfârșit și că, în cel mai bun caz, ea, cartea, renunță la tine, pentru că altfel ne-am petrece toată viața rescriind-o.

La sfârșitul anului 1991 am dactilografiat manuscrisul de aproape două mii de pagini, folosind de data aceasta o Underwood, apoi l-am trimis agenților lui Carax. Adevărul e că nu credeam că voi primi vreun răspuns de la ei. Am început să lucrez la un nou roman, urmând încă o dată unul dintre sfaturile maestrului meu. *„Uneori e mai bine să-ți pui mintea la contribuție până la epuizare decât să o lași să zacă, pentru că atunci când se plictisește, începe să te mănânce de viu.”*

Au trecut luni întregi în care m-am împărțit între munca la noul roman, deocamdată fără titlu, și lungi plimbări prin Barcelona împreună cu Alicia, care începuse să vrea să știe tot.

— Noua ta carte e despre Valentina?

Alicia nu-i zicea niciodată „mama“, ci doar pe nume.

— Nu. E despre tine.

— Mincinosule.

Pe parcursul acelor plimbări am redescoperit orașul prin ochii fiicei mele și am înțeles că Barcelona cea plină de tenebre în care trăiseră părinții mei se înseninase încetul cu încetul, fără ca noi să ne dăm seama. Lumea aceea pe care îmi imaginasem că mi-o amintesc fusese demontată și refăcută într-un alt decor, unul parfumat și dichisit, destinat turiștilor și oamenilor care iubesc soarele și plaja și care, oricât de mult scrutau cu privirea, refuzau să contemple apusul unei epoci ce nu se prăbușise neapărat, ci se transformase într-o peliculă fină de praf, pe care încă o respiram odată cu aerul.

Umbra lui Carax a continuat să mă urmărească peste tot. Mama venea des pe la mine și o aducea și pe micuța Isabella, surioara mea, iar Alicia îi arăta toate cărțile și toate jucăriile ei, printre care, deși nu erau puține, nu se găsea nici o păpușă. Fiica mea nu suporta păpușile și le zbură capul cu praștia în

curtea școlii. Mă întreba mereu dacă e bine ce face, știind dinainte că răspunsul e „Nu“, și dacă am ceva vești de la Valentina, știind la fel de bine că răspunsul e același.

Niciodată nu i-am zis mamei nimic despre Carax, despre misterele și secretele din toți anii aceia. Ceva îmi spunea că bănuiește totul, pentru că niciodată nu am avut secrete față de mama mea, în afară de cele pe care se prefăcea că nu le știe.

— Tatăl tău îți duce dorul, îmi spunea ea. Ar trebui să treci mai des pe la librărie. Până și Fermín m-a întrebat într-o zi dacă te-ai făcut cumva pustnic.

— Am fost ocupat să termin o carte.

— Timp de cincisprezece ani?

— A fost mai complicat decât mă așteptam.

— O voi putea citi?

— Nu sunt sigur că o să-ți placă. De fapt nici nu știu dacă a fost o idee bună să încerc s-o public.

— Îmi poți spune despre ce e?

— Despre noi. Despre noi toți. E povestea familiei noastre. Mama s-a uitat la mine în tăcere.

— Poate că ar fi mai bine să o distrug, am sugerat eu.

— Povestea e a ta. Poți să faci cu ea ce crezi de cuviință.

Iar acum, când bunicul tău nu mai este și lucrurile s-au schimbat atât de mult, nu cred să-i mai pese cuiva de secretele noastre.

— Nici tatei?

— Probabil că lui îi va prinde cel mai bine s-o citească. Să nu crezi că nu bănuiam cu toții ce făceai. Nu suntem proști.

— Deci îmi dai permisiunea?

— Nu ai nevoie de ea. Iar cea a tatălui tău, dacă o vrei, va trebui să i-o ceri personal.

Am trecut pe la tata într-o dimineață, când știam că e singur în librărie. Și-a ascuns bine surprinderea la vederea mea, iar când l-am întrebat cum mai merge afacerea, nu i-a picat bine deloc să-mi spună că librăria Sempere & Fiii se cam ducea de răpă și că primise deja două oferte de a o vinde unor investitori care intenționau să deschidă un magazin cu

suveniruri pentru turiști, unde să vândă reproduceri după Sagrada Familia și tricouri cu Barça.

— Fermín a zis că dacă accept oferta, își dă foc ca un bonz în fața librăriei.

— Greu de ales, am replicat eu.

— Îi e dor de tine, mi-a spus el pe un ton din care am înțeles că tata era incapabil să-și recunoască anumite sentimente, iar atunci le transfera altora. Dar ție cum îți merge? Mi-a zis maică-ta că ai renunțat la publicitate și te-ai apucat de scris. Când îmi dai o carte, ca să o vând aici?

— Ți-a spus ce subiect are cartea?

— Sper că ai schimbat numele și ai lăsat pe dinafară detaliile compromițătoare, fie și numai pentru a nu-i scandaliza pe vecini.

— Bineînțeles. Singurul nerușinat din carte e Fermín, dar lui n-aveam ce-i face. O să aibă mai mulți admiratori decât El Cordobés¹.

— Păi, dacă-i așa, mă apuc să fac loc în vitrină.

Am dat din umeri.

— Azi-dimineață am primit o scrisoare de la doi agenți literari cărora le-am trimis manuscrisul. E o serie de patru romane. Un editor din Paris, Émile de Rosiers, s-a arătat interesat să le publice, iar o altă editoare, o nemțoaică, Michi Strausmann, mi-a făcut și ea o ofertă pentru cumpărarea drepturilor de autor. Agenții cred că vor mai veni și alte oferte, dar mai întâi va trebui să rezolv un milion de amănunte. Am pus două condiții: prima, să am mai întâi acordul părinților mei pentru a spune povestea, iar a doua, ca romanul să fie publicat cu numele lui Julián Carax ca autor.

Tata a lăsat privirea în pământ.

— Cum se mai simte Carax? m-a întrebat.

— Nu-l mai doare nimic.

A dat din cap că a înțeles.

1. Manuel Benítez (n. 1936), poreclit El Cordobés, a fost unul dintre cei mai faimoși toreadori spanioli.

— Deci am acordul tău?

— Îți amintești de ziua aceea când erai încă foarte mic și mi-ai zis că tu o să scrii povestea pentru mine?

— Da.

— În toți anii ăștia nu m-am îndoit nici o clipă că așa vei face. Sunt mândru de tine, fiule.

Tata m-a îmbrățișat, lucru pe care nu-l mai făcuse de pe vremea când eram copil.

L-am vizitat pe Fermín la biroul lui de la Cimitirul Cărților Uitate în august 1992, exact în ziua începerii Jocurilor Olimpice. Barcelona era plină de lumină și în aer plutea o aură de optimism și speranță cum nu mai simțisem vreodată și cum probabil că nici nu voi mai simți pe străzile orașului meu. Când m-a văzut, Fermín mi-a zâmbit și m-a salutat militărește.

— Credeam că ai murit, mi-a zis.

— Sunt pe aproape. Dar dumneata pari mai în formă ca niciodată.

— E de la Sugus, m-am caramelizat.

— Să știi că da.

— O păsărică mi-a șoptit că o să ne faci celebri pe toți, a zis agale Fermín.

— Mai ales pe dumneata. Când o să vină unii să-ți propună să apari în reclame, consultă-te mai întâi cu mine, că încă mă mai pricep la așa ceva.

— Mă gândesc să le accept numai pe cele pentru lenjerie intimă masculină.

— Deci îți dai acordul pentru publicare?

— Îți dau binecuvântarea mea *urbi et orbi*. Dar nu cred că ai venit tu până aici doar pentru atâta lucru.

— De ce mă bănuiești mereu de intenții ascunse, Fermín?

— Pentru că ai mintea mai întortocheată ca un arc. O zic ca pe un compliment.

— Dacă e așa, dumneata de ce crezi că am venit?

— Probabil pentru a te bucura de sporovăiala mea plăcută și, poate, pentru vreo chestie care a rămas nerezolvată între noi.

— La care dintre ele te gândești?

Fermín m-a condus într-o încăpere pe care o ținea mereu încuiată, ca să nu intre acolo nenumăratele lui odrasle. M-a invitat să mă așez pe un fotoliu seniorial, cumpărat din piața de vechituri Los Encantes. El s-a așezat pe un scaun, lângă mine. A luat o cutie de carton și și-a așezat-o pe genunchi.

— Îți amintești de Alicia? a întrebat. E o întrebare retorică. Am simțit cum inima dă să-mi sară din piept.

— Trăiește? Mai știi ceva de ea?

Fermín a deschis cutia și a scos un teanc de scrisori.

— Nu ți-am spus niciodată, pentru că așa am crezut că e mai bine pentru toată lumea, dar Alicia s-a întors la Barcelona în 1960, înainte de a pleca pentru totdeauna. Era 23 aprilie, ziua de Sant Jordi. S-a întors pentru a-și lua rămas-bun... mă rog, în felul ei.

— Îmi amintesc perfect. Chiar dacă eram foarte mic.

— Și încă mai ești.

Ne-am privit în tăcere.

— Unde s-a dus?

— M-am despărțit de ea pe chei și am văzut-o urcând pe un vapor care pleca în America. De atunci primesc câte o scrisoare fără numele expeditorului de fiecare Crăciun.

Fermín mi-a întins teancul, ce cuprindea mai bine de treizeci de scrisori – una pe an.

— Citește-le, dacă vrei.

În fiecare plic era câte o fotografie. După ștampilă îți puteai da seama că fiecare fusese trimisă dintr-un alt loc: New York, Boston, Washington D.C., Seattle, Denver, Santa Fe, Portland, Philadelphia, Key West, New Orleans, Santa Monica, Chicago, San Francisco...

L-am privit cu uluire pe Fermín. El s-a apucat să fredoneze imnul Statelor Unite, numai că în versiunea lui suna ca melodia de la *sardana*. Toate fotografiile aveau soarele în spate, așa că în ele se vedea doar o umbră, silueta unei femei profilată peste parcuri, zgârie-nori, plaje, deșerturi și păduri.

— Nimic altceva? am întrebat. Un bilețel sau ceva asemănător?

Fermín a clătinat din cap.

— Nu, până când mi-a sosit ultima. Crăciunul trecut.

M-am încruntat.

— De unde știi că a fost ultima?

Mi-a întins plicul.

Ștampila lăsa să se vadă că fusese expediată din Monterey, California. Am scos fotografia și m-am pierdut în ea. În sfârșit nu mai apărea în ea doar o umbră. În fotografia aceea se vedea Alicia Gris după treizeci de ani, uitându-se în obiectiv și zâmbind din ceea ce mi s-a părut a fi locul cel mai minunat din lume, un soi de peninsulă cu promontorii și păduri spectrale, care intra în apele cețoase ale Oceanului Pacific. Într-o parte, pe o tăbliță, se putea citi „POINT LOBOS“.

Am întors fotografia și am dat peste scrisul Aliciei.

Sfârșitul drumului. A meritat chinul. Fermín, îți mulțumesc din nou că m-ai salvat de atâtea ori. Acum trebuie să te salvezi pe dumneata și să-i spui lui Julián să ne facă nemuritori pe toți, așa cum am așteptat mereu din partea lui.

*Te iubesc,
Alicia*

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. M-am silit să cred că în locul acela de vis, atât de îndepărtat de Barcelona noastră, Alicia își găsisse în sfârșit liniștea și destinul.

— Pot să o păstrez? am întrebat cu o voce gătuită.

— E a ta.

Atunci am știut că descoperisem în sfârșit și ultima piesă a poveștii mele și că, începând din acel moment, mă aștepta viața adevărată – și, cu puțin noroc, ficțiunea.

EPILOG

Barcelona,
9 august 1992

Un bărbat tânăr, dar având deja câteva fire cărunte, străbate străzile întunecate ale Barcelonei în bătaia lunii, care-și aruncă lumina ca pe o panglică de argint, călăuzindu-i pașii prin Rambla de Santa Mónica. O fetiță de zece ani, cu privirea îmbătată de mister, se agață de mâna lui după ce tatăl ei îi promisese în zori că o va duce la Cimitirul Cărților Uitate.

— Alicia, nu ai voie să povestești nimănui despre ce vei vedea în noaptea asta. Nimănui.

— Înseamnă c-o să fie secretul nostru, zice ea încet.

Tatăl ei suspină adânc, învăluit în zâmbetul acela trist care-l urmărește de când se știe.

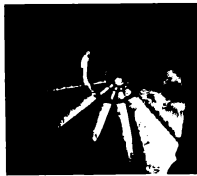
— Exact. Va fi secretul nostru pentru totdeauna.

Și atunci cerul se luminează brusc, iar focurile de artificii care vestesc sfârșitul Jocurilor Olimpice fac să încremenească pentru o clipă acea noapte din Barcelona, care nu se va mai întoarce niciodată.

După puțin timp tatăl și fiica, două siluete de abur, se topesc în mulțimea care inundă Ramblas, iar pașii lor se pierd pentru totdeauna în labirintul spiritelor.

Ilustrație inspirată dintr-o imagine
din interiorul catedralei Sagrada Familia.
Fotografie realizată de Francesc Català-Roca.

Fotografii

- Dies Irae*: Vedere aeriană asupra Barcelonei, 17 martie 1938. Archivio Storico dell'Aeronautica Militare Italiana
- Kyrie*: Gran Vía din Madrid contre-jour, 1953. © Fons Fotogràfic F. Català-Roca – Arxiu Històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya
- Orașul oglinzilor*: „Ziua cărții, 1932“, Barcelona. © Gabriel Casas i Galobardes. Fons Gabriel Casas de l'Arxiu Nacional de Catalunya
- Cei căzuți în uitare*: Tramvaiul nr. 12 (la intersecția bulevardelor Diagonal și Sarrià), 1932-1934, Barcelona. © Gabriel Casas i Galobardes. Fons Gabriel Casas de l'Arxiu Nacional de Catalunya
- Agnus Dei*: Gara Atocha contre-jour, Madrid, 1953. © Fons Fotogràfic F. Català-Roca – Arxiu Històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya
- Eliberează-mă*: Eleganță pe Gran Vía din Madrid, 1953. © Fons Fotogràfic F. Català-Roca – Arxiu Històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya
- 23.4.1960: Carrer del Bisbe, Barcelona, 1973. © Fons Fotogràfic F. Català-Roca – Arxiu Històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya
- Scara de la Sagrada Família, Barcelona. © Fondo Fotográfico F. Català-Roca – Archivo Fotográfico del Arxiu Històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya
- FRANCESC CATALÀ-ROCA (Valls, 1922 – Barcelona, 1998) este unul dintre marii fotografi ai secolului XX; atmosfera fotografiilor sale se potrivește foarte bine literaturii lui Carlos Ruiz Zafón.
- GABRIEL CASAS (Barcelona, 1892-1973) a fost unul dintre marii fotografi din perioada interbelică, a folosit tehnici inovatoare. Persecutat după război, opera sa a fost recuperată recent.

Cuprins

Cartea lui Daniel.....	5
Dies irae	25
Bal mascat.....	67
Kyrie	89
Orașul oglinzilor	203
Cei căzuți în uitare	417
Agnus Dei	625
Caietul Isabellei.....	729
Eliberează-mă.....	757
In paradisum	781
Barcelona	801
1964	819
Cartea lui Julián.....	831
Epilog.....	889

În seria ACTUAL

au apărut:

Kazuo Ishiguro – *Pe când eram orfani*

Elif Shafak – *Cele trei fiice ale Evei*

Bandi – *Acuzația*

Kazuo Ishiguro – *Un artist al lumii trecătoare*

Bernhard Schlink – *Cititorul*

Elias Khoury – *Copiii ghetoului. Numele meu este Adam*

Peter S. Beagle – *În Calabria*

Janice Pariat – *Inima cu nouă încăperi*

Hisham Matar – *Întoarcerea. Tați, fii și pământul dintre ei*

Juan Gabriel Vásquez – *Forma ruinelor*

David Grossman – *Cineva cu care să fugi de acasă*

Golnaz Hashemzadeh Bonde – *Ceea ce datorăm*

Azar Nafisi – *Citind Lolita în Teheran*

Sayaka Murata – *Femeia minimarket*

Yan Lianke – *Zile, luni, ani*

Chuck Palahniuk – *Fight Club*

Carlos Ruiz Zafón – *Labirintul spiritelor*

în pregătire:

Jesmyn Ward – *Cântec pentru cei neîngropați*

Jeffrey Eugenides – *Marele Experiment*

www.polirom.ro

Redactor: Radu Pavel Gheo

Coperta: Radu Răileanu

Tehnoredactor: Vasilica Zevoi

Bun de tipar: mai 2018. Apărut: 2018

Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266

700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;

(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

 **IMPRIMERIA
ARTA
GRAFICA**

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul

Uniunii Scriitorilor din România

Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

CARLOS RUIZ ZAFÓN s-a născut la Barcelona în 1964. A lucrat în publicitate și a colaborat la reviste prestigioase, precum *La Vanguardia* sau *El País*. A trăit câțiva ani în Los Angeles, unde a scris scenarii de film. Și-a început cariera literară în 1993 cu o carte pentru copii, *Prințul din negură* (Polirom, 2011, 2015, 2017), pentru care i s-a decernat Premio Edebê. I-au urmat romanele *Palatul de la Miazănoapte* (1994; Polirom, 2011, 2015, 2017), *Luminile din septembrie* (1995; Polirom, 2012, 2017), *Marina* (1999; Polirom, 2010, 2013), *Umbra vântului* (2001; Polirom, 2005, 2013), care a fost distins cu Prix du Meilleur Livre Étranger în 2004, *Prizonierul cerului* (2011; Polirom, 2012, 2013). În anul 2008 a apărut *Jocul îngerului* (Polirom, 2009, 2013). Cel mai recent roman al său, *Labirintul spiritelor*, a fost publicat în Spania în 2016 și încheie faimoasa tetralogie intitulată *Căminul Cărților Uitate*. Cărțile sale au fost traduse în peste patruzeci de limbi și au cucerit numeroase premii și milioane de cititori de pe toate continentele.

„Vocea lui Carlos Ruiz Zafón este de o originalitate explozivă.
Este un fenomen al literaturii spaniole.”

La Vanguardia

„Zafón este, în esență, un epicurean al cărui temperament e dominat de emoții puternice și de un stil elaborat, care le accentuează... Indiferent ce idei îi traversează conștiința, el revine întotdeauna la poveste. Este stăpânul pe care îl slujește și lucrul la care se pricepe cel mai bine.”

The New York Times

„Zafón a fost plasat – și pe bună dreptate – în categoria romanțierilor care, în tradiția ilustrului lor predecesor Dickens, au știut cum să ajungă la publicul larg creând opere cu valoare perenă.”

Frankfurter Allgemeine Zeitung

Din tetralogia *Cimitirul Cărților Uitate* au apărut:

Umbra vântului
Jocul îngerului
Prizonierul cerului

ISBN 978-973-46-7147-2

9 789734 671472

www.polirom.ro